Kaf Dağı'nın ardı zifiri karanlık.

Hayata yeniden gelmeli artık...

ANKA

I. KİTAP

ASLIHAN DOĞA

THESEUS
yayınevi

2. Baskı

Değer Katan Zamanlar

ASLIHAN DOĞA

ANKA

1. KİTAP

2. Baskı

THESEUS
yayınevi

ANKA

ASLIHAN DOĞA

ISBN: 978-605-74892-1-0
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Basım

Sertifika No: 47771
2. Baskı: Ankara - Haziran 2021

Genel Yayın Yönetmeni Özlem DOĞAN

Editör Halide GÜNEL

Kapak Tasarım & Mizanpaj Mehmet KARADOĞAN

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Lmt. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
www.theseusyayinevi.com

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi

www.**theseusyayinevi**.com

ASLIHAN DOĞA

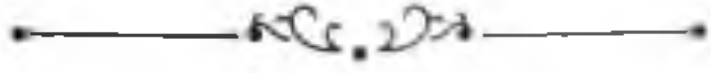
ANKA

1. KİTAP

2. Baskı

THESEUS
yayınevi

1. BÖLÜM

2002
İstanbul

Genç kadın biraz evvel indiği taksiden, yağan yağmura aldırmadan karanlığın içinde, yanındaki minik kız çocuğunun ufacık elini avucunun içinde sımsıkı tutarak ve az da olsa çekiştirerek hızlı adımlarla ilerliyordu. Buraya gelebilmek için birkaç araç değiştirmek zorunda kalmıştı. Yaşadığı yerden olabildiğince uzaklaşmak en büyük amacıydı. Biraz sonra yapmak zorunda kalacağı şeyin altında ezilse de bir o kadar kararlıydı adımları.

"Anne ben çok yoruldum," diyen ince sızlanan sese hemen başını indirerek yumuşak bir tonla karşılık verdi.

"Az kaldı kuzum. Az daha dayan sonra her şey çok daha güzel olacak."

"Ama canım çok yanıyor."

O acınası ince ses bir an durmasına neden oldu. Hızla dizlerini kırıp yanındaki minikle aynı seviyeye geldi. Kızın yüzünü neredeyse kapamış olan ıslak siyah kapüşonu hafifçe geriye attı ve harap olmuş, morluklarla bezeli yüze içi acıyarak baktı. Gözleri dolu doluydu.

"Geçecek annecim. Az kaldı. Bir daha kimse seni incitemeyecek."

Kız, dolu gözlerle başını kaldırıp annesine baktı. İkisinin de yüzünden akan yağmur sularına gözyaşları karıştı. Kadın,

titreyen ellerini hafifçe kaldırıp kızın yüzüne düşmüş olan saçlarını yumuşak bir dokunuşla kapüşonun içine sokmaya çalıştı. Küçük kız titriyordu. Kadın bakışlarını çaresizce etrafta dolaştırdı. Yürümesi gereken yalnızca birkaç yüz metre kalmıştı. Çelimsiz ince bedene yeniden bakışlarını çevirip hiç düşünmeden kucağına aldı çocuğu. Çocuk, kollarını annesinin boynuna dolarken kadın yeniden dizlerinin üzerinde dikilerek öne adımlamaya devam etti.

Gecenin karanlığında, arada çakan şimşeklere aldırmadan sağanak yağmurun altında ilerlemeye devam etti. Dar ve tek şeritli yolda ilerlerken etraflarında ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu ancak birkaç yüz metre sonra varacağı yeri göreceğinden emindi. Yorgun bacakları ve kolları son bir azimle kendisini ve hayattaki en değerli varlığını taşımaya devam etti. Bugün onu son görüşü olacaktı ama emindi ki bir daha kimse ona zarar veremeyecekti. Karanlığın içinde hiç tereddüt etmeden adımladı o yolu. Nihayet etrafını uzun ağaçların çevrelediği yüksek duvarların önüne ulaştığında, gitme hedefi olan büyük binanın, o duvarlar arkasında olduğunu biliyordu. Tek bir giriş olduğunu belli eden büyük demir kapının hemen solunda küçük bir bekçi kulübesi vardı. İçindeki solgun ışık, sağanak yağmurdan korunmaya çalışan görevlinin orada olduğunu işaret ediyordu.

Son bir gayretle kulübeye yanaştı ve kucağındaki çocuğu yeni bir hamleyle yukarı kaldırıp bir koluyla sararken boştaki eliyle de küçük kare cama avucunun içiyle vurdu. Pencerenin diğer tarafında yüzü cama dönük ancak başı aşağı eğik otuzlarına yakın bir adam vardı. İçerideki loş ışıkta, önündeki ekrandan bir şeyler izlediğini belli eden yanıp sönen ışıklar kulübenin içini dolduruyordu. Adam duyduğu sesle irkilerek başını kaldırdı ve camın dışarısındaki kadınla göz göze geldi.

Adam, bir an camın diğer tarafında gördüğü kadına şaşkınlıkla baktı ve hemen hareketlenerek kulübenin kapısının olduğu tarafa koşturdu. Birkaç adımda kapıya ulaştı ve açа-

rak dışarı çıktı. Yağan yağmur bir anda giysilerini ıslatmaya başlamıştı. Aceleyle elini sallayarak: "İçeri girin bacım. Bu yağmurda çocuğu hasta edeceksin." derken eliyle içeriye girmelerini işaret etti bir yandan.

Kadın, başını sallayarak birkaç adım atıp adamın işaret ettiği kapıdan küçük kulübenin içine girdi. İçerideki sıcaklık bir an ürpermesine neden oldu. Yoğun sağanak nisan ayında şaşırtıcı değildi elbette ancak soğuk hava ve iliklerine kadar ıslanmış olmaları ikisinin de bedenlerinin buz kesmesine neden olmuştu. Kucağındaki kızı, şimdi kollarını çok daha sıkı sarmıştı boynuna. Adamdan korktuğu belliydi ancak kadın, çocuğun sırtını sıvazlayarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Korkma annecim. Ben yanındayım." diye fısıldadı kulağına. Bekçinin kapüşon nedeniyle yüzünü göremediği ve henüz kız mı erkek mi olduğunu çıkaramadığı küçük çocuk, yüzünü annesinin boynuna gömerken titriyordu. İkisinin de ıslak giysileri ve kadının yüzündeki yorgunluk izleri öyle perişan halde olduklarını gösteriyordu ki bekçi bir süre ağzını açamadan ikisini şaşkınlıkla süzdü. Kadının ıslak koyu renkli saçları omuzlarına dökülüyordu ve tutamların bir kısmı yüzüne yapışmıştı.

Kadın kulübenin sıcaklığına kavuştuğunda da çocuğu kucağından bırakmamıştı. Ayakta dikilmeye devam ederken aceleci bir tonla "Osman Baba adında biri varmış burada?" diye sorarcasına söze girdi.

Bekçi, başını olumlu anlamda sallarken kadın atılarak devam etti.

"Benim acilen onu görmem lazım. Lütfen... Lütfen bizi ona götürün."

"Bacım saat gece yarısını geçti. Herkes uyuyordur şimdi. Ben binadaki görevlilere haber vereyim bu gece size bir oda ayarlasınlar, sabah görüşürsünüz." dedi bekçi.

Kadın, başını hızla iki yana salladı. "Lütfen... Çok önemli... Bu gece... Bu gece olması lazım. Lütfen Osman Baba'ya götürün bizi."

Bekçi şaşkınca kadına baktı. Kadın öyle telaşlı ve çaresiz görünüyordu ki ilk birkaç saniye ne yapacağına karar veremedi ancak kadının yalvaran ve ıslak gözlerle fısıldar gibi "Lütfen..." diye tekrarlamasının ardından durumun kadın için acil olduğunu anlamakta gecikmedi. Kucağındaki çocuk hafifçe titremeye devam ediyordu ve sesi çıkmasa da ağladığı belliydi. Kadın çocuğa yeniden sıkıca sarıldı ve kulağına fısıltıyla birtakım sakinleştirici sözler söyledi.

Bekçi karar vermiş gibi başını salladı ve geriye doğru dönerken eliyle küçük masanın önündeki koltuğu işaret etti.

"Siz az oturun, ben binadakilerle konuşayım."

Kadın, yorgun bacakları titrerken adımlarını sürüdü ve gösterilen koltuğa çökercesine oturdu. Kucağındaki kızı yan çevirdi ve kollarıyla ince bedenini çevreledi. Kız, yüzünü yine annesinin boynuna gömmüştü ve kollarını annesinin boynuna sımsıkı dolamış sanki bırakmak istemez gibi sıkıyordu.

"Az kaldı annem. Artık güvende olacaksın."

Kadın, duyulur duyulmaz bir fısıltıyla konuşuyordu kızıyla. Bekçi onlara çabuk bir bakış atıp masanın bir köşesinde duran telefonu kaldırdı. Binadaki görevlilerden birinin açmasını bekler gibi bir süre bekledi kulağındaki telefonla.

"Heh Cemal, benim Azmi..." dedi açılan telefona. "Acil bir durum var." deyip bir an sustu ve yeniden devam etti. "Burada Osman Baba'yı acilen görmek isteyen bir hanım var... Dedim oğlum... Dedim de hanım acil diyor." Sesini hafifçe alçalttı ve kadına duyurmamaya çalıştığı bir fısıltıyla devam etti. Ancak daracık kulübede pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Oğlum bir de çocuk var yanında. İkisi de perişan haldeler. Durum acil. Osman Baba'yı uyandırın, bana haber verin."

Kadın ve çocuk, oturdukları yerden hiç kımıldamadan beklediler. Azmi ise masaya dayanmış ayakta dikilirken onları izliyordu. Buraya bazen gece yarısı bazen de gündüz normal saatte gelenler olurdu ama şimdiye kadar bu kadın

ve çocuk gibi perişan bir durumda gelen olmamıştı. Kadının ürkek gözleri kulübenin içini tararken eliyle sürekli kucağındaki çocuğun sırtını okşuyordu.

Nihayet on dakika sonra kulübenin telefonu çaldı. Azmi telefonu kaldırdı, karşı tarafı dinledi ve kulübede masanın üzerinde bulunan bir paneldeki düğmeye bastı. Telefonu yerine koyarken yüzünü kadına çevirdi.

"Bacım, kapıyı açıyorum. Araçla sizi almaya geldiler. Bu yağmurda yürünecek yol değil orası. Osman Baba sizi bekliyor."

Kadın, başını sallayarak hızla yerinden doğruldu. Kucağındaki çocuğu hoplatarak pozisyonunu rahatlattı. Azmi kulübenin kapısını açtı ve kadın dışarı adım attı. Ağır demir kapı yana doğru açılırken karanlıkta farları parlayan aracı gördüler. Demir kapının açılan kısmından kadın ileri adımladı. Araçtan çıkan orta yaşlı biri koşar adımlarla aracın etrafında dolaşarak arka kapıyı açtı ve kadınla çocuğun içeri girmesini sağladı. Eliyle Azmi'ye çabuk bir selam verip yeniden şoför kapısına koşturdu.

Araç önce birkaç metre ilerledi ve ardından geniş alanda dönerek önünü geldiği yöne çevirdi. Azmi aracın arka lambaları görünmez olana kadar ardından baktı. Bina beş yüz metre ilerdeydi ve bu yağmurda kadınla çocuğun daha fazla dışarıda kalmamaları içini rahatlatmıştı.

"Bir hayat daha kaydı he..." diye mırıldandı kendi kendine. O çocuğun artık bu binada kalacağını ve kadının da buraya ilk ve son kez geldiğini anlamıştı. Senelerdir çok şeye şahit olmuştu ve artık gördükleri bir fikir edinebilmesini öğretmişti ona.

***

Kadın ve çocuk üzerlerine verilen kuru battaniyelerin altında geniş deri bir kanepede oturuyorlardı. Osman Baba'nın odası diye onları götürdükleri geniş mekanın iç rahatlatıcı bir

dekoru vardı. Büyük maun masanın arkasında geniş deri bir koltuk vardı. Arkasındaki duvarda içleri kitap dizili raflarla dolu boydan boya bir kütüphane bulunuyordu. Odanın kapısından girişte, sağ taraftaki geniş deri kanepede şu an onlar oturuyorlardı ancak masanın önünde ortalarında maun bir sehpa olan iki tekli koltuk daha vardı. Odanın geniş pencereleri oturdukları kanepenin karşı duvarındaydı ve karanlık gece tüm çıplaklığı ile gözlerinin önündeydi. Cama vuran sağanak yağış, camların üzerinden ince su yolları eşliğinde aşağı iniyordu. İçerisi yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Duvarlarda siyah beyaz resimlerin olduğu çerçeveler asılmıştı. Resimlerin hepsinde de mutlu ve gülümseyen çocuk yüzleri vardı. . Buradaki çocukların ailesiz olsalar da mutlu oldukları anlaşılıyordu.

Kadının bu yetimhaneden haberi olması hayattaki en büyük şansıydı. Başka türlü kızını kurtarması olanaklı olmayacaktı. Odanın sessizliği öyle dingindi ki kadın bir an için de olsa huzurla gözlerini yumdu. Yanağından akan bir damla yaşı fark etmedi bile. Kucağındaki çocuğun uyuyakaldığını biliyordu. Onu rahatsız etmemek için neredeyse kımıldamadan duruyordu. Hatta buna kendisini öyle şartlandırmıştı ki odanın kapısı açılıp kır saçlı, hafif kilolu, babacan yüzlü adam içeri girdiğinde de yalnızca adama bakmakla yetindi. Adamın üzerinde bol bir kumaş pantolon ve gömleğinin üzerine giyindiği ince koyu renkli bir hırka vardı.

Kadının gözlerinde öyle büyük yardım çığlıkları vardı ki Osman Baba içeri girip kadını ve kucağındaki uyuyakalmış çocuğu görünce konuşmasına gerek olmadığını anlamıştı.

"Hoş geldin kızım." dedi alçak sesle. Bakışları, çocuğun uyuduğunu anladığını ve onu rahatsız etmek istemediğini belli ediyordu.

Kadın, kucağındaki çocuğuna başını çabucak indirip bakışlarını yeniden Osman Baba'ya kaldırdı. "Hoş buldum... Osman Baba sizsiniz değil mi?" dedi emin olmak istercesine.

Osman Baba başını sallarken ağır adımlarla ilerledi, masanın önündeki koltuklardan birini çekerek kadının karşısına

yerleştirdi ve yavaşça yerini aldı. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve gözlerini kadının hüzün dolu mavi gözlerine kilitledi.

"Yardıma ihtiyacın var sanırım," dedi Osman Baba sözü uzatmadan.

"Benim değil ama kızımın sizin yardımınıza ihtiyacı var," dedi kadın da hemen konuya girerek.

Osman Baba, uyuyan çocuğa bir an sorarcasına baktı. Yüzündeki morlukları fark ettiği anda kaşlarını çatarak aynı tavırla kadına baktı bu kez. Kadın derin bir nefes aldı ve ne zamandır kafasının içinde hazırladığı konuşmayı vakit kaybetmeden ve kararlı bir sesle söze döktü.

"Benim adım Leyla Akdoruk. Saffet Akdoruk'un karısıyım..."

Kadının sözleriyle birlikte Osman Baba'nın kaşları yukarı kalktı ve geriye doğru kalkan bedeni nedeniyle sırtı koltuğun arkalığına yaslandı.

"Sözümü kesmeden lütfen anlatacaklarımı dinleyin. Sizden başka gidecek kimsem yok. Kızımı kurtaracak son çare sizsiniz..."

Osman Baba derin bir nefes alıp elini salladı önünde. "Dinliyorum kızım. Sen derdini anlat bakalım neler yapabiliriz."

"Ailem beni Saffet'e zorla verdi. Onlardan yardım istemem olanaksız. Zaten umurlarında olduğumu da sanmıyorum. Kızım Selin... Yedi yaşında..."

Leyla'nın dudakları ansızın titredi ve nefesi kesilmiş gibi bir an susmak zorunda kaldı. Derin titrek bir nefesi yeniden ciğerlerine gönderip yeni bir güçle konuşmaya devam etti.

"Kocamın kim olduğunu biliyorsunuzdur. Sizin her şeyden haberiniz olduğu söylendi bana..."

Osman Baba tek kaşını kaldırıp sorarcasına Leyla'ya bakınca kadın çaresiz bir yüz ifadesiyle söze dökülmemiş soruyu cevapladı.

"Dr. Sacit Bey... Selin'i birkaç kez hastaneye götürmek zorunda kaldığımda bizimle o ilgilendi sonra da hep ona

götürdüm. İlk başlarda yalan söylemek zorundaydım, kocam tehdit ediyordu. Her defasında düştü, ayağı kaydı gibi bahaneler sundum ama Sacit Bey inanmadı tabii. Kocamın kim olduğunu o da biliyor ve başlarda sessiz kalmak hem onun hem de benim hayatım için önemliydi. Söylediklerime inanmasa da kabul etmek zorunda kaldı. Ancak ziyaretlerin boyutu artık başkalaşmaya başladı. Sorun artık yalnızca morluklar ve kırılan kemikler değil. Benim ne kadar çaresiz olduğumu biliyor Sacit Bey. Benden çok daha çaresiz olansa kızım... Kızım, babasının tacizleri yüzünden harap hale geldi. Okula bile gönderemiyorum. Benim gücüm onu korumaya yetmiyor. Sacit Bey'e ben de birkaç kez gitmek zorunda kaldım ama ben önemli değilim. Önemli olan kızım. Birkaç gün önce Sacit Bey'e yeniden gitmek zorunda kaldık..."

Başını eğip uyuyan çocuğun yüzüne baktı ıslak gözlerle. Şimdiye kadarki ses tonunu onu uyandırmamak için kısık tutuşmuştu ve yine aynı şekilde devam etti.

"Kızım doğal olarak karşı koyuyor. Babasından nefret ediyor. Ama adamın ne derece sapık olduğunu siz de duymuşsunuzdur. Kimse hiçbir şey yapmıyor. Herkes ölmekten korkuyor ve sessiz kalıyorlar. Kızımın bu azabı çekmesine daha fazla dayanamıyorum. Sacit Bey karanlığın içindeki bana, bir ışık gösterdi. Sizden söz etti. Buraya geleceğimi bilen tek kişi o. Başka kimse de bilmiyor. Onu ancak siz koruyabilirmişsiniz. Kızımdan ayrılmak zorunda kalacağımı biliyorum ama bu onun bundan sonraki hayatını güvenle geçirmesine neden olacaksa ben razıyım."

Osman Baba sessizce Leyla'yı dinlemeye devam ederken kadın mavi ve buruk gözlerini adamın koyu kahve gözlerine dikti.

"Onu koruyun. Lütfen... Sacit Bey sizin her şeyi yapabileceğinizi söyledi. Soyadını değiştirin. Ona yeni bir hayat verin. Kimse varlığını bilmesin. Mutlu, güvenli bir hayatı olsun. Bunun zor olacağını biliyorum. Sacit Bey, Selin'in yaşadıkları yüzünden travmaları olduğunu ve tedavi olması gerektiğini söyledi. Dosyasını bana verdi..."

Kanepenin koluyla kendi arasında sıkışmış çantasına uzanmak için hafifçe döndü. Titreyen parmaklarla çantasının fermuarını açarak içinden naylon bir dosya çıkardı ve Osman Baba'ya uzattı.

"Dosyanın başka kopyası yok. Hepsini yok etti Sacit Bey. Selin'in şimdiye kadar yaşadıkları ve tedavisi bu dosyada."

Osman Baba dosyaya uzandı ve içine bakmadan dizinin üzerine koyarak avucunu üzerine bastırdı. Bunlara daha sonra bakacaktı. Gözlerini çaresiz gözlerden ayırmamıştı.

"Peki sen ne olacaksın kızım?"

Leyla, dudakları titrerken başını iki yana salladı. Gözlerinden bir damla düşüp yanağından aşağı kaydı.

"Bu gece Saffet dışarı çıkınca kızımı alarak kaçtım. Yine kızımın odasına girdi ve artık kızımın çığlıklarına ve yaşadıklarına dayanamayacağımı fark ettim. Müdahale etmeye kalktığımda hem kızımı hem de beni dövdü yine. Küçücük çocuğun ses çıkarmadan onun tüm sapıklıklarına boyun eğmesini bekliyor. Selin'e her ne olursa olsun karşı koymasını öğrettim ama her defasında zarar görüyor. Bana ne olacağı önemli değil artık. Muhtemelen Selin'i bulamayınca delirecek ancak her şeye rağmen dayanacağım ve onun nerede olduğu söylemeyeceğim. Ben artık ölümü göze aldım. Bu gece kızımı son görüşüm olduğunu biliyorum. Hayatta kalsam bile beni takip ettirecektir. Bu riski göze alamam. Selin'i bulmamalı. Selin de hayatına bensiz devam etmek zorunda. Onun güvende olması için başka çare yok."

Osman Baba çok da emin olmadığı bir yüzle Leyla'ya bakınca, Leyla başını hafifçe öne uzattı ve çok daha alçak bir tonla, dudakları titreyerek: "Osman Baba, benim kocam sapık." dedi acı gerçeği yalın bir dille ortaya sermek istercesine. "Kendi kızı olduğu için kimse Selin'i kurtaramaz. Kızımı mahvedecek. Buna izin veremem. Onun tek kurtuluşu sizsiniz." dedi fısıldarcasına.

"İkiniz birlikte kurtulabilirsiniz," dedi Osman Baba.

Leyla hızla başını iki yana salladı. "Bulur. İkimizi birden bulur. Ben Selin'in kaybolduğuna onu ikna etmeye çalışaca-

ğım. Artık dayanamadığı için evden kaçtığını ve kaybolduğunu söyleyeceğim. İnanmayacak belki ama nerede olduğunu da bilemeyecek. Siz Selin'e yeni bir hayat verin..."

Yalvaran bir edayla biraz daha öne çıktı. "Sacit Bey ona yeni bir kimlik çıkarabileceğinizi söyledi. Soyadını asla kullanmasın. Başka biri olsun. Senelerdir Saffet'ten gizlice biriktirebildiğim biraz param var. Onu size bırakacağım. Büyüdüğünde hiç değilse başını sokabilecek bir yer alabilir kendisine. Lütfen... Size yalvarıyorum kızımı kurtarın."

Osman Baba birkaç dakika boyunca kadının çaresiz gözlerine baktı ve neden sonra hafifçe başını yukarı aşağı salladı.

"Peki kızım. İstediğini yapacağım. Çocuğunu kurtaracağız. Ama sana da yardım eli uzatmamız lazım. İstersen kızını görme, dediğin gibi bu bir risk oluşturur ama sen de başka bir kimlikle hayatına devam edebilirsin."

"Ben bitiğim artık Osman Baba... "

Leyla'nın fısıltı gibi sözleri dudaklarından çıkarken başını iki yana salladı.

"Gerçeklerden kaçamayız. Beni yaşatmayacağını biliyorum... Beni bir şekilde bulur ama kızımı bulamayacak. Nereye gidersem gideyim beni tanıyan, yüzümü bilen biri çıkacak. Yapar bunu biliyorum. Ama Selin birkaç sene burada kaldığında ve büyüdüğünde onun yüzünü kimse tanımayacak ve güvende olacak."

Osman Baba burnundan sesli bir nefes alarak geriye yaslandı. Düşünceli bakışları Leyla'ya kilitlendi.

"Kızına ne diyeceksin?"

Leyla başını aşağı eğip şefkatli gözlerle kucağında uyuyan sıkıntılı yüze baktı. Çocuk uyurken bile yüzünü buruşturuyordu. Sürekli kaskatı, sanki sürekli tetikteydi. Parmak uçlarıyla yüzüne düşen saçları okşadığında çocuğun yüzünün gevşediğini fark etti ve gülümsedi hüzünle.

"Birazdan onu uyandıracağım ve vedalaşacağız. Yaşına göre akıllı bir çocuktur. Yaşadıkları erken yaşta olgunlaşmasına neden oldu. Bunu onun için yaptığımı anlayacaktır."

Başını hızla yukarı kaldırıp beklenti dolu bir tonla sordu

yalvaran bir sesle.

"Onu koruyacaksınız değil mi? Ne olursa olsun başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceksiniz değil mi?"

"Endişelenme kızım. Buraya gelen her çocuk çok iyi korunur, iyi bir hayatı olması için çaba gösterilir. Sacit de onlardan biriydi. Kızının bundan sonra zarar görmemesi için elimizden geleni yapacağız. Sana sözüm olsun."

Osman Baba, Leyla'nın kocası Saffet Akdoruk hakkında her bilgiye sahipti. Adamın ne tür bir bela olduğunu bilmemesi olanaksızdı. Daha önce de adamın pedofili olduğu konusunda kulağına birtakım söylentiler gelmişti ancak inanmak istememişti. Sadist ve acımasız olduğunu duymuştu ancak kendi kızına da bunları yapabileceğine ihtimal vermemişti. Leyla'nın buraya gelecek kadar çaresiz kalmış olduğu kucağındaki çocuğun durumundan belliydi ki Sacit onu buraya yönlendirdiyse durum çok daha vahimdi. Kararlı bir tavırla dizinin üzerinde tuttuğu dosyayı parmaklarıyla kavrayarak ayağa kalktı.

"Bu geceki nöbetçi hemşireyi çağıracağım Selin'e bakması için. Siz vedalaştıktan sonra Cemal seni arabayla istediğin yere bırakır. Eğer fırsat bulursan Sacit'le bana haber ulaştırırsın. Olur da Sacit'ten haber alamazsam..." bir an duraksayarak buruk bir yüzle baktı Leyla'ya ve onun yerine Leyla tamamladı sözlerini. "...Hayatta olmadığımı anlamış olursunuz..."

***

2019
Paris
Bir hafta önce

"Buldunuz mu?"

Gergin bir sesle soruyu soran genç adamın sırtı, büyük çalışma odasına giren adama dönüktü. Üzerinde kaslı bacaklarını saran siyah bir kot ve yuvarlak yaka siyah ince bir ka-

zak vardı. Siyahlara bürünmüş olan iri bedenin geniş sırtında seğiren kaslar, sakin duruşunun aksine ne kadar gergin olduğunu belli ediyordu. Elleri ceplerinde tıpkı bir heykel gibi yerden tavana uzanan camın önünde dikilirken gözleri karanlığa teslim olmuş şekilde bahçenin kuytularında dolaşıyordu. O kuytularda dahi dolaşan adamları olduğunu biliyordu. Görmese de bundan emindi.

"Bulduk."

Tek kelimelik cevap her ne kadar duymak istediği gibi olumluysa da tınıdaki tatsızlığı fark etmemesi mümkün değildi. Ağır ağır etrafında dönerek ifadesiz yüzünü karşısındaki iri yarı can dostuna çevirdiğinde, gözlerinin içinde oynaşan tehlike pırıltıları odanın loş ışığında dahi belli oluyordu.

Çalışma odasının bir duvarını, üst üste dizilmiş yüzlerce kitabın doldurduğu boydan boya sıralı raflardan oluşan büyük bir kütüphane kaplamıştı. Koyu renkli raflar odanın kasvetli atmosferine inat huzur verici bir görünüme sahipti. Büyük ve koyu renkli ahşap çalışma masası, tabandan tavana tüm duvarı kaplamış olan, ince çıtalarla karelere bölünmüş pencerelerin önündeydi. Üç katlı büyük evin arka bahçesi pencerenin manzarasını oluşturuyordu. Genç adam o anda masanın arkasında dikiliyordu ama muhtemelen daha birkaç dakika evvel masasında çalıştığı belliydi.

Masanın arkasındaki geniş deri koltuğun gelişigüzel açısı, ekranı açık bilgisayar ve masanın üzerindeki evrakların dağınıklığı bunu kanıtlar bir düzendeydi. Odanın içini bir köşede bulunan yüksek ayaklı bir abajur aydınlatıyordu yalnızca. İçerisi loş ve kasvetli görünse de kendine has bir huzuru vardı. Genç adamın en sevdiği odanın bu olmasının kuşkusuz en önemli nedeni bu olmalıydı. Kasvetli bir huzur bu odayı sarıyordu.

Tıpkı kendisi gibi siyahlara bürünmüş karşısındaki adamın boyu da yine kendisi gibi 1,90 civarındaydı. Siyah giysilerin üzerinde daha yeni geldiğini bildiren ve henüz çıkarmadığı siyah uzun deri bir pardösü vardı. Birbirlerine

benzer tarafları yalnızca boyları ve iri bedenleriydi.

Pencerenin önünde dikilen adam, her daim rüzgara kapılmışçasına dağınık görünen kısa ve açık kumral saçlara sahipken, hem sağ kolu hem de en yakın dostu olan Jan Bartın siyah uzun saçlara sahipti. Yarı Fransız yarı Türk olan bu tekinsiz adam, kimi zaman saçlarını lastik bir tokayla başının üstünde toplayarak bağlar, kirli sakallı yüzünü açığa çıkarırdı. Bu anlarda eski zamanlardan kalmış bir savaşçıya benzer vahşi görünümü az da olsa ehlileşmiş bir hava yansıtsa da çoğunlukla açık bıraktığı saçları omuzlarından dümdüz akarken esmer teni, kalın kaşların altındaki koyu renkli gözleri ve köşeli sert çenenin sahip olduğu keskin yüz hatların çevrelediği yüzü, her zaman ürkütücü bir görüntüye sahipti.

Diğerinin görüntüsü de kendisinden aşağı kalır değildi. İnce, kemikli bir yüzü vardı. Belli belirsiz çökük avurtlar, sivri denecek bir çene, üst dudaktan biraz daha dolgun alt dudak, birkaç kez kırılmış olduğu belli hafifçe eğri bir burun, açık bir alın, ayrı ayrı düşünüldüğünde saçma görünse de bir araya geldiklerinde garip bir uyuma bürünerek sert ve etkileyici bir yüz ortaya çıkarmışlardı.

Adamın kirli sakallarının çevrelediği yüzünde dikkati en çok çeken şey; asla değiştirmediği ölümcül bakışların sahip olduğu ela gözlerinden sonra, sol kaşının üzerinden başlayıp kaşını ortadan ikiye ayırmış olan ve gözünün yanından yüzüne doğru uzanan derin yara iziydi. Sanki böylesine keskin ve etkileyici yüz hatlarını ortaya çıkarmaya çalışan amatör bir heykeltıraş, elindeki bıçağı aniden kaydırıp şaheserine derin bir defo açmış gibiydi. Geri dönülemez hata, ironik bir şekilde sanki kabullenilmişçesine bu etkileyici yüzün adeta en büyük tamamlayıcısıydı. Yüzün sahibi bu izle dışarı yansıtmak istediği sertliği pekiştirir gibiydi.

Çelik gibi kasların çevrelediği bedenleri, vahşi bir yırtıcı gibi etraflarına yaydıkları kötücül enerji, her zaman karşılarına dikilenleri ürkütmüştü. İkisi de şimdiye kadar söze dökmese de bu durumdan aldıkları haz bakışlarından açıkça belli olurdu. Güçlü olmak başkalarına baş döndürücü bir tat-

min duygusu verse de onların hissettikleri en baskın duygu; kontrolü elde tutmanın yarattığı güven duygusuydu.

"Ayrıntılar?" diye sordu bu kez sabırsız bir ses tonuyla. Elleri hala cebindeydi ve duygu değişimlerine ayak uyduran ela gözlerinde şu an kahverengi yoğunluktaydı. Gergindi.

Diğeri tekdüze bir sesle konuşmaya başladığında birkaç adım ileri doğru hareket etti. Tabana kaplı koyu krem renkli kalın halı, adımlarının sesini boğmuştu. Pencerenin önüne yaklaştığında o da ellerini cebine soktu. Gözleri dışarıya bakarken ruhsuz bir sesle konuşuyordu.

"Selin Gündoğdu... Yirmi üç yaşında. İstanbul'da yaşıyor. İlkokul öğretmeni... Yeni atanmış. İlk senesi. Hiçbir yakını yok. Yalnız yaşıyor. Oturduğu ev kendisinin. Sıradan bir semtteki bir binanın üçüncü katı, iki odalı küçük bir daire... Annesinden kalan parayla alınmış ev."

"Baba?"

Tek kelimelik sert soruyu duyan Jan, ifadesiz boş bakışlarını yanındaki gergin bedene çevirdi. Birkaç saniye kendisine bakan sert gözlere tepkisizce baktı ve bu kez sanki bir dosyadan sesli okur gibi bakışlarını yeniden dışarı çevirerek tekdüze bir sesle konuşmaya devam etti.

"Kız yedi yaşındayken annesi tarafından yetimhaneye bırakılmış. Annenin akıbeti belirsiz ama muhtemelen çoktan kemikleri bile toz olmuştur. Baba, kızın nerede olduğunu bulamamış. Anne yetimhaneye bırakırken kızın soyadını değiştirmeleri konusunda ısrar etmiş. Annenin ve kızın gördüğü şiddet nedeniyle tedbir amaçlı soy ismini değiştirmişler. Dosyayı da mühürlemişler. Muhtemelen babanın bulamamasının sebebi bu. Dosyada birçok tutanak var. Kız, babası tarafından yedi yaşına kadar tacizden dayağa her türlü eziyeti görmüş. Annenin gördüğü eziyetler ise daha çok. Kadın, kızı kurtarmak için radikal bir karar almış. Nerede olduğunu bulamadık ama şahsi fikrim adamın kadını öldürmüş ve yok etmiş olduğu. Kıza ulaşamadığına göre kadın, kızının yerini söylememiş demek ki. Kız sekiz yaşında başka bir çocuk yurduna gönderilmiş. On sekiz yaşına kadar orada kalmış

ve sonra devlet bursuyla üniversiteyi okumuş. Geçen yıl mezun olmuş. Sıradan, basit bir hayat yaşıyor. Kimseyle iletişimi yok. Tüm mailleri kontrol edildi, cep telefonu dinlendi. Babadan iz yok. Adam kıza ulaşamamış..."

"Ve şimdi de geberdi gitti piç kurusu."

Tıslarcasına çıkan kelimelerle diğeri yeniden yanındaki genç adama baktı.

"Bunun önünde sonuna böyle olacağı belliydi. O kadar çok kişiye kazık atarsan düşmanın çok olur."

"Kime ne kazık attığı umurumda değil. O herifi önce ben elime geçirmem gerekirdi!"

"Ne zamandır birçok kişi peşindeydi. İyi saklandı... Yine de en çok biz yaklaşmıştık."

"O kahrolası zulası umurumda değil. Ben onun parasını değil, canını istiyordum."

"O zula sayesinde bir kızı olduğu gerçeğini öğrendik biliyorsun."

"Orospu çocuğu!"

Genç adam, dişlerinin arasından tıslarcasına kelimeleri fırlatırken seri bir hareketle geri döndü ve biraz evvel kenara itmiş olduğu deri koltuğu sertçe çekerek sinirli bir hareketle koltuğun üzerine yerleşti. Jan bir omzunu pencereye yaslayarak yan döndü, ifadesiz bir yüzle ona baktı.

"Kızın peşine başkaları da düştü. Adamın zulasının bizde olduğunu bilen yok. Piç kurusu ölmeden önce kızına bıraktığını söylemiş. Kızın varlığı bu yüzden ortaya çıktı biliyorsun."

"O kızı alıp getireceksiniz!"

Duyduğu keskin sözlerle Jan omzundan destek alarak doğruldu, ellerini ceplerinden çıkardı ve ağır adımlarla ilerleyerek masanın karşısındaki deri koltuklarından birine oturdu. Bir ayağını diğer dizinin üzerine yaslayarak koltukta kaykıldı, sol elini masanın üzerine bırakarak yüzünü arkadaşına çevirdi.

"Ne anlamı var? Kızın hiçbir şeyden haberi yok. Hayatı boyunca o piçi görmediği gibi sürekli saklanmış da. Kızı alıp

getirsek ne yapacaksın?"

Diğeri şimdi gözlerinden kıvılcımlar saçarak baktı Jan'a. Başını öyle hızlı kaldırmıştı ki boynundaki kütürdemeyi masanın diğer tarafındaki Jan bile duymuştu.

"O herifin kanını yeryüzünden sileceğim! O kız, o orospu çocuğunun kanını taşıdığı sürece ölmeye mahkum bir canlı sadece."

"Yapma!" dedi Jan uyaran bir tonla. "Seni anlıyorum... İntikam istiyorsun ama o kızın bunlarla ilgisi yok. Masum birine vereceğin zarar senin intikam hissini köreltmeyecek. O piç kurusu geberip gittiğine göre bunu kabul et ve önüne bak artık."

"Bu mümkün değil!"

Genç adamın sesi odada patladığı anda ellerini hırsla masaya vurup hızla ayağa fırlamıştı. Öfke saçan gözlerini Jan'a dikti. Birkaç saniye derin derin sesli bir şekilde soluduktan sonra avuçlarını masaya dayadı ve başını öne doğru çıkararak tehdit dolu bir tonla "O kızı bana getireceksiniz! Ben o herifin kanını kurutmadan rahat etmem. İçim soğumaz anladın mı? Sen de çok iyi bilirsin ki babaların günahlarını evlatları öder! O da babasının günahlarını ödeyecek!" dedi.

Sarf ettiği sözler için açıklama yapmasına gerek yoktu. Karşısındaki gayet iyi anlamıştı ne demek istediğini. İkisi de babalarının günahlarını çeken evlatlardı.

Jan bir süre karşısındaki adamın delilik emareleri gösteren gözlerine sessizce baktı. Kısa bir soluk alıp az da olsa sıkkın bir sesle devam etti. "Önemli bir ayrıntı da şu ki kızın hala devlet korumasında olduğu belli. Kapısında siviller bekliyor. Okula gidip gelirken de peşindeler. "

"Ne yani? Alamayacağınızı mı söylüyorsun?"

Yüzündeki küçümseme dolu gülüş, Jan'ın ters ters ona bakmasına neden oldu. Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını her ikisi de biliyordu.

Jan uzun denecek bir süre gözünü bile kırpmadan ona baktı. Karşısındaki adamı öyle iyi tanıyordu ki asla geri adım atmayacağını çok iyi biliyordu. Ne yaparsa yapsın onu bu fikir-

den geri döndüremeyecekti. Ancak çıkmak üzere oldukları bu yol, öyle çetrefilliydi ki bunun içinden nasıl çıkacaklarını şu an düşünemiyordu. Masum birine zarar verecek olması şimdi fark etmese de onu çok daha vahşileştirecekti. İçinde minicik bir kırıntı olarak kalmış olan insanlığı, bugünden sonra tamamen yok olacakmış gibi hissediyordu. İstemeden de olsa başını ağır ağır yukarı aşağı onaylayarak salladı. Ancak son kez şansını denercesine karşılık vermekten de geri durmadı.

"Bu şimdiye kadar yaptıklarımıza benzemiyor biliyorsun. Masum birinden söz ediyoruz. Bir Çin atasözü der ki; "İntikam istiyorsan iki mezar kaz... Biri kendin için olsun..."

Korkarım sen kendi mezarını da şu an kazmaya başladın."

"Umurumda bile değil... O kız önümde diz çöküp babasının yaptıkları için benden af dileyecek. Yalvaracak! O orospu çocuğunun anneme yaptıklarının acısını içimden atabilmem için o kızın ayaklarımın dibinde sürünmesi gerek!"

Jan söylenenleri manasız bulduğu bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı.

"Sen bilirsin... İçime hiç sinmese de sırf sen kendini iyi hisset diye istediğini yapacağım. Umarım pişman olmazsın."

"Ben hiçbir zaman pişmanlık hissetmedim! Yaptığım her şeyi öyle gerektiği için yaptım."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Benim hayatımda yok!"

İkisi de dik dik birbirlerine baktılar. Nihayet kararlı bir sesle yeniden konuşmaya başladı ancak bu kez her şey talimatlardan ibaretti.

"İstanbul'a gidiyoruz. Ada'daki evi hazırlasınlar. Bir süre orada kalacağız. Kızı oraya getirin. Buradaki işleri toparlayın. Malta bağlantılarını bu hafta ben hallederim. Her şeyi toparlamanız için bir hafta veriyorum."

"Tüm işleri bir süre İstanbul'dan mı idare edeceğiz?"

"Bir süre işlerle pek fazla ilgilenmek istemiyorum... Alınacak bir intikamım var."

Yüzünde öyle sinsi bir gülümseme belirmişti ki Jan yalnızca gözlerini devirmişti bu görüntüye.

***

2019
İstanbul

Genç kız, sade döşenmiş iki odalı küçük evin içerisinde dolaşırken son birkaç gündür her gece yaptığı gibi bu gece de yaşanabileceklere kendini hazır hissediyordu. Evin içindeki tüm ışıkları biraz evvel kapamıştı. Salonun açık perdeleri sayesinde pencerelerden içeri sızan dolunayın aydınlığında, aşinası olduğu evin içinde rahatlıkla hareket ediyordu. Gerçi karanlık olsa da bu evin her bir köşesini öyle iyi bilirdi ki adımlarını aynı rahatlıkla atabileceğine inanıyordu. Adımları bu düşünceyle rahat, hareketleri dingindi. Dairenin tüm kilitlerini, ki bunlar pencere ve salondan balkona açılan kapıydı, her şeye rağmen kontrol ederken, üçüncü kattaki daireye tek girişin daire kapısından olacağını öngörmüştü ve bunda da yanılacağını sanmıyordu. Daire kapısını son kez kontrol etti. Kapının arkasındaki zinciri alışkın bir hareketle yuvasına takıp kapıya arkasını döndü ve yatmak üzere hazırlanmak için kendinden emin adımlarla banyoya doğru ilerledi.

Her ne kadar bu gece de son birkaç haftadır olduğu gibi tetikte olsa da alışkanlıklarından vazgeçmesi mümkün değildi. Dişlerini fırçaladı ve ağzını suyla temizledikten sonra başını kaldırıp aynadaki aksine baktı. Oval şekildeki yüzünü çevreleyen uzun kuzguni saçları açık, sırtından aşağı salınmıştı ve bir kısmı omuzlarından önüne düşmüştü. Elektrik mavisi gözleri yüzünde ilk dikkati çeken şeydi. Uzun siyah kirpiklerin çevrelediği iri gözleri çoğu zaman karşısındakinin ruhunu okur gibi bakıyordu ve insanlar ya onun gözlerine birkaç saniye de olsa hayranlıkla bakarlardı ya da insanın içine işleyen bakışlarından kaçarcasına gözlerini kaçırırlardı. Beyaz teni ilk bakışta solgunmuş gibi bir izlenim verse de yalnızca birkaç saniye içinde fark ettikleri canlılık yanıldık-

larını ispat ederdi.

Çenesinden damlayan sular lavabonun içine düşerken gözlerini aynada yansıyan kendi gözlerinden kaçırmadan elini uzatıp sağ tarafında bulunan askılıktaki havluya uzandı. Ağır hareketlerle çenesinden akan suyu sildi. Ellerini havluyla kurularken bakışları hala kendi bakışlarının üzerindeydi. Bu gece olabilecek ziyaretçiler için kendisini olmadığı kadar hazır hissediyordu.

Seneler önce verilmiş sözler vardı. Her ne pahasına olursa olsun tutmaya yemin ettikleri sözler ve bu yeminin sahipleri ona güç veriyordu. Hayatı boyunca ihanet etmeyeceği sadece üç insan vardı ve belki de bu gece bunun en büyük ispatı yaşanacaktı.

Banyodan çıkıp aheste adımlarla yatak odasına girdi ve her gece yaptığı gibi üzerindekileri çıkarıp rahat siyah pamuklu bir tayt ve gri kısa kollu pamuklu bir tişört giyindi. Boynunda ince siyah bir deriye takılı olan altın kolye ucunu tişörtün yakasını kaldırıp içine soktu. Zorunlu olmadığı sürece asla boynundan çıkarmazdı. Ona güç veren her duygu o kolyede şekil buluyordu. Yatağın içine yerleşip çarşafı üzerine çekti. Sağ yanının üzerine yatıp bir süre sessizliği dinledi. Nedense kalbi normal zamanlara oranla daha hızlı atıyordu ve bu sanki bir işaretmiş gibi geliyordu ona. İçine doğan hisler, bu gece beklediği ziyaretin gerçekleşeceğini söylüyordu. Bu geceden sonra her şey yine aynı düzeninde ve güvende devam edecekti. Bu gece ziyarete gelenler beklemedikleri bir sürprizle karşılaşacaklardı. Gözleri yavaşça kapanırken duyularının bir kısmı tetikteydi. En ufak bir seste uyanacağından o kadar emindi ki uykuya geçerken hissettiği son şey sonsuz bir özgüvendi.

***

Genç kızın gözleri öyle ani açıldı ki daha gözleri açılmadan tüm sesleri duyabilen kulakları kabarmıştı bile. Dairenin

içinde hareket eden bedenleri hissedebiliyordu. En az üç kişinin adımlarını sayarken yataktan sessizce kayarak yere çömeldi. Komodinin üzerinde sesi kapalı olan telefona uzanıp haber vermek için hızlı aramada kaydedilmiş olan tek numarayı tuşladı. Karşı taraftan gelecek sesi beklemeden açılan hata "Geldiler," diye fısıldadı yalnızca.

"Olanaksız! Peşlerindeyiz. Orada olmaları imkansız!" dedi karşı taraftaki şaşkın ses.

"Evin içindeler," diye fısıldadı bu kez emin bir tonla.

"Aşağıdakiler haber vermedi. Her kimseler onları da atlatmış olmalılar. Hemen yola çıkıyorum. Dikkatli ol!" diyen endişeli sese bir an kaşlarını çatsa da güven vermek istercesine "Merak etme. Başa çıkamayacağım bir şey değil," diye karşılık verdi.

Telefonu sessizce yatağın üzerine bıraktı ve bedenini usulca doğrulturken gözlerini yatak odasının kapısına dikti. Karanlığın içinde kımıldayan her şeyi duyabilmek için kulaklarını dikmişti. Sessiz ve seri bir hızla çarşafın altına yastıkları çabucak uç uca yerleştirdi. Aynı sessiz adımlarla odanın kapısının arkasına doğru ilerledi. Odaya ilk girecek kişiyi kolaylıkla etkisiz hale getirebilirdi. Hızlı davranabilirse sonrasında gelecek olan diğerini kapıyı kilitleyerek içeri hapsedip ekarte edebilirdi. Odayı gelenlerden çok iyi tanıyordu ve esnek, ince bedeninin tüm avantajlarını bu küçük alanda kullanmak çok daha doğru olacaktı. Gelenlerin kaba kuvveti geniş alanda öldürücü olabilirdi ama rahat hareket edemedikleri dar alan onlar için dezavantaj oluşturacaktı.

Kapının arkasında köşeye iyice çekilip adeta nefesini tutarak bekledi. Bir dakika dolmadan kapının yavaşça açıldığını fark etti. Kendisini duvara iyice yasladı ve içeri adımlayanın tüm bedenini kapıdan içeri sokmasını bekledi. İlki tamamen odaya girdiğinde peşinden gelenin içeri girmesine fırsat vermeden tüm gücüyle kapıya yüklendi ve ikincinin şiddetli bir darbeyle kapının arasına sıkışmasını sağladı. Bu beklenmedik darbe ona birkaç saniye kazandıracaktı. Aynı anda ileri doğru atılarak ilk girenin sırtına tüm gücüyle tekme attı

ve ileri doğru savrulmasına neden oldu. Aşağıda nöbetteki koruyucularının eve girmesi an meselesiydi ve tek yapması gereken onlar gelene kadar buradakileri oyalayıp zaman kazanmaktı. En azından o an düşündüğü tek şey buydu.

Odanın karanlığına alışmış olan gözleri içeri girmeye çalışanların siluetini fark ettiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama o andan itibaren pes etmesi olanaksızdı. Şaşkınlığından yalnızca bir saniye içinde kurtuldu ve can havliyle amaçladığı şeye konsantre olmaya çalıştı. Geriye doğru yeniden hızla kendini bıraktı ve kapının arasında sıkışana aman vermeden yeniden sırtıyla kapıya yüklenip zararı büyütmeye çalıştı. Beklemediği anda tekmeyi yiyip öne savrulan kişi kendisini çabuk toplamıştı ve hızla etrafında dönerek yüzünü çevirdi.

Genç kız, tamamen siyahlar içinde ve kar maskeli bir yüzle karşı karşıya geldiğinde bu gelenlerin beklediği kişiler olmadığını idrak etmesi aslında birkaç saniye önce farkına vardığı gerçekle yüzleşmesine neden olmuştu. Başı büyük beladaydı. Hem de hiç tahmin etmediği kadar büyük bir bela. Bunlar profesyoneldi ve beklediği amatörlerle uzaktan yakından alakaları yoktu. İtiraf etmeye korksa da nedensizce bu gecenin hiç de umduğu gibi bitmeyeceğini kabul etmek zorundaydı. Umduğu gibi ertesi gün, her zamanki düzeninde ve güvende başlamayacaktı. İçindeki kötü his bu gecenin sabahının çok daha derin bir karanlıkta başlayacağını söylüyordu.

O andan itibaren kendisi ölüm kalım savaşı içinde karşı koymaya, diğerleri de onu zapt etmeye girişmişti. Kapı arasında sıkışan ikinci kişi büyük bir güçle kapıyı iterek içeri daldı. İlk giren, kızın üzerine atılırken genç kız, sırtını sağlama almak istercesine odanın duvarına döndü ancak geç kalmıştı. Arkasından atılanın kolları, bir mengene gibi bedenine dolandığında, önündeki ona yaklaşmıştı. Genç kız, ayaklarıyla yerden güç alarak kolların kıskacında hafifçe zıpladı ve iki ayağıyla önündekinin karnına vurdu. Adam yeniden geriye savrulurken maskenin altındaki yüzden boğuk bir sesle

kızın anlayamadığı ancak küfür olabileceği belli yabancı birkaç kelime döküldü. Onu kıskaca almış olanın dudaklarından dökülen başka birkaç kelime, yine anlamadığı bir dilde kulağının dibinde yankılanmıştı.

Boğuşma belki bir dakikadan az sürmüştü ama kıza çok daha uzun gelmişti. Tüm gücüyle karşı koymaya çalışırken hala bir ümit ona yardıma geleceklerin yetişeceklerini umuyordu. En son umudu boynunda hissettiği bir acıyla yerle bir oldu. Boynuna bir şeyin batırıldığını anlaması için alim olmasına gerek yoktu. Hissettiği acıdan saniyeler sonra pelteleşen bedeni bunu ona zaten işaret ediyordu. Önce bacaklarına olan hakimiyetini kaybetti sonra vücudu ona sarılmış sert kolların arasında aşağı doğru kaymaya başladı. Gözlerini zorlukla açık tutmaya çalışırken dudaklarından çıkan kelimeler ancak bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Siz... kimsiniz?"

Beyninin içinde yankılanan bu soruyu, ne sorabildiğini fark etti ne de ümit etmese de cevabı duyabildi. Gözleri karanlığa kapanırken hissettiği tek şey; bir daha gözlerini aydınlığa açamayacağı idi.

2. BÖLÜM

İnsanın şuurunu kaybetmeden önce aklından geçirdiği en son şeyin, kendine geldiğinde gerçekleşmesi, duruma göre kişiye ya tarifsiz bir sevinç verebilir ya da korkunç gerçekle yüzleşmesi, onu korkuya teslim edebilirdi. Öyle ya; insanlar gece uykuya geçmeden önce onlarca şey düşünebilirlerdi. En büyük hayallerini tam da uykuya geçmeden önce zihinlerinden geçiren milyonlarca insan, ertesi gün gözlerini açtıklarında kurdukları hayallerin gerçekleştiğini görseler, sevinçten akıllarını kaçırma noktasına kolaylıkla gelebilirlerdi. Tıpkı en büyük korkularının da ertesi gün gerçekleşmiş olduğunu görenler, bu kez hissettikleri dehşetten akıllarını kaybedebilecekleri gibi.

Genç kız zorlanarak gözlerini açmaya çalıştığı ilk anda yaşadığı şeyi beyninin bir oyunu olarak düşünmüştü. Çünkü hala karanlıktı ve o herhangi bir şey göremediğine göre demek ki hala gözlerini aralayamamıştı. Ancak uyanmış olan zihni bunun tam tersini söylüyordu. Gözlerini kırpıştırdığında yanağına vuran belli belirsiz rüzgar, kirpiklerini oynatabildiğine göre gözlerini de açabilmiş olduğunu söylüyordu. Buna rağmen hala karanlık olduğundan; şuurunu kaybetmeden önce aklından geçirdiği son düşüncenin gerçekleştiğini keşfetmesi uzun sürmedi. Gözlerini bir daha aydınlığa açamayacakmış gibi hissettiği o derin ıstırap verici duygu, bir an da olsa yüreğinin üzerine tüm ağırlığıyla oturmuştu.

Kendi kendisini telkin ederek önce artan kalp atışlarını normale çevirmeye çalıştı. Sakinleşmeye çalışırcasına derin

derin birkaç nefes çekti. Soluklarını burnundan aldı, ağzından verdi. Karanlık nedeniyle bir anlamı olmasa da konsantre olabilmek için gözlerini yumarak bunu birkaç kez tekrarladı. Öncelikle paniğe kapılmadan bu durumun içinden nasıl çıkacağını düşünmesi lazımdı. Kafasının içinde düzenli talimatlar sıralanmaya başladı. Sakin kalırsa, hala nefes alabildiğine göre kurtulma şansı da olacaktı.

Onu öldürmediklerine göre ondan istedikleri bir şey vardı mutlaka. O istediklerini alana kadar da onu hayatta tutmak istedikleri şu anki durumunu ortaya koyuyordu. Bu şansı iyi değerlendirmesi gerekiyordu... Ondan ne istediklerini öğrenmesi ilk adım ve ardından ne yapacağını düşünmesi ikinci adımdı.

Hasar kontrolü yapabilmek için sırtüstü yatırıldığı sert zeminde yavaşça hareket etmeye çalıştı. Gözlerini yeniden kapadı ve tüm sakinliğiyle bedenine kulak verdi. Önce el ve ayak parmaklarını kımıldattı. İki bölgeden de aldığı sağlıklı sinyaller bir sonraki aşamaya geçmesi için ona cesaret verdi. Birkaç dakikalık kontrol sonrası bedeninde herhangi bir acı ya da sızı hissetmediğini fark ettiğinde ilk adım için bunun sevinç ve memnunluk verici bir durum olduğuna karar verdi. En azından giysileri hala üzerindeydi ve parmaklarının altındaki doku hala kendi giysilerinin içinde olduğuna işaret ediyordu.

Sırtüstü yattığı yerde yavaşça doğruldu. Hareketleri öyle temkinliydi ki bedenindeki her kas sanki bir sonraki talimatını bekler gibi hareket ediyordu. Elleriyle etrafını yokladığında sert bir somyanın üzerine bırakılmış olduğunu anladı. Vücudunu doğrulturken bacaklarını kendisine çekmiş sonra elleriyle yoklayarak doğrulurken bacaklarını sallandırmıştı. Çıplak ayakları şimdi yere basıyordu. Soğuk betonu ayaklarının altında hissettiğinde normalde hoşuna gitmeyen bu durum o an için yaşadığını ispatlaması nedeniyle ilk kez hoşuna gitmişti. İçerisi umduğunun aksine soğuk değildi. Vücut ısısını normal seyirde tutacak bir ılıklığa sahipti. Yavaşça ayağa kalkarak kollarını karanlığın içinde ileri uzattı ve öne doğru temkinli bir adım attı. Ayak tabanıyla yeri yoklayarak

ilerliyordu. Elleri önünde hafifçe boşluğu yoklarken karşısına çıkabilecek bir engel bekler gibiydi.

Zaman kavramı çok net zihninde belirmemişti ama aşağı yukarı on, on beş dakikalık bir zaman dilimi içinde nasıl bir yerde olduğuna dair daha net bilgiler kafasında oluşmuştu. İçinde bulunduğu oda dört metreye dört metrekare bir kutu gibiydi. Duvarlara sürtünerek attığı her adımı hesaplayarak odanın şeklini kafasında canlandırmaya çalışmıştı.

Bir çeşit hücre diye geçirmişti aklından. Yalnızca üzerinde sert bir yatak olan bir somya, bir köşede pleksi dokusundan anladığı kadarıyla ön tarafı kapı olan, üç tarafı kapalı ve küçük bir tuvaletin içinde olduğu PVC bir bölüm vardı. İki duvarın birleştiği köşeye yakın, ağır metal bir kapı içeriye yalnızca bir tane giriş çıkış olduğunu gösteriyordu. Bunların dışında hücrede hiçbir şey yoktu. Yoklayabildiği kadarıyla duvarlar boştu. Ağır adımlarla yeniden yerleri yoklayarak somyanın olduğunu düşündüğü tarafa yeniden yöneldi ve bacağı yatağa çarptığında bedenini çevirerek yavaşça üzerine oturdu. Ellerini iki yanına koydu ve parmakları kenarları kavrarken başını yere eğip düşünmeye çalıştı.

Birkaç haftadır takibe alındığını biliyordu. Tedbir alınmıştı. En azından aldıklarını sanıyorlardı. Geleceklerini düşündükleri kişiler, karşısına çıkan kar maskelilerle uzaktan yakından alakalı değillerdi. Amatörlükten epey uzak, işini iyi bilen profesyonellerdi onlar. Öyleyse kimdiler? Onunla ne alıp veremedikleri vardı?

Bunun da mutlaka o piç kurusu yüzünden yaşandığını düşünüyordu. Senelerce o adamdan uzak tutulmuş, korunmuştu. Onun tarafından bulunması imkansızdı çünkü her şey mühürlenmiş, gizlenmişti. O orospu çocuğu artık zarar veremezdi... Şu ana kadar inandıkları ve yaşadıkları buydu. Zarar verememişti... Ancak son birkaç haftadır başka bilgiler ulaşmıştı. Nasıl yaptığı belirsiz kendi pisliklerini ve belalarını yine genç kızın üzerine salmıştı o şerefsiz.

Bilinen düşman alt edilebilirdi... Ama ya bilinmeyen? Şu an ortada olan bir gerçek vardı ki onun bilmediği bir kısım

düşmanlar tarafından alıkonulmuştu. Sıradan hayat yaşayan bir öğretmenin peşine kimse düşmezdi. Geçmişin belaları üzerine salınırsa bu durum değişirdi elbette ve onun şu anki yaşadığı bela da geçmişten gelen pisliklerdi. Kurtulamadıkları ama hep uzak durdukları bela sonunda gelip çatmış, kapıya dayanmıştı. Peki bu seferki nasıl bir düşmandı?

Şu an hiçbir şey düşünemiyordu. Zihni hala onu bayıltıkları ilacın etkisindeydi ve düşünceleri kafasının içinde karman çorman olmuştu. Geçmişe gidiyor, şu an içinde bulunduğu durumu nasıl avantaja çevireceğini düşünüyor ama her şeyden önce onu merak edenlerin çıldırma noktasına gelmeden onlara nasıl ulaşabileceğini bulmaya çalışıyordu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı gibi nasıl haber verebileceğini de bilmiyordu. Henüz...

Sabırla bekleyip ondan ne istediklerini öğrenene kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu öldürmediklerine göre mutlaka diyaloğa geçeceklerdi. Tek yapması gereken sabırla o anın gelmesini beklemekti.

Gözlerini yorgunlukla ovuşturdu. Uykulu hissediyordu ama ne kadar uyuyacağını bilemediğinden şimdilik bundan kaçınmaya çalışıyordu. Bunu, zaman kavramını yitirmemek için yapması gerektiğini düşünüyordu ama şimdiden bu kavramı kaybettiğini içten içe hissediyordu. Ne kadar baygın kaldığını bilemiyordu. Aradan bir saat de geçmiş olabilirdi bir gün de... Bunu ancak o hücreye birileri geldiğinde anlayabilirdi.

Kafasının içinde birileri geldiğinde nasıl tepki vereceğini ya da yaklaşımının nasıl olması gerektiği ile ilgili kendi kendine münazara yaparken karanlığa alışmış olan gözlerini acıtacak denli ani bir ışık saldırısıyla neredeyse çığlık denecek bir ses dudaklarından çıkarken bedeni hafifçe geriye savruldu. Eli hızlı bir refleksle gözlerinin üzerine kapandı. Yüzü, bunun hoşuna gitmediği belli bir ifadeyle buruşmuştu. Hücrenin içi aniden gözlerini kamaştıracak denli güçlü bir ışıkla aydınlanmıştı. Elini gözlerinin üzerine kapatıp birkaç saniye göz kapaklarının ardından dahi belli olan ışığa alışmayı bekledi.

Nihayet elini yüzünden çekip yavaşça indirdi ve gözlerini sürekli kırpıştırarak etrafına bakındı. Tavana monte edilmiş güçlü floresanlar yanıyordu şimdi. Tıpkı kafasının içinde canlandırdığı gibi bir yerdi. Soluk gri bir tonla boyalı duvarların uzun zamandan beri bakım görmediği yer yer dökülmüş olan ve altındaki sıvanın ortaya çıkmasından belliydi. Yerler tıpkı hissettiği gibi betondu. Düz zeminde de yer yer minik delikler oluşmuştu. Şapı uzun süre önce atılmış olan beton zeminin girinti çıkıntılarının çokluğu, yeniden bir bakıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu ancak bunun kale alınmadığı belliydi.

Elleri yeniden iki yanında, oturduğu somyanın kenarlarını kavradı ve ileri doğru tepkisiz bir yüzle bakarken dudaklarını kımıldatmadan adeta kendi kendisine cesaret vermeye çalışır gibi alçak sesle mırıldandı.

"Işıklar açıldığına göre birilerinin gelmesi yakındır... Unutma! Sen bir öğretmensin. Tıpkı çocuklara kontrollü olmayı öğrettiğin gibi kontrollü ol. Önce niyetlerinin ne olduğunu öğren, sonra çözüm ara."

Tepkisizce karşı duvara bakarken kımıldamayan dudaklarıyla sarf ettiklerini yalnızca kendisi duyabiliyordu. Henüz odanın bir köşesinde tavana yakın yere monte edilmiş ve açısı yatağa çevrilmiş olan minik kamerayı fark etmemişti. Tıpkı Auguste Rodin'in "Düşünen Adam" heykeli kadar kıpırtısız duruyordu. Ne izlendiğinin farkındaydı ne de bundan sonra neler olabileceğini hesap edebiliyordu. Yalnızca bekliyordu... Sakince... Sabırla... Metanetle... Ve en önemlisi cesaretle bekliyordu...

***

"Neden paniklemiyor?"

Genç adam masanın üzerindeki bilgisayar ekranından kızın bulunduğu hücreye bakarken onun kıpırtısız duruşu şimdiden sinirlerini bozmaya başlamıştı. Işıkları yakmadan

evvel gece görüşüne sahip kameranın yansıttığı tüm hareketlerini izlemişti. Tıpkı yanında ayakta dikilen Jan gibi. İkisi de ilgiyle ekrana bakıyorlar ve kızın uyandığı andan itibaren vereceği tepkileri izliyorlardı.

İlk hayal kırıklığını kız uyandıktan birkaç dakika sonra yaşamıştı. Vücudunun kıpırtısından uyanmış olduğunu anlamışlardı ancak beklediği tepkileri görememişti. Onun hayal ettiği; kızın aniden uyanması, dehşete düşmüş halde hücrenin içinde, karanlıkta kendini duvardan duvara vurması ve kapıyı bulduğunda da yardım dilenerek çığlık çığlığa yumruklamasıydı. Ancak hiçbiri olmamıştı... Kız uyanmış, önce bedenini yoklamış sonra da sakin hareketlerle hücrenin içini körlemesine keşfe çıkmıştı. Şimdiyse yeniden döndüğü yatağın üzerinde kımıldamadan oturuyordu. Sanki korkmamış gibi... Sanki bir şeyi bekler gibi...

"Uyandığı andan itibaren paniklemesi ve bağırıp çağırması gerekmiyor muydu?"

Gergin ve sabırsız bir ses tonuyla yeniden sorarken aslında bir cevap beklemiyordu. Daha ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. Yanında dikilen ve merakla ekrana bakan Jan yine de alçak bir sesle cevap verdi.

"İlginç doğrusu... Belki de bu beklediği bir şeydi ve o yüzden bağırıp çağırmasının bir anlamı olmadığını o da biliyor."

"Ne kadar korkarsa ne kadar çıldırırsa ben o kadar çok mutlu olacağım!"

Kin dolu sesi, Jan'ın bakışlarını bir an ona çevirmesine neden oldu.

"Çocukları biraz uğraştırmış. Hazırlıklı olduğu belli."

"Neye hazırlıklı olacak?" diye sordu bu kez tükürür gibi.

"Haftalar öncesinden tehdit mektupları kıza ulaşmış. Babası olacak o piçin çaldığı paraların kızda olduğunu düşünüyorlar biliyorsun. Adamların zulanın peşine düşmeleri çok doğal. Tehditleri almaya başlayınca sivil korumalar devreye girmiş olmalı. Her ne kadar koruma olsa da kız da temkinli olmak zorunda kalmıştır. Önünde sonunda birilerinin ona ulaşacağını biliyordu. Şu an bağırıp çağırmasının hiçbir anlamı yok."

"Var!" diye sesini yükseltti genç adam. Aniden ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak odanın ortasına ilerledi. Karışık saçlarını daha da karıştırarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bedeni yaşadığı hayal kırıklığının yarattığı öfkeyle gerilmişti. Üzerinde buz mavisi bir kot ve beyaz kısa kollu tişört vardı. Tişörtün kumaşı şişkin kasları nedeniyle yırtılacak gibi görünüyordu. Gergin adımlarla pencerenin önüne yaklaşıp gözlerini dışarıya dikti.

Gün henüz aydınlanmak üzereydi. Bakışları evi çevreleyen yüksek ağaçların tepesine kalktı ve şafağın o ilk saatlerinde açılmaya başlayan gökyüzündeki kızıl mavi renklerin birbirine girdiği olağanüstü manzarayı izledi. Gerçekten huzur vericiydi ve bir an da olsa kızı unutup bu manzaranın içinde yarattığı dinginliği dinledi.

Kızı getireli yarım saat olmuştu. Şu an Marmara'nın ortasında özel mülkiyeti kendisine ait olan Ada'daydılar. Bu adanın tek sakini oydu ve onun izni olmadan kimsenin buraya ayak basması olanaksızdı. Kızı aldıklarında onları bekleyen helikopter, üç adamıyla birlikte Ada'ya ulaşmalarını sağlamıştı. Kızı henüz gidip yakından görmemişti. Jan'a verdiği talimatla kız getirilir getirilmez hücreye konulmuştu. Yol boyunca bilinçsizdi. Buraya nasıl geldiğini ya da nerede olduğunu asla bilemeyecekti. Onun için en büyük hedef buydu. Kızın kendisini bu kayıplığın içinde hissetmesini istiyordu. Nerede olduğunu, nasıl geldiğini asla bilmemeliydi.

Ada'ya ulaşım evin arka tarafına düşen ormanlığın bitimindeki sahildeki iskeleye bağlı olan özel yat ile ona bağlı bir zodyak bot ve evin üstündeki pistte duran helikopter sayesinde gerçekleşebiliyordu.

Büyük ev, kızın içinde bulunduğu hücrenin olduğu bodrumla birlikte dört katlıydı. Buraya gelirken yanlarında onlara eşlik eden on adamıyla birlikte bu evde bir süre kalmaları gerekecekti. Diğer adamlarının bir kısmı Malta'da bir kısmı Paris'teydi. Hepsinin organizasyonunu Jan yapıyordu ve bir süre daha o tür ayrıntılarla uğraşmayı düşünmüyordu.

Koruluğun içinde inşa edilmiş evi, şu anki haline getire-

bilmek için küçük çaplı bir servet harcamıştı. Dış duvarları beyaza boyanmış evin, ince çıtalarla karelere bölünmüş dikdörtgen şeklindeki pencereleri Paris'teki evin boydan boya pencerelerine kıyasla küçücüktü ancak bu evin atmosferinin sıcaklığı su götürmezdi. Burayı seçmesinin bir diğer nedeni de buydu. Gergin ve öfkeli olacağı bir süreci hiç değilse arada da olsa huzurlu bir ortamda geçirmeyi istemişti. Bu evi seviyordu. Bu ev annesinin hayallerinin eviydi. Onun acı kaybından çok sonra sahip olmuştu bu Ada'ya ve eve ama en azından annesinin hatırasını yaşatmak istemişti.

Şimdi bu kızın bu evde çekeceği acılar da annesinin hatırasına hissettiği bağlılığın bir işareti olacaktı. Annesini acılar içerisinde öldüren o insan müsveddesinin kanı bu evde kuruyacaktı. Yeryüzü o yaratığın varlığını unutacak, ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Tıpkı onun senelerce acı çektiği gibi o adamın kanını taşıyan kızı da acılar içinde kıvranacaktı.

Gün iyice ağarırken gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Birbirine bastırılmış dudakları yüzünde gergin bir yay çizmişti. Arkasını dönmeden keskin bir sesle konuştu.

"Yalnızca sabah akşam bir kap yemek verilsin. Beş gün boyunca iletişim kurulmayacak. Bu sessizlik içinde bekleyecek. Akşam altıda ışık sönecek, sabah altıda yanacak. Zaman kavramını da yitirsin. Endişesinin artmasını istiyorum. Ne kadar süre orada kalacağını bilemezse korkusu da endişesi de artacak. Paniklemeye başlasın o zaman görüşeceğiz küçük fareyle. Babası olacak o piçten kaçabilmiş olabilir ama benden kaçamayacak."

O kararlı bir sesle konuşurken Jan tepkisizce dinliyordu kendisini. Jan'a göre genç adamın şu an içinde bulunduğu ruh hali sağlıklı değildi ancak bunu yüzüne vurmadı. Saffet Akdoruk'un öldüğünü öğrendiğinden beri iyi bir ruh halinde değildi zaten. Uzun yıllardan beri en büyük hedefiydi adam ama o kadar çok kötülük yapmıştı ki nihayet birilerinin adamı ortadan kaldırması şaşırtıcı değildi. Şimdiyse dostu, adama karşı olan tüm nefretini onun kızına yöneltmişti. Onu ayakta tutan tek düşünce buydu. Jan'ınsa tek hayıflandığı

şey; başkalarından önce kendilerinin adamı ele geçirememiş olmalarıydı. O zaman şu an aşağıdaki masum kız da dostunun kiniyle yüzleşmek zorunda kalmazdı. Acı gerçek şu idi ki kız, babasının günahları için kurban seçilmişti ve kurtuluşu yoktu.

***

Banu Haufmann kahvenin hazır olduğuna dair makineden çıkan sesi duyunca ağır adımlarla ilerleyerek kahvesine uzandı ve yeniden geri dönerek mutfaktan bahçeye açılan büyük cam kapıların önünde dikilirken kahvesini yudumlamaya başladı.

Altın renkli parlak saçları her zamanki gibi yandan ayrılıp sıkı bir atkuyruğu ile toplanmıştı. Beyaz soluk tenli uzun yüzü topladığı saçlarıyla tamamen ortaya çıkmıştı. Üzerinde uzun ve düzgün bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmış koyu lacivert bir kot ve dik yakalı siyah ince bir kazak vardı. Ayaklarında kalın topuklu siyah süet yarım botları ise ince bedenini çok daha göz alıcı gösteriyordu. Dimdik, mağrur ve küstah ifadesi her zamanki soğuk tavrını pekiştirir nitelikteydi. Hiç şüphesiz buna en büyük katkı Alman babasından aldığı buz mavisi soğuk gözleriydi.

O buz gibi gözler ifadesizce bahçeyi izliyordu şimdi. Bu bahçenin içinde dolaşan adamlar yoktu. Buna gerek görülmemişti çünkü bu adaya başkalarının ayak basması mümkün olamayacağından evin etrafında gezinen devriyelere de ihtiyaç duyulmuyordu. Ancak Ada'nın çevresinde belli saatlerde rutin kontroller yapan birkaç adam vardı. Bunun dışında tüm adayı çevreleyen güvenlik kameraları da güvenlik odasındaki ekranlardan 7/24 izleniyordu. Sessizlik içinde kahvesini içerken günü nasıl geçireceklerini düşünüyordu.

Patronu olan ancak Banu'nun farklı duygular beslediği adam son birkaç haftadır daha önce olmadığı kadar gergin ve sinirliydi. Arada sözü geçen ve daha önce adını duyma-

dığı bir adamın ölüm haberini aldığından beri sert çehresi daha da kararmıştı. Sürekli ters ve kabaydı ama Banu yine de şikayetçi değildi. Onun her haline razıydı. Buz gibi tepkisizliğine bile. Beş seneden beri onun yanındaydı ve umudunu hala yitirmemişti. Onu gördüğü ilk andan beri aşıktı adama. Yanına girebilmek için çok çabalamıştı. Onun gözüne girmek için yapamayacağı şey yoktu. Ağzından çıkan her kelime onun için uyulması gereken talimattı ve şimdiye kadar onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yaptıklarının bir gün karşılığını alacağını düşünüyordu. Onun için vazgeçilmez olmak hayattaki tek gayesiydi ve bu nedenle istediği hiçbir şeyi geri çevirmemişti. Gerçi ekibindeki tek kadının kendisi olduğu düşünülürse bunu kısmen başarmıştı da. Onun için vazgeçilmez olduğuna inanıyordu. Sadece genç adam henüz duygularını açık etmemişti o kadar. Bu da zaman meselesiydi yalnızca.

Genç adam bir gün onun için uygun tek kadının kendisi olduğunu anlayacaktı nasılsa. Açıkça söze dökmesine ihtiyacı yoktu Banu'nun. Şimdiye kadar koynuna soktuğu tek gecelik sürtüklerden farklı olarak hala yanında olan tek kadındı kendisi. Henüz koynuna almamasının bir önemi yoktu ya da Banu'nun başkalarının koynuna girmesinin de bir önemi yoktu. Başkalarıyla fiziksel temas çok da büyütülecek bir şey değildi sonuçta. Önemli olan hayatın diğer taraflarında yanında kimin olduğuydu. O güçlüydü ve Banu onun gücünü seviyordu. Böylesi güçlü bir adamın yanında olacak kadın da doğal olarak güçlü olacaktı. Banu'da da bu potansiyel vardı. Onunla birlikte her şeyi yönetebilirdi. Daha şimdiden birçok adamı o yönetiyordu. Adamların azımsanmayacak kısmı onun ağzından çıkanı ikiletmeden yapıyordu. Jan'dan sonra direkt talimat verebilecek ikinci kişiydi ve şimdilik bu onu tatmin ediyordu.

Yakında genç adam da bunu fark edecekti. Banu'nun ne derece yetenekli ve kendisine ne kadar uygun bir kadın olduğunu görmesi an meselesiydi. Banu emindi... Onun için tek ve vazgeçilmez yalnızca kendisiydi. Bir gün onun koynuna

da girecekti ve o günden sonra kaçınılmaz olan gerçekleşecekti.

Tam da her şey yolunda giderken bu krizin çıkması bu sabah uyandığından beri canını sıkıyordu. Bodrum kattaki hücreye birini kapadıklarını bu sabah odasından çıkarken karşılaştığı Marcel söylemişti. Polonyalı olan bu iri yarı, esmer genç yirmi sekiz yaşındaydı ve kendisinden iki yaş küçük kardeşi Lukasz ile birlikte birkaç senedir patronun Özel Taktik Birimi'ndeydi. Dün gece patronun isteğiyle alıp getirdikleri kızı bodruma kapadıklarını ve şimdi de bütün gece ayakta olduğu için dinlenmeye gittiğini söylemişti.

Ada'ya bu kız yüzünden geldiklerini tahmin etmesi zor değildi. Genç adam bu kızdan her ne istiyorsa almadan bırakmayacaktı ve almak istediği şey pek de eğlenceli bir şeye benzemiyordu. Bu krizin bir an evvel çözülüp eski düzenlerine dönmeleri Banu'nun şu anda en çok istediği şeydi. Tam da son zamanlarda, onunla öncesine oranla daha çok yakınlaşmaya başlamışken aralarının soğumasını istemiyordu. Kız onun istediğini en kısa zamanda verse iyi olacaktı yoksa Banu bunu hızlandırmak için elinden geleni yapmaktan çekinmeyecekti. Bu kahrolası bomboş Ada'da uzun süre mahsur kalmalarına tahammül edebileceğini sanmıyordu.

***

Kaç gün geçtiğinden henüz tam olarak emin değildi ancak dört günden fazla olduğuna bahse girebilirdi. Belirleyemediği zaman aralıklarında yemek getiriyorlardı. Kimse konuşmamıştı şimdiye kadar. Yalnızca ağır metal kapının altında sürgülü bir bölme açılıyor, plastik tepsi içerisinde yalnızca bir tas çorba ve yarım ekmek bırakılıyordu. Bir şişe pet su ve plastik bir kaşıkla birlikte elbette.

İlk gün ne kadar süre kımıltısız durduğunu bilemiyordu ancak ışıklar açıldıktan sonra birilerinin geleceğini düşünmekle hata ettiğini aradan geçen çok uzun bir zaman sonra

fark etti. Kaslarının tutulması da buna işaret etmiş olabilirdi tabii. Nihayet kimsenin gelmeyeceğinden emin olduğunda yerinden kalkıp dört metre uzunluğundaki hücrenin içerisinde tıpkı hapisteki mahkumlar gibi bir süre volta atmıştı. Bunu tamamen kaslarını çalıştırmak için yapmıştı. Aksi takdirde hareketsiz kalan bedenine kramplar girmeye başlayacaktı. Çıplak ayakla da olsa volta atmak iyi gelmişti. Zaman geçtikçe ona enjekte ettikleri ilacın etkisi de tamamen atılmıştı vücudundan. Zihni daha berraktı. Artık daha sistematik düşünmeye başlamıştı. Bu nedenle hücrede volta atarken gözleriyle boş duvarları ve tavana yakın geçen, içerinin ısınmasını sağlayan sıcak su borularını süzerken kamerayı fark etmişti. Ancak adımlarını hiç yavaşlatmadan fark etmemiş gibi davranmıştı. O kadar minik bir aletti ki detaycı bir tip olmasa, tavana yakın duvarın içine gömülmüş o minik siyahlığı leke sanabilirdi. Ancak yanılması olanaksızdı.

Uyandıktan epey sonra kapının altındaki sürgü açılmış ve ilk tepsi bırakılmıştı. Önce verileni yemeyi düşünmemişti. Yeniden uyumasına neden olacak herhangi bir ilacının içine konulup konulmadığını bilmiyordu ve bilinçsizken başına geleceklere karşı tetikte olamayacağından uzun süre verilen yiyeceğe şüpheyle bakmıştı. Ancak mantığını çalıştırınca bu düşünceden uzaklaşmıştı. Ona bir şey yapacak olsalar şimdiye kadar yaparlardı. Bilincini kaybetmesi için yemeğine ilaç koymalarındansa, daireye gönderilen üç adamı içeri sokup zorlayarak da olsa bunu yapabileceklerini istemeden de olsa kabul etmiş, sonrasında karşılaşabileceği şeyleri öngörerek gücünü kaybetmemek adına yemesi gerektiğine karar vermişti. Düşündüğü gibi verdikleri yemeğe herhangi bir şey koymadıklarını birkaç saat sonra anlamıştı. Hala bilinci açıktı.

Gerginliğini tamamen üstünden atamadığını çorbayı kaşıklarken kırılan ve elinde kalan kaşıkla fark etmişti. O kadar sıkmıştı ki kaşığı, üçüncü yudumda kaşık elinde kalmıştı. Gerçi bu ona başka bir fikir de vermişti o ayrı. Kırılan kaşığın sapından bir parçayı, ekmekten bir lokma bölermiş gibi bir görüntü altında biraz daha kırarak avucunun içinde

saklamıştı. Kalanını sanki sinirlenmiş gibi daha fazla parçaya ayırmıştı. Kaşığın bütününde eksiklik olacağını düşünmelerini istememişti ve kırık kaşık parçalarıyla puzzle yapmayacaklarını ummuştu. Tepsiyi yeniden sürgünün önüne bırakmıştı yemeğini bitirdikten sonra. Bir süre daha bekleyip pvc kapılı bölmeye tuvalet için girdiğinde elindeki plastik parçayla duvarı zorlayarak da olsa kazıyarak ince bir çizik atmıştı. En azından ne kadar süreyi burada geçirdiğini aşağı yukarı hesap etmesi gerekiyordu. Ancak tuvaletteki minicik bir dolapta gördüğü pedler, onu burada uzun süre tutacaklarını işaret eder gibiydi. Bunu bile düşündüklerine göre bu süre kısa olamazdı. Bu, gözlerini açtığı ilk gündü. Yemekler belli bir düzende gelecekti muhakkak. Bütün bunlar ona bir zaman çizelgesi çıkarabilirdi.

Öngördüklerinde yanılmadığını anlamıştı. Hesabına göre dört günden fazla olmuştu. Işıklar belli aralıkta kapanıyor sonra yeniden açılıyordu. Her ışık açılmasından bir süre sonra tepsi bırakılıyor çok uzun bir süre ses çıkmıyor ardından yeniden bir tepsi bırakılıyordu. İkinci tepsiden bir süre sonra ışıklar kapandığına göre akşam saatleri olmuş oluyordu. Ya da tam tersi. Bundan henüz emin olamamıştı. Belki onu yanılmak için döngüyü tam tersi de çalıştırıyor olabilirlerdi ama düzenli çalışan metabolizması haklı olduğunu gösteriyordu.

Işıkların açılmasından sonra duvara çizdiği dördüncü çizginin yanına şimdi beşinciyi kazımıştı. Bugün beşinci günün sabahındaydı. Biraz evvel kahvaltı niyetine yine çorba ve yarım ekmek verilmişti. Bu süreçte bedeninin süzüldüğünü hissedebiliyordu. Yeterli olmayan yiyecek, her zamanki gücünü azaltsa da elinden geldiğince gücünü yerinde tutmaya çalışıyordu.

Bu beş gün boyunca konuşmadan durması imkansızdı. Uzun süre boyunca konuşmayınca tembelleşeceğine inandığı ses tellerini çalıştırmak için bazen kendi kendisine sesli konuşuyordu. Bazen bir şarkı mırıldanıyordu. Onu özleyen üç kişinin şu anda ne kadar büyük bir endişe içinde olduğun-

dan emin olarak sanki yanlarındaymış gibi onlarla konuşuyordu. Özellikle biri en büyük sohbet arkadaşıydı. Elini güç almak istercesine tişörtünün altında duran kolyenin üzerine koyuyor, sessizce mırıldanıyordu.

"Merak etme Kızıl. Bunu da atlatacağım... Beni bulacaksınız biliyorum. Ya da ben sana bir şekilde ulaşacağım. Sakın üzülme... Ben iyiyim."

Gözlerini kapatarak bu sözlerin yerine ulaşmasını diliyordu. Biliyordu ki hatta bundan emindi ki onu hissedebiliyordu.

Arada sırf hareket olsun diye şınav ya da mekik çekiyordu. Kaslarının eski gücünde olması gerekiyordu. Tüm hareketleri sanki sıkıntıdan ne yapacağını bilemezmiş gibi bir düzensizlik içindeydi ancak kafasının içinde yalnızca onun bilebileceği bir düzendeydi aslında. Boş boş otururak içinden belli bir sayıya kadar sayıyor sonra aniden kalkarak biraz şınav çekiyor ardından sırf kamerada görünmesini sağlayarak oflayarak bir süre volta atıyor sonra yeniden sıkılmış gibi mekik çekmeye başlıyordu. Her defasında saydığı sayının katlarından gidiyor, bazen kafasının içinde kura çekerek sayıyı değiştiriyor, bu kez o rakamın katları üzerinden rutinini takip ediyordu.

Ama onu en çok rahatlatan, her gün düzenli yaptığı Tai Chi idi. Ağır hareketlerle yaptığı meditasyon, esneyen ve gerilen kaslarını her hücresine kadar hissetmesini sağlıyordu. Hem zihni hem bedeni için onu her zaman en fazla rahatlatan teknikti bu ve kapalı kaldığı bu hücrede akıl ve beden sağlığını koruyabilmesi için bunu gerekli görüyordu. Kameradan izlendiğini biliyordu ancak umursamıyordu. Yıllardır ezbere yaptığı ve bedeninin alışkın olduğu tüm hareketlerin yarım saat sürdüğünü biliyordu ve emin olduğu tek zaman dilimi bu anlardı. Bir yarım saat daha geçirmişti işte...

***

"Yine başladı!" dedi geç adam öfkeli bir sesle. Kıvılcımlar saçan gözlerini Jan'a çevirdi.

"Neden hala sakin duruyor! Beş gün oldu! Beş gün bo-

vunca neden panik belirtisi göstermiyor?"

Jan gözlerinde beliren şaşkınlığı belli etmek istemez gibi bakışlarını kaçırarak yeniden ekrana baktı. Kız yine sabahları yaptığı meditasyon hareketlerine başlamıştı. Beş gündür hapsedildiği hücrede tek bir panik belirtisi göstermemişti. Sanki kaderine razı olmuş, ömür boyu hapse mahkum olduğu cezasını çeker gibi metanetle hücrede zaman geçiriyordu.

Dostuna cevap vermedi. Onu rahatlatacak bir cevabı yoktu ve kendisi de kızı çözmeye çalışıyordu aynı zamanda. Genç adam yine öfkeyle yerinden kalkmış pencerenin önüne gitmişti. Ellerini pantolonunun cebine sokup çatık kaşlarla dışarı baktı. Sanki aniden karar vermiş gibi başını çevirmeden sert bir sesle ültimatom verdi.

"Büyük salona getirsinler! Konuşma zamanı geldi. Artık korkması gerektiğini anlaması lazım. Boktan bir hücrede tatildeymiş gibi davranmaya bakalım daha fazla devam edebilecek mi?"

***

Günlerdir kapalı olan kapı büyük bir gürültüyle açıldığında genç kız, sert yatağın üzerinde sırtını duvara dayayarak oturmuş karnına çektiği bacaklarına kollarını dolamıştı. Kapının sesini duyduğunda belli etmediği derin bir nefesi ciğerlerine çekip bakışlarını kapıya dikmişti.

"İşte başlıyoruz," diye yalnızca kendisinin duyabileceği bir sesle fısıldadı.

İçeri giren iri yarı iki genç adam, sert bakışlarla onu süzdüler ve hiçbir duraksama yaşamadan hızlı adımlarla ona yaklaştılar. Bu kez yüzlerinde maske yoktu. Yüz çizgileri o kadar çok birbirine benziyordu ki akraba olduklarına bahse girebilirdi. İkisi de kısa koyu renk saçlıydı ve ikisinin de gözleri birbirine eş koyu renkliydi. Kirli sakal kaplı yüzleri keskin hatlara sahipti. Onun anlamadığı birkaç sert söz dudaklarından fırlamıştı ancak ikisinin de iki kolundan sertçe tutarak onu ayaklarının üzerine dikip kapıya doğru çekiştir-

melerinden aşağı yukarı ne demek istediklerini anlamıştı.

"Yürü gidiyoruz!"

Her zamanki gibi mantıklı düşününce onları anlamayan kendisini de onların anlamayacağını düşünerek karşılık vermeyi gereksiz buldu. Bunlar değilse bile aynı dili konuşabildikleri birilerinin karşısına çıkacaktı ve sabırlı olmaya çalıştı. Yine de arada ters ters bakarak kollarını, mengene gibi sıkan parmaklardan kurtarmaya çalışır gibi çekiştirmeyi ihmal etmedi. O kadar da pasif durmasını bekliyor olamazlardı nasılsa. Ancak içinden keyifli kahkahalar da atmak gelmiyor değildi. Şimdiye kadar kapıları yumruklayıp gözyaşları içinde yalvarmasını beklemiş olmalılardı ve umduklarını bulamamaları da onların cezası olacaktı. Böyle durumlarda karşı tarafı en çok çıldırtan şey pasif saldırıydı ve genç kız çok iyi biliyordu ki beş gündür tutulduğu hücrede pasif saldırısıyla aslında onlara karşı koyuyordu.

İki kolundan kavranmış halde, neredeyse ayaklarını yerden kesecek kadar sert çekiştirmelerle önce bir kat taş merdivenlerden çıktılar. Sonrasında duvarlarında soluk ışık saçan apliklerin olduğu uzun ince bir koridoru takip ederek büyük ahşap bir kapıdan geçtiklerinde bodrumun arkalarında kaldığını anlamıştı. Yeniden bir kat daha merdiven çıktılar. Bu kez merdivenler ahşaptı. Merdivenlerin bitimi geniş bir sahanlığa açılıyordu. Bu sahanlığa açılan beş tane kapalı kapı bulunuyordu. Genç kız üst kata çıkan merdivenlere çabuk bir bakış attı. Üst katta kaç oda olduğuna dair henüz bir fikri yoktu ancak dar dikdörtgen pencerelerden dışarıyı görebildiği kadarıyla zaman öğleni bulmuştu. Yine çekiştirilerek merdivenlerin karşısındaki kapıya doğru sürüklendi. İki kanatlı kapının tek kanadı, sağ tarafındaki adam tarafından açıldı ve hafifçe kenara çekilerek genç kızı içeriye doğru savururcasına soktu.

Ardından kapı sertçe kapandı. Genç kız savrulmanın ardından dengesini tekrar kazanarak birkaç saniyede iki ayağının üzerinde dikildi. Başını hafifçe omzunun üzerinden geri çevirip kapanan kapıya çatık kaşlarla baktı. Onunla hiçbir

hesabı olmayan insanların kendisine bu derece kaba davranması o kadar saçmaydı ki insanların bazen beyinlerine giden damarların tıkalı olduğunu ve sağlıklı düşünemediklerini aklından geçiriyordu.

İleri doğru yalnızca bir adım attı ve gözlerini büyük odanın içinde gezdirdi. Uzun süreden sonra ayak tabanları ilk defa yumuşak bir yüzeye basıyordu. Kalın halının içinde ayak parmakları kaybolmuş gibiydi. İçinde bulunduğu oda daha çok bir salona benziyordu. Gözleri yavaş yavaş etrafta dolaştı. Odanın tavanı bir dağ evine yakışır tarzda ahşap kalaslarla dekore edilmişti. En uçta büyük bir şömine ve üzerinde pahalı olduğu belli birkaç seramik vazo vardı. Sağındaki duvara büyük ekran bir televizyon monte edilmişti ve oturma grubu bu ekranın karşısına yerleştirilmişti. Pencerelerin olduğu tarafta uzun, geniş ahşap bir yemek masası bulunuyordu. İçerisi çok büyüktü ve fazla eşya yerleştirilmediğinden, ferah ve aydınlık görünüyordu. Belli ki akşamları içerisinin aydınlatması köşelerde duran yüksek ayaklı abajurlarla sağlanıyordu.

Odanın ortasında bulunduğu yerden sol tarafına baktığında şu anda içerisinin aydınlık olmasını sağlayan kısa mesafelerle yan yana dizili dikdörtgen pencerelerden yalnızca ağaçlar görünüyordu. Merakına gem vuramayıp pencereye doğru birkaç adım attı. Dışarısının tam olarak manzarasını merak ediyordu. Bu ona en azından nasıl bir yerde olduğuna dair bir fikir verecekti. Pencerelere yaklaşmasına birkaç adım kala odanın kapısı aniden açıldı ve içeri önce sarışın bir kadın, ardından uzun saçlı esmer iri yarı bir adam ve onların arkasından da en az önündeki adam kadar iri, dağınık kumral saçlı bir adam girdi. Gerçi saçlarının rengi kumraldan biraz daha açıktı. Ancak sarışın olduğunu da söyleyemezdi. Sanki saçları güneşin altında kalmaktan açılmış gibiydi.

"Pencerelerden uzak dur!"

Sarışın kadının sert bir sesle sarf ettiği sözlerle duraksadı ve ağır ağır etrafında dönerek sessizce üçlüyü süzdü. Sarışın hiç tereddüt etmeden genç kıza doğru hareketlenirken diğer

ikisi oturma grubuna doğru ilerlediler. Esmer, üçlü kanepeye yayılırcasına otururken kumral olan tekli geniş koltuğa sanki tahtına kurulur gibi oturmuştu.

Sarışın, genç kızın koluna parmaklarını sertçe geçirip daha öncekilerin yaptığı gibi kızı çekiştirerek oturma grubunun ortasına doğru sürükledi ve yine aynı tavırla savururcasına kızı ortaya itekledi. Genç kız ters ters sarışına bakıp yeniden toparlandı ve dik bir duruşla çıplak ayaklarının üzerinde dikilerek ifadesiz bir yüzle onlara baktı.

Sarışın, ağır adımlarla tekli koltuğun arkasına ilerledi ve bir elini koltuğun arkasına koyarken buz gibi gözlerle genç kıza bakarak ayakta dikildi. Bunu tercih etmesi garip gelmişti genç kıza. Sarışının bu hareketinin altında ne tür anlamlar olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Kumral adamı sahiplenir gibiydi tavrı ya da en azından öyle bir imaj yaratmaya çalışır gibiydi. Sanki onlar özel bir takımdı ve kızın da bunu anlamasını sağlamaya çalışır gibiydi duruşu.

Genç kız, kimin ne yapmaya çalıştığını umursamamaya çalışarak bakışlarını esmere çevirdi. Kumralın kendisine yöneltilmiş nefret yüklü öldürücü bakışlarını fark edince ondan cevap alamayacağını anlaması zor değildi.

"Kimsiniz?"

Esmerin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Yüzünde neredeyse gülümsemeye benzer belli belirsiz bir mimik oluştu ve kalın tok bir sesle karşılık verdi.

"Bilincini kaybetmiş olarak buraya getirildin, beş gündür bir hücredesin ve sen soğukkanlı bir tavırla bunu mu soruyorsun?"

Genç kız bıkkın bir nefes alıp yüzüne düşen saçları eliyle geriye itti. Üzerinde beş gündür taşıdığı giysiler kirlenmişti. Duş alamadığı için kendisini çok kirli hissediyordu. Ama aklından bunlar geçtiği an sinirle gülmemek için zorlukla kendine hakim oldu. Şu an en son düşünmesi gereken şey kişisel temizliği idi. Makul çıkmasına çalıştığı bir tonla karşılık verirken bakışlarını yeniden esmere çevirmişti.

"Şu ana kadarki durum; yalnız yaşayan kadınları, gece

yarısı evlerine girip kaçıran ve sonrasında onları öldüren psikopatlar olmadığınızı gösteriyor. Sizi tanımadığıma göre demek ki büyük bir yanlışlık yapıyorsunuz. Korkmamı ya da endişe etmemi gerektirecek şekilde kimseye bir zararım dokunmadı. Neden soğukkanlı olmayayım?"

"Başına gelecekleri bilsen bence korkardın."

Esmer, düz bir sesle karşılık verirken genç kız, kumral adamın ona ters bir bakış attığını fark etti. Muhtemelen diğerinin ifadesiz sesinin istediği şekilde korkutucu olmadığını düşünüyordu. Genç kız bunu görmezden gelerek makul olduğunu düşündüğü soruyu sordu.

"Benden ne istiyorsunuz?"

Esmer olan, kumral adama çabuk bir bakış attı. Sanki, "Sen açıklama yapmak ister misin?" der gibiydi. Genç kız odaya girdiklerinden beri liderin kumral olduğunu anlamıştı ancak bunu kale alır bir tavrı yoktu. Bu oyunu onların istediği şekilde oynamaya çalışıyordu.

Salonda uzunca bir süre sessizlik hüküm sürdü. Esmer olan sıkılmış gibi etrafa bakarken sarışın kadın ağır ağır salonun içinde dolaşmaya başlamıştı. Kumral olansa tıpkı bir şahin gibi gözünü bile kırpmadan genç kıza bakıyordu. Adamın heybetli bedeni, tek kaşını ikiye bölen yüzündeki belirgin yara izi ve özellikle bakışlarındaki buz gibi ifade ile ürkütücü bir görünüşü vardı. Genç kız yine de korku belirtisi göstermeden ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Kendisini sınıfta cezaya bırakılmış bir çocuk gibi hissetmeye başlamıştı. Oturma grubunun ortasında neyin hesabını verdiğini dahi anlamıyordu.

"Yalvarmanı!"

Nihayet sessizliği bölen tek kelime kumral olandan çıkmıştı. Genç kız kaşlarını çatarak bakışlarını ona çevirdi. En sonunda karşı karşıya kalmışlardı. Asıl konuşması gereken nihayet konuşmaya karar vermiş olmalıydı.

"Hangi sebeple?"

Kız soruyu sorarken olabildiğince şaşkın görünmeye çalıştı. Gerçi bunda çok zorlanması gerekmemişti çünkü tek ke-

limelik açıklama şu ana kadar duymayı beklediği en saçma açıklamaydı.

"Saffet Akdoruk... Baban öyle değil mi?"

Kızın yüzü duyduğu isimle tiksinmiş gibi buruştu ve tükürür gibi bir tavırla "Hayır değil!" dedi kestirip atarcasına.

"Selin Gündoğdu olman, kaçabilmene yetmedi. Asıl adının Selin Akdoruk olduğunu biliyorum."

Kız öfkeli bakışlarını bu kez kumrala dikti. Öldürecek gibi bakıyordu adama. O şerefsizin neden olduklarının bir gün yeniden kapıya dayanması katlanılır şey değildi. Zihnine dolan hayali görüntüler ve kulaklarında çınlayan ses, tiksintiyle gerilmesine neden oldu. O pislik bir zamanlar kapıya çok dayanmıştı. Minicik bir bedeni korkuyla yatağında büzüştürmüş, titreyerek uzaklaşmasına dua ettiği çok anlar yaşatmıştı. O minik beden, teninde dolaşan parmaklar yüzünden, ufalıp yok olmak istemiş, ona yapılanlar benliğinde tiksinti uyandırırken her defasında o kapının açılmamasını dilemişti. Senelerce yaşadıklarının travmasını üzerinden atmak için çabalamıştı ve gelinen noktaya bakınca o iblisten kaçamamış olduğunu görmek tüm öfkesini tepesine çıkarmıştı şimdi.

Adamın sözlerini inkar etmenin anlamı yoktu. Burada bulunmasının nedenini zaten biliyordu. Oyun onların beklediği şekilde devam etmek zorundaydı. O lanet soyadı zaten hiç peşlerini bırakmamıştı. Öfkesini gizlemeye çalışarak sakin bir tavırla karşılık verdi.

"Eğer tehdit mektubunu gönderen sizseniz, çaldığı paraların bende olmadığını bilmeniz gerekir. Beni boşuna kaçırdınız. Çaldıklarını ne yaptığını bilmiyorum. İlgilenmiyorum da. Onu en son ne zaman gördüğümü bile bilmiyorum. Benim hayatımda o adamın yeri yok! Hiçbir zaman olmadı."

Diğeri küstah bir gülüşle dudağının ucunu kıvırdı. Küçümseyen bakışlarla kızı süzdü.

"Merak etme çaldıklarının nerede olduğunu ben biliyorum... Şu an benim kasamda duruyor."

Kız, gözlerini kısarak adama bakarken sinirlendiği belli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"O zaman benden ne istiyorsunuz?"

"Babanın yaptıklarının bedelini sen ödeyeceksin!"

"Benim o herifle ne alakam var? Neredeyse yirmi senedir görmedim bile onu. Onun yaptığı hiçbir şeyin bedelini ödemem ben! Gücün yetiyorsa gider ondan sorarsın hesabını. Artık sana da ne halt ettiyse?"

"Hala nefes alıyor olsa ilk adresim o olurdu. Ama maalesef birileri benden önce davrandı ve yine maalesef ki şimdi onun hesabı seninle kapanacak."

Adamın ölmüş olduğunu yeni duymuş gibi şaşkın bir ifade takınmaya çalıştı. Hayretle karşısındaki buz gibi bir ifadeye bürünmüş ürkütücü yüze baktı.

"Ne yani? Beni karga tulumba getirip bu ne idüğü belirsiz yerde hapsetmenin nedeni, o pislik herifin yaptığı haltların bedelini ödetmek mi?"

"Aynen öyle olacak! O orospu çocuğu, yaptıklarının hesabını kendi kanıyla ödeyecek ve sen babanın günahlarının cezasını çekeceksin."

Kız bir an gözlerini kısıp başını hafifçe öne çıkardı ve hayret dolu bir tonla sordu.

"Sen iyi misin?"

Kumralın gözlerinde kin dolu bir kıvılcım çaktı. Ona dikili bakışları, sanki onu parçalara ayırmak ister gibiydi. Elleri oturduğu koltuğun kolçaklarını kavramış, parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Esmer olan tepkisizce karşısındaki büyük ekranın karanlık camına dalgın gözlerini dikmiş şekilde oturuyordu. Alaycı ses tonuyla sorduğu soruyla hızla bakışlarını ona çevirdiğinde onun da gözlerinin belli belirsiz bir endişeyle kısıldığını fark etti genç kız. Sarışın kadınsa şimdi neredeyse yanına sokulmuş olarak ayakta dikiliyordu. Gözleri, kumral adam ve genç kız arasında gidip geliyordu. Sanki bir işaret bekler gibi tetikteydi.

Genç kız, o adamın kendisini parçalara ayırmak ister gibi bakmasına rağmen en ufak bir korku belirtisi göstermedi. Sorduğu sorunun cevabını almayacağını çok iyi biliyordu. Zaten cevap almak için değil alenen dalga geçmek ister gibi

sormuştu ve şimdi beklemeksizin sözlerine devam ediyordu.

"Hangi aklı başında bir insan bunu söyleyebilir ki? O pisliğin verdiği zarar yüzünden annem seneler önce sakladı beni. Sırf bana daha fazla zarar vermesin diye annesiz kaldım ben. Şimdi aklından zoru olan biri kalkmış, bana o pisliğin yaptıklarının bedelini benim ödemem gerektiğini söylüyor.

Ellerini iki yana açtı ve isyana yakın bir tonla devam etti. "Peki ben kimden hesap soracağım?"

"Sen, benim umurumda bile değilsin!" dedi adam dişlerinin arasından tıslar gibi konuşarak. Hafifçe oturduğu yerden öne çıkarken başı yavaşça aşağı eğildi ve biri yara iziyle ikiye ayrılmış olan iki kaşının altından ölümcül gözlerle kıza dimdik baktı. Kolçakları kavramış elleri nedeniyle omuzları her an ileri atılmak ister gibi öne çıkmıştı.

"Onun kanını yeryüzünden kurutacağım ve sen yakılacaklar içerisinde ilk sıradasın."

Genç kızın duyduklarının ardından dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. Bakışları boşlukta dolanır gibi etrafta dolaştı ve alaycı bir sesle karşılık verdi.

"Halk arasında : "Eşeğe gücü yetemiyor semerini dövüyor," dedikleri gibi bilimsel olarak bu tip tavırları ruh hastalığı olarak adlandırıyorlar.

Sözlerinin bitimine eş zamanda yanağında öyle keskin bir sızı duydu ki yüzüne tokat yediğini ancak bir saniye sonra algıladı. Yanında dikilen sarışın hızla öne çıkıp tüm gücüyle tokadı kızın yüzüne patlatmıştı. Başı yana savrulurken dişlerini sıkarak acıya karşı koymaya çalıştı ancak baldırına yediği tekmeyle acı katlanarak arttı ve aynı anda dizlerinin üzerine yere düştü. Dizinin arkasında baldırına inen ani darbe dengesini kaybetmesine ve yere çökmesine neden olmuştu. Elleri ve ayakları üzerinde dururken yumruklarını yere bastırdı, dişlerini sıkarak karşı koymamaya çalıştı. Yüzü alev alev yanıyordu ancak ağzından tek bir ses ya da inilti çıkmamıştı. Saçları yüzünün yanlarından aşağı döküldü ve görüşünü kapadı. Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı ancak karnına yediği başka bir tekmeyle yanının üzerine yere düştü.

Boğazına bastırılan ayak, karnına yediği darbe sonrası kesilen soluğu nefes almasını zorlaştırıyordu ama bakışlarını tepesinde dikilen sarışına diktiğinde yüzünde en ufak bir yenilgi ifadesi görünmüyordu. Gözlerinin mavisi koyulaşmış, kendisine alaycı iğrenç bir gülümsemeyle bakan kadına gözlerini çevreleyen kirpikleri ok misali dikilmişti. Ellerini kaldırıp boğazına bastırılmış olan botun üzerine parmaklarını dolayarak baskıyı azaltmaya çalıştı. Geriden gelen sesin uğuldayan kulaklarına rağmen esmere ait olduğunu anlaması zor değildi. Daha makul ve uyarıcı bir tonu vardı.

"Banu!"

Banu diğerini umursamadan talimat beklercesine bakışlarını kaldırıp kumral adama baktı. Kumral, bir süre ses çıkarmadan yerde sırtüstü yatan ve boğazına baskı yapan botu parmaklarıyla kavramış olan kıza baktı. Bakışları düşünceliydi. Şu ana kadar bu kızın istediği tepkileri vermemesi onu parçalara ayırmak istemesine neden olsa da bunun çok çabuk bir intikam olacağını ve kendisini tatmin etmeyeceğini biliyordu. Çenesiyle hafifçe bir işaret yaptı ve aynı anda Banu, ayağını kızın boğazının üzerinden çekti. Genç kız yerde yuvarlanarak yüzüstü döndü ve birkaç kez öksürerek derin derin soluyarak nefesini düzene sokmaya çalıştı. Yeniden elleri ve ayakları üzerinde kalkıp yavaşça doğruldu. Nefret dolu bakışlarını kumrala dikti ve yavaşça tekrar ayakları üzerine kalktı. Önüne düşen saçları sinirli bir hareketle geriye attı.

Kumral sakince arkasına yaslandı ve kızı sanki yeniden inceler gibi baştan ayağı süzdü. Bakışları buz gibiydi.

"Soğukkanlı davranman çok ilginç," dedi düşünceli bir sesle. Bakışları hafifçe kısıldı. "Kimsen yok. Neyine güveniyorsun?"

Genç kız duyduklarıyla hafifçe irkildi ancak bakışlarını kaçırır gibi etrafta dolaştırırken umursamaz hatta alaycı denecek bir sesle karşılık verdi.

"Sen hiç ne yapacaklarını kesinlikle öngöremediğin, otuz beş tane altı yaşında çocukla bir yıl geçirdin mi? Sanırım soğukkanlı olmak mesleki alışkanlığım."

Esmer şaşkınca tek kaşını kaldırdı. Kumralın gözlerinde yine bir şimşek çaktı, kaşları çatıldı. Sarışın, kıza doğru yeniden bir hamle yapar gibi ileri bir adım atacakken kumral elini kaldırdı ve kadın olduğu yerde çakılı kaldı. Ancak emir vermesini ister gibi bakışlarını kumrala çevirmişti.

Kumral yavaşça yerinden kalktı ve ağır adımlarla genç kızın karşısına dikildi. Öyle iri yarı bir bedeni vardı ki kızın tüm görüş açısını kaplamıştı. Kız korkusuz gözlerini adama dikebilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı. Çıplak ayaklarının üzerinde boyu adamın çenesine ancak varıyordu. Berrak mavi gözler, kahveye dönmüş ela gözlerle çarpıştı. Kumralın yüzünde insanın tüylerini diken diken eden vahşi bir gülümseme belirdi.

"Sen artık yaşamıyorsun. Hayatın benim! Benim canım seninle oynamaktan sıkılana kadar benim esirimsin. Ve inan bana bu sergilediğin soğukkanlı tavır çok yakında sona erecek. Bana yalvaracaksın! O piç kurusu babanın yaptığı her şey için bana diz çöküp yalvaracaksın ve ben ancak tatmin olduğumda bu işkence bitecek. O zamana kadar aldığın her soluk benim!"

"Asla!" diye fısıldadı genç kız. En ufak bir korku duymadan adama baktı. Mavi gözlerinden çıkan kıvılcımlar, adamın bedenini yakmak ister gibiydi. "Ben asla pes etmem! O pislik için sana yalvarmayacağım! Hiçbir şey için sana yalvarmayacağım. Neden biliyor musun?"

Taş gibi surat, gerilmiş bir çene ve koyulaşan ela gözler tamamen kahve yoğunluğuna bürünürken adam dudaklarını büzerek baktı kıza.

"Sen de en az o şerefsiz kadar aşağılık bir canlısın ve ben sizin gibilere asla yalvarmam!"

Kızın tıslarcasına sarf ettiği sözler odanın içinde bomba gibi patlamıştı. Oysa çok alçak bir ses tonu vardı. Ancak öyle kararlı bir tonla çıkmıştı ki kelimeler dudaklarından, adamın hızla kalkan eli kızın boğazına sarıldı. Neredeyse kızın ayaklarını yerden kesecek kadar yukarı kaldırdı. Adeta kızın ağırlığı yokmuş gibi hiçbir güç sarf etmediği belliydi.

"Yalvaracaksın... Acısız bir ölüm istiyorsan bu süreyi kısa tutmanı tavsiye ederim. Aksi halde her günün, senin için yeni bir cehennem olması için elimden geleni yapacağım."

"Elinden geleni ardına koyma!" diye zorlukla fısıldadı kız. Boğazını sıkan elin üzerine parmakları can havliyle dolanmıştı ama gözlerinde en ufak bir geri çekilme yoktu.

"Derim Akhan!" dedi adam eğlendiği belli bir tonla. "Bu adı hiç unutma! Beyninde yalnızca bu iki kelime kalacak! Sen bu isme itaat edeceksin, bu isim senin velinimetin olacak."

"Siktir git!"

Duyduğu sözlerle Derim'in çehresi değişti, parmaklarının kıskacı biraz daha daralırken boştaki elini kaldırıp, kızın boynundan sarkan ve tişörtün üzerine çıktığını fark etmediği kolye ucunu avucunun içinde kavrayarak hızla çekip kopardı. Kız, adamın elindekini gördüğünde bir an gözlerindeki panik açıkça okundu ve Derim bundan duyduğu zevki belli edercesine gülümsedi.

Kız, can havliyle bir elini uzatıp adamın avucuna ulaşmaya çalıştı ancak nafile bir çabaydı. Kızın yüzü kırmızıdan mora dönmek üzereyken arkasındaki esmer adamın yerinden kalkarak uyaran bir tonla "Derim!" dediğini genç kız uğuldayan kulaklarla çok uzaktan duydu. Gözleri yavaşça kapandı. Bilincini yitirmek üzere olduğunu biliyordu.

Ölmek üzere olması umurunda bile değildi. Aklındaki tek düşünce, o iblisin eline geçen en değerli parçasını kaybetmiş olmanın verdiği hüsran ve üzüntüydü. Birkaç saniye sonra boğazındaki ele sarılı parmakları gevşedi ve kolları cansızca iki yanına düştü.

Boğazındaki parmakların gevşediğini ve yere kayarcasına düştüğünü fark etmedi. Tıpkı yere düşmesinin ardından "Götürün!" diye emir veren Derim'in öfkeli sesini duymadığı gibi.

3. BÖLÜM

2002
İstanbul

"Şttt kızlar..."

Küçük çocuk fısıldayarak yaptığı ve duyuramadığı çağrısını tekrar yineledi.

"Kızlar... Uyanın..."

İki yatağın ortasında bulunduğu dar alanda kollarını iki yana açarak uyuyan iki kızı dürttü bu kez.

"Uyanın dedim."

Fısıldayarak konuşması bu kez sabırsızdı. Dürtülen kızlar aynı anda kafalarını kaldırıp uykulu gözlerle yataklarının arasında çömelmiş erkek çocuğuna baktılar.

"N'oldu Avcı?" diye sordu esmer küçük kız, çocuğun sağ tarafındaki yatağın içinde toparlanmaya çalışarak. Bir yandan gözleriyle bulundukları yatakhanenin içinde diğer yataklarda yatan çocukların uyuyup uyumadıklarını kontrol ediyordu.

"Yeni biri geldi ," diye çocuk fısıldadı.

Bu kez diğer yatakta yatan kızıl saçlı kız yatağın içinde toparlanarak çocuğa karşılık verdi.

"Ne olmuş? Yeni birileri hep geliyor."

"Ama genelde gündüz geliyorlardı. Bu kez gece geldi. Üstelik şu anda revirde."

"Bazen de gece geliyorlar ," diye hatırlatırcasına karşılık verdi kızıl olan imalı bir tonla.

İki küçük kız yataklarının içinde bağdaş kurarak oturdular. Ço-

cuk, esmer olanın yatağının ucuna tünedi. Esmer küçük kız, çocuğa sokulup çenesini omzuna yasladı.

"Neden? Hasta mı?" Esmer küçük kız diğerinin söylediklerine kulak asmadan merak ettiği soruyu yöneltmişti.

Üçü de fısıldayarak konuşurken bir yandan yan gözle diğer yatakları kolaçan etmeyi ihmal etmiyorlardı. Arada Avcı'nın gizlice onların yatakhanesine gelip kendilerini dürtmesine ikisi de alışkındı.

Kızlar bir sene evvel gelmişlerdi bu yetimhaneye. Tıpkı bu gece getirilen yeni çocuk gibi. Aynı gece diğer çocukları uyandırmamak adına yalnızca o gece için ayrı yatırıldıkları küçük bir odada, şu an konuştukları erkek çocuğunun ilk ziyareti gerçekleşmişti. O zamandan beri ayrılmaz üçlüydü isimleri.

Deniz Avcı, ne zaman buraya getirildiğini hatırlamıyordu çünkü daha bebekken sokakta bulunmuş ve polisler tarafından getirilmişti buraya. Bir daha arayan soran olmamıştı. O zamandan beri buradaydı ve burayı kendi evi gibi görüyordu. Henüz dokuz yaşında olmasına rağmen tavırları çoğu zaman büyük bir erkek gibiydi. Kendisini ailenin reisi ilan etmiş gibi dolaşırdı etrafta ve olan biten her şeyden haberi olurdu. Aşırı meraklı, her şeyi bilmek isteyen kişiliği umulmadık yerlerden umulmadık anlarda çıkması, yetimhanedeki çalışanlar tarafından da kanıksanmıştı adeta. Bağımsız yapısı ve ağırbaşlı hali kimseye bela çıkarmazdı ama kimseyle de çok iletişimde bulunmazdı. Bu durum kızlar gelene kadar devam etmişti.

Kızların geldiği gece, tıpkı bu gece olduğu gibi onların yanına gittiğinde başlamıştı dostlukları. O günden sonra sadece yatmak için ayrılıyorlardı. Ayrı yatakhanede olmak hoşlarına giden bir şey değildi ancak kuralları yıkmaya da güçleri yetmiyordu. Kuralları delmek daha pratik bir çözümdü elbette. Avcı bunu sık sık yapmaktan çekinmezdi. Ne zaman canı sıkılsa ne zaman uyku tutmasa ya da ne zaman aklına gelen çılgınca bir şeyi yapmak istese soluğu kızların yanında alırdı.

Çocuğun adını onu getiren polislerden birinin adını ve diğerinin de soyadını kullanarak koymuşlardı. Deniz Avcı'ya, ki kızların daha havalı olduğunu düşündükleri ve yalnızca Avcı diye çağırdıkları çocuğa, kızların uyması kaçınılmazdı. Sanki evren daha ilk görüşte birbirlerine ısınan bu üç çocuğun bir araya gelmesi için çalışmıştı.

ANKA

Onlardan iki yaş büyük çocuk ikisi için de bazen abi bazen baba bazen de en iyi dostları olurdu. Başkalarına komik gelecek olsa da Avcı'nın her ne olursa olsun onları koruyacağını düşünürlerdi. Avcı'nın cesareti, gözü karalığı ona hayran olmaları için yeterli sebepti.

"Hasta olsa öksürür değil mi?" diye sordu çocuk saf bakışlarla esmer kıza yüzünü çevirerek. Omzuna yaslanmış yüzle burun buruna gelmişti. Kız omuz silkti.

"Her zaman öksürmüyoruz. Karnı da ağrımış olabilir , " diye fikir yürüttü kız.

Çocuk, başını iki yana sallarken sanki söyleyip söylememekte kararsızmış gibi bir an duraksadı ve sonra sesini daha da alçaltarak konuşmaya başladı. Başını hafifçe kızıl saçlının yatağına doğru eğmişti ve esmer kız da onunla birlikte öne doğru kaydı.

"Kapı aralığından baktım. Osman Baba, Sabriye Abla'ya birkaç gün herkesten uzak tutmasını söyledi. Merak ettim... " diye devam edince bu merakın sonunun ne olabileceğini iki kız da çok iyi bildiklerinden bilmişçe gülerek başlarını sallarken çocuk devam etti sözlerine. "Sürekli ağlıyordu. Ama sesi çıkmadan ağlıyordu. Sabriye Abla pijamasını giydirirken gördüm, her yerinde yaralar var. Yüzünde de; hani top oynarken gözüme gelmişti de kaç gün gözüm morarmıştı ya, aynı öyle koyu renkli yaralar var onun her yerinde. Bence dövmüşler onu. Kim dövmüştür ki? Sizce başka çocuklar mı dövmüştür?"

Çocuk sorarcasına kızlara bakınca iki kız duyduklarıyla yerlerinde dikildiler. Arada kendileri de diğer çocuklarla kavga eder, birkaç morluk elde ederlerdi. Özellikle Kızıl'ın vahşi öfkesi çok kereler diğer çocuklarla kavga etmelerine neden olmuştu. Esmer'se daha soğukkanlı ve uzlaşmacıydı. Gerçi onun soğukkanlılığı, kurnazlığını örtbas etmek içindi. Yine de karşılarındakileri sakinleştirmenin her zaman bir yolunu bulurdu. Ancak şimdiye kadar ikisi de büyükler tarafından hiç dövülmemişlerdi.

"Gidip bakmamız lazım. Belki bize anlatır..." diye Kızıl cevap verdi sabırsız bir sesle. Bir yandan yatağın içinde hareketleniyordu.

"Kızıl!" dedi esmer olan uyarıcı bir sesle. Kızın aleve benzer kızıl saçları nedeniyle iki çocuk da ona Kızıl diye sesleniyordu. Tıpkı kapkara saçları nedeniyle ona da Gece dedikleri gibi. İlk karşılaşma-

larında Avcı, kızın parlak uzun saçlarına parmaklarıyla dokunup "Gece kadar siyah saçların var ," demişti hayranlıkla.

"Şu an uyumamız gereken zaman. Yakalanırsak ne olacak?"

"Avcı bir yolunu bulur ," dedi Kızıl büyük bir güven duygusuyla. Beklenti dolu gözlerini erkek çocuğuna çevirdiğinde diğerinin duyduklarından hoşnut olduğunu belli eden gülümsemesi yüzünde belirmişti bile. Başını hızla sallarken kendine güvenen bir sesle karşılık verdi.

"Yakalanmayacağız. Siz sadece beni takip edin. Revirde kimse yok ki. Yalnız bıraktılar onu. Eminim şimdi çok korkuyordur."

Kızlar başlarını sallayarak onayladılar ve ardından sessizce yerlerinden hareketlenerek yataklarından indiler. Üzerlerinde pamuklu pijamaları vardı. Ayaklarına yataklarının yanında yerde duran peluş terliklerini geçirdiler. Yatakhanenin karanlığına alışkın hareketlerle adım atıyorlardı. Avcı önde, Kızıl arkasında ve Gece de en arkada sırayla sessiz adımlarla yatakhaneden çıktılar. Yarı aydınlık koridorların sessizliğinde ilerliyorlardı. Avcı işaret parmağını dudaklarına bastırarak kızlara sessiz olmalarını işaret ederek duvara sürtünerek ilerledi. Kızlar onun her komutuna uyarak hareket ediyordu. İki kat geniş merdivenleri sessizce indiler. Gece yarısını çoktan geçmişti ve yetimhane tam bir sessizlik içerisindeydi. Arada kontrol amaçlı dolaşan görevliler oluyordu ama Avcı'nın avucunun içi gibi bildiği binada rahatlıkla dolaşması zor değildi. Binanın tüm rutinini ezbere bilirdi ve ne zaman saklanıp ne zaman dolaşacağına rahatlıkla karar verebiliyordu.

Revir, girişin bir kat aşağısında koridorun en sonundaki odaydı. Merdivenleri bitirip giriş katına ulaştıklarında bir alt kata inmek için hemen giriş kapısının solundaki bankoda oturan gece görevlisine görünmemeleri gerekiyordu. Görevli her zamanki yerindeydi ve bankonun altında sesi kısık olan küçük ekrandan televizyon izliyordu. Duvarın kenarına birbirlerine sokularak aşağı doğru kaydılar. Avcı başını hafifçe öne çıkarıp görevliyi kontrol etti. Başını omzunun üzerinden kızlara çevirip eliyle yeniden sus işareti yaptı. Görevlinin gözleri ekrana kilitlenmiş, başı öne eğilmişti. Avcı, kızlara ne yapacaklarını işaret ederek dört ayak üzerinde pozisyon alarak alt kata inen merdivenlere kadar olan on metrelik mesafeyi

emeklemeye başladı. Görevlinin görüş alanından çıkınca hemen arkasını dönerek duvarın dibine sindi ve yeniden bankoyu kontrol etti. Eliyle Kızıl'a gelmesini işaret etti ve aynı ritüel Gece'nin de yanlarına ulaşmasına kadar devam etti.

Parmaklarının ucunda merdivenleri inerek geniş koridorun başına geldiler. Koridor boyu kilitli birkaç kapının önünden geçip en sondaki odanın kapısına ulaştılar. Yine el işaretleriyle anlaşıyorlardı ve hiç ses çıkarmamaya özen gösteriyorlardı. Nöbetçi hemşirelerden birinin karşıdaki kapalı kapının ardında olduğunu Avcı çok iyi biliyordu. Gece boyunca revirdeki çocuğu kontrol edecekti. Kapının kolunu yavaşça aşağı indirdi ve ses çıkarmadan açılan kapıdan içeri süzülerek kenara çekildi. Kızlar peş peşe içeri girince yeniden yavaşça kapıyı kapadı. Hemşire gelene kadar çok zaman harcamaları mümkün değildi ama çok acil bir durum olursa da içerideki tuvalete saklanmaları mümkün olabilirdi.

Ağır adımlarla revirin içinde yan yana dizilmiş olan beş yatağın en sonunda kalanına ilerlediler. Girişin bir alt katı olduğu için içeriyi aydınlatan pencereler tavana yakın yarım metre yükseklikteydi. Bahçe aydınlatmasından içeriye dolan ışık ortamın karanlığını kırıyordu. Örtülerin altında minik bir beden olduğu odanın loş ışığında belli oluyordu. Hafifçe oynayan örtü, altındaki çocuğun hala sessiz hıçkırıklarla ağladığını işaret ediyordu. Üç çocuk da endişeyle birbirlerine baktılar. Sanki ne yapacaklarını bilemez gibiydiler.

Kızıl her zamanki sabırsızlığını ele alıp ileri bir adım attı ve örtünün ucunu hafifçe kaldırarak altındaki küçük kıza baktı. Pamuklu pijamasının içinde bacaklarını karnına çekmiş, ana rahmindeki bir bebek pozisyonunda, elleriyle yüzünü kapamış koyu saçlı kızı gördüğünde bir an duraksadı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu çocuksu alçak bir sesle.

Örtünün altındaki kız hızla başını kaldırdı ve hissettiği dehşet yüzünden, gözlerinin mavi irisleri karanlıkta parladı. Korkudan açılmış masmavi gözlerle geriye kaçarcasına yatağın içinde iyice küçüldü. Dudakları titriyor, elleri sanki kendini korumak istercesine öne uzanıyordu. Gözlerinde öyle büyük bir korku vardı ki karşısındakiler çocuk dahi olsa bunu görebilmişlerdi.

Kızıl bu durumdan bir şey anlamadığı belli olarak kaşlarını çat-

tı. Bir an başını çevirip arkasında duran diğer ikisine baktı.

"Vurma!" dedi kız, ince yalvaran bir tonla.

Kızıl telaşla geri çekilirken elini boşlukta sallayarak "Korkma korkma. Niye vurayım ki?" diye sordu safça.

Kız, bebek mavisi gözlerini kaplayan korkuyla diğerlerine de baktı ve iyice içine çekilircesine büzüştü yatağın içinde. Islak gözlerinde irislerini çevreleyen beyaz bölge belirgin şekilde pembeleşmişti ve bu ona daha kırılgan daha biçare bir görüntü veriyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Islak yüzünün bir yanı morarmıştı. Sanki biri tokat atmış gibi birbirine paralel derin izler açıkça kızın minik yüzünde belli oluyordu.

"Sana zarar vermeyeceğiz ," diyen Gece ileri doğru çıktı. Sanki çok büyük biriymiş gibi karşısındakine güven vermeye çalışır gibi açıklamaya başlamıştı.

"Avcı görmüş seni. Yalnız olduğun için korkarsın diye yanına geldik. Sana neden zarar verelim? Bize bir şey yapmadın ki."

Kendince mantıklı bir açıklama yaptığını düşünerek ciddi bir yüz ifadesiyle konuşurken bir adım daha yatağa yanaştı. Bir elini geriye uzatıp Avcı'nın pijamasının ucunu tuttu ve çekiştirerek yanına ulaşmasını sağladı.

"Bak... Avcı bu."

Kız ıslak gözlerinde şüpheyle baktı karşısındaki üç çocuğa. O daha neye karar vereceğini bilemezken Avcı merakla sorusunu yöneltti.

"Arkadaşların mı dövdü seni?"

Kızın yeniden gözleri dolarken başını iki yana salladı. Çocuklar kızın en azından onlardan kaçmadığını gördüklerinde yavaşça yatağın üzerine çıkıp yan yana sıralandılar. Merakla kıza bakmaya devam ediyorlardı.

"O zaman kim yüzünü acıttı senin? Kötü görünüyor. Çok canın acıyor mu?"

Peş peşe soruları soran Gece'ydi. Kız, başını usulca sallarken Kızıl bilmiş bir tavırla araya girdi.

"Acıyordur tabii. Hani ben bir kez düştüğümde dizim soyulmuştu ya... Ne biçim acımıştı. Onun da acıyordur tabii."

"Arkadaşlarınla kavga etmediysen kim yaptı bunu sana?" Bu

kez soruyu soran Avcı'ydı.

"Benim hiç arkadaşım yok ," diyen cılız ince ses karşılık verdi ona. Gece ona doğru elini dostça uzattığında önce kuşkuyla ona bakmış sonra eline uzanarak yavaşça yerinde doğrulmuştu. Elini hemen çekip geriye doğru büzülmüş, sırtını yatağın demir başlığına dayayarak bacaklarını karnına çekmişti. Şimdi o da merakla karşısındaki üçlüyü inceliyordu.

"Siz burada mı yaşıyorsunuz?"

Üç kafa da onaylayarak başlarını salladılar. "Neresi burası?" diye sordu bu kez küçük kız.

"Sen nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Avcı'nın hayretle sorduğu soruya kız ıslak gözleriyle çocuğa bakarken başını iki yana doğru salladı. Ardından o ince endişeli sesle karşılık verdi.

"Annem beni buraya bıraktı..." der demez gözlerinden sicim gibi yaşlar akmaya başladı. İçini çeke çeke dudakları titreyerek devam etti. "Bir daha birbirimizi göremeyecekmişiz. Ben burada güvende olacakmışım. Ama annem olmazsa beni kim koruyacak ki?"

"Biz seni koruruz ," diye atıldı Avcı. Diğerlerine onay bekler gibi bakınca iki kız da başını salladı. Bu kez Gece girdi söze.

"Bizim de annemiz babamız yok. Avcı bizi koruyor. Seni de korur... Biz seni koruruz."

"Ama ben annemi istiyorum!"

"Annen gelemeyecek demek ki. Belki işleri vardır. Ama belki baban gelir ," diyen Kızıl, kızı rahatlatmak ister gibi konuşunca ağlayan kız birden başını kaldırmış neredeyse yüksek sesle "Hayır!" demişti korkuyla. "O gelmesin! Baba olmaz! O çok kötü... Çok kötü biri... O gelmesin!"

Üç çocuk şaşkınca kıza bakarken Gece anlamadığı belli bir ifadeyle savunmaya geçmişti.

"Ama babalar kötü olmaz ki..."

"O kötü... İstemiyorum! O gelmesin... O annemi de beni de dövüyor..."

Çocuklar anlamadıklarını belli eden yüzle baktılar kıza. Üçü de şaşkındı. Onlar, babalarının koruması altında her zaman mutlu olmuşlardı. Anne babalarını kaybettiklerinde hissettikleri acı hala

yerli yerinde duruyordu ve bir çocuğun babası için söylediği bu sözleri o zamanlar anlayamamışlardı.

Kız öyle minicik görünmüştü ki gözlerine, o yıllarda onunla yaşıt olduklarını kabullenmek bile zor olmuştu onlar için. O her zaman korunması gereken küçük kız kardeşti.

Üç çocuğun Selin Gündoğdu ile tanışmaları o gece olmuştu. Bir saate yakın küçük kızın yanında kalıp onunla konuşmaya çalışmışlardı. Avcı, hemşirenin gelebileceğini söyleyip onları uyardığında gitmek zorunda olduklarını biliyorlardı. O ilk ayrılış en çok Selin'e koymuştu. Gece yarısı yapayalnız kaldığı hiç aşinası olmadığı bir odada, ona güç veren bu üç çocuğun yokluğu koca bir boşluk açmıştı içinde. Ani varlıkları öyle huzur verici öyle güven verici bir hisli ki yokluklarının acısı bir o kadar çabuk oturmuştu yüreğine.

Selin bir hafta boyunca revirde iyileşmeyi beklemişti. Yetimhane müdürü Osman Baba, kızın vücudunda ve yüzünde görünen yara bere iziyle diğer çocukların arasına girmesinin doğru olmayacağını düşünmüş ve hemşireleri sıkı sıkı tembihlemişti kıza iyi bakmaları için. Selin bütün gün yatağından çıkmıyordu. Bazen pencereden gelen çocuk seslerini duyuyordu. Merak etmiyor değildi ancak o an herkesten saklanıyor olması daha rahatlatıcı geliyordu.

Gece ziyaretçileri eksik olmamıştı bu süre boyunca. Çocuklar her gece düzenli olarak Selin'in yanına geliyor, onunla gün içinde yaptıklarını anlatarak sohbet ediyorlardı. Bazen yemekhaneden aşırdıkları meyve ya da kekleri getiriyorlar, yatağın içinde hep birlikte piknik yapıyorlardı.

Selin onlara minnettardı. Kızıl onun koyu renkli saçlarını tıpkı bir anne gibi okşarken her zamanki gözü pek kararlılığı ile sık sık tekrarlıyordu.

"Sakın korkma. Artık biz varız. Biz seni koruyacağız. Kimse sana zarar veremez. O pis baba bile!"

O zamanlar bunları büyük bir inançla söylese de Kızıl'ın tam olarak neler olduğunu algılaması için aradan senelerin geçmesi gerekecekti. Onun gözündeki baba figürü; güçlü, mert, koruyucu ve sevgi doluydu. Oysa Selin'in anlattığı baba denilen varlık; çocuk masallarındaki kötü büyücülere ve şeytanlara benziyordu. Selin'in anlattığı baba; adeta dünyanın tüm kötülüklerini bedeninde nüfuz etmiş biriydi.

***

2019
Marmara'da bir Ada

"Pis baba yine zarar verdi," diye mırıldandı genç kız.

Geçmiş, zihninde canlanırken ses tonu hüsranını belirtir düzeyde düşüktü ancak belirgin bir de hınç vardı kullandığı kelimelerde.

Gözlerini açtığında yine hücrede olduğunu fark etmişti. Kesilen soluğu kısa süreli baygınlık geçirmesine neden olmuştu. Yine yatakta otururken sırtını duvara dayamış, bacaklarını karnına çekmişti. Elini yeniden acıyan boğazına kaldırıp faydasız olduğunu bilse de iyileştirmek ister gibi ovaladı. Ele geçirilen parçasının kaybı kalbinde öyle derin bir yara açmıştı ki gözlerini açtığında ilk aklına gelen boynundaki boşluktu. Eli sık sık boğazını ovmak için yukarı kalksa da daha çok varlığına alışkın olduğu şeyin yokluğu içine oturuyor, boynundaki boşluğun acısı kor bir ateş gibi yüreğini dağlıyordu.

Yine uzun saatler kendi kendiyle baş başa kalacağı zaman dilimine girmişti. Bunu biliyordu... Emindi hatta. Derim Akhan denilen manyak, yılması ve boyun eğmesi için yarı açlığa ve yalnızlığa terk edecekti onu burada. Bu sürecin ne kadar uzayacağını o manyak henüz bilmiyordu ama kendisini çok iyi tanıyan ve yılmaz inadını bilen genç kız, bu sürenin epey uzun olacağına çok emindi. O yılmayacaktı, o ruh hastası da onu salıvermeyecekti ve genç kızın sonu gelene kadar bu mahkumiyet devam edecekti. En azından şu anki öngörü bu yöndeydi.

İhtiyacı olan tek şey küçücük de olsa bir fırsattı. Kaçmak belki zor olabilirdi ancak en ufak bir bilgi kırıntısı ulaştırabilse; şu an görünmeyen umut kanat açarak ona ulaşacaktı biliyordu. Akıl sağlığını korumak için geçmişte yaşadığı güzel günleri düşünmek şu an yapılacak en doğru şey gibi

görünüyordu. Önündeki birkaç günü atlatmak bir sonraki çıkışında; ki çıkabilirse yakalayabileceği en ufak fırsatı bile değerlendirmek zorundaydı. Muhtemelen büyük risk alacaktı ama buna değerdi.

Yalnız olmadığını biliyordu... Anladığı kadarıyla seneledir aldıkları tedbirler işe yaramıştı ve yukarıdakilerin yapayalnız olduğunu düşünmeleri bunun ispatıydı. Tek yapması gereken minicik bir sinyaldi. Hayatta olduğunu bildikleri sürece, o dayandığı müddetçe mutlaka onu bulacaklardı. Tek bir endişesi bile yoktu bunun için. Birbirlerini korumaya söz verdikleri o dört çocuk, yine bir araya gelecekti. Şu an bile delicesine bir çaba içerisinde olduklarını biliyordu.

Gözlerini kapayıp başını duvara yasladı. Kollarını bacaklarına dolayıp onları hissetmek ister gibi kendisine sarıldı.

"Biliyorum bulacaksınız beni..." diye fısıldadı.

Öyle sakin öyle dingindi ki kendisi bile şaşırıyordu nasıl olup da bu denli rahat olduğuna. Ama içindeki güven duygusu öyle sağlamdı ki en ufak bir çizik bile almamıştı. Kaldı ki o güven duygusunun sarsılması imkansızdı.

"Kızıl..." diye fısıldadı tekrar. "İyiyim... Sakın endişelenme, iyiyim..."

***

"Ne durumda?" diye sordu Derim çalışma odasına girerken.

Jan ekranın başındaydı ve Derim yarım saat önce döndüğü koşudan sonra duş aldığı belli ıslak karmaşık saçlarıyla girmişti içeri.

"Aynı," dedi Jan yan gözle ekrana çabuk bir bakış atarak. Bakışlarını tekrar önündeki kağıtlara çevirmişti. Derim, Jan'ın kayıtsız tavrına ve tatsız çıkan sesine ters bir bakış atarak masanın etrafında dolaşarak Jan'ın arkasına geçti ve ekrana baktı umursamaz gözlerle. Elinde tutuğu portakal suyunu dudaklarına götürürken dikkatle ekrandaki görüntüyü izliyordu.

ANKA

Kızı tekrar hücresine götürmelerinin üzerinden dört gün geçmişti. Daha önceki ritüel aynı döngüde gerçekleşmeye devam ediyordu. Kız yine meditasyon yapıyordu.

"Çok saçma!" dedi Derim huysuz bir tonla.

"Nedir saçma olan?" diye sordu Jan başını kaldırmadan gelişigüzel bir tonla.

"Sıradan bir öğretmenin neredeyse on gündür bir hücrede olmasına rağmen bu kadar sakin durması çok saçma. Bu kızın paniklemeye başlayacağı anı merak ediyorum."

Sesi düşünceli çıkıyordu. Jan yeniden ekrana çabuk bir bakış atıp ifadesiz bir tonla karşılık verdi.

"O dosyada yazılanları yaşamışsa ve hala hayatta kaldıysa, savunma içgüdüsü gelişmiş demektir. Güçlü bir karakteri var. Sen de gördün. Umduğun kadar kısa olmayacak beklediğin zaman."

Derim bakışlarını bu sefer Jan'a çevirdi. Adamın tepesinde dikilirken yüzünü göremiyordu ancak ne düşündüğünü tahmin etmesi zor değildi.

"Yanlış yaptığımı düşünüyorsun!"

"Hayır düşünmüyorum. Bundan eminim... Masum birini bu şekilde mahkum ederek intikamını alamazsın."

Jan'ın korkusuzca sarf ettiği eleştiri yüklü kelimeler, Derim'in gözlerini kısmasına, dudaklarını büzmesine ve hırsla elindeki bardağı sıkmasına neden oldu. Jan sözünü sakınmazdı ve en baştan beri düşüncelerini ortaya dökmekten çekinmiyordu. Derim'den korkmayan belki de tek insandı.

"O masum falan değil! O pisliğin kanını taşıyan kimse masum değil!"

"Bu sözlerinin mantıklı olmadığını sen de biliyorsun ancak nefretin senin gözünü kör etmiş ve başka türlü düşünmen olanaksız."

"Jan!" diye hırladı Derim keskin bakışlarını adama dikerek.

Jan başını çevirip aldırmaz bir yüzle baktı diğerine. Yerinden yavaşça hareket ederek kalktı ve kalçasını masanın kenarına dayayarak şişkin kaslı kollarını geniş göğsünde çaprazlayarak yüzünü Derim'e çevirdi.

"Bak, yaptığını onaylamadığım gibi karışmıyorum da. Kendini böyle iyi hissedeceksen devam et, senin dışında kimse umurumda değil. Ama benden bunun için onay ya da haklı olduğunu söylememi bekleme. Bence gereksiz." Umursamazca omuz silkti. "Ama sen böyle iyi hissediyorsan bana uyar."

Derim uzun bir süre Jan'a baktı. Neden sonra elinde tuttuğu portakal suyunu bir dikişte bitirerek boş bardağı sertçe masaya bıraktı.

"Bu konuda hiçbir söz duymak istemiyorum , " dedi uzlaşmaktan uzak bir tonla. Sertçe devam etti. "İşimize bakalım."

"Bakalım."

Jan onaylarcasına başını salladı ve konu onun açısından kapanmışçasına rahat bir tavırla önündeki birkaç sayfa kağıda uzanarak yukarı kaldırdı.

"Önümüzdeki ay yapılacak dövüşler için katılımcı listesi. Bahisler bugün açılıyor."

"Tüm tedbirler alındı değil mi? Tek bir aksilik istemiyorum."

"Alındı, sorun yok. Paris'te olacak bu kez."

"En son geçen yıl kullanmıştık?"

"Evet öyle. İki ay sonra yapılacak dövüşler için Tayland uygun bence."

"Bence de uygun. Oradakileri durum için organize edin. Arkada iz kalsın istemiyorum."

Jan başını sallayarak elindeki kağıdı masaya gelişigüzel atarak başka bir konuya geçti.

"Bu arada aracı olman gereken bir istek aldık. Komisyon epey yüklü."

"Kim, ne istiyor?"

"Afrika'daki örgütlerden biri silah istiyor. Myombe önümüzdeki ay Paris'te olacakmış dövüşleri izlemek için. Bu arada bu konuyu da seninle konuşmak istiyor. Gerekli bağlantıları kurup tedariki sağlayabilirsen satış rakamı üzerinden yüzde on vereceğini söyledi. İyi rakam bence."

"Bunu bağlamak için Amerika'ya gitmem gerek."

Derim'in sesi düşünceliydi. Odanın içinde ilerleyerek pencerenin önüne yaklaştı ve bakışlarını dışarı çevirdi. Sırtı Jan'a dönük halde konuşmaya devam etti.

"Jason'la iletişime geç, bir akşam yemeği ayarla Paris sonrası. Görüşmelerin hepsini bir günde ayarlayıp geri döneceğim."

Jan, Derim görmese de başını salladı ve diğer bir konuya geçti.

"Malta'daki kumarhanelerle ilgili bir sorun var."

Derim yavaşça arkasını döndü sorarcasına. Jan kalçasını masaya dayayarak bacaklarını ileri uzattı ve bir ayağını diğerinin üzerinde çapraz yaptı. Duruşu rahattı.

"Biri dadanmış... Sürekli kazanıyormuş. Farklı günlerde kumarhaneleri dolaşıyor. Üçünde de kazanmış. Adam ya çok şanslı ya da başka bir şey var."

Derim düşünceli gözlerle baktı Jan'a. Ardından yüzünde sinsi bir gülümseme meydana geldi.

"Ayarlamaları yap. Gece yola çıkıyoruz. Adamlarla konuş. Herifin hangi otelde kaldığını bulsunlar, takibe alsınlar. Akşam hangi Casino'da olacaksa haber versinler."

Jan onaylayarak başını salladı tekrar. Aklına takılanı sormaktan çekinmedi.

"Kız ne olacak? Bizim uzakta olduğumuz sürece burada mı kalacak?"

" Üç gün Malta'da kalırız. Banu burada kalacak. Sonrasına bakacağım. Bu süre içerisinde aklı başına gelir, boyun eğerse ne âlâ . Dik başlılığı devam ederse canı yanacak. "

"Banu bundan hoşlanmayacak. Burayı sevmiyor biliyorsun. Malta'ya o da gelmek isteyecektir."

"Kalıyor!" dedi Derim tartışma götürmez sert bir sesle.

"İyi... Sen bilirsin ," diyen Jan umursamazca omuz silkip tekrar masaya bir göz attı.

"Aşçı buradaki malzemenin azaldığını söyledi. Çocuklardan ikisi bugün şehre inecek. Yatla gitmelerini söyledim. Senin istediğin bir şey var mı?"

"Yok. Ne gerekiyorsa sen hallet."

Derim tekrar yüzünü pencereden dışarı çevirdiğinde Jan

cebinden telefonu çıkarıp odanın kapısına doğru hareketlendi. Tüm organizasyonu birkaç saat içinde halledecekti.

***

Genç kız, beş günü daha geçirmişti. Sağlam durabilmek için elinden geleni yapıyordu. Sakinliğini ve metanetini kaybetmediği sürece bir çıkış yolu bulabileceğinden emindi. Sabah olduğunu düşündüğü saatlerde yine her zamanki yemeği verilmişti. Bunun da bir çeşit boyun eğdirme politikası olduğunu düşünüyordu. Her gün aynı çorba ve aynı ölçüde ekmek, yılması için uygulanan bir stratejiydi. Buradan kurtulduğunda uzun süre sebze çorbası yemeyeceğinden emindi. Ancak şu an gücünü kaybetmemek için verilen her şeyi yemek zorundaydı.

Yapacak hiçbir şeyi olmadan çoğu zaman yaptığı gibi yine sırtını duvara yaslayıp karnına çektiği bacaklarına kollarını dolayarak geçmiş görüntüleri zihninden geçirmek iyi geliyordu. Ona güç veren üç kişi hiç aklından çıkmıyordu. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey uyandıktan sonra verilen yiyecek sabah, uzun süre sonra verilen ise akşam olduğunu gösteriyordu çünkü ikinci yemek sonrası ışıklar sönüyor hücre zifiri karanlığa bürünüyordu. Neyse ki zaten boş olan hücrenin her santimini ezberlemesi uzun sürmemişti. Bazen gece olduğunu düşündüğü bir zamanda uyanıyor, tuvalet ihtiyacını karanlıkta yolunu bulmaya çalışarak gideriyordu.

O anların her defasında da görme engelli insanların nasıl zorluklarla yaşadıklarını anlıyordu. İnsanın her anının kopkoyu bir karanlıkta kalması kolay başa çıkılır bir şey olmamalıydı. Neyse ki karanlık korkusu yoktu. Onun hakkında her şeyi bildiklerini sanan yukarıdakilerin böyle bir ayrıntıya takılmamış olmaları lütuftu elbette.

Başını geriye doğru duvara yasladı ve gözlerini kapayarak düşüncelere gömüldü. Buradan kurtulduğu zaman her

şey değişecekti. Hayatlarındaki her şey yeniden düzenlenecekti. Belki de hepsi bambaşka yollara gideceklerdi. İçinde öyle büyük bir öfke vardı ki belki de bu kadar sakin kalmasını sağlayan şey o öfkeydi. Başkalarının günahlarının bedelini ona ödetmek istemelerini aklı bir türlü almıyordu. Ne çeşit bir ruh hastası böyle bir şey isteyebilirdi ki? Kimseye zarar dokunmamış, kötülükten her zaman kaçınmış, savunmasız bir genç kızı böylesi bir intikam planının içine çekmeye çalışmak ne tür çapraşık bir zihnin isteği olabilirdi?

İçinde devasa isyan dalgaları yükselten bu düşünce, sinirden çenesini kasmasına neden oldu. Tam o anda hücrenin kapısının açıldığını belli eden sesi duydu ve başını yavaşça aşağı eğerken gözlerini açtı. Kapıdan giren, o çapraşık psikopat zihnin ta kendisi olan iri bedendi. Bir elinde sanki kibrit kutusu tutuyormuş gibi salladığı metal bir sandalye ile ağır adımlarla ona yaklaşıyordu.

Yatağın karşısına geldiğinde sandalyeyi yere bıraktı ve öne bir adım atarak yavaşça sandalyeye oturarak uzun bacaklarını öne doğru uzatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Karşısında sanki ezmekten zevk aldığı bir böcek varmış gibi genç kıza bakıyordu. İnceleyen bakışları; kızın dağınık saçlarında, süzülen yüzünde, ince kollarında dolaştı.

"Süzülmüşsün. Sana yeteri kadar yemek vermiyorlar sanırım."

Sesi öyle alaycıydı ki genç kız, o elektrik mavisi gözleriyle adamı çarpmak ister gibi bakıyordu. Adam umursamazca bakışlarını hücrede dolaştırdı.

"Ama burasının soğuk olduğunu iddia edemezsin. En azından üşümüyorsun." diye devam etti. "Açlığın üstüne bir de üşüdüğünü düşünsene..." Gözlerini kıza çevirip sanki ürkütücü bir şeymiş gibi alaycı bir korkuyla irileştirmişti.

Kız, adama dik dik bakarken adam gözlerini bile kırpmadan kızın tepkilerini izliyordu.

"Belki de aklının başına gelmesi için biraz üşümen gerekiyor. Soğuk iyidir aslında, insanı dinç tutar, daha akılcı düşünmesine neden olur."

"O zaman senin bir buzluğun içinde yaşaman gerekir. Baksana senin epey akılcı düşünmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Kızın hazırcevaplığı ile adamın gözleri kısıldı sinirle. Dudaklarını birbirini ezmek ister gibi büzdü. Tıslar gibi bir sesle konuştu.

"O dilini koparırım senin!"

"Muhtemelen yaparsın!" dedi kız tereddüt etmeden. "Bu da söylediğimin doğru olduğunu gösteriyor. Kesinlikle bir buzlukta yaşayıp hiç dışarı çıkmaman lazım."

Derim, kızı şaşırtan bir tavırla aniden gülümseyerek kıza baktı. Bir yandan başını takdir eder gibi sallarken, bir yandan konuşuyordu.

"Böylesi daha eğlenceli aslında. Sen böyle dik başlılık yaptıkça ben daha çok eğleniyorum."

"Ayaklarına kapanmamı bekliyorsan daha çok beklersin."

"Seni ayaklarımın dibine iki saniyede kapayabilirim."

"Fiziksel gücünü göz ardı edecek kadar aptal değilim. Mutlaka yaparsın ama asla benim özgür irademle olmayacak!"

Derim bir dakikaya yakın bir süre sessizliğe büründü. Düşünceli bakışlarını kızın üzerinden çekmiyordu. Düz, ifadesiz bir sesle yeniden konuşmaya başladı.

"Buradan kurtulmak istiyorsan benim istediklerimi yapacaksın... Bana itaat edeceksin ve yalnızca ben ne söylüyorsam onu yapacaksın. Aksi halde buradaki misafirliğin sonsuza kadar sürecek."

Genç kız her zamanki dik bakışlarıyla adama baktı. Tükürür gibi karşılık verdi.

"Asla senin kölen olmayacağım! Asla bir pisliğin günahlarının bedelini ödemeyeceğim!"

"Burada öleceksin o zaman! Bir bakmışsın aradan yıllar geçmiş... Ya da o kadar bile yaşamazsın. Yemeklerin tek öğüne düşürülecek. Belki tek öğün yemekle uzun süre yaşayabilirsin. Bir insan kaç gün susuz kalabilir biliyor musun?" diye sordu sanki sıradan bir konuda sohbet ediyorlarmış gibi bir

ses tonuyla.

Genç kız dikkatli bakışlarla adamı süzerken alçak bir sesle cevap verdi.

"Üç gün."

Derim tek kaşını kaldırarak alayla gülümsedi.

"Daha fazla olduğunu sanıyordum. Epey kötümsersin."

Kız ona küçümseyerek baktı.

"Hayatta kalmanın üç kuralı öyle. Bir insan havasız üç dakika, susuz üç gün, yemeksiz üç hafta dayanır."

Derim bir süre şüpheyle kıza baktı. Ardından acımasız bir tonla devam etti.

"Bazıları yedi gün der... Bir insan en fazla yedi gün susuz kalabilirmiş... Ama ben senin sonunun bu kadar çabuk gelmesini istemem. Sana verilen suyun azalmasını sağlayabilirim... O zaman ne kadar dayanırsın?"

Genç kız kuşkuyla bakıyordu adama. Ancak birkaç saniye süren tedirgin edici kuşku aniden içinde patlayan isyan duygusuyla yerle bir oldu.

"En azından sen isteğine kavuşamayacaksın."

Derim'in gözleri yalnızca bir saniye öfkeyle parladı ancak çabucak sönerek yeniden önceki buz gibi ifadeye büründü.

"Ben her türlü isteğime kavuşacağım. Akdoruk kanı benim ellerimde kurumuş olacak. Hatta son günlerini sürünerek geçirmen de bana bonus olur."

Kız meydan okuyan gözlerle ona bakarken adamın içinde garip bir hayranlık duygusu belirdi. Daha önce ona bu denli kafa tutan bir kadın olmamıştı. Kafa tutmak bir yana onun gücünü bilen her kadın ya ondan korkar ya da kendilerine sahip olması için neredeyse yalvarırlardı. İçinde anlam veremediği bir duygu belirirken kafasının içindeki nefrete sahip çıkmaya çalışırcasına yumruklarını sıktı. Nefretinin avuçlarından uçup gitmesine izin veremezdi. Onu yıllarca ayakta tutan tek şey bu nefret olmuştu ve eğer onu kaybederse ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu.

"Sen ancak kendini kandırırsın ," dedi kız, küçümseyen bir gülümseme yüzünde belirirken çenesini öne çıkarmıştı.

Derim'in bakışları kızın sözleriyle ölümcül bir ifadeye büründü. Onun korkmasını ve yalvarmasını istiyordu ve kız her defasında onu daha da delirten sert karşılıklar veriyordu. Öne doğru başını uzattı ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Hiç kimsen yok! Kimsesizsin! Seni buradan kurtaracak kimse yok ve ben sıkılana kadar senin posanı çıkaracağım! Yavaş yavaş bu yalnızlıkta aklını kaybedeceksin. Az beslenerek ve tek bir gün güneşi görmeden bu karanlıkta solup gideceksin. Tek bir kurtuluş umudun yok! Son günlerini iyi geçirmek istiyorsan o diline hakim olacaksın yoksa seni doğduğuna pişman ederim!"

Kız, Derim'i hayal kırıklığına uğratmayarak yine geri adım atmadı. Dik dik Derim'e baktı ve küçümseyen bakışlarıyla alaycı bir gülümseme eşliğinde alçak bir sesle karşılık verdi.

"Haklısın kimsesizim... Ancak unuttuğun bir şeyi hatırlatayım sana. Kimsesizliğin birçok dezavantajı vardır... Seni koruyacak kimse yoktur. İhtiyaç duyduğunda kimse yanında olmaz. Korunamazsın.. Tıpkı şu anda benim olduğum gibi korunmasız kalakalırsın. Her şeyle tek başına başa çıkmaya çalışırsın... Herkes seni parçalamaya çalışır... Hayatla hep tek başına bir mücadele içindesindir... Ama biliyor musun, kimsesizliğin tek bir avantajı vardır ki biraz evvel saydığım her şeyi koca bir sıfıra dönüştürür... Kimsesizliğin tek bir avantajı vardır... Kimsesiz birini hiçbir şeyle tehdit edemezsin! İstediğini ona yaptıramazsın! Kimsesiz birinin zayıf noktası yoktur! Tıpkı hiçbir şeyi olmadığı gibi! Kimseye boğun eğdiremezsin kimsesiz birini! Çünkü o kimsesizdir, kaybedecek hiçbir şeyi yoktur..."

Öyle kararlı bakışlarla bakıyordu ki Derim kızın her bir kelimesiyle sarsılıyor ancak onun fark edebileceği hiçbir tepki vermiyordu. Kız her geçen gün muammasını Derim'in içinde büyütüyordu ve Derim için artık bu kız aydınlanması gereken bir gizdi. Tıpkı çözülemeyen bir bulmacanın cevabını bulmaya çalışmak kadar tahrik ediciydi. Genç kız, Derim'in aklından geçenlerden habersiz, keskin mavi gözleri-

ni, kendisine bakan kısılmış gözlerine saplarcasına dikmişti. Tıslar gibi son kelimelerini sarf ediyordu o sırada.

"Canından başka! Sahip olduğum tek şey canım... Almak mı istiyorsun? Al! Umurumda bile değil! Benden canımdan başka hiçbir şey alamazsın sen!"

"Ölümden korkmuyor musun?" diye sordu Derim tehlikeli bir tınıyla.

"İnsan olmak ölmektir. Ölmek yaşamayı değerli kılan tek şeydir."

Kızın hiç tereddüt etmeden verdiği cevaba Derim kaşlarını çatarak baktı. Kızın gözlerinde gerçekten de en ufak bir ölüm korkusu yoktu. Mavi gözleri öyle berraktı ki en ufak şüphe duyması olanaksızdı. İnsanların dili yalan söylerdi, blöf yapardı ama söylediklerine inandıklarında bunu belli eden gözleri her zaman onları ele verirdi. Dikkatli bir gözlemci bunu kolaylıkla anlayabilirdi ve Derim gerçekten çok iyi bir gözlemciydi. Yalan söyleyeni gözleri ele verirdi. Blöf yapanı gözleri ele verirdi. Ancak kız gözünü bile kırpmadan Derim'e bakarken söylediklerinden en ufak bir kuşkusu bile olmadığını açıkça ortaya seriyordu.

"Yaşamayacaksan, yaşamanın değerini de bilemeyeceksin."

"Bana bu zamana kadar olanı da yeter. En azından kendi istediğim gibi yaşamış olacağım! Senin kuklan olarak değil! Özgür iradem olmadan yaşayacaksam, zaten ona yaşamak denmez. Ölmenin benim için bir sakıncası yok."

"Ölmekten daha zor şeyler vardır ama..."

Derim imalı kelimeleri bastırarak sarf ederken elini cebine sokup ucunda altın kolye ucunun sallandığı ince deri ipi yukarı kaldırmıştı. Kız bir an duraksadı ve kendisine hakim olamadan yerinde dikleşti, gözlerini kolyeden birkaç saniye de olsa ayıramamıştı.

"Senin için çok değerli değil mi?"

Kız tepkisiz bir yüzle adama bakmaya çalışırken cevap vermedi. Onun için ne kadar değerli olduğunu asla söylemeyecekti. Derim parmaklarının ucundaki ipi hafifçe sallayarak yaylanan ipin ucundaki figürü avucunun içine hapsetti. Par-

maklarını yavaşça araladı, kolyeyi avucunda yuvarlayarak parmaklarının arasında çevirdi ve yukarı kaldırdı. Hareketleri yavaş, kızı çıldırtmak ister gibi umursamazcaydı.

Kız umursamazca "Yalnızca bir kolye," dedi ters bir sesle.

Adam şeytanca gülümsedi. "Onu aldığımda gözlerindeki paniği gördüm. Bu yalnızca bir kolye değil senin için."

Her ne kadar bu parçayı eline geçirdiğinden beri tatmin edemediği merakı beynini kemirse de Derim'in ses tonu öyle umursamaz ve küçümseyiciydi ki kız yalnızca baktı adama. Açıklama yapmayacağını her ikisi de biliyordu. Avucunu açıp yeniden bir ayın içinde olan güneş figürüne baktı.

Bakışlarını kıza kaldırdığında onun tepki vermese de gözlerinde bir anlık çakan ışığı görmüştü. Dudağının ucu acımasız bir alayla kıvrıldı.

"Anlaşılan o ki bu küçük parça senin için epey değerli. Belki de onu kaybetmen, ölümden daha zor geliyordur."

Yeniden parmaklarını kıvırarak kolyeyi avucunda hapsetti. Sadistçe bir tonla devam etti. "Hayatın benim olduğuna göre bu da benim sayılır. Yok etmekten büyük keyif alacağım."

Kızın tepkisiz suratına rağmen gözlerinden geçen bir anlık hüznü belki başkası anlayamazdı ama Derim'in keskin gözleri o kısacık süredeki acıyı yakalamıştı. Yeniden gülümsedi kıza bakarken. Kız çabucak kendisini toparlamış, nefret dolu mavi gözlerini adamın alaycı gözlerine dikmişti. Aksi bir sesle karşılık verdi.

"Öldüğümde huzura kavuşacağım nasılsa... Ama sen asla kavuşamayacaksın! Bana yaptığın her şeyin azabını cehennemde çekeceksin!"

Son kelimeleri öyle inançlı ve hırslı sarf etmişti ki Derim aniden ayağa kalkıp ileri bir adım attığında kız da bedenini duvara gömercesine geri çekti. Tedirgin bakışları adamın üzerindeydi. Derim yatağın dibine kadar ilerledi, öfkeden yanan gözlerinden neredeyse elle tutulacak somutlukta ışıklar saçarken boş elini uzatıp kızın çenesini kavradı. Çenesini kavrayan parmakları, adeta kıracak denli bir güç uyguluyordu. Kız çene kemiğinden çıkan çıtırtıları duyabildiğini sandı.

Ya da beyni ona oyun oynuyordu.

"Senin çeneni zımbalarım! Benimle konuşurken dikkat edeceksin! Seni öldürmekten beter ederim. Ölmek için bana yalvarırsın! Sana kolay ölüm vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Senin kanını yudum yudum içeceğim... Her gün biraz daha solacaksın! Güçsüz kalacaksın! Sürüneceksin! Ve bana yalvaracaksın!"

Kızı sert bir şekilde iterek yatağın üzerine fırlattı. Genç kız, diş dipleri sızlasa da acısını daha fazla artırarak birbirine bastırdı ve boğazından kopup gelecek olan inlemeyi geri yutmaya çalıştı. Çenesini hissetmiyordu, hala yerinde olup olmadığından emin değildi ve elini kaldırıp yoklamadı bile. Yüzüstü fırlatıldığı yatakta başını hafifçe kaldırarak yüzünü kaplayan saçlarının arasından öldürücü bakışlarını adama çevirdi. Öyle nefret yüklüydü ki bakışları, Derim hayretle sarsıldığını hissetti. Kız hiç yılmıyordu. En ufak bir korku ya da geri çekilme yoktu bakışlarında. Kızın yaşadığı sarsıntıyla fark edemeyeceği çabuklukla kendisini toparladı ve ifadesiz bir yüzle baktı kıza.

"Pes edeceksin!" dedi emin bir sesle.

"Asla!"

Tek kelime dudaklarının arasından fısıltı gibi çıktı. Dudaklarını hissedemiyordu ancak çıkan nefese şükran duyuyordu.

Derim kuşkulu gözlerle baktı kıza. Gözleri kısılmış, inceleyen bakışlarla kızı tekrar süzmüştü.

"Umduğumdan dayanaklısın. Ama bu da sona erecek yakında."

Kız, başını çevirerek yüzünü yatağa gömdü. Dağılmış saçları yüzünü şimdi tamamen kapamıştı. Omuzları almaya çalıştığı bir nefesle hafifçe yukarı kalktı. Sırtı öyle gergindi ki kaslarının sızladığını hissediyordu.

Derim yumruklarını iki yanında sıkarak gözlerini kapadı bir an. Nefreti gözünü kararttıyordu ve şu an kızı duvardan duvara vurmak istiyordu. Onu engelleyense; çok derinlere gömdüğü insanlığından kalan ve artık yüzyıllar öncesine aitmiş gibi gelen beyninin içinde çınlayan sesten dökülen kelimelerdi...

4. BÖLÜM

34 yıl önce

Funda Akhan sarı saçlı, ela gözlü, baş döndürücü güzellikte bir kızdı. Babası Samim Akhan, dönem hükümetinde Ulaştırma Bakanı idi. Politikaya atılmadan evvel de ülkenin önde gelen iş adamlarından biriydi. Karısını seneler evvel elim bir hastalık sonucu kaybetmiş, sonrasında da bir daha evlenmemişti. Hayatında sahip olduğu en değerli varlık kızıydı. Kızı Funda nahif, zeki, uyumlu, onu her zaman gururlandıracak kadar başarılı bir genç kızdı.

Funda okuduğu teknik üniversiteden mezun olmadan evvel çıkmaya başlamıştı Akif Sancar'la. Akif Sancar'ın asker olan babası birkaç sene evvel kalp krizinden öldüğünde tümgeneral rütbesindeydi. O da Samim Akhan gibi eşini birkaç yıl önce kanserden kaybetmişti. Tıpkı kendinden önceki kuşaklar gibi kendisini ülkesine ve orduya adamış onurlu ve başarılı bir askerdi. İki oğlunu da askeri liseye göndermek istemişti ancak ne yazık ki küçük oğlu Akif Sancar asker olmayacağını kesin bir dille ortaya koyunca, hayallerini onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayan büyük oğluyla devam ettirmişti. Zaten asla disipline girmeyen küçük oğlunun askeri lisede de sorun çıkaracağını düşünmüş, disiplinli ve başarılı olan büyük oğlunun da onun yüzünden zarar görmemesi için en doğrusunun bu olacağına karar vermişti.

Emir almaktan hoşlanmayan Akif Sancar sivil hayatta daha başarılı olacağından emin, hırslı bir gençti. Onun hayalleri büyüktü ve yalnızca asker maaşı onun için yeterli değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Babası ve abisi gibi idealist biri de değildi. Dünya idealist kişilerin etrafında değil güçlülerin etrafında dönüyordu ve o

da güçlülerden biri olacaktı. Teknik üniversiteye girdiğinden beri her çiçekten bal almıştı. Açgözlü, acımasız biriydi ancak bunu çok iyi maskeleyebiliyordu. Almak istediğini elde edene kadar insanların görmek istediklerini ortaya koyar, elde ettiği anda tüm ipleri ele geçirirdi. Funda'nın üniversiteye başladığı ilk seneler kız dikkatini çekmemişti. Onun için fazla sıradan ve nahif bir kızdı. Oysa onun aşırılıkları vardı ve Funda'yı o zamanlar dişine değer bulmamıştı.

Ancak ne zaman ki Funda'nın babası Ulaştırma Bakanı olmuştu, durum da Akif Sancar için değişmişti. Funda'nın ikinci senesi, kendisinin de son senesiydi. Funda'nın peşinde çok koşmasına gerek kalmamıştı. Okulda dikkat çeken bir tipti ve bütün kızlar onunla olmak için yarış halindelerdi. Gerçi Funda onlar gibi değildi. Ağırbaşlı, güler yüzlü ve sorumluluk sahibi bir genç kız olarak babasını utandıracak her şeyden kaçınırdı. Ama Akif Sancar'ın gelecek planları için Funda çok uygun bir adaydı ve birkaç aylık çabası sonucunda Funda'yla çıkmaya başlamıştı.

Samim Akhan, kızının çıktığı gençle tanışmayı geciktirmemişti. Kızı ondan hiçbir şeyi saklamazdı ve babasını zora sokacak her şeyden kaçınan biri olarak kimseden duymadan, babasına gerçeği kendisi dile getirmişti. Gerçek ortaya konduğunda Samim Akhan vakit kaybetmeden bir buluşma gerçekleştirmiş, kızının çıktığı genci daha iyi tanımak için Akif Sancar'ı evine akşam yemeğine davet etmişti.

Bu davet kendisinin bile umduğundan iyi geçmişti. Akif Sancar'ın babasını ve abisini tanıyordu, böylesi mert ve ülkeye hizmet eden bir ailenin oğullarının da onlara benzediğini düşünmüştü... Büyük bir hata yaparak yanlış düşünmüştü ancak bunu fark ettiğinde artık çok geçti... Akif Sancar iyi oynayan biriydi. Mükemmel ve kusursuz damat adaylığını çok iyi oynamıştı, adama kızıyla ciddi olduğunu hiç vakit kaybetmeden söylemişti. Aşkı o derece büyüktü ki kızı olmadan yaşayamazdı.

Samim Akhan, damat adayının aile soyadına güvenerek bu isteğe olumlu cevap vermiş ancak bunu kızı mezun olduktan sonra resmiyete dökmeleri konusunda ısrarcı olmuştu. Akif Sancar'ın yapabileceği bir şey yoktu ve mecburen bu isteğe boyun eğmişti. Belki de ilk ve son kez bir isteğe boyun eğmişti... Bunun acısını da sonradan çıkarmıştı tabii.

Funda mezun olduğunda ondan iki yaş büyük olan Akif Sancar çoktan iş hayatına atılmıştı ve kimsenin tahmin edemediği ilişkileri kurmaya başlamıştı bile. Funda mezun olduğunda daha fazla beklemek istemediğini, ondan uzakta yaşamaktan nefret ettiğini dile getirerek baskılarını arttırmış ve o sene kafasındaki planlar için ona her yolu açabilecek olan adamın kızıyla evlenmişti.

Yıl 1988 idi.

Başlarda her şey Funda için kusursuz işliyordu. Kocası, ona aşık adam rolünü çok güzel oynuyordu ve o da kocasına inanmıştı. Felakete sürüklendiğini anladığında ise her şey Funda için çok geçti.

Derim 1989 senesinde, evlendiklerinden bir sene sonra doğmuştu. Derim'in doğumundan hemen sonra başlamıştı her şey. Aslında sinyaller Funda'nın hamile olduğu dönemde görünmeye başlamıştı. O zamana kadar Akif Sancar geri dönülemez felaket zincirinin ilk halkalarını çoktan geçirmişti hayatlarına. Kurduğu lojistik şirketiyle, kayınpederinin nüfuzunu kullanarak uyuşturucu ticaretine başlamıştı. Yurt dışına çıkan tırları kontrol edilmeden sınırlarda cirit atabiliyordu. İş yaptığı bağlantılar da bu durumdan memnundu. Funda önceleri ne kadar derine battıklarını fark edememişti ve gerçeklerle yüzleştiğindeyse çıkamayacakları kadar dipte olduklarını görmüştü.

Hamileliğinde yediği birkaç tokadı önemsememeye çalışmıştı. Evliliklerinin ikinci senesi dolmadan aldatıldığı da gün yüzüne çıkmıştı. Akif Sancar bundan utanç duymak yerine yüzsüzce Funda'yı aşağılayarak suçlamıştı. Bütün kabahat Funda'daydı ona göre. Funda önceleri biraz utancından biraz da kendisine yedirememediğinden yaşadıklarıyla tek başına başa çıkmaya çalışmıştı. Kendisini yetersiz bulduğu ve suçladığı çok zaman geçirmişti. Tanıdığını sandığı adamı aslında hiç tanımadığını ve büyük bir hata yaptığını fark etmesi uzun sürmemişti. Hayatı boyunca aşağılanmadığı kadar aşağılanıyordu ve hiç alışık olmadığı bir hayatın içinde sudan çıkmış bir balık gibiydi.

Kocasıyla artık karı koca ilişkileri yoktu; ki bu onun için bir lütuftu. Sürekli başka kadınlarla olan adam artık umurunda değildi ancak kurtulamıyordu da. Kocasının boşanmak gibi bir düşüncesi yoktu. Funda bunu dile getirdiğinde de yine günlerce yataktan

çıkamaz hale gelmişti. Akif Sancar velinimetini serbest bırakmaya gönüllü değildi. Dayaklar dozunu artırarak devam ettiğinde ve en kötüsü bunlardan Derim de daha iki yaşındayken nasibini almaya başladığında çaresizliğini kabullenmek ve yardım istemek zorunda kaldığını anlamıştı.

Sığınabileceği babasından başka kimsesi yoktu. Her zaman ona destek olan, evlenene kadar bir an bile desteğini çekmeyen babası tek limanıydı... Onu yalnızlığa mahkum eden ve Akif Sancar'ın insafına bırakan olaylar zinciri de babasına sığındığı ve yaşadıklarını anlatmak zorunda kaldığı zaman başlamıştı. İşlerin ne kadar rezalet bir noktaya geldiği ise Samim Akhan'ın damadıyla sert ve ciddi bir konuşma yapmasının ardından ortaya çıkmıştı. Samim Akhan, damadı yüzünden boğazına kadar pisliğe batmıştı ve o güne kadar onuruyla yaşamış olan adam için bu kaldıramayacağı kadar ağır bir darbe olmuştu.

İki ay boyunca durumu nasıl kurtaracağını düşünerek çabalaması ve ne kadar derine battığı gerçeğiyle yüzleşmesi, kızının yaşadıklarının önüne geçememesi ve hepsinden önemlisi haysiyetinin yerle bir olacak olması düşüncesi kalbini o kadar zorlamıştı ki bir gece damadıyla yaptığı ağır tartışma sonrası, kalbi son atışını gerçekleştirmişti. Ertesi gün Ulaştırma Bakanı Samim Akhan'ın kalp krizinden öldüğü haberi bomba gibi düşmüştü manşetlere.

Funda yıkılmıştı. Babasının ölümünden kendisini sorumlu tuttuğu gibi artık oğlu için de hiçbir kurtuluşun olamayacağı düşüncesi paramparça etmişti onu. Düşüncelerinde de haksız çıkmamıştı.

Funda artık Akif Sancar'ın nasıl bir sosyopat olduğunu biliyordu. Adam için kendisinden ve elde etmeye çalıştığı güçten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayallerinde öyle büyük olmak vardı ki kuracağı imparatorluğun veliahdının da ona layık olması düşüncesiyle Derim üzerindeki çalışmalara da başlamıştı. "Ağaç yaşken eğilir" sözü sık sık dilindeydi. Derim'in her zorlukla başa çıkabilmesi için şimdiden yetiştirilmesi gerekiyordu ve bunun da çözümü sert davranmaktan geçiyordu ona göre. Derim dayak yemeye başladığında daha üç yaşına girmemişti bile. Funda oğlunu sadist kocasının elinden almaya her çalıştığında, günlerce yataktan çıkamayacak hale geliyordu. Artık kimseyle görüşmüyordu. Babasının

ölümünden sonra kimsesi kalmamıştı ve kocasının sayesinde etrafı yalnızlıkla çevrelenmişti.

Akif Sancar yalnızca karısının prestijini kullanacağı zamanlarda onunla toplum içine çıkıyor, çoğu zaman onu Derim'le tehdit ederek istediklerini yaptırıyordu. Akif Sancar yasal olmayan yollardan kendisine artık hatırı sayılır bir servet yapmıştı ancak kayınpederinden kalanlar, onun ölümünden sonraki tek hedefiydi.

Funda'nın belki de kısacık hayatı boyunca tüm işkencelere rağmen geri adım atmadığı ve boyun eğmediği tek başarısı babasından kalanların kontrolünü kocasına asla bırakmamasıydı. Babası en azından ölümünden önce tüm düzenlemeleri yapacak vakit bulabilmişti ve avukatlarına verdiği talimatlarla mal varlığının hiçbir şekilde Akif Sancar'a geçmemesini garanti altına almıştı. Tüm kontrol kayıtsız şartsız kızına bırakılmıştı ve kızının bunu kaybetmeyecek kadar güçlü olacağını biliyordu. Funda da babasının yüzünü kara çıkarmamıştı. Yediği onca dayağa, oğlunun yerle bir edilmesine rağmen pes etmemişti. Çünkü biliyordu ki oğlu şimdi parçalanıyor olsa da günün birinde onu kurtaracak tek şey dedesinden kalanlar olacaktı.

Akif Sancar istediğini elde edemedikçe tavrını da çok daha sertleştirmişti. Funda'nın maruz kaldığı şiddet, on yıl boyunca devam etmişti. Tıpkı oğlu gibi... Oğlu artık on iki yaşındaydı ve şiddet eğilimli biri haline gelmişti. Hırçındı, öfkeliydi, babasından nefret ediyordu... Artık her şeyi çok daha net görebiliyordu ve annesini kurtaramamak her erkek çocuğu gibi onu delirtiyordu. Bakışları çoktan çocuk saflığını yitirmişti. Tıpkı ruhu gibi... Her şeye, herkese ölümcül bakışlar atıyordu. Değer verdiği tek varlık annesiydi ve annesinin onu korumak için ne kadar çaba harcadığına yüzlerce kez şahit olmuştu. Hala küçüktü, çoğu şeye gücü yetemiyordu ancak babasına başkaldırmaya başladığı zamanlar da gelmişti.

Artık sırtına yediği kemer darbelerine sesini çıkarmıyordu. Yüzüne yediği her tokatta başını tekrar öne çeviriyor boş bakışlarla babasına bakıyordu. Akif Sancar tıpkı karısında gördüğü direnci oğlunda da görmeye başladığında çok daha fazla deliriyordu ve bu kez şiddeti ana oğula aynı anda uyguluyordu.

Defalarca Funda'yı sandalyeye bağlayarak oğlunu gözlerinin

önünde dövmüştü. Funda çığlık çığlığa yalvardığındaysa onu teselli eden yine Derim oluyordu. Artık kendi yediği dayağa aldırmasa da annesinin yediği her dayakta paramparça oluyordu.

Funda çaresizliğin karanlık kuyularında debelenirken ona yardım edecek kimse yoktu etrafında. Akif Sancar öylesine kurnaz öylesine sinsiydi ki karısının etrafını tamamen kendi zehrinden kişilerle donatmıştı. Geçmişte kayınpederinin nüfuzuyla kurduğu ilişkilerin hala kaymağını yiyordu ve artık durdurulamaz boyuta gelmişti. Önünde kimse yoktu. Funda yapayalnızdı ve elini uzatıp yardım dileneceği kimsesi kalmamıştı.

Derim on üç yaşına geldiğinde, Akif Sancar oğlunu da suça batırmaya başlamıştı. Derim artık ruhu kayıp biriydi. Annesi o kadar güçsüz ve çökmüş hale gelmişti ki artık her şeyi onu korumak için yapmaya başlamıştı. Babasıyla pazarlığa oturduğu dönemdi bu. Annesinden uzak durması karşılığında her şeyi yapacağına garanti vermişti babasına. Akif Sancar en azından oğlunun istediği kıvama geldiğini görünce bu anlaşmaya uymuştu. Bundan sonraki senelerde karısına el kaldırmamıştı ancak oğlunu tam bir bataklığa sokmuştu. Derim ilk cinayetini işlediğinde on üç yaşındaydı. Yaşıtlarına göre çok daha yapılıydı ve yaşından daha büyük gösteriyordu. Babasının tüm pis işlerini, bağlantılarını öğrenmeye başlamıştı ve Akif Sancar veliahtı olarak onu tanıtıyordu iş birlikçilerine. Ruhsuz ve acımasız bir varlık yaratmıştı en sonunda.

Funda gerçekleri öğrendiğinde babasının acısından çok daha büyük bir acı yaşamıştı. Oğlu avuçlarından kayıp gidiyordu ve onun eli kolu bağlı kalmıştı. Hiçbir çaresinin olmadığını düşündüğü bir sırada, evlendiklerinden beri kocasının görüşmediği kayınbiraderini, kurtuluş için son çare olarak görmüştü.

Babasının, geçmişte kocasının ailesinin ne kadar dürüst, mert ve onurlu insanlar olduklarını söylediği anlar gelmişti aklına. Kocasının ailesinden geriye kalan yalnızca abisi olduğunu biliyordu. Kayınbiraderi çevresi geniş, sağlam tanıdıkları olan şerefli bir adamdı ve bu yaşananların önüne geçebileceğini düşünmüştü. İlk yardım çağrısını bu ümitle yapmıştı. Düğününde tanıştığı ve yalnızca bir kez gördüğü kayınbiraderini aradığında hemen ulaşamamıştı. Uzun seneler sonra babasının adını ilk kez kullanarak birkaç

kişiyi aracı yapmış ve rica minnet kayınbiraderine ulaşmaya çalışmıştı. Kayınbiraderi son birkaç senedir yurt dışındaydı ve yakın zamanda ülkeye dönüşü görünmüyordu. Onun için ölümden beter olan o aylar, yılmadan kayınbiraderine ulaşma çabasıyla geçmişti. Derim her geçen gün biraz daha batıyordu.

Aylar sonra ülkeye dönen kayınbiraderi onunla iletişime geçtiğinde iki kardeşin ne kadar farklı olduklarını da keşfetmişti. Kocası, abisini çok iyi tanıdığından önünde kimsenin durmaması için onunla da ciddi bir tartışma çıkarıp ilişkisini kesmişti. Geçmişte başlayan planlarını adım adım hayata geçirirken harcayabileceği herkesi gözünü kırpmadan yolundan çekmişti. Abisi de bunlardan biriydi.

Kayınbiraderi, kardeşiyle ilişkisini kestikten sonra doğal olarak yengesi ve yeğeniyle de görüşmemişti. Akif Sancar'ın ne derece zehirli bir beyni olduğunu bildiğinden çıkabilecek tatsızlıkların önüne bu şekilde geçebileceğini düşünmüştü ancak Funda'nın çağrısı ve ardından kimsenin haberi olmadan yaptıkları görüşmede, kadının gözyaşları içinde anlattıkları sonrası, gerçekler yüzünde tokat gibi patlamıştı. Kırk yıl düşünse böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal veremezdi. Şerefli bir adam olan babasının kemiklerinin sızladığını hissetmişti. Derim'in yaşadıklarını öğrendiğinde ise yüreği suçlulukla burkulmuştu. Kendi yeğenini, aslında içten içe nasıl biri olduğunu çok iyi bildiği ve ruhunu şeytana satmış olan kardeşinin ellerine terk etmişti.

Funda ile görüşüp anlaştıktan sonra onlara yardım etmesi gerektiği konusunda ikisi de hemfikir olmuşlardı. Funda karşısında oturan kayınbiraderinin kararlı ve dik duruşu sayesinde seneler sonra ilk kez o gün rahat bir soluk aldığını biliyordu. Kendisi için belki çok geçti ancak oğlunun hala bir kurtuluş ümidi vardı. Amcası onu saplanıp kaldığı bataklıktan çekip çıkarabilirdi.

Sene 2003 idi ve Derim artık on dört yaşındaydı...

***

ANKA

2019
Malta

Derim ve Jan'ın Malta'daki ikinci günleri idi. Dün akşam müzeri gelmişlerdi ve Derim vakit kaybetmeden söz edilen kişiyi izlemek için o anda bulunduğu casino'ya ulaşmıştı. İki saate yakın rulet masasında oynayan ve sürekli kazanan adamı güvenlik odasındaki kameralardan izlemişti. Adama ya vahiy gelmişti neye oynayacağını biliyordu ya adam o güne kadar gördüğü en şanslı kişiydi ya da bu tür şeylere inanmayan Derim'in de düşündüğü gibi adama biri yardım ediyordu.

Sonraki yedi saat boyunca, geçen son bir haftanın görüntüleri üzerinde çalışmıştı Jan'la. Yedi saatin sonundaysa ekrana bakarken yüzünde oluşan gülümseme Jan'ın bile tüylerini diken diken etmişti.

"Fark ettin mi olanı?" diye sordu Derim, Jan'a başını çevirmeden.

Jan ekranlara şüpheyle bakarken gözlerini kısmıştı. Kameraların bulunduğu odadaki duvarın biri farklı ekran görüntüleriyle kaplanmış onlarca ekranı barındırıyordu. Yan yana oturdukları koltukta Jan tekrar tek tek ekrandaki görüntülere baktı. Adamın son bir hafta içinde farklı zamanlarda farklı casino'larda oturduğu her masa değişik ekranlarda görünüyordu şu an. Jan hemen cevap vermeyerek yeniden tek tek ekranlara göz attı. Derim'in gördüğü ancak henüz kendisinin göremediği ne vardı çıkaramamıştı. Tüm dikkatini toplayarak yeniden ekranları gözden geçirdi. Sağ üstten başlayarak yan yana duran on ekranda gözlerini dolaştırdı, ardından gözleri alt sıradaki ekranlara ve sonra da en alt sıradaki ekranlara kaydı. Son ekrana geldiğinde dudaklarından "Siktir!" sözü çıktı.

Gözlerini Derim'e çevirdiğinde yüzündeki tehlikeli gülümsemeye ek bakışlarındaki korkutucu ifade dikkat çekiyordu.

"Alın üçünü de!" dedi Derim kan dondurucu bir tonla.

Adamın değişik zamanlarda bulunduğu farklı casino'larda oturduğu her masada kazandığı anlarda hep aynı krupiyerler bulunmuştu. Krupiyerler farklı vardiyalarda farklı casino'larda çalışıyorlardı ve adamın kazandığı anlardaki krupiyerler hep aynı kişilerdi. Sırf dikkat çekmemek için adam vardiya değişiminden önce geliyor önce ufak ufak takılıyor bazen de ufaktan kaybediyordu, ne zaman ki oyuncular değişiyordu adam da yüksek oynamaya başlıyordu. O gece tatmin edici bir rakamı aldıktan sonra da oyundan çekiliyordu. Krupiyerler vardiyaya devam ettiği için de bu göze batmamıştı şimdiye kadar. Derim'in üç casino'sunda çalışanlar dönüşümlü olarak farklı vardiyalarda yer değiştiriyorlardı ve bu kadarı tesadüf olamazdı.

Jan hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı ve küçük odanın kapısını açarak kapının önünde bekleyen adamlardan Marcel'i içeri aldı.

Marcel odaya girip doğrudan gözlerini ekranlara çevirdi. Ona verilecek talimat bu ekranlarla ilgiliydi ve rahat duruşuna rağmen bu gece yapılacak operasyona tamamıyla hazırdı. Derim başını geri çevirmeden elinde tuttuğu kalemi birkaç ekrana vurarak emri verdi.

"Marcel, ruletlerin arkasındaki krupiyerler. Bu ve bu... İkisini de alın... Adam hangi otelde kalıyorsa onu da alın. Sessizce halledin. Üçünü de bizim mekana getirin. Üç saatiniz var. Aldığınızda haber verin, biz gelene kadar bekleyin."

Marcel'in başka bir şey sormasına gerek yoktu. Onlar gelene kadar adamları bağlayıp bekleyeceklerdi yalnızca.

"Tamam patron." diyen adamın sesi donuktu. Ekranlara yeniden bakıp yüzleri iyice ezberledi ve geldiği gibi sessiz adımlarla odadan çıktı.

Derim rahatlamış gibi arkasına yaslandı. Kollarını kaldırarak ağrıyan omuzlarını gevşetmek ister gibi birkaç gerinme hareketi yaptı. Gözü ekranlardayken "Hadi gidip biz de bir şeyler yiyelim. Şu iş biter bitmez geri dönüyoruz ," dedi huzurlu denecek bir ses tonuyla.

Jan bir an bu gece ölecek olan üç kişiye acımak istedi an-

cak ekranlara yeniden takılan gözleri bu düşüncesinden hemen uzaklaşmasını sağladı. Derim Akhan'a kazık atmaya çalışan kimse yaşamazdı. Bu üçü de bile bile lades demişlerdi.

Sonraki saatlerini yemek yiyerek ve işlerden konuşarak geçirdiler. Derim'e ait süitte iki adam rahat kıyafetler içinde gevşemiş haldeydiler.

"Banu'yla konuştun mu? Her şey yolunda mı?" diye sordu Derim içkisinden bir yudum alırken. Yayıldığı koltukta ayağının birini önündeki sehpaya uzatmıştı.

Karşısındaki Jan, tıpkı onun gibi elinde bir kadeh viski tutuyordu. Başını yukarı aşağı salladı.

"Yolunda olduğunu söyledi."

"Kızdan ses çıkmış mı?"

"Yok. Her zamanki gibi olduğunu söyledi."

Derim dudaklarını büzerek bakışlarını elindeki içkiye indirdi.

"Bırakacak mısın?" diye sordu Jan alçak bir tonla.

Derim bakışlarını hızla karşısındaki adama kaldırdığında içinde oynayan nefret kıvılcımları görülmeyecek gibi değildi.

"Onun sonu benim elimde. Önce pes etsin, birkaç ay oynayayım onunla, hırsım bir dinsin sonra zaten ölmek isteyecek kıvama gelecek."

Jan karşılık vermeden Derim'e baktı.

"Kızın hiçbir suçu yok biliyorsun."

"Benim annemin de hiç suçu yoktu!"

Derim neredeyse kükremişti. Yerinden aniden doğrularak elindeki viski kadehini öyle sert ve ani bir hareketle duvara fırlatmıştı ki kristal kadeh tuz buz olmuştu. Jan sakin bir sesle adamın tavrına aldırmadan karşılık verdi.

"Saffet Akdoruk, aşağılık pisliğin önde gideniydi. Daha bu işlere girmeden önce bile adını duymuştuk adamın. Baban en büyük hatayı onunla ortak olarak yapmış. Adamın ne bok olduğunu bilmemesi olanaksız. Adam pedofili manyağın tekiydi. Kendi kızına bile zarar veren bir adamdan ne bekliyorsun? O kız zaten kendi öz babasından en büyük darbeyi yemiş. Daha küçücük yaşında annesiz kalmış. Dos-

yadakileri okudun. Annenden başka en fazla zarar gören ve mağdur olan da o kız. "

"Umurumda bile değil. Aynı kandan geliyor öyle değil mi? O da en az babası kadar pisliktir."

"Bu haksızlığı yapma Derim! Evlatlarla babalarını kıyaslama istersen. Senin babanı da biliyoruz."

Derim öyle sert baktı ki Jan'a başkası olsa korkusundan geri adım atardı ancak Jan onlardan biri değildi. Derim başını hafifçe ileri uzattı, oturduğu yerde öne çıkarken sırtı kamburlaşmıştı. Gözlerindeki nefret elle tutulacak kadar somuttu.

"Benim babam şerefsizlikte bayrağı kimseye kaptırmazdı. Ve gördüğün gibi ondan çıkan da ancak benim gibi oldu."

"Sen annenin oğlusun ," dedi Jan hiç tereddüt etmeden. "Tıpkı benim gibi. Ne sen ne de ben babalarımızın evlatları değiliz. Başka türlü bir hayatımız olsaydı ne sen ne de ben şu anki kişiler olmazdık."

"Laf bunlar! Eğer şöyle olsaydı eğer böyle olsaydı ile hayat geçmiyor. Şu anda olduğumuz kişiler tam da babalarımızın evlatları olduğumuzu gösteriyor."

Derim'in içindeki öfke hiç dinmiyordu. Nefreti en çok kimeydi o da bilemiyordu aslında. En büyük nefretinin babasına karşı olduğunu düşünüyordu. Sonra sırasıyla Saffet Akdoruk geliyordu. İkisi de hayatta olmadığından şimdiki nefreti Saffet'in kızına yönelmişti ama kendisine hala itiraf edemediği asıl gerçek; tüm nefretinin kendisine karşı olmasıydı. Geçmişte öyle bir bataklığa girmişti ki debelendikçe daha çok battığını hissetmişti. Aslında o bataklığın kenarında ona bir çalı uzatıp kurtarmaya çalışan biri olmuştu ama nedense elini uzatıp tutmamıştı o çalıyı. Kendisini akışına bırakmış ve bataklığın tamamen kendisini yok etmesine izin vermişti.

İkisinin de daha fazla tartışmasına gerek kalmadı. Jan'ın çalan telefonu bekledikleri haberi veriyordu. İki adam da Jan'ın telefonu kapatmasının ardından sessizce süitten çıktılar.

***

Ada

Genç kız, karanlık hücrede hiçbir şeyi görmeden gözleri açık boşluğa bakıyordu. Derim Akhan'ın ziyaretinin üzerinden bir gün geçmişti. O zamandan beri ritüel aynı şekilde tekrarlanıyordu. Ne kadar süre geçtiğini bilmediği akşam yemeğinin ardından bir süre sonra ışıklar sönmüştü ve o hala karanlığın içinde kaybolmamaya çalışıyordu. Bedeninin bu hücrede bir yere kaybolacağı yoktu ancak ruhunun kaybolmasından az da olsa korkuyordu. Ne kadar süre bu şekilde devam edebilirdi hiçbir fikri yoktu. Hala dışarı bilgi ulaştıracak, en azından hala hayatta olduğunu belli edecek bir fırsat olmamıştı.

Kendi kendisine bulacağı çözüm üzerinde kafa patlatırken hücrenin kapısının açıldığını belli eden sesi duydu ve başını yavaşça yattığı yerden kapının olduğu yöne çevirdi. Dışarıdan gelen hafif ışıkla hücre az da olsa görüşü sağlayacak kadar aydınlanmıştı. Yavaşça yattığı yerden doğrulmaya çalışırken Banu denen sarışının öfkeli adımlarla ona doğru ilerlediğini fark etti. İçerisi yalnızca ardına kadar açılan kapının dışından gelen ışıkla aydınlanmıştı. Arkasından gelen iki adamı daha önce görmemişti. En son onu buraya getirdiklerini düşündüğü iki adam tarafından hücreden çıkarılmıştı ve onların dışında kimseyi görmemişti. Bunlarsa yeni yüzlerdi. Biri kızıl, diğeri sarışındı. Ortak noktaları ikisinin de yine iri yarı oluşlarıydı.

Banu'nun ikisine de İngilizce "Tutun şunu!" dediğini duyduğunda, dili anlamadığını gösterir şekilde hiçbir tepki vermeden ayaklarını yataktan yere sarkıttı. Tabanları soğuk betona değdiği anda iki adam tepesinde bitmişti. Sorarcasına önce adamlara sonra Banu'ya baktı ama aynı zaman diliminde iki adam tarafından kollarının üstü pençelenmişti. Sert bir şekilde iki ayağının üstüne kaldırıldığında Banu karşısına dikilmişti. Bu kez Türkçeye geçiş yaptı Banu.

"Derim'in istediğini vereceksin! Onun ayaklarına kapanacaksın ve af dileyeceksin!"

Kız kısa bir süre kendisine kilitlenmiş olan delirmiş gözlere baktı. Derim Akhan'ın yeni oyunu buydu demek? İlk olarak Banu'yu üstüne salacağını düşünmesi gerekirdi. Yavaş yavaş kıvama gelmesi için ilk girişimi kendisi yapmamış, bir kadın çıkarmıştı karşısına.

"Varsa başka arzularını da dile getirmekten çekinme. Biz bizeyiz, yabancı yok."

Alaycı karşılık, yüzüne yediği sert bir tokatla son buldu. Geriye doğru sendelediğinde kollarını tutan mengeneler yatağa devrilmesine engel olmuşlardı. Öne doğru birkaç adım çekiştirdiler ve aynı anda karın boşluğuna bir yumruk indi. Nefesi kesilirken öne doğru eğildi ve dudaklarından tutamadığı bir inleme çıktı. Saç diplerini sızlatacak şiddette ensesindeki saçlar bir avucun içinde toplanmıştı. Başı sertçe geriye çekildi. Banu gözlerini kıza dikmişti.

"Bu adadan nefret ediyorum! Ve senin yüzünden burada kalmak zorundayız! Ona istediğini ver, acısız geber ve herkes yoluna gitsin!"

Öfkeli Banu'nun dudaklarından çıkan kelimeler beyninde şimşeklerin çakmasına neden oldu. İlk defa bir ipucu yakalamıştı. Bunun sevinci bile direnmesi için yeni bir güç verdi.

"Bence bu adayı sevmeye başlasan iyi olur. Görünüşe göre ikimiz de uzun süre burada misafir olacağız."

Yeniden karnına bir yumruk yedi. Banu çıldırdığını hissediyordu. Derim onu burada bekçi köpeği gibi bıraktığından beri burnundan soluyordu. Jan'la birlikte Malta'ya gittiklerini biliyordu ve şu an Derim'in yanında olması gerekirken burada bekçilik yapmak en son istediği şeydi. Önceden Derim onu gittiği her yere götürürdü, şimdiyse adeta bu kızın gözcülüğü tek göreviymiş gibi görünüyordu. Öfkesini çıkaracak bir şeylere ihtiyacı vardı ve bunun için en iyi aday da bu kızdı. Ne kadar çabuk yılarsa o kadar çabuk pes ederdi. Derim'in kadınlara karşı olan tutumunu bildiğinden işleri hızlandıracak fiziksel şiddetin onun tarafından uygulanma-

yacağı belliydi. O halde bunu Banu seve seve yapardı. Bu gece ilk adımı atmıştı. Bu kız en kısa zamanda pes edecekti çünkü Banu öyle istiyordu.

Kollarını tutan parmaklar o derece sıkıydı ki genç kız kan dolaşımının zorluğundan kollarının uyuştuğunu hissediyordu. Muhtemelen ertesi gün her yeri morarmış olacaktı ama umursamadı. Karnına birkaç yumruk daha yediğinde öğürme isteğini zorlukla bastırdı. Nefesini tutmaya, karın kaslarını sıkmaya çalıştı ancak toparlayamadığı nefesi nedeniyle gözlerinin karardığını hissetti. Yere doğru kayarken kollarındaki kıskaçlar onu ayaklarının üzerine kaldırdılar yeniden.

Banu bu kez baldırlarını ve bacaklarını tekmelemeye başlamıştı. Bu şiddet ona çok garip gelmişti. Yüzüne sadece bir tokat yemişti ve tüm darbeler şu an karnına, bacaklarına ve sırtına geliyordu. Kaslarının ezildiğini, etlerinin sızladığını duyumsuyordu ancak karşı koyacak durumda değildi. O bir öğretmendi ve öğretmenler bu durumlarla nasıl başa çıkacaklarını bilemezlerdi. Yalnızca dayak yerlerdi. O da şu an sessizlik içinde dayağını yiyordu. Dakikalar sonra yere kayarken bu kez kollarındaki kıskaçlar açılmıştı ve beton zemine yüzüstü düştü.

Yere kapaklandığında sırtına sert bir darbe aldı. Banu onu ayaklarının altında ezmek ister gibi ayak tabanını sırtına indirmişti. Karnına bir tekme daha attı. Dilinin üzerindeki kekremsi tattan anladığı kadarıyla dudaklarının arasından sızan sıvı kandı. Bu kez elinde olmadan inledi. Baldırlarına birkaç tekme daha yedi. İstemsizce bacaklarını karnına çekip kendini korumak istercesine tortop oldu. Darbeler kesilmişti. Kulağının dibinde duyduğu nefret dolu ses Banu'nun ona doğru eğildiğini işaret ediyordu.

"Bu ziyaretlerim devam edecek sürtük! Bir an evvel pes et, kurtul. Acısız ölümü herkes ister."

Son kelimeleri neredeyse sırıtarak söylediği alaycı sesinden belliydi. Genç kız hiçbir karşılık vermedi. Yalnızca zorlanarak başını çevirdi ve yüzünü elinin üzerine koydu.

Gelenlerin hücreyi terk ettiği, ağır kapının kapanma se-

sinden anlaşılmıştı. Birkaç saniye sonra hücrede tek duyabildiği, zorlukla almaya çalıştığı nefesiydi. Ne kadar süre yerde betonun üzerinde yattığını bilmiyordu. Bütün kasları, bedenindeki her hücre acıyla sızlıyordu. Uzunca bir vakit yerinden kalkacak gücü bulmaya çalışırcasına uzandığı yerde kaldı. Artık beton zeminden vücuduna yayılan soğuk, ilikleri ne işleyince zorlanarak da olsa yerinde doğrulmaya çalıştı. İlk anda betonun soğukluğu, darbelerin acısına iyi gelmişti ancak tüm geceyi betonun üzerinde geçiremezdi. Güçlü kalmak zorundaydı ve bir gece boyunca betonun üzerinde yatmak bedeninin kontrolünü kaybetmesine neden olabilirdi.

Birkaç dakika kalçasının üzerinde oturarak toparlanmaya çalıştı. Eli istemsizce ağzına gittiğinde görmeden de olsa dudaklarının üzerinden geçirdiği elinin üzerindeki ıslaklığın kan olduğunu anlaması için çok zeki olması gerekmiyordu. Sürünerek el yordamıyla ilerledi ve parmakları yatağı bulduğunda zorlukla tutunarak dizlerinin üzerinde kalkarak yatağa kendisini bir çuval gibi bıraktı. Bu karanlığın içinde yapabileceği bir şey yoktu. Hasar kontrolü yapabilmek için ışıkların yanmasını beklemekten başka çaresi de yoktu. Başını zorlayarak yastığa bıraktı. Eli alışkanlıkla boş olan boynuna gitti. Şimdilik bir işe yaramasa da öğrendiği gerçekle ne yapacağına daha sonra karar verecekti. Gözleri kapanırken acısına rağmen dişlerini birbirine bastırdı. Yorgun ve hasarlı bedeni uykuya dalmadan önce dudaklarından kendi kendiyle gurur duyarcasına iki cümle döküldü.

"Pes etmedim Kızıl. Burada olsan benimle gurur duyardın."

***

2000
Ankara

"Sen neden çağrıldığımızı biliyor musun?"

Mehmet Aydar Ağaner, siyah zırhlı aracın konforlu arka koltuğunda yanında oturan Ahmet Soylu'ya başını çevirip alçak sesle

sormuştu bu soruyu.

Diğeri, dışarıyı izleyen keskin bakışlarını geçtikleri yoldan çekip başını yavaşça yanında oturan arkadaşına çevirdi.

"Benim de bir bilgim yok. Sadece Başkan'dan aldığım özel pusulada saat ve olmam gereken yer yazıyordu. Senin geleceğinden bile haberim yoktu."

İki adam da birkaç saniye düşünceli bakışlarla birbirlerine bakıp yeniden camdan dışarı bakmak için bakışlarını dışarı çevirdiler. Mayıs ayının sonlarıydı ve hava insanın içini kıpır kıpır edecek kadar güzeldi. Dışarısı sıcak olsa da aracın kliması oturdukları yerde bu sıcaklığı hissetmelerine mani oluyordu. Saat öğleden sonra iki idi.

İkisinin de kıyafetleri sivildi. Askeri üniformalarını giyinmemeleri gerektiği belirtilmişti ve yapmaları gereken tek şey bu isteğe uymaktı. Üzerlerinde ince birer takım elbise vardı. İkisi de otuz dokuz yaşında albay rütbesinde askerlerdi. Kuleli'de birlikte aynı sınıfta okumuşlardı. Lise döneminde ayrılmaz ikiliydiler. Hayattan beklentileri, değer yargıları, inançları ve kararlılıkları öyle benzerdi ki sıkı arkadaş olmaları şaşırtıcı değildi. Okul boyunca sürekli bir aradaydılar ve her şeyi birlikte yapmaya alışmışlardı. İkisi de o derece başarılıydı ki aynı anda birincilikle bitirmişlerdi okulu. Ardından Kara Harp Okulu'nu da yine birlikte tamamlamışlardı. Sonrasında görev yerleri farklı olsa da asla irtibatı koparmamışlardı. Senelere uzanan dostluk öyle güçlüydü ki belki de yeryüzünde güvendikleri tek insan da yine birbirleriydi.

Simsiyah saçlı, kahverengi gözlü olan Ahmet Soylu altı sene evvel evlenmişti. Hayatında karısı Mahfer ve iki çocuğundan önce bir ailesi olmamıştı. Yetim ve öksüz olarak büyüyen adamın azmi, sağlamlığı ve disiplini Mehmet Aydar'ın en çok takdir ettiği özelliklerinden biriydi. Çocuk doktoru olan karısına delicesine aşık olan adam için ailesi hayatındaki en önemli varlıktı.

Mehmet Aydar hala bekardı ve Ahmet'in mutlu ailesini gördükçe bekarlığının da devam edeceğini düşünürdü. Onun karşısına henüz Ahmet'in, Mahfer'i sevdiği kadar sevebileceği bir kadın çıkmamıştı ve sırf evlenmiş olmak için evlenmeyi göze alamamıştı. En az Ahmet kadar heybetli yapısı, kumral saçları ve ela gözleriyle

hayranlık uyandıracak bir yakışıklılığa sahip olan birisinin olabileceği gibi hayatına kimi zaman kadınlar girerdi ancak görevi nedeniyle bu ilişkilerin uzun sürmesi pek mümkün olmazdı. Henüz onun bakışlarına, Ahmet'in bakışlarının karısına döndüğü andaki ifadeyi yerleştirecek bir kadın karşısına çıkmadığı için her şeyi akışına bırakmış, kendisini ülkesine adamıştı. Önce annesini sonra da babasını seneler önce kaybetmişti ve sahip olduğu tek kardeşiyle de hiçbir zaman arası iyi olmamıştı. Onun tek kardeş bildiği Ahmet Soylu'ydu. Sürekli iletişimde olsalar da birkaç senedir farklı görevler nedeniyle çok fazla yüz yüze görüşememişlerdi. Ne zaman aynı şehre denk gelseler mutlaka görüşürlerdi.

Ahmet Soylu son iki senedir NATO'da görevliydi ve ailesi ile birlikte bu sürede Belçika'da yaşamışlardı. Görev süresinin dolmasının ardından birkaç ay önce Ankara'ya dönmüşlerdi ve yeni görevinin tebliğ edilmesini beklerken zamanının çoğunu Genel Kurmay'da geçiriyordu. Mehmet Aydar ise o sırada Irak'ta görevliydi ve sırf bu görüşme için o sabah inmişti uçaktan.

İkisi de Milli İstihbarat Başkanı'ndan özel bir pusula almışlardı. Görüşme yapılacağı yer konusunda bilgi verilmemişti ancak özel bir aracın onları alacağı bilgisi verilmişti yalnızca. İkisi de buluşma yerine vardığında birbirlerini gördüklerinde yüzlerindeki şaşkınlık görülmeye değerdi doğrusu. Ancak birkaç saniye süren şaşkınlığın ardından birbirlerinin kollarına atılıp sertçe sırtlarına vurmuşlardı. Geri çekildiklerinde bu görüşme konusunda akıllarında oluşan soru işaretleri de katlanarak artmıştı. Araç yalnızca birkaç dakika sonra bulundukları noktada belirmişti. Ciddi bir suratla araçtan inen sürücü resmi bir şekilde ikisiyle de el sıkışıp hiçbir açıklama yapmadan araca binmelerini ve görüşme için kendilerinin beklendiği yere intikal edeceklerini söylemişti.

İkisi de bu açıklamaya herhangi bir tepki vermemişlerdi. Meslekleri gereği karşılarındakine çok fazla soru sormamaları gerektiğini biliyorlardı. Gelen yalnızca onların naklini sağlayacak bir görevliydi. Onun da bilgisinin olmadığını bilecek kadar bu işin içindeydiler.

Camları film kaplı siyah zırhlı araç, şimdi kilometreleri bir canavar gibi yutuyordu ve onları aldığından beri yarım saat geçmesine rağmen hala hız kesmeden yolculuğuna devam ediyordu. An-

kara'nın dışına çıkmışlar, Polatlı'yı geçmişlerdi. Eskişehir- Ankara yolu üzerinde Eskişehir istikametine doğru yola devam ediyorlardı.

Arkada oturan iki adam sessizliklerini korumaya devam ettiler. Araca bindiklerinden beri konuştukları tek sözcük biraz evvelki kısa sohbetti. Nihayet yolculuğun başlamasından bu yana kadar geçen bir saate yakın bir süre sonunda, aracın yan yollardan birine girdiğini fark ettiler. Araç iki şeritli yolda bir on dakika daha ilerledi ve yeniden dar bozuk bir yola saptı. Bozuk yolda ilerleyen araç, sarsıntılarla sallansa da arkada oturan iki adam sanki düzgün bir yolda sarsıntısız ilerliyorlarmış gibi dimdik oturmaya devam ediyordu. Bozuk toprak yol, küçük bir ormanlığın başlangıcında bir başka yola bağlandı bu sefer. Yol ileride ağaçlarla kaplı alana doğru ilerliyordu. Ağaçların başladığı noktada ancak bir aracın geçebileceği genişlikteki yolda beş dakikaya yakın bir süre ilerlemeye devam ettiler. Küçük yapay bir gölün kenarında bulunan açıklığa çıktıklarında araç yavaşlamıştı ve aynı anda iki tane daha siyah resmi aracın park ettiğini gördüler. İçinde bulundukları araç, diğer araçların yanında durduğunda bekletmeden iki taraftan kapıları açarak dışarı çıktılar. Ayakları yere bastığı anda diğer araçların da arka kapıları açılmış ve iki adam dışarı çıkmıştı.

Mehmet Aydar ve Ahmet, araçtan çıkan takım elbiseli iki adamı gördüklerinde bir an birbirlerine bakmış sonra da ileri doğru adımlamışlardı. Milli İstihbarat Başkanı Sezgin Karacı ve Müsteşar Kenan Arsan yüzlerinde ciddi bir ifadeyle onlara bakarken iki adamı önlerine varmışlardı bile. Dört adam el sıkışırken Sezgin Karacı "Hoş geldiniz beyler..." dedi sıcak olmasına rağmen resmi bir sesle.

Üzerinde koyu renkli bir takım elbise vardı. Çok uzun boylu olmasa da enine doğru iri yapısı nedeniyle karşısındakine böyle bir izlenim bırakırdı. Orta yaşın üzerinde olduğunu belli eden kır saçları, koyu renkli keskin gözleri vardı. Yüzündeki sinek kaydı tıraş titizliğini belli ediyordu. Öğleden sonra olmasına rağmen yüzü henüz çıkmamış sakallardan uzak, tertemizdi.

"Nasılsınız Başkanım? dedi Ahmet Soylu. Elini bu kez Müsteşar'a uzatırken "Müsteşar'ım..." dedi selam vermek amacıyla.

Müsteşar'ın üzerinde de yine koyu renkli bir takım elbise vardı. Geriye doğru taradığı seyrelmiş saçları alnını daha geniş gösteri-

yordu. O da tıpkı Başkan gibi her gün tıraş olduğunu belli eden temiz bir yüze sahipti. Tek fark Müsteşar'ın düzgün kesimli bıyıklarının olmasıydı.

Tokalaşmalar sırasında birbirlerinin hatrını sorarken bu yapılanın yalnızca nezaketen olduğunun hepsi de bilincindeydi. Başkan eliyle yapay gölün kıyısında bulunan, iki yanında tahta sıraların olduğu ahşap masayı işaret etti. Gölün kenarında bulunan ağaçlar masanın üzerine doğru eğilmişti ve güneş ışınlarını engelleyen bir gölgelik masanın üzerini kaplamıştı.

"Buyurun beyler... Sohbetimiz biraz uzun olacak o yüzden şöyle oturalım hep birlikte."

Dört adam da masaya ilerlerken Başkan'ın belli belirsiz yaptığı bir işaretle araçların şoförleri olan üç adam az da olsa onlardan uzaklaşmışlardı. Bu görüşmenin özel ve gizli olduğu belliydi.

Mehmet Aydar ve Ahmet, yan yana otururken Başkan ve Müsteşar da onların karşısına yerleştiler. Başkan kollarını masaya dayayarak ellerini önünde birleştirdi ve parmaklarını birbirine doladı.

"Sizi neden buraya böyle getirttiğimizi biliyorum merak ediyorsunuz. Birazdan açıklayacağım. Ancak ondan önce birkaç şeyi belirtmem gerekiyor."

İki adam yüzlerinden hiçbir şey okunmadan baktılar adama. İkisi de profesyoneldi ve işleri söz konusu olduğunda yüzlerinde çoğu zaman herhangi bir ifade okunmazdı. Başkan karşısındaki iki mert adamı kısaca süzdü. Seçimini ikisinden yana kullanmasından dolayı emin olmanın rahatlığını yaşıyordu. İki asker de başarılı, disiplinli, ülkelerine sadık ve gözü karaydı. Sicilleri başarılarla doluydu ve bu başarıların yanında en önemli özellikleri yılmaz birer savaşçı oluşlarıydı. İkisi de geçmişte birçok tehlikeli operasyona katılmış, alınlarının akıyla çıkmışlardı bu operasyonlardan. Başkan uzun süreden beri ikisini de yakından takip ediyordu ve aklındakileri hayata geçirebilmek için en iyi adayların onlar olduğunu biliyordu.

"Öncelikle belirtmem gereken şey; bu görüşme yalnızca buradaki dört kişi arasında kalacak... Sayın Müsteşar ile bir süredir bu konuyu mütalaa ediyoruz ve yapılması gereken hususunda başarılı olacak en iyi adayların siz olduğunuz konusunda hemfikiriz."

Ses çıkarmadan kendisine bakan iki adama keskin gözlerini dikti "Sizin de bildiğiniz gibi ülkemiz her zaman düşmanlarımız tarafından çevrili. Bu ülke üzerinde oynanan oyunlar hiç bitmedi bitmeyecek de... Dışardaki düşmanlarımızdan daha çok içeride düşmanlarımız var. Hepsini tespit etmek bizim için zaman alsa da mutlaka başarılı oluyoruz. Ancak bazen müdahale etmek konusunda bizim de elimiz kolumuz bağlı kalıyor. İçerideki düşmanlarımızı destekleyen dış düşmanlar, ülkemiz üzerinde oynadıkları oyunların bozulmasını istemiyorlar ve uluslararası platformlarda ülkemizi zora düşürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bizim yegane görevimiz her türlü oyuna karşı hazırlıklı olmak ve bu oyunları bozmaktır. Uzun zamandan beri üzerinde çalıştığım bir projenin artık hayata geçirilme vakti geldi. Bu konuda Sayın Müsteşar da benimle aynı fikirde..." Bakışlarını hafifçe yanındaki Kenan Arsan'a çevirdiğinde, adam başını onaylayarak hafifçe salladı. Gözlerini karşısındakilerden ayırmamıştı. Sanki verecekleri tepkileri ya da yüzlerinde oluşabilecek en ufak bir mimiği kaçırmak istemez gibiydi. Başkan yeniden karşısındakilere döndü.

"Özel bir birim kurulacak..." dedi keskin bir sesle. "Bu birimi siz ikiniz kuracaksınız... Herkesten, her şeyden bağımsız bir birim olacak bu... Ülke üzerinde oynanan tüm oyunları tespit edip müdahalelerde bulunacaksınız. Ekibinizi kendiniz seçeceksiniz. En iyileri bu ekibe alacaksınız ve onları siz eğitip yönlendireceksiniz. Tek hesap vermeniz gerekenler ben ve Müsteşar olacağız. Sizi her konuda destekleyeceğiz ve kimsenin önünüzü kesmesine izin vermeyeceğiz."

Mehmet Aydar ve Ahmet duyduklarıyla başlarını çevirip birbirlerine baktılar. İkisinin de yüzü ifadesizdi ancak birbirlerini öyle iyi tanıyorlardı ki gözleriyle konuşabilmişlerdi. Onların birkaç saniye süren bu iletişimi Başkan'ın nasıl da doğru bir seçim yaptığından bir kez daha emin olmasını sağladı. İki adam da çoğu zaman konuşmadan anlaşabilecek kadar birbirlerini iyi tanıyor ve birbirlerine güveniyordu.

"Bu birimden başkalarının haberi olacak mı?" diye sordu Ahmet düz bir sesle. Yüzünü yeniden Başkan'a çevirmişti.

Başkan başını iki yana salladı. "Kimsenin haberi olmayacak."

"Ya yukarıdakiler?"

"Kimsenin..." diye bastırdı Başkan. "Bu birimle ilgili her şey gizli yönetilecek. Operasyonlarınızla ilgili tüm dosyalar benim özel kasamda saklanacak. Bir gün, zamanı geldiğinde kendi selefime bu bilgi verilecek ancak bunun için şimdiden endişe etmenize gerek yok. Daha uzun yıllar boyunca ülkem için çalışmaya devam etmeyi düşünüyorum ve Allah ömür verdiği sürece bu şekilde devam edeceğim. O zaman geldiğinde uygun kişi, uygun şekilde bilgilendirilecek."

"Tam olarak kapsamı nedir bu birimin Başkan'ım?" diye sordu Mehmet Aydar.

Başkan derin bir nefes aldı ve omuzları yükselirken soruya karşılık verdi.

"Öncelikle içerideki pisliklerin temizlenmesi gerekiyor. Son yıllarda ülkemizi su yoluna çeviren silah kaçakçıları ve uyuşturucu ticareti yapanların önünün kesilmesi gerekiyor. Tüm ordu ve emniyet birimlerinin sizinle ortak çalışma yapmalarını sağlayacağız. Her türlü istihbarat bilgisi size ulaştırılacak ve bunları siz değerlendirip nasıl müdahale edilmesi gerektiğine karar vereceksiniz."

"Peki bizim şu anki görevlerimiz ne olacak?" Soruyu soran Mehmet Aydar'dı.

Başkan bir an sanki diyeceklerinden sakınırcasına yüzünü buruşturur gibi oldu ancak gözlerini kaçırmadan iki adama da tek tek baktı birkaç saniye.

"Senin Irak görevinin bir süre daha devam edeceğini biliyorum. Şimdilik seni bu görevden çekmeyeceğiz. Bunun gerekli olduğunun bilincindeyim. Ancak çıkmak üzere olduğumuz yol uzun ve meşakkatli bir yol. Her şeyi çabucak yola koyamayacağımızın farkındayım. Adımlarımızı sağlam ve emin atmalıyız ki bu uzun yolda tökezlemeyelim."

Bakışları bu kez Ahmet'e kilitlenmişti. Sanki söyleyeceklerinin ardından alacağı tepkiden emin değilmiş gibi çekingendi bakışları.

"Bu süreçte Ahmet Ankara'da olacak ve çalışmalara hemen başlayacak... Ancak ordudan istifa etmesi gerekecek..." Ahmet'in kılı bile kıpırdamadan kendisine baktığını görünce omuzlarını dikleştirerek devam etti. "Bu birim çok gizli olacak ve şimdilik dikkat çekmemesi için ikinizin birden istifa etmesi doğru görünmüyor.

İkinizin birbirinize ne kadar yakın olduğunu herkes biliyor, aynı anda istifanız çok dikkat çeker. Senin görev süren bitene kadar geri planda kalacaksın ve Ahmet, birimin kurulması için hazırlığa başlayacak. Sizin için özel ve güvenli bir iletişim yolu seçeceğiz ve hazırlıklar süresince irtibatta kalarak her şeye birlikte karar vereceksiniz. Zaman zaman bir araya da geleceksiniz ve ekibinizi kurarken değerlendirmelerinizi karşılıklı yapacaksınız. Kendinize bir merkez belirleyeceksiniz, yer konusunda siz nereyi uygun görüyorsanız orası sizin için hazırlanacak. İhtiyacınız olan her türlü lojistik ve ekipman sağlanacak. Bunu size ben sağlayacağım. Senin görev süren bitene kadar Ahmet buradaki hazırlıkları tamamlayacak ve şimdilik tüm kontrol onda olacak. Sen dönüşünün ardından, ordudan ayrılacaksın ve aktif olarak göreve başlayacaksınız. İlk iş uyuşturucu trafiğinin yok edilmesi. Ardından silah kaçakçılığını durduracaksınız. Önünüze çıkana acımayacaksınız. Bu ülkeye zarar veren herkes ortadan kaldırılacak. Hareket alanı bırakmayacaksınız onlara. Görev alanınızı size uygun şekilde genişletebilirsiniz."

"Birime seçeceklerimizi çok iyi analiz etmemiz gerekir. Belki de bir süre yakından takip edip değerlendirmeyi duruma göre yapmamız gerekecek."

Ahmet'in düşünceli bir sesle başını önüne eğip sarf ettiği sözlere Başkan gülümseyerek baktı bir süre ve sonra samimi bir sesle farklı bir konuyla karşılık verdi .

"Ordudan istifa etmeni istememize bir tepki vermedin."

Ahmet bakışlarını kaldırıp Başkan'a baktı.

"Benim ülkeme hizmet etmem için apoletlere ya da unvanlara ihtiyacım yok Başkan'ım. Beni bu devlet okutup bu günlere getirdi, ona hizmetim üniformalı ya da üniformasız her türlü devam eder. Siz beni bu göreve uygun bulduysanız, ben ancak buna layık olmaya çalışırım."

"Beni yanıltmadığın için teşekkür ederim Ahmet."

"Asıl siz beni bu göreve layık bulduğunuz için ben teşekkür ederim Başkan'ım."

Başkan, başını memnun bir ifadeyle yukarı aşağı salladı. Geldiklerinden beri sessiz duran Müsteşar o sırada söze girerek konuşmaya başlayınca üç kafa da adama döndü.

"Beyler, bu görev her ne kadar gizlilikle yürütülecekse de bilmeniz gereken bazı noktalar var... Operasyonlara başladığınız anda mutlaka birilerinin dikkatini çekmeye başlayacaksınız. Biz Sayın Başkan'la sizin yolunuzu açacağız ancak her zaman tehlikede olacağınızı da bilmeniz lazım. Konuşlanacağınız merkezi belli etmeyecek paravan bir iş göz önünde olacak. Hiçbir yer bu çalışmaların yapılacağı kadar güvenli olmayacaktır. Mutlaka birilerinin dikkatini çeker. O yüzden seçeceğiniz yer, bu paravan işleri vitrin gibi gösterebileceğiniz bir yer olmalı. Gerekli gördüğünüz her çalışma bu yönde yapılacak."

Bu kez o bakışlarını Ahmet'e çevirdi.

"Mehmet hala bekar. Onun kimseden çekincesi olmaz ama senin bir ailen var ve aileni de her zaman güvende tutman gerekecek. Ordudan ayrılman konusunda eşinin ne tepki vereceğini biz bilemiyoruz tabii ancak bu konuyu eşinle dahi konuşamazsın. Bunun için iyi bir bahane bulman gerekecek."

"Merak etmeyin Sayın Müsteşar'ım. Eşim, benim alacağım her karara saygı duyar. Onu tatmin edecek bir bahane bulacağımdan kuşkunuz olmasın."

Başkan tatmin olmuş gibi ellerini birbirine vurdu ve geriye doğru hafifçe esnedi.

"O zaman anlaştık sayılır beyler. Aramızda haberleşmemizi sağlayacak şifreyi belirleyeceğiz ve bundan sonra görüşmelerimiz gizlilik içinde devam edecek. Mehmet bu akşam görevine dönüyor ancak tüm gelişmelerden haberdar olacak. Yanınıza en güvendiğiniz birer adam alacaksınız ve yalnızca onlar bilecek bu meseleyi. Haberleşme konusunda onları kullanacağız. Her şeyi sessizce hayata geçirebilmek için bugünden itibaren adımlarımızı sağlam atıyoruz. Önümüzdeki ay Ahmet görevinden istifa edecek ve sonra birimin kurulması için çalışmalara başlayacak. Gerekli görüyorsanız birlikte yapacağınız görüşmeleri yurt dışında belirleyeceğiniz noktalarda da yapabilirsiniz."

İki adam başlarını onaylayarak sallarken bir an birbirlerine bakmışlardı. İkisi de bu görevi kabul etmek konusunda en ufak bir tereddüt yaşamamışlardı. İkisi de gururluydu. Bu öyle özel bir görevdi ki en büyük yeminlerini gerçekleştirmelerine önayak olacaktı.

ANKA

Tüm yeminleri ülkelerini korumak ve ona layık birer asker olabilmek üzerineydi. Şimdi bunu hayata geçirme şansı kendiliğinden ayaklarına gelmişti.

Yarım saate yakın dört adam da sonraki yapılacaklar konusunda uzun uzun konuşup karşılıklı mütalaada bulundular. Haberleşme konusunda nasıl hareket edeceklerine dair hemfikir olduktan sonra dördü birden hareketlenerek yerlerinden kalktılar. Yeniden resmi ancak daha samimi bir havada tokalaştıktan sonra hepsi de kendilerini getiren araçlara binip peş peşe yapay gölün kenarındaki o küçük alandan uzaklaştılar.

O küçücük alanda yapılan bu görüşmeyle ilk adımları atılmış olan fikrin hayata geçmesi, düşünüldüğü kadar kolay olmayacaktı. Özel birimi kurması ve yönetmesini istedikleri o iki kişi, yıllar içerisinde birçok olaya müdahil olacak, birçok insanın hayatına dokunacak ve birçok hayatın akışını değiştireceklerdi. Tıpkı başkalarının da onların hayatlarını değiştireceği gibi...

5. BÖLÜM

2019
Ada

Derim ve Jan adaya beş gün sonra döndüler. Malta dönüşü yapılması gereken birkaç görüşme için iki gün İstanbul'da kalmışlardı. Adadan ayrıldıkları beşinci gün gece yarısı İstanbul'dan onları alan yatla Ada'ya vardılar. Yorgun olan Jan, doğrudan odasına giderken Derim çalışma odasına yönelmeyi tercih etmişti. Nedensizce bir merak içindeydi. Bilgisayarı açıp ekranda kızın kaldığı hücreyi gösteren kamerayı açmıştı. Gece görüşü sayesinde önce kameradan hücredeki kızın ne durumda olabileceğini merak ederek izledi. Karanlık hücrede geç vakit yapabileceği bir şey olmadığını bilse de o anki merakına engel olamıyordu. Kızın yatağında kıpırtısız duruşundan uyuduğunu anlaması zor değildi ve bu durum yine nedensizce onu kızdırmıştı. Onun sanki hiçbir şey olmamış gibi uyuyor olması sinirlerini yerinden oynatmıştı.

Sırf kızın o an içinde olduğunu sandığı huzuru bozmak için yerinden öfkeyle kalktı. Günlerdir birçok şeyle uğramış, birçok insanla görüşmüştü ancak zihninin arkalarında kız bir an bile aklından çıkmamıştı. Kıza olan öfkesini Malta'daki yakalanan adamlardan çıkarmıştı. Uyguladığı şiddete bir ara kendi de şaşırmıştı ama elini kolunu bağlayan verdiği söz, içinde volkan gibi patlarken tüm hırsını adamlardan çıkarmak az da olsa rahatlamasına neden olmuştu.

Sert adımlarla çalışma odasını terk edip bodruma inen koridora saptı ve merdivenleri aynı sert adımlarla kat etti.

Hücrenin kapısının önüne vardığında bir an bile düşünmeden içerinin aydınlanmasını sağlayan elektrik düğmesini açtı ve kapının yanındaki bir askıda duran anahtara uzanarak kapıyı açmaya girişti.

Genç kız aniden yüzüne vuran güçlü ışıkla gözlerini kırpıştırarak açtı. Başını yavaşça çevirerek temkinli gözlerle etrafına bakarken sabah olduğunu düşündüğü saatlerde yandığını bildiği ışıklar nedeniyle zaman kavramını yitirmeye başladığını hissetti. Kendisini o kadar yorgun hissediyordu ki geçen zamanın bu kadar çabuk ilerlemesine şaşırmıştı. Üç gün önce gördüğü şiddet, bedenindeki kimi kasların isyanla sızlamasına neden oluyordu. Çoğu zaman yattığı yerden kalkmak istememişti. Buna rağmen zorlanan adımlarla bırakılan yemekleri almak için hareket etmişti. Zaten az olan yiyeceğini heba etmesi söz konusu bile değildi. Ona azıcık enerji veren gıda ve suyu reddetmesi aptallıktan başka bir şey olmazdı.

İlk güne oranla daha iyiydi gerçi ancak o ilk sabah ışıklar yandığında zorlukla kalktığı yatağın içinde tişörtünün ucunu kaldırdığında karnında ve belindeki morluklar acının merkezini göstermişti. Sırtında da aynı acıyı duyuyordu ve aslında acının fazlalığından sırtının durumunun çok daha kötü olduğunu tahmin ediyordu ancak boynunun ağrısına rağmen başını çevirmeye çalışsa da tam olarak tespit edememişti. Tuvalette sıyırdığı taytı, bacaklarındaki gerçekleri de gün yüzüne çıkarmıştı. Baldırlarının üzeri ilk gün çirkin morluklarla kaplıydı. Üç gün sonra o morluklar tiksindirici bir sarılığa dönüşmeye başlamıştı ama ezilen dokuları ara ara sızlayarak hala kendilerini belli ediyordu.

Hissettiği tüm acıya rağmen kendisini bırakmamıştı. Her gün kendisini şartlandırdığı meditasyonu çığlık çığlığa bağıran kaslarıyla devam ettirmişti. Sanki kurtuluşu bundaymış gibi bu fikre tutunmuştu ve her şeye karşın pes etmemesi gerektiğini telkin etmişti kendisine.

Hücrenin ağır kapısı açılırken yattığı yerden toparlanmaya çalışarak sızlayan bedenini dik konuma getirdi ve bacak-

larını sarkıtarak dar yatağın içinde oturur pozisyona geçti. Tabanları soğuk zemini hissettiğinde dayanmak için yanına koyduğu elleri yatağın ucunu kavradı. Başını yavaşça kaldırdığında Derim Akhan'ın ağır adımlarla kendisine yaklaştığını gördü. Öyle nefretle baktı ki adama, gözleri bir silah olsa muhtemelen adam o an son nefesini verebilirdi.

Derim ellerini pantolonunun cebine soktuğunda kızın karşısına dikilmişti. Üzerinde füme renk kumaş bir pantolon ve yakası açık beyaz bir gömlek vardı. Keskin gözleri kızı baştan aşağı süzüyordu. Kız, son gördüğünden bu yana çok daha tükenmiş ve zayıf görünüyordu. Geldiğinden beri duş yapamadığı için simsiyah saçları birbirine karışmıştı. Göz altları gölgelerle kaplanmıştı. Beyaz soluk teni ancak bir ölünün canlılığında görünebilecek gibiydi. Bitkin bedeni, destek aldığı ellerine uyguladığı baskıyla kamburlaşmış sırtı ve gerilen omuzları ne kadar güçsüz olduğunun kanıtıydı. Buna rağmen kaşlarının altından Derim'e nefretle bakan o çarpıcı mavi gözlerindeki canlılık o kadar netti ki tüm enerjisini bakışlarına yüklemiş gibiydi. Derim, kızın tükenen bedenine rağmen iradesinde en ufak bir çatlak bile oluşmadığını kızgınlıkla fark etti. Sanki kız her geçen gün, bedenen güçten düşerken iradesi de o derece güçleniyordu.

"Uykunu böldüm sanırım." dedi Derim kızgınlığını belli etmeden alaycı bir sesle. Bundan duyduğu hazzı saklama gereği duymamıştı.

Kız yalnızca her zaman yaptığı gibi dik dik Derim'e baktı.

"Aklının başına geldiğini umuyorum..."

Derim her ne kadar bu sözleri sarf etse de bunun tam tersi olduğunu biliyordu ancak yine de kızı zorlamaktan bir an bile vazgeçmeyecekti.

Genç kız, üzerinde uygulanan şiddetin bir çeşit uyarı olduğunu düşündü. Onu dövdürmüş ve acılarıyla birkaç gün düşünmesini istemişti muhakkak. Oysa bu hasta ruhlu adam ne kadar yanıldığını görecekti.

"İstediğini alabilmen için daha çok çaba harcaman lazım... Ki ne kadar çabalarsan çabala istediğini yine de ala-

mayacaksın."

Derim, kızın ödün vermez tavrına gözlerini kısarak baktı. Günlerdir çoğu zamanını karanlıkta geçirdiği bu hücrede kızın artık pes edeceğini düşünmüştü. Yiyeceğini tek öğüne düşürmemişti ancak porsiyonları azaltmıştı. Verdikleri su ancak onu hayatta tutabilecek kadardı. Şu anki yaşamı alt limitlerde ona verilenlere bağlıydı. Günlerdir güneş yüzü görmemişti. Yalnızlık içinde tüm günü geçiriyordu ve bir kez bile kendisini kaybedecek tepkiler vermemişti. Kızın direnci, Derim'in direnciyle savaş halindeydi ve Derim her şeye sahip olmasına rağmen kız kadar hakim değildi sinirlerine. Bu durum onu çok daha çileden çıkarmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

"Sence daha ne kadar dayanabilirsin?"

"Sen hala anlayamadın..."

Kızın alaycı bir gülüşle sarf ettiği sözlere Derim kaşlarını çatarak sorarcasına bir yüzle tepki verdi. Kız kendinden emin bir sesle ancak düşük tonla konuşurken başını yavaşça iki yana sallıyordu.

"Mesele bunun ne kadar süreceği değil ki... Mesele pes etmek ya da etmemek... Sürenin bir önemi yok. Sen sonsuza kadar da bunu sürdürsen şu anki bulunduğun noktadan bir milim bile ileriye gidemeyeceksin."

Derim'den sinirli bir gülüş çıktı. Topuklarının üzerinde hafifçe yaylandı. Başını yukarı kaldırırken alayla gülümsedi.

"Benim kitabımda ancak benim isteklerim yazar. Ve ben her zaman istediklerimi alırım."

Kız küçümser bir ifadeyle dudak büktü.

"Her şeyin bir ilki var derler. Sen de ilk hayal kırıklığına kendini hazırlasan iyi edersin."

Derim yeniden gözlerini kısarak kuşkuyla kızı süzdü. Kız kelimeleri sarf ederken en ufak bir tereddüt yaşamıyordu. Ettiği her söze inandığı öyle belliydi ki Derim kızın bu inancı nereden edindiğini merak etti.

"Ben bir kurtuluş göremiyorum senin için. Sen görebiliyor musun?"

"Nefes aldığım sürece her zaman bir kurtuluş vardır."

"O zaman o nefesi hemen kesebilirim."

Derim'in tehdidine kız umursamazca omuz silkti.

"Muhtemelen yaparsın. Yine ben kazanırım...." Gözlerini dolaştırdığı etraftan çevirip yeniden Derim'e baktı. "Sonuçta sen istediğini elde edemeyeceksin."

"Kimse seni kurtarmayacak ," dedi Derim kendinden emin bir sesle. "Yapman gereken tek şey ayaklarıma kapanıp o piç kurusu adına af dilemek, benim istediğim sürece köpekliğimi yapmak... O zaman belki seni bu hücreden çıkarırım. Ev köpeğim olursun ." dedi sanki güzel bir teklif sunuyormuş edasıyla. " Bence güzel bir teklif... Ve belki iyi tarafıma denk gelirse bir gün özgürlüğünü sana vermem için dua bile edebilirsin."

Kız, başını geriye atmasına neden olan sessiz ancak alaycı bir gülüş sergiledi. Aslında adamın istediğini yapabilse bu hücreden çıkmak için bir şansı da olabilirdi. Teklif kendi açısından baktığında akılcı görünüyordu. Adam onun eline geçen ilk fırsatta yapacağı şeyi bilmiyordu ve bu hücreden çıkmak için bu gerçekten de güzel bir teklifti. Ancak gururunun buna izin vermesi olanaksızdı. Sırf buradan çıkmak için bu adamın ayaklarına kapanırsa yerlerde sürüyeceği gururunun isyanı nedeniyle, özgürlüğe kavuştuğunda zaten hırsından kendi kendini öldürürdü. Bu alternatifi bir an bile düşünmesi imkansızdı. Her ne olursa olsun asla bu adama yalvarmayacak asla ayaklarına kapanmayacaktı.

"Senin ciddi bir tedaviye ihtiyacın var bence. Tanrı sendromuna kapılmışsın ve bu durum bana hiç sağlıklı görünmüyor."

Kızın sanki onun adına üzülmüş bir edayla sarf ettiği alaycı sözleri Derim'in içinde sinir ataklarının dalga dalga kabarmasına neden oldu.

"Ha kendi isteğinle ha başka türlü... Önünde sonunda istediğimi vereceksin bana. Bu hücrede çürümene mal olsa da son nefesinden önce bana yalvaracaksın."

"Sana bugün ya da on yıl sonra da asla değişmeyecek bir

şeyi söyleyeyim mi? Asla sana yalvarmayacağım!"

Kız, sesinde en ufak bir titreme göstermeden kararlı bir tonla adama laf yetiştirdi. Birden hareketlenerek yatağın içinde yatma pozisyonuna geçerken umursamaz bir sesle devam etti. Hareketlenirken sanki canı yanıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

"O yüzden şimdi çek git başımdan. Uykum var. Bu duruma gıcık kapıyorsan ve hala anlamadıysan köpeklerini gönder, umurumda bile değilsin!"

Derim, kızın sözlerinin ardından ne demek istediğini anlamadığı belli bir yüzle kaşlarını çatmıştı ancak sırtını ona dönüp yatan kız, onun bu yüz ifadesini göremedi. Kızın umursamazlığını Derim hayretle izledi. Daha önce hayatı boyunca böyle bir tiple karşılaşmamıştı ve içinde onu sürekli dürten o huzursuz şüphe yeniden kaşıntı gibi derisinin altında dolaştı. Dudakları sinirle birbirine mühürlendi. Gözlerini yumup öfkeyle sesli bir soluk çekti burnundan. Omuzları hırsla yukarı kalktı ve ileri doğru bir adım atacakken yeniden beyninde o ses yankılandı.

"Söz ver bana! Söz ver, hayatın boyunca tek bir kadına bile el kaldırmayacaksın! Hakkımı helal etmem sana. Söz ver bana oğlum!"

Havaya kaldırdığı adımı bir süre boşlukta kalır gibi oldu ve yeniden geri çekti. Yumrukları öyle sıkılmıştı ki eklemlerinin acıdığını hissedebiliyordu. Bu kızın babası, hayattaki en değerli varlığını vahşice katletmişti ve şimdi o katledilen muhteşem kadına verdiği söz nedeniyle kendisi çaresizce beklemek zorundaydı. Karşısındakinin bir erkek olmasını öyle çok arzu ederdi ki... Şimdiye kadar dünya üzerinde görülmemiş işkenceleri o beden üzerinde uygulayabilirdi ancak eli kolu bağlı kızın pes etmesini beklemekten başka çaresi yoktu. Akdoruk soyadını yerle bir etmek tek amacıydı. Tüm dünyaya o adamın nasıl bir pislik olduğunu göstermek ve onun kanını taşıyan son kişiyi ayaklarının dibine sermek hedeflediği tek şeydi. Ve bunu önünde sonunda başaracaktı.

Kızın umursamazca arkasını dönüp yatmasından sonra

Derim o görmese de kinli bakışlarını yatağa dikerek başını yukarı aşağı salladı yavaşça. Kararlı bir şekilde topuklarının üzerinde döndü ve hücreden çıkarak kapıyı kilitledi. Koridorda gördüğü adamına sert bir sesle talimat verdi.

"Işık hiç sönmeyecek. Bir sonraki emrime kadar ışıkları açık tutacaksınız."

***

Genç kız artık zaman kavramını yitirmişti. Gözünün içine vuran güçlü ışıklar kesintisiz uyumasına izin vermiyordu. Sık sık irkilerek uyanıyor yeniden gözlerinin kapanmasını sabırla bekliyordu. Ancak hiç sönmeyen ışıklar, artık zamansızca gelen yiyecekler yüzünden kaç gün geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. İpin ucunu tamamen kaçırmıştı. Uyku düzeni altüst olmuştu, gündüz ve gece birbirine girmişti. Hangi saatte olduğunu geçmişti, artık gece mi gündüz mü olduğunu bile bilmiyordu. Bazen içinden kopup gelen inanılmaz bir dirençle yerinden kalkıyor hücrenin içinde volta atıyor bazen ne kadar olduğunu bilmediği bir zaman diliminde yatakta sırtını duvara yaslayıp düşüncelere dalıyor ve ona güç verecek her türlü anıyı zihninden geçiriyordu. Bazen de güçsüzleşen kaslarının tembelleşmemesi için yine mekik ya da şınav çekiyor, Tai Chi yapıyordu. Sarf ettiği eforla kan ter içinde kalıyor, artık haftalar olduğunu düşündüğü zamanın bedeninde oluşturduğu kirin üstüne yenilerini ekliyordu.

Hayatı boyunca bu kadar uzun süre banyo yapmadığı bir zaman dilimi olmamıştı ve bazen burnuna gelen kendi kokusu, yüzünü buruşturmasına neden oluyordu. Tam da aylarca duş yapmamış olan evsizler gibi kokmaya başlamıştı. Birkaç dakikalık duş için bile bir günlük açlığa katlanmaya razı durumdaydı o an. Sıcak suyun bedeninden geçerken bıraktığı o rahatlatıcı hissi yeniden duymak istiyordu. Ama şimdilik bu da mümkün görünmüyordu.

Geçen zaman içerisinde sık sık Derim Akhan'ın teklifini

düşünmüştü. Öyle ya her alternatifi akıl yoluyla düşünüp tartıp benliğini kaplayan öfkenin sağduyusunu kör eden etkisinden uzak, dingin bir zihinle her türlü hesabı yapması gerekiyordu. Gerçi sonuç onun için değişmemişti. Sağduyulu ya da değil sunulan teklifin kabul görmesi imkansızdı onun nezdinde. Hayatı boyunca kendisine yediremeyeceği tek şey bir başkasına hiç sebepsiz boyun eğmek olurdu. O boyun eğmek için yetişmiş biri değildi. Aksine hep isyankar hep başkaldıran hep savaşan biri olmuştu. Bazı zamanlar bu tavrını sessizlik içinde de sürdürdüğü anlar olmuştu ama hiçbir zaman yüreğine ve aklına yatmayanlar için boyun eğmemişti. Şimdi de değişen bir şey olmayacaktı. Buradan mutlaka kurtulacaktı. Belki de an meselesiydi bu. Onu aramaktan bir an bile vazgeçmeyecek kişiler vardı. Belki dirisini bulamasalar bile cesedini mutlaka bulmak için çabalayacak ve bundan asla vazgeçmeyecek kişiler vardı. Onlar nasıl ona güvendilerse o da onlara güveniyordu. Ölse bile; bedeni bu insanlıktan uzak varlıkların elinde kalmayacaktı. Huzurla yatacağı yer çoktan hazırdı, bundan gocunacak değildi. Aksine ona kucak açıp saracak kollar olacaktı o toprağın altında.

Bu düşünceler zihninden geçerken yüzünde oluşan buruk gülümsemeden habersizdi. Yorgun bakışları boş boş karşı duvara bakarken kendisini koruyucu bir şekilde saracak kolların düşüncesi, içinin huzurla kaplanmasına neden oldu. Kızıl, bunları düşündüğünü bilse mutlaka öfkeden kudururdu ama kendisini her şeye hazırlamaya çalışıyordu. Tek hedefi mutlaka buradan kurtulmaktı ve son raddeye kadar dayanmak kabul ettiği tek sonuçtu ancak yine de kötüyü de düşünüp kendisini buna hazırlaması gerektiğinin bilincindeydi. Hiçbir şey planladıkları gibi gitmemişti ama her zaman bir ışık çıkardı karşılarına. Sabırla o ışığın görünmesini bekliyordu... Tabii şu an onu yoran ve huzursuz eden aşırı aydınlık değildi istediği...

***

Derim'in yüreğinin derinliklerinde kendisine itiraf etmekten kaçındığı hayranlık ne zaman peyda oldu bilmiyordu. Kızın kırılmaz iradesi en başlarda onu çıldırtan bir etkendi ancak geçen her gün kıza karşı karışık hisler içinde boğuşmasına neden olmaya başlamıştı. Öfkesi, kini ve hırsı dinmiyordu ancak bunlarla birlikte artık bir merak da onu etkisi altına almıştı.

Bazen saatlerce kızı izliyordu. Kendince tutturmaya çalıştığı bir rutini bozmadan devam ettirdiğini yeni fark etmişti. En garibi ise kızdan nefret etse de boyun eğeceği günü dört gözle beklese de içten içe saygı duymaya başladığını da biliyordu. Kendince bunun için sarıldığı bahane hazırdı. Düşmanına bile saygı duyacaksın... Geçmişte de saygı duyduğu düşmanları olmuştu. Ölümüne dövüşürken karşısına çıkan yılmaz dövüşçülerin hiçbirini küçümsememiş hatta bazılarına saygı bile duymuştu. Hepsini öldürmüştü ama bazılarının saygıyı hak ettiklerini inkar etmemişti. Şimdi bu kızdan da nefret ediyordu, muhtemelen onun sonu da ölüm olacaktı ancak saygı duymaya başladığı da bir gerçekti.

Yine ekranda kızı izlerken onun yüzünde oluşan gülümsemenin nedenini merak ederek kıvrandı. En son ziyaret etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve hala ışıkları söndürtmemişti. Onun artık huzurlu uyumadığını ve sık sık irkilerek kalktığını görüyordu ve bu ona az da olsa haz veriyordu. Zaman kavramını yitirdiğini bilecek kadar tecrübeliydi. Bir zamanlar o da böyle bir odaya günlerce hapsedildiğinde yaşamıştı bunu. Aklına dolan anılarla yumruklarını sıkarken bile gözlerini ekrandan çekmedi. Çenesi sinirle kasıldı. Oturduğu koltukta arkasına yaslandığında koltuk hafifçe yaylandı. Gözleri yine ekranda, kızın neden gülümsediğine dair düşünceler dolaştı kafasında.

Bir an yerinden kalkmak ve yeniden kızı ziyarete gitmek geçti aklından. Kız önceleri kendi kendisine konuşuyordu ancak artık dudakları hiç kımıldamıyordu. Günlerdir sessizliği ile baş başaydı. Muhtemelen bu kadar zaman sonra konuşmaya başladığında ilk anda sesi de çıkmayacaktı. Neden

gülümsediğini öğrenme düşüncesi içinde kıvranan bir yılan gibiydi artık. Öne doğru hareketlendi ve dirseklerini masaya dayayarak çenesini ellerinin üzerine koydu, gözlerini kısarak düşünceli bakışlarını ekrana kilitledi. Kız, parmaklarının ucuyla saçlarını çeviriyordu şimdi. Yüzü karşı duvara dönüktü ve Derim ekrandan bile onun boş bakışlarının farkındaydı. Boş bakıyordu ancak yüzünde garip bir ifade oluşmasına neden olan düşüncelerin aklında dolaştığı belliydi.

Gözleri ekrandayken kapı açıldı ve Jan içeri girdi. Adımları rahattı her zamanki gibi. Derim'in bakışlarının nereye odaklandığını gördüğünde başını sıkılmış gibi iki yana salladı. Umursamadan doğrudan konuya girdi.

"Paris'e giderken Banu da gelmek istiyor."

"Olumsuz... Burada kalacak." dedi Derim hiç bekletmeden sert bir sesle. Bakışlarının odağını çevirmeden devam etti Jan'a bakmadan. "Burada dört kişi bırak onunla birlikte. Diğerleri bizimle gelecek."

"Kimleri bırakayım?"

"Eren, Baho, Chris ve Silva kalsın."

"Bahadır'ı dövüşe alacağını sanıyordum."

"Henüz hazır değil. Marcel dövüşecek."

Jan başını sallarken ellerini ceplerine soktu. "Ne zaman hareket ediyoruz?"

"Yarın sabah gidiyoruz... Dövüşler sonrası vakit kaybetmek istemiyorum, hemen döneceğiz. Myombe ile dövüşler esnasında görüşeceğim, herifle ortalıkta fazla görünmek istemiyorum."

"Ayarladım onu. İlk dövüşler başladığı sırada biz arka tarafta onunla görüşeceğiz."

Derim başını salladı. Bakışları hala ekrandaydı. Jan odanın içinde hareket ederek Derim'in yanı başına geldi ve o da bakışlarını ekrana çevirdi.

"Sence pes edecek mi?" diye sordu düşünceli bir sesle Derim'e.

"Önünde sonunda edecek."

"Bu kadar dayanması bile şaşırtıcı aslında."

"Motivasyonunu merak ediyorum," dedi Derim alçak bir sesle adeta kendi kendine konuşur gibi.

"Her neyse bayağı güçlü bir motivasyon olmalı. Bir ay oldu ve metanetinden bir şey kaybetmedi."

Derim istemsizce başını salladı. Merak ettiği bir diğer konu da buydu. Kızın motivasyonunu neyin sağladığı en büyük gizemdi. Kimsesiz birisinin bu derece sağlam kalmasını sağlayan ne olabilirdi? Kızın dediği gibi kimsesizliği gerçekten de en büyük avantajı mıydı? Buna inanmak istemiyordu Derim. Senelerce Paris sokaklarında ya da başka şehirlerin sokaklarında yüzlerce kimsesiz görmüştü ve hiçbirisi de kızın dediği gibi korkusuz değillerdi. Aksine ürkek ya da her an kaçmaya hazır bir tavşan kadar korkak olurlardı.

"Gitmeden görecek misin?"

Derim yavaşça başını salladı. Konuşmaya başladığında dudağının ucu küçümser gibi kıvrılırken yüzünde böbürlenen bir ifade oluşmuştu.

"Bugün ona bir iyilik yapmaya karar verdim. İyi niyet göstergesi olarak."

Jan'ın sorarcasına ona baktığın biliyordu. Derim başını hafifçe çevirerek yüzünü Jan'a kaldırdı.

"Duş almak ister sanırım."

Jan şaşkınca kaşlarını yukarı kaldırdığında Derim'in yüzündeki kötücül gülüşü daha net görmüştü.

"Bakalım bu seferki teklifimi kabul edecek mi?"

"Aklından ne geçiyor?"

Jan'ın kuşkuyla kısılan gözlerine Derim bu kez dişlerini gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi ancak hızla yerinden doğrulurken dudaklarından hiçbir kelime dökülmedi.

Jan, sessizce Derim'in rahat adımlarla odadan çıkışını izledi. Gözleri gayriihtiyari yine ekrana döndü ve kızın görüntüsüne baktı yeniden. Kız bacaklarını karnına çekmiş, sırtı duvara yaslı, kolları bacaklarına dolanmış vaziyette sessizce oturuyordu çoğu zaman yaptığı gibi.

***

ANKA

Genç kız, hücrenin kapı sesini duyduğunda yılgın bakışlarını kapıya çevirdi. Ruh hastası yine gelmişti. Boş bakışlarını adamın üzerinde gezdirdi. Bulunduğu pozisyonu hiç bozmadan adamın yine aynı saçmalıkları tekrarlayıp eli boş olarak bir an evvel gitmesini diledi.

Derim yavaş adımlarla yine kızın karşısına dikilip ellerini cebine soktu. Üzerinde kısa kollu beyaz bir tişört ve koyu lacivert bir kot vardı. Saçları her zamanki gibi karmakarışıktı ancak öyle temiz bir görünümü vardı ki kız az da olsa onun bu taze ve canlı görünümüne hissettirmediği bir kıskançlıkla baktı. Duruşu öyle rahattı ki genç kız, adamın o kendinden emin yüz ifadesini dağıtma isteği duydu içinde. Sakin kalması gerektiğini kendi kendine tekrarlarken kıpırtısız duruşunu bozmadı.

Derim sanki büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi sıradan bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Fikrin değişti mi?"

Kız, adama dik dik baktı. İnatçı bir tonla karşılık vermek için ağzını açtığında bir an sesi çıkmadı. Uzun zamandır konuşmadığı için boğazından önce garip, boğuk bir ses çıktı. Boğazını temizlemek ister gibi birkaç kez öksürdü ve boğuk bir sesle cevap verdi.

"Sence?"

Derim birkaç saniye kıza baktı. İnatçı ifadesi, yılmaz bakışları yine içinde garip kıpırtıların oluşmasına neden oldu ancak çabucak kendisini toparlayarak bu düşünceleri kafasından hızla uzaklaştırdı.

"Dediğim gibi bunu uzatman aslında benim daha çok eğlenmeme neden oluyor."

Kız gözlerini bir an kıstı ve külahıma anlat dercesine ters ters adama baktı.

"Bugün güzel bir gün... Benim de bugün içimden sana bir iyilik yapmak geldi."

Kız şüpheyle adama baktı. Ondan herhangi bir iyiliğin geleceğine dair en ufak bir ümidi bile yoktu.

" Duş almak ister misin?"

Kızın gözlerinden belli belirsiz bir sevinç ifadesi geçti ancak şüphesi baskın gelerek tepkisizce Derim'e bakmaya devam etti.

"Karşılığında?" diye sordu yine boğuk bir sesle temkinli ifadesiyle.

Derim omuz silkti umursamazca. Bakışlarını hücrenin içinde dolaştırdı.

"Buranın kötü kokmasını istemeyiz öyle değil mi?"

Bakışları yeniden kendisine döndüğünde sanki tiksindirici biriymiş gibi yüzünü hafifçe buruşturmuştu. Onu aşağılayan gözleri dikkatinden kaçacak gibi değildi. İçinde bir yerlerde bir şeylerin kırıldığını hissetti ancak yine de dik duruşunu bozmadı. Doğru düzgün bir duş almayı o kadar çok istiyordu ki bunu umursamamaya çalıştı. Alçak bir sesle kuşku dolu bir tonla sordu.

"Temiz kıyafetler de verecek kadar iyi bir gününde misin?"

Derim yeniden omuz silkerken gülümsedi. Bunu sıcak bir gülümseme olarak sunmak istemişti ancak bir köpek balığı sevimliliği vardı bu gülüşte.

"Neden olmasın?"

Kız yeniden adama kuşkuyla baktı.

"Burada duş yok. "

Derim'in gözlerinden geçen sinsi ifade o kadar hızlı görünüp kaybolmuştu ki başkası olsa muhtemelen fark etmeyebilirdi fakat kızın keskin bakışlarından kaçmamıştı bu ifade. Temkinli gözlerle adama bakmaya devam etti.

"Yukarıdaki odalardan birinde duş alabilirsin. Bu arada temiz kıyafetler verilmesini de sağlayacağım."

Kız, başını yavaşça yukarı aşağı sallarken bunun ardından ne geleceğini merak ediyordu. Adamın böyle bir iyilik yapmayacağı o kadar açıktı ki bunu beklemek bile aptallık olurdu. Derim çenesiyle açık kapıyı işaret etti.

"O halde kıçını kaldırsan iyi olur..."

Kız dikkatli bakışlarını adamın üzerinden çekmeden yavaş yavaş yerinde hareketlenerek ayaklarını yere bastı. Derim'in bakışları kızın çıplak ayaklarına kaydı. Çok mu küçüktü ona

mı öyle gelmişti? Bakışları yeniden kızın yüzüne kalktığında kız da iki ayağının üzerinde dikilmiş ona bakıyordu.

Derim çenesiyle yeniden işaret edince kız ağır adımlarını temkinli bir tavırla ileriye doğru sürükledi. Adama doğru yaklaşırken bunun altından her an başka bir şey çıkacakmış gibi tetikteydi. Adamın yanına ulaştığında onun yine sırf kendisini küçümsemek için yüzünü buruşturarak elini havada sallamasına ters ters bakarak karşılık verdi.

Kız önde, Derim arkada hücreden çıktıklarında loş koridorda birkaç metre ilerlemişlerdi ki Banu'yla karşı karşıya geldiler. Banu sorarcasına baktı Derim'e ancak o oralı olmadan emreden bir tonla "Temiz giysi getirsinler ,"dedi sert bir sesle.

Banu yanından geçen kıza düşmanca gözlerle baktı ve aynı bakışlarla karşılık aldı. Derim, Banu'nun bakışlarına aldırmadan kızın omzunu dürterek ileri itekledi. Kız tökezler gibi oldu ancak çabucak kendisini toparlayarak yeniden düzgün adımlarına geri döndü. Yine de omzunun üzerinden başını geriye çevirip adama ters ters bakmayı ihmal etmemişti.

Geçen seferki kısa yolculuk tekrar gerçekleştiriliyordu. Ahşap merdivenlerden tırmanmaya başladıklarında genç kızın içi yine de rahat değildi. Sıcak suya ve ardından gelecek temiz giysilere kavuşacağı için içten içe ferahlamıştı ancak adamın böylesine bir iyilik yapmasını beklemediğinden, bunun altından her an başka bir şey çıkacak olmasını düşünmekten kendisini alamıyordu. Buna rağmen her adımda dikkatli bakışları fark etmeden etrafta dolaşıyordu. Hücreden çıktığı her sefer onun için başka bir bilgi kırıntısı demekti. İlk katın sahanlığına ulaştıklarında köşede iki adamın alçak sesle sohbet ettiklerini fark etti. Biri, diğeriyle konuşurken elindeki telefona bakarak sürekli ekrana dokunuyordu. Derim'i gördüklerinde çenelerini kaldırarak selam verdiler ve konuşmaya kaldıkları yerden devam ettiler.

Arkalarından gelen Banu'nun onlara doğru sert bir sesle "Şu sürtüğe temiz giysi getirin biriniz." dediğini duydu. Ardından homurdanarak evin kapısından dışarı çıkışını fark etti. Dudaklarını sinirle birbirine bastırıp "Sürtük senin gibi-

lere denir ," diye geçirdi içinden. Bu kadından ilk andan beri hoşlanmamıştı ve hücreye yaptığı ziyareti bu duygusunu katlayarak artırmıştı.

İkinci kata geldiklerinde buradaki odalardan birine yöneleceklerini düşünmüştü ama arkasındaki adam yeniden omzunu dürterek bir üst kata çıkan merdivenlere yönelmesini işaret etti. Tam üçüncü kattaki merdivenlere ilk adımı attıklarında arkalarından bir sesin, ki bu daha önce gördüğü uzun saçlı esmer adamdı, "Derim iki dakika bakar mısın? Acil bir şey var?" dediğini duydu.

Adamın adımları durunca kendi adımları da durdu. Derim geriye dönerek Jan'a baktı. Jan çalışma odasının açık kapısında dikilirken elinde tuttuğu telefonla kendisine bakıyordu. Gözleri kızla Jan arasında gidip geldi ve başını sallayarak elini kaldırdı.

"Geliyorum..."

İleri bir adım attı ve merdivenlerin tırabzanına tutunarak başını aşağı eğerken "Silva!" diye bağırdı. Geri çekildiğinde merdivenlerdeki ayak sesleri de duyulmaya başlamıştı.

Hızlı adımlarla merdivenleri çıkan genç adam biraz evvel aşağı katta konuşan ikiliden biriydi. İnce ancak sağlam yapılı biriydi. İri kahverengi gözleri yüzündeki en çok dikkat çeken yerdi. Saçları sıfıra yakın kesilmişti. Genç kız, genç adamın emir bekler gibi liderlerine döndüğünde boynundaki dövmeyi fark etti. Kulağının arkasına kadar uzanan sarmal bir dövmeydi. Elinde tuttuğu telefonunu hızla üzerindeki kotun arka cebine sıkıştırırken İspanyolca karşılık verdi. "Patron?"

"Kızı yukarı benim odama çıkar..." sözleri adamın dilinden İspanyolca döküldüğünde genç kız tepkisizce duvara bakıyordu. Adam sözlerine devam etti.

"Ben gelene kadar yanından ayrılmıyorsun."

Silva yalnızca başını sallayıp başka bir şey sorma gereği duymadı. Derim bu kez Türkçe konuşarak genç kıza döndü.

"Silva'yı takip et. Sana gideceğin odayı gösterecek."

Kız tıpkı Silva gibi yalnızca başını salladı. Bakışlarını Derim'e çevirmemişti bile. Derim bir an ters ters kıza baktı ve

sonra Jan'ın kendisini beklediği odaya yöneldi.

Genç kız önüne geçen adamı takip etmek için birkaç adım atıp başını kaldırdığında buraya getirildiğinden beri ilk defa en büyük fırsatın eline geçtiğini fark etti. Bakışları önünde yürüyen genç adamın kalçalarındaydı. Başka bir kadın için gerçekten de çekici görünecek sert kalçalar takdir uyandıracak kadar sıkıydı ancak kızın gözlerini ayıramadığı nokta adamın arka cebine sokuşturduğu telefondu. Kalbi bir anda yerinden çıkacak bir hızla atmaya başladı. İlk ve tek şansı belki de bu olabilirdi. Kendisini sakinleştirmeye çalışarak sessiz derin bir nefesi burnundan alırken dudaklarını hafifçe aralayıp aldığı soluğu dışarı bırakırken yarısını aşmış oldukları merdivenlerde hızla başını geriye çevirdi ve merdivenlerin bitiminde biraz evvelki açılmış olan kapının kapandığını gördü.

Yumruklarını gevşeterek bir kez parmaklarını açıp kapadı ve ellerinin titremediğinden emin olmaya çalıştı. Bunu rahatlıkla yapabileceğini biliyordu. Önünde hızlı adımlarla ilerleyen genç adam, merdivenlerin bitiminde hafifçe sağa döndü ve geniş bir koridorda sıralanmış olan kapıların önünden geçerken o da adamı takip etti. Adımlar hızlı ancak belli bir ritimdeydi. Koridorun sonuna doğru ritim belli belirsiz düşünce kız bunun tam da şimdi olması gerektiğine karar verdi ve bir anda sanki tökezlemiş gibi ileri düşerek önündeki adamın sırtına çarptı. Ağzının içinde bozuk bir İngilizceyle özür dilemeye çalışırken yüz ifadesi olabildiğince ürkekti. Bedeni adama çarptığında sanki ayakları birbirine dolaşmış gibi bir iki yalpaladı ve omzuyla yeniden adama dayandı. Adam geriye dönmeye çalışırken genç kız hafifçe eğilip ayak bileğini tuttu ve yüzünü buruşturarak adama baktı. Yeniden bozuk İngilizceyle "Özür dilerim," der gibi acı dolu bir sesle mırıldandı. Adam sert bir şekilde başını salladı ve iyi olup olmadığını sordu. Genç kız anlamamış gibi başını kaldırıp boş boş ona baktığında da bıkkın bir yüzle kafasını iki yana sallayıp önünde durduğu kapıyı açarak kıza eliyle içeri girmesini işaret etti.

Genç kız hiç açık vermeden rolüne devam edercesine ha-

fifçe topalladı ve karnını tutarak yüzünü buruşturdu tekrar. Belli belirsiz aksıyormuş gibi odaya girdi ve gözleri hemen etrafta dolaştı. En ufak bir kaçış noktası bulabilme ümidiyle odada gözlerini dolaştırdı ve gözüne ilk çarpan şey odanın geniş pencereleri oldu. Pencereler yerden tavana kadardı ve anlaşılan oydu ki aynı pencereler balkona açılan kapıydı da. Ağaçların arasından denizi görebiliyordu. Banu'nun ağzından kaçırdığı ada kelimesi zihninde yankılandı ve omuzları bu düşünceyle hüsranla düştü. Adadan kaçışının mümkün olabileceğini sanmıyordu ve bu adanın o ruh hastasını az çok tanıdığı kadarıyla özel bir ada olduğu aşikardı. Adada başka sakinler olduğunu hiç sanmıyordu. Adanın özel bir mülk olduğu belliydi ancak hangi ülkenin karasularındaydı bunu bilemiyordu. İyi bir yüzücüydü ama ne kadar iyi de olsa bir adadan yüzerek kaçması olası değildi. Ana karayla mesafesi hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve bunu denemek intihardan başka bir şey olmazdı.

Odanın içinde hızla bakışlarını dolaştırdı. Kapı girişinde sağdaki kalan kısımda kocaman bir yatak bulunuyordu. İki yanında komodinler vardı. Odanın içi genç kıza anlamsız gelecek kadar açık renklerle döşenmişti. O ruh hastasının böyle bir tercih yapacağını hiç düşünmezdi. Ruhundaki karanlığın yaşadığı alanı da işgal etmesini beklerdi. Dışarıda öyle güzel bir hava vardı ki başka zaman olsa tatilde olduğunu düşünebilirdi. Balkon çıkışının sağında dipteki kapalı kapı, odanın kapısının dışındaki ikinci kapıydı. Bunun banyoya açılan kapı olduğunu anlaması için mimar olması gerekmiyordu. Kapı girişinde sol duvarda büyük bir giysi dolabı bulunuyordu ve çaprazında iki kişilik klasik bir oturma grubu yerleştirilmişti. Koltukların döşemesi krem rengindeydi ve kız sinirlerine hakim olamasa kahkaha atacak ruh haline girmişti. Bu oda daha çok bir kadına uygun gibi görünüyordu ancak aşağıdaki konuşmayı yanlış anlamadığına emindi. O ruh hastası bu odada kalıyordu. Etraf çok düzenli ve sadeydi. Açık renk parkelerin ortasına yine krem rengi bir halı çapraz şekilde yerleştirilmişti.

Genç kız, Silva denen adamın kendisine dikkatli gözlerle baktığını fark ettiğinde büründüğü role sarılarak yüzünde çekingen bir gülümsemeyle beceriksizce İngilizce "tuvalet," diye sorarcasına mırıldandı. Bir yandan sanki zor bir durumdaymış gibi ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

Silva birkaç saniye ona baktı ve çenesiyle odadaki tek kapıyı gösterdi. Kız, ağzının içinde mırıldanır gibi teşekkür etti ve diğeri gelmeden bir an evvel yapması gereken şeyi yapabilmek için seri ancak dikkat çekmeyecek kadar sakin adımlarla gösterilen kapıya ulaştı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde arkasından çabucak kapıyı kapadı ve etrafa hiç göz gezdirmeden sırtını kapıya yasladı. Karnına soktuğu ve taytının lastiğine sıkıştırdığı telefonu hızla eline aldı. Ekrana gözlerini indirdiğinde ekranın kilitlenmemiş olması için dua ediyordu.

Silva yukarı geldiğinde arka cebine sokmadan önce ekran ışığını kız görmüştü ve adamın ekran kilidini kapamadan arka cebine soktuğunu fark etmişti. Ekranın yeniden kilitlenmesi için bir dakikalık sürenin dolmaması için dua etmişti. Adamın sırtına çarptığı sırada parmakları yeniden ekrana dokunmuştu ve hala vakti olduğunu umut ederek karnını tutuyormuş gibi yapıp tekrar ekrana dokunmaya çalışmıştı.

Bakışlarını ekrana indirdiğinde başını yukarı kaldırıp duyulmayan bir sesle fısıldadı.

"Çok teşekkür ederim Allah'ım."

İlk işi tarihe bakmak oldu ve buraya getirilişinin ardından bir aydan fazla zaman geçtiğini öğrendiğinde bir an gözlerinin dolacağını sandı. Başını hızla iki yana salladı ve kendisini bırakmaması gerektiğini tekrarladı yeniden. Onu bulacaklardı biliyordu. Hatta emindi bundan. Sadece sabretmesi gerekiyordu.

Çabucak mesaj kutusunu açtı. Silva telefonun yokluğunu fark ettiğinde başına gelecekleri az çok biliyordu ancak her şeyi göze almıştı. Parmakları tuşların üzerinde uçarcasına hareket etti. Mesajı yazarken düşünceleri o kadar hızlıydı ki sonrası umurunda bile değildi. Hızla mesajı yazıp gönder tuşuna bastı. Mesajın gittiğinden emin olduğunda, aynı hızla

mesajı sildi ve başını o zaman kaldırıp telefondan nasıl kurtulacağını düşünerek banyonun içinde gözlerini dolaştırdı. Modern bataryaların bulunduğu gömme lavabolu mermer tezgahın sağına düşen pencere ilk dikkatini çeken şey oldu. Hiç düşünmeden öne atıldı ve uzanarak pencereyi açtı. Tüm gücüyle telefonu dışarı fırlattı. Hızla pencereyi geri kapadı ve aceleyle sağına uzanarak sifona bastı. Yalnızca bir saniye sonra musluğu açtığında banyo kapısı hışımla açıldı ve ruh hastası kapıda belirdi.

Genç kız masumca açılmış şaşkın gözlerle başını soluna çevirdiğinde keskin gözlerin üzerine kilitlendiğini gördü. Arkasındaki Silva İspanyolca konuşuyordu yine.

"Tuvalete girmek istediğini söyledi. Hiçbir yere gittiği yok işte... İniyorum ben. Başka bir şey var mı?"

Adamın kaşları çatılmıştı. Kapının ağzında duran adam gözlerini kızın üzerinden çekmeden "Yok, in sen ," diye karşılık verdi sert bir sesle.

Genç kız onların ne konuştukları hakkında bir fikri yokmuş gibi kaşlarını çatarak çıkışırcasına "Kapı çalmak gibi bir adetin yok sanırım ," dedi aksi bir sesle. Sertçe bataryanın üstüne vurarak akan suyu kesti. Islak ellerini yanlarında sallarken ters ters adama bakmaya devam etti.

Adam, onun çıkışmasına aldırmadan gözlerini banyoda gezdirdi. Bir an bakışları pencereye ulaştığında dikkatle baktı ve kapalı olduğunu görünce yeniden bakışlarını kıza çevirdi. Nedense kızın faydasız da olsa kaçmaya çalışacağını düşünmüştü hatta bunu denemesini ummuştu. Kapalı pencere içten içe hayal kırıklığı yaşatmıştı. Kızın dişli olduğunu sanmıştı fakat böylesi bir girişimde bulunmaması bu düşüncesini adeta tersine çeviriyordu.

Aniden gevşeyerek sakin bir tavırla omzunu kapıya yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İlginç ," dedi kızı süzercesine inceleyerek.

"Niye? Bu banyoyu ilk defa mı görüyorsun?" dedi kız alayla.

"Aksine..." diye karşılık verdi aynı alaycı yaklaşımla.

"Epey aşinayım... İlginç olan kaçmaya çalışmamış olman."

Kız, gözlerini devirdi ve sıkıntıyla bir nefesi dudaklarının arasından dışarı boşalttı.

"Oradan bakınca aptala mı benziyorum?"

Kızın ters cevabı Derim'in kaşlarını çatıp sorarcasına ona bakmaya devam etmesine neden oldu. Kız küçümseyen bakışlarını üzerine dikti.

"Köpeklerini iyi eğitememişsin... Çok havlıyorlar..."

Derim, kıza kızgın gözlerle bakıyordu şimdi. Omzundan destek alarak yaslandığı yerden doğruldu ve kollarını iki yana indirdi. Kıza doğru bir adım attı. Kız geri çekilmedi, Derim'i aniden durduran sona bıraktığı kelimeleri sarf etti. Adamın açığını suratına vurmaktan dolayı yaşadığı zevk, yüzünde çok net okunuyordu. Bunun kendisine bir faydası yoktu gerçi ancak adama en ufak bir çizik atsa bile bundan tarifsiz zevk alacaktı. Hatta alıyordu...

"Boktan bir adada olduğumuzu biliyorum. Seni mutlu edecekse kaçmayı denerim ama bir dahakine anakarayla mesafeyi de ağızlarından kaçırırlarsa bana çok faydası olur."

Şimdi kızın ezici gülümsemesi yüzüne yayılmıştı işte. Derim'in gözlerinde şimşeklerin çaktığını ve ardından ela gözlerinin koyulaşarak kahverengiye dönüşünü izledi. Derim hızla ileri atıldığında kızın yüzündeki gülümseme de silinmişti. Parmakları yine kızın boğazını sardı ve geriye doğru iterek kızın sırtını duvara sertçe yasladı. Tehdit dolu bir tonla konuşurken öyle rahatlıkla blöf yapıyordu ki kızın kendi sözlerine inanacağına güveni tamdı.

"Madem bir adada olduğunu öğrendin o zaman buradan asla kaçamayacağını da aklına sok. Dünyanın neresinde olduğunu bile bilmiyorsun ve emin ol yüz metreden sonra köpek balıklarına yem olursun. Gerçi buna çok mutlu olurdum."

Kız daha önce olduğu gibi yine boğazını sıkan parmaklar nedeniyle zorlukla nefes almaya çalışıyordu. Buna rağmen teslim olmayan bakışlarını adamın kıvılcımlar saçan bakışlarından çekmedi.

Kızın sözlerinin ardından, bunu nasıl öğrenmiş olabile-

ceği düşüncesi Derim'in aklında dönüp duruyordu. Kızın anlayacağı dilde konuşan kaç kişiyle muhatap olduğunu aklından geçirdi ve kendisi ve Jan'ı hemen eleyip düşünceleri hızla Banu'da durdu. Diğerlerini aklından bile geçirmemişti çünkü onun yokluğunda kendisinden habersiz kızla konuşmaya cesaret edecek kimse yoktu. Kızın boğazına dolanan parmaklarını gevşetmemişti ve düşünceler ışık hızıyla dolaşıyordu zihninde. Banu kızla kaç defa temas halinde olmuştu ki? Ne ara ağzından böyle bir şeyi kaçırmış olabilirdi? Ulaştığı sonucun hesabını sormayı sonraya bırakıp aniden parmaklarını çözerek kızı bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Soyun!"

Kız serbest kalan boğazını ovarken duyduğu kelimeyle aniden başını kaldırıp panik dolu gözlerle adama baktı. Birden delirmiş gibi öne atılarak ellerini adamın göğsüne vurarak geriye itti.

"Seni gebertirim!" diye haykırdı. "Bana dokunursan seni gebertirim!"

Derim gözü dönmüş kızın iki bileğini sımsıkı tutup kızı bir bez bebek gibi sarsarken yüzünü buruşturarak tiksintiyle karşılık verdi.

"Leş gibi kokuyorsun! Bu pis koku olmasa bile sana el sürmem. Bir pisliğin kanını taşıyan da pisliktir. Zevklerim sana kadar asla düşmez, boşuna heveslenme!"

Kız, öfke saçan gözlerini adama diktiğinde sorgulayıcı bakışları adamın gözleri arasında emin olmak istercesine gidip geliyordu.

"O zaman?..." diye sorarcasına başladığı cümlesini tamamlayamadı.

Derim, kızı yeniden sertçe geriye iterken bileklerini serbest bıraktı. Yüzünde bu sefer kızın kuşkularını gerçekliğe dönüştürecek sinsi bir gülümseme vardı. Onun iyilik adına ya da sırf koktuğu için banyo yapmasına izin vereceğini sanmamıştı. Ve beklediği gibi karşısındaki adam nihayet ağzındaki baklayı şeytani bir gülümseme eşliğinde çıkardı.

"Soyun, banyoya gir... " dedi yan gözle sağındaki camlı

duş bölünü işaret ederek. "Kaçma olasılığına karşın burada bekleyeceğim."

Kız, adamın sunduğu saçma bahaneye inanmazcasına bir an adama baktı. Sonra başını yavaşça cam bölmeye çevirdi. İçerisi olduğu gibi görünüyordu. Bakışları yavaşça yeniden adama dönerken sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından.

"Ve senin de beni izlemene izin vereceğim?"

"Burada izinleri ben veririm. Sen hiçbir şeye izin veremezsin!"

"Röntgencilik yapacaksın yani?"

Kız kaşlarını kaldırıp hayretle adama baktı. Gözleri yeniden duş bölümüne kaydı.

"Kendini gözünde çok büyütme! Bir korkuluk kadar heyecanlandırıyorsun beni!"

Derim'in yapmak istediğini kız hemen anladı. Sırf onu utandırmak, mahcup etmek ve biraz daha aşağılamak için yapıyordu bunu. Kendisini çırılçıplak savunmasız bırakmak ve yerin dibine sokmak adama zevk verecekti. Kız, gözleri öfkeden kararak baktı adama. Onu bu şekilde savunmasız bırakacağını sanıyorsa daha çok beklerdi. Kararlı ve inatçı bir baş sallamayla cevapladı adamı.

"Öyle mi? Buna çok sevindim. Zira diğer türlüsü canımı çok sıkardı."

Aniden tişörtünün eteklerini parmaklarıyla kavrayarak yukarı kaldırdı ve bir çırpıda başından çıkararak öfkeyle yere attı. Adamın bakışları bedenindeki morluklara takılınca kaşlarını çatarak kızın bedenini süzdü. Kız, adamın gönderdiğini düşündüğü ziyaretçilerinin neden olduğu hasara aldırmadan öfkeli hareketlerle soyunmaya devam etti. Üzerindeki sporcu sutyenini sonraya bırakıp taytının beline uzandı ve onu da bacaklarından aşağı sıyırdı. Ayaklarını hırslı bir tavırla taytın üzerine basarak tam olarak üzerinden çıkarıp onu da tişörtün yanına gönderdi. Üzerindeki pamuklu sporcu külotu ve sutyenle, sert adımlarını ileri atarak adamın yanından camlı bölmeye doğru adımlarken adamı da sertçe kenara itti.

"Yavaş ol, canını yakmayayım."

Adamın tıslarcasına sarf ettiği kelimelere aldırmadan cam kapıyı açarak içeri girdi ve kapıyı çarptı. Daha ne kadar canını yakabilirdi ki?

Derim, kızın arkasından düşünceli bakışlarla bakıyordu. Bedenindeki morlukların ne tür bir açıklaması olabilirdi ki?

Kız suyu açarken seslendi.

"O morluklar ne?"

Kız öfkeyle kavrulurken adamın sırf kendisini daha fazla ezmek amacıyla laf olsun diye sorduğuna kanaat getirerek ona bu zevki yaşatmak isteğinden uzak alaycı bir sesle karşılık verdi.

"Yataktan düştüm!"

Derim yeniden kaşlarını çattı. Yavaşça etrafında dönerek kalçasını mermer tezgaha yasladı ve yüzünü cam bölmeye döndü. Kız suyun ısınmasını beklerken üzerindeki sutyenini çıkarmıştı. Gür saçlarının yarı yarıya örttüğü sırtını Derim'e dönerek altındaki külotu da çıkarıp hırslı hareketlerle ikisini de yıkamaya başladı. O kadar öfkeliydi ki çıplaklığını dahi umursamıyordu. Derim, kızın sırtı dönük hareketlerini izlerken kollarını göğsünde kavuşturdu yeniden. Kızı ezmek en çok zevk aldığı şeydi ama morluklara bakarken zevk almadığını fark etti. Buna benzer morluklara seneler önce de şahit olmuştu ve her biri yüreğinde katlanılmaz acılara neden olmuştu. Dişlerini sıktığını fark etmiyordu bile. Düşünceleri geçmişe dönmüştü ve kıza bakarken aslında onu görmüyordu.

"Üzülme tatlım. İnan acımıyor. Birkaç güne hepsi geçer."

"Büyüyünce sana dokunmasına izin vermeyeceğim anne."

"Biliyorum bir tanem."

Kadın gülümsemeye çalışsa da yerinden doğrulurken hissettiği acıyla, kendine hakim olamadan yüzünü buruşturdu. Oğlunun tüm bunlara şahit olması, hissettiği acıdan çok daha fazla acıyla kahrolmasına neden oluyordu. Titreyen elini uzatarak oğlunun karmakarışık sarıya çalan kumral saçlarını şefkatle okşadı.

"Bir gün ikimiz de kurtulacağız... İnan bana kurtulacağız. Senin canını yakmadığı sürece ben dayanırım. Anneler her şeye da-

yanır bir tanem."

"Ama biliyorum, canın yanıyor."

Çocuğun bu acıyı bildiğini kadın da çok iyi biliyordu çünkü o da sık sık bu morluklardan nasibini alıyordu. Neyse ki bu sefer oğlundan uzak tutabilmişti. Çok yapabildiği bir şey değildi ama bir kez bile onu kurtarabildiğinde; tüm acılarını içine gömebileceği kadar rahatlama yaşıyordu. Daha yedi yaşındaki bir çocuğun defalarca kez kemerle dövülmüş olması ve bunu engelleyememesi yüreğini tarumar ediyordu.

Derim çelimsiz kollarıyla annesine yardım ederek ayağa kalkmasını sağladı. Annesi titreyen bacaklarının üzerinde zorlukla durmaya çalışarak devrilmiş olan sandalyeye tutundu. Yavaşça yerinde doğrularak öne doğru sarsak bir adım attı. Derim kollarını annesinin beline sarıp yürümesine yardımcı oldu. Bir yandan ince sesiyle onu teselli edercesine "Seni yatağına yatırayım, hemen buz torbasını getireceğim. İyi geliyor değil mi o?" dedi. Tecrübeli çocuk, anne oğul sık sık kullandıkları buz torbasının sihirli etkisini çoktan öğrenmişti. Kadın başını onu takdir edercesine salladı.

"Evet tatlım. İyi geliyor... Ama senin varlığın her şeyden daha çok iyi geliyor."

Derim kulaklarında çınlayan ses ve geçmişe gömüldüğü düşüncelerden uzaklaşmak istercesine hızla başını salladı ve görmeyen gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. Kız, saçlarını ve bedenini çoktan yıkamıştı ve şimdi avuçları duvara yaslı suyun altında başı öne eğik duruyordu. Sıcak suyun bedenini rahatlattığını biliyordu Derim. Ona sunulan fırsatı kaçırmamıştı. Buharla kaplı camdan içerisini artık çok fazla göremediğini fark etti ancak umursamadı. Maksadı zaten kızı izlemek değildi, sadece onun öyle düşünmesini istemişti.

Bakışları ayak ucuna indi. Kızı yeniden hücresine bıraktığında Banu'yla ciddi bir konuşma yapacaktı. Üst üste yapılan hatalar onun tolere edeceği bir şey değildi ve bir kez hata yapan ikinciyi de yapar düşüncesi en çok inandığı şeylerden biriydi. Banu'nun ikinci bir hata yapmasına izin veremezdi.

***

Silva aşağı indiğinde düşünceliydi. Eli sürekli arka cebindeki boşluğa gidiyordu. Girişte Chris'le karşılaştığında "Telefonumu sana mı verdim ben?" diye sordu dalgın bir yüzle.

Diğeri yalnızca başını iki yana salladı. "En son elindeydi diye hatırlıyorum."

"Evet, elimdeydi ama patron çağırınca buraya bıraktım sandım." Bakışları sahanlıktaki yüksek ayaklı sehpanın üzerindeydi. En son Chris'le onun önünde konuştuğunu hatırlıyordu.

"Bunu sürekli yapıyorsun. Arayan soran olmayınca sadece oyun için kullanıyorsun. Kim bilir nerede bıraktın?"

Silva dalgın dalgın etrafa baktı. Çenesiyle hafif bir işaret yaparak "Çaldırsana beni ," dedi.

Chris gözlerini devirip oflayarak cebinden kendi telefonunu çıkardı ve kısa sürede ekrana birkaç dokunuş yaptıktan sonra telefonu avucunda tutarak gözleriyle etrafı kolaçan etti. İki adam da adeta bir ses duyacaklarmış gibi kulak kabartmışlardı. Ancak hiçbir şey duymadılar.

"Odanda bırakmış olabilir misin?"

"En son seninle burada konuşurken elimdeydi diye hatırlıyorum."

"Geçen sefer de mutfakta bıraktığını söylemiştin."

"Aşçıyla laflıyordum."

"Ama odandan çıktı. İstersen çık odana bir bak yine."

Silva dudağını düşünceli bir ifadeyle bükerek başını salladı. Arayacak soracak kimsesi olmadığı için görevler dışında telefona düşkünlüğü yoktu. Konuşmak istediği herkes genelde etrafında olurdu ve görevde olmadığında da sık sık oyun oynamak için kullanırdı. Nihayet umursamaz bir edayla başını iki yana salladı.

"Şu an ihtiyacım yok, bir ara bakarım. Boş ver.. Sen giysileri hallettin mi? Patron gergin yine."

Chris bakışını hızlı bir şekilde merdivenlerden tarafa fırlattı ve başını salladı. "Görevliye söyledim, götürecek şimdi."

Evin içinde onlardan başka, bir aşçı ve temizlik işlerini yapan iki delikanlı vardı. Üçü de yerel halktandı ancak İn-

gilizceyi ortak dil olarak kullanıyorlardı. Onların bu adaya gelmedikleri zaman Derim'in İstanbul'daki evinde kaldıklarını biliyorlardı. Hepsi de aldıkları maaştan memnun, ağızlarını sıkı tutan Derim'e sadık tiplerdi. Derim kendi ekibini değişik milliyetlerden kurmuş, karmaşık bir adamdı. Farklı ülkelerde buna benzer çalışanları vardı ve hepsi de Derim için sadakatin en önemli unsur olduğunu bilirdi ve şimdiye kadar onu hayal kırıklığına uğratacak bir yanlış yapmamışlardı. Derim sadakate katbekat önem verdiği gibi tersi durumda da fazlasıyla acısını çıkarırdı. Kimse, eli bu kadar açık bir işvereni kaybetmek istemezdi. Tıpkı tersi durumda başlarına gelecekleri bildiklerinden onunla ters düşmek riskine girmek istemedikleri gibi...

6. BÖLÜM

Banu çıldırmak üzereydi. Kalkan helikopterin ardından bakarken gün yeni aydınlanmıştı ve güneş ışınları yumuşak bir şekilde yüzüne vuruyordu. Mayıs sonu olduğu için sabahları tatlı bir serinlik adayı sarıyordu ve günün aslında en güzel zamanı o anlardı. Ancak o, şu an bu güzelliklerin tadını çıkaramıyordu. Hatta bu güzelliklerin hepsinden nefret ediyordu. O, şehrin ışıklarını ve yüksek ihtişamlı binaları özlemişti.

Adada yalnızca onunla birlikte dört adam kalmıştı. Derim Paris'teki dövüşlere yine onu götürmemiş, bekçi köpekliğine devam etmesini istemişti. Üstelik adada olduklarını, o sürtüğe ağzından kaçırdığı için sert uyarılar ve onu ezen azarlamaların ardından, bunu bastırarak tekrarlamıştı. Adeta ceza verir gibi... O sürtük getirildiğinden beri Derim eski Derim değildi. Aklı sürekli meşguldü ve gerginliği beş metre öteden bile belli oluyordu.

Öfkeyle yumruklarını sıktı. Hücredeki sürtük tam bir baş belasıydı ve hala Derim'e istediğini vermediği için onları da bu adaya hapsetmişti. Dudaklarını birbirine bastırırken gözlerini sinsi bir ifadeyle kıstı. Yeni bir ders verme vakti gelmişti.

***

ANKA

Bir önceki gün
İstanbul
MİT Gizli Birim Merkez Binası

"Avcı delireceğim!"

Genç kız, hırsla yerinden fırladığında sırtından aşağı sarkan alev alev gür dalgalı kızıl saçları bir ateş topu gibi başının etrafında savruldu. Kalktığı tekerlekli koltuğa ayağının tabanıyla sert bir tekme attığında koltuk odanın içinde savrularak duvara çarptı ve devrildi.

İçinde bulundukları küçük toplantı odasının ortasındaki altı kişilik maun masanın diğer tarafındaki koltuklardan birinde oturan adam dirseklerini masaya dayamış, yüzünü avuçlarına gömmüştü. Odanın içinde yankılan sesle birlikte başını hafifçe kaldırdı ve başkasının irkilmesine neden olacak manzaraya donuk gözlerle baktı.

"Sakin ol! Mutlaka bulacağız."

Avcı'nın sesi düşük olsa da inancında en ufak bir eksiklik yoktu.

"Bir ay!" dedi Kızıl elini öfkeyle boşlukta sallayarak. Gözlerinden gerçek ışınlar çıkaracak kadar öfkeliydi. "Bir ayı geçti ve hala bir iz yok! Bu nasıl olabilir! Bizim bulamayacağımız bir şey nasıl olabilir? Çıldıracağım!"

Odanın ses geçirmeyen duvarları, içerideki kızın feveranının dışarıdakiler tarafından duyulmasını engelliyordu. On metrekarelik oda sayılı kişinin sık sık yaptığı özel görüşmelerin mekanıydı. Penceresiz odaya kapıdaki özel şifreyle giriliyordu. Bir duvarında bazı zamanlar yapılan sunumlar ve izlenmesi gereken görüntüler için devasa bir ekran monte edilmişti. Masanın bir ucunda projeksiyon cihazı, bir bilgisayar ve bazı teknik ekipman yerleştirilmişti.

"Öfkeni anlıyorum, ben de aynı durumdayım. Ama bu öfkenin gözümüzü karartmasına ve bizi kör etmesine izin veremeyiz. Sağlıklı zihin şu an tek ihtiyacımız olan şey."

"Sabrım kalmadı artık. Bu kadar uzun süre geçmesi ve bizim hiçbir bilgiye ulaşamamamız normal değil. Bir yerlerde bir şeyler kaçırıyoruz."

"Bunun farkındayım. Ancak ne kaçırdığımızı ben de şu an bulamıyorum."

Avcı, yeniden yüzünü ellerine gömdü ve sesli bir nefesi oflarcasına dışarı verdi. Kızıl, kızgın adımlarla masanın diğer tarafında bir aşağı bir yukarı sinirle adımlıyordu. Yaşadığı paniği Avcı öyle iyi anlayabiliyordu ki ona hak vermeden edemiyordu. Kendisi de aynı paniği hissediyordu çünkü.

İkisi de sessizleşen odanın içinde yenilgin haldeydiler. Dakikalar süren sessizliği, odanın açılan kapısı bozdu. İkisi de kapıya bakışlarını çevirdiklerinde gelen kişi bir an kapıda heybetiyle dikildi ve sonra sert ve kararlı adımlarla içeri girip kapıyı kapadı. Gür kumral saçlarında yoğun beyazlar olsa da yaşına göre çok dinç ve sağlam bir duruşu vardı. Üzerine tam oturan koyu renkli pahalı takım elbise, yaşına rağmen hiçbir fazlalığı olmayan fit bedeni, çarpıcı ve haşmetli gösteriyordu onu.

Mehmet Aydar biri ayakta, diğeri oturan iki yılgın yüze baktı. Odanın bir duvarına çarparak devrildiği belli olan koltuğa şöyle bir bakıp eliyle Kızıl'a oturmasını işaret etti.

"Hoş geldin ," dedi kız tatsız bir sesle.

"Hoş bulmadım ," dedi Mehmet Aydar masanın başındaki sandalyeyi çekip otururak. Ses tonu normal düzeydeydi ancak gerginliği belirgindi.

Genç kız bir koltuğa çökercesine otururken Mehmet Aydar otoriter bir sesle konuşmaya başlamıştı bile.

"Bana neden daha önce haber vermediniz?"

"Ankara'daki görüşmelerin önemli olduğunu biliyorduk ayrıca bu kişisel bir meseleydi seni rahatsız etmek istemedik."

"Ne demek kişisel bir mesele? Saffet Akdoruk ne zamandan beri kişisel meseleniz oldu? Saffet Akdoruk bu ülkeyi ilgilendiren bir mesele!"

"Neden olduğunu biliyorsun!" dedi kız, kızıl kaşlarını çatarken gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Avcı da tıpkı onun gibi kaşlarını çatarak geriye yaslandı ve meydan okur bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. Mehmet Aydar'ın gözleri, ikisi arasında gidip geldi. Keskin gozleri ne derece sinirli olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Şimdi her şeyi en baştan tekrar anlatın!"

Kız çabuk bir bakışı Avcı'ya atarken konuşmaya onun başlamasını ister gibiydi. Avcı derin bir nefes alıp başını salladı ve söze girdi.

"Bu Saffet ibnesi..." diye başladığında Mehmet Aydar tasvip etmez gibi gözlerini kısmış da Avcı umursamadan devam etti. "... altı ay önce sahte pasaportla Türkiye'ye giriş yapmış. Biz adamın girişini birkaç ay sonra burada bağlantılar kurduğu sırada öğrendik. Sokaktakilerin söylediğine göre büyük bir uyuşturucu teslimatı hazırlığına girişmiş. Çin'den gelecek malların içinde tonlarca uyuşturucuyu buraya sokacak ve aynı gemiyle parayı alıp gideceği bilgisini aldık. Gemiye limanda baskın yapmayı ve malların hepsini almayı planladık ancak hangi gemi olduğunu tespit edemedik en başta. İbnetor farklı tarihlerde gelecek farklı gemi isimlerini ortalıkta dolandırmış durmuş. Biz Çin bandıralı gemi ararken herif, kontak kurduğu adamlara Ukrayna bandıralı bir geminin limanda beklediğini ve malın onda olduğunu söylemiş. Gemideki adamlarla önceden anlaştığı belli. Biz Çin bandıralı gemileri takipteyken onlar limanda görüşmeyi yapmışlar bile. Gemiden bir sandık indirtip malı göstermiş parayı almış, malın geri kalanının gemide olduğunu, gece boşaltmaları gerektiğini söylemiş. Limandakilerin hepsini ayarladığını ve onun arandığı için ortalıkta çok dolaşamayacağını söyleyip parayı alıp dönmesi gerektiğine adamları bir şekilde ikna etmiş. Parayı alıp ortadan kaybolmuş. Biz haberi aldığımızda aynı gece baskın düzenledik ama gemide mal falan yoktu. Herif herkesi keklemiş. Bir kısmı kaçmayı başardı. Elimize geçen adamları sorguladığımızda öğrendiğimiz bu kadar. Tabii adamların başı dışarda olduğu için peşine düşmüşler. Fena kandırıldıkları için öfkeden kudurmuş psikopatlar hepsi..."

Avcı bir an derin bir nefes almak için sustu. Mehmet Aydar gözünü bile kırpmadan Avcı'ya bakıyordu. Kız, Avcı konuşurken bir elini masanın üzerine koymuş sabırsızlıkla parmaklarıyla trompet çalıyordu. Mehmet Aydar ona ters

bir bakış atınca aniden avucunu masaya bastırıp kaçamak bir bakış attı adama. Avcı yeniden konuşmaya başladı.

"Bir ay kadar adamın izini sürdük. Bu arada malı almak isteyen heriflerin de peşindeydik. Adamlar bizden önce buldular şerefsizi. Herif parayı nereye sakladıysa söylememiş ya da söylemek istememiş. Bunu iyi bir işkenceden geçirmişler. İşkence esnasında parayı kızına bıraktığını söylemiş."

Mehmet Aydar'ın kaşları havaya kalktı.

"Kızını bulması imkansızdı."

"Bunu biliyoruz ama yıllar sonra neden kızından bahsetti bilemiyoruz. Belki bir süre daha yaşamak için kısa vadeli bir oyun oynamış olabilir. Kızıyla kontak kurduğunu paranın onda olduğunu ancak artık kızına da ulaşamadığını söylemiş şerefsiz. Bu sefer bunlar Selin'in peşine düştüler. Bizim siviller yüzünden çok yanaşamadılar belli ki ama tehdit mektupları göndermeyi ihmal etmediler."

"Bulmaları imkansızdı! Osman Baba her türlü kaydı yok etti. Olan her şeyi ben teslim aldım."

Mehmet Aydar'ın kendinden emin sesine Avcı hüsranla bakarken başını iki yana salladı.

"İki ay evvel sahilde bir ceset bulunmuş. Kırk beş yaşlarında erkek. Arayan soran olmayınca kimliği bir süre tespit edilememiş. Hatta geri zekalılar herifi morgda unutmuşlar." Avcı'nın sesi tıpkı yüzü gibi öfkeliydi o an. Mehmet Aydar sorarcasına kendisine bakarken kaşlarını çatmıştı bu kez. Avcı devam etti hırslı bir sesle." Herifin kimliği tespit edildi. Bundan on beş sene öncesine kadar devlet hastanesinde hasta bakıcı olarak çalışıyormuş. Hasta bilgilerini sattığı ortaya çıkınca atılmış işten. Herifin herkese borcu varmış. Nasıl oldu bilmiyoruz ama Saffet'in dönüşünü bir yerden duymuş olmalı. Bizim tahminimiz parasız kaldı ve Saffet'le bir şekilde iletişime geçti. Ancak Saffet parayı kaldırmak için uğraşırken henüz kızının peşine düşememişti ve o anda yaşamını uzatmak adına kızına ulaşabilmeleri için herifin adını verdi. Onun için boşa bir çabaydı çünkü para Selin'de değildi ama adamlar bunu bilmiyorlardı ve Saffet o arada kaçabileceğini

düşünmüştü muhtemelen."

"Hala ulaşmaları imkansızdı..." diye Mehmet Aydar çenesini kaldırarak gözlerini kıstı.

Avcı bu kez öldürücü gözlerle baktı adama. Dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu bu kez.

"Nadir'i tutukladık!"

"Nadir?" dedi Mehmet Aydar alçak bir sesle. Yüzü hatırlamadığını belli eden bir ifadeyle buruşmuştu.

"Bizim eski yetimhanedeki yemekhane görevlisi... Kendisine göre ilerde değerli olabilecek çocukların dosyasını tutuyormuş! Selin de onlardan biriydi."

Mehmet Aydar sağ elini kaldırıp gözlerini yumarak sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. Gözlerini tekrar açtığında tereddütlü bir sesle sordu. "Sizin dosyalarınız da var mıydı?"

"Ben değerli biri değildim onun gözünde zaten ," diyen Avcı, çenesiyle Kızıl'ı işaret ederek devam etti. "Kızların dosyası hiçbir zaman olmadı biliyorsun."

Mehmet Aydar rahatlamış gibi bir nefes aldı. "Peki bunca sene niye susmuş? Neden şimdi?"

"Adam tam manyak. Bir gün lazım olur diye beklemiş. Birileri gelip sorarsa para isteyecekmiş. Gele gele de mafya tepesine dikilince korkudan elindeki her şeyi onlara vermiş. Adamların ziyaretinden sonra Azmi, Nadir'in yaralı bereli halinden şüphelenip sıkıştırınca durumu aymış. O haber verince Nadir'i alıp sorguladık, sonra da adamların peşine düştük."

"Sonra?"

"Adamların peşlerindeydik. Her şey kontrolümüz altındaydı. Selin'i bulmuşlardı. Onlara sürpriz yapalım dedik. Harbiden adamlara sürpriz de oldu. Aldık hepsini... Ama bizim bilmediğimiz bir oyuncu oyuna dahil oldu şimdi. Kim olduğunu bilmiyoruz... Selin'in evine baskın yaptılar... Kapının önündeki siviller atlatılmış. Adamlar bir şey görmemişler. Hepsi uyutulmuş... En son irtibat kurduğumuzda biz asıl adamların peşindeyken hiç bilmediğimiz birilerinin evde olduklarını öğrendik sonrası boşluk. Sanki hayalet gibiler. Paralarını isteyen bu piçlerden başka kim Selin'den ne

ister bilmiyoruz."

Deniz sıkıntıyla bir nefes verdiğinde kız sinirle homurdandı.

"Elime bir geçirirsem hepsini ipte sallandıracağım!"

Mehmet Aydar bir an kıza baktığında gözleri yumuşadı. Onun ne kadar fevri ve başına buyruk olduğunu çok iyi biliyordu. Ele avuca sığmaz kız, hayatının ikinci en büyük darbesini almıştı. Şu anki kontrollü olmaya çalıştığı hali bile takdire şayandı. Başını Avcı'ya çevirdi Mehmet Aydar.

"Paket nerde peki?"

"Kasada," dedi Avcı tatsız bir sesle. Mehmet Aydar sorarcasına bakınca devam etti. "Daha önce böyle bir paket teslim etmedik biliyorsun. O da tatsız..."

"Konuş onunla! O paket çok değerli. Hepimiz için!"

"Bilmiyor muyum sanıyorsun? Şu an elimizdeki tek teselli o zaten."

Kız, ağzını açıp tam bir şeyler diyecekken cebindeki telefonun titreşimini hissetti ve elini uzatarak üzerindeki kargo pantolonun cebinden telefonu çıkardı. Ekrana bakınca kaşlarını açtı. Bilmediği bir numaradan mesaj vardı. Mesajın daha ilk kelimelerini okumaya başladığında tüyleri diken diken olarak ayağa fırladı.

"İşte benim kızım be!" diye neredeyse çığlık attı.

Odadaki iki adam da aniden yüzlerini şaşkınlıkla ona çevirdiklerinde o çoktan mesajı açmıştı bile. Gözlerini telefon ekranından çekmeden boştaki elini sallayarak Avcı'ya neredeyse bağırarak "Kağıt kalem ver! Bu o!" dedi.

Avcı yerinden fırlayarak masanın ucundaki not kağıtlarından birini koparırcasına kavradı ve kalemliğin içinde bulunan bir düzine kalemin içinden birini kavradı. Koşar adımlarla masanın etrafında dolaşarak kızın yanı başına vardı. Kız telefonu masanın üzerine bırakırken gözlerini hala ekrandan ayırmıyordu. Kağıt ve kalemi kaparcasına aldı.

"Avcı, bilişimle bağlantıya geç. Bu numarayı hemen takibe alsınlar. Kimin olduğunu, konumunu hemen tespit etsinler!"

Avcı uzanarak yeni bir kağıt kalem aldı ve ekrandaki numarayı hızla yazarken aynı anda kızın da mesajdaki metni diğer kağıda yazdığını gördü. Başını uzatıp yazılanlara baktı.

Kaf Dağı'nın ardı zifiri karanlık...

Hayata yeniden gelmeli artık ...

10,45,18,22,54,8,7,38,8,14

Kızıl'ın şifreli mesajı çözmesini izlerken kendi telefonunu çıkararak bilişim ile bağlantıya geçti ve elindeki numarayı hızla okuyarak sertçe devam etti.

"Kime ait! Nerede? Acilen bulun! Aradığımız adam bu!"

Yeniden kıza döndüğünde Mehmet Aydar'ın da kızın yanında masaya eğilerek kağıda baktığını gördü.

"Şifre ne?"

"Metin bizim beklediğimiz bir şey. Yeni bir hayat kuracağız. Orasını zaten tahmin etmiştik." diye mırıldandı Avcı.

Kızıl hızla hareket ediyor ve tek tek harfleri yazıyordu. Ortaya çıkan mesaja herkes farklı ifadelerle bakıyordu şimdi. Avcı ve Kızıl, kaşları çatılı yazılana bakarken Mehmet Aydar'ın yüzünün beyazladığını ikisi de görmedi. Kızıl heyecanlı bir sesle atıldı.

"Avcı yürü... Her şeyi araştırmamız lazım. Buna ulaşırsak, kardeşimize de ulaşacağız demektir."

İki genç koşar adımlarla odayı terk ederken Mehmet Aydar, eğildiği masadan ağır ağır toparlanarak doğruldu. Bakışları açık kapıdaydı ancak aklı çok daha uzaklardaydı. Bunu düşünmesi gerekirdi. Büyük bir hata yapılıyordu ve bunu engelleyecek belki de tek kişi kendisiydi.

***

Derim ve Jan adamlarla birlikte İstanbul'dan özel jetle Paris'e ulaştıklarında doğrudan kendi mekanlarına yani Derim'in Paris'teki evine gitmişlerdi. Akşam yapılacak olan dövüşler için son kontroller yapılacak, bu arada kendi ekibinden dövüşlere sokacağı Marcel'le de sıkı bir çalışma yap-

ması gerekecekti. Marcel'i kaybetmek istemediği gibi uzun zamandır taşıdığı prestiji de yitirmek istemiyordu. Ölümüne yapılan bu dövüşlerde arada sırada kendisi de kafese giriyordu ancak bu kez kendi adamlarından birini sokması gerekiyordu. Hem Myombe'yle yapacağı görüşme için dışarıda olması lazımdı hem de bahisleri yüksek tutmak için her dövüşe girmeme kararı bunu yapmasına neden oluyordu. Ne zaman kafese girse onu alt edecek birileri mutlaka karşısına çıkarılırdı ve bahisler de o zaman baş döndürecek kadar artış gösterirdi. Şu sıra yapması gerekenler nedeniyle birkaç dövüşü pas geçecekti. Neyse ki dövüşleri organize eden de kendisi olduğu için kafasında zorla dövüşmesini isteyen bir silah bulunmuyordu.

Derim keyfine göre davranmayı seviyordu. Bu ona sonsuz bir kontrol hazzı veriyordu ve yaptıklarını yalnızca istediği için yapıyordu. Her dövüşte ölebilecek olacağını bilerek giriyordu kafese ve bunu da umursamıyordu. Ancak şu an öncelik sıralaması değişmişti ve birkaç ay daha riskleri azaltarak zaman geçirmesi gerekiyordu. Önce kendisini tatmin edecek şekilde intikamını alacaktı. Sonrası çok umurunda değildi zaten. Belki bir sonraki dövüşe girerdi kendisi de.

Bu kez onun yerine Marcel katılacaktı. Jan'ı da sokabilirdi ama bu sıra ona ihtiyacı vardı. Dövüşleri organize eden kişi olarak kendi ekibinden de birinin katılımını sağlaması gerekiyordu ve bu seferki kişi Jan'ın yerine Marcel'di.

Paris'teki büyük evde dövüşler için antrenman yaptıkları bir salon bulunuyordu. Eve vardıktan sonra Marcel'le birkaç saate yakın çalışmışlardı. Marcel'in kazanmak için dövüşeceğine emin olduktan sonra kan ter içinde çalışmaya son verdiklerinde, Derim vakit kaybetmeden odasına çıkıp duşa girmişti.

Beline sardığı bir havluyla odasına girerken saçlarını başka bir havluyla kuruluyordu. Çalan telefonun sesini de odaya girdiği anda duydu. Muhtemelen uzun zamandır çalıyordu. Komodinin üzerindeki telefona uzanıp ekrana baktığında saçlarını kurulamak için kalkmış olan eli olduğu yerde asılı

kaldı. Elinde çalmaya devam eden telefona bakarken çenesinin kasıldığını, dudaklarının büzüldüğünü fark etmedi. Gözlerinden taşan öfke, sanki telefonu parçalamak ister gibiydi. Nihayet yavaşça ekranı kaydırdı ve açılan telefonu ağır ağır kulağına götürdü. Diğer elini avucunda sıktığı havluyu buruşturarak yanına indirmişti.

"Neden arıyorsun?"

"Konuşmamız lazım..."

Karşıdan gelen ses tıpkı hatırladığı gibiydi. Tok, otoriter ancak kabul etmek istemese de her zaman kendisiyle konuşurken olduğu gibi yumuşaktı.

"Ne hakkında?"

"Yüz yüze konuşmamız lazım. Bana nerede olduğunu söyle."

"Ulaşabileceğin bir yerde değilim..."

"Derim... " dedi karşıdaki ses, derin bir nefes alıp sıkıntılı bir tonla devam etti. "Büyük bir hata yapıyorsun."

"Ne konuda?"

Derim o kadar sert ve buz gibi bir sesle konuşuyordu ki bu konuşmayı uzatmak istemediği her kelimesinden anlaşılıyordu.

"Aldığın kızı bırak..."

Derim hırslı bir nefesi burnundan çekerken aniden odanın içinde kendi etrafında döndü ve sesini yükseltti.

"Asla! Anladın mı asla bırakmayacağım! Onun ancak cesedini alırsın sen!"

"Derim! Saçmalama! Büyük bir hata yapıyorsun! Bilmediğin şeyler var!

"Bana bildiklerim yeter! Bir daha beni arama! Hele o küçük pisliği bırakmamı bana bir daha asla söyleme!"

"Derim..."diye yeniden bir giriş yaptı karşıdaki ancak Derim sözünü keserek acımasız bir alaycılıkla devam etti.

"Kapıdaki sivillerinin atlatılmış olması koymuştur sana... Kimseyi koruyamıyorsun! Beceriksiz herifin tekisin!"

"Derim, hata ya..."

"Bana hata yaptığımı falan söyleme! Çok öncesinde yap-

mam gereken şeyi yapıyorum! Senin yapamadığını yapıyorum!"

"Derim kızı bırak!" dedi bu kez karşıdaki seste yükselerek. "Onun bir suçu yok!"

"Sözünde durmadın! Sen de suçlusun! O küçük pislik de suçlu! O orospu çocuğunun kanını taşıyan herkes suçlu!"

"Derim..." diye neredeyse çaresizce feryat eden ses, sözlerinin devamını getiremedi. Derim çoktan telefonu yüzüne kapamıştı.

Telefonu kapar kapamaz yeniden başka bir numara çevirdi. Karşıdan açılan telefondan ses beklemeden sinirli bir sesle talimatları sıralamaya başladı.

"Lee, sana şimdi bir numara gönderiyorum. Bu numaranın kesinlikle bizimle iletişime geçmemesi gerekiyor. Her yerden engelle. Güvenlik duvarlarını da sağlamlaştır. Takibe alınabiliriz tek bir hata istemiyorum."

"Anlaşıldı patron ," diyen aksanlı ses başka bir şey demeden telefonu kapadı. Derim'in başka bir şey demesine gerek yoktu. Lee her türlü tedbiri alması gerektiğini Derim'in gergin sesinden anlamıştı nasılsa.

Cheng Lee, Derim'in tüm teknolojik sistemini yürüten adamıydı. Kendi ekibindeki herkesin takip edilmesi, iletişimin güvenli olması ve her türlü teknolojik detayın sorumlusu ufacık bir Çinliydi ancak cüssesinden büyük işler başardığı su götürmezdi.

***

Paris

O gece Derim dövüşlerin yapılacağı yere vardığında, hala yaptığı beklenmedik telefon görüşmesinin gerginliğini taşıyordu. Uzun yıllar olmuştu o sesi duymayalı. Gerçi adamın hakkını yememek lazımdı, kendisiyle arada irtibata geçmek istediğini biliyordu ancak Derim'in savunma kalkanları öyle güçlüydü ki adamın kendisine ulaşmasına kolay kolay izin

vermiyordu. Kızı bırakmasını istemesi, Derim için son şansıydı ve onu da kaybetmişti. Bir daha kendisine ulaşmasına izin vermeyecekti. O pislik için onu aramış olmasına hala inanamıyordu. Sivillerin kızı takibinden, onu koruyanın kim olduğunu anlamıştı artık. Ama artık çok geçti. Kız onun elindeydi ve akıbetine de ancak o karar verirdi. Mehmet Aydar Ağaner bu kez hayal kırıklığı ne demekmiş anlayacaktı.

Muhtemelen Paris'in en lüks semtlerinden birindeki ışıltılı gece kulübünün altında ölümüne dövüşler yapıldığını hiç kimse tahmin edemezdi. Derim'in farklı aralıklarla farklı şehirlerde düzenlediği bu dövüşlerin müdavimleri bahislerini yatırdıkları anda, onlara bildirilen adreslerde soluğu alıyorlardı. Bu da Paris'teki birkaç adresten biriydi. Derim dikkatliydi. Bir yeri iki kez üst üste asla kullanmadığı gibi aynı şehri de üst üste kullanmazdı. Kazanana ödül büyüktü elbette ama asıl parsayı organizasyonu yapanlar yani Derim alırdı.

Jan'la birlikte kulübün ön kapısından girmişler, aydınlığın yalnızca etrafta yanıp sönen ışıklardan sağlandığı koca mekanda kalabalığı yararak ilerlemişlerdi. Yarım saate yakın ona ait locada yüksek sesli gürültüye maruz kalarak takılmışlar sonra Myombe'nin geldiği haberi ona ulaşınca kulübün bodrum katına inmişlerdi. Dört katlı kulübün asıl amacını bilmeyenler, üç katlı olduğunu sanıyorlardı. En üst katta trend müziklerin çaldığı ve gençlerin kendilerini kaybetmişçesine dans ettiği bar, kulübün bir alt katında biraz daha elit kesimin takıldığı striptiz gösterilerin olduğu, müziğin biraz daha yavaş aktığı kat vardı. Ve onun altındaki bodrum kat da depo olarak kullanılıyordu. Ancak depodan özel bir girişle sağlanan bir alt kat, bahis yatıran ve yalnızca giriş kodu olan kimselerin buraya geçişini sağlıyordu.

Bodrum kata Jan'la birlikte inen Derim, kapısında iki çam yarması siyahinin beklediği küçük odalardan birinde bekleyen Myombe'yle yarım saati aşan bir görüşme yapıp anlaşmıştı. İstenilen silah listesini almış, parada anlaşmış, teslimatın ne zaman yapılacağı bilgisini görüşmelerinin ardından kendisine bildireceğini ileterek yeni bir anlaşmaya

imza atmıştı. Miktar tatmin ediciydi ve Jason'un istenilenleri karşılayacağını biliyordu. Dünya bunun üzerinde dönüyordu. Savaşlar, silah satışları ve o silah satışlarından para kazanan acımasız insanların dünyasıydı burası. Derim ne savaşı ne de ölen masum insanları umursuyordu. Dünyadaki hiç kimse onun umurunda değildi. Zaten o, dünyada masum birilerinin varlığına da inanmıyordu. Herkes suça batmıştı ona göre. Ve herkes hak ettiği şekilde yaşıyordu. Kendisi de şu anki yaşamını hak ediyordu çünkü buna o izin vermişti.

Görüşme sonrası odadan ayrı ayrı çıkıp gizli bodrum katına inmişlerdi. Dövüşler çoktan başlamıştı ve daha şimdiden arka taraftan, yok edilmek üzere iki ceset çıkarılmıştı. Marcel'in dövüşünü kaçırmak istemeyen Derim, kendisine ayrılan ön sıralardan birisine yerleşti. Etrafta adamları her zamanki gibi pürdikkat tetikteydi.

Derim gözlerini etrafta dolaştırıp kafesin etrafında sıralanmış insanlara ifadesizce baktı. Erkekler olduğu kadar kadınlar da vardı izleyiciler arasında ve hepsi de şaşırtıcı derecede hırslı ve heyecanlı görünüyorlardı. Derim her defasında olduğu gibi belli etmese de yine şaşkınlıkla baktı kalabalığa. Birçoğunun dışarıdaki hayatlarında nezih, düzgün ve normal hayatlar yaşadığını sanabilirdi herkes ancak Derim sık sık gördüğü bazı yüzlerin aslında ne kadar da yanıltıcı olduğunu biliyordu. Herkes sahteydi bu dünyada. Kimse gerçek yüzünü ortaya dökmeye cesaret edemiyordu. Aslında hepsinin içlerinde vahşi ve psikopat bir taraf vardı ancak toplumun genel kurallarına uyar gibi sahte hayatlar yaşamaya devam ediyorlar, içlerindeki vahşiliği de bu tip yerlerde tatmin etmeye çalışıyorlardı. Farklı ülkelerden gelen üst düzey tipler dahi vardı kalabalığın içinde. Bu dövüşleri gizliden gizliye takip ediyorlar, derin internette bahislerini oynuyorlar ve kendilerine verilen noktalara ulaşmak için bazen üşenmeden dünyanın bir ucundan diğer ucuna gidebiliyorlardı. Aynı tiplerin sırf Bolşoy Binası'nda bale izlemek için birkaç saatliğine Moskova'ya da gittikleri de düşünülürse bu yolculuklar

onlar için sorun olmuyordu muhtemelen.

Derim aslında bunu kontrol edebildiği için küstahça bir tatmin hissediyordu. Dövüşlere katılan izleyicilerin bir kısmı hakkında kimsenin sahip olmadığı bilgilere sahipti ve zamanı geldiğinde bunları kullanmaktan çekinmiyordu. Bu karşılıklı bir alışverişti aslında. Derim onların insanlığın binlerce yıl öncesinde sahip olduğu vahşi dürtülerini doyuruyor, karşılığında da gerekli gördüklerini alıyordu.

Yaptıkları aslında; Jan'la bazen dalga geçerek söz ettikleri gibi suç dünyası içerisindeki bir çeşit olimpiyat oyunları idi. Bağlantıda oldukları farklı ülkelerdeki farklı suç örgütleri dövüşler için kendi adamlarını aday göstermekten zevk alıyorlardı. İçlerinden biri kazandığında bundan inanılmaz bir paye çıkarıyorlardı kendilerine. O geceki dövüşlerde galip çıkanın kendilerinden biri olması, onlar için böbürlendikleri bir hadiseydi. En güçlü olduklarına dair bir ispattı sanki. Derim içinse saçmalıktan başka bir şey değildi. Kafes içinde ölümüne dövüşmek kimseyi daha üstün kılmıyordu. Tek bir gerçek vardı... Ya ölüyordun ya da bir sonrakine kadar yaşamaya devam ediyordun.

Üç saate yakın süren dövüşler sonrası Derim her zamanki gibi ifadesiz bir suratla yerinden kalkmıştı. Marcel epey hırpalanmıştı ve hatta birkaç hafta iyi bir bakım gerekecekti ancak kazanmıştı. Derim için bu yeterliydi. Adamlarına işaret verdiğinde ayakta duramayan ama galibiyetinden memnun olan Marcel'i taşıyarak götürdüler. İzleyicilerin birçoğu gecenin geri kalanını üst katlardaki eğlencelerle geçireceklerdi. Ancak Derim daha fazla burada durmak istemediğini biliyordu. Bir an evvel gidip biraz dinlenmek ve ertesi sabah yeniden adaya dönmek için hazır olmak istiyordu.

Eve dönüşlerinde Jan'la bir süre planlar üzerinde konuşmuşlar sonrasında da odalarına çekilmişlerdi. Bir hafta sonra üç günlüğüne New York'a gitmesi gerekiyordu ve bu sıra sık sık yaptığı seyahatlerden canı çok sıkılmıştı.

Duş alıp yatağa yattığında önce aklı yine yaptığı o telefon konuşmasına gittiğinde, dudaklarını sinirle büzdü ve elleri

ensesinin altında tavana bakarak bir süre kafasının içinde cirit atan onlarca düşünceyle boğuştu. Ardından aklı hücredeki kıza kaydı. Her zamanki gibi şu saatlerde uyumuş olduğunu biliyordu. Son seferin ardından ışık düzenini yeniden güncellemişti. Her üç saatte bir sönecekti ışıklar. Ve yeniden üç saat sonra yanacaktı. Kızın zaman kavramını kaybettiğini biliyordu. Bunu kendi tecrübelerinden edinmişti. Yatacak yer dışında hiçbir şey olmayan bir hücrede zaman bazen geçmek bilmezdi bazense ne kadar geçtiği bilinmezdi.

Yüreğinin çok ama çok derinlerinde minicik bir kıpırtı hissettiğinde kaşlarını çattı. Kızın o hücrede daha ne kadar dayanabileceğine emin değildi ancak her geçen gün süzülen yüzü bunun an meselesi olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Takdir etmeliydi ki kız iyi dayanmıştı. Buna bir hafta bile dayanamayan adamlar görmüştü. Yalnızlık ve açlık bir süre sonra sinir sistemini bozmaya başlardı ve insanlar sabırlarının sonuna gelirlerdi. Kızın metaneti hayranlık uyandırıcı olsa da pes edeceğini biliyordu Derim. Bunu biliyordu çünkü bundan başka alternatif yoktu onun gözünde. Ama bir yandan da tıpkı bir duvara sürtünen tırnak ucu gibi yüreğinin derinliklerini neyin kazıdığını anlayamıyordu. Bir yerlerde bir yanlışlık yaptığını henüz kabul etmiyordu ama içten içe onu huzursuz eden bir ayrıntıyı atlamış olabileceği düşüncesi sinir bozucu bir kaşıntı gibi hep yerinde duruyordu.

***

Ada

Derim'in kızın uyuduğunu düşündüğü saatlerde; durumun gerçekte onun düşündüğüyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Genç kız, artık morarmaya yüz tutmuş teni, kapanan gözleri ve titreyen morarmış dudaklarıyla kovalarca buz doldurulmuş bir küvetin içinde yatıyordu. Küvetin içinden çıkmaması için elleri arkasında bağlanmıştı ve Banu uzun saplı bir

boya fırçasını göğsünün üzerine bastırıyordu. Bundan yarım saat evvel aynı küvetin içine buz doldurulmadan önce, uzun süre birkaç kez boğulma tehlikesi atlatarak başı suyun içinde bekletilmişti.

Her zamanki sessizliği içinde hücrede otururken girmişti üç kişi içeriye. Saatin kaç olduğuna dair bir fikri bile yoktu. Bir önceki gün yaptığı duşun arkasından üzerine verdikleri siyah bir tişört ve siyah kargo pantolonu giyinmiş, basit bir ödül olsa da temizliğin tadını çıkarmıştı. Artık içi rahattı. Mesajı gönderdiğini ve kendisini bulmalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Direnci yeniden artmıştı. Hatta kendisinden o kadar emindi ki o ruh hastasının önünde çırılçıplak kalıp üzerini giyinirken bile bunun moralini bozmasına izin vermemişti. En ufak bir boyun eğiş göstermeden adamın gözlerinin içine bakarak sert hareketlerle üzerini giyinmiş ve onu hücresine yeniden getirdiklerinde de sertçe silkinmişti omuzlarındaki ellerden.

Banu, içeri girenlerin önlerinde ilerlerken arkasındaki iki kişiye; ki bunlardan biri Chris diğeri Eren'di, kızı ayağa kaldırmalarını ve yandaki bölüme getirmelerini emretmişti. İki adam da sorgulamadan yalnızca onun emirlerini yerine getiriyordu ve kız aslında bunun o ruh hastasının emri olduğunu düşünüyordu. Çırpınmasına ve karşı koymasına rağmen onu kaldığı hücrenin yanındaki başka bir odaya almışlardı ve odanın ortasındaki su dolu küveti gördüğünde başına gelecekleri de az çok anlamıştı.

Uzun dakikalar boyunca suyun altında nefesini tutmaya çalışmıştı. Bazen dayanamadığında genzine kaçan sular ağzından burnundan gelerek öksürmüş ve her defasında boğulmanın kıyısından dönmüştü. Banu işini iyi biliyordu. Son raddeye kadar bekletiyor, kaçınılmaz sona ulaşacakları anda geri çekiyorlardı onu. Bir an sonra bilincinin kaybolduğunu hissetmişti. Yeterli soluk alamadığı için kulakları uğulduyor, beyni uyuşuyordu. Artık ona neler yapıldığını da fark etmez durumdaydı. Sadece yaşama isteğiyle savaşıyordu ve tüm konsantrasyonunu buna adamıştı. Yalnızca hayatta kal-

maktı amacı. Elleri arkasında bağlı, artık duramadığı dizleri üzerinde çökmüş halde başı suya her sokulduğunda elinden geldiğince derin nefesi ciğerlerine hapsetmeye çalışmıştı.

Banu'nun kulağının dibinde öfkeden kudurmuş halde sürekli tekrar ettiği kelimeler artık onun için yalnızca huzursuz edici bir gürültüydü. Bir süre sonra onları duymaz olmuştu. Yalnızca boş bir tencereye vuran bir kaşığın çıkardığı gürültüyle eş değerdi bu ses.

"Pes edeceksin sürtük! Derim'e istediğini ver! Kurtul bu işkenceden! Duyuyor musun beni?" diyerek birçok kez kızın saçlarına asılmış başını geriye doğru koparırcasına yaslamıştı. "Sana bu dünyayı zindan ederim! Ona boyun eğeceksin ve istediğini vereceksin!"

Genç kız öksürükler arasında, yanan boğazına rağmen uzun bir süre sonra fısıltıyla karşılık vermişti.

"Siktir git!"

Banu bu karşılıkla çok daha fazla çıldırmıştı. Şimdi aynı küvetin içine doldurduğu kovalar dolusu buzun içinde kız üzerine bastırılan fırçanın gücüyle yukarı kalkamıyordu ve arkasındaki bağlı elleri nedeniyle düzgün bir şekilde hareket de edemiyordu. Yapabildiği tek şey suyun biraz dışında kalmış olan burnu ve ağzıyla soluk almaya çalışmaktı. Kendisini o an ölümü bekleyen kurbanlık bir koyun gibi hissetmişti. Bedeni buz kesmişti ve büzüşen damarlarında kan dolaşımının epey yavaşladığını artık neredeyse hissetmez olduğu kalp atışlarından anlayabiliyordu. Gözleri, bilincini yitirir gibi kapanmaya başladığında uzaktan bir sesin "Banu, bu kadar yeter sanırım! Patron onu öldürmemizi istemedi öyle değil mi? Sadece ders verecektik ve şimdilik aldı sayılır. Fazlası onu öldürecek ve ben patronla papaz olmak istemiyorum ," dediğini duyabiliyordu.

Banu'nun, Eren'in uyarısıyla az da olsa aklı başına gelmişti. İsteği, kızı toptan yok etmekti elbette ancak Derim'in vereceği tepkiyi o kadar iyi biliyordu ki buna cesaret edecek gücü yoktu. Derim kendi emirlerine karşı çıkılmasına asla tahammül edemezdi ve kim olursa olsun gözünün yaşına

bakmazdı. Banu buna çok kereler şahit olmuştu. Şimdi bu kızı öldürürse Derim sırf kendi emrine karşı çıktığı için bile olsa onu hayatından çıkarırdı. Hatta sorgusuz sualsiz sürgün kararını da verirdi. Her ne kadar bu durumdan nefret etse de küvetin içine bastırdığı kızı yok etmek ister gibi tiksintiyle baksa da Derim'i kaybetmeyi göze alamazdı. Sinirli bir tavırla bastırdığı fırçayı kaldırıp öfkeyle kenara fırlattı.

"Çıkarın şu sürtüğü, atın hücresine. Üzerindekiler aynen kalsın. Banyo yapmak istiyordu ya yaptı işte banyosunu."

Yüzünü kaplayan küçümseyici bakışla, iki adamın küvetten çıkarmaya çalıştığı ve bedeni kaskatı kesilmiş kıza bakıyordu. Kızın dişleri adeta kırılacak bir şiddetle birbirine çarpıyordu. Morarmış dudakları, ölü beyazlığındaki yüzü, titreyen dizlerinin üzerinde doğrulamadığı için sürekli aşağı doğru kayan ve iki kolundan tutarak onu ayaklarının üzerinden tutmaya çalışan adamların elleri arasındaki güçsüz bedeni, ne kadar perişan bir halde olduğunu açıkça belli ediyordu. Banu sonuçtan memnundu. Umursamazca atkuyruğu yaptığı saçını savurarak topuklarının üzerinde döndü ve küçük odayı terk etti.

Kızı iki kolundan sürükleyerek götüren adamlar, hücrenin ortasında yere bıraktıklarında arkasındaki bağlı ellerini de çözerek hücreden ayrıldılar. Kız ne kadar yerde öylece kaldığını bilmiyordu. Ataklar halinde gelen titremelerle bedeni sarsılıyordu.

Zihnini toparlamaya ve ona güç verecek anıları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Gözünün önüne gelen alev rengi saçlar bir an da olsa içinin ısınmasına neden oldu. Ve kız, o alev rengi saçların kendisini ısıtan bir ateş olduğu düşüncesine tutunarak zorlanarak hareket edip elleri ve ayakları üzerine kalktı. Üzerindeki buz gibi ıslak giysileri çıkarması gerekiyordu. Emekleyerek yatağa ulaştı ve sırtını yatağa vererek bir an soluklanmaya çalıştı. Tahriş olmuş boğazı nedeniyle sık sık öksürüyordu. Katılaşmış, buz tutmuş parmaklarla titreyerek üzerindeki tişörtün eteklerini kavradı ve üzerine yapışan tişörtü zorlanarak da olsa çıkarıp kenara attı.

Yeni doğmuş bir tay gibi titreyen dizleriyle zorlukla ayağa kalkarak pantolona girişti. Soğuktan katılaşmış parmakları nedeniyle düğmesini birkaç kez çözme girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Nefesiyle morarmış ve uyuşmuş parmak uçlarını ısıtmaya çalışıp yeniden denedi. Nihayet bunda da başarılı olunca pantolonunu da üzerinden çıkarıp kenara attı. Islak çamaşırlarla kalması olanaksız olduğu için onları da çıkardı ve zorlanarak sıkıp becerebildiği kadar çamaşırların üzerindeki fazla suyu atmaya çalıştı. Yatağın ucuna çamaşırlarını yan yana sererek çabucak battaniyenin altına girdi. Bacaklarını karnına çekip battaniyeye sıkıca sarıldı. Ellerini bacaklarının ve kollarının üzerinde sürekli sürterek vücut ısısını olabildiğince normale çevirmeye çalıştı.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu... Ona asırlar kadar uzun gelmişti. Bir ara üşüyen bedenine giren kramplarla acılar içinde kıvrandı. Ona göre saatler sonra biraz güç bulup kısmen kurumuş olan iç çamaşırlarını yeniden üzerine giyindi ve hemen battaniyenin altına girdi tekrar. Yemek getirdiklerini bazen duyabiliyordu ama kapıya kadar gidecek gücü yoktu. Belki saatler sonra belki günler sonrasıydı tam olarak bilemiyordu ancak yine biraz da olsa güç bulup yataktan çıktığında, yatağın dibine attığı ve artık çok az nemli olan giysileri yeniden üzerine giyinerek tekrar battaniyenin altına girdi. Sürekli devam eden titremesini durduramıyordu. Battaniyenin altındaki bedeni sarsıntılarla kasılıyor, zihni bir karanlığın içinde oradan oraya yuvarlanıyordu. Üşümesini bir türlü durduramaması, bazen dudaklarından isyan dolu inilтilerin çıkmasına neden oluyordu.

Genç kız, bilincini tamamen kaybetmiş halde kabuslarla dolu derin bir uykunun kollarına yuvarlandığında, ona göre buz gibi bedenle o battaniyenin altında ısınmaya çalışırken aslında bedeninin nasıl bir ateşle kavrulduğunun farkında bile değildi.

7. BÖLÜM

Ada

Adadan ayrıldıktan iki gün sonra Derim ve Jan tekrar dönmüşlerdi. Dövüşler istedikleri gibi gerçekleşmişti. Marcel'in süren tedavisi yüzünden onu Paris'te bırakmışlar, kalan adamlarla birlikte geri dönmüşlerdi. Marcel'le ilgilenecek kişiler Paris'te mevcuttu ve gözü arkada değildi Derim'in.

Adaya dönüşleri gece yarısına yakın olduğu için yine herkes odasına çekilmişti. Banu her zamanki gibi onları karşılamıştı ve Derim'in gözünün içine bakarken ufacık da olsa bir tebessüm bekliyordu. Ancak bu tebessümü alamamıştı. Derim yalnızca her şeyin yolunda olup olmadığını sormuş ardından rahatsız edilmek istemediğini söyleyerek çalışma odasına geçmişti.

Jan, Banu'nun Derim'e bakan bakışlarındaki hayal kırıklığının farkındaydı ancak o da umursamamıştı bunu. Banu boş bir hayalin peşindeydi. Derim'in bir gün onu göreceğini sanıyordu ama Derim'i iyi tanıyan Jan, bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini çok iyi biliyordu. Başını, boşa uğraşıyorsun der gibi iki yana sallayarak kıza ters bir bakış atıp o da odasına çekilmişti.

Derim çalışma odasına girer girmez masanın arkasına geçip ekranı açmıştı. Hücrenin ışıkları yanıyordu ve kız her zamanki gibi yatağında battaniyenin altında uyuyordu. Gözlerini kısarak bir süre görüntüyü izledi. Bazen sarsılan ve battaniyenin altında sürekli dönen bedenden onun çok

da huzurlu bir uyku uyumadığını düşünerek memnun bir gülümsemeyle baktı ekrana. Kendisinin uyuyamadığı her an kızın da uyuyamadığını bilmek içini huzurla kaplıyordu.

Yüzünde memnun bir ifadeyle diğer ekranı açarak e-postalarını kontrol etmeye girişti. Birkaç önemsiz e-postaları hızlıca geçti ve dikkatini çeken e-postalara yoğunlaştı. Açtığı mailde yazan bir iki kelimeyi okuduğunda gözleri yeniden öfkeli pırıltılarla parlamaya başlamıştı. Masanın üzerinde yan tarafına bıraktığı telefona uzandı ve Lee'nin numarasını çevirdi.

"Lee, herhangi bir sorun var mı?"

"Yok patron. Numara bizden hiç kimseye ulaşamaz. Sistemi çok daha güçlendirdim, istemediğimiz kimse bize ulaşamaz."

"Mail'ler? Bir mail var şu an mail kutumda."

"Biliyorum. Okumadım ama nerden geldiğini biliyorum. Teknik olarak bize ulaşması mümkün değil. Yalnızca gönderim yapabilir. İstersen onu da engellerim."

Derim bir an düşünceli bakışlarla ekrana baktı. Sonra ters bir sesle karşılık verdi.

"Sadece gönderim yapabilecekse bırak kalsın. Ancak hiçbirimizin yerini tespit etmelerine izin verme."

"Merak etme patron. Böyle bir şey mümkün değil."

Derim Çinlinin kendinden emin tavrına cevap vermeden telefonu kapadı ve yazılan iki satıra yeniden baktı.

- **Derim... Büyük bir hata yapıyorsun... Benimle görüş... Sadece beş dakika da olsa görüş benimle.**

Derim umursamazca tekrar yazılanları okudu ve kin dolu bir yüzle o e-postayı düşünmeksizin sildi.

Bir saate yakın, arada gözü yandaki ekrana kayarak önündeki işlerle uğraştı ve yorgunluk tamamen bedenini ele geçirdiğinde huzursuz bir uykuda olduğu belli olan kıza memnun bir gülümsemeyle bakıp kendisi mışıl mışıl uyumak üzere çalışma odasını terk ederek kendi odasına doğru yola koyuldu. .

Birkaç gündür olanlardan memnundu. Kızı onun aldığını öğrenen kişinin mutsuzluğu, kızın huzursuz uykusu, dö-

vüşlerdeki galibiyet ve ardından Myombe'in siparişi derken onu memnun eden gelişmeler yaşanmıştı. Bu gece çok rahat uyuyacağına emindi.

Ve gerçekten de Derim o gece çok rahat, deliksiz bir uyku uyudu. Bodrum katta ateşler içinde kavrulan kıza nazaran onun uykusu gerçekten mükemmeldi.

***

Derim, dinlendirici bir uykunun ardından sabah erkenden uyanıp kahve almak için mutfağa indiğinde göbekli ve kel aşçının kahvaltı hazırlığında olduğunu ve yanındaki evden sorumlu delikanlılardan biriyle kendi aralarında konuştuklarını gördü. İkisinin de Derim'e sırtları dönüktü ve geldiğinin farkında değillerdi.

"Ama bu ikinci gün. Hala hiçbir şey yemedi. Akşam bıraktığım tepsiyi aynı şekilde aldım," diyen çocuğa aşçı umursamaz bir sesle karşılık verdi.

"Belki aç değildir."

"Patrona bunu söylememiz lazım..."

"Söyle o zaman..."

Aşçının sözleri bittiği anda Derim arkalarından seslendi.

"Bana neyi söyleyeceksiniz?"

Adımları, hazırlanmış olan kahve makinesine ulaşmıştı ve kenardaki hazır boş fincanlardan birini alarak doldururken başını delikanlıya çevirerek sorarcasına baktı.

Yirmilerin başında olan çocuk tedirgin bir tavırla ona döndü, ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı ve gözlerini kırpıştırarak ürkek bir ifadeyle cevap verdi.

"Hücredeki kız ..." diye başladı soluk bir sesle ve boğazına tıkanan az çıkan sesini düzeltmek için sesli bir şekilde yutkunmasının ardından devam etti.

"İki gündür bıraktığım yemekleri yemiyor. Oysa hiçbir öğünü atlamazdı."

Derim, kalçasını tezgaha dayayarak elinde fincanı dudak-

larına götürdü. Bakışları çocuğun üzerindeydi.

"En son ne zaman yedi?" diye sordu ilk yudumu boğazından yuvarladıktan sonra.

"Sizin gittiğiniz gün en son akşam yemeğini yemişti ama iki gündür tepsileri koyduğum gibi geri alıyorum."

"Sormadınız mı neden yemediğini?"

Çocuk bir an ürkerek şaşırmışçasına başını geriye çekti.

"Bizim onunla konuşmamız yasak patron. Sen emir vermeden kimse konuşamaz ki onunla."

Derim başını salladı onaylarcasına. Kahvesinden bir yudum daha aldığında kızın yanına gitmek için bir bahanesi olduğunu fark ederek düşünceli bir yüzle çocuğa baktı.

"Sen yeniden bir tepsi hazırla. Sana emir verdiğimde götürürsün."

Çocuk, başını hızla sallayarak arkasına döndü ve verilen emri yerine getirmeye girişti. Derim kahvesindeki son yudumu boğazından yuvarladıktan sonra fincanı tezgaha bıraktı, mutfaktan çıktı ve kararlı adımlarla bodruma inen merdivenlere yöneldi. Adanın etrafında tetkike çıkan birkaç adam dışında herkesin uyuduğunu biliyordu ve kilitli hücrenin olduğu koridor da bomboştu. Seri hareketlerle hücrenin kapısını açarak içeri girdi.

Bu kez, kız sese rağmen kalkmamıştı ve hala uyuyordu. Genelde ne zaman gelse bu hücreye, kız kapının sesiyle birlikte yerinde doğrulur ve oturur pozisyona geçerdi. Hala kalkmaması, sesi duyamayacak kadar derin bir uykuda olduğu kanısına varmasına neden oldu ve bu düşünce kızın huzursuz gece uykusu nedeniyle memnun olan Derim'i, yeniden derin uykuya dönüş yapan kızın şu anki durumuyla öfkeli Derim moduna geçirdi.

Kızgın, hızlı adımlarla yatağın ucuna vardı ve battaniyeyi sertçe kızın üstünden kaldırırken asit gibi bir sesle konuştu.

"Şimdi de açlık grevine mi girdin?"

Kız onu duymadı... Derim'in perişan halde olan kızın durumunu anlaması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Kızın bedeni titremelerle sarsılıyordu ve yüzü kıpkırmızı idi. Nemli

saçları terden ıslanmış yüzüne yapışmıştı. Derim kendisine hakim olamadan elini kızın yüzüne değdirince neredeyse bir adım geri kaçacaktı. Gözleri kapalı inleyen kız bilinçsizce elini uzatıp aranırcasına yatağa dokundu. Üzerini örtmeye çalıştığını anlaması için Derim'in çok zeki olması gerekmiyordu. Kız üşüdüğünü sanıyordu ancak şu an ateşler içerisinde kavruluyordu.

Derim yaptığı şeyi bir an bile düşünmedi. Elinin altında hissettiği ten cayır cayır yanıyordu ve kızın havale geçirme olasılığı yükseliyordu. Hızla hareket ederek kuş gibi kalmış bedeni kollarının arasına alarak kaldırdı ve hızlı adımlarla hücreden çıktı. Merdivenleri tırmanırken kızın yine inlediğini ve kendince ısınmak için ona sokulduğunu fark etti. Kaşları çatılmıştı. Kız bu hale nasıl gelmiş olabilirdi ki? Hücrenin ısısı kızın üşütmeyeceği kadar normal düzeydeydi. Girişteki sahanlığa ulaştığında Jan'la karşı karşıya geldi. Jan şaşkın, soran bakışlarını ona çevirdiğinde kızgın bir sesle emredercesine konuştu.

"Doktoru getirsinler! Acil! Helikopteri alsınlar. Henüz ölmesini istemiyorum."

"Ne oldu?" dedi Jan telaşla bir adımını Derim'e doğru atarak. Şaşkın gözleri adamın kucağındaki kıza kaydığında Derim başını iki yana sallarken yukarı çıkan merdivenlere yönelmişti bile.

"Bilmiyorum. Ateşi çok yüksek. Doktor gelene kadar düşürmeye çalışacağım ama boşa çaba olacağını da biliyorum. Çocuklardan birine söyle ilk yardım çantasını benim odama getirsinler."

Jan hızla hareket ederek gözden kayboldu. Öncelikle Baho'yu doktor getirmesi için göndermeliydi. O sırada önüne çıkan adamlardan birine de Derim'in odasına ilk yardım çantasını götürmelerini söylemişti.

Derim, kendi odasına hızla girdiğinde kızı hala dağınık olan yatağa yatırdı ve hızlı hareketlerle üzerindeki giysileri çıkarmaya başladı. Kız, bilinci yerinde olmasa da karşı koyuyordu ve sürekli üzerini örtmek ister gibi bir şeylere tutun-

maya çabalıyordu. Derim kızı çamaşırlarıyla bıraktığında, kapısının önündeki sesle ilk yardım çantasının da geldiğini gördü. Aceleci tavırlarla kapıya yöneldi, adamı gönderip çantayı açarak dereceyi çıkardı ve zorlayarak kızın ağzının içine soktu.

Kız çırpınınca yanına oturdu ve dereceyi ağzından atmamasından emin olmak ister gibi sıkıca kızı tutarak sabitlemeye çalıştı. Nihayet bir dakika geçmeden kızın ağzından çıkardığı derecede gördükleriyle anlamsız bulduğu bir şekilde kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Kızın ateşi otuz dokuz dereceye varmak üzereydi. Dereceyi komodinin üzerine fırlatırcasına attı ve kızı yeniden kollarının arasına alarak kucakladı.

Banyoya doğru attığı ikinci adımda ise kız görmeyen gözlerini araladı ve "Bırak..." kelimesini zorlanarak telaffuz etti. Ellerini Derim'in üzerine itercesine bastırıyordu fakat o kadar güçsüzdü ki dokunuşları ancak bir kanat çırpınışları kadar hafif geliyordu Derim'e. Kızı banyonun ortasında ayaklarının üzerinde tutmaya çalıştı, bir yandan duşun camlı kapısını açmıştı ancak kız bir anda ellerinden kayarak yere çöktü ve Derim'in son anda yetiştirmesiyle klozetin içine kusmaya başladı.

Derim bu görüntüyle ensesine aniden bir ağrı saplandığını hissetti. Kalp atışları yine anlamsızca arttı. Kız inlercesine sesler çıkararak bir dakikaya yakın kustu ve kapanan gözleriyle birlikte yere doğru kaymaya başladı. Derim, kızı yeniden kucaklayarak kaldırdı ve kendisi de giysileriyle birlikte camlı bölmenin içine girerek suyu açtı. Suyun sıcaklığını çok soğuk olmayacak bir ılıklığa getirmeye çalışırken bir koluyla bilinci kapalı olan kızı ayaklarının üzerinde tutmaya çalışarak kendi bedenine yaslamıştı. Kız düşen başını onun göğsüne yasladı ancak bedenine değen suyla birlikte birden irkilerek bağırdı.

"Yeter artık!"

Gözlerini açamıyordu ve suyun altından kaçmak ister gibi çırpınıyordu. Derim iki koluyla kızı sıkıca tutup tekrar

suyun altına soktu. Kendisi de ıslanıyordu ancak şu an bu umurunda bile değildi. Kızın amansız çırpınışları onun güçlü kolları arasında çaresizdi ve kızı buraya getirdiklerinden beri ilk defa hıçkırığa benzer bir ses çıktı kızın dudaklarından. Bazen küfre benzer bazen öfkeli kelimeler döküldü kızdan fakat Derim umursamayarak kızı suyun altında tutmaya devam etti.

***

Derim huzursuzdu. Ve bunu da kendi odasında bir aşağı bir yukarı attığı sert adımlarla belli ediyordu. Kız hala Derim'in yatağında yatıyordu. Son üç saatin nasıl geçtiğini bile anlamamıştı. Adaya getirilen doktor, kızı muayene ettikten sonra ateş düşürücü bir iğnenin ardından serum bağlamıştı. Kız hala bilinçsizdi. Üzerine yeniden kuru iç çamaşırlarını Derim kendisi giyindirmişti ve doktorun da tavsiyesiyle üzerine yalnızca ince bir çarşaf örtülmüştü. Jan odadaki oturma grubunda otururken dirsekleri dizlerine yaslanmış bedeni öne doğru eğilmişti.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Jan nihayet ağzını açarak.

"Bilmiyorum. O hücrede üşütmüş olması imkansız."

"Açlık yüzünden metabolizması zayıflamış olabilir mi?"

"Doktor soğuğa maruz kaldığını söyledi."

Jan kaşlarını kaldırarak inanmadığı belli bir yüzle baktı ortada volta atan adama.

"Ne zaman kendisine gelecek?"

"Belli değil. Hala ateşi düşmedi. Doktor seruma devam edeceğimizi söyledi."

Jan başını yeniden yere eğdi. Kaşları çatıktı. Duruma onun da bir anlam veremediği belliydi. İkisi de kendi sessizliklerine gömülmüşlerdi ki kapının çalındığını duydu Derim. Geriye dönerek kapıya yöneldi ve hızla kapıyı açtı. Kapıdaki Silva huzursuz bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Başına geleceği sanki kabullenmiş olan bir kurban gibiydi.

"Patron, konuşmamız lazım."

Derim önce adama dik dik baktı, bir an bakışları geriye dönerek yatağa çevrildi sonra karar vermiş gibi bir adım geri çekilerek Silva'nın odaya girmesine izin verdi.

Silva bir an başını yere eğdi. Sonra derin bir nefes alıp tekrar başını kaldırarak gözlerini Derim'e kilitledi.

"Büyük bir hata yaptım."

Derim gözlerini kısarak, dudaklarını büzdü önce. Sert bir sesle "Anlat!" dedi. O sırada Jan da oturduğu yerde dikleşmiş ve suçlulukla kıvranan adama bakıyordu dikkatle.

"Geçen gün kızı buraya getirmemi istediğinde..." diyerek çenesiyle yataktaki kızı işaret etti." Koridorda bir ara kızın ayağı takıldı, düşecek gibi oldu ve bana çarptı. Ayağını burktu sandım." Derim kaşlarını çatarak anlamadığını belli eden bir yüzle adama bakmaya devam etti.

"Eeee?" diye sabırsızca sordu sinirli bir ifadeyle.

"Ben telefonumu aşağıda bıraktım sanmıştım. Sanırım telefon arka cebimdeydi... Patron, telefonumu iki gündür bulamıyordum, çocuklar bugün evin etrafında dolaşırken bulmuşlar çimenlerin arasında. Orda düşürmem imkansız. Buldukları yere gidip baktım, senin banyonun yönüne denk geliyor. Sanırım kız o gün benim telefonu almış cebimden."

Derim duyduklarıyla sesli bir soluk alıp gözlerini yumarak başını yukarı kaldırdı. İki elinin parmakları kıvrılarak sert birer yumruk haline geldi. Jan yerinden çoktan doğrulmuştu. Derim'in kasılan çenesinden dişlerini sıktığı belliydi ve ondan önce Jan atıldı.

"Baktın mı telefonuna? Herhangi bir yer aranmış mı?"

"Hayır. Her şeyi kontrol ettim. Arama yok. Mesaj yok."

"Silmiştir salak!" diye kükredi Derim. "Aradığı numarayı ya da mesajı orada bırakacağını mı sanıyorsun?"

Derim hızla etrafında döndü ve ellerini karmaşık saçlarından geçirdi. Banyodan sonra üzerini tekrar değiştirmişti ve şimdi beyaz bir tişört ve haki renkli keten bir pantolon vardı üzerinde. Öfkeli gözleri geri döndüğünde Silva'yı parçalayacak gibiydi.

"Tayland'da sen dövüşüyorsun!"

Sözleri öyle keskindi ki Jan tedirgin bir bakışı ona atıp "Hazır olmadığını biliyorsun!" diye mırıldandı.

Silva, suçlulukla başını aşağı indirdi ve yalnızca kafasını salladı.

"Sen nasıl istersen patron. Özür dilerim... Gerçekten. Büyük bir hata yaptım. Cezasına katlanacağım."

"Çık dışarı!"

Derim'im zehir gibi akan sesi odadaki tüm havayı yok etmiş gibiydi. Silva başı öne eğik bir şekilde odadan çıktığında Jan yeniden şansını denedi.

"Henüz hazır değil! Ölüme gönderiyorsun!"

"Hatasının cezasını çekecek!"

Jan sıkıntıyla iki elini kaldırıp omuzlarından sarkan saçları arkasından birleştirip çekiştirdi. Bileğindeki lastik tokayı hızlı bir şekilde saçının etrafında dolayarak atkuyruğu yaptı. Derim'i vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Silva kendi cezasını kesmişti. En azından fark ettiği anda gelip haber vermesi de bir şeydi gerçi. Korkusundan gizleme olasılığı da vardı.

Derim, kızgın bir bakışı yataktaki bilinçsiz kıza atarak cebindeki telefonu çıkardı ve bir iki tuşa basıp kulağına dayadı. Jan ona arkasını dönmüş balkon camından dışarıya bakıyordu.

"Lee, Silva'nın telefonunu kontrol et. Dört gün içinde yapılan tüm çağrılar ve mesajların dökümünü acilen bana gönder. Hemen!"

Telefonu tekrar cebine koyup yatağın başına doğru ilerledi. Bilinçsizce yatan kızın süzgün yüzünü izledi. Hiç pes etmiyordu. Küçük hırsız diye geçirdi içinden sinirle. O gün tuvaletten kaçmasına gerek yoktu tabii. Onu kurtarabileceğini düşündüğü kişilere ulaşmıştı mutlaka. Kim olabileceklerini düşünmeye çalıştı Derim. Onu korumaya çalışan yalnızca bir kişi vardı ve o zaten bunu biliyordu. Kızın gönderdiği çağrı ona mıydı emin değildi. Bu kızda onu huzursuz eden ve bilmedikleri bir şey vardı. Bir şeyleri atlıyorlardı ama bunun ne olduğunu henüz çözememişti.

Bir süre sonra cebindeki mesaj sesiyle eli yeniden cebine

gitti. Jan ona doğru yaklaştı ve birlikte başlarını eğip ekrana baktılar. Silva'nın yaptığı birkaç konuşma, kendi adamlarının numarasıydı. Başka yabancı numara yoktu. Ancak mesajlarda dikkat çeken şeyi anında fark eden Lee dökümü ona yollamıştı. Derim ve Jan başlarını eğip yazılana baktılar. İkisi de gözlerini bir an birbirine çevirdi.

"Bu ne şimdi?" diye sordu Jan.

Derim cevap veremeden telefonu çaldı, arayan Lee idi. Sesi dışarı verdi.

"Patron. Gönderilen numarayı araştırdım ancak böyle bir numara hiçbir sistemde kayıtlı değil."

"Ne demek değil?"

"Bildiğin böyle bir numaranın varlığı yok demek. Dead end! " dedi Çinli komik bir aksanla.

"Ya mesaj? Sen bir şey çıkarabildin mi mesajdan?"

"İlk iki satır ne anlatmak istiyor bilemiyorum şu an. Bir çeşit şifreleme olduğu belli. Ancak her kime ulaştıysa bu mesaj ancak onun anlayacağı bir anlamda yazılmış."

"Ya numaralar? Numaralar ne?" Emin olsa da yine de sormaktan kendini alamadı. "Koordinat ya da buna benzer bir şey olabilir mi?"

"Yok patron. Koordinat değil onlar. Başka bir şey. Muhtemelen yukarıdaki metinden şifrelenmiş bir şey. Sezar yöntemi kullanıldığını düşünüyorum ancak tam olarak öyle de değil."

"Ne demek istiyorsun Lee? Bana doğru düzgün bilgi ver!"

"Sayılar, metindeki bir harfe denk geliyor orası belli ancak algoritmasını bilemediğimiz sürece çözemeyiz."

"O ne demek?"

"Şöyle ki her bir sayı, bir harf demek. Metindeki toplam harf sayısına göre devam ediyor. Ama noktalar dahil mi değil mi bilemiyorum. Ayrıca söz konusu sayı katları ne onu da bilmiyoruz. Şu anki rakamlara göre anlamsız bir şey çıkıyor. Tek tek farklı varyasyonlarda denememiz lazım ki bu da zaman alır."

"Allah kahretsin!"

ANKA

Derim sinirle telefonu kulağından indirip öfkeyle yatakta yatan kıza baktı tekrar. Yeniden telefonu kulağına dayadı.

"Sen çözmeye çalış. Bu arada tüm sistemi güçlendir, tek bir açık istemiyorum."

Telefonu cebine yeniden koyduğunda öfkeli, derin bir nefes aldı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Jan.

"Kızın bilinci yerinde değil. Ona sormak faydasız sanırım. Sorsak da cevap verir mi sence?" Gözlerini kısarak "Küçücük..." dedi Derim sinirle işaret parmağı ve baş parmağı arasında ince bir boşluk bırakarak yukarı kaldırdığı elini Jan'a gösterirken, "... minicik bir fırsatı buldu ve hemen değerlendirdi. Şu an kendinde değil... Mesajın içeriği ne bilemiyoruz."

Sıkıntıyla yeniden saçlarını karıştırdı. Jan düşünceli bir yüzle yeniden balkonun önüne ilerledi ve ellerini ceplerine soktu. Metni kafasında çeviriyordu.

"**Kaf Dağı'nın ardı zifiri karanlık...**

Hayata yeniden gelmeli artık..."

Kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Bu kız soyadını değiştirdi. Selin Akdoruk, Selin Gündoğdu olduğu için kimse onu bulamamıştı. Şimdi ona ulaşıldığına göre kurtulduğunda yeniden adının değişmesi ve yeni bir kimlik hazırlanması gerekiyor. O kurtulacağını düşünüyor... Şu anki kimlik açığa çıktığına göre artık o da karanlığa gömüldü demektir. Hayata yeniden gelmesi için yeni bir kimlikle yepyeni biri olması gerekiyor. Yeniden doğacak yani... Kaf Dağı'nın ardı..." diye mırıldandı başını sallayarak. Yüzünü Derim'e çevirdi. "Anka Kuşu gibi küllerinden doğup yeniden hayata geleceğini düşünüyor , " dedi emin bir sesle. Derim gözlerini kısarak ona bakarken Jan memnun bir sesle devam etti. " Şu anki durumu zifiri karanlık onun için... Yeni bir kurtuluş, yeni bir hayat demek. Her kime bu mesajı gönderdiyse şu anki kimliğinin bir önemi olmadığını söylemek istiyor ve onu bulana kadar yeni kimliği hazır olmalı öyle değil mi?"

"Bulurlarsa tabii." dedi Derim tükürürcesine. "Hiç kimse onu benim elimden alamaz. Kaç defa hayata gelirse gelsin,

her defasında sonu benim elimden olacak!"

"Tamam... Bu kısmı boş verelim. Sayılar ne olabilir?"

Derim omuz silkti. "Sikimde bile değil. Nasılsa kimse onu benim elimden kurtaramaz. Kime ne mesaj gönderirse göndersin umurumda değil. Lee çözerse haber verir, çözülmezse de artık o mesajın bir önemi yok benim için. Bundan sonra ben nereye gidersem bu küçük hırsız da benimle gelecek. "

***

İki gün önce
İstanbul
MİT Gizli Birim Merkez Binası

"Evet beyler, hanımlar... Hedefimiz bu isim ," dedi Avcı büyük toplantı odasında kendisine bakan on kadar yüze sert bir ifadeyle bakarak.

Odanın bir duvarındaki büyük ekranda bir pasaporttan alındığı belli bir fotoğraf görünüyordu.

"Derim Akhan... Hakkındaki tüm bilgileri topluyoruz... Herkes hızlı hareket edecek. Adam hakkında ne bulabilirseniz her şeyi bize iletiyorsunuz. Tüm iletişim bilgilerini döküp telefonunu, e-postalarını; yani her şeyini takibe alıyoruz."

Avcı yalnızca yarım saat süren toplantının ardından ellerini çırparak herkesi görevlerinin başına göndermişti. Kızıl'ın çözdüğü mesajdaki isim, tek hedefleriydi. Adamın neden Selin'in peşinde olduğunu henüz bilmiyorlardı ancak öğreneceklerve kardeşlerini kurtaracaklardı. Ona söz vermişlerdi. Her zaman onu koruyacaklarına söz vermişlerdi ve bu sözü unutmaları diye bir şey söz konusu bile değildi. Hepsinin de bunun için fedakarlık yapması gerekiyordu ve şu an yapılan her türlü fedakarlığın en yüce yürekle gerçekleştiğini biliyordu. Artık ellerinde bir adres vardı ve durumu lehlerine çevirmeleri an meselesiydi.

Avcı o gün aldıkları bilgiyle heyecanlı ve umutluydu an-

cak ertesi gün olduğunda ve hala ellerinde koca bir sıfır olduğunu anladığında omuzları çökmüştü. Biraz evvel yapılan toplantıda yine tüm ekip bir araya gelmişlerdi ve aktarılan bilgiler hiç iç açıcı değildi.

"Derim Akhan... Türk asıllı Fransız vatandaşı. Paris merkezli uluslararası bir yatırım ve finans şirketi var ama belli ki bu paravan bir iş. Bununla birlikte Malta'da casino'ları var. Adam uluslararası bir simsar aslında. Adamın neredeyse her ülkeye eli uzanıyor. İhtiyacı olanı almak isteyen doğru adrese ulaşamazsa bu adama geliyor ve yüksek bir komisyonla her iki tarafın birbiriyle iş yapmasını sağlıyor. Silah kaçakçılığından, uyuşturucuya, sanat eseri kaçırmaya kadar her işe bulaşmış. Yüksek bahislerin döndüğü ölümüne yapılan kaçak dövüşler de organize ettiği söyleniyor ancak ispatlanmış değil. Adam çok dikkatli ve ekibi çok sağlam. Bir çeşit paralı asker etrafındakiler. Hepsi de özel eğitimden geçmiş profesyonel tipler. Hatta yüksek meblağlar karşılığında iş bitiren suikastçıları de mevcut. Adamın sağ kolu Jan Bartın... Yarı Fransız yarı Türk, o da Fransız vatandaşı. Ekipte olduklarını düşündüğümüz diğer kişilerin listesi ekranda..."

Avcı ekrandaki fotoğraf ve isimlere bakmıştı tek tek. Yalnızca bir kadın dikkat çekiyordu. Diğerlerinin hepsi erkekti ve hepsi de farklı milletlerden farklı tipte kişilerdi. Bunca farklı adamı bir araya getirmek ve onları bir arada tutmak kolay iş olmasa gerekti. O an ekrandaki Derim Akhan'ın fotoğrafına nefretle baksa da adamı takdir etmeden geçemedi.

"Adam hakkında başka neler bulduk?"

"Hakkında bulunanlar hiç iç açıcı değil. Adamın 2003'ten öncesi yok. "

"Ne demek yok? Kaç yaşında bu adam?"

"Otuz yaşında... Ama 2003'ten öncesi bilinmiyor. Sanki Fransa'da aniden ortaya çıkmış biri. Kimliğinde yazılan anne baba adının uydurulmuş olduğu belli. Öyle kimseler yaşamamış. Hiçbir kayıt bulamıyoruz."

"Nerede peki bu adam? Nerede yaşıyor? İletişim bilgileri ne?"

"Adamı her an her yerde görebilirsin. Ancak kullandığı başka pasaportlar olduğu belli. Farklı ülkelerde değişik mülkleri olduğunu düşünüyoruz ama henüz kesin bir kayda ulaşamadık. Aynı yerde uzun süre kalmıyor. Paris'teki firmanın dışında net bir adres yok. Hiçbir şeyi üzerine yapmamış."

"Telefon? Mail?"

"Olumsuz. Kendisi ve ekibindeki herhangi birini izlemek imkansız. Özel güvenlik sistemleri var ve kim sorumluysa adam çok iyi. Sabahtan beri uğraşıyoruz ama kırmak mümkün olmadı. Bilişimdekilerle konuştuk ama umutsuzlar. Onları aştığını söylüyorlar. Yine de denemeye devam ediyorlar bir gelişme olursa haber verecekler."

Yüzlerindeki hüsran ve ne yapacaklarını bilemiyor olmaları odanın havasını umutsuzlukla doldurmuştu.

"Kızıl nerede?" diye sordu Avcı kaşlarını çatarak yanındaki adama.

"Dışarı çıktılar. Birkaç kişiyle bağlantı kurup bilgi almaya çalışacaklar."

Avcı umutsuzca başını iki yana salladı. Bu ekip bir bilgi edinemediyse onların irtibata geçeceği kimse bilgi edinemezdi. Avcı gergin bir sesle "Herkes çıkabilir. İşlerinizin başına dönün ve elinizden geleni yapın. En ufak bir ilerleme kaydeden hemen bana haber verecek ," demesinin ardından tüm kafalar onaylayarak sallandı ve herkes yerinden kalkarak odayı terk etti.

***

Paris

Cheng Lee ekrana bakarken sırıtıyordu. O gün erken saatlerde sisteme yapılan saldırılar ona çocuk oyuncağı gibi geliyordu. Yine de şu an yaşanan durumun bilgisini vermesi gerektiğinden patronun numarasını çevirirken hınzırca gülümsüyordu.

"Söyle Lee ," diyen Derim'in sert sesiyle ciddileşmeye çalışarak toparlandı ve her zamanki ses tonuyla karşılık verdi.

"Patron, bilgin olsun diye haber vereyim istedim. En son engellememi istediğin kişiyle bağlantılı bir şeyler var. Şu an sistemimize saldırılar yapılıyor."

"Nereden?"

"Farklı uydular kullanıyorlar ama kaynağını buldum. Ankara ve İstanbul'dan... MİT'in sistemi olduğunu düşünüyorum."

"Açığımız var mı?"

"Yok patron. Her şey kontrolüm altında. Yeni duvarlar örüyorum. İçeri girmeleri mümkün olmayacak."

"Tamam. Ters bir gelişme olursa haber ver bana."

Derim, Cheng Lee'nin karşılık vermesini beklemeden telefonu kapadı. Kendi odasındaydı yine. Kız hala bilinçsizce uyuyordu, ateşi önceye oranla çok az düşmüş olsa da hala yüksekti.

Kafasının içindekileri sıraya koyduğunda, adaya döndüğünden beri zihnini kurcalayan konuya el atması gerektiğini düşündü. Yataktaki kıza düşünceli gözlerle tekrar baktı ve odanın kapısına doğru hareketlendi.

Çalışma odasına varır varmaz Jan'ı arayarak yanına çağırdı. Masanın üstündeki bir kısım evraklara bakarken Jan kapıdan girdi ve o da kağıtları önemsiz şeylermiş gibi kenara atarak doğrudan konuya girdi.

"Soracağım sorulara hiçbir engel koymadan açıkça cevap ver."

Saçlarını tepesinde yine bir lastikle toplamış olan Jan, başını sallayarak masanın karşısındaki deri koltuğa oturdu ve rahatça arkasına yaslanırken bir ayağını diğer dizine dayadı. Avucunu masanın üzerine dayayarak her zamanki bulutsuz gözleriyle Derim'e baktı.

"Kızı duşa götürdüğüm gün vücudunda epey morluk vardı. Sorduğumda ters bir tavırla yataktan düştüğünü söyledi. Yataktan düşmesi o morluklara sebep olmaz. Bu kez yine uzaklaştık ve döndüğümüzde kızı bu halde bulduk. Ne

düşündüğünü söyle bana?"

"Biz yokken birileri ziyaret ediyor demektir."

Jan'ın hiç duraksamadan verdiği cevaba Derim düşünceli gözlerle baktı. Aynı şeyi düşünüyordu ancak aceleci olmak istemiyordu. Hücredeki kamera kayıt yapmıyor, yalnızca istediğinde kızı görmesini sağlıyordu ve geriye dönük görüntülere ulaşması mümkün değildi.

"Kim sence?"

"Banu."

Jan'ın yine duraksamadan hızla verdiği cevaba Derim kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Böyle bir şey yaparsa buradan uzaklaştırılacağını biliyor. Emirlerime karşı gelemez."

"Adamların içinde senin emirlerine karşı gelmeye cesaret edecek tek kişi o. Ona toleranslı davrandığını hepsi biliyor. Banu senin zayıf noktan."

Derim sinirle karşılık verdi. "Banu benim zayıf noktam falan değil! Nedenlerimi biliyorsun!"

"Nedenlerini ben biliyorum ama diğerleri bilmiyor. Banu da bunun farkında ve bunu kullanmaktan çekinmiyor. Ayrıca..." diye söze devam edecekken Jan aniden durdu ve başını iki yana sallayarak sanki daha fazla konuşmasının gereği yokmuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Ayrıca ne? Sözlerini bitir." Derim'in sert sözlerine Jan bir an yan gözle baktı ve yerinde doğrularak bacağını aşağı indirdi, hafifçe Derim'e doğru çevirdi bedenini. Bakışlarını bir an bile Derim'den çekmeden dürüst bir sesle karşılık verdi.

"Derim sen aptal değilsin... Her şeyi görebildiğini biliyorum ve Banu'nun sana karşı neler hissettiğini bildiğini de biliyorum. Buna rağmen hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun ve bu ona ümit veriyor."

"Çünkü hiçbir şey yok!" dedi Derim öfkeyle. "Bana karşı hissettikleri boş şeyler. Hissettikleri bana karşı değil onun. Benim sahip olduklarıma karşı hissettiği hayaller sadece."

"O zaman bunu ona açık açık söyle."

"Neyi söylememi bekliyorsun? Tek bir kez bile ümit ver-

medim ben ona. Burada olma sebebini de çok iyi biliyor."

Jan aniden sinirlenerek elini kaldırdı ve işaret parmağını Derim'e doğru sanki bir noktayı gösterir gibi salladı.

"İşte bu yüzden!" dedi sinirli bir sesle. "Bunu biliyor ve bunu kullanıyor. Senin emirlerine karşı geldiğinde, cezalandırılmazsa çok daha fazla ileri gider ve bu, bizim adamlar arasında sağlamaya çalıştığımız düzeni altüst eder. Kimseye tolerans gösteremeyiz... Adamların üstündeymiş gibi davranıyor, sen buna göz yumuyorsun ve adamlar, onun seninle özel bir ilişkisi olduğunu düşünüyor. Bu iş çok tehlikeli bir boyuta doğru gidiyor haberin olsun."

Tekrar yerinde toparlanarak oturduğu koltukta geri yaslandı ve yan gözle Derim'e bakarak sakin bir sesle "Ne düşündüğünü söyle dedin, ben de söyledim. Hoşuna gitmiyorsa da bu senin sorunun," dedi omuzlarını silkerek.

Derim bir süre karşılık vermeden düşünceli gözleri masaya kilitlenmiş halde oturmaya devam etti. Jan'ın haklı olduğunu biliyordu.

Banu'yla beş yıl önce Berlin sokaklarında karşılaşmıştı. Evden kaçmış yirmi yaşında bir kızdı. Annesi Türk, babası Alman'dı. Annesi, ailesine karşı çıkarak bir Alman'la evlendiği için evlatlıktan reddedilmiş sahipsiz bir kadındı. Aşkları ilk başlarda güzeldi ancak Banu'nun babası işsiz kalıp kendisini alkole vurmaya başladığında o aşk da son bulmuştu. Kadın fabrikalarda çalışarak ailesine bakmaya çalışıyordu ve kocası da her geçen gün çok daha kötü hale geliyordu. Gidecek kimsesi yoktu ve içinde bulunduğu yaşamı devam ettirmek zorundaydı. Alkolik adamı memnun etmek kolay olmuyordu ve sık sık Banu'nun annesi dayağa maruz kalıyordu. Banu büyüdükçe asileşmeye de başlamıştı. Babasıyla arası hiç yoktu, annesini bir zavallı olarak görüyordu ve çoğu zamanını sokakta kendi gibi sorunlu gençlerle geçiyordu.

Derim'le karşılaştığında bir gün önce yediği dayak nedeniyle yüzü gözü mor haldeydi ve bedeninde de aynı morluklardan epeyce vardı. Derim'in en hassas yarasıydı bu. Morluklar içinde bir kadın, hiçbir zaman sırtını dönüp gide-

meyeceği tek şeydi. Banu'yu bir hastaneye götürüp bakımını yaptırdıktan sonra kendisiyle gelmesi konusunda teklifini yapmıştı. Kendince en azından birini kurtarabileceğini düşünmüştü. Geçen beş yıl boyunca Banu'nun eğitilmesi için uğraşmıştı. Banu artık iyi dövüşüyordu, birçok konuda ona yardım etmekte de hevesliydi. Derim sayesinde tanıştığı ve gittiği yerler, normal şartlarda asla ulaşamayacağı şeylerdi. Lüks içinde yaşıyordu. Üst düzey birçok kişinin katıldığı davetlerde boy gösteriyordu ve yine Derim nedeniyle ona çok kibar davranılıyordu.

Derim uzun süreden beri Banu'nun kendisine karşı bir şeyler hissettiğini seziyordu ancak tek bir ümit vaat edecek hareketi olmamıştı. Her zamanki gibi ifadesiz ve sert tutumunu devam ettirmişti. Banu yılmıyordu tabii, bunu görebiliyordu ancak önünde sonunda bu sevdadan vazgeçeceğini düşünmüştü. Banu onun için adamlarından biriydi yalnızca. Geçmişi düşünülürse belki de sahip olamayacağı koruyucu bir çevrede en azından dayaktan uzak bir hayat geçirebilmesini sağlayacağı biri olmuştu. Bundan daha ötesi yoktu Derim için ve Banu'nun da bunu anlamasını dilemişti. Ortaya dökülmemiş sözler nedeniyle konuyu hiçbir zaman kendisi açmamıştı, bazen bu kendisi için bir kaçış gibi görünse de aslında Banu'yu mahcup etmemek için yapmamıştı bunu.

Bir kadının karşısına geçip, hissettiklerinin boş şeyler olduğu ve hiçbir zaman karşılık bulamayacağını söyleme düşüncesi hoş gelmemişti Derim'e. Banu'nun bu sonuca kendisinin varabilmesini istemişti. Fakat şimdi Jan'ın da haklı olarak sarf ettiği sözler sonrası; Derim bu duruma gerçek bir müdahalede bulunmadığı sürece düzelmeyecek gibi görünüyordu.

Banu son zamanlarda sınırlarını aşmaya başlamıştı. Ufak tefek şeyler olduğu için Derim çok üstünde durmamıştı. Adamlara özel bir statüsü varmış gibi davranıp emir vermesi Derim'in çok hoşuna gitmese de fazla da kafasına takmamıştı. Adamlar içinde emir verebilecek tek kişi kendisinden sonra Jan'dı. Jan'ın kredisi de imtiyazı da sınırsızdı ve Banu ile

Jan arasındaki gerginliğin nedeninin bu olduğu da su götürmez bir gerçekti. Jan, Banu'dan hoşlanmıyordu ve Banu da Jan'ın imtiyazlarını görmek istemiyordu. O imtiyazlara kendisi sahip olmak istiyordu ve Jan'ın basamağına çıkabilmek için Derim ne isterse yapmaya hazırdı.

Jan ilk günden beri Banu'dan hoşlanmamıştı ancak Derim'in dayak yiyen kadınlara karşı olan tutumu nedeniyle görmezlikten gelmişti çoğu zaman kadını. Banu'nun dürüst biri olduğunu düşünmüyordu Jan. Ona göre kadın tehlikeli denecek kadar ikiyüzlü ve sahtekardı. Ama dürüst olmak gerekirse bunu ortaya çıkaracak herhangi bir ispatı da olmamıştı. O sadece bunu hissediyordu ve bazen yalnızca hislerle bir şeyler halledilemezdi. Açıkça görülmesi gereken gerçeklere ihtiyaç duyulurdu ve Jan da sabırla gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyordu. Ve Banu'yu az çok tanıdığı kadarıyla daha çok uzun zaman sabırlı olması gerekecekti.

Derim uzayan sessizliğin ardından nihayet karar vermiş gibi başını yukarı aşağı salladı ve sert, kararlı bir sesle konuştu.

"Burada bıraktığımız adamları çağır. Önce onlarla konuşmak istiyorum. Bizim yokluğumuzda neler olup bittiğini tam olarak bilmek istiyorum."

Jan, onaylayarak başını salladı ve cebindeki telefona uzandı. Kulağına götürdüğü telefonda çıkan kişiye sertçe emir verdi.

"Baho... Silva, Chris ve Eren'i al, Derim'im çalışma odasına gelin."

Adamların dördünün de gelmesi birkaç dakika sürdü. Bu arada Derim döner sandalyesini çevirerek camdan dışarıyı izliyordu, Jan ise boş gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Kapı çalındı, Jan'ın gel komutunun ardından açılarak, dört adam içeri girdi. Hepsi bir sıra halinde dizilerek bakışlarını Derim ve Jan arasında dolaştırdılar. Yeni bir emir alacaklarını düşünüyorlardı.

Derim camdan dışarıya bakmaya devam ederek otoriter bir sesle sordu.

"Biz Paris'teyken burada olanları anlatın."

Adamlar bir an boş boş Derim'e baktılar. Silva her ne kadar son hatasından dolayı suçlu hissediyorsa da diğerlerinden daha cesaretli davrandı ve ilk o karşılık verdi.

"Herhangi bir şey olmadı patron. Her şey sakindi. Bir şey olsa zaten dönmeni de beklemez hemen haber verirdik sana."

Yüzü tedirgindi ancak sözleri öyle rahat çıkmıştı ki dudaklarından soruya şaşırdığı da belliydi. Jan dikkatli bakışlarla dördünü de izliyordu o arada. Derim koltuğu çevirerek yüzünü adamlara döndü ve keskin gözlerle tek tek hepsine baktı.

"Emirlerime karşı gelindiğine dair şüphelerim var."

Dört surattaki şaşkınlığı görebiliyordu. Adamlar herhangi bir operasyonda bir kaya gibi sert ve şaşırtıcı derecede acımasız olabiliyorlarken Derim'in karşısında her zaman cezaya kalabilecek çocuk tedirginliği yaşıyorlardı.

"Sen ne dediysen onu yaptık patron. Emirlerinin dışına çıkmadık."

Baho da rahat bir sesle karşılık vermişti. Baho'nun yanındaki Chris ve Eren, bir an için birbirlerine baktılar. Yüzlerinde oluşan sıkıntı Derim'in gözünden kaçmamıştı.

"Chris? Eren?"

Eren sarı kirpiklerle çevrili bakışlarını Derim'e kaldırdı. "Senin emirlerin dışında bir şey olmadı. Sen ne dediysen onu yaptık sadece."

Derim, çocuğun kararsız yüzüne bakarak farklı yoldan ilerlemesi gerektiğine karar verdi ve aniden sordu.

"Neydi benim emirlerim Eren?" diye doğrudan muhatabına baktı. Diğerlerinin araya girmesi mümkün olmayacaktı. Eren bir an şaşkınca yanındaki Chris'e baktı ve sanki bir saniyede anlaşmışlar gibi ikisi de omuz silktiler. Eren yeniden yüzünü Derim'e çevirdi ve rahat bir sesle karşılık verdi.

"Bodrumdaki kıza ders vermemizi istedin, biz de verdik."

Derim gözünü bile kırpmadan Eren'e bakarken Jan sesli bir soluk alıp gözlerini yumarak avuçlarıyla yüzünü ovaladı. Omuzları gerilen ve bakışları artık birer silaha dönmüş olan

Derim'in konuşmasına fırsat vermeden Jan girdi söze.

"Emri size Derim doğrudan mı verdi?"

Bu kez Chris ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak cevapladı. Yanlış bir şeyler olduğunu anlamış gibi bir eli sıkıntılı bir jestle kızıl saçlarının arasından geçti. "Banu, patronun emir verdiğini söyledi bize. Bodrumdaki kıza ders vereceğimizi, ağzımızı sıkı tutmamızı ve ikimizin ona yardım konusunda görevlendirildiğini söyledi. Biz de patronun emirlerini uyguladık."

"Silva, Baho siz dışarı!"

Derim'in sözlerini diğerleri ikiletmedi bile. Ortada bir sorun olduğu belliydi ve bu soruna dahil olmayacak olmaları bile onlar için lütuftu. Fazla kurcalamaları gerekmiyordu. İkisi de tek söz etmeden odadan dışarı çıktılar. Diğer ikisi şimdi tedirgin gözlerle bir Derim'e bir Jan'a bakıyorlardı.

"En baştan anlatın!" dedi Derim kan donduracak kadar soğuk bir sesle.

İki adam bir an birbirlerine baktılar ve Eren konuşmaya başladı.

"Geçen sefer gittiğinizde Banu, senin bizi görevlendirdiğini ve emir verdiğini söyledi. Kıza ders verilmesi gerekiyormuş. Biz kızı tutarken Banu kızı bir süre dövdü. Kız kendinden geçmek üzereyken bıraktık. Banu, kızın pes etmesini ve senin istediğini vermesini söyledi. Kız pes edecek gibi değildi. Epey hırpalandı ve bıraktık."

Derim gözlerini dahi kırpamıyordu. Çenesi öyle kasılmıştı ki dişlerinin birbirine girdiğini düşündü. Jan yüzünü buruşturarak "Anlıyorsun değil mi?" der gibi başını esefle iki yana sallayarak Derim'e çabuk bir bakış attı.

"Devam et!" dedi Jan bu kez.

Eren artık durumu çok net görebiliyordu. Banu onları kandırmıştı ve şimdi patronun hışmıyla onlar karşı karşıya kalmışlardı. Geri kalanı saklamaya gerek görmedi. Zaten saklanacak herhangi bir şey de kalmamıştı. Chris ve kendisi ekibe katılalı daha bir seneyi yeni geçmişti ve acemiliklerinin kurbanı olmuşlardı. Banu diğerlerinden birine bunları söy-

leseydi hiçbiri Derim'den doğrudan emir almadan böyle bir şey yapmayacaklarını bilirdi ve durumdan Derim'in haberi olurdu. Ancak Banu kendisini çok akıllı sanıyordu ve ağızlarının sıkılığının da test edileceğini söylediği için kimseyle bunu konuşmamaları gerektiğini söylemişti onlara. Silva ya da Baho'yla konuyu konuşmuş olsalardı her şey çoktan ortaya çıkacaktı oysa.

"Kusura bakma patron, siz çok yakındınız ve bize emir vermesine daha önce ses çıkarmamıştın. Bize öyle deyince biz emrin senden geldiğini düşündük..."

"Devam et Eren! Sonra ne oldu?"

Derim'in odada patlayan sesiyle iki genç yerlerinde irkildiler ve Eren sesli bir şekilde yutkunduktan sonra devam etti.

"Sizin dövüşlere gittiğiniz günün gecesi tekrar ders vermek için hücreye indik. Banu senin emir verdiğini söyledi yine. Kız su işkencesine maruz kaldı. Banu, dolu küvette uzun süre kızla uğraştı. Senin istediğini kızın vermesini istiyordu ve kız karşı koydukça o daha çok sinirlendi. Bu kez küvete buz doldurdu ve kızı belki yarım saate yakın buzlu suda bekletti. Ben öleceğinden korktum ve o yüzden uyardım onu. Sen ölmesini istemezdin sonuçta... Yani ölecek olsa sen hallederdin öyle değil mi?" Çocuk emin olmak istercesine sorarken son cümleleri telaşla kurmuştu.

"Sonra kızı hücresine bırakıp çıktınız." dedi Jan durumu ortaya koyar gibi ifadesiz bir sesle.

Eren hızla başını sallarken Chris de onu destekledi. İkisinin de gözlerinde endişe vardı. Derim buz gibi bir suratla arkasına yaslandı. Gözleri adamların ikisini de yerinde mıhlar gibiydi adeta. Dişlerinin arasından konuşmaya başladığında iki suratta oluşan hüsran görülmeyecek gibi değildi.

"Bu ekibe alınırken tüm emirlerin doğrudan benden ya da Jan'dan geldiği söylenmişti. Siz ne benden ne de Jan'dan emir almadan Banu'nun lafıyla iş yaptığınıza göre cezasına da katlanacaksınız.

"Ama patron..." diye söze giren Chris'i, Derim elini kaldırarak susturdu.

"Hiçbir bahane istemiyorum Chris. Artık çok geç! Benden duymadığınız sürece, söylenen her şey yalandır ve siz bu kadar kolay yalanlara inanıyorsanız bu ekipte yeriniz olamaz."

İki adamın da dehşetle açılan gözlerine Derim gözlerini kırpmadan acımasızca baktı.

"İkiniz de bir sonraki emrime kadar Malta'daki casinolarda kapı güvenliğinde çalışacaksınız."

Eren yalvarır gibi bakmaya başlamıştı "Patron yapma... Lütfen... Çok özür dileriz..."

Derim başını iki yana salladı. "Sen salak mısın?" diye haykırdı aniden. Suratı öyle gerilmişti ki kaşının üzerinden yanağına uzanan yarası çok daha belirgin hale gelmişti. "Ben bu ekibe salak birini alır mıyım? Banu kim? Kim Banu? " diye haykırdı tekrar.

"Ama siz..." diye başlayan Eren'in sesiyle Derim aniden yerinden fırladı.

"Biz ne lan? Biz ne? Benim Banu'ya paye verdiğimi sen benden duydun mu?"

Eren başını iki yana sallarken yerinde kıvranıyordu. Banu'dan o anda nefret etti ve hayatı boyunca alacağı en büyük dersi aldığını düşündü. Tıpkı yanındaki Chris'in de aynı şeyleri hissettiği gibi.

"Bu size ders olsun... Bir sonraki emrime kadar kapıdasınız. Bugün adayı terk ediyorsunuz ve ben tamam diyene kadar bulunduğunuz yerden ayrılmayacaksınız!"

İki adam da çaresizce başlarını salladılar. Sabırlı olmak zorundalardı. Bu ekibe girmek için çok uğraşmışlardı ve böylesi basit bir hatayla bu fırsatın ellerinden uçup gitmesi ikisinde de derin bir hayal kırıklığı yaşatmıştı. Ekibe yeniden kabul görecekleri günü beklemek zorundalardı. En azından Derim hala onları içerde tutuyordu. Tamamen uzaklaştırma kararı da alabilirdi ve böylesi bir durumu akıllarından dahi geçirmek istemiyorlardı. Derim'in ekibinde olmak imtiyaz demekti. En iyiler alınırdı ve hayatlarının en büyük salaklığını yaparken o kadar da iyi olmadıkları geçti akıllarından.

"Çıkın dışarı!" diye bağırdı Derim. Ve böylece önlerinde

bilinmez bir zaman dilimi için süre başlamış oldu.

Derim ve Jan odada yalnız kalınca uzun süre sessizlik kapladı odayı. Jan ağzını açıp bir şey demiyordu ve Derim elleri ceplerinde gergin bir vücutla camdan dışarıyı izliyordu. Nihayet dayanamamış gibi aniden geri döndü ve öfkeli bir sesle "Söyle hadi! Söyle! Aklından geçirdiklerini biliyorum!" dedi Jan'a bakarak.

Jan umursamazca omuz silkti. "Benim söylememe gerek yok. Sen biliyorsun zaten. Önünde sonunda bu olacaktı. En azından daha büyük bir bela çıkmadan görmüş olduk."

Derim sıkıntıyla elini kumral gür saçlarının arasından geçirdi. Karar vermiş gibi keskin bir sesle karşılık verdi.

"Banu'yu çağır, bizi yalnız bırak. Dediğin gibi geç kalınmış bir konuşmanın yapılması gerekiyor."

"Tutacak mısın burada?"

"Bu şekilde kalması imkansız. Ona tanınacak tek bir tolerans tıpkı senin dediğin gibi adamlar arasında düzensizlik çıkmasına neden olacak. Cezasını çekmek zorunda. Benim arkamdan iş çevirenin cezası bellidir."

"Öldürecek misin?"

"Kadın öldürmüyorum ben Jan!" diye bağırdı neredeyse Derim.

"Yukarıdaki için de geçerli mi bu düşüncen?"

Derim sinirle dişlerini birbirine bastırarak gözlerini yumdu. Burnundan çektiği derin bir nefesi dışarı vererek tıslar gibi konuştu.

"O ölmekten beter olacak! Ölüm onun için kolay iş." Konuyu kapatmak ister gibi kestirircesine devam etti. "Banu sürgüne gidecek!"

"Kolay pes etmeyecek."

"Umurumda bile değil. İki seçeneği var. Ya sürgün ya da tamamen çıkar ekipten!"

"Çok şey biliyor ekip hakkında, çıkması doğru olmayabilir."

"Çıkma kararı alırsa çenesini sıkı tutması gerektiğini de biliyor, aksi takdirde bir ilk gerçekleştirmek zorunda kala-

bilirim. Ve mecbur kalırsam bunu da yaparım! O da bunu anlamak zorunda!"

Jan, Derim'in kararlı haline bakınca en ufak bir kuşku duymadı yapacaklarından. Banu'yu zorlu bir süreç bekliyordu ancak içinde ona karşı en ufak bir acıma duygusu bile yoktu. Bunları başına kendisi örmüştü ve çözecek aklı varsa kendisi çözecekti.

8. BÖLÜM

Banu; Eren ve Chris'le birlikte helikoptere binerken düşük omuzları ve hala normal rengine gelmemiş olan kıpkırmızı yüzüyle hüsranın en dibini yaşıyordu. Şimdiye kadar görmediği bir Derim'le karşılaşmıştı bir saat önce. Derim, deyim yerindeyse onu yerden yere vurmuştu.

Yaptıklarının ortaya çıkmayacağını düşünecek kadar gözünün kararmış olmasına inanmak istemiyordu. Nedense kızın konuşmayacağından emindi. Şimdi karşısında oturan ve ona düşmanca gözlerle bakan Eren ve Chris'in de ağızlarını açmayacaklarından emindi. Açmamışlardı da... En azından çenelerinin sıkı olması konusundaki testi geçmişlerdi elbette. Gerçi Banu'nun takdirinin onlar için bir önemi yoktu.

O sürtük ateşlenip hastalanmasaydı her şey istediği şekilde gelişiyor olacaktı ancak zayıf düşen bedeninin uzun süre soğuğa maruz kalması hesaplarında hataya neden olmuştu. "Geberir gider umarım," diye hırsla söylendi içinden. Derim çok açık konuşmuştu. Tüm hayalleri ve umutları yerle bir olmuştu. Oysa Banu, Derim için vazgeçilmez olacağına emindi. Beş sene boyunca onu hep kollamış, korumuş ve el üstünde tutmuştu. Ekipteki tek kadın olmasına izin vermişti ve bu bile Banu için yeterli bir işaretti. Derim hiçbir evinde kadın çalışan bulundurmazdı. Bazen yatağına günübirlik aldığı fahişeler dışında etrafı erkeklerle çevriliydi ve o kadar erkeğin içinde bir yeri olan tek kadın kendisiydi. Tüm bunlar bir işaret değil miydi yani?

Şimdi helikopterle İstanbul'daki alana gidiyorlardı. Ha-

vaalanında bekleyen özel jet, üçünü de Malta'ya götürecekti. Malta'daki casino'larda mihmandarlık yapacaktı. Derim'den sonsuza kadar kopmamak için sürgün seçeneğini kabul etmişti. Ekipten tamamen kopması olası bile değildi. Çok yalvarmıştı Derim'e. Hatta şu an bile düşündüğünde gururu hiç incinmiyordu. Diz çöküp yalvarmıştı Derim'e. Hem de sicim gibi akan gözyaşları eşliğinde... Ancak Derim'in o sert savunma kalkanlarına ufacık bir çizik bile atamamıştı. Taş gibi bir suratla gitmesini istemişti. Derim için ikinci bir şans diye bir şey söz konusu değildi. Bir gün öfkesi dinerse ve bu süreçte Banu yeniden onun gözüne girmeyi başarırsa tekrar ona en yakın ekibe alınma şansı olacağını düşünmüştü. Çaresiz ümidi için en mantıklı seçim buydu. Derim bir gün gelecek onu ne kadar çok sevdiğini anlayacaktı.

***

Paris

Cheng Lee'nin eğlenceli bulduğu ve her defasında geri püskürttüğü sanal saldırılar, bir gün boyunca devam etmişti ve bir sonraki güne ulaştıklarında saldırılar hala başarısız bir şekilde devam ediyordu. Bu durum onun da özgüvenini tavan yapma noktasına getirmişti. Dünyadaki en iyilerden biriydi ve Derim onu ekibe aldığında elinin altında oynayacağı çok oyuncak vardı. Sınırsız teknolojik yetki ve Derim'in isteklerini karşılamak onun için zevkti çünkü doğal olarak Derim ona her zaman bir meydan okuma şansı da açıyordu. Hatta sahip olduğu ve zaman zaman kullandığı birçok bilgi de Cheng Lee'nin üstün performansları sayesinde edinilmişti.

Cheng Lee kazancından da Derim'in ekibindeki özel konumundan da memnundu. Paris'teki merkezde kendisine ait bir dünyası vardı ve hayatta en sevdiği bilgisayarlar elinin altındaydı. İhtiyacı olan her türlü ekipman hiç sorgusuz karşılanıyordu. Sekiz yıldan fazladır Derim'in yanındaydı. Onu çok iyi tanıyan ve yaptığı her şeyden bilgisi olan sayılı kişi-

den biriydi. Derim'e yapılan ihanetin cezasını çok iyi bilse de onu Derim'in yanında tutan en önemli şey; hayatta en çok sevdiği işin yapılmasına izin verilmesiydi. Hayatı bundan daha güzel olamazdı.

İki gün boyunca boşa olduğunu düşündüğü saldırılar için sırıtarak ekranlarını kontrol ederken bir elinde tuttuğu noodle paketinden diğer elindeki çubuklarla yemeğini yiyordu. Onun dünyası olduğunu söylediği üç tarafı ekranlarla kaplı geniş oda, zamanın çoğunu geçirdiği yerdi. İçerideki makinelerden çıkan hafif uğultu, onun en sevdiği senfoniydi. Bir köşede tek kişilik bir yatak zaman zaman dinlenmesi için uyuduğu yerdi ve yemeklerini de genelde dışarıdan getirtmeyi tercih ediyordu. Sevdiği hayatı yaşadığı için kendisini çok şanslı görüyordu. Bir zamanlar yaşadığı yerle kıyaslanınca şu anki konumu tam bir saray yaşamıydı. .

Üçüncü kez çubuklara sıkıştırdığı noodle'ı ağzına sokarken fark etti bir terslik olduğunu. Gözleri kuşkuyla kısılırken elindeki kutuyu ve çubukları çabucak yan tarafındaki masadaki bir boşluğa bıraktı ve küçük parmaklı elleri otomatik olarak klavyesinin üzerine gitti. Ekranları tek tek dikkatle incelerken tekerlekli sandalyesiyle masanın bir ucundan diğerine gidiyor masada yan yana dizilmiş sekiz klavye arasında mekik dokuyordu. Kalp atışları istemsizce hızlanmıştı.

Böyle bir şeyin olması mümkün değildi ancak gördükleri olanın gerçekliğini yüzüne vuruyordu. Panik halinde tüm iletişimin korunması için güvenlik duvarlarının üzerine yenilerini kaplarken bir yandan da hasar kontrolü yapması gerektiğini düşünüyordu. Derim için en önemli şey mevcut konumunun bulunmaması ve ekipteki hiç kimsenin iletişimine dışarıdan müdahale edilmemesiydi. Önceliklerini sıralayarak delice bir hızla tedbirlerini alırken bunun acilen haber verilmesi gerektiğini de fark ediyordu. Bir yandan hasar kontrolü yaparken bir yandan telaşla Derim'in numarasını çevirdi.

"Söyle Lee..." diyen Derim'in sesi son zamanlarda olduğu gibi gergindi. Banu meselesinden haberdar olan Lee,

bunun şaşırtıcı olmadığını düşündü. Şimdi vereceği haberin Derim'i çok daha fazla gereceği su götürmez bir gerçekti ancak başka çaresi yoktu. Ne kadar erken o kadar iyi.

"Patron. Adadan hemen ayrılmanız lazım."

Derim duyduklarıyla yerinden doğrulurken bir yandan başını çevirip uyuyan kıza baktı. Biraz evvel sırtını kendi yatağının başlığına yaslamış ayaklarını ileri uzatarak kafa dinlemeye çalışıyordu. Kızın ateşi hala düşmemişti ve yeniden serum takılmıştı. Üç gündür kendisinde olmadan uyuyordu. Tabii bu uykuların çok da kaliteli olduğu söylenemezdi. Genelde iniltiler ve titremelerle kesilen huzursuz uykusuna devam ediyordu.

"Girdiler patron ," dedi Lee'nin telaşlı sesi. "Sisteme girdiler. Geri püskürtmeye çalışıyorum ama ne kadar bilgi edindiklerinden emin değilim. Önceliği, iletişim araçlarının korunmasına verdim şu an. Senin konumunu öğrendiler mi bilemiyorum ama bu riski alamayız."

"Ne demek girdiler?" diye bağırdı Derim sinirle. "Hani her şey kontrolün altındaydı? Buna nasıl izin verirsin?"

"Toparlayacağım Patron. Telafi edeceğim yemin ederim."

"Bulabilirler mi burayı?"

"Emin olamıyorum. Hasar kontrolü yapıyorum. Gözümden nasıl kaçtığını anlayamıyorum. Kimse kıramazdı güvenlik duvarlarımızı."

Lee'nin sesindeki hüsran, Derim'in öfkesinden daha güçlüydü. Lee için bu kaybedilmiş bir savaş demekti ve o kaybetmeyi sevmezdi.

" Adadan ayrılıyoruz. Bana güvenli adres söyle."

"Marsilya ," dedi Lee hiç beklemeden. " Yatla Marsilya'ya gidin. Yalnızca uydu telefonu kullanacağız. Telefon ve mail trafiğinizi kesiyorum."

"O zaman Marsilya'dakileri de bilgilendir. Evi hazırlasınlar. Burayı terk etmek için hazırlıklara başlıyoruz hemen. Dört gün sonra Marsilya'dayız. Kız için sahte bir pasaport hazırlat ve Marsilya'daki marinaya gönder."

Derim başka bir şey söylemeden telefonu kapadı ve ya-

takta yatan kıza öldürücü bir bakış atıp kapıya doğru hareketlendi.

***

Akdeniz Açıkları
Özel Yat

Genç kız çıkamadığı bir karanlığın içindeydi. Bedeni sanki buz kütleleriyle çevrilmiş gibiydi ama aynı zamanda da alev alev yanıyordu. Teninde hissettiği acının buz yanığı olduğunu varsayıyordu. Aynı anda hem bu kadar üşüyor olup hem de ateşte yanmış gibi canının acıyor olmasına başka bir anlam veremiyordu. Etrafı karanlıkla çevrelendiği için bu durumdan nasıl kurtulacağını bilemiyordu ve artık anlamsız gelmeye başlayan çabası onu çok yoruyordu. Tükenmişti... Vücudunu kontrol edemiyordu ve ne kadar zamandır o karanlığın içinde olduğunu da artık bilemiyordu. Hücrenin ışıkları uzun süre açık kaldığında yaşadığı huzursuzluğu şimdi minnetle arıyordu. Bu kez hücrenin ışıkları tamamen kapatılmıştı ve bunun ne kadar süreceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ürkerek elini öne boşluğa doğru uzattı ama neden uzattığını bile bilmiyordu. Tutunacak tek bir dala bile şu an ihtiyacı vardı. Aklına gelen bu düşünceyle eli istemsiz olarak hüzünle boş boynuna gitti. Ona güç verecek yegane parçanın boşluğu yüreğinin tam ortasında kor gibi bir acı olarak ortaya çıktı. Kalbinin cayır cayır yandığını hissediyordu. O kayıp parça sanki onun da kaybolmasına neden olmuş gibi hissediyordu. Onun pusulasıydı o minicik eşya. Oysa artık karanlıkta yönünü kaybetmişti ve ona yol gösterecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bedenindeki tüm hücrelerin, bu düşüncenin idraki ile yeniden alev aldığını hissetti. Önü karanlıktı, yönünü kaybetmişti ve ona güç verecek, yol gösterecek pusulası da artık yoktu. Tükenen bedeni acıyla kıvrandı. Onu çevreleyen

soğuğun yok olmasını diledi. O kadar çok üşüyordu ki artık hiçbir şey hissedemez hale gelmişti. Kalbinde yalnızca acısı vardı. Çok uzaklardan sanki ruhuna üflenmiş gibi soluk bir ses kulaklarına çarpıyordu. "Pes etme!"

Bu kelimeleri öyle zorlukla duyuyordu ki karanlığın içinde hangi yönden geldiğini bile çözemiyordu. Başını hızla sağa sola çevirdi anlayabilmek için. Sanki her yönden geliyormuş gibiydi ama aynı zamanda yanlış algıladığını ve beyninin içinde yankılandığını da düşünüyordu. Bacaklarını karnına çekip ısınmak istercesine kollarıyla kendini sardı. Hücre karanlıktı. O çok üşüyordu ve kalbi acısıyla cayır cayır yanıyordu.

Gözlerini açamadığından mı yoksa karanlık nedeniyle açsa bile bir faydasının olmayacağı yüzünden mi göremediğini çıkaramadı. Gözlerinin açık olup olmadığını bile anlayamıyordu. Elini kaldırıp gözlerinin üstüne, göz kapaklarına dokunmak istedi. Bunu bilmek istiyordu. Neden göremediğini bilmek zorundaydı. Elini kaldırmak isterken nedenini bilemediği bir şeyin buna engel olduğunu fark etti. Elini kaldıramıyordu ve elinin üzerinde adeta bir yere bağlıymışçasına külçe gibi ağırlık vardı. Aynı anda yüreğinde dehşetli bir korku hissetti. Ellerini bağlayıp onu bu karanlıkta bırakmış olabilirler miydi?

Zihninin duvarlarında tüm nefreti bir top gibi oradan oraya vurdu. Ona bunları yapan o adamdan nefret ediyordu ve bir gün mutlaka tüm bunların hesabını soracaktı. Nefreti büyürken aynı anda zafer duygusu da büyüyordu içinde. Pes etmemişti, sözünü tutmuştu ve bir gün hepsi yine bir arada çok mutlu olacaklardı. Tüm kötülüklerden birbirlerini koruyacaklardı ve onu da bu karanlıktan kurtaracaklardı. İnanıyordu buna.

Düşünceler hiç durmadan zihninin içinde kopuk kopuk dolaşırken bedenindeki üşümeyi durduramaması onu en çok harap eden şeydi. Soğuğun artık bitmesini diledi. Aynı zamanda buz yanıklarının da yok olmasını istedi. Teni hem üşüyordu hem yanıyordu ve o karanlığın içinde kendisini

çok çaresiz ve güçsüz hissediyordu. İsyan dolu bir inilti döküldü dudaklarından. Daha fazlasına izin veremezdi. Onlara o zevki tattıramazdı ve asla bağırıp ağlamayacaktı. Ama bazen isyanla bağırmak istiyordu ve şu anda bunu yapmak onu çok iyi hissettirecekti. Bu düşünceyle onlara duyurmadan bağırabileceğini düşündü ve yüzünü yastığına gömerek hırsını dışa atmak ister gibi haykırdı. Ama bu haykırışı, beyninin içinde yalnızca kendisi duydu, tıpkı istediği gibi ruhu acıyla haykırırken bu ses dışarıya yalnızca isyan dolu bir inilti olarak dökülmüştü.

***

"Ne durumda?"

Jan'ın sorduğu soruya Derim başını kaldırarak bir süre boş boş baktı.

Yattaki ikinci günleriydi ve Marsilya'ya doğru yol alıyorlardı. Lee ile görüşmesinin ardından Jan'a tüm talimatları sıralamıştı ve bu tip durumlara alışkın adamlar yalnızca yarım saatte her şeyi sanki orada kimse olmamış gibi temizleyerek adayı terk etmelerini sağlamışlardı. Kiralanan helikopterin teslim edilmesi için iki adam İstanbul'a gönderilmiş, oradan Marsilya'ya uçuş programları yapılmıştı.

Elli sekiz metre uzunluğundaki dört katlı yatın, dört güvertesi vardı. Yolcular için altı, personel için altı kamaranın yanı sıra; bir VIP kamara, sinema salonu, sauna ve havuz da bulunuyordu. Adamlar, ikişer kişi birer kamarayı paylaşacak şekilde organize olmuşlardı. Jan tek başına bir kamarada kalırken Derim VIP kamarada kızla birlikte kalıyordu ki bu da Derim'in kızı yanından ayırmama kararını hayata geçirmiş olduğunu gösteriyordu.

Üç gündür kendi yatağında hala kendine gelmeden yatan kızı, kucağında kendisi yata getirmiş yine kendi kamarasındaki yatağa yatırmıştı. Doktorla konuşup bilgi alışverişinde bulunmuş, gerekli talimatları alarak yapması gerekenleri

not etmişti. Kıza yeni bir serum bağlamak zorunda kalmıştı. Kaybettiği sıvı nedeniyle zorlukla su içirebiliyordu ama kaç gündür herhangi bir şey yemediğinden serumun bu açığı kapaması makul görünmüştü. Şu ana kadar kızın durumunda çok fazla değişiklik olmamıştı. Kızın çok rahat bir uyku çekmediğini biliyordu. Ya sürekli dönüyor ya da bazen alçak sesle inliyordu. Ateşi ilk anda olduğu gibi yüksek değildi ancak bekledikleri hızda da düşmemişti. Hala ara ara otuz yedi dereceye çıkıp iniyordu. Ancak kaç gündür yüksek ateşle savaşan bedeni zayıf düşmüştü ve kendisine gelmesi kolay olmayacaktı.

"Daha iyi," dedi tekdüze bir sesle Jan'a cevap vererek.

Saat öğlene geliyordu ve ana güverteye çıkan büyük salondaki uzun maun masanın üzerinde, önlerindeki ay yapılacak olan işlerinin planları üzerinde çalışıyorlardı. Yattaki herkesin iletişimi kesilmişti. Gerekli durumlarda uydu telefonuyla Lee ile iletişime geçiyorlardı veya Lee onları bilgilendirmek için arıyordu. Derim ilk defa Lee'nin sesinde hüsran ve kızgınlık fark ediyordu. Sanki onun için çok önemli bir karşılaşmayı kaybetmiş gibi mutsuzdu Lee. Şu an kontrolü yeniden ele almış görünüyordu ancak yaşanan durum özgüvenine ciddi bir darbe indirmişti.

Yattaki adamların yapacak bir şeyi olmayınca bazısı kamaralarında tembelliğe devam etmeyi tercih ediyor, birkaçı gün içinde üst güvertedeki havuzda güneşlenerek vakit geçiriyor, birkaçı ise kendi aralarında kağıt oynayarak zamanı değerlendiriyorlardı. Ancak buna mukabil dönüşümlü olarak güvenlik amaçlı görevlerine de devam ediyorlardı. Yatta ekiptekilerden başka kaptan, ona yardım eden ikinci kaptan ile birlikte aşçı, onun bir yardımcısı ve diğer tüm işlere bakan beş görevli daha vardı. Büyük yatta herkes bir yerlere dağılmıştı ve birini görmek istemeyenin bile kaçacak yeri mutlaka vardı.

"Hala kendisine gelmedi ama..." diye Jan başı önüne eğik sıradan bir sesle karşılık verdi.

"Ara ara öksürüyor... Bütün gece anlamsızca sayıklaya-

rak döndü durdu. Birkaç gün içinde toparlayacağını sanmıyorum."

Jan kirpiklerini kaldırıp kaçamak bir bakış attı Derim'e. Başı yine öne eğik alçak sesle ifadesizce devam etti.

"Daha ne kadar devam edeceksin böyle Derim? Kızın hiçbir suçu olmadığını sen de biliyorsun."

Derim aniden başını kaldırıp sert gözlerle baktı karşısındaki Jan'a.

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum."

"Ama tartışmamız lazım. Kız bize ayak bağı olacak. Marsilya'ya vardığımızda New York'a gitmemiz gerekiyor. Kızı yanında mı götüreceksin? Bunun imkansız olduğunu biliyorsun."

"Hayır. Sen Marsilya'da onunla kalacaksın. Başka kimseye güvenemem."

"Şimdi de çocuk bakıcılığı mı yapmam gerekiyor?"

Jan'ın sesi bundan hoşlanmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

"Sana çok sorun çıkaracağını sanmıyorum. Ben yalnızca üç gün olmayacağım ve bu sürede hala tam olarak iyileşmiş olmayacak."

"Yani hasta bakıcılık yapacağım?"

Derim sıkılmışçasına yüzünü buruştururken derin bir nefes koyverdi ve arkasına yaslanarak elindeki kalemi geniş masanın üzerine attı.

"Jan..." dedi uyaran bir tonla." Bana yardım et lütfen... Kızı bırakmayı düşünmüyorum. Özellikle son olanlardan sonra bırakmayı hiç düşünmüyorum."

"Kızı tutarak hem öfkeni dindirebileceğini düşünüyorsun hem de Ağaner'e ders vereceksin öyle mi?"

"Hala mail atmaya devam ediyor. Sanal saldırılarını devam ettiriyor. Bununla birlikte ısrarla görüşmek de istiyor. Kızı bırakmamı istiyor ama bu ona da bir ders olacak. Geçmişte sözünü tutmadı, o zaman o da cezasını çekecek."

Jan düşünceli bakışlarla Derim'i izledi. "Ne zamana kadar tutacaksın peki kızı?"

"Ne kadar gerekiyorsa!"

"Bir gün bırakacak mısın yani?"

"Henüz karar vermedim... Hala istediğimi vermiyor. O inat ettikçe bu durum beni de kamçılıyor. Küçücük bir kıza yenilecek değilim!"

"Bak, Banu'nun yaptıklarından sonra bile pes etmedi kız," dedi Jan dirseklerini masaya dayayarak. "Bundan sonra neden etsin?"

"Şimdi daha zayıf. Kurtulma ümidi yok oldukça istediğim kıvama gelecek!"

Derim'in kestirip atar gibi verdiği cevabı, Jan çok inandırıcı bulmadığını belli eder bir ifadeyle dudağının ucunu kıvırdı.

"Kız birilerine anlamadığımız bir mesaj gönderdi... Her an kurtulma ümidini canlı tutacak. Bir aydır çoğu zamanını karanlık bir hücrede yarı aç geçirdi. Dövüldü, işkenceye maruz kaldı ama yine de pes etmedi. Seni tanıyorum! Fiziksel olarak hırpalanmasına artık izin vermeyeceksin. Sence kız bundan sonra gerçekten de pes eder mi?"

Bunun mümkün olabileceğine dair Jan'ın inancının olmadığı gözlerinden anlaşılıyordu. Derim hain bir gülüşle baktı Jan'a.

"Fiziksel işkenceler gelip geçicidir. Onları unutur... Bir insanı kendinden uzaklaştıran şey; psikolojik işkencedir. Bir insanın aklına girersen istediğin her şeyi elde edersin."

"Bu kız bir gün serbest kalırsa ya bu sefer de o senin peşine düşerse intikam diye?"

Derim kurnaz bir bakışla başını iki yana salladı. Bakışlarının gerisinde, aklının nasıl da karmaşık bir şekilde çalıştığı belli oluyordu.

"Machivelli'nin de dediği gibi; "İnsanları ya iyice ezin ya da bırakın. Az ezerseniz intikam peşine düşerler, çok ezilirlerse intikam akıllarına bile gelmez."

"Ve sen de kızı öyle ezeceksin ki intikam asla aklına gelmeyecek öyle mi?

"Aynen öyle... Önce kendisine gelmesini bekleyeceğim. Ümidi her geçen gün azalacak. Hayatta kalmasının tek nede-

ninin; benim öyle istediğim için olduğunu anlayacağı güne kadar bekleyeceğim. Yaşamasına izin verdiğim için bana minnet duyacak. Ve babası olacak şerefsizin yaptığı her şey için benden af dileyecek. Benim kölem olduğunu kabul ettiği gün belki gitmesine de izin veririm. Artık ondan alacağım hiçbir şey olmayacak."

Jan düşünceli bakışlarla baktı karşısındaki acımasız adama. Söylediği her şeye inandığı ve bunların gerçekleşeceğinden duyduğu özgüveni kırılamaz bir inançtı. Kendisi ise bundan çok emin değildi. Bir şeyler onu sürekli huzursuz ediyordu ve Derim'in hissettiği güveni duyamıyordu o. Bunu belli etmekten çekinmedi ve başını olumsuzca iki yana sallarken söze dökmekten de imtina etmedi.

"Ben senin gibi düşünmüyorum. İçimden bir ses büyük hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyor."

Jan'ın neredeyse mırıltılı çıkan sesi Derim'im kaşlarını sertçe çatmasına neden oldu. Öfkeli bir tonla karşılık verdi.

"Uğramayacağım! O kıza her baktığımda boynunu kırmamak için kendimi zor tutuyorum. Sırf hayattaki en değer verdiğim kişiye söz verdiğim için bunu yapıyorum. Karşımdaki bir erkek olsaydı her gün bir parçasını şu denize atar, köpek balıklarına yem ederdim. O kızın tek şansı bir dişi olması! Bu yine de intikamımı almayacağım anlamına gelmiyor. Tıpkı onun babasının, annemi parçaladığı gibi ben de onu parçalayacağım. Tek fark; onun babası olan o orospu çocuğunun annemin bedenini parçaladığı gibi ben de onun kızının ruhunu parçalayacağım! Hiçbir güç bunu yapmama engel olamayacak! Ben istemediğim sürece kimse o kızı benim elimden alamaz ve aslına bakarsan bu iş şimdi daha heyecanlı bir hale geldi... Onu kurtarmak isteyenler elleri boş geri dönmek zorunda kalacaklar! O kayıp biri artık! Öldü! Çoktan öldü aslında. Boşa çabaladıklarını görecekler."

***

Ada

Derim'in tam bir güvenle sarf ettiği sözlerle aynı dakikalarda onlardan kilometrelerce uzakta olan birkaç kişi, bunun tam tersini düşünüyordu ve onların inancı belki de Derim'den daha güçlüydü. Derim henüz farkında değildi savunma kalkanlarındaki çatlaklardan ancak İstanbul'daki birkaç kişinin inancında en ufak bir çizik bile yoktu.

"Her ne olursa olsun ne kadar zaman alırsa alsın, ona ulaşacağız ve onu kurtaracağız!" dedi Avcı kendi kendine konuşurcasına fısıldayarak.

Bir önceki günün sabahından beri ellerindeki bilgileri değerlendirip hazırlıklar yapılmıştı ve bu sabah birkaç adrese aynı anda baskınlar düzenlenmişti. Şu an bulundukları özel adadaki evin önünde etrafına bakarken bu kelimeler dudaklarından öfkeli bir tonla çıkmıştı.

Edindikleri konumlar içinde İstanbul'daki iki adres ve İstanbul'a yakın olan Marmara'daki özel ada, üçüncü adres olarak ilk baskın noktaları olmuştu. Avcı adadaki adrese yönelirken diğerleri de kalan iki adrese dağılmıştı. Şimdilik hepsinin eli boş çıkmıştı. Evlerin hepsi boştu. Tek bir çalışan dahi yoktu. Emniyet birimleri mülklerden sorumlu kişiyle irtibata geçmişlerdi. Ünlü bir hukuk firmasının ortaklarından biriydi ve adam sorgu esnasında o kadar rahattı ki öğrenebildikleri tek şey; mülklerin sahibinin Derim Akhan'ın fon sağladığı bir vakıf olduğu ve adamın uzun zamandır İstanbul'a gelmediği idi. En azından hukukçunun zırvalıkları bu yönde gerçekçi olmayan saçmalıklardı.

Avcı, Derim Akhan'ın İstanbul'a geldiğini biliyordu. Ve şimdi evin önündeki manzaraya araştırıcı gözlerle bakarken aradıkları kişinin bir aydan fazla bu adada tutulmuş olduğuna da emindi. Bu kadar yakın olup ona ulaşamamış olmak delirtici bir duyguydu. Diğer baskınlar konusunda da aynı sonuca ulaşıldığı biraz evvelki telefon konuşmalarından anlaşılmıştı. Hepsi de üzgün ve sinirliydi ancak ümitlerini yitirmemişlerdi.

Eldeki diğer ülkelerden adres bilgileri yurt dışındaki ajanlarına ulaştırılmıştı ve hepsi de gözlem altında tutulmaya başlanmıştı. En ufak bir işaret bir sonraki saldırı noktasına hareketi sağlayacaktı. Ancak bunun için çok uzun süre beklemeleri gerekeceğini henüz bilmiyorlardı.

***

2003
İstanbul

On dört yaşındaki Derim karmakarışık saçları, yaşına hiç uymayan donuk bakışları ve gergin bir yüzle karşısındaki adama bakıyordu. Bakışları adama hiç güvenmediğini bağırıyordu adeta.

Kendisi için hiçbir anlamı olmayan yalnızca annesinin daha fazla üzülmemesi için göstermelik gittiği kolejin önünde kendisini beklerken bulmuştu adamı. Arkasından seslenilen adı dikkatini çekerek dönüp bakmış, siyah resmi bir aracın yanında dikilen adamla karşılaşmıştı. Adamı tanımıyordu... Aracın diğer yanında şoför kapısının önünde dikilen iri yarı adamın şoförü olduğu aşikardı ancak Derim'in kısa zaman içinde ama çabuk edindiği tecrübeleri bunun öyle olmadığını söylüyordu. Adamın bir çeşit koruma olduğu keskin gözlerinden kaçmamıştı.

Resmi araç, ilk anda dikkatini çeken ve aynı anda gerilmesine de neden olan bir ayrıntıydı. Yaptıklarının karşısına çıkacağını beklemişti. O pislik babası böbürlenerek bunun mümkün olamayacağını söylese de suçluların her zaman yakalandığını, onun aksine bunu bilecek şuura sahipti kendisi. Aklına ilk anda kaçmak gelmişti ama kaçmasının bir çözüm sağlamayacağını düşününce bu fikirden hemen uzaklaşmıştı. Sonraki saniye, içinde bir rahatlama hissetmişti. Yakalanacak, içeri atılacak ve böylece pislik babasından da kurtulacaktı. Ayrıca kısa zaman için de olsa dehşet uyandıran işlediği suçların bedelini ödemiş olacaktı. Bu düşünce, rahatlatıcı derecede mantıklı gelince bedenini tam döndürerek adama bakmış ve umursamaz dik bakışlarla adama doğru sakince ilerlemişti.

Her insanın yaşamında, hayatını değiştiren ve tüm gidişatı

bambaşka bir yola dönüştüren kırılma noktaları olurdu. Derim için hayatının dönüm noktalarından biri o gündü. Bir sonraki kırılma; çok uzun seneler sonra karşısına çıkacaktı ve o henüz bunu bilmiyordu elbette ama o gün hayatı bambaşka bir kulvara sıçramıştı.

Adamın ricası ile kaderine boyun eğmiş gibi hiçbir şey sormadan araca binmişti. Araç, trafiğin içinde iki saate yakın kalarak zaman doldurmak ister gibi dolaşmıştı ve o, o gün kendisini tanıtan adamın kim olduğunu öğrenmişti. En başta şaşırmıştı ama çabuk edindiği umursamazlıkla tepkisini dışa vurmamıştı. Ta ki adamın en son sarf ettiği sözlere kadar.

"Sana yeni bir kimlik oluşturdum. Buradan gideceksin. Paris'te bir okul ayarladım."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum!"

O kadar keskin ve sertti ki tepkisi belki bir başkası olsa bu kadar sert çıkışa geri çekilebilirdi ancak karşısındaki adam etkilenmemiş gibi bakıyordu ona. Çocuğun inatçı olacağını biliyordu. Yaşadıkları yüzünden kırılmaz sert bir kabuğu olduğunu da biliyordu fakat elbette ona pabuç bırakacak değildi.

"Gidiyorsun! Burada kalırsan iki seneye varmaz ya hapse gireceksin ya da bir köşede öldürüleceksin!"

Adam o kadar net koymuştu ki durumunu ortaya, bir an da olsa geri çekilir gibi olmuştu ancak çabuk toparlanmıştı.

"Ben annemi o pisliğin eline bırakıp gitmem! Onunla bir anlaşmamız var. İstediklerini yaptığım sürece anneme dokunmayacak!"

"Annene ben göz kulak olacağım. Gözün arkada kalmayacak. Ama burada kalırsan annene en büyük zararı sen vereceksin. Sana açıkça söylüyorum delikanlı... Baban köşeye sıkıştığında tüm suçu sana yükleyecek ve kenara çekilecek. Annene şu anda bir şey yapamaz, hala dedenden kalan mirası üzerine alamadı ve vasiyetnamedeki şart buna engel olacak. Tek kozu sensin! Seni kullanarak anneni yıldırmaya çalışacak ve sen burada kaldığın sürece annene yardımın değil zararın dokunacak. Annen, sen güvende olduğun sürece güvende. Fakat sen bataklığa girdin ve ikinizi birden dibe çekiyorsun."

"Annemi rahat bırakmaz."

"Annen artık yalnız değil. Devlet arkasında. Boşanacaklar. An-

nene koruma vereceğim."

Derin susarak düşünceli gözlerini yere indirmişti. Çocuğun bu suskunluğundan faydalanan adam üsteleyerek devam etmişti.

"Yarın için her şey hazırlandı. Yarın sabah ilk uçuşla Paris'e gidiyorsun. Seni alanda biri karşılayacak ve okuluna götürecek. Anneni bir süre güvenli bir evde tutup boşanma için hazırlıkları tamamlayacağım. Uzaklaştırma kararı çıkaracağım ve her zaman güvende olmasını sağlayacağım. Gideceksin buradan Derim! Gideceksin ve kendine düzgün bir hayat kuracaksın. On sekiz yaşına geldiğinde dedenden kalan her şeyin kontrolü sende olacak. Bu, güzel bir hayat kurman için yeter de artar bile. Geçmişi unut ve bundan sonraki yoluna bak."

"Annemi bir daha görmeyecek miyim?"

"İstediğin zaman telefonla görüşebilirsin. Güvenli bir hat ayarlayacağım size. Annen tanınan biri. Kimliğini değiştirsek bile onu tanıyan birileri çıkacaktır ki o da kimliğinin değişmesini istemiyor zaten. Kaçak bir hayat istemediğini söyledi. Senin nerede olduğunu babanın bilmesini istemiyor. Evden kaçmış bir gençten başkası olmayacaksın. Yaşadıklarına dayanamadın ve kaçtın. Hikaye bu! Annenle bir araya gelirsen senin peşine düşer ve başladığımız yere döneriz."

Derim isyan dolu bir sesle "Neden onu içeri tıkmıyorsunuz da biz hayatımızın içine edilmesine seyirci kalıyoruz?" diye bağırmıştı.

"Alamıyorum! Çünkü hiçbir kanıtım yok elimde. Yaptıklarını başkalarının üzerine atarak iftira diyecek ve çabucak çıkacak dışarı. Her şeyi kitabına uygun yapmış. Yalnızca sen ve annenin şahitliğini kullanabilirim ki bunu tercih etmiyorum. Bu şahitlik senin de içeri girmene neden olur. Annen bunun olmasını istemiyor ve durum o noktaya gelirse babanın yanında olmaktan başka çaresi yok. Sırf senin için sessiz kalacak. Ayrıca kendi babasının da adı söz konusu. Ölümünden sonra temiz bir adı olan adam da lanetlenmiş olacak. Samim Akhan bunu hak etmeyecek kadar şerefli bir adamdı."

Derim, elinden geldiğince direnmeye çalışmıştı ama günün sonunda söylenenlerin doğru olduğunu o da kabullenmek zorunda kalmıştı. Aynı günün akşamı annesi ile yaptıkları konuşma ona

başka bir seçenek tanımamıştı. Funda Akhan her ne olursa olsun oğlunun kurtulmasını istiyordu. Ömrünün sonuna kadar oğluna hasret kalacağını bilse de en azından iyi bir hayatı olacağını düşünerek acısını içine gömecekti.

Ertesi sabah operasyon geçekleşmişti. Evden çıkan Akif Sancar'ın ardından, onları almaya gelen araçta bekliyordu bir önceki gün konuştuğu adam. Önce Derim'i alana bırakmışlardı. Derim yeni pasaportuna dalgın gözlerle bakmıştı. Artık bir Fransız vatandaşıydı. Bunun nasıl gerçekleştiğine dair hiçbir fikri yoktu ama arabadaki adamın gücünü ve konumunu düşününce fazla da düşünmemesi gerektiğine karar vermişti. Annesinin kızlık soyadını almıştı ve tüm bu olanların içinde onu en çok memnun eden tek şeydi o. Tutunacak minik bir daldı belki ancak yanan yüreğini serinleten bir çiy tanesi kadar güzeldi de.

O gün, o uçağa binerken annesini son görüşü olduğunu elbette bilmiyordu. Öyle bir sarılış ve vedaydı ki o ayrılık, sanki ikisi de hissetmiş gibiydi. Uzun süre birbirlerinden ayrılamamışlardı. Her şeye karşın bir gün yeniden bir araya gelebileceklerini düşünmüştü Derim. Yıllarca bu umudu hiç yitirmemişti. Annesinin sesini duyduğu her an yüreği ferahlamış, artık hiçbir şekilde hissetmediği huzuru yalnızca onun sesinde bulmuştu. O gün, o alanda son kez annesinin gözyaşlarını elleriyle silmiş, bir gün mutlaka yeniden bir araya geleceklerine yemin etmişti. Ve o yemin hiçbir zaman yerine getirilememişti.

Funda, 2004 yılında nihayet Akif Sancar'dan boşanabildiğinde hala devlet koruması altındaydı. Bundan sonraki senelerde de devam etmişti bu koruma. Boşanmasının ardından babasından kalan Silivri'deki küçük çiftlikte yaşamaya başlamıştı. Her zaman kapısının önünde iki polis oluyordu ve yıllar sonra ilk defa kendisini huzura ermiş hissediyordu.

Geçmişte ona el uzatmamış kimseyle görüşmüyordu. Sosyal hayatı yok denecek kadar azdı ve bundan şikayetçi değildi. Evde ona yardımcı olması için tutulan karı koca olan Şevket Bey ve Zahide Hanım vardı ki onlar da tüm ihtiyaçları için yeterliydiler. Zamanının çoğunu ya bahçeyle uğraşarak ya kitap okuyarak ya da evlendikten sonra eline sayılı kez aldığı kemanını çalarak geçiriyordu

Kemanı eline her aldığında oğlu aklına düşüyordu. Kemanı, bazen kocasının olmadığı zamanlarda ya da bazen sırf ikisinin de acılarını unutturmak istercesine çaldığı zamanlarda Derim'in, kendisini hayranlıkla izleyen yüzü hiç gözünün önünden gitmiyordu. Derim, annesinin kemana her dokunduğunda ikisinin başka bir dünyaya geçiş yaptıklarını düşünürdü ve orası yalnızca ikisine ait bir dünyaydı. Annesini dinlemekten asla bıkmıyordu.

Funda daha küçükken çalmaya heves ettiği keman konusunda babasından her zaman destek görmüştü. Genç kızlığa adım attığı zamanlar hocasının dikkatini çekecek ve babasıyla konuşmasına neden olacak kadar ustalaşmıştı da. Eğer insanlardan o kadar çekinmese ve içe dönük yapısı olmasa belki de dünyaca ünlü bir virtüöz olabilirdi ancak yüzlerce kişi önünde böyle bir performans sergileyebileceğine olan inancı hiçbir zaman olmamıştı. Müziği çok seviyordu ama bunu kendi evinin duvarları arasında yalnızca kendisiyle, geçmişte babasıyla ve sonradan da oğluyla paylaşmayı tercih etmişti.

Samim Bey, kızındaki yeteneği her zaman gurur duyarak izlemişti. Onu çok kereler yüreklendirmiş, konservatuvara gitmesi için cesaret aşılamaya çalışmıştı ancak kızının utangaç yapısı bu girişimlerini başarısızlığa uğratınca en azından müzikten soğumaması için bu baskılarına son vermişti. Kızının yalnızca kendisine sunduğu performanslar zaman içinde ona eşsiz anlar yaşatmış, tek kişilik seyirciliğini hiç bitmeyen bir hevesle devam ettirmişti.

Funda'nın çiftliğe yerleşirken yanında getirdiği o değerli keman o zamanki hayatında en vazgeçilmez dostuydu. Babası, onun o cesaretli adımı atabilmesi için sırf kızını heveslendirmek adına baş döndürücü bir girişimde bulunmuş, o daha on altı yaşındayken 1958 yapımı Stradivarius kopyası pahalı bir keman satın almıştı. Ödediği yüksek fiyat kızı için değerdi ancak Funda kemana aşık olsa da kalabalık önünde çalma korkusunu bir türlü yenememişti. Çiftlikte yaşadığı sürece de çaldığı kemanın nağmelerini kendi yalnızlığı ve oğlunun özlemiyle paylaşmıştı.

Derim, Paris'te başladığı yeni hayatını ondan beklenildiği gibi şekillendirmemişti. İçindeki şiddetten bir türlü kurtulamıyordu. Ruhunun çoktan kaybolduğuna inanmıştı ve artık onun iyi bir ha-

yat yaşayacağını umut edenlerin tersine bir düşünceye sahipti. . Ne öfkesi ne de kini tükeniyordu. Yaşadıklarını unutması mümkün değildi ve bu sebeple artık her şeyin çok geç olduğunu düşünüyordu. Onun bir ayağı hep bataktaydı ve belki de bunun böyle olması gerektiğini aklından geçiriyordu. Bu düşüncelerle yaptığı girişimler de karşılığını buluyordu elbette. Okulu bırakmıyordu. Sırf annesi üzülmesin diye bunu devam ettiriyordu ama okul dışında yaptıkları henüz kimsenin kulağına gitmemişti.

Okul dışındaki neredeyse tüm zamanını sokaklarda geçiriyordu. Bulabildiği her pisliğe bulaşmak onda alışkanlık haline gelmişti. İçindeki şiddet ve öfkeyi dindiremediği için dövüşlere girmesi de kaçınılmaz olmuştu. İlk zamanlar çok dayak yemişti ancak dayak konusunda antrenmanlı olduğu için pes etmiyordu. Aksine her dayak, her yenilgi onu daha da hırslı hale getiriyordu.

On altı yaşına gelmişti ve Jan'la tanışması bu döneme rast geliyordu. O zamanlar çelimsiz olan on beş yaşındaki Jan'ı gece yarısı karanlık bir çıkmaz sokakta çöp konteynerlerinin arasında sıkıştırılmış halde iki adamın tecavüzünden kurtarmıştı. Belki bir dakika daha geç kalmış olsa Jan için her şey çok geç olacaktı ancak Derim buna izin vermemişti. O geceki dövüşte yine yenilmişti ve onun da hali çok iç açıcı değildi. Hissettiği hüsranın acısını o gece o iki adamı delik deşik ettikten sonra cesetlerini çöp konteynerlerinin arasında bırakarak çıkarmaya çalışmıştı. Yanında her zaman taşıdığı sustalıyı kullanmaktan bir an bile tereddüt etmemişti ve yüzü duvara bastırılmış, pantolonu dizlerine kadar indirilmiş Jan, onun bu tereddütsüz girişimini ilk an dehşetle izlemiş ardından Derim'in soğukkanlı bir sesle "Çek o pantolonunu yukarı!" diyen komutuna hızla uyarak yere serilen cesetlerin üzerinden atlayarak onu takip etmişti. O takip ve minnet hiç bitmemişti.

Derim'in insanlar hakkında edindiği bilgileri kendi amacı için kullanmasını keşfettiği dönem de o zamanlara rastlıyordu. Okuduğu okulun müdürü hakkındaki gizli bilgileri ele geçirdiğinde kullanmaktan çekinmemişti. Küçük kızlarla birlikte olmayı seven bir okul müdürü asla ifşa olmayı istemezdi ve Derim'e boyun eğmek zorunda kalmıştı. Derim, Jan'ı okula kabul ettirmişti, yanından bir an bile ayrılmamasını sağlamıştı ve şantaj yapmaktan hiçbir zaman

utanmamıştı. Amaca giden yolda her şeyi kullanmaya hazırdı Derim. Sonraki yıllarda Jan'la ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

On sekiz yaşına vardığında dedesinden kalan her şeyin kontrolü ona geçmişti ve bu ona çok daha rahat hareket edecek bir alan sağlamıştı. Çoktan kendilerine bir ev tutmuş birlikte aynı evde yaşamaya başlamışlardı. Hızlı bir yaşamdı her ikisi için de. Dışarıdan bakıldığında rahatça para harcayan gününü gün eden iki genç gibi görünüyorlardı. Kısmen bu doğruydu da. Kızlar ve alkol o zamanlar hayatlarının belli bir bölümünü kaplıyordu. Ancak dövüşlerde de artık bir isim yapmaya başlamışlardı. Derim özgüvenliydi. Korkusuzdu. Ve bu işlerin nasıl döndüğünü biliyordu artık. Aylar süren seyahatler yaparak başka şehirleri ziyaret ediyorlardı. Avrupa'da gitmedikleri şehir kalmamıştı neredeyse ve bu şehirlerin turistik yerlerinden çok, en karanlık yerlerinde cirit atıyorlardı.

Derim genç olmasına rağmen kendinden emin duruşu ve tavrıyla göz dolduruyordu. Jan'ın ondan öğrendiği çok şey olmuştu ve geçmişe dönüp baktığında evden kaçtığı için hiçbir pişmanlık hissetmiyordu. Zaten yanında yaşayabileceği kimsesi de kalmamıştı. Saçma bir kıskançlık sonucu annesini öldüren babası hapse girince annesinin akrabaları onu yanlarına almak konusunda istekli olmamışlardı. Hayatının, şu anki halinden daha iyi olacağını sanmıyordu ve Derim'le olan arkadaşlığı her şeyden çok daha üstündü.

Jan on sekiz yaşına bastığında Derim on dokuz yaşındaydı ve ikisi de okulu bitirdikten sonra bir yıl sürecek bir seyahate çıkmışlardı. Hindistan ve Uzak Doğu'yu adım adım dolaşmışlardı. İkisinin de lükse düşkünlüğü yoktu. İhtiyaçlarını karşılayacak paraları vardı ancak bu para onların başını döndürüp anlamsızca harcamalarını gerektirecek kadar vazgeçilmez değildi. Derim'in ileriye dönük planları vardı ve o sıralar bu planların ilk tohumlarını ekmeye başlamıştı.

Derim, bugün sahip olduğu gücü daha yirmili yaşların başındayken ince ince planlayarak elde etmişti. Her bilgi değerliydi ve bilgi güç demekti. O da ilk başlarda gücünü bilgisinden almıştı. Bilgi edinmek için harcadığı paralar önemsizdi çünkü harcadığından çok daha fazlasını elde edeceğini biliyordu. Ki bunda da yanılmamıştı. İnsanları bir araya getirip alışveriş yapmalarını sağlayarak kendi

payını alıyordu. Bazen kimisi bir araya gelmek istemiyordu elbette ancak Derim'in elindeki bilgiler sayesinde bir araya gelmek zorunda kalıyorlardı ve Derim bu birleşmelerden memnundu.

Dövüşleri kontrol etme düşüncesi o zamanlar aklına girmişti. Neredeyse gittikleri her ülkede bu tür yasa dışı dövüşler oluyordu ve insanların vahşi taraflarını tatmin eden bu tür aktivitelere inanılmaz paralar yatırdıklarını görmüştü. Bu fırsatı kaçırması imkansızdı. Nitekim kaçırmadı da. Artık dövüşler onun organizasyonunda yüksek bahislerle ve çok daha güvenli şekilde yapılıyordu. Zaman içinde izbe yerlerde kaçak şekilde yapılan dövüşler şekil değiştirerek çok daha profesyonel bir görüntüye kavuşmuştu. Tabii yasa dışı olduğu için yine kaçaktı ama artık daha düzenli ve kontrollüydü her şey.

2011 yılında Cheng Lee ile karşılaşması, organizasyonu için bir dönüm noktası ve aynı zamanda ilk büyük adımdı. Ve o sene aslında her anlamda Derim için hayatının en önemli senesi olmuştu. En büyük adımı attığı o sene aslında kendisini yüzlerce adım geriye götürecek ve pişmanlığını bir an bile içinden atamayacak haberi de aldığı seneydi. Annesi Funda Akhan, acımasızca ve hunharca öldürülmüştü...

9. BÖLÜM

2019
Akdeniz Açıkları
Özel Yat

Genç kız kendisinin tam olarak kestiremediği fakat gerçekte günler sonra, ilk defa gözlerini açmıştı. O farkında değildi ama üç gündür suyun üzerindelerdi. Açılan gözleri ilk anda ne olduğunu anlamaya çalışırcasına etrafta dolaşmıştı. İçinde bulunduğu oda, ki sonradan bunun kamara olduğunu anlayacaktı onu şaşırtan bir lüksle döşenmişti. Odanın ortasındaki kocaman yatağın içinde titreyen kollarından güç alarak ellerini yatağa bastırmış ve yavaşça kalkmaya çalışmıştı. Boğazı öyle kurumuştu ki litrelerce su içmek istiyordu. Gözleri etrafta ağır ağır dolaştı. Odanın içindeki aydınlığı sağlayan yuvarlak pencerelere başını çevirdiğinde görebildiği yalnızca sıcacık bir maviydi.

O kadar uzun süre gökyüzünün rengine hasret, kapalı kalmıştı ki bu renk içini ısıtmıştı. İlk birkaç dakika titreyen kollarının üzerinde odayı taramıştı. Yerler tatlı bir sütlü kahve renginde halıyla döşeliydi. Yatağın yanlarında iki büyük komodin vardı ve bunların hemen üstünde duvara sabitlenmiş aplikler aydınlatma için monte edilmişti. Çikolata kahvesi döşemeyle kaplı iki kişilik kanepe, odanın garip simetrisine uygun şekilde bir köşeye çapraz yerleştirilmişti. Önünde maun parlak cilalı yuvarlak bir sehpa vardı. Duvarlar krem rengi boyanmıştı ve odada koyu kahverengi, parlak cilalı iki

kapı dikkati çekiyordu.

Kuruyan boğazı için çare ararcasına etrafta gözlerini dolaştırırken zorlukla yutkundu. Boğazında şiddetli bir ağrıya neden olan kocaman bir yumru varmış gibi hissetti. Başını yana doğru çevirdiğinde yatağın kendi tarafında bulunan komodinin üzerinde bir şişe su ve boş bir bardak gördü. Derdine çare bulmuş olmanın sevinciyle geriye döndü ve ağır hareketlerle suya uzandı. O kadar bitkindi ki harcadığı bu efor bile ona zül gelmişti. Şişeyi, titreyen elleriyle düşürmekten korkarcasına sıkı sıkı tuttu ve kucağına yerleştirerek bardağa uzandı tekrar.

Kana kana tüm şişeyi bitirmek amacıyla giriştiği işe bir bardağın ardından son vermişti. Her yudumu zorlukla yutkunmuştu ve şimdilik kuruyan boğazının ihtiyacını giderdikten sonra şişe ve bardağı yerine bıraktı. Her hareketi öyle yavaş icra ediyordu ki buna rağmen günlerce yük taşımış gibi yorgun hissediyordu. Ayaklarını yattığı yataktan aşağı sarkıttı ve yatağa tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. Üzerinde şort benzeri bir külot ve yalnızca atlet vardı. Bedeni hala sıcaktı ama önceki kavrulma hissini artık duyumsamıyordu. Bu da onun için minnet duyacağı bir yenilikti. Zihni yavaş yavaş tüm düşünceleri sıraya sokmaya başladığında aşağı yukarı neler olmuş olabileceğini anlıyordu. Onu o hücreden çıkarmış olmaları ise şaşırtıcıydı. O ruh hastasından böyle bir hareket asla ummazdı. Ağır adımlarla, etraftaki eşyalara tutunarak yuvarlak pencereye yaklaştı ve dışarıyı görmeye çalıştı. İşte beynine balyoz etkisini yapan darbe de gördükleriyle ortaya çıktı.

Bilinmezliğin ortasındaydı. Gözleri dışarıyı panikle tararken görebildiği tek şey deniz ve gökyüzüydü. Dünyanın hangi noktasında olabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ada denilen yerde en azından bulunmayı ummuştu. Gönderdiği mesajın işe yarayacağından ve onu kurtarmak için harekete geçeceklerinden o kadar emindi ki şu anki gördükleri, tutunduğu tek ümidini yerle bir etmişti. Ufuk çizgisi gökyüzüyle birleşmişti ve güneş ışınları suya öyle güzel vu-

ruyordu ki başka zaman olsa kendisini o suya atmak, denizin ve güneşin tadını çıkarmak isterdi. Oysa şimdi gördüğü mavilik onun için adeta karanlığın başka bir tonu gibiydi. Yine sonsuzluğa uzayan bir renk ve yine esaretti görünen.

Çenesi titremeye başladığında kaşlarını çatarak yumruklarını sıktı ve kendi kendine kızarak içinden buna son vermesini haykırdı kendisine. Mutlaka bir çıkış yolu bulacaktı. Ümitsizliğe kapılması olasılık dışıydı. Arkasını dönerek üzerine giyebileceği bir şeyler bakındı. Bu odadan çıkmak zorundaydı. Hareket halinde olduklarına göre bir teknenin içindelerdi. Dışarı çıkmak ve elindekilerle yetinmeye çalışıp temiz hava almak istiyordu. Odanın içinde yavaşça ilerleyerek yatağın diğer tarafında olan dolap kapaklarına ulaştı. Açtığı kapaklar ona sıra sıra dizilmiş erkek giysileri sunmuştu. Kaşları yeniden çatıldı. Bu odada ne işi vardı ki? Hasta olduğu için belki ölmesini istememişlerdi ama daha mütevazı döşenmiş küçük bir kamaraya atmış olmaları gerekirdi onu. Giysileri birbirinden iterek bir fikir edinmeye çalıştı. Takım elbiseden spor kıyafetlere kadar her türlü giysi mevcuttu. Daha fazla kurcalama isteği içinden hiç gelmiyordu, o yüzden kendisine bir elbise gibi olacağını düşündüğü siyah bir tişörtü çekerek çıkardı ve üzerine giyindi. Tıpkı düşündüğü gibi tişört kalçalarının bir karış altında kalmıştı. Tişörtün kısa kolları onda fakir kol gibi durmuştu. Önce dolabın yanındaki kapıya uzandı. İçerisinin banyo olduğunu görünce incelemeden edemedi.

Anlaşılan, adam lüksüne düşkündü. Daha önce bu derece lüks döşenmiş bir banyo görmemişti. Kocaman bir jakuzi banyonun neredeyse yarısını kaplıyordu. Sarı damarlı mermer tezgahta yan yana iki gömme lavabo vardı ve tezgahın üstündeki duvara boydan boya ayna monte edilmişti. Klozet ve kullanılan armatürlerin hepsi de ne kadar kaliteli bir malzeme ve işçilik kullanıldığını gösteriyordu. Küçümsercesine burnunu bükerek ileri bir adım attı ve hiç düşünmeden musluğu açarak eliyle soğuk su olduğuna emin olmak istercesine suyu kontrol etti ve sonra avuç avuç suyu yüzüne çarptı.

Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Yandaki askılıkta katlanarak düzgünce asılmış olan havlulardan birini çekti ve yüzünü kurularken bakışlarını aynaya kaldırıp merakla yüzünü inceledi.

En son ne zaman aynada kendisini böylesine incelemişti acaba? Şu an yüzü öyle solgun görünüyordu ki bir an aynadaki aksin kendisi olup olmadığına dair şüpheye düştü ve hafifçe öne doğru eğildi. Gözlerinin altı belirgin bir siyahlıkla kaplanmıştı. Parlak mavi gözlerindeki ışık sönmüştü sanki. Yüz çizgileri yorgun bir suratı ortaya seriyordu şu an. Öyle süzülmüştü ki tabiri caizse yüzü kaşık kadar kalmıştı. Bir avucun tamamen kaplayacağı kadar küçülmüştü. Boynu incecik görünüyordu. Saçlarının parlaklığı gitmiş, mat tutamlar omuzlarından sarkıyordu. Ellerini yukarı kaldırarak gözlerini indirdi ve ellerini inceledi. Önce avuçlarına bakıp sonra yeniden ellerinin üstünü çevirdi. Elleri bile incecik kalmıştı. Uzun düzgün parmakları neredeyse kürdana dönüşmüştü.

Sıkıntıyla dudaklarını büzdü. Bu kadar güçsüz olmaması gerekiyordu ancak uzun bir süredir düzgün beslenemiyordu ve şu anki durum kaçınılmaz bir gerçekliği göz önüne sermişti. Dişlerini alt dudağına bastırdı ve gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Ne olursa olsun geri adım atmayacaktı. Fiziksel güç önemliydi elbette ama onun en çok ihtiyacı olan şey ruhsal gücünü sağlam bir şekilde ayakta tutmasıydı. Kararlı bir baş sallamayla topuklarının üzerinde döndü ve ağır adımlarla banyoyu terk ederek tekrar odaya döndü. Onu bu odada kilitlemiş olma ihtimalleri üzerinde kısacık düşündü ve bunun anlamsız olduğuna karar verdi. Eğer onu küçük bir hücrede değil de bu lüks odada tutmaya karar verdilerse ve eğer şu an hangi denizin ya da okyanusun ortasında olduklarını da kendisinin bilmediğinin farkındalarsa onu burada kilitli tutmalarının bir anlamı olmayacaktı. Denizin ortasında hiçbir yere kaçamayacağını gayet iyi biliyorlardı.

Bu düşünceyle odadaki diğer kapıya yöneldi ve kapı kolunu aşağı indirdi. Tıpkı düşündüğü gibi kilitli değildi. Birkaç adım atarak odadan çıktı ve dar uzun koridorda dikkatli

gözlerle etrafa baktı. Koridorun ucunda karşılıklı iki kapı daha vardı ve bu kapılardan ortalama beş metre sonra yukarı doğru tırmanan ahşap merdivenler dikkati çekiyordu. Kız kararlı adımlarla koridorda ilerledi ve karşılıklı iki kapının önünden geçerek merdivenleri yavaş yavaş duvarlara tutunarak tırmandı. Attığı her adımda kendisini çok yorgun ve bitap hissediyordu ancak merakına da engel olamıyordu. Hepsinden önemlisi uzun sürenin ardından özlediği temiz havayı ciğerlerine çekme düşüncesi onu bir sonraki adıma teşvik ediyordu.

İki kat merdivenleri ağır ağır tırmanırken kimseyle karşılaşmadı ve bu durum o an garip gelse de önüne herhangi bir engel çıkmadığı için umursamazca omuz silkti. Nihayet geniş bir açıklığa çıktığında gözlerini etrafta dolaştırdı. Yerlerin parkeleri ışıl ışıldı. Ayak tabanları pürüzsüz parkelerin üstünde kayarcasına adım atıyordu. Günlerce berbat bir beton zeminde volta atan tabanları, bu pürüzsüzlüğün tadını çıkardı ve ayaklarını sürüyerek yavaşça ilerledi.

Göz alabildiğince deniz şimdi karşısındaydı. Yüzüne vuran rüzgarla sırtından sarkan saçları dalgalandı ve yavaşça kenarda bulunan parmaklıklara doğru ilerledi. Avuçları parmaklığı kavradı ve yüzünü denize çevirerek gözlerini yumdu, başını geriye attı. Rüzgar, yüzünü öyle nazik dokunuşlarla okşuyordu ki bunun bile mutlu olması için iyi bir işaret olduğunu düşündü. Yüzünü denize çevirdi ve derin derin burnundan nefesler çekerek ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Saçları arkasında uçuşuyor, yüzüne vuran tutamlar az da olsa yüzünü kamçılıyordu ama ellerini kaldırıp düzeltmedi bile. Yalnızca kenarda sıkı sıkıya tuttuğu demir parmaklıkları kavrayarak ayakta dikilip kapalı gözlerle o anın tadını çıkardı.

Dakikalar sonra gözlerini açıp şu anki kafesi olan denizi izledi. Arada köpük gibi dalgalar oluşuyordu. Başını aşağıya indirip baktığında içinde bulundukları teknenin, yardığı denizde hızla ilerlediğini fark etti. Dirseklerini parmaklıklara dayadı ve kollarını birbirine paralel yatırarak yanağını kolla-

rının üzerine dayayıp denizi izledi. Dakikalarca...

Dalgın gözleri, şu an içinde bulunduğu duruma herhangi bir çözüm aramadığını belli ediyordu. Yalnızca denizi izlemek istiyordu. Ona huzur veren tüm düşünceleri zihninden geçirirken mutlu olduğu her anını tek tek düşünmeye çalıştı. O an, ona çözüm gibi gelen tek şey buydu. Hayatta kalabilmesi için o anıların hepsine tutunmaya ihtiyacı vardı. Gözlerini yeniden yavaşça kapadı ve kurumuş dudaklarının arasından denizin sonsuzluğunda kaybolan kelimeleri fısıldadı.

"Hayattayım Kızıl... Hala hayattayım ve nefes aldığım sürece biliyorum ki beni bulacaksınız."

***

Derim ve Jan, üst güvertedeki geniş salonun yumuşak koltuklarına yayılmışlardı. İkisinin de kucaklarında laptopları vardı ve önlerinde uzanan birkaç ayın programını oluşturuyorlardı.

"Takvim çok yoğun olacak gibi görünüyor."

Jan'ın mırıltısına Derim başını sallayarak karşılık verdi. "Haftaya New York ve Jason görüşmesi. İşi bağladıktan sonra teslimat hazırlıklarının yapılması gerekecek. Bunun için de birkaç görüşme yapmamız lazım. Temmuz sonunda Tayland dövüşleri... Seyahat programımızı şimdiden netleştirelim. Yanımızda dokuz adam olacak. Jeti ayarlayalım. Sen kaptana New York programını da ver. Marsilya'ya gelsin. New York dönüşü Paris'e geçiyoruz... Paris'ten belki iki kez Malta'ya geçmemiz gerekebilir. Fazla boş bırakmamak lazım..."

Jan başını sallayarak notlarını hızla almaya devam ediyordu. Tüm bunları programlarken organize edilmesi gereken onlarca iş olacaktı.

"Paris'teyken firmaya da bir uğramamız gerekiyor."

"Onu da programa al. Lee ile gider gitmez bir görüşme yapalım, durumu yüz yüze konuşmamız lazım. Onu ihmal etme araya bir yere sok."

"Paris programına ilk onu aldım zaten merak etme."

Jan başını kaldırıp Derim'e bakınca Derim'in arkasındaki geniş camlardan dışarıyı gördü ve parmaklıkların önündeki kızı fark etti. Dışarı adım atacak kadar toparlamış olduğu belliydi.

"Derim..." diye seslendi uyarırcasına. Derim başını kaldırıp ona bakınca Jan gözlerini dışarıdan ayırmadan çenesiyle arkasını işaret etti. Derim başını omzunun üzerinden geriye çevirerek işaret edilen noktaya baktı ve o anda saçma bir duygunun benliğini ele geçirdiğini fark etti.

Kızın saçları rüzgarda uçuşuyordu ve yüzünde garip bir huzurla ayakta dikiliyordu. Gerçi öne eğdiği vücudu nedeniyle hafif kamburlaşmış bedeni garip bir duruş sergiliyordu ama yine de üzerinde kendi tişörtünü giyinmiş olan kızın görüntüsü, benliğinde derinlerde bir yerlerde depreme neden olmuş gibi hissetti. Kucağındaki laptopu geniş kanepenin üzerine bırakarak bedenini geriye çevirdi, bunun için bir bacağını altına toplaması gerekmişti. Bakışlarını kızın üzerinden çekemiyordu ve sanki gözleri kendi iradesi dışında kıza kilitlenmiş gibiydi. Çok solgun ve zayıflamış görünüyordu ama bir o kadar da manasız bulduğu ve bir türlü açıklamasını yapamadığı çarpıcı bir etkileyiciliğe sahipti.

Kız, yüzünü kaldırıp bakışlarını denize çevirdi ve kollarını parmaklıklardan sarkıtarak öne doğru eğildi. Derim istemsizce yerinden kalkmak için hızlı bir hamle yapacakken kızın elini sallayarak sesli bir kahkaha attığını duydu. Aniden yerinde dikilmiş ve heyecanla yerinde kıpırdanmaya başlamıştı.

"Yunuslar..." diyen Jan'ın açıklama getiren alçak sesini geriden duydu. "Sanırım yunusları gördü. Bir süre teknenin yanında yüzmeye devam ederler."

Derim herhangi bir karşılık vermeden kızı izlemeye devam etti. Kız heyecanlı bir tavırla bir adımı yana doğru attı ve başını yine aşağı doğru eğdi. Eğilmesiyle birlikte biraz daha yukarı sıyrılan tişörtün etekleri bacaklarının çok daha büyük bölümünü ortaya çıkardı. Derim bu görüntüyle kaşlarını çat-

tığının farkında değildi ancak düşünceli gözlerle Derim'in tepkilerini izleyen Jan'ın dikkatinden kaçmadı bu mimik. Derim daha fazla dayanamıyormuş gibi sabırsızca yerinden kalkmaya niyetlenince aynı anda Jan da ayağa fırladı ve hızla kelimeleri sıralayıp "Ben gidip aşçıya söyleyeyim yiyecek bir şeyler hazırlasın. Günlerdir yemek yemedi aç olmalı" dedi Derim'in önünde salonun kapısına doğru ilerlerken.

"Önce bir bardak portakal suyu getirsinler."

Derim'in arkasından seslendiği cümleyle başını omzunun üzerinden geriye çevirerek adama baktı. Derim'in bakışları sertti ama onu çok iyi tanıyan Jan'ın, sesindeki o minicik tınıyı gözden kaçırması imkansızdı. Derim umursamaz davranıyordu ama kız hakkında endişelendiği inkar edilemezdi. En azından Jan bunu inkar etmiyordu, Derim'in henüz bunu kabul etmesi imkansızdı.

"Söylerim."

Jan'ın salonu terk etmesinin ardından Derim sert adımlarla salonun geniş kapısına yöneldi ve sürgülü cam kapıları iki yana iterek tamamen açılmasını sağladı. Kapıdan çıkıp sağa döndü, birkaç metre ilerleyerek yatın sancak tarafına yönelerek kenardaki parmaklıklara yaklaştı ve genişliği yaklaşık iki metrelik geçişte öne doğru adımlarını sıraladı. Kızın sırtı ona dönüktü ve geldiğini henüz fark etmemişti. Derim başını kaldırıp kızın ilerisine bakınca adamlardan ikisinin, alt kata inen merdivenlerin başında kızı izlediklerini gördü. Adamlar onun varlığını fark ettiklerinde Derim'in sert bir baş işaretiyle ortadan kaybolmalarını ima eden jestine anında tepki verip merdivenlerden alt kata inmek için hareketlendiler.

Kız henüz etrafında olanların farkında değildi. Bütün dikkati parmaklıkların ötesindeki görüntüye toplanmıştı. Derim çabuk bir bakışı denize çevirdiğinde Jan'ın haklı olduğuna şahit oldu. Yatın çevresinde bir yunus sürüsü vardı ve tekneyle birlikte oyuncu sıçrayışlarla hareket ediyorlardı. Bazen sudan çıkıp yukarı sıçrıyorlar sonra türlerinin sahip olduğu o mükemmellikle yeniden suya dalıyorlardı. Kız koltuk atlarını parmaklıkların üstüne dayamış, sarkıttığı elleri-

ni ileri uzatmıştı. Sanki onlara dokunmak ister gibi... Ya da sanki onlarla birlikte özgürce yüzüp kaçıp uzaklaşmak ister gibi... Kızın dudaklarından, gördüklerinden dolayı hissettiği hayranlık ve coşkuyla birlikte kısa bir kahkaha çıktı ve aynı anda kahkahalar öksürüğe dönüştü. Bir eliyle ağzını kapatarak öksürmeye devam ederken bakışlarını hala yunuslardan ayırmamıştı. Bir süre öksüren kız nihayet öksürük kesilince yeniden gülümseyerek yunusları izlemeye devam etti.

"Onlardan medet umuyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Genç kız, arkasında duyduğu sesle hızla geriye dönüp bir adım geri çekildi. Gülümsemesi çoktan yüzünden silinmişti. Kaşları anında çatılmıştı ve nefret dolu bakışlarla Derim'e baktı. Derim bu bakışlara donuk bir yüzle karşılık verdi fakat içinde yukarı doğru yükselen ve kendisini rahatsız eden tarifsiz kıpırtıyı gömmek istercesine belli belirsiz yutkunarak diplere göndermeye çalıştı. Kız karşılık vermeden onu izliyordu. Derim'in üzerinde siyah bir şort ve yakası açık kısa kollu keten beyaz bir gömlek vardı. Ayakları tıpkı kızınkiler gibi çıplaktı. Yana doğru bir adım attı, kalçasını parmaklıklara dayarken kolunu da parmaklıkların üzerine uzattı. Keskin bakışları kızın üzerinden çekilmiyordu.

"Daha iyi görünüyorsun. "

Kızı baştan aşağı süzmesinin ardından söylemişti bunları.

"Hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Derim hastalıktan yeni kalkmış olan kızın boğuk bir sesle sarf ettiği dik karşılığa alaycı bir gülüşle karşılık verdi. Bakışları bir an denize çevrildi ve yeniden kıza döndü.

"Benim kitabımda hayal kırıklığı yoktur. Yalnızca benim istediklerim olur. Ölmeni isteseydim ölürdün, yaşamanı istiyorsam yaşarsın."

"Ölmemi istediğini sanıyordum."

" Yanılıyorsun... Şu an ölüm sana çok uzak. Bu kadar kolay kurtulmana izin vermem."

Kız hiçbir tepki vermeden bakmaya devam etti Derim'e. Duruşu sakindi ancak aklının gerisinde adamın daha ne tür

cezalar ortaya koyacağını düşünmüyor değildi.

Tam o sırada alt kattan yukarı tırmanan merdivenlerin başında görünen görevlilerden birinin elinde taşıdığı tepsiyle yanlarına yaklaşmasını izledi Derim. Kız, Derim'in bakışlarını takip ederek hafifçe omzunun üzerinden geriye baktı. Tepsinin üzerindeki portakal suyuna yalnızca bir saniye hasretle bakıp hızla bu ifadeyi yüzünden silerek başını çevirip bakışlarını tekrar denize döndürdü. Derim yanlarına varmış olan görevliye hafif bir baş hareketiyle portakal suyunu kıza vermesini işaret etti.

Kız önüne uzatılan tepsiyle irkilerek hafifçe geri çekildi. Bakışları önce sessizce önünde duran görevliye, sonra da portakal suyuna ve ardından Derim'e çevrildi sorarcasına.

"İç!"

Kız, emir verir gibi kaba bir şekilde sarf ettiği tek kelime sonrası kuşkuyla ona baktı. Derim sabırsız bir baş sallamayla "Hadi iç! İhtiyacın var. Bir an evvel toparlanman lazım. Daha fazla hasta bakıcılık yapamam sana ," dedi ters çıkmaya çalışır bir tonla.

"İstemem!" dedi kız inatçı bir tavırla. Bu kez o, kalçasını parmaklıklara dayadı. Uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar süre ayakta kalıyordu ve titreyen dizlerini belli etmemeye çalıştı. Bu adamın karşısında hiçbir zayıflık göstermek istemiyordu. Sonuna kadar direnmek zorundaydı. Derim onun tavrı nedeniyle sıkıntıyla gözlerini devirdi.

"Şüpheli şüpheli bakma öyle. İçinde bir şey yok! Kaç günden beri kendinde değilsin, isteseydim çok fırsatım vardı."

Kız yarı şaşkınlık yarı kuşkuyla gözlerini kıstı ve alçak sesle "Ne kadar zamandır kendimde değilim?" diye sordu.

Ona göre en fazla bir ya da iki gün olmuştu. Daha önce uzun süren bir hastalık yaşamamıştı ve bedeninin sağlıklı olduğunu biliyordu.

"Bugün beş gün oldu."

Duyduğu sözlerle kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve o farkına varmasa da mavi gözleri küçücük yüzünde öyle iri göründü ki Derim yine aynı huzursuz edici hisle boğulduğunu

sandı. Kızın göz rengi tıpkı denizin en güzel koyu mavilikle-rine benziyordu. Bembeyaz suratında öyle dikkat çekiciydi ki gözleri, içinde kıpırdanan tanımlayamadığı duyguları bas-tırmak istercesine bu kez sinirli bir tavırla devam etti.

"Şunu bir an evvel iç dedim! İyileşmek istiyor musun, is-temiyor musun?"

Kız onun ruh hastası olduğunu düşünmekte yanılmıyor-du. Adam tam da buna uygun davranıyordu. Şiddet göste-riyor ardından merhametini sunuyordu. Bu tür gelgitlerle onun aklını karıştırmak istediği aşikardı. Bir iyi, bir kötüyü oynayarak serseme çevirecekti onu. Ancak adamın şu an davrandığı şekliyle adeta ona iyilik yapıyormuş gibi sergile-diği tavır, kızı zerre etkilemiyordu. Bunun ardından gelecek olanlara hazırlıklıydı. Adamın şu anki yumuşak tutumunun sahte olduğuna emindi ve buna kanacağını sanıyorsa büyük yanılgı içinde olmalıydı. Kız yeniden önündeki portakal su-yuna baktı ve daha fazla inat etmesinin mantıksız olduğuna karar verdi. Sonuçta direnebilmesi için güçlü olması gereki-yordu ve özellikle yiyecek konusunda gururlu davranması ona bunu sağlamayacaktı.

Yavaşça uzanarak bardağı aldı ve aynı anda heykel gibi sessizce yanlarında dikilen görevli, hiçbir şey söylemeden hareket ederek uzaklaştı.

Kız, bedenini yeniden denize çevirip yavaşça portakal suyunu yudumlamaya başladı. Ufak yudumları boğazından göndermesi zor oluyordu fakat yine de eylemine devam etti. Yanında dikilen adam da bedenini denize çevirdi ve kollarını parmaklıkların üzerine kaldırarak dayadığı dirsekleriyle el-lerini önünde birleştirdi. Yan gözle kızı izliyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

Kız bir süre sonra düz bir sesle sormuştu bu soruyu. De-rim hızlı bir bakışı kıza fırlatıp yeniden denize baktı.

"Bilmen gerekmiyor küçük hırsız!"

Kız duyduklarıyla hızla başını adama çevirdi. Elindeki bardağın içindeki sıvı hafifçe dalgalandı. Derim pis bir gülü-şü dudaklarına oturtarak kıza baktı yan gözle.

"Ortaya çıkmayacağını düşünmedin herhalde?"

"Hayır," diye karşılık verdi kız en ufak bir tedirginlik göstermeden. En azından şansını denemişti. Kaşlarını çatarak bunun için verilebilecek olan cezayı düşünmemeye çalıştı. Yavaş yavaş elindeki bardağın içindekini tüketmeye devam ediyordu.

"Elbette düşündün. Ama yine de şansını denemek istedin. Faydasız olduğunu bilsen de."

Kız karşılık vermeyince bedenini hafifçe kıza çevirip "Ne dedin kurtarıcılarına?" diye sordu alaycı bir sesle.

Kız ters bir bakışı adama attı ve küçümsercesine "Her şeyi bildiğini iddia ediyorsun ya, çözseydin!" dedi.

Derim kaşlarını kaldırdı. Kızı gerçekten takdir ediyordu. Hiç geri adım atmıyordu.

"Yazdığın hiçbir şeyin benim için bir anlamı yok! Hiçbir faydası olmayacak bir şeyi çözmek için neden zaman harcayayım?"

Kız omuz silkti umursamazca. Bardağındaki son yudumlara konsantre olmaya çalıştı. Derim sessizce kızı izledi. Kızın saçları esen rüzgarla savruluyordu, bir elini kaldırıp yüzüne gelen tutamları kulağının arkasına itti ancak iki saniye sonra bunun anlamsız olduğu çıktı ortaya. Rüzgar yeniden saçlarını dalgalandırmıştı. Derim'in bakışları kızın bedeninde dolaştı. Çıplak bacakları itiraf etmek istemese de göz alıcı görünüyordu. Kız yan gözle adama bakınca üzerinde dolaştırdığı bakışlarla huzursuz olarak yerinde kıpırdandı. Ters ters adama baktı ve "Giysilerim nerede?" diye sordu uyaran bir tonla.

"Çöpe gitti!" dedi Derim hiç beklemeden. Yüzünde bundan duyduğu keyif kendini belli ediyordu.

Kız dudaklarını büzdü. "Bu halde mi dolaşacağım?"

"Gideceğimiz yere vardığımızda yeni giysiler gelecek."

"Ne zaman varacağız?"

Derim gözlerini kısarak bir an baktı kıza ve sonra tekdüze bir sesle cevap verdi.

"Yarın öğleden sonra."

"Bugün hangi gün?"

"Perşembe"

Derim kıza yan gözle bakarken dudağının ucu kıvrılmıştı belli belirsiz.

"Yani ayın kaçı? Hangi ay?"

Kızın sabırsızca sorduğu soruyla, kıza eğlenir gibi baktı.

"6 Haziran."

Kızın kaşları hayretle havaya kalktı. Bakışları denize çevrilirken omuzları düşmüştü. Bu kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemişti. Belki bazen çok daha uzun gelmişti zaman ama yine de bunun yalnızca bir yanılgı olduğunu ve o kadar da çok zamanın geçmediğini düşünmüştü. Düşük bir tonla yeni bir soru sordu.

"Şu an neredeyiz?"

"Çok soru soruyorsun!"

Kız, Derim'in ters karşılığı ile sinirli denecek bir tavırla son yudumu kafasına dikti. Elindeki boşalan bardağa iki saniye kadar ne yapacağını bilemez gibi baktı ve sonra onu nereye bırakacağını bulmak ister gibi gözlerini etrafta dolaştırdı. Derim elindekini vermesini ister gibi ona doğru elini uzattı. Kız sadece bir saniye çekimser kalıp temkinli bir adımı ileri atarken bardağı adama uzattı. Derim'in parmakları kızın parmaklarına dokunduğu anda kız hızla elini geri çekti ve Derim son anda düşecek olan bardağı hızlı bir refleksle yakalayarak parmaklarının arasında kavradı. Kıza ters ters baktı. Kız sanki o çok iğrenç bir canlıymış gibi bakıyordu ona. Bu bakış, Derim'in içinde patlayan öfke dalgalarını yukarı doğru kabarttı. Hızla kolunu kaldırıp bardağı denize doğru fırlatırken sinirli bir sesle "Seni de böyle fırlatmamı ister misin?" dedi. Bakışları yine kızı öldürmek istercesine parlıyordu.

Kız önce fırlatılan bardağın peşinden ifadesizce baktı ve sonra sakince omuz silkerken kınayan bakışlarını adama çevirdi.

"4000 yıldan önce yok olmayacak o bardak. Dünyayı kirletiyorsun. Benim en azından daha kısa sürede dünyaya bir faydam olurdu."

Kızın umursamazca sarf ettiği sözlerdeki ima, Derim'in bir an da olsa şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Gözlerini kıstı.

"Benim dünya için bir zararlı olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben bir şey demedim. Sen söyledin," dedi kız yan gözle adama bakarak. Sakin ses tonundaki ima o kadar belirgindi ki Derim kıza doğru hızla atılacakken onun yine öksürmeye başladığını görünce duraksadı. Bu kez o tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Her tarafa hastalık bulaştıracaksın!"

Kız bir eli ağzında öksürürken bakışlarını adama kaldırdı. Birkaç nefes sonra toparlanarak yutkundu. Kızgın gözlerini bu kez o kısarak ters bir ifadeyle öfkeli bir karşılık verdi.

"Anladım! En uzağa sen işersin!"

Derim duyduklarıyla gözlerini irileştirdi. Aniden başını arkaya atarak yüksek sesle kahkahalar atmaya başladı. Bir dakikaya yakın süren kahkahaları nihayet kesilince kendisine kızgın gözlerle bakmaya devam eden kıza çevirdi bakışlarını.

"Düş önüme!" dedi çenesiyle kızın arkasını işaret ederek.

"Nereye?"

Kızın sesindeki tedirgin ton az da olsa keyif almasına neden oldu. Kız şimdi temkinli gözlerle ona bakıyordu. Alaycı bir yüzle kıza baktı.

"Alt kattaki yemek odasına. Yemek yemen lazım..." Kız kuşkuyla ona bakarken aynı alaycılıkla devam etti. "Ha, serumla beslenmek hoşuma gidiyor dersen, yemek yerine bir torba daha vereyim."

Kız dik dik adama baktı ve aynı diklikle karşılık verdi.

"İstemez! Kalsın. Yemeği tercih ederim."

Derim ağzının içinde mırıldanır gibi karşılık verirken başını salladı.

"Tercih edersin elbette..."

Kızı önüne katıp geniş alanda ilerleyerek merdivenlere ulaştılar ve kız ağır adımlarla duvardan tutunarak dik mer-

divenleri indi. Aşağı doğru attığı her adımda dizleri titriyordu ve bir an dengesini kaybedip düşmekten korktu. Bu kadar zayıf olmayı kabullenemiyordu. Önüne konulan her yiyeceği silip süpüreceğine ve yine eski gücüne kavuşacağına dair kendi kendine söz verdi. Pelteleşmiş kaslarını yeniden eski gücüne kavuşturması gerekiyordu.

***

Genç kız kendine verdiği sözü tutmuştu. Tabağına konan tüm yiyecekleri yavaşça yemişti ama tek bir kırıntı bırakmamıştı tabağında. Kendisi ile birlikte Derim ve Jan da onunla masaya oturmuşlardı ve kendi aralarında Fransızca konuşarak yemeklerini yemişlerdi. Kız konuşulanlara hiçbir tepki vermemiş sanki onlar orada değilmiş gibi yalnızca yemeğine odaklanmıştı. Derim kızın konuşmalarını anlamadığını bildiği için rahattı. Kız bir kez bile başını kaldırıp onlara bakmamıştı. Jan, Derim'in kendisiyle konuşurken sık sık kızı izlediğini görüyordu. Derim'in bakışları sürekli kızın üzerine kayıyordu ve bunun farkında olduğunu sanmıyordu.

Yemek sonrası kızın ilginç bulduğu şekilde onu rahat bırakmışlardı. Yattaki tüm iletişim kesikti ve uydu telefonu kaptan köşkündeydi. Kaptan köşkünün şifreli kapısını açması olanaksızdı ve kapı açılsa bile içeride kaptan ve ikinci kaptan bulunuyordu. Kızın kimseyle iletişim kuramayacağını bilmenin rahatlığı ile Derim kızı serbest bırakmıştı.

Genç kız günün geri kalanını yatın içinde dolaşarak geçirmişti. Bazen karşısına bir adam çıkıyordu ancak kimse onunla konuşmadan yanından geçiyordu. Lüks yatta kaptan köşkü hariç her yere girip çıkmıştı. Kaptan köşküne girişi sağlayan kapının yanındaki şifreli paneli görünce içeri girmesinin çok mümkün olmadığını fark etmişti. Tıpkı etrafta herhangi bir telefon göremediğini fark ettiği gibi. İkinci kez aynı hatayı yapmayacakları açıktı. Bunu tahmin etse de yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Sonuçta denemekten asla vazgeçmeye-

cekti. Bulunduğu yattan dışarısı ile iletişim kuramayacağını kabullenmek zorunda kalarak yeniden üst güverteye çıktı.

İki adamın büyük salonda olduklarını biliyordu ancak umursamadan yatın kıç tarafına ilerledi ve havuzun kenarına gelince bir süre ayakta dikilerek durgun suya baktı. Kenarda birkaç şezlong vardı ancak o, havuzun kenarında oturmaya karar verdi. Yavaşça eğilerek havuzun kenarına oturdu ve ayaklarını suya daldırdı. Ilık suyun temasıyla gözlerini yumup derin bir nefes çekti. Gözlerini yeniden açıp bacaklarını suyun içinde oynatarak düşünmeye çalıştı. Nerede olduğunu veya nereye gittiklerini bilmiyordu ancak bir sonraki fırsatın yakın zamanda önüne çıkacağına inanmak istiyordu. En azından varacakları yere kadar küçücük bir alan da olsa özgürce dolaşabiliyordu. Moralini yüksek tutmak için elinde olan minicik şeylerden bile memnun olması gerektiğini hatırlattı kendisine. Önünde sonunda kurtulacaktı o ruh hastasının elinden. Şimdi yapması gereken tek şey; ondan beklenilen tepkileri vermek ve fırsatını bulduğunda kurtuluş planını hayata geçirmekti.

Derim salonun geniş camlarından kızı izliyordu. Dışarıdan içeriyi göstermeyen filmli camlar sayesinde kız izlendiğinin farkında değildi. Gerçi olsa da umursayacak gibi görünmüyordu. Kendi kendine havuzun kenarında otururak dalgınca suya bakıyordu. Arada sırada öksürüyordu. Derim sıkıntıyla iç geçirdi ve kendisini bile şaşırtan sözleri sarf ettiğinde çok geç olduğunu fark etti.

"Jan, söyle biri şuna bir şapka getirsin. Başına güneş geçecek."

Jan yarı şaşkınlık yarı alayla ona bakınca savunma dolu bir tavırla terslenerek devam etti .

"Bu sefer de güneş çarpması yüzünden uğraşamayız onunla öyle değil mi?"

Jan dudağının ucunu kıvıran gülümsemenin büyümesine engel olmaya çalışarak ayağa kalktı ve salonda bulunan ve iç haberleşmeyi sağlayan telefona uzandı. Derim'in emrini iletikten sonra yeniden yerine yerleşti.

Birkaç dakika sonra Baho'nun kızın yanına yaklaşarak elindeki şapkayı uzatmasını izlediler. Kız uzatılan şapkaya bir an yabancı bir cisimmiş gibi şaşkınlıkla baktı ve Baho'nun söylediği bir şeyle başını salondan tarafa çevirdi. İçeriyi göremediğini fark ettiğinde yeniden Baho'ya döndü ve başını hafifçe sallayarak şapkaya uzandı. Beyzbol şapkasını başına geçirdi ve onu rahatsız ettiği belli olan uzun saçlarını toplayarak şapkanın arkasında bulunan delikten geçirdi. En azından yüzüne düşenleri az da olsa toparlamış olmanın rahatlığını yaşadığı belliydi. Yeniden bakışlarını suya çevirdiğinde Baho çoktan yanından uzaklaşmıştı.

Aradan bir saate yakın zaman geçtiğinde kız hala arada öksürerek aynı yerde oturuyordu. Derim sıkıntıdan patlamak üzereydi. Jan adamlarla vakit geçireceğini söyleyerek çoktan aşağı inmişti. Derim salondan ayrılmak istemiyordu. Kızı izlemekten de vazgeçmiyordu. Salonda geçirdiği her dakika öfke ve merak arasında gidip geliyordu. Bir yanı kıza karşı hep öfkeliydi. Kızın babası aklına geldikçe kızın boynunu kırıp denize atmamak için zorlukla kendisine hakim oluyordu. Öte yandan, kızın korkusuz sakinliği onu çıldırtıyordu ve buna nasıl sahip olduğuna dair hissettiği meraka engel olamıyordu.

Herkes ölümden korkardı. Hele onun yaşında bir genç kız kesinlikle korkardı ancak bu kız onun beklediği tepkileri vermiyordu. Ölümden korkmadığını söylerken buna inandığı belliydi ama bu Derim'e inandırıcı gelmiyordu. Kızın motivasyonunu merak etmekten kendini alamıyordu. Neydi onu bu derece sakin ve metanetli kılan? Gerçekten de kimsesiz olduğu için ardından ağlayacak birinin olmaması mı onu bu derece umursamaz kılıyordu yoksa masum olduğuna inandığı için mi bu derece korkusuz olabiliyordu? Korkusuzluğu masumiyetinden mi kaynaklanıyordu yoksa kimsesizliğinden mi? Derim kaşlarını çatmış, düşünceli gözlerle kızı izlerken kafasında cevabını bulamadığı onlarca soru dolaşıyordu. Daha fazla dayanamayacağını hissedince aniden yerinden kalktı ve kararlı adımlarla ilerleyerek salondan çıktı. Havu-

zun başına gidene kadar seri adımlarının hızını kesmemişti.

Kızın başına dikildiğinde, kız üzerine vuran gölgeyle başını kaldırıp gölgenin kaynağına baktı. Derim'i görünce yüzü anında asılarak yeniden başını aşağı indirdi. Derim, kızın yüzünden geçen ifadeyle dudaklarını büzdü. Teklif beklemeksizin kızla arasına bir metre boşluk bırakarak o da tıpkı kız gibi havuzun kenarına oturdu. Bacaklarını suya sarkıtırken kızın çok hafif de olsa ondan uzaklaşmak ister gibi kenara doğru çekildiğini fark etti.

"Adam yemiyorum!" diye neredeyse kükredi.

"Şu ana kadar gördüğüm muamele bunu yalanlayan nitelikte değildi."

"Senin o sivri dilini keserim!"

"Dedi adam yemediğini söyleyen şahıs."

Kızın ağzının içinde mırıldanır gibi söylenmesine kızgınlıkla baktı Derim.

"Saatlerdir burada oturuyorsun, başına güneş geçtiğinde bu sefer hiç uğraşmayıp doğrudan denize postalayacağım seni."

"Varmak istediğin sonuca erken ulaşmış olursun."

Kızın umursamazca omuz silkmesi Derim'in yeniden şüpheyle gözlerini kısmasına neden oldu.

"Nasıl oluyor da bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

"Bağırıp çağırmam hatta ağlayıp zırlamam çok hoşuna giderdi biliyorum ama sana o zevki tattırmayacağım."

Kız inatçı bir tonla konuşurken suyun içindeki bacaklarını sakince sallamaya devam ediyordu.

"Başına geleceklerden korkmuyor musun?"

"Korkunun ecele faydası yok."

"Şu ana kadar yaşadıklarından ders çıkartman gerekirdi."

"Daha kötüsünü de gördüm."

Kızın alçak sesle verdiği karşılığa Derim kaçamak bir bakış atıp gözlerini suya çevirdi. Bir anda bütün siniri geçmişti. Merakını gidermek istercesine tek kelimelik bir komut verdi. Belki nazikçe sorsa daha iyi olabilirdi ama kendisine engel olamıyordu.

"Anlat!"

Kız, Derim'in emreden sesine yan gözle alaycı bir bakış atarken dudaklarından sinirli bir gülüşün dışarı fırlamasına engel olamadı.

"Güzin Abla'lık mı yapacaksın şimdi de? Sağ ol, almayayım!"

"Dosyanda yazıyor zaten her şey."

Derim küstah bir sesle karşılık verince kız bakışlarını ona çevirdi. O kadar ezici bir bakıştı ki bu Derim'in yerinde bir başkası olsa geri çekilirdi ama o kıza üstünlük taslarcasına bakmaya devam etti.

"Bildiğine göre sormanın da anlamı yok."

Kızın keskin karşılığı, Derim'i bir süre sessizliğe gömdü. Kız oralı olmadan gözlerini geri çekti ve düşünceli bir şekilde suya bakmaya devam etti.

"Fazla güneşte kaldın."

Derim'in mırıltıyı andıran sesiyle kız omuz silkti.

"D vitamini iyidir."

Derim gözlerini devirdi ve söylenircesine karşılık verdi.

"Her şeye cevabın var!"

"Kötü bir alışkanlık olduğunun farkındayım. Ama ben iyi tarafından bakıyorum."

"Neymiş o iyi taraf? Sinir bozucu olmanın dışında!"

Derim'in aksi sesine, kız ilk defa gülümseyerek karşılık verdi.

"Ben de tam onu diyecektim!"

Derim normal şartlarda bu karşılığa sert bir şekilde çıkışırdı ancak o sırada kızın gülümsemesine takılıp kaldığı için herhangi bir tepki vermeden yalnızca kıza bakmaya devam etti. Onun dikkatli bakışlarının altında huzursuz olan kız, gözlerini kaçırarak yeniden suya döndü. Derim hala kızı izliyordu. Yüzündeki gülümseme silinmiş hatta tedirgin bir hal almıştı ancak Derim bunu umursamadı. Aklı hala o gülümsemedeydi. İlk defa bu kadar yakından kızı gülerken görmüştü ve mavi gözlerindeki parıltı bir an da olsa beyninin içinde patlamış gibi geldi. Yavaşça başını çevirip o da bakışlarını

suya çevirdi. Uzun süre ikisi de sessizce yan yana oturdular.

"Yarım saat sonra akşam yemeği hazır olacak. Yemeğini yedikten sonra gidip dinlen. İlk gün için fazla dolaştın."

Alçak sesle tekrar konuşan adamın sözleri haklı olduğunu düşündürtse de bunun önemsiz olduğuna karar verdi. Bedeninin yorgun olduğunu biliyordu. Ancak o kadar uzun süre kapalı kalmıştı ki temiz havanın tadını çıkarabildiği kadar çıkarmak istemişti. O da alçak sesle konuştu. Ancak alaycılığına engel olamamıştı.

"Hücreden sonra verdiğiniz kamara bayağı level atlatmış bana."

"Sana kamara falan verilmedi. Boşta kamara yok."

Derim sırf kıza inat ters bir karşılık vermişti. Kız başını çevirip sorarcasına ona baktı. Bu kez Derim gülümseyerek ona bakıyordu. Fakat onun gülümsemesi ancak bir köpek balığınınki kadar sevimliydi.

"Orası benim kamaram!"

Kız bir an ağzını açarak şaşkınlıkla adama baktı. Tam bir şeyler söyleyecekken yine öksürmeye başladı. Kuruyan boğazını temizledikten sonra yeniden bakışlarını adama çevirdi. Derim eğlenir gibi hala ona bakıyordu.

"Sen nerede kalıyorsun o zaman?"

Kızın gözlerini kısarak sorduğu soruya masumca açtığı gözleriyle karşılık verdi.

"Tabii ki kendi kamaramda."

"Ben nerede kalacağım şimdi?"

"Tabii ki üç gündür kaldığın kamarada."

Kız kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Derim içinden lanetler okuyarak kızın bunu yapmamasını diledi.

"Sen ne demek istiyorsun?"

Kız omuzlarını dikleştirerek bedenini ona çevirmişti.

"Ne anlıyorsan o!"

Kızın kafasının içinde çözmeye çalıştığı problem, bakışlarından o kadar belli oluyordu ki düşüncelerinin hızını Derim tahmin edebiliyordu.

"Ama sen o kanepeye sığamazsın."

Kızın umut ederek sarf ettiği kelimeler o kadar alçak çıkmıştı ki dudaklarından, Derim onun tespitine takdir eder gibi bakarak başını salladı.

"Kesinlikle haklısın."

"O zaman..." diye mırıldanan kız gerisini telaffuz etmeye cesaret edemedi ancak gözleri artık ateşler çıkaracak kadar öfkeli bakıyordu.

" Elektrik mavisi diyorlar değil mi bunlara?"

Derim'in meraka benzer bir tonla sorduğu soru, kızın kafasının içindeki düşüncelerin allak bullak olmasına neden oldu.

"Ne?" diye sordu anlamadığı belli bir yüzle suratını buruşturarak.

"Gözlerin. Gözlerinin mavisi... Elektrik mavisi öyle değil mi? Öyle diyorlar."

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı yeniden. Adamın ruh sağlığından ciddi olarak endişelenmeye başlamıştı.

"Sen hasta mısın?"

Kızın kızgın sorusuna engelleyemediği öksürük eşlik etti. Derim sırıtarak cevapladı.

"Hasta olan sensin. Ben gayet sağlıklıyım."

Kız çeyrek dakika öksürdükten sonra derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Yeniden öfkeyle adama baktı ve kararlı bir tonla konuştu.

"Asla seninle orada yatmayacağım! Burada yatarım, ölürüm de yine kendi irademle gidip o kahrolası kamarada yatmam!"

"Bence büyük konuşma! Elbette yatacaksın! Seni bir an bile olsun gözümün önünden ayırmayı düşünmüyorum. Küçük hırsızlıklarına son vermek zorunda kalacaksın. Ayrıca gece burası soğuk olur ve ben yeteri kadar hasta bakıcılığı yaptım. Başıma daha fazla dert açmana izin veremem."

"Bunun çözümü çok basit!"

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Beni bırakırsın ve sorunun ortadan kalkmış olur."

"Öyle bir dünya yok! Ben istemediğim sürece sana özgür-

lük yok."

Kız aniden yerinde hareketlenerek doğrulmaya başladı ve iki saniye içinde ayaklarının üzerinde durarak adamın tepesinde dikildi.

"Öyle bir dünya da yok! O kamarada yatmaktansa şimdi ölmeye razıyım!"

"Sana söylemiştim..." dedi Derim kızı çıldırtan bir sakinlikle. "Ölümden daha beter şeyler vardır."

10. BÖLÜM

Genç kız, tıpkı adamın dediği gibi kendisi için ölümden beter olanı yaşıyordu. İlk uyandığında ona devasa gelen kamara şu an o kadar küçük geliyordu ki gözüne, nefesinin daraldığını hissediyordu.

Akşam yemeğini büyük yemek odasındaki uzun masada herkesle birlikte yemişti. Masanın tam bir kaos ortamı oluşturduğunu düşünmüştü. Yemekler harikaydı ve yiyecek sıkıntısı çekilmediği belliydi. Yattaki son akşam olması nedeniyle aşçı olabildiğince döktürmüştü ve kız kimseyi umursamadan yalnızca yemeğine odaklanmıştı. Masadan her türlü ses çıkıyordu. Adamlar kendi aralarında konuşarak veya bazen birbirlerine laf atarak keyiflerinin yerinde olduğunu belirtir bir rahatlıkla yemeklerini yiyorlardı. Ancak gürültü, kızı ilk anda şaşkınlığa uğratmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu ve farklı dillerde yapılan birbirine karışmış sohbetler uğultuya neden oluyordu. Konuşmaların hiçbirine tepki vermiyordu. İngilizceden, Fransızcaya, Lehçeden, İspanyolcaya geçişler öyle hızlı oluyordu ki kimin ne dediği veya konuşanı diğerlerinin de anlayıp anlamadığını çözememişti kız. Ortak dil İngilizce ağırlıklı kullanılıyordu ancak Fransızcayı da diğerlerinin konuştuğunu çözebilmişti. Arada çok nadir Almanca ya da İtalyancayı da ayırt edebiliyordu ve bir ara şaşkınlıkla başını kaldırıp kalabalığa baktığında Derim'le göz göze gelmişti. Derim'in kızın konuşmaları anlamadığı için diktiği alaycı gözlerine kız öfkeli bir bakış atmış ardından başını in-

direrek sonrasında tamamen yemeğine odaklanmıştı.

"Patron, Tayland dövüşlerine Silva'yı koyuyormuşsun?"

Derim, Lukazs'ın sorusuyla başını kaldırıp önce ona bakmış sonra keskin bakışlarını Silva'ya çevirerek başını sallamıştı.

"Yaptığı hatanın küçük bir bedeli yalnızca."

Silva, bakışlarını Derim'in üzerinden çekmeden başını salladı kabullenerek. Adamlardan biri umursamaz bir sesle durumdan eğlendiğini belirtircesine "Telefonu kaptıracak kadar salaksa cezasına da katlanacak ," dedi.

Silva ters ters karşısındaki adama baktı. "Hatamın bedelini ödeyeceğim. Sorun yok."

"Bundan sonra o telefonu değil arka cebinde artık kıçının içinde taşırsın ," diyen adama bir başkası "Hayatta kalırsa tabii ," diye karşılık verdi.

Yapılan bu kaba espriye çoğu gürültülü kahkahalarla karşılık verdi. Kız duyduklarıyla kirpiklerini kaldırıp Silva denilen adama baktı. Adamın başı öne eğik ve gergindi. Telefonu adamın arka cebinden aldığı için verilmiş olmalıydı bu ceza ama son cümlenin ne demek istediğini çok anlayamamıştı. Adamların kahkahaları kesilince Jan sakin bir tonla karşılık verdi.

"Hayatta kalacak! İki aya yakın zamanı var. Hazırlanmak için yeterli bir süre olabilir."

"Tayland dövüşlerinden söz ediyoruz Jan!" dedi bir başka adam imalı bir tonla. "Silva buna hazır değil henüz!"

Jan ifadesizce bakmaya devam edince adam açıklama yaparcasına kaşlarını kaldırdı başını sallayarak. "Uzak Doğu'nun bütün manyakları olacak o dövüşte. Silva'nın hayatta kalması uzak olasılık."

"Ben buna idam fermanı derdim ," dedi bir başkası umursamaz bir sesle.

Derim araya girmeden adamların konuşmalarını dinliyordu. Gözleri Silva'ya kaydığında onun bu konuşulanları umursamadan yemeğini yemeye devam ettiğini gördü. Son konuşanın ardından Silva başını kaldırıp konuşana döndü.

"Bunun da çıktığımız operasyonlardan bir farkı yok. Çiçek toplamaya gitmiyoruz öyle değil mi? Her operasyon bir çeşit idam fermanı zaten. Ölümden korksam bu ekibe girmek için kıçımı yırtmazdım."

"Operasyonlarda birbirimizin kıçını kolluyoruz. Risk azalıyor. Bu dövüşler en acımasız olanı ve sen o kafesin içinde tek başına olacaksın."

Silva'nın yüzünde tek bir kas bile oynamadı. "O zaman güzel bir ölüm olacak benim için."

Derim elindeki kadehini tutarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Silva'nın yaptığı hatanın bilincinde olarak itiraz etmeden ona söyleneni kabul etmesini takdir ediyordu. Ve o henüz bunun farkında olmasa da Derim onu kolay kolay harcamayacaktı. Zorlanacağını ve muhtemelen uzun süre tedavi altında olacağını öngörmesi kaçınılmazdı ama o kafesten sağ çıkması için iki aylık süreyi çok iyi değerlendirecekti. Silva eksikleri olsa da iyi dövüşçüydü. Derim'in antrenmanlarıyla o açıkları da kapayacaktı. Karşısında, kızın yanında oturan Jan'la kısa bir bakış attılar birbirlerine. Jan, Derim'in ne düşündüğünü çok iyi bilerek başını belli belirsiz sallamıştı ve bu bakışma yalnızca kızın gözünden kaçmamıştı. Diğerleri yine gürültülü sohbetlerine devam etmişlerdi.

Genç kız yavaş yavaş olanı anlamaya başlıyordu. Yasa dışı dövüşlerden bahsediliyordu ve geçmişteki birkaç anı, şimdi adamların sohbet konularıydı. Silva diğerlerine göre biraz daha sessizdi. Muhtemelen belli etmese de son günleri olduğunu düşünerek endişeleniyordu. Genç kız derinlerde bir yerde vicdanının sızladığını hissetti. Adamın başına gelen onun yüzünden olmuştu ve yaptığı hatanın bedeliydi bu dövüş. İçten içe vicdan azabıyla kıvranırken aklına başka bir masada yediği başka bir akşam yemeği gelince bu duyguyu hızla zihninden uzaklaştırdı. Bunu kendisi istememişti. Eğer onu burada zorla tutmasalar bunlar olmayacaktı ve belki de söz ettikleri o lanet dövüşlere daha iyi biri katılacaktı. Bu sorumluluğu üstlenmeyi reddederek gözlerini yumdu ve sessiz derin bir nefesi ciğerlerine göndererek zihnini te-

mizlemeye çalıştı. Böyle olmasını o istememişti, madem ona seçenek sunulmamıştı o da kendi seçeneklerini oluşturmak zorundaydı.

Yemek boyunca kimse dönüp kıza bakmamıştı. Tek kelime bile konuşmamışlardı onunla. Kız, adamların sanki bunun için tembihlendiğini düşünmüştü. Kimseyle göz göze dahi gelmemişti. Yalnızca yanındaki Jan ara sıra yemesi için önüne bir şeyler koyuyordu ve yalnızca onunla göz göze geliyordu. Jan ve Derim'in dışında kimse ona bakmıyordu. Sanki yokmuş gibi... Sanki görünmezmiş gibi...

Yemekten sonra ruh hastası Derim, emreden bir tonla ona yalnızca "Kamaraya!" demişti. Genç kız ters bakışlarını adama diktiğinde adam oralı bile olmadan sakin bir tonla "Ya kendin gidersin ya da ben seni götürür kelepçelerim oraya!" deyince kız bu fikrin kendisi için çok hoş olmadığına karar verip sürüyen adımlarla kamaraya gitmek zorunda kalmıştı. Adamın gücünü göz önünde bulundurunca nafile bir çaba olacaktı direnmesi. Ayrıca adamın kimseyi iplediği de yoktu. Kendi adamını bile sırf ona ders vermek için ölüme yolluyorsa dediğini yapmaktan bir an bile çekinmeyeceği belliydi.

Geniş kamaraya girdiğinde bu kez tüm dolapları altüst etmiş ve ince bir battaniye bulmuştu. Öfkeli tavırlarla, adeta kamaradaki her eşyayla kavga eder gibi hareket etmişti. Yataktaki bir yastığı alıp ikili kanepeye yerleşmeyi uygun bulmuştu. Adamla aynı odanın içinde aynı havayı teneffüs edecek olması başlı başına bir eziyetken devasa ölçülerde olsa da aynı yatakta yatmayı asla kabul edemezdi. En azından kendi özgür iradesiyle bu mümkün olmayacaktı. Adam illa kendi dediği olsun istiyorsa bu kez hakikaten de onu o yatağa kelepçelemek zorundaydı.

Başına battaniyeyi çekerek koltuğa yerleşmeye çalıştı. Elbette ayaklarını uzatamamıştı ve konforlu değildi ama bu durum umurunda bile değildi. Yerde yatmaya razıydı ama o adamla arasında en az beş metre mesafeyi korumak zorundaydı. Adamın ne zaman geleceğini bilmiyordu ve bunu düşünmek de istemedi. Bedeni yorgundu ve bir an evvel

uyuyup dinlenmek istiyordu. Kesik kesik öksürerek yüzünü kanepenin sırtına çevirdi. Gözlerini yumdu ve zihninden güzel anılarını geçirdi. Kızıl'ın ve diğerlerinin ne durumda olduğunu merak ediyordu. Varacakları yerin neresi olduğunu hala bilmiyordu. Yemek boyunca belli etmeden kulaklarını kabartsa da buna dair hiçbir ipucu yakalayamamıştı. Sanki adamlar tembihlenmiş gibi nereye gittikleri konusunda tek söz etmemişler, saçma sohbetlerini sürdürmüşlerdi.

Uyumaya çalışarak ne kadar süreyi bu şekilde geçirdiğini bilmiyordu. Kamaranın kapısının açıldığını duyduğunda omuzları gerilmiş, kulakları dikilmişti. Uyuduğunu sanması için düzenli nefesler alarak yatmaya devam etti. İçeride bir süre boyunca devam eden hafif sesler kulaklarını dolduruyordu. Bir kapı açıldı kapandı ve bir süre içeriye sessizlik çöktü. Adamın banyoya girdiğini anlamıştı. Aradan ne kadar sürenin geçtiğini bilmiyordu ve kapı sesini yeniden duydu. İçerideki hava ona az geliyordu ve nefesi daralmaya başlamıştı. Bu küçücük yerde o adamla aynı havayı teneffüs etmek istemiyordu ve çaresizlik sinirlerini tel gibi germişti. Dolap kapakları açıldı, kapandı. Bir bedenden giysi çıkarıldığına ya da giyildiğine dair sesler duydu. İçerisi aydınlanmamıştı ve kamaranın yuvarlak camından içeri giren ay ışığının aydınlığı vardı yalnızca. En azından başına kadar çektiği battaniyenin altında böyle olduğunu biliyordu kız. İçeri giren adam da ışığı yakma gereği duymamıştı anlaşılan.

Nihayet yatağa yatıldığına dair hafif sesler duydu. Sesler bir süre sonra kesildi ve kamaranın içine çıt çıkmayacak bir sessizlik çöktü. Kız, gözlerini açmaya korkarak gergince yerinde yatmaya devam etti.

"Uyumadığını biliyorum. Numarayı kes!"

Duyduğu sesle neredeyse yerinden zıplayacaktı ve kendisine zorlukla hakim oldu. Buna rağmen karşılık vermedi.

"O küçücük kanepeyi tercih etmen umurumda bile değil ama yarın oram ağrıyor, buram ağrıyor dersen bu yalnızca senin sorunun olacak!"

Kız yine karşılık vermedi. Adamın derin bir nefes çektiği-

ni duydu. Gözlerini açmıştı ama kanepenin sırtında görebileceği hiçbir şey yoktu. Yalnızca koyu bir karanlığa bakıyordu.

"Başına ne gelirse o inadından gelecek senin!"

Adamın sıkılmış bir sesle söylenircesine sarf ettiği sözleri umursamadı. Oysa onun en takdir ettiği özelliği inadıydı. Kızıl çoğu zaman: *"Senin o inadın var ya o inadın..."* der devam ederdi gülümseyerek. *"... hayatımda gördüğüm en muhteşem pasif direniş!"*

Genç kız hatırladığı bu sözlerle gülümsedi ancak adam bunu göremedi elbette. Kız hatırladığı sözlerle gevşedi ve omuzlarındaki gerginlik az da olsa onu terk etti. Kendisi kımıldamadan yatmaya devam ederken adamın sürekli yatakta döndüğünü duyuyordu. Sessizce yatmaya devam etme düşüncesi öksürmeye başladığında yerle bir oldu.

Kurumuş boğazı öksürmesine neden oluyordu ve elini ağzına kapatıp olabildiğince sessiz olmaya çalışsa da nafile bir çabaydı. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladığında üzerindeki battaniyenin hızla çekildiğini fark etti ve panikle yerinde doğrulmaya çalıştı. Kamaranın içi hala ay ışığının ortaya çıkardığı gölgelerle kaplıydı. Öksürmeye devam ederken üzerinde yalnızca bir şortla tepesinde dikilen adamın, elindeki bir bardak suyla "İç şunu!" diye emretmesi üzerine başını kaldırdı.

Boştaki elini uzatarak bardağa uzandı. Bir yandan öksürmeye devam ederken adam geriye döndü. Onun yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açarak bir şeyleri karıştırdığını gördü. Odanın aydınlık olmamasına rağmen genç kız, adamın ardından baktığında çıplak sırtındaki derin uzun izleri ve birkaç yara izini daha fark etti. Kımıldadıkça sırtındaki sert kaslar gerilip kasılıyordu. Başını hızla önüne çevirip sudan bir yudum daha alıp derin bir nefes çekti. Kısa süreli de olsa öksürük şimdi kesilmişti ancak daha beş saniye geçmeden yeniden kısa kısa öksürdü. Adam geri dönerek yeniden tepesine dikildi. Avucunda tuttuğu hapa kız şüpheyle bakınca ters bir sesle "Bütün gece öksürerek uykumun içine etmene izin veremem! İç şunu!" dedi.

"Bu ne?" dedi kız boğuk kuşkulu bir tonla.

"Öksürüğünü geçirecek bir şey."

"Ama ne?"

Adam gözlerini devirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neyin kafasını yaşıyorsun sen? " dedi azarlar gibi. "İç şunu!"

Kız tedirgin bir hareketle uzanarak adamın avucunun içindeki ilacı aldı ve şüpheyle birkaç saniye ilaca baktı. Gözleri yeniden adama kalktığında onun gözlerini açarak bu kez aynı komutu sessiz bir hareketle tekrarlaması üzerine yavaşça dudaklarının arasına hapı yerleştirdi ve ardından bir yudum daha su içti.

"Teşekkür ederim ," dedi alçak bir sesle.

Sözler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Neden teşekkür ediyordu ki? Bu hale gelmesinin nedeni bu adamdı zaten. Anında kaşları çatıldı ve ters bir sesle "Geri aldım sözümü! Hiçbir şey etmiyorum!" diyerek battaniyenin ucunu kavradı ve sertçe üzerine çekerek yeniden adama sırtını dönerek kanepeye yerleşti.

Derim kızın son andaki tersleyen tutumuyla hayretle kaşları yukarı kalkmış halde kanepedeki kıza baktı. Kızın uyum sağlamak konusunda en ufak bir isteği yoktu. Gerçi onun tarafından bakınca hak vermiyor değildi. Kendisi aynı durumda olsa daha farklı davranmazdı ama yine de çok uzun zamandan beri onu bu derece tersleyen biriyle karşılaşmadığı için bu ona her dakika şaşkınlık ve öfke olarak geri dönüyordu.

Derim birkaç saniye düşünüp daha önce onu tersleyenleri düşünmeye çalıştı ama hatırlayamadı. Elbette birkaç isim sayabilirdi ama hepsi de geçmişte tersleştiği adamlardı. Daha önce hiçbir kadın onu terslememişti ve bu inatçı tavrı Derim'e hiç yardımcı olmuyordu. Tek istediği kızın boyun eğmesi, ona minnettar olması ve Derim'in canı sıkılana kadar ona itaat etmesiydi. Bunun çok zor olmaması lazımdı. En azından Derim öyle düşünüyordu. Kız zaten çaresizdi. Derim izin vermediği sürece kurtulma şansı yoktu ve bu mahkumiyet

süresini kısaltmak istiyorsa Derim'e uyum sağlaması gerekiyordu. Akıllı bir kadın bunu yapabilirdi.

Kızın dikbaşlılığı sadece mahkumiyetini uzatıyordu ve Derim şu ana kadar bundan şikayetçi değildi. Şikayetçi olan tek kişi kızdı. Derim son birkaç gündür bu durumdan ummadığı kadar keyif aldığını biliyordu. Kız onun için bir meydan okumaydı ve elbette Derim'in kaybetmesi diye bir şey söz konusu değildi. Kız kaybedeceği bir savaşa neden giriyordu Derim bir türlü anlayamıyordu. Oysa yapacağı tek şey Derim'e boyun eğmesiydi.

Kızın öksürüğü kesilmişti şimdi. Derim adımlarını yeniden yatağa yöneltti ve çarşafın altına girdi. Bir kolunu başının altına alarak bakışlarını kızın olduğu tarafa çevirdi. Kız yine kıpırtısız yatmaya devam ediyordu ama uyumadığını biliyordu. Bu kadar kısa sürede uykuya geçmesi imkansızdı.

"Bir gün bana teşekkür edeceksin. Hem de gönülden edeceksin!"

Derim'in kendinden emin sesini duyan kız sinirle dudaklarını birbirine bastırdı.

"İnsan ümit ettiği sürece yaşarmış. Sen de ümit etmeye devam et."

Derim istemsizce gülümsedi bu cevaba. Kızın tersliği artık hoşuna gidiyordu.

"Ümit etmiyorum. Eminim! Aklın başına gelecek ve bunun için bana teşekkür edeceksin."

"Benim aklım başımda! Aklı başına gelmesi gereken biri varsa o da sensin! Hiçbir şeyle alakası olmayan birini burada tutsağın olarak hapsediyor olman, asıl senin aklının başında olmadığını gösterir."

Derim öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı. Gözlerini bir an yumdu ve bu sözleri hazmetmeye çalıştı.

"Sen o pisliğin kanını taşıdığın sürece her şeyle alakan var! Babanın günahını sen ödeyeceksin!"

Kız hırsla yerinde dönerek yüzünü yatağa çevirdi. Dirseğinden güç alarak başını hafifçe yastığından kaldırdı.

"O pislikle aynı kan grubuna bile sahip değilim. Annemin

kanı var bende. O piçin hiçbir günahının bedelini ödemeyeceğim!"

Derim yerinde hafifçe doğrularak kıza baktı. Odanın yarı karanlığında bile kızın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Yeniden hakimiyetini eline geçirdi ve kızı delirten bir sakinlikle karşılık verdi.

"Ödeyeceksin! Kan grubunun ne olduğu umurumda bile değil! Benim için DNA önemli ve emin ol o sarmalların hepsini birbirine dolayacağım."

"Ruh hastasısın sen!"

Kızın öfkeli sesi kamaranın içinde patladı. Ancak hızını alamayarak devam etti.

"Hiçbir bok elde edemeyeceksin! Bu işin sonunda elinde koca bir sıfır kalacak! Asla kazanamayacaksın!"

Kız aniden susarak yerine yattı. Öfkeli nefeslerini Derim duyabiliyordu ve kızın bu öfkesi ona derin bir haz veriyordu.

"Benim kitabımda yenilgi diye bir şey yazmaz! Bunu kabul etsen senin için daha kolay olur her şey."

"Senin o kitabına..." diye kız ağzının içinde söylenircesine mırıldandı. Yeniden kızgınlıkla yerinde döndü ve sırtını adama çevirdi.

Derim'in sırıtırken açığa çıkmış olan bembeyaz dişlerini göremedi. Adam rahatlamış gibi bir nefes çekerek başını yastığına koydu. Kolunu tekrar başının altına yerleştirdi ve gülümseyerek gözlerini kamaranın tavanına dikti. Kızla oynamayı sevmeye başlamıştı. Onun kendisine tepki vermesi oynadığı oyunu daha da eğlenceli hale getirmişti. Şu an yeniden tepkisizliğe gömüldüğüne emindi ancak sırf kendisini tatmin edebilmek için yeniden bir deneme girişiminde bulunmak istedi. Gerçi kızla konuşma isteğine gem vuramadığındandı bu ancak kötücül yanı buna başka bir isim vermeyi tercih etmişti.

"Yarın Marsilya'da olacağız."

Ve tıpkı tahmin ettiği gibi kız hızla yerinde doğrularak yüzünü ona çevirdi.

"Marsilya mı?" diye sordu şaşkınca.

Derim cevap vermeden bakışlarını kıza dikti. Kızın dağılmış saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kanepenin üzerinde otururken battaniye kucağında toplanmıştı. Meraklı gözlerle ona bakıyordu ancak kafasının içinde yeni planlar yaptığını anlamayacak kadar saf değildi Derim. Kendisi olsa yapardı. Kız düşünceli bir tavırla başını aşağı eğdi. Gözleri yerdeydi. Birkaç saniyenin ardından gözlerinde bir zafer ışıltısıyla Derim'e baktı tekrar.

"Ama benim pasaportum yok. Beni oraya sokamazsın."

"Dert değil. Vardığımızda pasaportun elimde olacak."

Kız kaşlarını çatarak sorarcasına adama bakarken Derim kendi gücünü ona kanıtlar gibi üstün bir bakış attı.

"Bu kadar ufak bir sorunu halledemeyeceğimi düşünmedin herhalde."

Kızın gözleri yeniden öfkeyle kavruldu. Ancak birkaç saniye sonra bu öfke hızla silindi ve tedirgin düşünceler gözlerine yansıdı.

"Yine hücreye mi kapatacaksın?"

Kızın alçak sesli temkinli sorusuna bir süre cevap vermedi Derim. Başını çevirerek gözlerini tavana dikti. Kız ona ısrarla bakmaya devam ediyordu. Yeniden bilinmez bir süre boyunca hücrede kalacak olma düşüncesi yüreğine karamsar bir çaresizlik çökertmişti. Kendisinin yılmayacağını biliyordu. Bu alternatifi bir saniye bile düşünmüyordu ve hücrede geçirilecek bilinmez zaman dilimi şimdiden nefesini sıkıştırıyordu.

"Başka planlarım var."

Derim'in uzun süre sonra nihayet verdiği cevapla kız rahatlamak yerine daha fazla gerildi.

"Ne gibi?"

"Zamanı geldiğinde öğrenirsin."

Kız ellerini sabırsızlıkla saçlarından geçirip yüzüne düşen saçları geriye attı. Derin bir nefes alıp makul çıkmasına çalıştığı bir sesle konuştu.

"Bak... Bu yaptığın çok anlamsız. Bırak beni gideyim. Eline hiçbir şey geçmeyecek. İstediğin şey çok saçma! Yirmi

yıldır görmediğim ve en az senin kadar nefret ettiğim birinin cezasını neden ben çekiyorum?"

"Şansına küs."

Derim'in umursamazca verdiği cevaba kız nefret dolu gözlerle adama bakarak karşılık verdi. Makul olmaya çalışması bu adam için hiçbir şey ifade etmiyordu. O yalnızca kendi intikamına odaklanmıştı ve bu uğurda neleri yok edebileceğinin tasasını dahi taşımıyordu. Adamın anlamasını umarak sarf ettiği sözlerin, onun nazarında hiçbir anlamı yoktu. Kız, kin dolu bakışlarını kısarak baktı bu kez adama. Başını ağır ağır salladı ve tıslar gibi konuştu.

"Asıl sen şansına küseceksin!"

Öylesine inanarak ve garip bir tınıda söylemişti ki bu sözleri, Derim bakışlarını hızla kıza çevirdi ancak göz göze gelemedi. Kız yeniden yerine uzanıp battaniyeyi üzerine çekmişti ve sırtını yeniden ona çevirmişti. Bundan sonra kızın hiçbir şeye tepki vermeyeceğini biliyordu. Başını yeniden çevirdi ve tavana bakmaya devam etti. Kız belki haklı olabilirdi ama bu Derim'in umurunda değildi. Saffet Akdoruk'un kazık attığı herkesten bir adım öndeydi Derim. Onun adını yeryüzünden kendisi silecekti.

***

2011
İstanbul

Akif Sancar ihtişamlı masasının arkasında otururken hırs ve öfkeyle titriyordu. Zaten elinde hırsı ve öfkesinden başka da bir şey kalmamıştı. Geniş odanın içinde gözleri boş boş etrafta dolaştı. Bakışları pencereden görünen gecenin karanlığına çevrildiğinde, birkaç gün sonra bu odayı bir daha görebileceğini sanmadığı gibi gökyüzünü de artık özgürce görebileceğini sanmıyordu. Şu an hayatı tıpkı dışarıdaki gece gibi kararmıştı. En fazla bir iki günü kalmıştı...

ANKA

Hayatının en büyük kazığını yediğini biraz evvel öğrenmişti. Dişleri birbirine kilitlenirken masanın üzerindeki yumrukları öyle sıkılmıştı ki eklemlerinin bembeyaz kestiğini fark etmedi bile. Gözleri bir an geniş maun masanın üzerinde dolaştı ve aniden çıldırmış gibi iki eliyle masanın üzerindekileri etrafa savurarak dağılmasına neden olacak bir öfke nöbetine girdi. Eline geçen her şeyi parçalıyordu. Odanın içerisi yalnızca birkaç dakika içerisinde savaş alanına dönmüştü. Çıkan gürültü gündüz olsa muhtemelen etraftakilerin merak ve endişeyle odaya girmesine neden olurdu ama gecenin bir yarısı, ofis binasında yalnızca kendisi vardı. Beş katlı binada, şu an ondan başka sadece iki güvenlik görevlisi bulunuyordu ki onlar da şu anda giriş katındaki her zamanki yerlerinde olmalıydı. Akif Sancar kendini kaybetmişçesine odanın altını üstüne getirmeye devam etti.

Biraz evvel tüm mal varlığını kaybettiğini öğrendiği gibi, senelerdir ortağı Saffet Akdoruk'la yaptıkları her yasa dışı işin de üzerine kaldığını ispatlayan delillerin emniyete gönderildiğini öğrenmişti. Emniyetteki bir yetkilinin bu delilleri değerlendirip peşine düşmesi an meselesiydi. Artık çok az bir vakti kalmıştı ve kaçacak hiçbir yeri yoktu. Saffet, kıçındaki don hariç her şeyini almıştı. Beş kuruşu kalmamıştı.

Buna neden olan olaylar zinciri seneler öncesine dayanıyordu. Akif Sancar tükenmiş halde darmadağınık odanın ortasında yere oturup dizlerini karnına çekmiş, dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini saçlarından geçirerek çaresizce sallanırken bu olaylar zincirini düşünüyordu. Parmaklarını saçlarına öfkeyle dolayarak köklerine sinirle asıldı.

"Hepsi sizin yüzünüzden!" diye bağırdı dağınık odanın içinde.

"Bütün planlarımın ağzına sıçtınız ve hepsi sizin yüzünüzden!"

Onun her zaman büyük hayalleri olmuştu. En güçlü o olacaktı ve herkes onun önünde eğilecekti. İlk başlarda bu planlarını hayata geçirirken her şey yolunda gitmişti. İstediği noktaya varacak olmasından artık tek bir şüphesi bile yoktu. Ama o ezik kadını bir türlü istediği kıvama getirememişti. Belki de en büyük hatası oydu. Ne yapıp edip ona istediklerini yaptırmalıydı. Oğlunu tam da is-

tediği kıvama getirmişken anası kılıklı piç ortadan kaybolmuştu. Annesini terk edip evden kaçtığına dair en ufak bir inancı yoktu ama sonuçta ortadan kaybolmuştu. Bunun için ona kimlerin yardım etmiş olduğunu anlamaması mümkün değildi. Sadece eli kolu bağlanmıştı. Mecbur kalmıştı.

2003 senesinde karşısına çıkan adamı neredeyse on beş senedir görmemişti. Onu hayatından çıkardığını ve onun o tenkit eden, sürekli akıl veren hallerinden ve eleştiren bakışlarından uzaklaştığını düşünmüştü. Babasının altın çocuğu, her zaman kendisini ezik hissettirmişti ve ona hiçbir zaman tahammül edememişti. Onu hayatından çıkarmak için çok güzel bir girişimde bulunmuştu. İleriki yıllarda yapmak istedikleri için onun zaten ayak altından çekilmesi gerekiyordu ve evlendiği gün tanıştığı karısıyla çabucak anlaştığını gördüğü adamın bam teline basmak zor olmamıştı.

Karısının özellikle onunla samimi olmaması gerekiyordu. Bu yüzden adamı, karısını görür görmez aşık olmakla ve onu elinden alacak olmakla suçlamıştı. Karısının nüfuzuna ve sahip olduklarına artık onun sahip olduğunu ve kendisini kıskandığını, bu yüzden evliliğini baltalamak istediğini ileri sürerek suçlamalarda bulunurken bir an bile tereddüt etmemişti. Sürekli şeref ve haysiyetten söz eden adamın bunları yutması mümkün değildi ve tıpkı istediği gibi ilişkilerini tamamen koparmıştı.

On beş yıl boyunca kimseye hesap vermeden ve bu uğurda kimleri harcadığını umursamadan yaşamıştı. 2003 senesinde; her zamanki gibi sıradan bir gün yaşayacağını düşünerek bir sabah çıktığı eve, akşam döndüğünde, senelerden beri verdiği tüm uğraşların yerle bir olduğunu görmüştü.

On beş yıldır görmediği adamı karşısında bulmakla kalmamış, oğlunun ortadan kaybolduğunu ve karısının da ondan boşanmak istediğini öğrenmişti. Elbette kolay pes etmemişti. Bağırmış, çağırmış, hakaret etmiş hatta tehdit bile etmişti ama hepsi boşa çaba olarak kalmıştı. Karısını neden onunla yan yana getirmek istemediğini o an daha iyi anlamıştı. Bu, diğerleri gibi korkup geri çekilecek biri değildi. Çekilmemişti de. Karısına koruma vermiş, kendisine uzaklaştırma kararı çıkarmıştı. Ama o yine de aylarca direnmişti boşanmamaya. Henüz kayınpederinin servetini üstüne alamamıştı

ve onu kaybetmeyi göze alamıyordu. Ayrıca karısının prestijine de hala ihtiyacı vardı. Aynı zamanda ortadan kaybolan oğlunu da arama çabalarına devam ediyordu ama henüz bir bilgi edinememişti. Oğlanı bulduğunda karısı da hizaya gelecekti nasılsa.

Ancak aylar sonra, kendisini yeniden ziyaret eden adam birkaç önemsiz delili önüne atarak geri adım atmasını sağlamıştı. Deliller elbette büyük değildi. Hatta birkaç ay içinde tonlarca para ödediği avukatları sayesinde dışarı çıkacağını her ikisi de biliyordu ancak o, onun bunlarla başa çıkamayacağını çok iyi bilen adam, içeride başına gelecekleri o kadar iyi anlatmıştı ki boşanma kağıtlarını imzalamak zorunda kalmıştı. Üstelik bundan sonra gözünün üstünde olacağına dair gözdağını da vererek ayrılmıştı yanından.

Onun gücü tartışılmazdı ve ne kadar kararlı biri olduğunu en iyi kendisi biliyordu. Birkaç yılını izlendiğini bilerek hiçbir yasa dışı işe girmeden sürdürmüştü ama gözü daima yükseklerdeydi. Oğlunu bulamamıştı ve ümidini de kesmişti. Karısının nerede yaşadığını biliyordu ama uzaklaştırma kararının devamlılığı ve kapısındaki polisler, onunla irtibat kurmasını engelliyordu. Zaten artık o da umurunda değildi. Boşanmış bekar biri olarak cemiyette katıldığı her davette kolunda başka bir kadın olmasının açıklamasını da yapmak zorunda kalmıyordu. Bekardı ve istediği kadınla birlikte olurdu. Hatta bu durum bir süre sonra hoşuna da gitmişti çünkü artık ona hızlı çapkın diyorlardı. Her değişik kadın onun başka türlü bir gücü olduğunu da gösteriyordu nihayetinde. Neden böbürlenmeyecekti ki?

Bu durum 2006 senesine kadar devam etmişti. O sene tanıştığı Saffet Akdoruk ve vaatleri yeniden gözünün kamaşmasına neden olmuştu. Çok daha güçlü olması gerekiyordu ama onun asıl hedefinde, ona zorla yaptırdıkları şeylerin cezasını ödemek zorunda olanlar vardı en başta. Özellikle yanlış yapmasını bekleyenleri hayal kırıklığına uğratacak şekilde yaşamak ve arka planda onları tam da bir salak durumuna düşürecek olma düşüncesi gerçekten de baş döndürücüydü ve onun gibi hırslı ve egosu yüksek birinin bunu göz ardı etmesi imkansızdı. Saffet'le ortaklığı, 2006 senesinin sonunda başlamıştı.

O kadar kısa zamanda yakın arkadaş olmuşlardı ki Akif Sancar

nihayet kendi hamurundan olan birinin varlığıyla derin bir nefes almış, bu kadar sürede kurulacak bir dostluğun şüpheli olduğunu aklına bile getirmemişti. Saffet onu anlıyordu, o da tıpkı kendisi gibi eski karısından sık sık şikayet ediyordu ve onun da ortadan kaybolmuş olan bir kızı vardı. Bu kadar çok ortak noktalarının olması bir lütuftu ama Akif Sancar nihayet onu anlayan birisiyle tanışmış olmanın bundan çok daha yüce bir duygu olduğunu düşünüyordu.

Saffet kendine güvenir tavırlarla onun her zaman yanında olacağına dair güvence verdiğinde hiçbir tereddüttü olmamıştı. Akif Sancar'ın içinde bulunduğu duruma çok çabuk çözüm getirmişti ve tehlikeye de kendi atılacağını söyleyerek her şeyi kendi üzerinden götüreceklerini eklemişti. Bu fırsat Akif Sancar için bulunmaz bir çıkış noktasıydı. Daha önce çalıştığı kişilere Saffet'i yönlendirmesi zor olmamıştı. Onlara para karşılığı bir kısım kapıları açacak kişiler hala vardı ve yeniden çok daha güçlü bir şekilde çarkını döndürmeye devam edecekti. Üstelik arka planda kendisinin olduğunun hiçbir zaman farkına varmayacak olan insanların arkasından kahkahalarla gülerek yapacaktı bunu.

Ve tıpkı düşündüğü gibi beş sene boyunca çarkını sorunsuz döndürmüştü de. Hayat kendisi için inanılmayacak kadar güzel gidiyordu. Ne geçmişte hayatını mahvederek bıraktığı kadın ne de ortadan yok olan piç umurundaydı. Gününü gün ederken asıl zevk duyduğu şey üzerindeki gözlere rağmen bunları gerçekleştiriyor olmasıydı. Saffet işlerle ilgili sık sık yurt dışına seyahate gidiyordu ve Akif Sancar bu durumdan ziyadesiyle memnundu. Kendisi de arada sırada seyahatlere çıkıyordu ama bunlar daha çok paravan olan işlerin yasal görüşmeleri oluyordu.

Bu süreç içinde Akif Sancar, Saffet'e o kadar çok güvenmişti ki önüne gelen evrakları bir kadeh içki eşliğinde sohbet ederken imzalıyor ve çoğunu okumuyordu bile. Akif Sancar ve Saffet, adeta cemiyetin ayrılmaz ikilisi olmuşlardı. Onların dostluğu herkes tarafından kıskanılıyordu ve gelen bu tür yorumlar Akif Sancar'ı yalnızca mutlu ediyordu. Saffet çok dikkatliydi ve hiçbir açık vermiyordu. Doğal olarak Akif Sancar'a uzanacak bir durum da meydana çıkmıyordu.

Saffet'in sık sık küçük kızlarla birlikte olmak için Uzak Doğu'ya

gittiğini biliyordu ve umursamıyordu da. Sonuçta bunların hepsi bir tercihti ve eğer Saffet bundan hoşlanıyorsa kime ne demek düşerdi ki? Bazen bunun için çok uzaklara gitmesinin gerekmediği zamanlar da oluyordu. Para her kapıyı açardı ve Saffet için küçük kız bulmak herhangi bir yerde sorun olmuyordu.

Akif Sancar, Saffet'in tercihlerine asla yorum yapmıyordu. Onu öyle kabul etmişti. Saffet de onu olduğu gibi kabul ediyordu, eleştirmesinin bir anlamı yoktu. Hem ayrıca o kızlara da hayatları boyunca göremeyecekleri kadar çok para veriyordu. Sonuçta onlar da bu durumdan memnun olmalıydılar. Gerçi o paraların kızlara gittiğinden şüpheliydi, daha çok kızları onlara getirenlerin aldığını düşünüyordu ama herkesi de Akif Sancar'ın düşünmesi gerekmiyordu pekala. Bu basit bir alışverişti yalnızca. Bir para veren bir de alan vardı. Kimin nasıl paylaştığı onun umurunda değildi. Diğer insanlar da onlar gibi yapabilirlerdi.

Saffet'le ikisi arasında en başta yaptıkları anlaşmaya göre kazanılan her şeyi iki eşit parçaya bölüyorlardı. Kendi banka hesaplarının dikkat çekmemesi için yurt dışında Saffet'in üzerine açılan başka bir hesaba onun payına düşen yatırılıyordu. Saffet sık sık bu hesabın dökümünü Akif Sancar'ın önüne koyar onun ışıltılı gözlerle rakamlara bakmasını izlerdi. Hesap dökümleri önüne her konulduğunda bir öncekinden daha fazla olan para, Akif Sancar için en eşsiz manzaraydı. Rakamların artışı onu mutlu ediyordu ve bundan daha güzeli tüm bunları kimsenin ruhu duymadan yapıyor oldukları idi.

Ve şimdi bu gece, saf gerçek bir balyoz gibi tepesine vurduğunda tüm kini, hırsı ve öfkesi Saffet'ten daha çok onu Saffet'e mecbur bırakmış olan adama, kadına ve çocuğa idi. Hepsinden nefret ediyordu. Onun mükemmel planlarını altüst eden herkesten nefret ediyordu. İçeride ne kadar kalacağını bilmiyordu ama Saffet'in kahkahalarla telefonda sarf ettiği sözlerden bunun çok ama çok uzun yıllar olacağını tahmin ediyordu.

Adam kahkahalarla gülerek onunla alay etmiş, tam bir aptal olduğunu söylemişti.

"Sabah gidiyorum ve bir daha görüşebileceğimizi sanmıyorum dostum. Sana kart atarım ama merak etme."

Son sözler öyle büyük bir alaycılıkla sarf edilmişti ki Akif Sancar delireceğini düşünmüştü. Belki kısmen delirmişti de. Şu an yerde otururken aklından geçen plan ancak deli birinin zihninde vuku bulabilirdi ama Akif Sancar aksine zeki biri bunu düşünebilir diyerek kendisini tebrik etmişti.

Belki iki güne kalmaz onu içeri alırlardı, belki Saffet de siktir olur giderdi ama o gider ayak herkesten intikamını alabilirdi. O içerde çürürken onun bu hale gelmesine sebep olanlar da dışarıda çürüyeceklerdi. Saffet nereye giderse gitsin peşinden ayrılmayacak biri olacaktı. Akif Sancar bunu garantiye alabileceğinden emin bir şekilde yavaşça ayağa kalktı.

Ona boyun eğmeyen herkes cezasını çekecekti. O geceki hain planı hayata geçirmek çok zor olmayacaktı. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı...

***

2019
Marsilya

Genç kız Marsilya'daki altıncı gününe, ruh hastasının ise olmadığı üçüncü güne uyanmıştı. Marsilya'da geçirdiği günlerin çok olmasına şu an için aldırmıyordu ancak Derim Akhan'ın olmadığı günler onun için bir lütuftu.

Yattan ayrılmadan önce onu kamaraya kapamıştı. Hazırlattığı pasaportla işlemler, o olmadan yapılmıştı ve daha sonra hiçbir şey olmamış gibi kızın yanına gelerek postayı koymuştu.

"İki seçeneğin var. Ya yanımda doğru düzgün sesini çıkarmadan arabaya kadar yürürsün ya da hemen şimdi derin bir uykuya dalar kucağımda yürürsün. Sen seç!"

Adam öyle kararlı görünüyordu ki genç kız onu uyutulabileceğine en ufak bir şüphe duymamıştı. Evden onu aldıklarında da uyutmuşlardı ve nereye gittiğini bilemiyor oluşu onu karanlıkta bırakmıştı. Çaresiz şekilde başını sallayarak hiç sesini çıkarmadan adamın yanında yürümüştü. Adam

kıskaç gibi parmaklarıyla onun elini kavramıştı ve marinadan çıkarken sürekli yanında tutmuştu. Marsilya'da artık kızın aşina olmaya başladığı yine lüksle çevrili büyük beyaz bir eve gelmişlerdi. Etrafı demirlerle çevrili ağaçlık bir alanın ortasındaydı ev ve yine kameralarla izleniyordu elbette. Kameralar yeterli gelmemiş olmalıydı ki adamlar etrafta sürekli devriye geziyorlardı.

Evin içinde; yine mutfakta ve diğer işlerde çalışan genç yaşlı erkekler vardı. Tek kadın kendisiydi ve kimse onunla konuşmuyordu. Ya da konuşmaya cesaret edemiyorlardı. Herkes tembihlenmiş gibi kızı görüyor ama o yokmuş gibi davranıyordu.

Eve vardıklarında akşam olmuştu ve yemek yendikten sonra asıl kıyamet kopmuştu. Kıza ayrı bir oda vermek yerine kendisiyle aynı odada yatacağını söyleyen adama, kız şiddetle karşı çıkmıştı. Onu odaya sürükleyerek götürmesine karşı koymuş, elinden geldiğince direnmişti ama nafile bir çabaydı. Ve çok daha kötüsünü yaparak kızı kendisine kelepçelemişti.

Kız, onun olduğu sürece kendisinin ve adamın birer bileğini kavrayan kelepçeyle uyumak zorunda kalıyordu. Yatağın en ucuna kaçsa da bir bileği hep adama yakındı. Mahremiyet alanı hiçbir şekilde kalmamıştı. Yalnızca tuvalet ihtiyacını giderirken tek başına kalıyordu ve bazen buna bile şükrediyordu. Adam onun yanında soyunup giyiniyor ve hiçbir şekilde kıza aldırmıyordu. Kız ilk defasında giysilerini alıp banyoda giyinmeyi tercih ettiğinde, duvar gibi banyonun kapısında dikilmiş önünde giyinip soyunmasını istemişti. Bunun da başka bir yöntem olduğunun farkındaydı kız. Adam ona ne kadar özel alan bırakmazsa onun yılacağını düşünüyordu. Mahremiyetine saldırıda bulunuyor onu başka türlü boyun eğmeye zorluyordu. Kız artık bu durumu da umursamaz hale gelmişti. Adamın onu izlediğini biliyordu ve hızla üzerini değişirken kin kusan gözlerini adamdan ayırmıyordu. Çıplaklığından utanacak değildi.

Bu süreç her ne kadar çoğu zaman gözlerini kaçırsa da

adamın bedenini daha net görebilmesini de sağlamıştı. Adamın yüzündeki izle birlikte vücudu da yara izleriyle doluydu. Bunun dövüşlerden kaynaklandığını düşünüyordu. Sırtı, karnı, göğsü eskiden kalma onlarca yara izleriyle doluydu. En kötüsü de sırtında olanlardı. Fakat onlar çok daha uzun zaman öncesinden kalma izler gibiydi. Sanki kırbaçlanmış ya da kemerle dövülmüş gibi. Bu izleri net olarak ilk gördüğünde içinde bir yerlerde bir üzüntü peyda olmuştu ama çabuk toparlamıştı kendisini. Adam, hakkında üzüntü duyması gereken son kişiydi. Bu düşünceyle hiçbir tepki vermeden gözlerini kaçırmaya ve adama bakmamaya gayret etmişti.

En azından iki gündür kocaman oda ve yatak ona kalmıştı ve adamın hiçbir zaman geri dönmemesini dilemişti. Dışarı çıkmadığı sürece evin içinde dolaşmasına kimse karışmıyordu. İlk gün üç katlı evin her yerini dolaşmıştı. Etrafta bulunan telefonların yalnızca iç iletişim için olduğunu keşfetmesi uzun sürmemişti. Zaten telefon olan bir alanda onu serbest bırakmalarından anlaması gerekiyordu ama yine de şansını denemişti. Daha sonra adamın alaycı bakışlarını üzerinde hissettiğinde denemek için çevirdiği telefonda çıkan adamın ona bilgi verdiğini de anlamış olmuştu. Evdeki tek kilitli kapı ikinci kattaydı ve tahminen dışarıyla olan tüm iletişim araçları ya da bilgisayar oradaydı. Ancak o kapının da şifreyle açıldığını fark etmesi uzun sürmemişti. Şifreyi kullananlarsa yalnızca Derim ve Jan'dı. İkisini de kandırması mümkün görünmüyordu.

En iç açıcı şeyse; onun evin içinde serbestçe dolaşmasına ses çıkarmamasıydı. Jan'la konuşurken bile yanlarında olmasını umursamıyordu. Fransızca konuşuyorlardı ve kızın anlamadığını düşündüğünden bir sakınca görmüyor olmalıydı. Kızsa hiçbir tepki vermeden etrafa boş boş bakıyordu. Zaten şu ana kadar konuştukları şeyler de ilgisini çekmemişti. Yalnızca işleri hakkında konuşuyorlardı ve kız onların yaptığı işlere katiyen ilgi duymuyordu.

Yataktan kalkarken buraya geldiğinden beri gözlemlediği şeylerin ışığında kaçış planını hayata geçirmesi gerektiği-

ni düşündü. Adamın tam olarak ne zaman döneceğini bilmiyordu ve döndüğünde yine kelepçelenmiş halde onunla uyumak istemiyordu.

Kararlı bir şekilde yataktan kalkıp sabahları yaptığı işleri çabucak hallederek kahvaltı yapmak üzere aşağı indi. Bahçeye bakan büyük camların olduğu yemek odasında her zamanki gibi yine yalnızca Jan vardı.

Kız, tatsız bir yüzle adama bakıp bir sandalye çekerek oturdu. Jan'ın kendisine bakan yumuşak bakışlarını umursamadı. Adamın onunla dost olmaya çalışması saçma ve yapay geliyordu.

Kızın asık suratı ve tersliği hiç ödün vermeden devam ediyordu. Jan yine de yumuşak bir sesle "Günaydın Selin," dediğinde kızın ona dik dik bakarak karşılık vermemesine gülümsemeden edemedi.

Genç kız, adamın yılmadan "İyi uyudun mu?" diye nazikçe sorduğu soruya aynı dik bakışlarla karşılık verip "Ruh hastası olmadığında çok güzel uyuyorum. Sağ ol ilgin için," dedi.

Jan kıkırtıya benzer bir ses çıkarınca kız, yan gözle ters ters adama baktı. Salona giren çalışanlardan biri kahvaltı tabağını önüne koyunca hiçbir şey söylemeden kahvaltısına girişti. Yemek konusunda asla nazlanmıyordu ve önüne konulan her şeyi son kırıntısına kadar tüketiyordu. Henüz farkında değillerdi ancak ortadan kaybolup odada olduğunu söylediği zamanlarda yine çalışmaya başlamıştı. Kaslarını güçlendirmeye ihtiyacı vardı. Uzun süren hastalık onu çok yıpratmıştı ama artık kendisini çok daha iyi ve eski gücüne kavuşmuş hissediyordu.

Merak ettiği soruyu sanki çok sıradan bir şeymiş gibi düz bir sesle lokmalarının arasında sordu.

"Ne zaman gelecek?"

Jan bakışlarını ona kaldırıp incelercesine baktı. Kız ona bakmıyor, yemeğine devam ediyordu. Arkasına yaslanarak cevap verdi.

"Yarın akşam."

Kız hiçbir tepki vermedi. Yüzünü hala Jan'a kaldırma-

mıştı. Aldığı cevap az bir zamanı olduğunu işaret ediyordu. Derim Akhan dönmeden buradan kaçmak zorundaydı. Aksi takdirde bir daha şansı olmayabilirdi. Üzerinde hiç parası yoktu, kimliği de yoktu ama bunları sıkıntı etmiyordu. Bunlara mutlaka bir çözüm bulabilirdi. Yapması gereken tek şey bu adamlardan uzağa kaçabilmekti.

Kahvaltıyı sessizlik içerisinde bitirdiler. Jan sık sık kızı izliyordu. Kız duraksamadan önündeki yemeğe odaklanmış halde yemeğe devam ediyordu. Kızın iştahı bazen onu şaşırtıyordu. Onların tanıdığı kadınların çoğu zayıf kalmak için birçok şeyi yemezler ekseriyetle rejimde olurlardı. Kızın rejim gibi şeyleri kafasına takmadığı belliydi ve ona bakınca zaten ihtiyacı olmadığını da görüyordu.

Kız tabağındakileri bitirdikten sonra aniden başını kaldırıp "Bugün dışarı çıkabilir miyim?" diye sordu.

Jan gözlerini kısarak kıza bakınca kız masum bir sesle: "Temiz havaya ihtiyacım var, " diye devam etti.

Jan uzun denecek bir süre inceleyerek kıza baktı. Derim yokken kızın evden dışarı çıkması yasaktı ancak sözlerinin ardından bunun çok fazla karşı çıkacağı bir şey olmadığına karar verdi.

"Benimle birlikte çıkabilirsin. Bahçede bir yürüyüş yapabiliriz."

"Bekçi köpeğine ihtiyacım yok. Yalnız yürümeyi tercih ederim."

Jan sinirli bir gülüş çıkardı dudaklarından. Kızın hakareti tam hedefini vurmuştu. Bu kez o kıza ters bir bakış attı.

"Etrafında bekçi köpeği yok Selin. Farkındaysan serbestçe dolaşıyorsun etrafta ve kimse bir şey söylemiyor."

"Kimsenin bir şey söylemesine gerek yok çünkü. Evin dışına bile çıkamıyorum. Buranın süslü bir yer olması hapishane olduğunu gerçeğini değiştirmiyor."

"Bence gayet iyi bakılıyor sana. Hapishanede bu lüksü bulamazsın."

"Somut şeyler, soyut kavramları değiştirmiyor."

Jan kaşlarını kaldırıp sorarcasına bakınca kız küstah bir

tonla devam etti. "Lüks ya da değil, şu an iyi bakılıyor olmam ya da olmamam da gerçeği değiştirmiyor. Burasının benim için bir hapishane olduğunu görüyor olman lazım."

Jan aniden ayağa kalkarak eliyle kapıyı işaret etti.

"Hadi çıkıp temiz hava alalım."

Kız yalnızca bir saniye duraksadı ve bu fırsatı kaçırmayı göze alamayarak hemen ayağa kalkıp adamı takip etti.

Bir üst kata çıkarak girişe yöneldiler. Büyük kapıyı açan Jan, kızın önden çıkması için kenara çekildi. Kız birkaç adım atarak dışarı çıktı ve başını yukarı kaldırıp derin bir nefes çekti. Günler sonra ilk defa temiz havayı dışarıda ciğerlerine çekiyordu. Dört büyük sütunun taşıdığı sundurmanın altındaki on basamağı inerek evin önündeki toprak zemine bastı. Güneş, evin arkasından vurduğu için sabahın erken saatinde gölgede kalan ön tarafta tatlı bir serinlik vardı. Haziran ayının ortasına gelmişlerdi ve Marsilya'da hava epey ısınmıştı. Evin içindeki serinlik bunu onlara hissettirmiyordu ama bazen camdan dışarıyı izlerken dışarıda dolaşan adamların sıcaktan şikayet ettiklerini görüyordu.

Artık ayaklarında spor ayakkabılar vardı. Eve geldiklerinde ona ait giysiler dolaba çoktan yerleştirilmişti. Yattan ayrılmadan önce bir şort ve tişört verilmişti üzerine, eve geldiklerinde gördüğü giysi çokluğu ise ona anlamsız gelmişti. Şimdi yine üzerinde siyah bir şort ve kısa kollu beyaz bir tişört vardı. Yanında yürüyen Jan'ı takip ederek evin önündeki toprak yoldan ağaçların arasına giden patikaya yöneldiler. Etrafta dolaşan adamlar ara ara karşılarına çıkıyordu ve Jan başıyla adamlara selam veriyordu. Kızsa sessizce adamın yanında yürürken gözleriyle sürekli etrafı gözlemliyordu. Ağaçların ötesinde yüksek demir parmaklıklar bulunuyordu. Parmaklıkların ötesinde duyduğu araç seslerinden anladığı kadarıyla bir yol olmalıydı. O yola ulaşırsa bir aracı durdurup yardım istemesi çok zor olmayacaktı. Tek ihtiyacı olan şey adamlardan herhangi birine görünmeden kör bir noktadan parmaklıkları aşıp yola varabilmekti.

Evin etrafını çevreleyen ince patikadan yürümeye devam

ettiler. İkisi de sessizdi ve kızın bu sessizlikten şikayetçi olur bir hali yoktu. Aksine düşüncelerini toplaması için bu sessizliğe ihtiyacı vardı. Ancak Jan onun gibi düşünmediğini söze girerek göstermiş oldu.

"Derim'in istediğini versen aslında süre senin için kısalmış olacak."

Kız, başını ona çevirdiğinde kaşlarını çatmıştı. Gözleri sorarcasına adama bakıyordu. Jan ifadesiz bir sesle devam etti.

"Ona boyun eğersen düşündüğünden daha kısa sürede seni bırakabilir."

"Neden boyun eğeyim?"

"En azından hırsı dinecek ve sıkılacak. Sıkıldığında da gitmene izin verebilir."

"Yapmadığım bir şey yüzünden sırf onun egosu tatmin olsun diye ona boyun eğeceğim öyle mi?"

Kız alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı ve sinirli bir gülüşle devam etti. "Sizin bu kafaya ulaşmak için ne yiyip ne içtiğinizi merak ediyorum."

Kızın alaycı karşılığına Jan da gülümseyerek cevap verdi.

"Sivri dillisin. Ve sen böyle sivri dilli oldukça onu daha çok kamçılıyorsun. Boyun eğsen çok çabuk sıkılacak ve seni bırakacak. Ama sen böyle davrandıkça ona savaş açmış oluyorsun ve Derim hiçbir savaştan kaçmaz."

"O ruh hastası kendi dünyasında kendi yarattığı hayallerle yaşıyor."

"O ruh hastası dediğin adamın annesini, senin baban paramparça etti Selin!"

Jan'ın savunma dolu keskin hatta öfkeli sesiyle kız hızla ona döndü.

"Benim suçum ne peki? O piç kurusu bana da zarar verdi! Ben gidip kimden hesap sorayım? Annem beni bıraktıktan sonra bir daha gelmedi. Muhtemelen gelemedi. Çünkü o piç, eminim annemi de öldürdü. Benim annemin, ziyaret edebileceğim bir mezarı bile yok! Ben gidip kimi tutsak edeyim o zaman?"

"Senin şanssızlığın öyle bir adamın kızı olman."

"Çok sağ ol! Acayip içim rahatladı bu açıklamayla!"

Kız öfkeyle önüne çıkan bir taşa tekme attı. Jan yan gözle kıza bakıyordu. Kızın adımları sinirli halinden anlaşılacağı gibi yere sertçe vuruyordu.

"Yapmadığım hiçbir şeyin günahını taşımam, anlıyor musun?" dedi kız Jan'a hızla dönerek. "Eğer benim yüzümden birine zarar gelmiş olsaydı, bunun için diz çöker özür dilerdim ama bana ait olmayan hiçbir suçun bedelini ödemeyeceğim!"

"Senin yüzünden birine zarar gelecek. O zaman diz çöküp yalvaracak mısın?"

Jan hızla kıza karşılık verdiğinde kız aniden durarak adama baktı sorarcasına.

"Kime zarar gelecek benim yüzümden?"

"Silva! Ondan çaldığın telefon yüzünden, Derim onu hazır olmadığı bir dövüşe sokacak ve muhtemelen ölecek! Ondan af dileyecek misin peki?"

Kız yeniden sinirli bir gülüş savurdu dudaklarından.

"Ben bunun bedelini ödedim! Kimseden özür dilemem gerekmiyor. Benimki nefsi müdafaaydı!"

Bu kez kaşlarını çatarak kıza sorarcasına bakma sırası Jan'daydı. Kız da başını sallayarak "Ne?" dercesine ona baktı.

"Ne zaman bedel ödedin Silva için?" diye sordu Jan kuşkuyla gözlerini kısarak.

Kız karşısında aptal bir canlı varmış gibi baktı ve tükürürcesine karşılık verdi.

"O sarışın sürtüğü bunun için yollamadınız mı hücreye? Ne oldu? Saatlerce yaptığı işkence kesmedi mi sizi? O psikopat patronun şu an bana çok iyi biriymiş gibi davranıyor ya! Asla yemiyorum! O karmaşık hasta zihniyle beni kandırdığını düşünebilir ama onun ne derece hasta ruhlu olduğunu görebiliyorum ben! Asla öyle bir ruh hastasına boyun eğmeyeceğim. Bir sonraki işkencesini de isterse hemen hayata geçirsin!" Yüzünü tiksinircesine buruşturdu ve aynı hızla devam etti. "Zaten manyak ruh hastası kelepçeyle beni yanında tutarak yeteri kadar işkence ediyor, buna son verecek olan fiziksel işkenceye de katlanabilirim!"

Jan kızın sözlerine düşünceli gözlerle baktı. Banu'yu Derim'in gönderdiğini düşünüyordu kız ve onun tarafından bakınca bu düşüncede haksız sayılmazdı. Ancak kızın Derim'i böyle yanlış tanıyor olmasına da o katlanamıyordu.

"Derim bir kadına fiziksel işkence yapmaz." dedi emin bir tonla.

Kız alaycı bir bakış atıp "Tabii tabii," der gibi başını salladı. Buna inanmadığı belliydi.

"Boğazımı sıkarak beni bayıltan da o değildi zaten. Ben halüsinasyon gördüm değil mi?"

Jan istemsizce savunmaya geçerek devam etti.

"Öfkesini kontrol edemedi yalnızca. İlk defa böyle bir şey yaptı... Sonradan pişman olduğuna eminim. Bak Selin... İstemediğin şeyleri sana yaptırabilir. Hoşlanmadığın birçok şeyi yapmak zorunda bırakabilir. Ama Derim bir kadına fiziksel şiddet uygulamaz! Seni öldürmeyecek! Sana bunu garanti ederim! Onu çok iyi tanıyorum. Senin canını da yakmayacak artık. Ama uyumlu olmak zorundasın. Bu süreç senin için daha kolay geçer."

"Onun da dediği gibi ölümden daha beter şeyler vardır. Ve şu anda bana yaşattıkları benim için ölümden daha beter! Bir an evvel öldürmesini tercih ederim."

Kız, başını kaldırıp şikayetçi bir tonla yüzünü buruşturarak devam etti. "Sen kolunda kelepçeyle o manyakla aynı yatakta yatmanın benim için ne demek olduğunu biliyor musun? İşte o manyak beni her gün öldürüyor aslında! Beni artık dövdürmüyor oluşunun bir anlamı yok! Şu anki taktiği öncekilerden daha beter."

Jan kaşlarını çatarak kıza baktı. Daha önce yaşadığı her şeyin sorumlusu olarak Derim'i görmesi anlaşılır bir şeydi. Tıpkı Derim gibi kızın da gözü nefretle kararmıştı ve ona yapılanların Derim'in bilgisi dışında olduğuna asla inanmayacaktı. İkisi de birbirlerinin gerçeğini göremiyorlardı. Ve Jan şu an karşısındaki kıza bakınca ne derse desin onu hiçbir konuda ikna edemeyeceğini anlıyordu. Tıpkı Derim'i de ikna edemediği gibi kızın da farklı düşüneceğini sanmıyordu.

Oysa kız bu öfkesini kenara bıraksa Derim'in ona bakışlarındaki farklılığı görebilirdi. Derim bile henüz farkında değildi ama kıza yönelen her bakışı farklıydı. Jan bunu çok iyi görebiliyordu. Yalnızca şu an, bunu ona kabul ettiremeyeceğini biliyordu. Şimdilik...

"Hadi geri dönelim."

Jan'ın geriyi işaret ederek salladığı başına kız ters bir bakış atıp ikiletmeden ileri adımladı. Zaten ne zamandır adım atmadan karşılıklı tartışıyorlardı ve uzun yürüyüş çoktan hayal olmuştu. Yine de aklındakini gerçekleştirebilmek için bir fikri vardı artık.

11. BÖLÜM

Genç kız saatlerdir tek başına yattığı yatakta zamanın geçmesini bekliyordu. Bu gece ya kaçacaktı ya da tüm planı suya düşecekti. Komodinin üzerindeki dijital saate gözlerini çevirdiğinde saatin sabaha karşı üçü geçtiğini gördü. Evdeki herkesin uyuduğundan emindi. Nihayet derin bir nefes çekerek yataktan doğruldu ve sessizliği dinledi. Yavaşça yatağın dışına süzüldü ve yatmadan önce hazırladığı giysilere uzandı. Siyah uzun kollu ince bir tişört ve siyah eşofman altını çabucak üzerine geçirdi. Ayağına yine siyah spor ayakkabılarını geçirdi ve bir lastikle saçlarını toplayarak atkuyruğu yaptı. Günlerdir çalışmasının meyvesini topluyordu ve şu an çok dinç ve güçlü hissediyordu kendisini.

İkinci kattaki odanın balkon kapısını açarak dışarı bir adım attı. Arkasını dönerek kapıyı yavaşça geri kapadı. Kilitleyememişti ama en azından kapalı duruyordu. Sessiz adımlarla sırtını cam kapıya sürterek balkonun köşesine ilerledi. Belli aralıklarla devriye gezen adamlardan biri, birkaç dakika sonra görünecekti. Önce onun geçmesini bekleyecek sonraki on dakika aralığında aşağı inecekti. Karanlığın içinde köşede duvara yaslı halde biraz bekledi.

Devriye gezen adam, ağır hareketlerle ilerleyerek görüş alanına girdi. Soluğunu tutarak sessizce adamın balkonun altından geçmesini bekledi. Adam dikkat çeken bir şey var mı diye etrafı kontrol ederek ağır adımlarla ilerlemeye devam etti. Kız, adam görüş açısından çıktığı anda hareketlendi.

Balkon demirlerinin üzerine çıktı ve balkonun yakınındaki duvar girintilerine tutundu. Evin dış mimari yapısı ellerini ve ayaklarının ucunu koyabileceği şekilde, beş santimlik ince kanalların ayırdığı geniş bloklardan inşa edilmişti. Altı metrelik yükseklikten yere ulaşması bu kanalların yardımıyla olacaktı.

Dikkatli ve sessizce ilerleyerek balkon demirinin üstünden uzandı ve ilk adımı atmak için ayağının ucunu hemen altındaki ince kanala dayadı. Elleriyle bir üstteki kanala uzandı ve böylece yere iniş başlamış oldu. Esnek bedeni sayesinde önce bir sonraki adımı atıyor sonra ellerini daha önce ayaklarını koyduğu aralığa uzatarak kendisini bir sonraki adıma hazırlıyordu. Tıpkı bir örümcek gibiydi ve duvar tırmanışını bildiği için içinden şansına şükrediyordu. Parmakları gösterdiği performans yüzünden acımaya ve gerilmeye başlamıştı ama dayanacağını biliyordu. Kontrolünü kaybetmeden elinden geldiğince hızlı davrandı ve nihayet yere iki metre kala bedenini aşağı sarkıtarak çimenlerin üzerine kendisini bıraktı.

Dizlerini kırarak düşüşe kendisini hazırlamıştı ve ayakları yere değer değmez hiç vakit kaybetmeden sessizce koşarak bahçenin ilerisindeki ağaçlardan birinin gövdesinin arkasına saklandı. Devriye yeniden geçerken ince bedeni, kalın ağaç gövdesinin arkasında tamamen gizlenmişti. Adamın geçişinin ardından hızla ileriye doğru koştu. Bahçe boyunca aynı hareketleri kopya ederek tekrarladı. Adamların iki yüz metre aralıklarla dolaştıklarını artık biliyordu. Günlerdir onların rutinini takip etmişti. Kameraların açılarını ve ne sıklıkla etrafı kontrol ettiklerini de çözmüştü. Kameraların açılarından korunurcasına ağaçların arasında ilerlemeye devam etti ve nihayet yarım saat sonra bahçe sınırına yani demir parmaklıkların önüne vardı.

İki metrelik duvarın üzerine sıralanmış olan parmaklıklar çok yüksekti ama tırmanabileceğini biliyordu. Hızla atılıp yukarı sıçradı ve tüm gücünü kollarına vererek bedenini yukarı çekti. Bacakları ve ayaklarını demirin etrafına kıskaç gibi sardı ve bedenini hem kolları hem de bacaklarıyla iterek yu-

karı çekti. İki demir arasındaki boşluktan yararlanarak arada bacaklarını dinlendirdi ve yeniden kendini yukarı çekmeye devam etti. Çok az vakti kalmıştı ve devriyelere yakalanmadan parmaklıkların diğer tarafına atlaması gerekiyordu. Çok yorulmuştu, şakaklarından terler süzülüyordu ama pes etmedi ve kendisini parmaklıkların en tepesine çekmeyi başardı. Bacağının birini sarkıtarak diğer tarafa çekti. Parmaklıkların ucuna sıkı sıkı tutunmuştu ve diğer bacağını da atarak artık özgürlük alanına tamamen geçmiş oldu.

İniş, tırmanıştan daha kolaydı. Yavaşça iki ayağını da iki aralığa yerleştirdi ve elleriyle hızını ayarlayabilmek için parmaklıkları kavrayarak bedenini yavaşça aşağı bıraktı. Ayakları yere değdiğinde iki metrelik duvarın üstünden inmek için çömeldi ve ellerini duvarın üstüne dayayarak bedenini aşağı sarkıttı. Parmakları gevşedikten yalnızca saliseler sonrası yerdeydi. Hızla doğrulup duvarın dibine sindi. Gülüşüne engel olamıyordu. Sevinçten delirmek deyimini gerçekliğe dökebilirdi o an. Karanlıkta dişlerinin parladığına da emindi. Nihayet kurtulmuştu o lanet yerden. Bundan sonra yapacağı tek şey ana yola çıkmak, insanların olduğu bir yere ulaşmaya çalışmak ya da yoldan geçen bir arabayı durdurmaktı. Yalnızca bir telefon açabilecek şansı bulursa geri kalanın çorap söküğü gibi çözüleceğini biliyordu. İhtiyacı olan tek şey o telefonu edebilmesiydi.

Yavaşça doğruldu ve dar toprak yolun karşısına geçmek için hızla koşarak hareket etti. Evin etrafını çevreleyen dar yolun ötesi ağaçlıktı ancak yüz metreden fazla değildi genişliği. O ağaçlığı geçtikten sonra anayola ulaşacaktı. Sabah araçların sesini duymuştu. Hızla ağaçların arasından koşmaya devam etti. Ay ışığı önünü az da olsa aydınlatıyordu ve saçlarına takılan dallara aldırmadan koşmaya devam etti. Kan ter içinde kalmıştı ama ter dökmeden zafere ulaşılamayacağını çok iyi biliyordu. Daha önce de böyle kan ter içinde kaldığı zamanlar olmuştu ama hiçbirinde de kendini koyvermemişti. Onun inadı her şeyin üstündeydi. Hedefe kilitlenince hiçbir şeyin onu engellemesine izin vermezdi.

Ve şu anda hayatının en büyük hedefi kendisiyle birlikte digerlerinin yaşamıydı. Eğer onlara geri dönemezse kendisine ulaşabilecekleri bir sinyal veremezse ne kendisi ne de onlar ömürlerinin sonuna kadar kendilerini affetmezlerdi.

Bomboş asfalt yola ulaştığında bir an durarak ellerini dizlerine dayadı ve soluklanmaya çalıştı. Uzun zamandır eski kondisyonu yoktu ve bu kez çabuk yorulmuştu. Yine de başını kaldırıp ileriye baktı kararlı gözlerle. Yavaşça doğruldu ve hangi yöne gitmesi gerektiğine karar vermeye çalışırcasına bomboş yolun iki yanına baktı. Sağ tarafa gitmeye karar vererek önce birkaç adım attı. Yol, belli aralıklarla dizilmiş sokak lambalarıyla aydınlanmıştı. Adımları ileriye atılırken sabırsız bedeni koşmak istiyordu ve o da bedeninin isteğine uyum sağladı. Hafif tempoda koşmaya başladı. Yoldan da bir araç geçmiyordu ve sık sık görebileceği bir far ışığı ararcasına yolun gerisine ve ilerisine bakıyordu. On dakika boyunca temposunu bozmadan koşmaya devam etti. Mutlaka bir yerleşim yerine ulaşacaktı nasılsa.

Biraz daha koştuğunda çok uzakta karşıdan gelen bir far ışığını gördüğünde içinden sevinç çığlıkları atmak istiyordu. Yol kenarından koşmaya devam etti ve aracın yaklaşmasını beklerken o da araca doğru ilerledi. Araç yaklaştı, yaklaştı ve kız yol kenarından ayrılarak biraz daha yolun ortasına doğru ilerlemeye devam etti. Onu görmemelerini, buradan çıkış bileti olabilecek bu aracı kaçırmayı istemiyordu. Güçlü farlara sahip olan araç kıza yüz metre kala yavaşladı ve aralarında elli metre kala durdu. Bomboş yolun ortasında onu görmemeleri olanaksızdı. Kız, gözüne vuran farlardan rahatsız olarak elini gözüne siper etti ve koşmayı bırakıp hızlı adımlarla araca doğru ilerledi. Aracın arka kapısı açıldı. Kız siper ettiği ellerinin altındaki gözlerini kısarak açılan kapıdan çıkan adama baktı ve adımları tıpkı yere mıhlanmış gibi aniden kalakaldı. Bu iri siluetin başkasına ait olması mümkün değildi.

Bu imkansızdı... Onun ertesi akşam gelmesi gerekiyordu. Eli yavaşça yüzünden indi ve görmeyen gözlerle ileri baktı. Omuzları yaşadığı hüsranla öylesine çökmüştü ki neredeyse

bedeni kamburlaşmıştı. Adamın ona doğru attığı ilk adımla hızla kendisine geldi ve öyle hızlı geriye dönüş yaptı ki adımları bir an yalpaladı ama çabucak toparlanarak yapabileceği en hızlı koşu için adeta depara kalktı.

Yolun diğer tarafına geçti ve birkaç metre geriye, geldiği yöne doğru koştu, hızla ağaçların arasına daldı. Arkasından gelen sesleri duyabiliyordu. Adam muhtemelen aracın şoförüne bağırıyordu.

"Eve git! Ben onu alıp geleceğim!"

Sesi öyle kendine güvenliydi ki onun o kendine güveninden nefret etti kız. Ağaçların arasında hızla koşmaya devam etti. Yanlış tarafı seçmiş olduğu için şansına ve aklına küfrediyordu. Adamın neden erken döndüğünü bilmiyordu ya da diğeri sırf onu yanıltmak için bir sonraki gün geleceğini söylemiş de olabilirdi. Şu an hiçbir şeyi düşünemiyordu. Hatta düşünmek dahi istemiyordu. Tüm enerjisini kaçmaya harcamalı düşünmeyi sonraya bırakmalıydı.

Dakikalarca koştu. Ana yolu kendisine yön alarak daha önce kat ettiği yolu tam tersi şekilde koşmaya devam ediyordu. Adam arkasından geliyordu ve muhtemelen onu yakalaması an meselesiydi. O uzun bacaklarla ve yüksek kondisyonuyla kızı yakalaması çok mümkündü elbette ama kız sonucu ne olursa olsun ona kolay lokma olmayacaktı. Tıpkı bir tazı gibi koşuyordu. Hafif bedenini, bacaklarının üzerinde uçuyormuş gibi hissediyordu. Ne kadar koştuğunu bilmiyordu, soluk soluğa kalmıştı ve tek amacı; insanların olabileceği bir yere ulaşmaktı. Yılmadı ve koşmaya devam etti. Adamın soluğunu artık ensesinde hissediyordu. Hatta adamın alaycı sesini de duyuyordu şimdi.

"Gece gece spor yapmak istiyorsan, bana uyar," demişti arkasındaki alaycı ses. "Yorulacaksın ve yavaşlayacaksın. Ama ben yorulmam."

Kız, dişlerini birbirine bastırdı sinirle. Burnundan nefes alıp ağzından yavaşça bırakarak koşmaya devam etti. Kalbi, göğüs kafesinin içinde gümbür gümbür atıyordu. Tüm bedeni terden sırılsıklam olmuştu ama umursamadı. Koşma-

ya devam etti. Gözünden akan yaşları da umursamadı. Yine koşmaya devam etti. Arkasındaki adımların yaklaştığını biliyordu. Artık o adım sesleri adeta kulaklarının içinde yankılanıyordu. Ama yine de koşmaya devam etti.

"Bayılana kadar koşsan da kaçamazsın!"

Arkasındaki ses artık onunla alay ediyordu. Adımlarının yavaşladığını biliyordu. Adam onunla eğleniyordu. İstese hızlı bir deparla onu yakalayabilirdi ama sırf kızı delirtmek için bunu uzatıyordu. Kız yine de koşmaya devam etti. Yüzüne vuran dallara, dağılan saçlarına aldırmadan koşmaya devam etti. Ta ki dermanı kalmayarak bacakları titreyene kadar ve birbirine dolanan ayakları bir dala takılıp düşene kadar koşmaya devam etti... Ayağına takılan dalla toprak zeminde yuvarlandı ve bir ağacın gövdesine çarparak durdu. Nefes nefese kalmıştı ve aldığı her solukta göğsü bir körük gibi bir inip bir kalkıyordu. Ağaca çarpması nedeniyle yaşadığı acıyı hissetmiyordu bile. Sırt üstü durarak ve gözlerini kapayarak soluklarının düzene girmesini bekledi. Adamın çoktan tepesine dikildiğini biliyordu ama sırf onu görmemek için gözlerini açmıyordu.

Adam yavaşça kızın yanına oturup sırtını ağacın gövdesine dayadı. Aslında Derim de soluk soluğa kalmıştı ve şimdi o da nefesinin düzene girmesi için hızlı hızlı soluyordu.

"Takdir etmem lazım. İyi koşucusun."

Kız cevap vermedi. Kolunu gözlerinin üzerine kapayarak nefes almaya devam etti.

"Kötü şans ha!" dedi adam alaycı bir sesle. Yan gözle yerde yanında yatan kıza bakıyordu ama kız, koluyla gözlerini kapamıştı. Onu görmek istemediğini biliyordu adam ve kızın bu tavrı Derim'in dudaklarını büzmesine neden oldu. Kız ondan nefret ediyordu biliyordu. Ama bunu umursamamaya çalıştı. Nefret etse de etmese de onun izni olmadan kızın bir yere gideceği yoktu nasılsa. Sonuca bakmak onu rahatlatıyordu. Kız hala yanındaydı. Gerçi birazdan eve gittiklerinde büyük bir kıyamet kopacaktı ama şu an kendisini iyi hissediyordu. Kız hala yanındaydı.

Kaçabilmiş olmasını, Derim takdir etmek zorunda kalıyordu ister istemez. Kız kolay lokma değildi. Şansını zorlamaktan asla vazgeçmiyordu. Derim'i zorluyordu ama kızla ilgili en hoşuna giden taraf da buydu galiba. Derim'in her an tetikte olmasını sağlıyordu.

Erken dönmeye karar vermesi onun için büyük şanstı. New York'ta Jason'la görüşüp istediklerini alınca bir gece daha kalmasının anlamsız olduğuna karar vermişti. Oysa uzun uçuş nedeniyle bir gece orada kalıp dinlenmesi kendisi için iyi olurdu ama duramamıştı. Nedense bir an evvel geri dönmek istemişti. Jan'la en son görüştüğünde bir sonraki gün geleceğini söylemişti ama bu konuşmadan bir saat sonra yerinde duramayacağını fark edince pilota uçağı hazırlamasını ve dönmek istediğini söylemişti.

İyi bir eve hoş geldin olmuştu bu. Kızın şu an sinirden kudurduğunu biliyordu. Nefesi hala düzene girmemişti ve kolu hala yüzünün üzerindeydi.

"Senin dosyandaki bilgilerin yanlış olduğunu düşünüyorum."

Derim'in düşünceli bir sesle sarf ettiği sözlerle kız hızla kolunu indirip tedirgin bir yüzle adama baktı. Derim anlam veremediği bu bakışa bir an da olsa kaşlarını çatarak baktı. Kız huzursuz bakışlarını ona diktiğinde Derim yine alaycı bir sesle devam etti.

" İlkokul öğretmeni olduğun yazıyordu..."

Kız gözlerini bile kırpmadan adama bakarken hafifçe yerinde doğrulmaya başladı. Kalçasının üzerinde sürünerek adamdan az da olsa uzaklaştı.

"Beden eğitimi öğretmeni olduğundan şüphelenmeye başladım."

Adamın cümlesini bitirmesiyle kız belli belirsiz bir duraksama yaşadı ve ay ışığında çok daha koyu görünen çakmak çakmak mavi gözlerini adama dikip "Pislik!" dedi tıslar gibi.

Derim aldırmadan sırıtırken başını ağaca yasladı. Derin bir soluk çekti.

"Hakkını vermek lazım. İyi koşuyorsun..." Yan gözle kıza

bakıp üstünlük taslar gibi şeytani bir gülümsemeyle "Ama benden iyi değilsin ," diye tamamladı.

Kız oturduğu yerde başını aşağı indirdi. Omuzları yaşadığı yenilgiyi açıkça ortaya koyarcasına çökmüştü.

"Bırak beni ," diye mırıldandı.

Derim'den ses çıkmayınca başını kaldırıp adama dik dik baktı. Gözlerinde hiçbir yalvarma izi yoktu. Yalnızca düz, safi isteğini ortaya koyuyordu.

"Bırak beni," dedi sesini biraz daha yükselterek.

"İstediğimi ver bırakayım."

Derim, kızın ümidini kestiği anda uzun bir sessizliğin ardından söylemişti bunları.

Kızın gözleri öfkeyle kısıldı.

"Ne isteği be? Ne isteği? Ben sana niye yalvarıyorum Allah'ın manyağı! Ne yaptım ben sana?"

Kız sesini öyle yükseltmişti ki ağaçların arasında sesi yankı yapıyordu neredeyse. Derim yüzünde tek kas oynamadan kıza bakmaya devam etti ve yavaşça ayağa kalktı. Bir eliyle önünü göstererek "Yürü!" dedi yalnızca.

"Ne yürüyeceğim be? Yeter artık! Ben sana hiçbir şey yapmadım tamam mı? Beni zorla tutamazsın burada? Yaptığın büyük bir suç!"

"Çok korktum." dedi Derim umursamaz alaycı bir tonla.

Kız, ellerini saçlarına götürüp tutamları kavrarken yüzünü avuçlarına gömdü. Omuzları sarsılıyordu ama Derim onun ağlamadığını biliyordu. Kız sinirden titriyordu ve çaresizlik onu daha çok öfkelendiriyordu biliyordu.

"Hadi kalk. Eve dönüyoruz."

"Ben hiçbir yere gelmiyorum! Orası benim evim değil! O kahrolası yere kendin git, beni rahat bırak!"

Kız aniden başını kaldırmış öfkeyle haykırıyordu ona ancak Derim yine tepkisizce kıza bakmaya devam etti. Kız sustuktan birkaç saniye sonra aynı sakin tonla sordu.

" Rahatladın mı? Öfken dindiyse kalk artık. Yorgunum ve seninle daha fazla uğraşamam."

"Defol!"

Kız yine sinirle haykırdı. Derim daha fazla üstelemedi ve adeta çok normal bir şey yapıyormuş gibi kıza doğru eğildi ve kollarını kızın bacaklarının ve belinin altından geçirerek yukarı kaldırdı. Kız öfkeyle bağırıyor, çırpınıyor, karşı koyuyordu ancak Derim oralı bile olmadı. Kızı yukarı doğru zıplattı ve kucağına iyice yerleştirdiğinden emin olduktan sonra ağaçların arasında yürümeye başladı. Kızın göğsüne vurduğu yumruklara da aldırmadı. Zayıf olan bedeninin neredeyse hiç ağırlığı yokmuş gibi hissediyordu. Kızın çırpınışları hiçbir fayda etmese de dakikalar boyu aynı direnişe devam etti ve nihayet yorgun düşerek son kez delirmiş gibi bağırarak onu tutan kolların arasında yığılırcasına kalakaldı. Başı istemsizce adamın göğsüne düştü.

"Senden nefret ediyorum. Öyle çok nefret ediyorum ki umarım geberir gidersin yakında."

"Şu an öyle bir planım yok. Gayet sağlıklıyım. Doktorum son kontrollerde uzun yıllar yaşayabileceğimi söyledi."

Derim'in delirtici alaycılığına kız artık hiçbir karşılık vermek istemiyordu. Adam bir duvar kadar tepkisizdi. O an hissettiği hüsranı onu yerle bir etmişti. Öyle güçsüz hissediyordu ki kendini, hayatı boyunca daha önce böylesine güçsüz kalıp kalmadığını düşündü. Daha önce de buna benzer iki şey yaşadığını hatırladı. Her defasında kurtulmayı başarmıştı ve bu kez de pes etmek istemiyordu ama bu kez çok yorulmuştu. Yalnızdı çünkü. Daha önceki zayıflıklarında elini tutan ve ona güç veren parmaklar vardı, oysa şimdi yapayalnızdı.

Adamdan kurtulamıyordu. Adamın istediğini vermek düşüncesi bile onun için ölümle eş değerdi. Bir başkasının önünde eğilebilecek olma düşüncesi yerine, hayatının sonuna kadar mahkum olmayı tercih ederdi. En azından kendiyle başbaşa kaldığında direndiğini hatırlayacak ve bundan mutlu olacaktı. Eğer bu adamın önünde eğilirse o zaman kendisinden de vazgeçmiş olurdu. Oysa bu mümkün değildi. Bunu yaparsa yüzlerine bir daha bakamayacağı insanlar vardı. Onu kurtaracaklardı biliyordu. Önünde sonunda bu olacaktı. Öyleyse direnmekten ve sabretmekten başka elinden gelen hiçbir şey yoktu. Şimdilik...

***

Paris

Genç kız, elindeki kitabı okumayı bırakıp sıkıntıyla oturduğu kanepeye fırlattı. Paris'e geleli bir hafta olmuştu. Kaçışının ertesi günü Derim Akhan, Paris'e gideceklerini bildirmişti. Tabii öncesinde kopardığı büyük kıyametin ardından yapmıştı bunu. Adamlarını, onun kaçması nedeniyle dikkatsizlikle suçlamış, tabiri caizse hepsini yerin dibine sokmuştu. En azından kız bunun böyle olduğunu düşünüyordu. Odaya kapatıldığı için görmemişti olanları. Yalnızca adamın haykıran sesini tam olarak anlayamadan duymuştu. Sabah evin içindeki adamlar ona nefretle bakıyordu. Kızsa aksine hepsine küçümseyerek bakmıştı.

Hala nasıl kaçtığını çözebilmiş değillerdi. Ön kapıdan çıktığını düşünüyorlardı. Adam onu odaya atıp balkon kapısını kapalı gördüğünde kontrol etmek aklına bile gelmemişti. İkinci kattan aşağı inmiş olabileceğine ihtimal vermediği için ön kapı ilk aklına gelendi doğal olarak. Kızın odasının kapısı kilitlenmiyordu, balkondan aşağı inmeye cesaret edemeyeceğini düşünmüş olmalıydı. Zaten adamın sorularına da cevap vermemişti.

Kucağında onunla odaya giren adam, kızı yatağın üzerine fırlatır gibi atmış, etrafına kısaca göz gezdirmiş ve hızlı adımlarla çıkmıştı dışarı. Kız da onun ardından fırlayarak balkon kapısını kilitlemişti. Sonra hiçbir şey olmamış gibi üzerinde kuruyan teri atmak için banyo yapmış, pijamalarını giyinmiş ve yatağa geri girmişti. Bir süre adamın bağırtılarını dinlemiş hatta bundan aldığı hazla sinsi bir şekilde gülümsemişti de. Sonrası ise saatler sonra uyandığında yüzüne vuran aydınlıktı.

Aşağı indiğinde onu gören herkes öfkeliydi. Kız onlarla alay eder gibi masum bir yüz ifadesiyle dolaşmıştı ortalıkta. Jan'la karşılaştığındaysa adamın yüzündeki hayal kırıklığına benzer küskün ifadeye kaşlarını çatarak karşılık vermişti.

"Seni hiç ilgilendirmeyen şeyler yüzünden cezalandırıl-

man çok saçma değil mi?" demişti kız, Jan'a imalı bir tavırla. "Özür dileyeceğimi bekliyorsan daha çok beklersin. Ben burada zorla tutulmaya devam ettiğim sürece hepiniz alışın bu cezalara."

Jan başını iki yana sallamıştı yalnızca. Kızın pes etmeyeceği ve her fırsatı değerlendireceği belliydi. Ardından o da tıpkı Derim gibi alaycı bir tavırla karşılık vermişti.

"Tatbikat oluyor bize de. Açıklarımızı ortaya çıkarıyorsun. Aslında sana teşekkür etmeliyiz."

Kız, gözlerini kısıp ters ters bakarak yanından uzaklaşmıştı adamın.

Kahvaltı sonrası öğrenmişti yolculuk hazırlığını. Adamlar çoktan girişmişlerdi hazırlığa. Derim'in hiç uyumadığı yorgun gözlerinden belliydi. Zaten kız sabah uyandığında yataktaki yalnızlığından bunu anlamıştı ama umursamamıştı. Adama öldürücü bakışlar atıp yanından geçerek kahvaltı yapmaya gitmişti.

Marsilya'dan Paris'e yolculuk, Derim Akhan'ın özel jetiyle yapılmıştı. Yine uyutulma tehdidi ve yine kızın sessizce yanında durmasıyla bilinci açık bir yolculuk olmuştu. Özel hangardan kalkan uçağın etrafında zaten kimse yoktu. Kızın bağırıp yardım isteyeceği kimse görünmemişti etrafta. Olsa da Derim ve adamlarını karşısına alacak bir cesaretli de çıkmazdı muhtemelen. Adam bu ülkede güçlüydü. Kız bunu artık çok net görebiliyordu.

Sonrasında ise varışlarının ertesi gününden itibaren bundan sonra başına ne geleceğini öğrenmiş olmasıydı. Derim Akhan ilk gün akşama kadar görünmemişti. Akşam döndüğünde ise kız onun bakışlarındaki sinsi ışığı hemen fark etmişti. Yemek garip bir gerginlikle geçmişti. En azından onun için. Çünkü adam şüphe uyandıracak kadar sakin ve mutlu görünüyordu. Sık sık kıza bakıyor ve bıyık altından gülümsüyordu. Yemek boyunca bunun nedenine kafa patlatan kız, nihayet adamın rahatlığının sebebiyle yüzleşmişti. Her zamanki gibi ters bir yüzle masadan kalkıp kendisini odaya kapatacakken adamın seslenişiyle durmak zorunda kalmıştı.

"Sana bir hediye aldım."

Adamın alaycı ifadesine kaşlarını çatarak bakmış ve kaba bir tavırla karşılık vermişti.

"Kendine sakla! Senden gelecek sevabı bile istemem!"

"Ama bu aynı zamanda kendime de bir hediye."

Kız, gözlerini kısarak adama bakmış ve sabırsız bir soluk alışın ardından "Tamam. Yumurtla bakalım. Belli senin gözlerindeki sinsilikten bir halt olduğu. Bir an evvel söyle söyleyeceğini, karşında salak yok senin, " demişti.

Adam yan gözle yanındaki Jan'a bakıp "Sence de fazla zeki değil mi Jan?" diye sormuştu aynı alaycılıkla. Ve sonra yüzündeki tüm alaycılık anında silinmiş ve sert gözlerle kıza bakmaya başlamıştı.

"Yanıma gel."

Kız tek bir adım atmadan adama dik dik bakmıştı.

"Her defasında böyle isyan ediyorsun ama sonuç yine benim dediğim gibi oluyor. İnat etme, yanıma gel!"

Kız her zamanki öldürücü bakışlarını adama dikip aralarında olan mesafeyi sinirle adımlamıştı. Derim yanındaki Jan'a elini uzatınca onun bir kutuyu Derim'e verdiğini gördü kız. Derim kutuyu eline alıp kapağını açtı ve kıza bakmadan sert bir sesle "Sol kolunu uzat!" dedi.

Kız herhangi bir tepki vermedi ve Derim başını hızla kaldırıp uyaran bakışlarla kıza bakarken üstüne basarak tekrarladı.

"Sol kolunu uzat!"

"İstemez! Eksik olsun! Kendine tak!"

Kız, adamın elinde parlayan beş santim enindeki altın bileziği görünce ters bir şekilde karşılık vermeden edememişti. Derim'in dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. Elinde tuttuğu elips şeklindeki bileziğin iç tarafındaki kilidi açtı ve ikiye ayrılan bileziği elinde tutarken yineledi.

"Kolunu uzat!"

Kız inatla adama bakmaya devam ederken emre uymayı reddediyordu ve Derim daha fazla tahammül edemiyormuş gibi hızla atılarak kızın koluna yapışmış ve elindeki bileziği iki saniye içinde sanki kelepçe takar gibi kızın bileğine ge-

çirmişti. Bu süreçte kızın direnişinden ve kolunu geri çekme çabasından etkilenmiyormuş gibiydi. Ona gücünün yetmeyeceğini kız da biliyordu evet ama kolayca kabullenmeyi de kendisine yediremiyordu. Adamla boğuşmaya devam ederken Derim bir anda kızı bir koluyla sararak sırtını göğsüne yaslayarak etkisiz hale getirmiş ve bileziğin, bileğin iç kısmına gelen kilit yerindeki minik bir düğmeye basarak tamamen kilitlenmesini sağlamıştı. Bu altın metal bir daha kızın kolundan çıkmamak üzere bileğine geçirilmişti. Kız gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu bileğine. Diğer eliyle bileziği bileğinden çıkarmak ister gibi çekiştirdi, bir süre boyunca kilidi açmaya çalıştı ancak nafile bir çabaydı.

"Aç şunu!" diye bağırdı kız öfkeli gözlerle.

Her ne kadar gösterişli bir takı gibi görünse de bunun sıradan bir bilezik olmadığını biliyordu. Kız bileziği çıkarmaya çabalarken yeniden bağırdı sinirle.

"Aç şunu!"

Derim sakince bir nefes alıp kızı bıraktı ve geri döndü, ileri adımlayarak yumuşak kanepe minderine yerleşti ve bacak bacak üstüne atarak öfkeli gözlerle kendisine bakan kıza sakince baktı.

"Bundan sonra kaçmayı denemeyeceksin!" Kanepenin başlığına yasladığı kolunu kaldırarak işaret parmağını göstermek ister gibi yavaşça kaldırdı.

"O kolundaki bilezikte GPRS sistemi var... Ayrıca sana güzel bir haberim daha var..."

Kız kımıldamadan ona bakıyordu donmuş gibi.

"Bir sonraki kaçma girişimin yüz metre öteye geçemeyecek. Uzaklaştığın an kolundaki bilezikten bedenine elektrik akımı gidecek ve olduğun yerde kalakalacaksın. Ve en güzel tarafı ne biliyor musun?" Bir süre sinsi sinsi gülerek kıza baktı ve devam etti. "Üç kilometrelik bir alanı kapsıyor."

"Yalan söylüyorsun!"

"Dene istersen, " dedi Derim bundan duyacağı zevki belirten bir gülümsemeyle. Kız bakışlarını bileğine çevirip birkaç saniye sonra yeniden adama baktı. Gözlerini kısarak başkal-

dıran bir edayla "Blöf yapıyorsun!" diyerek bu kez alayla gülümsedi. "Beni korkutmaya çalışıyorsun ve blöf yapıyorsun. "

Gözlerinde kırılmaz bir cesaretle bakıyordu Derim'e. Derim'se yüzündeki alaycı ifadeyi bozmadan kıza bakarken içten içe kızın bunu denememesini diliyordu. Bu çözüme mecbur kalmıştı ama kızın uyarıyı dikkate almasını ve başka bir girişimde bulunmamasını diliyordu. Ciddiyetini belirtmek istercesine isteksiz de olsa yeniden "Denemek ister misin?" diye sordu.

Kız, dikkatle adamı incelerken ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Böyle bir şey yapmış olmasına inanmak istemediği belliydi. Ancak şansını denemeden geri çekilmeyecekti. Çenesini yukarı dikti ve tüm cesaretiyle "İnanmam için görmem lazım öyle değil mi? Yalan söylüyorsun!" diye üsteledi.

Derim'in gözlerinden yalnızca bir saniye içinde hayal kırıklığına benzer bir duygu geçti. Kızın sözlerine inanmasını ve üstelememesini ummuştu ancak cesaretini takdir etmekten de kendisini alamadı. Hiç vazgeçmiyordu. Akıllı saat takılı olan sol kolunu kaldırdı ve başını iki yana sallayarak "Bunu sen istedin, " diye mırıldandı tatsız bir sesle.

Kız, adamın blöf yaptığından emin, kendine güvenli bir yüzle adama bakmaya devam ederken ne olduğunu bile anlamadığı bir sürede bedeninde hissettiği acıyla kontrol edemediği bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü. Bedenindeki tüm kasların gerilerek titrediğini hissediyordu. Dizlerinin üzerinde titremeye devam ederken kalbi spazm geçiriyormuş gibi ağrıyordu ve hakim olamadığı bedeninde tüm hücrelerinin yandığını hissediyordu. Tüm bu kasılmalar yalnızca birkaç saniye sürmüştü ve aniden kesilen akımla kız nefes nefese ellerinin üzerine düştü.

"Sen korkunç bir canavarsın!" diye boğuk bir sesle hırladı kız ateş gibi yanan gözlerini adama kaldırarak. Elleri ve ayaklarının üzerinde derin derin nefes alarak toparlanmaya çalışırken mavi gözlerinin içi kızarmıştı. Derim, kıza ifadesizce bakmaya çalışırken onun o mavi gözleriyle, onu

öldürmek ister gibi bakmasına aldırmamaya çalıştı. Kızın acı çeken yüz ifadesi içini pişmanlıkla doldurdu. Bunu yapmayı istememişti ve her defasında kızın kendisine zarar vermeye çalışmasını mantıksız buluyordu. Oysa tek yapması gereken Derim'in isteklerine boyun eğmesiydi.

Kız toparlanmaya çalışarak iki ayağının üzerine kalktı ve nefret dolu bakışlarını Derim'e dikti. Yüzüne düşen saçları sinirli bir hareketle geriye attı. Kızaran gözleri, akmak üzere olan burnu ve sinirden titreyen bedeniyle dişlerini birbirine bastırarak birkaç saniye adama baktı. Elinin tersiyle burnundan akmak üzere olan ıslaklığı sildi.

"Bir gün bunların hepsinin hesabını vereceksin! Sen insan değilsin! Sen ruh hastası bir canavarsın!"

"O zaman dünyama hoş geldin küçük kaçak."

Derim, düz ancak katı bir sesle karşılık vermişti kıza. Kızsa hınç dolu bir tonla "Dünyan başına yıkılsın inşallah!" diye tısladı. Ardından topuklarının üzerinde dönerek tabanlarını yere sertçe vurarak salonu terk etti.

Ne Derim'in sıkıntıyla başını aşağı eğdiğini ne de Jan'ın üzüntülü gözlerle Derim'e baktığını görmüştü. Sonraki konuşmaları da duyamadı elbette.

"Keşke yapmasaydın, " diyen Jan'a, daha önce ondan hiç duymadığı üzgün bir tonla "Mecburdum." diye karşılık verdi Derim.

"Daha ne kadar sürdüreceksin bunu?"

Derim uzun süre Jan'a cevap vermedi. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki Jan onu duymadığını ya da cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı ancak tam umudu kestiği anda Derim'den alçak bir sesle çıkan kelimeleri duydu.

"Küçücük bir kızın beni yenmesine izin veremem. Boyun eğecek! Ya boyun eğecek ya da sonsuza kadar yanımda kalacak ve bana alışacak."

Kız, bileğini saran yılan yetmezmiş gibi asla yalnız da kalamıyordu. Yalnız kaldığı tek zaman, Paris'teki büyük evin kütüphanesinde kitap okuduğu zamanlardı. Neyse ki adam isteğini geri çevirmemiş onun okuması için kitaplar getirt-

mişti. Aksi halde kız sıkıntıdan ölmek üzere olduğunu düşünüyordu. Bu evdeki tek fark bahçeye çıkabilmesiydi. Marsilya'daki evin bahçesinden daha küçüktü bu bahçe ve daha sıkı korunuyordu. Buradan kaçması olanaksızdı. İletişim cihazları konusundaki tutumları tıpkı Marsilya'da olduğu gibiydi. Cep telefonları ortalıkta dolaşmıyordu. Evin içindeki telefonlar yalnızca iç iletişim içindi. Yine evde çalışanlar vardı ve hepsi de erkekti.

Derim Paris'e geldiklerinden itibaren zamanın çoğunu en alt kattaki spor salonunda geçiriyordu. Silva'yı hazırlaması için kısıtlı zaman kalmıştı ve ele geçirdiği her anda zamanı spor salonunda değerlendiriyorlardı. Bir haftanın ardından Silva daha iyi durumdaydı ama Derim için yeterli değildi. Kondisyonunu yükseltmek için adamı öldüresiye çalıştırıyordu. Neyse ki Silva bundan şikayetçi değildi. Sonuçta ölüm kalım savaşı verecekti ve en ufak zayıflığı ölümüne yol açabilirdi. Galip çıktığında ise iyi bir isim yapmış olacaktı. Bu da hayatta kalmasının yanı sıra iyi bir bonustu onun için.

Derim, Paris'e geldiklerinden beri kızın durgunluğunu fark ediyordu ama görmezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Kız zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyordu artık. Birkaç gün evvel yapacak bir şey olmadığı için sıkıldığını ve kitap okumak istediğini söylemişti ancak Türkçe kitapları nereden bulabileceğini bilmiyordu. Derim kendi kütüphanesini o zaman açmıştı kıza. Bununla birlikte kızın sipariş verdiği kitapları da tedarik etmişti. Sonuçta Derim'in kütüphanesinde sayılı Türkçe kitap bulunuyordu ve kızın diğer dillerdeki kitapları okuması mümkün değildi.

Aralarında garip bir ilişki vardı şimdi. Kız onunla hiç konuşmuyordu ama bir şeye ihtiyacı olduğunda direktif verir gibi Derim'den istiyordu. Derim ise onun kendisiyle konuşmamasına takılmamaya çalışıyordu. Birkaç kez yemekte konuşmaya çalışmıştı ancak kız karşılık vermeyince vazgeçmişti bu tutumdan. Kızın küskünlüğünü anlayabiliyordu ama işine gelmediği için görmezden geliyordu.

Genç kız kütüphanedeki kanepede saatlerdir kitap oku-

yordu ve tutulan bedenini hareket ettirmek için nihayet okumaya son vermişti. Derim'e karşı düşmanca tavrında en ufak bir değişiklik yoktu ve bunu da sürdürmeye kararlıydı.

Her gece o ruh hastası, yine kızı kendisiyle aynı yatakta uyumaya zorluyordu. Kız buna anlam veremiyordu ve sırf onu ezmek için yaptığını düşünüyordu. Adeta onun tutsağı olduğunu her an aklına kazımak ister gibiydi. Kızın aklına başka bir seçenek gelmiyordu çünkü artık bu evden kaçmasının olanaksız olduğunu her ikisi de biliyordu.

Bu evdeki adam sayısı daha kalabalıktı ve her an bir köşeden biriyle yüz yüze geliyordu. Bu durum gece boyunca da geçerliydi. Adamların dönüşümlü olarak nöbet tuttuklarını biliyordu ve bu durum aslında ona komik ve anlamsız geliyordu. Böylesine bir evde sanki askeriyeymiş gibi neden vardiyalı nöbet tutulurdu ki? Adam saçma sapan yasa dışı işleri yüzünden adamlarını her an tetikte tutmak istiyordu anlaşılan ve buna itiraz eden kimse de yoktu. Kızın gözlemlediği kadarıyla adamların hepsi de gerçekten profesyoneldi. O henüz en alt kata inmemişti ama sık sık inen adamları görüyordu. Alt kata her ne kadar spor salonu deseler de bir çeşit eğitim alanı olduğu da belliydi.

Saat öğleden sonra beşe geliyordu. Kız yemeğe kadar ne yapacağını düşünerek etrafına boş boş bakındı. Kütüphane gerçekten de huzur verici bir yerdi ama o doğal olarak hiçbir yerde huzur bulamıyordu. İki ayı aşkın süredir Derim Akhan'ın yanındaydı. İkisi de isteklerinden ödün vermeden savaşmaya devam ediyorlardı ve artık soğuk savaş dönemine girmişlerdi. Tam bir sinir harbiydi onlarınki. Adamın sakin yaklaşımı kızı delirtmek için birebirdi. Kendisine öyle hakimdi ki kız onun, o kalın derisini delip geçemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Yine de ümidini kesmiyordu. Kesmemesi için çok nedeni vardı çünkü.

Kütüphaneden çıkarak evin içinde dolaşmaya başladı. Bazen birileri karşısına çıkıyordu ama hala sanki o yokmuş gibi davranmaya devam ediyorlardı. Ona verdikleri tek tepki Marsilya'daki kaçış sonrası öfke oklarını saplamalarıydı.

Ancak Paris'e geldikten sonra yine şaşırtıcı şekilde tepkisizdi hepsi.

Giriş kattaki kütüphaneden çıkıp bir üst kata giden merdivenlere yöneldi. Dört katlı evin üçüncü ve dördüncü katında yatak odaları vardı. Ancak ikinci kattaki odaların tam olarak ne için kullanıldığını bilmiyordu. Sıkılan canı ve merakı baskın gelince o odaların da ne işe yaradığını öğrenmek üzere harekete geçti. Bu kattaki dört kapıdan birinin çalışma odasına açıldığını biliyordu. Hatta bu koridorun en sonunda soldaki odaydı.

Bir kez kapısını açık görünce girmişti, Derim ve Jan'ın çalıştıklarını görmüştü. Önündeki ekranı açık bilgisayarın üstünden kendisine birkaç saniye bakan Derim, hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etmişti. Kız ağır adımlarla odayı dolaşırken ikisi de herhangi bir tepki vermemişlerdi. Bazen kız kendisini görünmez bir hayalet gibi hissediyordu. Masanın üzerinde duran telefona kız yan gözle çabuk bir bakış attığında Derim'in ona baktığını fark etmişti. Adamın bakışları onunla telefon arasında gidip gelmiş sonra da belli belirsiz gülümseyerek başını iki yana sallayarak çalışmaya devam etmişti. Onun yanında kızın o telefona ulaşamayacağına emindi ve bu durumdan hiçbir tedirginlik hissetmediğini açıkça ortaya koymuştu. Kız, onun o belli belirsiz alaycı gülüşüne sinirle bakarak odayı terk etmişti.

Bu kez o odanın kapısı kapalıydı. O da orayı boş verip koridorun başında soldaki odadan başladı. Kapının koluna uzanınca kilitli olmadığını fark etti. Yavaşça kapıyı açıp içeri doğru başını uzattı. Bir çeşit oyun odasına benziyordu. Adımlarını içeri atarak kendi etrafında bir tur döndü. Solda yüksek bir ahşap dolabın üzerinde çeşit çeşit içki ve boş temiz kadehler konulmuştu. Bu dolabın iki metre uzağında geniş koyu renkli deri koltuklar ve onların önünde duran sehpada, üzerindeki taşların konumlarından anladığı kadarıyla hala oynanmaya devam edildiği belli olan satranç tahtası vardı. Odanın sağında büyük ölçülerde olmasa da bir bilardo masası bulunuyordu. Tüm toplar masanın tam ortasındaki üçge-

nin içine yerleştirilmişti. Masanın olduğu kısımdaki köşede ıstakaların dik bir şekilde sıralandığı ahşap levha vardı. Kız, elini bilardo masasının üzerinde süzülürcesine sürterek etrafında göz gezdirmeye devam etti. Adımları yavaşça satranç tahtasının olduğu kısma kaydı ve ayakta dikilerek oynanan oyuna baktı.

Birkaç dakika taşların yerini inceledi ve kendisine hakim olamadan taşlardan birine oyunun akışına göre en mantıklı bulduğu hamleyi yaptırdı. Başını yeniden kaldırıp etrafına baktı ve sıkılmış gibi omuzlarını silkerek odayı terk etmek üzere kapıya yöneldi. Koridora yeniden çıkıp arkasından kapıyı kaparken gözleri karşısındaki kapıya odaklanmıştı. İleri doğru birkaç adım atıp bu kez o odanın kapısını açtı. Yine kilitli değildi.

Başını içeri uzattığında buranın bambaşka bir havada olduğunu fark etti. Uzun geniş pencereler arka bahçeye bakıyordu. Odanın sağ tarafında çok daha rahat olduğu belli aynı zamanda sıcak görünümlü bir oturma grubu vardı. Tatlı bir yeşil döşemeyle kaplanmışlardı. Ortadaki beyaz sehpa ise grubu tamamlayan bir ayrıntıydı. Sağ tarafına dönünce kapıdan itibaren odanın üç duvarını kaplayan U şeklinde yüksek camlı bir dolap ilk göze çarpan eşyaydı. Vitrini andıran dolabın camlarından görünen içlerine baktığında küçüklü büyüklü cam eşyalar göze çarpıyordu. Bu oda sanki bir kadına özel yapılmış gibiydi. Vitrinin önünde bulunan büyük ahşap masanın üzerinde sevimli bir lambader, üst üste konulmuş deri kaplı üç kitap, bir kalemlik ve not kağıtları vardı. Ama kızın ilgisini çeken tek şey masanın üzerinde duran başka bir eşyaydı. Hatta o kadar ilgisini çekmişti ki gözlerini ondan ayıramıyordu.

Masanın çaprazında kapalı bir keman kutusu bulunuyordu. Kız, adımlarını ona atmak istiyor ama sanki ayaklarını yerden kaldıramıyormuş gibi hissediyordu. Dakikalar süren bakışma, merakına ve özlemine yenik düşerek ileri doğru bir adım atmasıyla son buldu. Ağır adımlarla keman kutusuna yaklaştı ve önce sağ elini kaldırarak kutunun üzerine okşar-

casına dokundu ve sanki bir canlıyı sever gibi elini üzerinde gezdirdi. Nihayet içinden kopup gelen isteğe engel olamayarak diğer elini de kaldırdı ve kutunun kilitlerini yumuşak bir hareketle açarak kapağı yukarı kaldırdı.

İçindeki alete bakarken gözlerinin nasıl da parlamaya başladığının farkında bile değildi. Birden sanki ışınlanmıştı ve artık tutsak olmadığı özgür bir yerdeydi. Anılar gözlerinin önünde yıldırım hızıyla geçiyordu.

"Hadi bir kez daha çal!" diyen ses kulaklarında çınlıyordu. O kızıl saçlar omuzlarında alevler saçarak havalanıyor, yalvaran ses yeniden aynı şeyi tekrar ediyordu. *"Hadi lütfen! Ama bu kez benim istediğimi çal! Marcello'yu çal!"*

"Asla bıkmıyorsun ondan! Kaç kere çaldım."

"Ama içim sızlıyor dinlerken. Her nota yüreğime işliyor sanki ve sen öyle güzel çalıyorsun ki günlerce bıkmadan aynı parçayı dinleyebilirim."

Kız bu sesin kulaklarında çınlamasına engel olamıyordu. Elleri istemsizce kemana uzandı ve o değerli parçayı incitmeye korkarak kutusundan çıkardı ve yukarı kaldırdı. Sanki çok ama çok uzakta kalmış bir sevdiğine kavuşmuş gibi hissediyordu. Bir eliyle kemanı tutarken diğeriyle ahşap yüzeyini okşadı. Parmaklarının altında sanki o kızıl saçlar varmışçasına bir duyguya kapıldı. Gözlerini kapayıp bu hisse odaklandı ve yeniden kemanın yüzeyini okşadı. Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Zihninde tüm görüntüler o kadar netti ki parmaklarının altında, gerçekten de o beyaz teni okşuyormuş gibi hissetti. Gözlerini yavaşça aralayarak bakışlarını kutuya indirdi ve bir an bile düşünmeden keman yayını eline aldı. Pencerenin önüne doğru birkaç adım attı ve gözleri bulutsuz masmavi gökyüzüne çevrildi. Maviler onu çağırıyor gibiydi. Gözlerini mavi gökyüzünden ayırmadan kemanı çenesinin altına yerleştirdi ve diğer elindeki yayı kaldırarak ilk notayı çıkarmak üzere tellere dokundu. Şaşırtıcı derecede akortta hiçbir bozulma yoktu. Ses o kadar net, o kadar dokunaklıydı ki kız istemsizce gözlerini yumup kendisini notalarla sevişmeye bıraktı. Zihnindeki tek

görüntü; kızıl saçlarını savurarak kahkaha atan parlak mavi gözlü kadındı...

***

Derim ve Jan kapısı kapalı çalışma odasında yine işlerle ilgili konuşuyorlardı. Birkaç kez Lee ile görüşmüşlerdi. Paris'e geldiklerinin ertesi günü finans ve yatırım işleri için kurdukları şirketin binasına uğramışlardı. Lee'nin merkezi de burasıydı. La Defense'deki bir plazanın beş katı Derim'in şirketine aitti. Bu katlardan biri tamamen Lee'ye ayrılmıştı. Derim, Jan ve Lee dışında kimsenin bu kata giriş izni bulunmuyordu.

Lee son gelişmeleri onlara aktarmıştı. Alınan bilgiler ne tür bir tedbir almalarını da ortaya çıkarmıştı. Paris'teki evin adresi şimdilik alınanlar içinde değildi çünkü o evin kayıtları kimsenin bilmediği başka bir vakfın üzerinde görünüyordu. Diğer adreslerde dikkatli olmaları gerekiyordu. Bu binanın da gözlem altında olduğundan emindi Derim ancak kızı yanında göremedikleri sürece körlemesine bir saldırı yapmayacaklarını öngörebiliyordu. Yapması gereken de yalnızca takip edilmediğinden emin olmaktı ki bu onun için çocuk oyuncağı idi. Lee, saldırıların devam ettiğini ancak ciddi bir zarar verecek nitelikte olmadığına Derim'i ikna etmişti.

Buna rağmen yine de iletişimi bir süre daha eski usul devam ettirmeleri gerekiyordu. Akıllı telefonlar kullanılmayacak, yurt dışı ile yapılan tüm görüşmeler uydu telefonları üzerinden olacaktı . Lee kendi aralarındaki iletişim için yerel bir servis açmıştı. Bu servisin sunucularını farklı uydulardan alıyordu ve şimdilik bu köşe kapmacaya devam etmeleri gerekiyordu.

Derim, Jan'la çalışmaya devam ederken istediği bilgileri Lee'den talep ediyordu. Lee şimdilik onun dışarıdaki gözü kulağı olmuştu. Bununla birlikte Derim hala ısrarcı mailleri almaya devam ediyordu. Ve elbette hala bu iletişimlere kapa-

lıydı. Onun neler söyleyeceğini biliyordu ve bunları duymak istemiyordu. Kız pes edene kadar yanında kalacaktı.

Derim çalışmanın ortasındayken duydu o sesi. Önce tam olarak algılayamadı ve önündeki kağıda bir şeyler yazacakken eli havada asılı kaldı. Başı önüne eğikti ancak kulakları öylesine dikilmişti ki başka hiçbir sesi algılamıyordu o anda. Onunla aynı anda Jan da duymuştu sesi. Başını kaldırıp sanki daha iyi duymak ister gibi kulağını kapıya doğru uzatarak "Bir müzik sesi mi duyuyorum?" sorusuna Derim hızla onu susturmak istercesine sert bir el hareketiyle son vermişti. Derim başını kaldırıp gözlerini kapalı kapıya dikmişti.

Adamların dinlediği türde bir müzik değildi bu. Üstelik bunun kayıttan çalınmadığı da belliydi. Canlı bir müzik sesi evi doldurmuştu. Üstelik bir keman sesiydi bu. Derim aklına geleni düşünmek istemez gibi başını yavaşça iki yana salladı ve yavaş yavaş yerinde doğruldu. Masanın etrafında dolaşarak kapıya ulaştı ve hızla kapıyı açtı. Bu kez müzik sesi daha yüksek perdeden gelmeye başlamıştı. Adım adım odadan çıkarak koridor boyunca yavaşça ilerledi. Koridorun başındaki aralanmış kapıyı görünce sesin de kaynağını bulmuş oldu.

Ardından gelen Jan tedirgin bakışlarını Derim'e atarak onun önüne geçmeye ve buna son vermek üzere hamle yapmaya niyetlendi. Derim için o kemanın önemini biliyordu ve şimdiye kadar kimseye dokundurtmadığı alete her kim dokunduysa Derim'in elinden alması mümkün olmayacaktı. Öne doğru hızlı bir adım atıp Derim'i geçecekken Derim kolunu kaldırarak ona engel oldu. Yavaş adımlarla açık kapının önüne ilerledi ve kapının yanından başını yavaşça ileri uzattı. Kızın arkası kapıya dönüktü. Tam olarak arkası dönük değildi aslında. Daha çok bedeninin çoğu pencereye dönüktü ancak çapraz duruşu gözleri kapalı çaldığı kemana kendini kaptırmış olan kızın arada salınımlarıyla profilini de görmesini sağlıyordu.

Derim omzunu kapının kasasına yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Jan karşı duvara yaslanarak aralık kapıdan kızı ve onu dinleyen Derim'i izledi. Derim gözlerini ka-

pamıştı ve şimdi yüzünde yumuşak bir gülüş vardı. Bu ses onu yıllar öncesine götürmüştü. O da tıpkı bu mükemmellikle o telleri konuşturur, Derim'i başka bir dünyanın içine çekerdi.

Hüzünlü bir tonla, son notalar vedalaşırcasına teller üzerinden akıp odanın duvarlarına çarptı. Ardından sanki notalar uçurumdan atlar gibi tek tek yere düşüp yok oldular ve ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Genç kızın yanağından kayan tek damlanın süzüldüğü hızda, yay yavaşça aşağı indi ve yanında sallandı. Ardından diğer elindeki keman ona eşlik etti. Kızın gözleri pencereden boşluğa bakıyordu. Dikilmiş çenesi, gözlerinin gökyüzüne çevrildiğini işaret ediyordu.

İçinde büyüyen özlemi yüreğinde öyle büyük bir acıya neden oluyordu ki bununla daha ne kadar başa çıkabileceğini bilemez olmuştu.

"Ya bu dünyada ya da diğerinde... Yeniden birlikte olacağız," diye fısıldadı.

Derim kapı aralığından kızı izlerken kaşlarını çatmıştı. Kızın yüzündeki hüzün onu allak bullak etse de benliğine sahip olan hırsı bunu görmezden geldi. Son notalarla birlikte kollarını çözmüş avuç içini kapının kasasına yaslamıştı. Kızın bedeni yavaş yavaş kapıya doğru dönerken Derim geri çekildi ve sert bir baş hareketiyle Jan'ın uzaklaşmasını işaret etti. İkisi de arkalarını dönerek kapıdan uzaklaştılar ve ağır adımlarla sessizlik içinde geldikleri odaya yöneldiler.

Odaya girdiklerinde kapıyı arkalarından kapatan Jan alçak bir sesle "Kemana daha önce kimsenin dokunmasına izin vermemiştin," diye şaşırdığı durumu ortaya koydu.

"Bırak çalsın."

Derim keskin bir sesle karşılık verip masanın arkasına geçti. Başka hiçbir şey söylememişti ve önüne sertçe çektiği evraklar daha fazla konu hakkında konuşmak istemediğini belirtiyordu.

Sonraki günlerde genç kız sık sık o odayı ziyaret etmeye devam etti. Korktuğu şey olmamıştı. Kimse onu rahatsız etmiyordu ve bazen saatlerce keman çalıyordu.

ANKA

Onun keman çaldığı saatlerde Derim'in daha iyi duyabilmek için çalışma odasının kapısını açtığını ve bazen onun da hiçbir şey yapmadan saatlerce kendisini dinlediğini bilmiyordu. Belki bilse sırf ona o zevki tattırmamak için çalmaya son verebilirdi. Derim, kızın gözü karalığını ve inadını artık iyi bildiği için bunu yapmaktan zevk duyacağını biliyordu.

Ona bu şansı vermedi ve sanki hiçbir şey duymuyormuş gibi davranmaya devam etti. Kız çaldı, o dinledi... Bazen koltuğunda arkasına yaslanıp camdan dışarıyı izleyerek bazen elinde bir kadeh içki gözlerini yumarak dinledi.

Kız da en az annesi kadar yetenekliydi. Notaları öyle iyi dile getiriyor, öyle eşsiz bir performans gösteriyordu ki Derim sırf bunun için bile kızı ömrünün sonuna kadar yanında tutabilirdi.

Ve bu düşüncesi gün geçtikçe çok daha güçleniyordu. Kız artık onun için savaş ganimetiydi ve ganimetini kimseyle paylaşmak istemiyordu.

12. BÖLÜM

2001
Ankara

Kafasının üzerindeki açıklığı kapatabildiği inancıyla, başının yanında uzattığı seyrek tellerini bu boşluğun üzerine yatırarak taranış olan ince bıyıklı, ellili yaşların başındaki adam telaşlı bir tavırla cebinden çıkardığı telefonu tuşlarken önündeki dosyada yazılanları şaşkınlıkla yeniden gözden geçiriyordu. Bu dosyada yazılanlar onu ciddi bir paniğe sürüklemişti. Bu iki türlü bir panikti. Hem gelecek yıllarda edinmeyi düşündüğü kazancın hayali yerle bir oluyordu hem de ortaya çıkacak sonuçların ona bedeli ağır olacaktı. Buna izin vermesi olanaksızdı ve buna çözüm sağlayacak kişinin de kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Şu anda telefonun öte yanında duymayı beklediği ses o kişiye aitti.

Açılan telefona hırıltılı bir solukla giriş yapınca boğazını temizlercesine çabucak öksürmüş ve ardından "Acil görüşmemiz lazım, " diyerek telaşla devam etmişti.

"Bunun doğru olacağını sanmıyorum, " diyen sese kızgın bir tonla karşılık vermişti.

"Acil dedim! Önemli! Bunları telefonda konuşamayız."

Karşı taraf, adamın sesindeki tedirginlik ve telaşı duyunca daha fazla ısrar etmemişti. Önemli olmasa gecenin bu vakti aramayacağını o da biliyordu.

"Yarın sabah ilk uçağa binerim."

"Sana bir adres göndereceğim doğrudan oraya gel. Ortalıkta dolaşmamamız lazım. Buraya seyahatin için de bir bahane bul. Uçuş kayıtların olacak."

ANKA

"Orasını merak etme. Ben bir iş adamıyım. Ankara'ya sık yolculuk yaptığımı herkes biliyor."

İkisi de vedalaşma gereği duymadan telefonları kapamıştı. İnce bıyıklı adam; ki kendisi Müsteşar Yardımcısı Zeki Torun'du, önündeki dosyayı kapatarak masasının üzerindeki evrak çantasına uzandı, orta göze iyice yerleştirdiğinden emin olduktan sonra fermuarı çekmesinin ardından çantasını bir eline aldı, boştaki eliyle büyük ahşap masasının üzerinden çalışma lambasını söndürdü. Etrafına hızla göz atarak odayı kontrol etti. Her şey yerli yerinde duruyordu. Masanın üzerindeki hiçbir eşyanın bir milim bile oynamasını istemeyecek kadar titiz bir adamdı ve sabah ofisine geldiğinde de aynı düzeni bulmak onu en çok rahatlatan şeylerden biriydi. Gece yarısına yakın bir saatti ve diğer ofislerde kimsenin olmadığını biliyordu. Herkes onun gece geç vakte kadar çalıştığını düşünüyordu ve bazen sahiden de bunu yapardı. Ama daha çok bu odada vakit geçirmeyi seviyordu o.

Bu oda ona güçlü olduğunu hissettiriyordu. Yaşı ilerlemiş olsa da hala daha üstteki basamaklara çıkacak ömrü olduğunu düşünüyordu. Hırslı bir adamdı. Basit bir memurken geldiği bu nokta çok kimsenin beceremeyeceği bir başarıydı. Şişkin göbeği kendinden önde olsa da adımları odasının kapısına yöneldi ve son kez odanın içine göz atarak kapının yanındaki duvarda bulunan elektrik düğmesine basarak içeriyi karanlığa hapsetti ve odadan dışarı çıktı.

Binanın önünde özel şoförün beklediği araca tıpkı bir kumandan edasıyla kurumlu bir tavırla oturdu. Aracın kapısının onun binebilmesi için açılmasını ve şoförün emir eri gibi onu aracın yanında beklemesini seviyordu. Tüm bunlar onun sahip olduğu gücü temsil ediyordu. Ve onun bu gücü yitirmeye hiç niyeti yoktu. Aracın geniş arka koltuğuna kurularak geri yaslandı ve evrak çantasını yanına koyarken sol elini de üzerine kapadı. Adeta birilerinin onu alacağından korkar gibiydi. O evrak çantasının içindeki bilgileri zorlukla elde etmişti ve son aylarda dikkatini çeken şeylerin de cevabını almıştı. Küçümser bir gülüşle dudağının ucu kıvrıldı. Bazı planlar daha hayata geçirilmeden yok edilmeye mahkumdu ve bu da o planlardan biriydi. Olmak zorundaydı. Aksi takdirde onun da hayalleri yok olacaktı ki buna izin vermesi olanaksızdı.

Zeki Torun, tüm gece huzurlu olmasa da ziyadesiyle uyumuştu. Sabah erkenden tek başına evinden ayrılmıştı. Karısının sabahın o erken saatinde neden çıktığına dair sorduğu soruları geçiştirmiş, dairede önemli işleri olduğunu ve kendisi olmadan bazı kararların alınamayacağını söylemişti. Karısı için o önemli bir adamdı ve aldığı cevap onun için yeterliydi. Şoförüne yalnız gideceğini bildirerek aracın direksiyonuna kendi oturmuştu bu kez. Birkaç saat işi olduğunu ve onu daireye giderek beklemesini istemişti. Şoförü de doğal olarak boyun bükerek emre uymuştu.

Bir saat sonra gece konuştuğu kişiyle sözleştikleri adrese gelmişti. Onun da yalnız olacağını biliyordu. Aracını kendinden önce gelmiş olan aracın yanına ters bir dönüşle park etti. Şoför kapıları yan yana gelen araçlarda, iki cam da aynı anda aşağı indi. Diğer aracın şoför koltuğunda oturan kişi ifadesiz gözlerle Zeki Torun'a baktı ve düz bir sesle "Beni bu saate buraya getirecek kadar önemli olan ne?" diye sordu.

Zeki Torun hiçbir cevap vermeyerek yanına döndü ve yandaki yolcu koltuğuna bıraktığı çantasını açarak içindeki dosyayı aldı ve kendi camından diğer cama uzatarak onu sabırsızlıkla izleyen adama verdi.

Adam önce birkaç saniye onun gözlerine bakmış sonra eline tutuşturulan dosyayı direksiyonun üzerine koyarak kapağını kaldırmıştı. Sonraki on dakika boyunca içinde yazılanlara baktı ve nihayet başını kaldırıp sessizce diğer araçta bekleyen adama bakışlarını çevirdi.

"Gerçek mi bu?"

Zeki Torun başını salladı.

"Başlamışlar bile. Uzun zamandır Müsteşar'ın ortadan kaybolmalarından şüphe etmeye başlamıştım. Benim bilgimin olmadığı ne tür görüşmeler yaptığını merak ediyordum. Birkaç kez ağzını aradım ama bir bilgi edinemedim, beni sürekli geçiştirdi. Takip etmeye çalıştım ama dikkat çekeceğimi düşününce vazgeçtim. Gizli kasasını açmak zorunda kaldım. Ne zamandır kasanın şifresine ulaşmaya çalışıyordum. Dün gece nihayet kasayı açtım ve bu dosyayla karşılaştım."

"Ne yani, bu gizli birimin çalışmalarına başlamışlar mı?"

ANKA

"Dosyada gördüğün gibi başlanmış. Eskiden orduda albay olan Ahmet Soylu görevlendirilmiş. Birkaç ay önce ordudan istifa etmiş. Kimsenin böyle bir birimden haberi olmayacak ve tam yetkili olacak. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Elbette anlıyorum aptal!" diye bağırdı diğeri. Zeki Torun'dan genç olmasına rağmen adama karşı saygılı bir davranışta bulunmadığı gibi aksine kendisini ondan üstte gördüğü de belliydi. Muhtemelen tüm maaşlı elemanlarına aynı şekilde davranıyordu ki Zeki Torun da nispeten onun maaşlı elemanı sayılırdı.

Uzun yıllardan beri birlikte iş yapıyorlardı. Diğer araçta kendisinden genç olan Akif Sancar'la yolları adamın kayınpederi Samim Akhan Ulaştırma Bakanı iken kesişmişti. Kendisi o zamanlar Ulaştırma Bakanlığında görevliydi ve Akif Sancar'ın kendisiyle iş birliği yapma isteği çok çekici gelmişti. Hatta uzun yıllardır onun sayesinde epey yük tutmuştu. Yurt dışındaki banka hesapları artış gösterdikçe bu iş birliğinden memnuniyeti her geçen gün katlanarak artmıştı. Tıpkı paraları gibi...

Zeki Torun çalışkan görünen, sinsi ve kendisini iyi kamufle eden biriydi. Göze girmek onun için çok zor olmuyordu. Yüzündeki o saf ifade, insanların onun hakkında yanılmasına neden olan en sevdiği özelliği idi. Kimse Zeki Torun'un bulunduğu görevlerde neler karıştırdığını anlamazdı. Zeki Torun aynı zamanda adı gibi zeki idi ve her zaman çıkacak aksaklıklara kılıf uydurmayı başarabiliyordu. Ulaştırma Bakanlığındaki görevinin ardından MİT'e geçmişti ve şimdi daha çok bilgiye ulaşabildiği gibi hareket alanı da genişlemişti. Müsteşar Yardımcısı olarak prestiji yüksekti ve birçok şey için kimseye hesap vermesi gerekmiyordu.

Akif Sancar'la sorunsuz yürüttüğü bir teknesi vardı ancak bu tekne ellerindeki dosya nedeniyle alabora olmak üzereydi. Bu tür yetkisiz kontrol, onların kısa zamanda açığa çıkmasına neden olabilirdi. Sevkiyatını yaptıkları onca uyuşturucuyu artık istedikleri gibi sınırlardan geçiremezlerdi. Operasyonlarına vurulan her darbe onlara da büyük kazanç kaybettirebileceği gibi iş yaptıkları adamları da mutsuz edecekti muhakkak.

"Buna bir çözüm bulmamız gerekiyor," dedi Zeki Torun endişeli bir tonla.

"Çözümün ne olacağı çok basit, " diye buz gibi bir sesle karşılık verdi Akif Sancar. Aynı tonla devam etti. "Bu birimin hayata geçmesi olanaksız. Henüz hazırlık içindeler ve onlar start vermeden bunu durduracağız!"

"Nasıl?"

Akif Sancar sinsi gözlerini kısarak oturduğu aracın içinde ön camdan dışarı baktı düşünceli bir şekilde. Ardından başını usul usul sallayarak düşüncelerini sese döktü.

"Bu birimi herhangi birine böylesine teslim edemezler. Bu Ahmet Soylu denen adamı bunun başına getirdilerse özellikli bir adam olmalı. Bu derece gizli yürütüyorlarsa ikinci alternatifleri şu an yok demektir. Birimin hayata geçmemesi için bu herifin ortadan kaldırılması gerekiyor. Bu darbe hem onları şaşkınlığa uğratır hem de bir süre bile olsa geri adım atmalarını sağlar. Bu süreçte biz yine işimizi yapmaya devam ederiz. Ne kadar ötelersek bizim için kâr!"

Zeki Torun düşünceli bir yüzle söylenenleri dinledi başını sallayarak. Onun için de en iyi çözüm bu görünüyordu. Belki haberleri olmadan yeniden kurabilirlerdi böyle bir birimi ama Ahmet Soylu'nun ortadan kaldırılması onları en az birkaç sene geriye düşürürdü. Onaylayarak başını salladı.

"Sana tüm bilgileri toplayacağım ve sen de gerekli operasyonu gerçekleştirmesi için uygun bulduğun kişilerle anlaşma sağla. Kaza gibi görünmesini sağlasınlar. Bunun bir suikast olduğu ortaya çıkarsa ucu bir şekilde bize dokunabilir. Hiçbir şekilde dikkat çekmememiz lazım. Mutlaka kaza olmalı!"

"Biliyoruz!" diye terslendi Akif Sancar yüzünü buruşturarak. "Bana iş öğretme! Sen sadece bilgileri edin, bana ulaştır! Gerisini ben hallederim!"

Akif Sancar dosyayı yanındaki boş koltuğa attı. İkisi de vedalaşmadan araçların kontaklarını çevirdiler ve peş peşe alanı terk ettiler. Akif Sancar öğlen yemeğine kadar otelde dinleneceğini düşünüyordu. Ankara seyahati için saçma bir iş yemeği programı yapmak zorunda kalmıştı ve o sıkıcı iki saati asla gerçekleşmeyecek bir işin detaylarını konuşarak geçirmek zorundaydı.

***

ANKA

2019
Paris

Genç kız için geçen son haftalar diğerlerine göre daha iyiydi. Sığınacak bir liman bulmuş gibi hissediyordu kendini. Kemanı keşfettiğinden beri konuşabildiği, derdini dökebildiği bir dosta sahip olmuş gibiydi. Kendini kütüphane dışında saatlerce kapattığı tek oda, artık kemanın olduğu odaydı. Neyse ki kimse gelip kapıyı çalmamıştı. Gerçi odaya adımını her attığında bunun da elinden alınacağı korkusu taşıyordu yine de. Ne zaman ki yayı tellerin üzerinde gezdirmeye başlıyordu işte o zaman kendini her şeyden soyutluyordu.

O, artık o lanet evde değildi. O, artık kolunda kaçma girişiminde bulunursa canını yakacak olan o saçma sapan bileziği taşıyan bir mahkum değildi. O, oradan çok uzaklarda özgür ve sevdikleriyle birlikte olan biriydi. Kimse ona dokunamaz, kimse canını yakamazdı artık.

Günleri bir şekilde geçiriyordu geçirmesine de geceleri kabusu devam ediyordu. Bileziğe rağmen hala o ruh hastasıyla aynı odada kalıyordu. Tüm gece yatağın en uzak ucuna sığınıyor neredeyse yattığı gibi uyanıyordu. Tek bir milim kımıldasa sanki ona dokunacakmış gibi hissediyordu ve çoğu sabah kasılı bedeni, kilitlenmiş kaslarıyla yorgun hissettiği bir güne uyanıyordu.

Buna rağmen her gece düzenli olarak bu durumdan hissettiği memnuniyetsizliği ortaya koymaktan da çekinmiyordu. Artık klasikleşmiş olan tartışma yine klasikleşmiş şekilde son buluyordu. Kız yine de yılmıyordu elbette. Tıpkı bu gece olduğu gibi.

"Neden bu lanet odada kalmak zorundayım? Boş odalar olduğunu biliyorum. Ben burada yatmak istemiyorum!"

"Ben öyle istiyorum."

Adamın umursamazca verdiği karşılığa aldırmadan devam etmişti.

"Ama ben istemiyorum! Seninle aynı havayı bile teneffüs etmek istemiyorum!"

Kızın nefret dolu tavrında en ufak bir değişme olmamıştı. Derim, kızın inatla her gece başlattığı tartışmaya yine aynı umursamaz tavırla karşılık verdi.

"Katlanman gereken cezalardan biri de bu! Bundan daha iyisi ya hücre ya da yatağa kelepçelenmek. Sen seç!"

"Ne cezası be? Ne cezası? Sen ruh hastasısın! Hastasın sen!"

"Evet, senin oradan bakınca öyle görünüyor olabilir... Ama benim buradan bakınca, ben ne istiyorsam o. İçimdeki intikam ateşi sönmediği sürece buna katlanacaksın."

"Yanlış kapıda intikam arıyorsun! Benim hiçbir suçum yok!"

"Var! Sen o piçin kanını taşıyorsun ve ben o kanı dökemediğime göre kurutmasını da bilirim."

Derim'in öldürücü bakışları bir başkasına belki korkutucu gelebilirdi ama kız tek bir geri adım atmıyordu.

"Ne yani? Ömrümün sonuna kadar tutacak mısın beni?"

"Canım ne kadar isterse o kadar tutarım! Bu senin ömrünün sonu demekse eğer bana gayet uygun geliyor."

Kız artık ne diyeceğini şaşırmış hale gelmişti. Adamın akıl almaz bir düşünce yapısı vardı. Hiçbir şeyi kabul etmiyor, makul düşünmüyor, yalnızca kendi bildiğini okuyordu. Ömrünün sonuna kadar bu adamın elinde kalacağı düşüncesini kabullenmek istemiyordu. Adım atacağı hiçbir alan bırakmamıştı kendisine. Çaresizlik her geçen gün sinirlerini altüst ediyordu. Kendisinin aksine adam her geçen gün daha çok sarılıyordu bu fikre.

"Öldür o zaman! Öldür kurtulayım," dedi kız sinirli bir sesle.

Derim yan gözle kıza sert bir bakış atıp çarşafın ucunu kaldırarak yatağa girmişti. Her zamanki gibi üzerinde yalnızca siyah bir pijama altı vardı. Adamın bedeninden zerre çekincesi yoktu. Şişkin kol kasları, tüm izlerini ortaya seren tüysüz geniş göğsü, kat kat karın kasları, kızın inkar etmediği bir dürüstlükle kabullendiği gibi göz alıcıydı. Çekici olmasına çekiciydi de o an için kız bundan etkilendiğini kabul etmek istemezcesine tüm tersliğini adama yansıtıyordu.

Kız her zamanki gibi yatağın diğer tarafında, kıyıya ka-

dar çekilmişti. Sanki bir milim daha çekilse her an yataktan düşecek gibiydi. Derim açık yüreklilikle kızın yılmaz tavrını takdir etse de artık gün geçtikçe o da başka duygularla savaşmaya başlamıştı. Kızda en ufak bile kırılma yoktu. Kin ve nefret dolu bakışları hiç değişmemişti ve bir kez bile Derim'e yumuşak davranmamıştı. Gerçi Derim hak vermiyor değildi ama yine de kızın kendisine az da olsa alışmasını ve yumuşamasını isterdi. Doğrusu istiyordu da... Kızın sarf ettiği son kelimelerin hoşuna gitmediğini belirtir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Saçma sapan konuşma! İstediğim bu olsaydı şu an üç metre toprak altında bilinmeyen bir yerde yatıyor olurdun."

"Şu an o üç metre toprak altında bilinmeyen bir yerde yatmayı tercih ederdim!"

Kızın asit gibi keskin sesi öylesine öfkeliydi ki Derim gözlerini tavana kaldırıp sakinleşmek ister gibi derin bir nefes koyverdi.

"Şansını zorlama!" dedi dişlerinin arasından.

"Zorlarsam ne olur be? Zorlarsam ne olur? Öldürür müsün? Öldür kurtulayım! Artık dayanamıyorum bu saçmalığa! Evime dönmek istiyorum! Dayanamıyorum artık!"

Kız sesini yükselterek hırsla üzerindeki çarşafı tekmeledi. Her zamanki gibi üzerinde siyah taytı ve beyaz tişörtü vardı. Kolundaki bilezik, üzerine vuran ışıkla parlamıştı. Derim kabul etmeliydi ki kızın ince bileğine çok yakışmıştı. Yan gözle kızın sinirine aldırmadan ters ters baktı ve sanki başka bir konu konuşuyorlarmış gibi "Sana üzerinde onlarla yatma dedim kaç defa!" dedi yine sakin bir sesle.

Kız ateş saçan gözleriyle adama baktı ve tükürür gibi karşılık verdi.

"O saçma sapan gecelikleri giyineceğimi sanıyorsan havanı alırsın."

Derim yavaşça kıza doğru döndü. Bu kez gözlerindeki açık tehdit alenen okunuyordu. Üzerine bastırarak kelimeleri dudaklarından dökerken ses tonu insanın kanın donduracak kadar soğuktu.

"Şimdi kalkacaksın ve o saçma sapan dediğin gecelikler-den birini giyinip geleceksin."

"Asla giyinmeyeceğim!"

"Selin!" dedi adam uyaran bir tonla son zamanlarda adını sık sık tekrarladığı gibi. Buna rağmen her defasında ağzından zorla çıkarıyormuş gibiydi kızın ismini. "Ya gider kendin giyinirsin şimdi ya da ben giydirmesini bilirim, " dedi. Ama o anda bile kızın korkusuzca bakan gözlerinde görebiliyordu dediğini yapmayacağını. Başını ağır ağır yukarı aşağı salladı.

"Sana fazla yumuşak davranıyorum öyle değil mi? Tüm bu diklenmen o yüzden."

Kız küçümsercesine yüzünü buruşturdu.

"Yumuşak davranıyormuş! Dövmeye devam etsen bile umurumda değil! Asla dediklerini yapmayacağım!"

Kızın bu sözleriyle, Derim içinde bir yerlerde bir cız sesi duymuş gibi hissetti. Kız onu kendisinin dövdürdüğünü sanıyordu ve Derim hala bu düşünceyi düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Kızın inanmayacağını biliyordu ve bunun artık bir önemi olmadığını düşünüyordu. Hatta bir yandan böyle düşünmesinin onun için bir avantaj olabileceğini, kızın bu korkuyu hissetmeye devam edebileceğini varsaymıştı.

"Neden biliyor musun?" diye sordu kız dik bir sesle.

Derim'in koyulaşan ela gözleri, sorarcasına kıza bakarken hafifçe kısılmıştı.

"Çünkü asla senin gibilere boyun eğmem ve eğmeyeceğim! Alacağın tek şey canım olur, bir mahkum gibi yaşayacaksam o da umurumda değil!"

"O zaman sana ölümden beter olan şeylerden birini daha göstereyim."

Derim öyle sinsi bir gülümsemeyle kıza bakıyordu ki kız şimdi adamın çarpık zihninden geçen düşünceleri okumak istercesine dikkatle bakıyordu ona.

"Madem geceliği giyinmiyorsun, o zaman hiçbir şey giyinmeyeceksin!"

Kız, gözlerini açarak şaşkınca adama baktı ve o daha ona atılmadan hızla yataktan fırlayarak kapıya doğru hareketlendi ancak daha yatağın ucuna ulaşamadan adam çoktan kollarının kıskacına almıştı bile onu. Kız debelenmeye başladığında Derim eğlenircesine bir kahkaha attı.

"Sana benimle inatlaşma demiştim."

"Bırak beni pislik!"

"Sen kaşındın! Uslu uslu dediğimi yapsaydın buna katlanmak zorunda kalmazdın. Madem inatlaşıyorsun o zaman cezana da katlanırsın."

"Sana beni bırak dedim!"

Kız sinirden titreyen bir sesle bağırarak adamın kollarından kurtulmaya çalıştı. Ancak bunun mümkün olmadığını her ikisi de biliyordu ve kız ondan güçsüz olan bedenine lanetler okuyordu. Farklı davranabilirdi. O kolların kıskacından kurtulabilirdi. Eğer onu durduran şeyler olmasaydı belki bunu denerdi de ancak o an elinden gelen tek şey yalnızca sinirle karşı koymaktı. Gözlerinin hissettiği öfkeden yaşardığını biliyordu. Öfkesi bedeninde tıpkı bir yanardağ gibi kaynıyordu ve patlayıp parçalanacağından korktu.

Derim kollarının arasındaki kızla birlikte etrafında döndü ve kendisiyle birlikte kızı da yatağa devirdi. Kız hızla üzerinden kalkıp kaçacakken ondan daha hızlı davrandı ve kızın üstüne çıkarak altına hapsetti. Onun ne kadar öfkelenmiş olduğunu görüyordu ama umursamadı. Kızın bu inatçı tutumu artık onu delirtiyordu. Önceleri yaşadıkları nedeniyle korkup siner ve istediği kıvama gelir sanmıştı. Banu'nun yaptığı işkencelerden sonra bunun da faydasız olacağını çabuk keşfetmişti, kız ne korkmuş ne de sinmişti. Haftalardır kıza elinden geldiğince nazik ve iyi davranmıştı. En azından eski şiddet yok olursa onda da bir yumuşama olur sanmıştı. Fakat görünmesinden umudunu kestiği o ufacık yumuşamayı beklemekten sıkılmıştı ve bir şeyleri zorlaması gerektiğine karar verdi.

Kız, nefes nefese adamın altından kurtulmak için çabalarken kızın iki bileğini tek avucunun içine hapsederek başının

üzerine kaldırdı. Diğer eliyle kızın çenesini kavrayarak başını hareket ettirmesine engel oldu. Şimdi iki göz arasında yalnızca santimlerle ölçülebilecek bir mesafe kalmıştı. Derim'in yoğunlaşmış bakışları kızın gözlerine kilitlendiğinde, henüz üzerindeki adamın bedeninde herhangi bir farklılık hissetmese de bakışlarındaki farklılığı kız anında fark etti.

"Sakın!" diye tısladı.

"Sakın ne?"

"Sakın aklından geçirdiğini yapma, seni öldürürüm."

Derim gözlerini hafifçe kıstı ve alçak sesle "Ne geçiyormuş aklımdan?" diye sordu dalga geçer gibi kızın tehdidini umursamayarak.

Kız, başını sallamaya çalıştı ancak buna imkan yoktu. Çenesini kavramış olan parmaklar, yüzünü bir milim bile kımıldatmasına izin vermiyordu.

"Bana dokunma!" diye soludu.

"Sana şu anda dokunuyorum."

"Diğer düşündüğün gibi dokunma!" dedi kız bu kez sert bir sesle. Gözlerinin mavisi koyulaşmıştı ama garip bir şekilde en ufak bir korku yoktu bu gözlerde. Aksine meydan okur gibiydi. Derim her geçen an kızın tepkilerine daha çok hayran oluyordu. Nasıl oluyor da bu kadar kendinden emin davranabiliyordu?

"Söylesene bu cesareti nereden alıyorsun?"

Adamın düşünceli bakışlarla dile getirdiği soruya kız bir an bile duraksama yaşamadan keskin bir sesle cevap verdi.

"Kendimden!"

Derim birkaç saniye daha kızı inceler gibi baktı ve başını biraz daha aşağı indirdi. Kızın dolgun ve boğuşmaktan dolayı kızarmış dudaklarına gözleri takıldı. Bakışları kızın dudaklarına kayınca kız yeniden uyarırcasına tekrarladı.

"Sakın!"

"Sen böyle bana meydan okuyorsun ya neyi zorladığının farkında değilsin."

"Senden korkan senin gibi olsun!"

Derim gözlerini yeniden kızın alev alev parlayarak mey-

dan okuyan gözlerine kaldırdı. Başı biraz daha aşağı indi. Dudakları arasında neredeyse iki santimlik boşluk kalmıştı. Kız soluk soluğa kalmasına rağmen hala adamın kıskacından kurtulmak için çabalamaya devam ediyor, verdiği derin soluklar Derim'in dudaklarına vuruyordu. Derim, bedenine her zaman rahatlıkla hakim olabilen bir adamdı ve şu ana kadar kimi zaman zorlansa da bunu iyi kotardığını düşünüyordu. Yine tüm gücüyle kontrolü elinde tutmaya çalışırken kızı ürkütmemeye çabalıyordu. Alçak bir sesle konuşmaya başladığında onun da nefesi kızın yüzüne vuruyordu artık.

"Sana dedim ki bu üstündekilerle yatma... Ama sen ne yaptın? Sırf bana inat, aksini yaptın. Günlerdir hem de... Sana dedim ki bana boyun eğ... Ama sen ne yaptın? Sırf bana inat aksine daha çok baş kaldırdın... Sana ne dediysem aksini yaptın ve yapmaya devam ediyorsun. Oysa ben sana gayet iyi davranıyorum, öyle değil mi?"

"Tabii, harika bakılan bir mahkumum!" dedi kız, kızgın bir alaycılıkla. Ardından hırsla devam etti. "Buradan kurtulacağım! Bir gün kurtulacağım senden ve sen bunların hepsinin hesabını ödeyeceksin!"

Derim, kızın kendisinden uzakta bir yerlerde olma düşüncesine tahammül edemez bir düşünceyle sert bir sesle karşılık verdi.

"Ben kimseye hiçbir hesap ödemeyeceğim. Aksine bana hesap ödeyecekler var! Ve sen onların başında geliyorsun!"

"Ben sana hiçbir hesap ödemeyeceğim! Yapmadığım hiçbir şeyin hesabını ödemem."

"Sen benim mahkumumsun..." dedi Derim kızın sözlerini umursamadan "Ve ben istediğim sürece de öyle kalacaksın!"

Ve genç kız öfkeyle bu söylenenleri reddetmek üzere ağzını açtığında tek bir söz bile dudaklarından dışarı çıkmadı. Çıkamadı... Derim Akhan dudaklarını kendi dudakları üzerine kapamıştı.

Derim'in daha fazla sabrı kalmamıştı. Bir yere kadar kızın boyun eğmeyeceğini az çok anlamıştı ama hiç değilse bir parça olsun yumuşamasını beklemişti. Lanet olası kızla çal-

dığı müzik hakkında konuşmak istiyordu, okuduğu kitaplar hakkında konuşmak istiyordu. Öğrencileri hakkında, hayatı hakkında ve lanet olası o dosyada yazanlarla nasıl baş edip bugünkü kararlı kişiliğini nasıl oluşturduğu hakkında konuşmak istiyordu. Ama kız bir adım bile gelmemişti ona... Bir adımı geçmişti, tek santimi dahi kabul edecekti ama aksine kız sürekli daha da geriye kaçar gibiydi. Kızın geri duran tavrı onu delicesine kamçılıyordu.

Tamam onu burada zorla tutuyor olabilirdi , bileğine taktığı bilezik onu sinirden delirtmişti ama bu tedbiri almaya o zorlamıştı Derim'i; onun bilgisi dışında kızın canını yakan da olmuştu ama cezasını vermişti, tüm bunları bu kız göremiyor muydu? Bir kez bile Banu'yu sormamıştı. Sorsa nedenini öğrenebilirdi ama tenezzül edip onu bile sormamıştı. Derim haftalardır ona iyi davranıyordu. İstediği her şeyi tedarik ediyordu. Hayatta en önem verdiği şeye, annesinin kemanına dokunmasına bile izin vermişti, ki bu daha önce bir başkasına verilmiş bir imtiyaz değildi. Bu kız nasıl olur da göremezdi bunları?

O mavi gözlerdeki kin hiç tükenmiyordu. Üstelik kin duymaya birinin hakkı varsa o da Derim'di. Kızı her gece bilerek aynı yatakta yatmaya zorluyordu. Ona alışmasını istiyordu ama kız her gece yatağın ucuna kıvrılıyor, ondan olabildiğince uzağa kaçıyordu. Derim son zamanlarda büyük bir karmaşanın içindeydi. Kızı intikam için yanında tutmak ve hayatını soldurmak istiyordu fakat öte yandan kız gerçekten de ona savaş ganimeti gibi geliyordu. O bulduysa onundu... O bulup aldığına göre onun olmalıydı.

Dudaklarının altındaki kızın dudaklar büyük bir direnç göstererek karşı koyuyordu. Derim dakikalardır sabırlı olmaya çalışmasının gerginliği ve günlerdir aklında dolanan görüntüleri hayata geçirmenin sabırsızlığı arasındaki ikilemi yaşıyordu. Hem sabırsızdı hem sabırlıydı. Kızın tüm öfke nöbetlerine ve direncine karşı sabırlı davranırken, umduğu şeylerin gerçekleşmemesinden dolayı sabırsızdı. Hayatında ilk defa bir dişi ona karşı koyuyordu ve Derim için savaşın

en büyük cephesi burada açılmıştı. Bu cepheyi kaybetmeyi nedensiz bir inatla kabullenemiyordu.

Kıza karşı ne zaman cinsel istek duymaya başladığını da bilmiyordu. Belki de onun o korkusuz mavi gözlerini gördüğü ilk anda olmuştu. Düşünmek istemiyordu. Yalnızca kızı istiyordu. Bu isteği yüzünden, içinde kendi kendine verdiği savaş en kanlı muharebesini gerçekleştiriyordu. Oysa tek amacı kızın hayatını zindana çevirmek ve Saffet Akdoruk'tan kalan her şeyi yok etmekti. Ne zaman bu noktaya geldiğini kendisi dahi bilmiyordu.

Kızı istediğini fark ettiği andan itibaren kendisine onlarca bahane üretmişti ama en güçlüsü Saffet Akdoruk'un kanını taşıyanın, ömrünün sonuna kadar ona hizmet etmesini istemesiydi. Bu onun hakkıydı. Bir hayata karşılık bir hayat olacaktı madem o da bu hayatı istediği gibi yönetebilirdi. Nasılsa kızın hayatı artık onundu. O zaman her şeyiyle onun olmalıydı.

Elbette kız onunla aynı fikirde değildi... Her zamanki gibi. Karşı koymaya devam ediyordu. Derim'in sert ve talepkâr öpüşüne inatla karşılık vermediği gibi uzaklaşmaya çalışırcasına kendisini geri çekmeye çabalıyordu ama nafile bir çabaydı bu. Üzerindeki adam o kadar ağırdı ki ona milim kımıldayacak alan bırakmamıştı. Dudakları adamın dudakları arasında emiliyor, ıslatılıyor ve örseleniyordu.

Tüm gücünü kullanarak hızla başını yana çevirmeye çalıştı ve yalnızca bir anlık kopuştan faydalanarak dudaklarını uzaklaştırabildiğinde, aşağılayan bir sesle "Seni istemeyen bir kadına kadar düştün mü?" diye sordu soluk soluğa. Adamın çekimine karşı koyabilmek için onu aşağılayarak uzaklaştırma düşüncesi, o an en doğru hareket gibi görünüyordu.

Derim kulağına çarpan sözlerle duraksadı ve gözlerini kızın gözlerine dikti. O kadar uzun süre bakıştılar ki kız ne kadar zaman geçtiğini bile bilemez hale geldi. Soluk soluğa nefes alırken göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Tıpkı kendisi gibi adam da nefes nefeseydi ve soluğu yüzüne vuruyordu. Genç kız en ufak bir ifadeyi kaçırmak istemezcesine

bakarken adamın gözlerindeki anlamı çözmeye çalışıyordu. Düşündüğü şeyi yapmaya kalkarsa eğer adamın erkeksi cazibesinin farkında olan bedenine ne kadar hakim olabilirdi bilemiyordu ve tek ümidi bunu yapmamasıydı.

Derim, kızın sözleriyle beyninde çakan şimşeklerin kulaklarını uğuldattığını duyumsuyordu. Hayatı boyunca yapmadığı ve hiçbir zaman yapmayacağı iki şeyden biri onu istemeyen birini zorlamaktı. İlki bir kadına asla el kaldırmazdı, ikincisi bir kadına onun isteği dışında asla dokunmazdı. Annesinin anısına yapacağı en ağır ihanet bu olurdu. Hele geçmişte neler yaşadığını bildiği birine bunu yapması, derinlerde hep ama hep sakladığı o minicik insanlığı da öldürürdü ki elinde kalan tek iyi şey yalnızca o az kalan insanlığı idi.

Kızın mavi gözleri durgun denizler gibiydi şimdi. Biraz merak fakat daha çok temkinle adamın bir sonraki hamlesini bekliyordu. Derim, sessizlik içinde kızın gözlerine bakarken başının döndüğünü sandı. Bir insanın gözleri nasıl bu kadar güzel olabilirdi ki? Kızın sözlerinden sonra üzerinden kalkmalı ve o odadan çıkmalıydı muhakkak ama yapamıyordu. Mıhlanıp kalmış gibi kızın gözlerinin içine bakmaya devam ediyor ve düşünüyordu.

Derim çoktan kararını vermişti. Kız hiçbir yere gitmeyecekti. Ama Derim de o odadan çıkmayacaktı. Elbette kıza onun isteği dışında dokunmayacaktı ama kafaya koymuştu. Bu gece sevişeceklerdi. Onu baştan çıkarabileceğini biliyordu ve bu gece bunu yapmaya azmetmişti.

Genç kız, tedirginlikle adamın gözlerine bakarken anlamlandıramadığı bir şeylerin benliğini çevrelediğini hissediyordu. Tıpkı güçlü birer mıknatıs gibi adam onu kendisine çekiyordu. Adamın bakışları öylesine yoğundu ki onun geri çekilmeyeceğini çok net görebiliyordu. Kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Göğüs kafesinin altındaki kalbi hızla çırpınmaya başlamıştı. Sanki iradesi tamamen ortadan kalkmış, kendi benliği aklının hükmünü reddetmişti.

Derim ağır başını kıza doğru o kadar eğdi ki kız dudaklarının üzerindeki tüy gibi dokunuşların adamın dudakları

olduğunu algılayamadı ilk anda. Derim gözlerini bir an bile kızdan ayırmadan tüy gibi dokunuşlara devam etti. Dudaklarını, kızın dudakları üzerinde hafifçe sürttü.

"Asla oraya kadar düşmem!" dedi yanan gözlerle. Yalnızca iki saniye süren suskunluğun ardından boğuk bir sesle ancak sarsılmaz bir istekle "Bu gece sevişeceğiz... Ve sen de isteyeceksin." diye fısıldadı kendinden emin baş döndürücü bir tonla.

O kadar alçak sesle fısıldamıştı ki adeta bir büyücü gelmiş, beyninin en ince kıvrımlarına kadar işleyen bir sesi kızın kulağından içeri üflemişti. Derim, tek elinin içinde kızın başının üzerinde tuttuğu bilekleri gevşettiği anda diğer elini de kızın çenesinden çekti ama elini uzaklaştırmadan işaret parmağının tersiyle kızın yanağını okşadı. Yine belli belirsiz bir dokunuşla yaptı bunu.

"Sen de isteyeceksin." diye yemin eder gibi fısıldadı tekrar. Ses tonu öylesine baş döndürücüydü ki kız büyüleyici bir sersemliğin benliğini esir aldığını hissetti.

Gözlerini bile kırpamadan adama bakıyordu. Sanki hipnotize olmuş gibiydi. Derim alt dudağını kızın dudaklarına sürttü tekrar. Gözlerini hala kızın gözlerinden ayırmıyordu ve kız adeta transta gibi ona bakmaya devam ediyordu. Daha önce böylesine kavurucu bakışlar görmemişti. Yeşiller ve kahveler harbe girmiş gibiydi. Bir an yemşeşil olan gözler bir sonraki an kahveye dönüşüyordu. İtip kakmaca öyle bir hızla devam ediyordu ki birbirine giren renkler bir an elaya dönüşüyordu. Adamın içindeki kanlı savaşı kız da gözlerinde seyrediyordu. En az onun kadar kaçınılmaz bir çaresizliğin ortasındaydı adam da. Kız bunu öyle açıklıkla görebiliyordu ki ilk defa o an ikisinin ortak bir şeyi paylaştıklarını fark etti.

İkisi de aslında birbirlerinden nefret ederken bir o kadar da birbirlerini çekiyorlardı. Bu karşı konulmaz bir şeydi. İradelerini yerle bir eden, düşüncelerini paramparça yapan arsız bedenlerin arzusuydu bu. Kız o kadar şaşkın ve kilitlenmiş durumdaydı ki ne tepki vereceğini bilemiyordu. Bu duygu yoğunluğu daha önce hissettiği bir şey değildi ve

bunu nasıl yöneteceğini bilemiyordu. Tek hissettiği, bedeninin külçe gibi olduğu ve kımıldayamadığı idi. Sanki efsunlanmıştı. O uzun bakışmada geri dönülmez bir şey olmuştu ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu ve yalnızca adamın gözlerine bakıyordu. Kendi aksi o gözlerin içindeydi, adamın gözbebeklerinde kendini görebiliyordu. Hem de o kanlı savaşın ortasında görüyordu kendisini. Tıpkı bir ayna gibiydi o gözler o anda. Dudağının üzerinde yumuşak dokunuşları hissediyordu ancak karşılık veremiyordu. Yanağında boylu boyunca tüy gibi bir dokunuş hissetti. Sanki bir kuşun kanadı düşmüş ve yere konmadan önce onun yanağına sürtünmüştü.

Daha önce böylesine yoğun bir çekim hissettiğini hatırlamıyordu. Sanki bedenini başka bir ruh ele geçirmiş gibiydi. Adam dudaklarını yeniden kızın dudaklarına sürttü ve yumuşak bir öpüş bıraktı üzerine. Dudakları temkinli bir yavaşlıkla ağzının kenarına kaydı ve minik bir öpücük dudağının ucuna kondu. Ardından dudaklar, yanağının üzerinden çenesine doğru hareket etti ve belli belirsiz kayarak boynuna indi. Adamın burnu boynuna sürtündüğünde kız gözlerini yumdu hazla. Dudaklar tenine dokundu ve kulağının altına, o ince deriye kapandı.

Adamın eli ne zaman hareket etti ve tişörtün altına girerek tenine dokundu anlayamadı bile. Parmak uçlarının yoklarcasına teninde dolaştığını hissetti. El yavaşça yukarı hareket etti ve göğsünün altına dokundu. Adam parmaklarının ucunu, göğsünün altından yukarı doğru okşarcasına kaydırdı. Bu dokunuşla kız, göğüs uçlarının kabardığını hissetti. Boynunda bir ıslaklık hissettiğinde, adamın dilinin, teninin tadına bakarcasına boynunda dolaştığını fark etti. Burnunu boynuna bastıran adamın derin bir soluğu ciğerlerine çektiğini duyduğunda kalbi artık boğazında atıyordu. Sanki baş döndürücü bir koku almış gibi öyle iç yakıcı öyle sersemletici bir soluktu ki bu, kız hakimiyeti altına girdiği hazla kesik kesik solumaya başladı. Ve çıplak göğsünün üzerine kocaman avucun kapanıp göğsünü sıkıştırdığını hissettiğinde ise elinde

olmadan derin bir nefesi bu kez o çekti ciğerlerine.

Adamın dudaklarının, kulağının üzerine doğru kaydığını hissettikten yalnızca bir saniye sonra kulağının içinde, "Birlikte öyle bir yere gideceğiz ki oradan dönmek bile istemeyeceksin, " diyen fısıltısını duydu. Bu kendinden emin, iç gıcıklayıcı sesle bedenindeki tüyler diken diken oldu.

Adam öyle hünerliydi ki gerçekten karşı koymak kızın aklına bile gelmedi. Tıpkı adamın dediği gibi sevişti onunla. Ya da sonrasında düşünüp kabullendiği gibi daha çok adam onu baştan çıkararak sevişmeye ortak etmişti. Öyle yumuşak hareket ediyordu ki adam, kız her dokunuşu neredeyse dokunuş bittikten sonra hissediyordu. Bir an bile göz kontağını koparmıyordu ve kızın bedeninde dokunduğu her yer alev alıyordu. Daha önce böylesi güçlü bir yoğunluk yaşadığı anlar başına gelmemişti ve kafası allak bullak olan kız yalnızca bedeninin isteklerini takip etmişti.

Sanki bir daha böylesi bir fırsatı ele geçiremeyecekmiş gibi tüm benliğini, bedeninin arzularına teslim edip açlıkla karşılık verdi. Bedeni neyi arzuladıysa bencilce onu talep etti, bedeni ne istediyse sökercesine onu aldı... Baştan çıkmış benliği, damarlarını yakan tutkuyla bir olup o masallarda söz edilen efsanevi zirvelerin tepesine saltanat kurdu.

Derim hayatında ilk defa bir sevişmeye her şeyini kattı. İlk defa almak değil vermek istedi ve tüm çabası bu yönde oldu. İlk defa yalnızca bedenini değil bu kez tüm duygularını da kattı bu sevişmeye. İkisi de ne yaşadıklarının ya da ne yapıyor olduklarının farkında değillerdi.

O gece ikisine de bir şey olmuştu ve yalnızca içlerinden gelen tutku ve arzuyu takip etmişlerdi. Hiç konuşmadan yalnızca bakışlarından akan sessiz kelimelerle iletişim kurmuşlardı. O olağanüstü gece; her ikisinin de hayatının sonuna kadar unutamayacağı şekilde kusursuzdu. Ve genç kız tıpkı Derim'in dediği gibi sevişmeyi kendi istemişti...

***

Hayatı boyunca aklının kabullenmediği bir hayatı yaşıyordu genç kız. İnsanoğlu kimi zaman kabullenemediği bir şeyle karşılaştığında ilk andaki tepkisi karşı koymak olurken zaman içerisinde kanıksanan durumları normalleştirmeye çalışır ve artık umursamaz olurdu. Genç kız da kanıksamayı reddettiği kimi şeyleri, zihni bunlarla başa çıkmak ister gibi normalleştiriyordu.

Gün içinde savaş devam ediyordu. Derim'in yüzüne bakmıyor, konuşmuyor, sürekli kaçıyordu. Bazen bahçede saatleri geçiriyordu. Temmuz ayının ortasında havalar umulduğu gibi çok güzeldi ve genç kız saatlerce bahçede kitap okuyordu. En az bahçede geçirdiği zaman kadar kemanın olduğu odada da zamanını geçirmeye devam ediyordu.

Derim'in de çoğu zamanını, spor salonu dedikleri aslında içinde atış poligonunun da bulunduğu eğitim alanında geçirdiğini biliyordu. Silva'nın dövüşüne az zaman kalmıştı ve kafesin içinden adamın cesedinin çıkmasını istemiyordu. Bundan kalan zamanı Jan'la birlikte çalışarak geçiriyorlardı. Bazen dışarı çıkıp saatlerce dönmüyorlardı. Derim ortalarda olduğu birçok kez gün içinde kızın etrafında dolaşmış ondan gelecek bir bakış ya da bir hareket beklemişti ama kızın inadı adeta kurumayan bir çağlayandı.

Derim'in kafa karışıklığı gün geçtikçe çözülmeyen bir yumağa dönüşmüştü. Kızı hem parçalamak istiyor hem pamuklara sarmak istiyordu. Kızın onun yüzüne bakmadığı her anda parçalama isteği kademe atlıyordu. Ama gece olup odaya girdiğinde ise durum, bir anda pamuklara sarmaya dönüşüyordu. Sanki ikisi de ikiye bölünmüşlerdi ve artık benliklerinde çift karakter barındırıyorlardı.

Oda, o kin ve nefret savaşının dışında kalan tarafsız bir bölge olmuştu adeta. Kullanılan tek bir kelime dahi yoktu. Sanki tek bir kelime dudaklarından dışarı çıksa her şey yerle yeksan olacaktı. Yatmaya hazırlanmadan evvel sırayla duş alıyor, Derim beline taktığı bir havluyla ve kız üzerindeki bornozla durarak yan yana dişlerini fırçalıyorlardı. Her defasında Derim, kızın fırçasının üzerine macunu sürüp ona

uzatıyor sonra birlikte yan yana diş fırçalıyorlardı. Gözleri aynada da ayrılmıyordu çünkü sonrasında ne geleceğini ikisi de biliyordu. Arsız bedenlerin istekleri o bakışlarda çarpışıyordu. İşleri bittiğinde Derim belindeki havluyu atıyor, ardından yavaşça kızın üzerindeki bornoza uzanıyordu. Bornoz yere düştükten sonra kızı kucağına aldığı gibi yatağa gidiyordu.

Sonradan hatırladığında fark ettiği hatayı ilk sevişmelerinden sonra tekrarlamamıştı. Sonraki tüm sevişmelerinde Derim korunmuştu. İkisi de sanki sessizlik yemini etmiş gibi bunu konuşmamışlardı. Sanki her ikisi de bunu umursamıyor gibiydi. Ya da umursuyor fakat dile getirmeye cesaret edemiyorlardı. Neyse ki aradan geçen on gün sonrası kız regl olduğunda konu tamamen rafa kalkmış oldu.

Temmuz sonu tam da o günlere denk, Derim Paris'ten ayrılacaklarını bildirmişti. Elbette bunu o sabah kahvaltı sofrasında söylemişti. Derim son zamanlarda eskisinden daha çok gergindi. Jan buna, yaklaşan Tayland dövüşleri ve hala özgür iletişim kuramamalarına neden olan takibin sebep olduğunu düşünüyordu. Bununla birlikte devam eden pek çok sorun vardı. Myombe'nin siparişleri için sevkiyat programı yapılıyordu ki bunun için çok dikkatli olmaları gerekiyordu. Üstüne bir de Tayland öncesi Malta'da iki gün kalmaları gerekiyordu.

Kendi casino'larında katılmaları gereken üst düzey özel bir davet olacaktı ve mutlaka bulunmaları gerekiyordu. Bu katılacaklar için bir gövde gösterisi olacağı gibi birçok işin de bağlandığı, senede birkaç kez gerçekleştirilen davetlerden biriydi... Suç örgütleri arasında ortak çıkarlarla hareket etmek isteyenlerin bir araya geldiği, birçok iş bağlantısının kurulduğu, anlaşmaların yapıldığı bu davetler dışarıdan bakıldığında üst düzey pahalı partilere benziyordu ve kısmen doğruydu da ancak durum bunun çok çok ötesindeydi.

Derim tatsız bir sesle başı önündeki tabağa eğik haldeyken konuşmuştu.

"Yarın yola çıkıyoruz."

Kız hiçbir karşılık vermeden kahvaltısına devam etmişti. Sözleri üzerine alınmamıştı. Son günlerde sürekli düşünceliydi ve Derim onun aklından neler geçirdiğini bilmek istiyordu. Ama kız kapalı kutuydu. Gündüzleri sürekli ondan kaçıyordu, hiç konuşmuyordu ve düşmanca bakmayı da ihmal etmiyordu. Geceleri onunla doyumsuz bir istekle sevişiyordu, ancak sevişme biter bitmez yine yatağın en ucuna kaçıyordu. Sırtı kendisine dönük saatlerce uyumadığını biliyordu Derim. Sırf garip bir şekilde sulh sağlamış oldukları alanı da kaybetmemek için aksi olan tek bir hareket yapmamıştı ancak kızın her defasında sırtını dönüp yatmasına gün geçtikçe sinirlenmeye başlamıştı.

Bir zamanlar aynısını o başkalarına yapardı ve şimdi kız onu kendi tavrıyla başka bir sınava sokuyordu. Sanki işini bitirmiş ve artık ona ihtiyacı yokmuş gibi ondan uzaklaşınca Derim sinirle dişlerini birbirine bastırıyordu ama buna son verecek bir eylemde bulunmaya da cesaret edememişti. Kız hayatında kimsede görmediği kadar inatçıydı. Hissettiği memnuniyetsizliği dışa vuracak olsa ona artık kırıntı gelen o sulhu da yok etmiş olacaktı.

Derim'in tüm gerginliği bu idi aslında. Kıza ulaşamıyordu, boyun eğdiremiyordu ve artık kızın ona değil, onun kıza mahkumiyeti başlamış gibi hissediyordu. Kendisine yediremediği bir durumun içindeydi. Onun en baştaki amacı kızı paramparça etmekti. Elbette bedenini değil ama ruhunu parçalamaktı gayesi. İçinde bir süredir bastırdığı intikam duygusu yeniden yüzeye çıkıyordu. Kıza karşı hissettiği karşı koyamadığı çekim, bir süre de olsa bunu dibe gömmesine neden olmuştu. Belki kız ona karşı bir adım atsaydı bu süre uzayabilirdi de ama buna daha fazla devam edemezdi. Daha önce böyle bir şey yaşamamış olan adam, ilk defa nasıl yöneteceğini bilemediği bir durumun içindeydi. Sırf onun burnunu sürtmek ve efendinin kim olduğunu yeniden hatırlatmak için belki de başka zaman olsa yapmayacağı şeyi de planlarına dahil etmeye o günlerde karar vermişti. Kahvaltı masasında Jan'la birlikte üçü otururken planını bu hiddetle

sese dökmüştü.

Derim kızdan tarafa bakmadan ültimatom verir gibi Jan'a konuşmuştu.

"Selin için hazırlıkları yap. O da gelecek bizimle. Benim yanımda katılacak davete."

Jan duyduklarıyla şaşkınlığa uğramış gibi hızla başını kaldırdı.

"Nasıl?"

"Dediğimi duydun. Giysi için alternatif göndersinler. Seçimi ben yapacağım. Diğer gerekli olanlar için de aynı şekilde alternatif istiyorum."

"Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?"

Jan'ın şaşkınlıkla karışık uyaran sesi, kızın dikkatini çekerek başını kaldırıp onlara bakmasına neden oldu. Derim dönüp ona bakmamıştı. Sadece dik dik Jan'a bakıyordu.

"Ne diyorsam onu yap!"

Jan tedirgin bakışlarını çabucak kıza atıp yeniden Derim'e baktı.

"Emin misin?"

"Soruyor musun?"

"Ne oluyor?" diye sordu kız alçak bir sesle meraklı bir tavırla Jan'a bakarak. Jan kıza yeniden çabuk bir bakış atıp Derim'e dikti gözlerini.

"Derim!"

"Jan!" diye Derim aniden sesini yükseltince kız yerinden sıçradı ve o zaman bakışlarını çevirip Derim'e baktı. Ortada garip bir şeyler dönüyordu ve o ne olduğunu anlayamıyordu. Bakışlarını tekrar Jan'a çevirip "Ne davetiymiş bu?" diye sordu temkinli bir tonla.

Derim'in Jan'a kilitli uyaran bakışları kızın cevap alamayacağına işaretti ancak yine de önce Derim'e sonra yeniden Jan'a baktı.

"Bu sefer nereye sürükleniyorum?"

"Ben nereye istersem oraya sürükleniyorsun."

Derim'in kızgın sesi, kızın gözlerini ona çevirmesine neden oldu. Adamın kızgınlığından bir an bile etkilenmiyor-

muş gibi ifadesizce baktı ona. Derim gözlerini hafifçe kısarak bir süre kıza baktı. Arkasına yaslandı ve sakin bir sesle devam etti.

"Malta'ya gidiyoruz. Orada bir davete katılacağım ve sen de bana eşlik edeceksin..."

Jan'ın huzursuzca kıpırdanmasına rağmen kızın gözlerinde belli belirsiz bir ışık yanıp sönünce alaycı bir gülüşle devam etti. "Bir an bile yalnız kalmayacaksın. Baho senin yarım metre bile uzağında olmayacak. Kolundaki bileziği unutma! Kimseyle konuşmayacaksın ve yalnızca yanımda dikileceksin. Aklından saçma sapan planlar geçiyorsa da unut gitsin çünkü bu hiçbir işe yaramayacak!"

Bu sefer kız ona gözlerini kısarak baktı. Adamın gerçek kişiliğine dönmesine şaşırmamıştı. Son üç haftadır ona karşı takındığı o yakın tavır bugün itibariyle son bulmuş görünüyordu. Bunun nedenini anlamakta zorlanmadı elbette. Gözlemlerine her zaman güvenirdi ve yanılmıyordu. Sevişmelerinin onu yumuşatacağını ve kendisine boyun eğeceğini düşünmesine neden olmuştu ama şu an yanılgısının hüsranıyla savaşıyordu. Kız, tıpkı Derim gibi alaycı bir gülümsemeyle baktı ona. Artık kahvaltısının son bulduğunun farkındaydı. Ağır bir hareketle peçetesiyle ağzını sildi ve masaya geri bıraktı. Sandalyeyi hafifçe geri itti ve ayağa kalktı.

"Elinden geleni ardında koyma... Stockholm Sendromu herkesin kapılacağı bir şey değildir."

Ardından ancak bir aristokrata yaraşır bir zarafetle ağır adımlarla kahvaltı odasını terk etti. Onun ardından salondan gelen gürültüye aldırmamaya çalıştı. Sanki cam bir parça duvara çarpıp kırılmış gibi bir sesti duyduğu ama o umursamadan devam etti. En iyisi bu siniri keman çalarak atlatmaktı.

Günlerdir adama belli etmemeye çalıştığı bir ikilemin içindeydi. En az adam kadar o da kıvranıyordu. Yaşadıklarıyla ve yaptıklarıyla yüzleşmesi gerekiyordu ve günlerdir bundan kaçınmaya çalışıyordu. Kız hayatta karşısına çıkan her durumda olduğu gibi yaşadıklarında da hep objektif olmaya çalışmış, bazı zamanlarda gerekli olduğu için başkala-

rına değilse bile kendisine hep dürüst olmuştu. Adama karşı olan öfkesi bir parça bile dinmemişken, fiziksel olarak adama nasıl çekildiğine anlam veremiyordu. Bu karşı konulmaz çekim onu delirtiyordu fakat her zaman olduğu gibi zihninde kavga ettiği kendisine dürüst cevaplar veriyordu.

Adam yatakta akıl almaz derecede başarılıydı. Daha önce buna benzer baş döndürücü nitelikte bir tecrübe yaşamamıştı. Her sağlıklı kadın gibi geçmişte onun da yaşadığı kısa süreli birkaç ilişkisi olmuştu ve birlikteliklerinden çok da etkilenmemişti. Kısıtlı tecrübesi en başta neyle karşılaşacağını düşündürmüş olsa da o da yanılmıştı... İstemişti ve sevişmişti... Bedeni o şiddetli çekime karşı koyamamıştı ve yaşadığı sıra dışı tecrübe, içinde bir an bile pişmanlık hissettirmiyordu. Onunla sevişmiş olması ona boyun eğeceği anlama gelmiyordu elbette. Bunu da hayatta edineceği tecrübelerin hanesine atacaktı. Fazla büyütmek maksadında değildi nasılsa.

Kemanın bulunduğu odaya girip yine dış dünyaya sırtını dönercesine kendisini yalnızca notalara adadı. Bu kez çaldığı parçanın her bir notası duvarlara çarparak bir delik açıyordu sanki. Kendisini öylesine kaptırdı ki müziğe; istedi ki duvarlara çarpan her nota bir göktaşına dönüşsün, çarptığı noktalarda devasa bir delik açsın ve zihninde canlandırdığı yere giden yolu açsın... İstedi ki o evin tüm duvarları yıkılsın ve kendisi de sadece yürüyerek o özlediği özgürlüğüne kavuşsun.

O, gözleri kapalı halde kemanla bütünleşti. Yay, tellerin üzerinde dans etti ve evdeki herkesin durup onu dinlemesine neden olacak kadar içli ve aynı zamanda güçlü bir ses evin içini doldurdu.

Derim kulağına çarpan notaları duyduğunda hala Jan'la birlikte asık suratla masada oturmaya devam ediyordu. Kızın ardından fırlattığı portakal suyunun olduğu kristal bardak, salonun karşı duvarının dibinde tuza dönüşmüştü. Neyse ki bardak daha önce boşalmıştı, yoksa duvardan yere akacak portakal suyu çok hoş bir görüntü yaratmayacaktı. Derim gergindi, Jan ise tedirgin.

Jan, Derim'in kontrolünü kaybetmeye başladığını görebiliyordu ve buna karşı verdiği savaşın hata yapmasına neden olacağını düşünüyordu. Derim son zamanlarda eski Derim'den uzaktı. On gün öncesinde birkaç gün çok iyi görünüyordu ki Jan'ın bunun nedenini anlamaması için aptal olması gerekiyordu. Derim'i iyi tanırdı. Tepkilerini de tavırlarını da iyi bilirdi. Uzun zamandır olacağına emin olduğu şeyin gerçekleştiğini yine Derim'in tavırlarından anlamıştı. Kızla birlikte olduğu anlaşılıyordu ama birkaç gün sonra bu rehavet gerginliğe, ardından ise öfkeye dönüşmüştü.

Kızın olanlardan sonra ona karşı yakın olacağını düşünmüş olmalıydı. Gerçek şu ki Jan da öyle düşünmüştü. Ancak ikisi de hem şaşkın hem hayal kırıklığına bulanmış haldelerdi. Kız geri adım atmamıştı. Hatta Derim'le yatmasını umursuyor gibi de görünmüyordu. Derim umduğu karşılığı alacağından artık ümidi kesince yeniden sert yaptırımlara yönelmişti ama bu son hamlesi Jan'a köprüleri yakacağını hissettiriyordu.

Kız gerçeği öğrendiğinde o düşmanca bakışlar artık ateşli bir silaha dönüşecekti. Jan da Derim de bunun farkındaydı. Ve Derim belki de neredeyse yenilmeye başlayacağı savaşı son bir hamleyle galibiyete dönüştürmeye çalışıyordu. Kızı ne kadar ezerse kız o kadar çaresiz ve ona muhtaç olacaktı. Ve bunca aşağılanmaya belki de dayanamayıp pes edecekti.

Derim kulağına gelen müziği birkaç dakika dinledi ve yüzü bir anda değişerek hızla yerinden fırladı. Suratındaki öfke elle tutulacak kadar somut görünüyordu. Jan, ilk anda kızın her performansını sabırsızlıkla bekleyen ve sessizlik içinde dinleyen adamın neden aniden yerinden fırladığını anlayamadı ve yalnızca birkaç saniye sonra gözlerini yumarak "Lanet olsun!" dedi ileri atılarak.

Derim geri dönülmez olacak ilk hatasını yapmaya gidiyordu ve şu an Jan'ın bile ona engel olmasına olanak yoktu. Kız Gladyatör filminin soundtrack'ını çalıyordu. Ve bu da bir çeşit başkaldırıştı.

Now we are free... *Artık özgürüz...*

Derim'e karşı bir isyandı adeta bu! Kız direnişini en sonunda müziğine de yansıtmıştı ve birkaç dakika evvel onu ezmeye çalışan adama başka bir yolla karşı geliyordu. Sözlere dökmese de notaları Derim'in yüzüne vuruyordu ve Derim merdivenleri öyle hızla çıkıyordu ki parmaklarını sıkıntıyla uzun saçlarının arasından geçiren ve arkasından bakan Jan, bu evde bir daha müzik sesi duyulmayacağını o an anlamıştı.

13. BÖLÜM

Kız kendini kaptırarak çaldığı parçanın son notalarını basarken odanın kapısı öyle bir hışımla açılmıştı ki duvara çarpan kapı odanın içinde gök gürültüsüne benzer bir ses çıkardı. Kız aniden sıçrayarak bir elinde keman bir elinde yay, geriye döndüğünde Derim'in gerginlikten kararan yüzü ve öfke saçan gözleriyle karşı karşıya geldi. Derim hızla ileri adımlayıp kızın elinden kemanı sökercesine geri aldı ve neredeyse kükredi.

"Kimsin sen?"

Kız, boş boş adama bakarken onun tavrındaki öfkeyi anlamaya çalışır gibiydi.

"Sen bu kemana dokunamazsın anladın mı? Senin bu kemanın tek teli kadar bile değerin yok!"

Kızın duyduklarıyla göz bebekleri titredi. Önce sesini çıkarmadan adamın elinde tuttuğu kemana baktı sonra yeniden bakışlarını yukarı kaldırdı. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Onu yerin dibine sokmanın, yaşadığı hüsranı bastırmasına yeterli geleceğini sanıyordu. Bir adım geriye çekildi ve donuk bir yüzle adama baktı.

"58 yapımı Stradivarius kopyası... En iyi kopyalardan biri olduğu belli... Haklısın benden çok değerli olduğu açık. Bir daha dokunmam."

Kız her ne kadar dik durmaya çalışsa da sesindeki minicik titremeye engel olamamıştı. Kendisini sıkmaktan olduğu beli olan gözlerinin beyazını kaplayan ince kırmızı kılcal damarlar dikkat çekiyordu. Gözlerinin mavisi adeta hissettiği

kırgınlıkla paramparça olmuş cam parçalarına dönüşmüştü. Bakışlarını odanın kapısına yöneltti ve ileri doğru bir adım atacakken Derim'in sesiyle durmak zorunda kaldı.

Onun ifadesiz tutmaya çalıştığı kırgın gözleri kapıda, Derim'in öfkeli gözleri de onun üzerindeydi.

"Ayrıca berbat çalıyorsun! Hiçbir şeyi beceremediğin gibi bunu da beceremiyorsun! Tıpkı baban gibi işe yaramaz bir varlıksın!"

Kız yavaşça adama döndü. Yüzü taş gibiydi. Zorlukla dudaklarını araladı.

"Bitti mi?"

"Sıkıldım senden artık! Bu donuk tavırların da saçma sapan inadın da boş! Kimseyi memnun edemeyecek kadar başarısız birisin ve bence kesinlikle bu dünyaya fazlalıksın!"

Derim, kızın canını yakmak için ne kadar ileri gittiğinin farkında bile değildi. Kendi can acısını bastırmak için kızı yerden yere vuramıyorsa bile kelimeleri kızın suratına ardı ardına inen tokatlardı adeta. Genç kızın etrafına ördüğü duvarların ilk sırası bu esnada yıkılmıştı. Yanında duran titreyen ellerini yumruk yaparak titremeyi durdurmaya çalıştı. Omuzları belli belirsiz düştü ve yüzü kıpkırmızı bir düş kırıklığı ile adama bakmaya devam etti.

"Defol git karşımdan ve ben diyene kadar gözüme gözükme!"

Hızını alamayan Derim hükürürcesine bu sözleri sarf ederken son darbesini de aynı hiddetle indirdi.

"Sana tahammül edemiyorum!"

Kız, dişlerini alt dudağına bastırarak titremeye başlayacak olan dudaklarını engellemeye çalıştı. Yalnızca birkaç saniye öyle bir kırgınlıkla baktı ki adama, Derim artık her şey için çok geç kaldığını ve geri dönülmez yola girdiğini anlamıştı. Kız yavaşça topuklarının üzerinde döndü ve ağır adımlarla odayı terk etti.

Derim dakikalarca ayakta dikilerek açık kalan boş kapıya baktı. Onu çevreleyen öfkenin kurbanı olmuştu. Çok sonra daha net anlayacağı üzere o an aralarındaki savaşın kendi

yenilgisiyle sonuçlanacağını hissetmişti. Kabullenmek istememişti ama içinden bir ses, hayatta ilk defa bir savaşı kaybedeceğini söylüyordu.

***

Derim'in hiddeti dinmemişti. Yenilgiye doğru adım adım giderken bunu kabullenmek istemez gibi tavırları çok daha sertleşmiş, hırsı ve öfkesi gözlerini karartmıştı. Adamların burnundan getiriyordu. Jan'ın birkaç kez yapmaya çalıştığı uyarılarına delirmiş gibi bağırarak set çekmişti. Derim aslında kendinin de ne yaptığını bilemiyordu ama bir kez ipin ucunu kaçırmıştı ve kısa zamanda toparlayacak gibi de görünmüyordu. Kızın yılmaz duruşu, sessiz inadı ve suskun başkaldırışı onu çıldırtma noktasına getirmişti.

Aynı gece odasına gitmemişti. Önce öfkesini dışarı atmak istercesine saatlerini alt kattaki eğitim alanında geçirmiş adeta Silva'nın posasını çıkarmıştı. Sonrasındaysa gece boş odalardan birinde dinlenmeyi tercih etmişti. Kızın bulunduğu odaya gitmeye cesareti yoktu. Onun o kırgın bakışlarını ve suçlayan ifadesini görmeye tahammül edemeyecekti ve o da en az kız kadar geri adım atmama konusunda inatçıydı. Ertesi sabah birkaç adamla birlikte önce o çıkmıştı evden, Jan'a da kızla birlikte gelmesini söylemişti.

Alanda özel uçağa yerleştiklerinde de yol boyu pilotun yanında kalarak kokpitten çıkmamıştı. Malta'ya indiklerinde de aynı şekilde kızla aynı arabaya binmemiş Jan'la birlikte ikisinin bir arkadaki arabaya yerleşmelerini istemişti.

Otele vardıklarında bu kez, kızı ayrı bir odaya yerleştirmişlerdi. Kız, arkasından oda kapısı kilitlenirken iletişim sağlayacak tüm araçların söküldüğünü de fark etmişti. Bir gün boyunca odasından çıkmasına izin vermemişlerdi. Kapı kilitli olmasına rağmen arada getirilen yemekler nedeniyle açılan kapıdan gördüğü kadarıyla Baho bir an bile odanın önünden ayrılmıyordu. Bir gün ve geceyi, on sekizinci kat-

taki odada çoğu zamanını uyuyarak ya da sessizlik içinde geçirmişti. Kalan zamandaysa enerjisini boşaltmak için her zamanki çalışmalarını yapmıştı.

Kalbi öylesine kırgındı ki işittiği lafları herhangi bir kadının bile kaldırabileceğini düşünemiyordu. Yalnızca kendisine odaklanmıştı. Geçen süre ümidinin zaman zaman tükenmesine neden oluyordu. Ona hala ulaşamamış olmalarına anlam veremediği gibi dayanma gücünün de azaldığını hissediyordu. Pes etmek konusunda en ufak bir endişesi yoktu. Böyle bir şeyi en son çare olarak dahi düşünemiyordu. Ama bunca aşağılanma benliğini altüst ediyordu. Artık kendisiyle savaşa girmişti. Adamın dediği gibi hiçbir şeyi beceremeyen biri olup olmadığını sorguluyordu. Bunca zaman geçmesine rağmen hala onun elinden kurtulamamıştı ve belki de adam beceriksizliği konusunda haklıydı. Başka türlü davranmasının sonuçlarını göz önünde bulundurduğunda ortaya çıkan durum hızla bu düşünceden uzaklaşmasını sağlıyordu. O bir öğretmendi ve buna göre çözüm üretmeliydi. Bu savaş burada son bulmalıydı. İleride yeniden böyle bir durumla karşılaşmamak için yapılması gereken; bu savaşın burada, Derim Akhan'la bitmesiydi.

Bazen dakikalarca odanın içerisinde volta atarken iradesine karşı koyamadığı için kendi kendisine hissettiği öfkeyle savaşmıştı. Nasıl olmuş da karşı koymamış ve o adamla yatmıştı aklı almıyordu? Ne çeşit bir zayıflık anı ve akıl tutulması yaşamış olabilirdi ki? Sanki o süreci o değil de başka biri yaşamış gibi düşünmek istiyordu ancak bunu da yalnızca bir bahaneye sarılmak istercesine uydurduğunu biliyordu. O adamla yatan oydu, karşı koymayan oydu ve iradesini kimse ele geçirmemişti. İstemişti ve yapmıştı. Ancak en baştan beri adama karşı oluşturduğu o sert savunmada bir çatlak meydana gelmiş gibi hissediyordu. Ortaya çıkan bu çatlağı yalnızca kendisi fark ediyordu ve adamın bunu görmesine izin veremezdi.

Ertesi gün akşama doğru odanın kapısı açıldı ve Jan içeri girdi. Elinde birkaç tane büyüklü küçüklü kutu vardı. Elin-

dekileri yavaşça ilerleyerek büyük odanın içerisinde bulunan kocaman yatağın ayak ucunda bulunan arkalıksız kanepenin üzerine bıraktı. Kız, pencerenin önünde omzunu duvara yaslamış sessizce ona bakıyordu.

"Bu akşam giyineceklerin burada. Sekiz gibi seni almaya geleceğim."

Adamın tekdüze sesini belli belirsiz bir üzüntü kaplamıştı. Kutuları bırakıp doğruldu ve ellerini cebine sokarak kıza baktı.

"İyi misin?"

"Umurunda mı?"

"Elbette umurumda."

"Hiç belli olmuyor."

"Bak... Sana yaptıklarını beğendiğimi söyleyemem ama baştan beri buna sen sebep oluyorsun. Ona karşı biraz daha iş birliği içinde olsan bu kadar sert çıkışlar yapmazdı."

" İş birliği dediğin şey diz çöküp ona yalvarmamsa öyle bir alternatif hiçbir zaman olmayacak! Ruh hastasının teki o!"

"Böyle söyleme! Sadece canı yanıyor ve öfkeli. Annesi en değerli varlıktı onun için."

" Ben de annemin en değerli varlığı idim."

Jan, kızın sözlerinin doğru olduğunu bilse de Derim'le karşı safta yer almayacağını çok iyi biliyordu ve ne olursa olsun adamı savunmaya devam edecekti. Kızın sözlerini geçiştirmeye çalışarak konuyu değiştirdi.

"Bu akşam giyineceklerin kutuların içinde. Sekize kadar hazır olmanı tavsiye ederim. Başka bir sorunla karşılaşmak istemediğine eminim. Karşı çıkarsan daha sert yaptırımlar uygular. Akıllı davranacağını sanıyorum."

Jan'ın bir çeşit uyarıyı andıran sözlerine kız dik dik bakarak sessizlikle karşılık verdi. Adam birkaç saniye ona bakıp başını iki yana sallayarak arkasını döndü ve kapıya ilerledi. Kız bir an adamın arkasından bakıp gözlerini kanepenin üzerindeki kutulara çevirdi. Bu akşam onu hiç ilgilendirmeyen bir davete o manyakla katılacaktı. Neredeyse üç gündür yüzünü yalnızca uzaktan gördüğü adamın neden illa onunla bu

davete katılmak istediğini anlayamıyordu. Düşünceli gözlerle kutulara bakarken etrafında adamlar çevrili şekilde otele girerken gördüklerini gözünde canlandırdı. Birden omuzları dikilerek dışarıya bakışlarını çevirdi. Davet için bu odadan çıkacaktı ve muhtemelen yüzlerce kişi arasına katılacaktı. Bu fırsatı kaçırması olanaksızdı. Mutlaka bir fırsat bulup yeni bir iletişim şansını deneyebilirdi.

Birden canlanarak omzunu yasladığı duvardan destek alarak bedenini ileri itti ve kutulara doğru yaklaştı. Bu gece ne yapıp edip bir ikinci fırsatı yakalaması gerekiyordu. Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözleri bir an da olsa günler sonra ilk defa mutlulukla parladı. En üstteki kutunun kapağını kaldırırken kendi kendine mırıldandı.

"Size kavuşacağım Kızıl. Biliyorum siz de tıpkı benim gibi pes etmediniz!"

***

Genç kız, giyinmesi için bırakılan giysilerin içinde ne kadar çarpıcı göründüğünün farkında değildi. Onun aklındaki tek hedef bu gece eline bir fırsatın geçmesiydi. O nedenle ne üzerindeki giysileri incelemiş ne de üzerinde nasıl göründüğünü umursamıştı. İnce askılı gece mavisi saten elbise, dolgun dik göğüslerinin üzerini açıkta bırakan bir dekolteye sahipti. Göğüslerinin ortasını açıkta bırakan V kesim, göbeğinin hemen üzerinde bitiyordu. Aynı şekilde kuyruk sokumuna kadar sırtını açıkta bırakan V kesim, bembeyaz tenini tamamen ortaya çıkarmıştı. Etek boyu ise ayaklarına giydiği gümüş yüksek topuklu ayakkabılara rağmen yerlere sürünecek kadar uzundu ve kalçalarından itibaren üzerine oturan elbisenin önünde rahatça adım atmasını sağlayan derin bir yırtmaç vardı. Her adımında uzun düzgün bacakları görünüyordu ama kızın hiçbir şey umurunda değildi. Kendi yaptığı saçlarını dağınık bir topuz olarak toplamıştı. Uzun ince boynu o kadar zarifti ki tıpkı bir kuğuyu andırıyordu. Belli

belirsiz hafif bir makyajla tamamlamıştı hazırlığını. Elbisenin yüzüne vuran rengiyle gözlerinin mavisi daha belirgin hale gelmişti ve yalnızca uzun kirpiklerine sürdüğü rimeli yeterli bulmuştu.

Sekize beş kala tamamen hazırdı ve kalbi heyecanla çarpıyordu. Bunun nedeni bu gece yakalamaya çalışacağı fırsat mıydı yoksa üç gündür görmediği adamı gördüğünde verebilecek olduğu tepkilerden korkması mıydı? Henüz karar verememişti. Her şeye rağmen kendisini, kontrolünü kaybetmemesi gerektiğine inandırmaya çalıştı.

Kapının açıldığına dair sesi duyduğunda pencerenin önünde dışarı doğru diktiği bakışlarını manzaradan söküp alırcasına geri çekti ve yavaşça arkasını dönerek kapıya baktı. Jan siyah bir smokinin içinde gerçekten göz alıcı görünüyordu. Uzun saçlarını başının üzerinde lastik bir tokayla toplamıştı. Buna da kısmen topuz denebilirdi çünkü toplu saçları küçük bir top şeklinde başının üzerinde duruyordu.

"Hazır mısın?" diye kıza doğru bakarak konuştuğunda sesindeki huzursuzluk açıkça belli oluyordu.

Kız, adamın huzursuz tavrından şüpheye düşerek kaşlarını çatarken bir kez daha neden Derim Akhan'la bu davete katılması gerektiği konusundaki sorular kafasına hücum etti. Jan'ın huzursuz tavrı bakışlarına da yansımıştı ve sanki gözlerini kızdan kaçırır gibiydi. Kız, başını sallayarak ona doğru ilerlediğinde kapının yanında kenara çekilerek kıza dışarı çıkması için yol verdi. Kız yatağın ucundaki kanepenin üzerine bıraktığı küçük gümüş çantayı hafifçe eğilerek eline aldı ve kapıya doğru ilerledi. Koridora çıktığında Baho'yla göz göze geldi. Adamın yüzünden tek bir ifade geçmiyordu. Adeta taşlaşmış bir yüzle kıza baktı ve eliyle koridoru işaret etti. Kız adımlarını koridora attığında Baho arkasında, Jan da yanında yürüyordu. Koridorun sonundaki asansöre vardıklarında Jan düğmeye bastı ve kısa bir süre beklemenin ardından kapılar kayarak yana açıldı.

Hep birlikte asansöre bindiklerinde hiç kimse konuşmamıştı. Baho, yanında minik bir levhada "Balo Salonu" yazan

düğmeye bastı ve asansör hareket etti. Bir dakika geçmedi ki asansör geldikleri katı işaret edercesine kısık bir zil sesinin ardından durdu ve kapılar yeniden yana kayarak açıldı. Önde Jan arkasında da kız ileri doğru çıktı. Baho kızın arkasından hareket etmişti. Asansörden çıkıp geniş bir girişe adım attıklarında arkası onlara dönük kulağında cep telefonu ile konuşan Derim'i fark etti kız.

Adamın üzerinde de tıpkı Jan'da olduğu gibi siyah bir smokin vardı. Aslında benzer smokin Baho'nun üzerinde de vardı. Kız bu gece herkesin aşırı şık olmasını garipsese bile herhangi bir tepki vermedi. Jan, kızın adımlarının da durmasını ister gibi yan gözle ona çabuk bir bakış atıp duraksadığında, kız da adımlarını durdurdu ve gözlerini etrafta dolaştırdı. Asansörün geniş önü, bir balo salonuna açılıyordu ve büyük kapılardan gördüğü kadarıyla hayli misafir vardı içeride. Şimdiden duyulan bir müzik sesi ve insan konuşmalarından çıkan bir uğultu kaplamıştı ortalığı. İçerisi aşırı şık insanlarla dolmuştu. Kadınlı erkekli gruplar bir arada sohbet ediyor, aralarında ellerindeki tepsilerle içki ya da ordövr taşıyan servis elemanları dolaşıyordu. Kız için anlamsız gelen kahkaha sesleri de kulağına çarpıyordu. Herkesin eğlendiği belliydi.

Derim nihayet telefonu kapatıp cebine koydu ve arkasını dönerek asansörün önünde onu bekleyenlere baktı. Onun bir anlık duraksamasını yalnızca Jan fark etti. Kız zaten ona bakmıyordu ve bu duraksamayı yakalaması mümkün değildi.

Derim kıza bakarken içini devasa bir pişmanlık kaplamıştı. Kız öyle göz alıcı görünüyordu ki bu gece burada bulunan bir kısım pisliklerin gözünden kaçması olanaksızdı. Porselen teni, o kocaman mavi gözlerin daha da ortaya çıkmasına neden olan elbisesi ile Derim'in birkaç saniye sarsılmasına neden olacak kadar baş döndürücüydü. Derim, içinde ardı ardına patlayan dinamitleri neredeyse hissediyordu ve maalesef ki hepsinin fitilini kendi ateşlemişti. Pişmanlığını öfkeye dönüştürmek ister gibi dudaklarını hırsla birbirine bastırdı ve öne doğru birkaç adım atarak kızın karşısına dikildi.

Kız, kirpiklerini kırpıştırarak bakışlarını önünde bir duvar gibi dikilen adama kaldırdı. Gözleri öylesine suçlayıcı bakıyordu ki Derim onun hissettiği kırgınlığı bastırmaya çalıştığını biliyordu. Ellerini uzatarak kızın sol kolunu kavradı ve bileğindeki bileziğe uzandı. Ardından kendi bileğinde takılı olan akıllı saate dokundu ve kızın bileğindeki bilezik açılınca bileziği kızın bileğinden sıyırıp ceketinin cebine attı. Kız ne olduğunu anlamayan bakışlarla bileğine bakarken yanındaki Jan'ın sıkıntılı bir ifadeyle yüzünü buruşturduğunu görmedi. Derim, kızın soran bakışlarına aldırmadan sol elini uzatarak kızın sağ elinin parmaklarını avucunun içine aldı ve sertçe yanına çekerek ileriye balo salonunun girişine doğru adım atarken konuşmaya başladı.

"Bütün gece tek kelime etmiyorsun ve yalnızca yanımda dikiliyorsun. Yanından uzaklaşmam gerekirse Baho senin yanında kalacak ve ondan yarım metre uzakta olmayacaksın. Herhangi birilerinden yardım istemeyi aklından geçiriyorsan bunun boşa çaba olacağını şimdiden söyleyeyim. İçerdeki birçok kişi, suç dünyasında nam salmış kişiler ve sen onların umurunda bile değilsin."

"Neden sana eşlik etmem gerekiyor ki? Eminim sana layık başka birilerini bulabilirdin!"

Kızın iğneleyici sözlerinin ardından Derim yan gözle kıza ters bir bakış attı ve sert bir sesle "Çünkü ben öyle istiyorum. Bana eşlik edecek kadar daha aşağıda olan bir kadın yok tanıdığım!" dedi.

Kız, adamın sözleriyle kaşlarını çatarak başını ona çevirdi. Adamın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu ama yalnızca onu aşağılamak istediği için böyle konuştuğunu tahmin etti. Yine de karşılık vermekten geri durmadı.

"Ne güzel. Harika bir çiftiz o zaman çünkü benim de senden daha aşağılık olan bir adam yok tanıdığım!"

"Senin dilini keserim Selin! Çeneni kapa ve yalnızca ben istersem konuş!"

Derim'in dişlerinin arasından tıslar gibi sarf ettiği sözlere kız alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

"Mümkünse sen istesen de konuşmak istemiyorum! Ha duvar ha sen! Fark yok!"

Derim avucunun içindeki parmakları uyarmak ister gibi öyle güçlü sıktı ki hissettiği acıyla, kızın dudaklarının arasından iniltiye benzer ses engel olamadan dışarı fırladı.

"Canının yanmasını istemiyorsan kapa çeneni!"

Sonraki iki saatin nasıl geçtiğini anlayamadı kız. Adam bir an bile elini bırakmamıştı ve Baho sürekli yanlarındaydı. Arada Jan da yanlarına geliyordu ama sık sık konuşması gereken birileri olunca yanlarından uzaklaşıyordu. Tüm bu süreç boyunca Derim onu yanında tutarak onlarca kişiyle konuşmuştu. Kimseyle kızı tanıştırmamıştı. Kimse de tanışmak için girişimde bulunmamıştı. Herkes kızı dikkatle inceliyordu, ilk anda hepsinin yüzündeki şaşkınlığı kız açıkça fark ediyordu ve bunun nedenini bir türlü çözememişti. Ortada hala onun anlayamadığı bir şeyler dönüyordu ve zaman geçtikçe üzerindeki bakışlardan gerildiğini ve yorulduğunu hissediyordu. Eline tutuşturulan bir kadeh şampanyayı oyalanırcasına ara ara yudumluyor, gözleriyle etrafı tarıyordu. Bu topluluk ona hiç normal gelmiyordu. Bir şeyler tersti ama o henüz neyin ters gittiğini çıkaramamıştı.

Bazı dikkat çekici tiplerin yanındaki kadınların varlığı da ona garip gelmişti. Kadınların çoğu model olacak kadar çarpıcıydılar ve yanlarındaki adamların tekin olmadığı aşikardı. Adamlar sanki yanlarındaki kadınları gösteriş yapmak ister gibi taşıyorlardı. Birçoğunun takıları olağanüstü pahalı olduklarını belli edecek ışıltılarla parlıyordu. Yanındaki Derim, karşısındaki adamla yapılması gereken bir yatırım hakkında konuşuyordu ama kız tüm gece yaptığı gibi ifadesiz bir yüzle yanında dikilmeye devam ediyordu. Konuşulanların hiçbirini anladığını düşünmüyorlardı çünkü ortada Türkçe konuşan kimse yoktu.

Nihayet adamla konuşmasını bitiren Derim birkaç dakika sonra adamın vedalaşıp uzaklaşmasının ardından başını kıza çevirmeden "Burada bekle. Döneceğim birazdan, " diyerek bedenini çevirdi ve Baho'ya keskin gözlerle bakıp "Ne yapa-

cağını biliyorsun!" dedi uyaran sert bir sesle.

"Merak etme patron. Bende!"

Kız uzaklaşan adamın arkasından bakıp birkaç dakika daha dikilerek etrafı izledi. Hala ona doğru arada çevrilen garip bakışlar vardı ve bu onu iyice huzursuz etmişti. Gece boyunca en uygun fırsatın bu olacağına karar vererek elindeki boş kadehi önünden geçen elemanın tepsisine bıraktı ve ifadesiz bir yüzle Baho'ya dönüp "Benim tuvalete gitmem gerekiyor. Sen istersen bekle burada," dedi.

Baho yalnızca bir saniye ona bakıp sevimli bir gülümseme oturttu yüzüne.

"Benim de seninle gelmem gerekiyor."

Kız umursamıyormuş gibi başını sallayarak ileri adımlayacakken Baho tuvaletlerin olduğu çıkışı ona göstererek yol verir gibi kenara çekildi. Kız önde, Baho arkasında ilerlerken bazı gözlerin ona yiyecek gibi dikildiğini fark ediyordu ancak görmezlikten gelerek adımlarına devam etti. Tam varması gereken hedefe on metreye yakın bir mesafe kalmıştı ki önüne aniden biri çıkınca duraksayarak geri çekildi. Arkasındaki Baho da durmuştu. Kız, bakışlarını kaldırıp önüne baktığında düşmanca kendisine bakan bir çift soluk mavi gözle karşılaştı. Her zamanki gibi platin sarısı saçlarını yandan ayırıp sıkıca arkasında toplamış olan Banu ölümcül bakışlar atıyordu ona. Üzerinde bedenini saran siyah uzun straplez bir elbise vardı.

"Hala inadına devam ediyorsun ha?"

Kız cevap vermeden düz bir ifadeyle baktı kadına. Ona yaptıklarını bir an bile unutmamıştı ve şimdi neden burada karşısına çıkmıştı tam olarak anlamamıştı. İçten içe yeni bir saldırının olacağını düşünerek gerildi ancak korkusunu açığa çıkaracak tek bir iz bile oluşmadı yüzünde.

"Şimdi de fahişesi olarak kendini sağlama aldığını sanıyorsun öyle mi?"

Kız anlamadığı belli bir yüzle kaşlarını çatarak baktı kadına ve bu kez kendisine hakim olamayarak sert bir sesle "Ne saçmalıyorsun sen?" dedi.

"Bu davete onun fahişesi olarak katıldın ve hayatının garantide olduğunu sanıyorsun öyle mi? Aksine bu seni ne kadar aşağıladığına işaret eder küçük sürtük! Derim'in fahişesi olmaz!"

Kız hala anlamadığı bir yüzle kadına bakarken Banu yalnızca iki saniye kızın karmaşık yüzüne bakıp hayretle kaşlarını kaldırdı yukarı. Gördüklerinden memnun kısa bir kahkaha attı.

"Bilmiyordun değil mi? Seni fahişesi yaptığını bilmiyordun!"

Kızın suskunluğu devam ederken gözlerinden ateş çıkacak derecede benliğini öfke dalgaları kaplıyordu. Banu yakaladığı fırsatın üzerine atlarcasına aceleyle devam etti. Ses tonu üstünlük taslarken bakışları kızı ezercesine aşağılama yüklüydü.

"Bu etrafında gördüğün adamların yanındakiler onların fahişeleri işte sürtük! Tıpkı senin gibi! Onlara taktıkları pahalı takılarla kendi fahişelerinin en değerlisi olduğunu ve ona sahip olduğu için kendisinin de ne kadar güçlü olduğunu ispatlamaya çalışırlar. Aslında bu tamamen bir güç savaşıdır. Çünkü o fahişelerden birine her zaman daha pahalı bir takı alacak adam vardır ve onlar da kucaktan kucağa dolaşırlar."

Banu bu kez sanki üzülüyormuş gibi dudağını bükerken kızı baştan aşağı süzdü. Özellikle boş olan boynuna takılmıştı gözleri. "Ne yazık değil mi? Şu an sen bu salondaki en ucuz fahişesin! Derim seni daha iyi aşağılayamazdı. Ve sen ona istediğini vermediğin sürece kim bilir hangi kucaklarda dolaşacaksın."

Kız donuk bir yüzle Banu'ya bakıyordu ama içinde kopan kıyamet sanki tüm organlarını parçalıyordu. Banu onun tepkisiz yüzüne bir an gözlerini kısarak baktı ve tiksinir gibi yüzünü buruşturdu.

"Kim bilir belki de budur asıl istediğin? Pahalı birkaç mücevher verecek kucak arıyorsundur? Hiçbiri geri almaz onları merak etme. İstediğine gidebilirsin... Derim'in de umursayacağını sanmıyorum! Fahişelere prim vermez o."

Kız, Banu'nun sözlerinin ardından belli etmeden yutkundu ve bir elinde tutuğu minik çantaya parmaklarını delecek güçte geçirirken diğer elini yumruk yaptı. Ancak yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Dudaklarını araladı ve sakin, kendine hakim olan bir sesle karşılık verdi.

"Bu kadar bilgili olduğuna göre sanırım senin de birkaç mücevherin var."

Banu duyduklarıyla gözlerinden ateş çıkararak ileri bir adım attı ancak aniden iki kadının arasında bir kol belirdi.

"Bu kadar yeter Banu! Geri çekil!"

Baho, kızın yanına yaklaşarak Banu'ya baktı ters ters. Onun Chris ve Eren'in başına açtığı belayı unutmamıştı ve daha fazla ileri gitmesine izin veremezdi.

"İşine dön ve patronu kızdırma istersen! İlgilenmen gereken misafirler var. Benim de yapmam gereken bir iş var."

Baho buz gibi bir sesle konuşurken yanındaki kız dimdik ileriye bakarak duruyordu. Banu nefret dolu hızlı bir bakışı kıza fırlattı ve Baho'ya döndü tekrar.

"Bu sürtüğün hala başını ezmediğinize inanamıyorum."

" Patronun kararlarını sen sorgulayamazsın. O ne derse o! İşine dön!"

Banu öfkeyle Baho'ya baktı. "Bahadır göremiyor musun?... " diye başladığında Baho onun sözünü kesti.

"Uzatma Banu! İşine dön ve aklın varsa patronun kararlarını sorgulama!"

Banu çaresiz ve öfkeli bakışlarını yeniden bir an kıza çevirdi ve sinirli bir bakışı Baho'ya fırlatıp topuklarının üzerinde dönerek yanlarından uzaklaştı.

İkisi de birkaç saniye oldukları yerde durmaya devam ettiler. Kız şimdi üzerindeki bakışların ne anlama geldiğini anlayabilmişti. Herkes ona fiyat biçer gibi bakıyordu. Derim'in fahişesi olduğunu düşünüyorlardı. Salondaki kadınların taşıdıkları o göz alıcı mücevherlerin neyi temsil ettiğini anlamıştı şimdi. Derim, kendisi bilmese de daha çok aşağılamak için bunu yapmıştı ona. Dişlerinin birbirine girdiğini ve çenesinin ağrıdığını hissediyordu. Yüzünde tek bir mimik

oynamıyordu. Eğer kendisini bırakırsa yüzüne taktığı maske paramparça olacaktı ve altındaki kırgın, bozguna uğramış üzüntülü ifade ortaya çıkacaktı ama buna izin veremezdi.

Derin bir soluk alıp bakışlarını karşıya dikerek çenesini kaldırdı. Tuvaletlerin olduğu çıkışa doğru kilitlenen bacaklarını zorlayarak açtı ve ileri doğru ilk adımı attı. Her adım, yaşadığı o anki aşağılanmayı kabul etmez bir asaletle bir sonrakini getiriyordu. Başı dik, omuzları kalkıktı. Hiç kimseyle göz göze gelmeden tıpkı soylu bir aristokrat edasıyla süzülürcesine yürüdü ve salonun dışına çıkarak tuvaletlerin olduğu bölüme giden koridoru arşınladı.

Kadınlar tuvaletinin kapısına elini uzattığında Baho'nun elini kendi elinin üzerinde hissetti. Baho ona yan gözle mahcup bir ifadeyle bakıp alçak sesle "Kusura bakma, ama birkaç dakika beklemek zorundasın. Tek başına girmen gerekiyor," dedi anlayış bekler bir sesle.

Kız, kaşlarını kaldırıp sorarcasına ona baktı. Baho kapıyı açarak içeri göz attı ve içerideki geniş alanda aynanın karşısında makyajlarını tazeleyen birkaç kadın ona baktı şaşkınlıkla.

"Hanımlar..." dedi Baho kararlı bir sesle. Kapıyı açıp sırtını kapıya verdi ve eliyle dışarıyı gösterdi nazik bir hareketle. "Lütfen burayı boşaltın."

Kadınlar bir an hayretle ona baksalar da yüzündeki kararlı ve sert ifade, söyleneni yapmalarını işaret ediyordu. Hızla önlerindeki çantaları toparlayarak adamın önünden geçerek dışarı çıktılar. Koridorda kızgın gözlerini Baho'ya dikmiş olan kıza hepsi de meraklı kısa bir bakış atmıştı. Baho içerisi boşaldıktan sonra kapıyı açık bırakarak, tek tek kabinleri kontrol etti ve tuvalette kimsenin kalmadığına emin olduğunda dışarı çıkarak kızın içeri girmesini sağlarcasına kenara çekilerek yol verdi. Kız derin öfkeli bir soluğu ciğerlerine çekti ve içeri girerek sert bir hareketle kapıyı Baho'nun yüzüne kapadı.

Elindeki küçük çantayı sinirle aynanın önündeki geniş mermer tezgahın üzerine fırlattı. Birkaç kez öfkeli adımlarla tuvaletin içinde gelip gitti ve yüzüne düşen bir tutamı öfkeyle geriye attı. Ummuştu ki en azından içeride bulunan birinin

telefonunu kullanabilirdi. Ummamıştı aslında. Bunu planlamıştı. Mutlaka bir kadın içeride olacaktı ve o da telefonunu kullanabilmek için ricada bulunacaktı. Ancak şimdi hiçbir şey yapamazdı. Baho yanından bir metre uzağa gitmiyordu ve kimseyle konuşamıyordu.

Bu gece yakalayacağı fırsat için heyecanla beklerken bunları yaşayacağını düşünmemişti. Baho tam eğitimli bir bekçi köpeği idi. Onu atlatması mümkün görünmüyordu. Özellikle Chris ve Eren'den sonra hiçbiri en ufak bir hataya dahi açık değillerdi. Sinirle yüzünü aynaya çevirdiğinde gördükleri bir an şaşkınlıkla duraksamasına neden oldu. Hayatında ilk defa gözlerinin içinde panik görüyordu. Yüzündeki tüm kan çekilmiş beyaz teni ruhu çekilmişçesine donuk görünüyordu. Banu'nun sözleri aklına gelince yumruklarını sıkarak gözlerini yumdu. O piç kurusu onu çok daha ağır bir yerden vuruyordu.

Yavaşça tezgaha ilerledi ve avuçlarını buz gibi mermere dayayarak gözlerini aynadaki aksine dikti.

"Kızıl... Neden bu kadar uzun sürdü?" diye fısıldadı.

Gözleri dolmaya başladı. Kirpiklerinin ucunda sallanmaya başlayan yaş, ona kendisinin de bir uçurumun ucunda sallanmaya başladığını işaret ediyordu sanki. O yaş, o kirpikten düşerse kendisi de o uçurumdan düşecekti. Başını yukarı kaldırıp her an hücuma geçecek olan yaşları geri kovmak istercesine gözlerini yumdu. Omuzları yukarı kalkarken başı boynunun içine gömüldü.

"Ağlama... Sakın ağlama... Gözyaşlarının bir faydası olmayacak. Yalnızca devam et. Ümidini yitirme... Kurtaracaklar... Kurtulacaksın o canavarın elinden."

Kendini iyi hissetmeye çalışarak tekrar tekrar aynı kelimeleri fısıldadı. Nihayet burnundan derin bir nefes çekip ağzından yavaşça dışarı boşaltırken başını tekrar aşağı eğip ağır ağır gözlerini açtı. Yeniden aynada kendi aksine baktı. Şimdi biraz daha toparlanmış görünüyordu. O yaşın kirpiğinden düşmesine izin vermemişti. Kendisinin de uçurumdan düşmesine izin vermeyecekti.

***

Baho'yla yeniden salona döndüklerinde Derim'in kaşları çatık, keskin gözleri ve gerilmiş yüzüyle burun buruna geldiler. Derim sorarcasına sertçe Baho'ya döndüğünde diğeri sakince sorulmamış soruya cevap verdi.

"Tuvalete gitmek istedi."

Derim hiçbir şey söylemeden kızın eline uzandı ve neredeyse çekiştirir gibi yanında yürümesini sağladı. Kız hiçbir şey söylemiyordu. Kızın halindeki gariplik dikkatini çekse de sormadı bunu. Mutlaka ters bir karşılık verecekti ve Derim şu an burada onunla bir laf dalaşına girmek istememişti. Bütün gözlerin kızın üzerinde olduğunu biliyordu. Yaptığının da büyük bir hata olduğunu çoktan anlamıştı ama artık çok geçti. Tek tesellisi kızın olanlardan haberinin olmadığı idi. En azından Derim haberi olmadığını düşünüyordu. Oysa kız o an, adamı parçalamamak için kendisini zor tutuyordu.

Salonda Jan'ın olduğu yere geldiklerinde Jan elinde tuttuğu iki kadehi onlara uzattı. Kız hiçbir şey söylemeden kadehi aldı ve kocaman bir yudumu boğazından aşağı göndererek kadehi yarıladı. Derim ona uyaran ters bir bakış atsa da umursamadı.

"Konuştun mu?" diye sordu Jan Fransızca. Kız yanlarında dikilirken ikisi de Fransızca konuşmaya başlamışlardı.

"Halloldu gibi. Tayland dövüşlerinden sonra programa alacağız."

"Elmasların yüzde yirmisini vermeyi kabul etti yani?"

"Almayı başarırsak yüzde yirmisi bizim. İyi bir plan yapmamız lazım. Acele etmeyeceğiz."

"Adam dünyanın en büyük elmas madenlerine sahip neden o küçücük madenden çıkan elmaslara takmış durumda?"

"Ego! İstediği elmasların kalitesi kendi madenlerinden çıkandan daha iyi. Ayrıca kızına söz vermiş, o elmaslarla ona bir kolye yaptıracakmış."

"O elmaslar İsviçre'de çok güvenli bir bankanın kasasında

saklanıyor biliyorsun. Tek bir hata yaparsak ve bizden biri yakalanırsa bunun altından kalkamayız."

"Hata olmayacak! Planı sayılı adamla düzgün yapacağız, en iyileri alacağız. Kimse yakalanmayacak."

"Epey riskli."

Derim, Jan'ın düşünceli bir tavırla sarf ettiği sözlere umursamazca omuz salladı.

"Her işimiz riskli. Riskleri ortadan kaldırmak bizim uzmanlık alanımız."

Kız ikisinin konuştuklarına tepki vermeden dümdüz karşıya bakıyordu. Derim ara sıra kızın yüzüne hızlı bakışlar atıyordu ve kızın her ne kadar düz bir ifadeyle yanında dikilse de bir şeye bozuk olduğunu anlayabiliyordu. Jan'la göz göze gelince Jan da belli etmeden kıza hızlı bir bakış atıp anlamadığını belirtircesine başını belli belirsiz iki yana salladı. Tam o sırada elinde bir içki kadehiyle yanlarına yaklaşan adamı fark ettiler ve ikisi de bedenlerini adama doğru çevirdi.

Derim'im omzuna bile gelmeyen bir boya sahip, ellilerinin üzerinde olduğu belli çekik gözlü adam yüzünde sinsi bir gülümsemeyle baktı Derim'e ve bozuk bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

"Derim... Nasılsın dostum?"

"İyiyim NanXing. Seni sormalı? İyi anlaşmalar yaptığını duydum."

Derim alaycı bir sesle konuşurken Çinli iş adamına bakıyordu ancak adamın gözleri yanındaki kızın üzerindeydi.

"Evet dostum. Çok iyi anlaşmalar yaptım elbette ancak henüz imzalar atılmadı. Bilirsin imza atılmadığı sürece hiçbir işe tamam diyemezsin."

Derim, adamın Çin'deki fabrikalarını biliyordu. Teknolojik parçalar üreten fabrikaları olduğu bilinse de adam servetinin büyük kısmını ürettiği silahlardan elde ediyordu. Çin'deki güçlü adamlardan biriydi ve gücünü daha çok uyguladığı şiddetle duyurmuştu. Fabrikalarında çalışan binlerce Çinliyi köle gibi kullandığını tüm dünya bilse de herkesin göz yumduğu ve umursamadığı bir durumdu bu. Adam korku

salarak hakkında en ufak bir şikayetin dışarı dökülmemesini sağlayabiliyordu.

Derim'in, adamın sözlerini hafifçe başını sallayarak onaylamasının ardından adam konuyu çabucak değiştirerek gözlerini yeniden yanındaki kıza çevirdi.

"Seni daha önce bu tip ortamlarda bir fahişeyle görmemiştim. Demek artık tek takılmaya son verdin. Gerçi ona bakınca bu fikir değişikliğinin sebebini anlayabiliyorum..."

Adamın gözleri, kıza yiyecek gibi bakıyordu şimdi. Yüzüne yayılan gülümsemesi o kadar tiksindiriciydi ki Derim yüzünü buruşturmamak için zorlukla kendisine hakim oldu. Yanındaki Jan'ın yüzünde tek kas oynamıyordu ancak yan gözle Derim'i kontrol etmek ister gibi hızlı bir bakış attı.

"Sıkıldığında ilk bana haber vermeyi unutma. Tadına ben de bakmak isterim."

Adamın fütursuzca sarf ettiği sözlerden sonra Derim, ifadesiz bir surat ve donuk gözlerle adama baktı. Yanında duran Jan ileri doğru minicik bir hamle yapacakken Derim başını yavaşça yanına çevirip aynı ifadeyle Jan'a baktı. Gözleriyle konuşuyorlardı. İkisi de tek kelime etmeye ihtiyaç duymuyordu. Derim ona "dur," demişti ve Jan yalnızca kirpiklerini indirerek kabul etmişti. Derim'in o donuk, ifadesiz suratında bile Jan sonrasını görebiliyordu.

"Uzun süre canımın sıkılacağını sanmıyorum, " dedi Derim buz gibi bir sesle.

Adam havlar gibi kesik kesik kahkaha atarken çekik gözleri önce tamamen kapanacak kadar kısılmış ardından şehvet dolu bakışları olabildiğince açılmıştı.

"O kadar iyi diyorsun yani. Bak şimdi daha çok meraklandım."

Birden yüzü tam bir iş adamı kimliğine büründü ve başını hafifçe Derim'e uzatarak sanki sesini alçaltmak ister gibi az da olsa kısık bir sesle "Onun için ne kadar istersin dostum? Senin için çok önemi olmadığı belli. Üzerinde hiçbir şey yok. O ince beyaz boynun boş kalmasına benim gönlüm razı olmazdı, " dedi.

Derim, dişlerini birbirine kilitlerken adama öldürecek gibi bakmaya başlamıştı. Yanındaki solgun yüzlü kıza çabuk bir bakış attı. Konuşulanları anlamaması bir lütuftu o an. Tüm bu çirkin sohbeti, kızın anlamasını istemezdi kesinlikle.

"Geri bas NanXing!" dedi Derim tıslar gibi. "Fahişem paylaşıma açık olmadığı gibi satılık hiç değil! Benim hakkımda ne söylendiğini bilirsin! Benim olan yalnızca benimdir!"

Adam kaşlarını kaldırarak bir an hayretle Derim'e baktı. Onun kıza karşı takındığı bu sahiplenici tavır kendisini şaşkınlığa uğratmıştı. Daha önce kontrolünü asla kaybettiğine şahit olmadığı Derim'i bu kadar öfkeli görmemişti. Birden aydınlanmış gibi arsız bir gülümseme yüzünü kapladı ve boştaki elini kaldırarak işaret parmağını salladı.

"Şimdi anlıyorum!" dedi ne kadar akıllı olduğunu ortaya koymak istercesine. "Paha biçilemez olduğu için üzerinde bir şey yok!"

"NanXing!" dedi Derim uyaran bir tonla dişlerinin arasından.

Adam hızla başını sallayarak anlayış dolu bir bakış attı ona ancak öncesinde yeniden kıza yiyecek gibi bakmayı ihmal etmemişti.

"Tamam dostum. Dediğin gibi olsun..." diyerek hafifçe geri dönmek üzere bedenini çevirdi ancak aniden karar vermiş gibi yeniden gülümsedi. "... Ama dediğim gibi... Bir gün sıkılırsan ilk önce bana haber vermeyi unutma. Karşılığını alacağından emin olabilirsin."

"Piç kurusu orospu çocuğu!"

Derim adamın arkasından ağzının içinde öfkeyle mırıldanmıştı. Jan endişeyle kıza baktı tekrar. Kızın yüzü daha solgun görünüyordu.

"İyi misin Selin?" diye kendisine hakim olamadan endişeyle sordu.

Kız ona sorulan soruyla kirpiklerini kırpıştırıp Jan'a baktı ve gergin bir yüzle başını iki yana salladı.

"Sadece biraz yoruldum, " diye mırıldandı duyulur duyulmaz bir sesle.

Jan kıza karşılık veremeden Derim sinirle elindeki kadehi Jan'a uzattı ve kızın elindeki boş kadehi de kaba bir hareketle alarak aynı şeyi tekrarladı. Ardından parmaklarını kızın parmaklarına geçirerek kızın elini avucunun içine hapsetti.

"Bu kadar yeter! Burada yapacak başka işimiz kalmadı. Gidiyoruz!"

Genç kız hayatının en iyi performansını biraz evvel göstermişti. Konuşulanları anladığını belli etmemek ve adamın üzerine atılmamak için gözlerindeki tüm ifadeyi silmiş, dümdüz karşıya boş gözlerle bakarken aklından öyle garip şeyler geçirmişti ki... Kızıl'ı düşünmüştü önce. Sığınacak ilk limanı oydu.. Sonra Avcı'yı ardından Gece'yi ardından kendisini... Şu an kim olduğunu bilemiyordu. Artık çoklukla kaybolduğunu hissediyordu. Tüm bunlara dayanması gerektiğini kendisine sürekli hatırlatsa da bazen dizlerinin üzerine yıkılacakmış gibi geliyordu. *Söz* dedi içinden.. *Söz verdin... Pes etme... Sakın pes etme... Söz verdin... Önce aile... Aile her şeyden önce gelir ve sen söz verdin. Ailen için söz verdin... Biz birbirimizi koruyacağız. Beni bulacaklar... Bulacaklar beni ve tüm bunlar sona erecek. İşte o zaman senin zamanın gelecek. Söz verdin... Sakın sözünden dönme. Hala aynadaki aksine gururla bakabildiğin sürece ayaklarının üzerindesin... Kendine bak ve sözünü tutmaya devam et. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Buradakilerin de bir önemi yok. Önemli olan tek şey sözün... Önemli olan tek şey sevdiklerin...*

Genç kız sürekli aynı şeyleri tekrarlayarak eski günleri anımsamaya çalışmıştı. Seneler önce yetimhanede, çoğu geceler aynı yatağın içinde dördü de karşılıklı oturur bir yandan Avcı'nın aşırdığı kekleri yerken bir yandan kıkırdayarak fısıltıyla sohbet ederlerdi.

Selin aylar sonra yaşadıklarını onlara anlatabilmişti. Osman Baba'nın talimatıyla haftada bir kez bir uzmanla görüşüyordu ama içine kapanan kızın, o üç çocuğun desteği, çabası ve sonsuz güven veren koruması olmasaydı kimse yaşadıklarını aşmasına yardımcı olamazdı. İlk defa onun ağzından yaşadıklarını öğrendiklerinde uzun süre hiçbirinden ses çıkmamıştı. Çünkü tam olarak onların da anlayabileceği gibi değildi hiçbir şey. İçlerinde ilk kendine gelen

Avcı olmuştu. Kollarını üç kızın etrafına dolamış ve dördünün de kafalarını birbirine dayamıştı.

"Biz seni koruyacağız hiç merak etme. Biz bir aileyiz, öyle değil mi kızlar?" diye sormuştu kirpiklerinin altından diğer iki kıza bakarak. Buraya gelen herkesin artık bir ailesi yoktu ve kendi ailelerini kendileri kurmak zorundalardı. Diğer iki kız hızla başlarını sallayarak onu onaylamışlardı.

"Evet! Biz bir aileyiz ve her zaman birimizi koruyacağız!" demişti Kızıl.

"Kimse artık sana zarar veremeyecek! Pes etmek yok tamam mı?" demişti Gece. "Başımıza ne gelirse gelsin pes etmek yok! Biz birbirimizi koruyacağız!"

"Çünkü biz bir aileyiz!" demişti Avcı kararlı bir sesle. "Ailede herkes birbirini korur!"

Avcı tam olarak aile kavramının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama bu düşünce onun iyi hissetmesine neden oluyordu. Onun aile kavramı kendi hayal dünyasında resmini çizdiği şekilde vardı ve o resim onun en sevdiklerindendi.

"O pis baba aile değil! Onun gibi baba olmaz ki! Babalar çocuklarına zarar vermez, onları korurlar. O zaman o pis baba aile değil!" demişti Kızıl inatçı bir sesle.

Diğerleri ona takdir ederek bakıp başlarını sallamışlardı onaylarcasına.

"Ailen biziz! Biz birbirimizi koruyacağız! Ne olursa olsun!" diyerek Gece aynı inatçı sesle ona katılmıştı.

Genç kız asansöre bindiklerinin ve yukarı çıktıklarının farkında değildi. Tıpkı yanında onu sürükler gibi yürüten adamın hala elini tuttuğunu fark etmediği gibi. O an bir şeylere tutunmaya ihtiyacı vardı ama bu kesinlikle elini tutan el değildi. Soyut olan düşünceleri içinde kendisini iyi hissettiren her şeye tutunuyordu aslında ama somut olarak neye tutunduğunu fark etmiyordu. Sanki başka bir boyuttaydı o an. Yaşadıklarının gerçekliğini kabul etmek istemiyor, bunların yalnızca uyandığında yok olup gidecek olan bir kabus olduğunu düşünmek istiyordu. Tek kötü yanı, bir türlü uyanamıyordu ve kabus da uzayıp gidiyordu. Uzun bir gece

olacağı belliydi. Aslında aylar sürecek olan bir geceydi onun yaşadıkları...

***

Derim, kızın bileğine yeniden bileziği geçirip odaya bırakmış, koridorda kapalı kapıya bakarak dikiliyordu. Kızın durumunu hiç iyi görmemişti ama sormamıştı da. Jan'a dediği gibi yorgun olduğu bir gerçekti belki de. Sabaha daha iyi olacağını düşünüyordu. Ne kadar süre o kapalı kapıya baktı bilmiyordu. Aslında bir yanı içeri girmek istiyordu ama sarf ettiği onca sözden sonra cesaret edemiyordu. Neyse ki bu gece yaşanan rezaletin farkına varmamıştı. Elini kaldırıp yüzünü sıkıntıyla sıvazlarken nasıl böyle aptalca bir hamle yaptığına bir bahane bulmaya çalışıyordu. Öfkesi en büyük açıklamasıydı ama hakimiyetini kaybetmiş olması bir bahane olamazdı. Bu daha kötü bir açıklamaydı onun nazarında. Eğer öfkesi onu kontrol ediyorsa o zaman hiçbir şeyle başa çıkamayacak demekti.

Asansör tarafından gelen sesi duyunca bakışlarını o yöne çevirdi. Baho görevine devam etmek için ona doğru geliyordu. Yanına yaklaştığında karşılıklı dikildiler ve bir süre birbirlerine baktılar. Baho sakınmadığı kara bakışlarını Derim'e dikti.

"Patron bilmen gereken bir şey var."

Derim kaşlarını çatarak çenesini hafifçe eğdi "Ne?" dercesine.

"Tuvalete giderken Banu kızın karşısına çıktı. Hala öfkeli olduğu belli."

"Bunun bir önemi yok!" dedi Derim keskin bir tonla.

"Biliyorum. Ama kız, bu gece neden onu yanına aldığını öğrendi. Banu kıza durumu söyledi, bilgin olsun istedim."

Derim, Baho'ya bakarken biraz evvel düşündüğü şey için ilk fırsatın karşısına çıktığını fark etti. Eğer öfkesini kontrol edemez de adamlarından birine en ufak bir açık verirse her şeyin kontrolünü kaybedebileceğini düşündü. Sırf kendiyle

verdiği savaşta yenilmemek için ifadesizce Baho'ya bakarken başını salladı yavaşça. Bedenini asansöre çevirdiğinde arkasına doğru "Kapıdan ayrılmıyorsun, herhangi bir şeye ihtiyacı olursa da hemen hallediyorsun, " dedi sert bir sesle.

Baho'nun başını salladığını göremedi. Yüzü alev alev yanıyordu. Daha önce hayatı boyunca böylesine bir utanç yaşadığını hatırlamıyordu. Kızın neden yüzünün solduğu ve neden öylesine dalgın olduğunu şimdi anlayabiliyordu. Orospu çocuğu Çinliyle yaptığı konuşmayı anlamasına gerek yoktu çünkü adamın bakışlarından ve kendi konumunun ne ifade ettiğini bildiğinden ikiyle ikiyi toplaması zor olmayacaktı. Kızın zeki olduğunu biliyordu. Sonuca ulaşması zor değildi onun için. Asansöre binip kapılar yüzüne kapandığında gözlerinden ateş fışkırıyordu. Cebindeki telefonu çıkarıp Jan'ı aradı.

"Banu'yu bul! Ofise gelin! Hemen!"

Sesi, dar kabinin içinde kükrer gibi çıkmıştı.

***

"Buna sen neden oldun Derim?" diye bağırdı Jan.

Biraz evvel yanında Banu olmadan Derim'in oteldeki ofisine girmişti ve Derim, Banu'yu sorduğunda onu çağırmadığını söylemişti dik dik Derim'e bakarken. Baho yukarı çıkmadan önce Jan'a durumu anlatmıştı ve Derim'in neden Banu'yu çağırdığını çok iyi biliyordu ancak Jan bunu manasız bulmuştu.

Banu'yu hiç sevmezdi, hala sevmiyordu, yaptığına delicesine sinirlenmişti ancak Derim'in Banu'ya bağırıp çağırmasının hiçbir anlamı olmayacaktı.

"Sana Banu'yu buraya getirmeni söylemiştim!"

"Banu'nun buraya gelmesinin hiçbir önemi yok anladın mı? Sonuçta kıza yalan söylemedi öyle değil mi? Kızı neden bu gece yanında sürüklediğin belli. Banu'ya gerçeği söylediği için mi çıkışacaksın?"

"Benim otoritemi sorgulayamaz o!"

"Kimse senin otoriteni sorgulamıyor ama yanlış yapıyorsun! Kızı bu gece o lanet salona sokman hataydı! Öfkene hakim olamıyorsun ve sırf kızla başa çıkamadığın için yanlış hamleler yapıyorsun!"

"Sana sormuyorum!"

Derim'in kükremesine Jan aynı şiddetle karşı koydu.

"Soracaksın! Çünkü hata yapıyorsun ve seni engelleyebilecek tek kişi benim!"

"Siktir git Jan!"

"Sen de aklını başına topla Derim! Ondan hoşlanmaya başladığını anlamayacak kadar salak değilim! Sırf kızın burnunu sürtmek için saçma adımlar atıyorsun!"

"Saçma sapan konuşma! O kızın pislik babası benim annemi öldürdü! Ondan asla hoşlanmıyorum! Boyun eğmesini istiyorum ve inat ettikçe başına çok daha kötü şeyler gelecek!"

"O kızın tüm bunlarla bir ilgisi yok! Şu aptalca öfkeni kenara bırak ve biraz kalbinin sesini dinle!"

"Benim bir kalbim yok!"

"Olduğunu ben biliyorum!" dedi Jan sesini biraz daha alçaltarak. "Kıza bunu yapma Derim! O kız bunu hak etmiyor! Halini gördün! Masum birine bunu yapmaya devam edemezsin! Bırak gitsin."

"O masum falan değil! Hiçbir yere gitmiyor!"

Derim çıldırmış gibi bağırırken aniden Jan'ın üzerine yürümüştü öfkeyle. Kızın gitmesi düşüncesi bile delirmesine yol açacak gibi hissediyordu.

" Hiçbir yere gitmeyecek! Sen bu işe karışma ve daha fazla burnunu sokma buna!"

"Ben senin söz konusu olduğun her şeye burnumu sokarım ve sen de bunu çok iyi biliyorsun! Bu gece kızı o salona sokman hataydı, bunu kabul et artık!"

Bu kez Jan kızgınlıkla bağırmış ardından aynı hızla devam etmişti. "NanXing'in dediğini duydun, diğerlerinin bakışlarını gördün. Sen kurtlar sofrasına kuzu attın! Şimdiye kadar yanında hiç kimseyi görmediler ve aniden bir kızla or-

taya çıktın. Sence kızı merak etmeyecekler mi? Rekabet hissetmeyecekler mi? Hepsinin de ne çeşit pislikler olduğunu biliyorsun! Buna rağmen kızı böyle bir aşağılanmaya maruz kalsın diye yanında götürdün. Amacın zaten onu aşağılamak değil miydi? O zaman Banu ona gerçeği söyledi diye neden kızıyorsun? Eğer tıpkı NanXing'in yaptığı gibi teklifleri değerlendirmek değilse amacın kızın gerçeği bilmesinin ne anlamı var?"

Jan sözlerini bitirdiği anda çenesine yediği yumrukla geriye savruldu.

"Doğru konuş, suratını parçalarım senin!" diye tısladı Derim.

Jan, çenesini ovarak yeniden iki ayağının üzerinde doğruldu ve hiçbir kırgınlık barındırmayan meydan okuyan gözlerini arkadaşına dikti.

"Başka teklifler de alacaksın!" dedi haince gülerek.

Derim yeniden öne atıldı ve bu kez Jan'ın gözünün üstüne bir yumruk indirdi.

"Teklif sunma gafletinde bulunanı ertesi gün yaşatmam!"

Jan'ın sırtı duvara sertçe çarparken dizleri büküldü ama yere düşmedi. Yeniden başını kaldırdı. Kaşının kenarının kanadığını biliyordu ancak aldırmadı.

"NanXing'den başla o zaman. Görünen o ki epey yüksek olacak teklifi."

"Jan!" diye haykıran Derim yeniden adamın üzerine atıldı fakat bu kez Jan hazırlıklıydı. Üzerine gelen Derim'i gafil avladı ve hazırladığı sert yumruğu tüm gücüyle Derim'in karnına indirdi. Derim iki büklüm önünde eğilince Jan yerinde sıçrayarak dirseğiyle sırtına sert bir darbe indirerek Derim'i yere serdi.

"Öfkene sahip çıkamazsan kendine de sahip çıkamazsın! Ve bu kafayla devam edersen o kıza da sahip çıkamayacaksın!"

Jan sırtını duvara yaslayarak yavaşça yere kaydı ve Derim'in başında yere oturdu. Derim yuvarlanarak sırt üstü döndü.

"O benim umurumda bile değil" diye mırıldandı Derim

daha çok kendini inandırmak istercesine.

"Külahıma anlat! Kendine yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin."

Derim yerdeki başını çevirip ters ters Jan'a baktı. İkisi de ceketlerini çoktan çıkarmışlardı ve şimdi papyonları boyunlarında sallanıyordu. Derim'inki boğazına sarılmıştı. Elini kaldırıp boynundaki papyonu çekerek çıkardı ve kenara attı.

"Neden boyun eğmiyor?" diye mırıldandı bu kez. Sesindeki sızlanan tınıya Jan duyulur duyulmaz bir kıkırtıyla karşılık verdi önce. Sonra başını duvara yasladı ve elini kaşından akan kanı temizlemek istercesine yüzünde gezdirdi.

"Dişli olduğu bir gerçek. Ona bu şekilde ulaşamazsın. Senin tanıdığın kadınlara benzemiyor."

"Alt tarafı ilkokul öğretmeni olan biri nasıl bu kadar korkusuz olabilir?"

Derim düşünür gibi sormuştu bu kez.

"Çocuklar korkutucu varlıklar. Belki bağışıklığı vardır."

Jan'ın alaycı karşılığına Derim bıkkınlığını belli eden derin bir soluk koyverdi. Jan bir süre Derim'i izledi ve yalnızca onun yapmaya cesaret edeceği gibi acı gerçeği sese döktü.

"Kaybettin Derim. Bu gece onu tamamen kaybettin. Öfkene yenilirsen ona da yenilirsin. Hala şansın var mı bilmiyorum ama uyguladığın bu strateji ters tepiyor."

Derim hüsranla omuzlarını tamamen yattığı yere bıraktı. Jan haklıydı. Bu gece derin bir yenilgi aldığını o da hissediyordu ve kızın yüzüne bakacak cesareti ne zaman edinirdi bilemiyordu. İki gün sonra Tayland'a gitmeleri gerekiyordu. Kızı burada bırakması diye bir şey söz konusu değildi. Onu da yanında götürecekti ve bir hafta Bangkok'da kalmaları gerekiyordu. NanXing'in de orada olacağından emindi ve adamın gözlerindeki ışıltı gözünün önünden gitmiyordu. Kızı anlamsız bir belanın ortasına atmıştı ve şimdi başa çıkması gereken kişi Derim'di. Alçak bir sesle mırıldandı.

"Bangkok'da bana iki odalı bir süit ayarla. Onu yanımdan ayıramam. Adamların çoğunu da yanımızda götüreceğiz. NanXing şansını denemek isteyecektir."

"Bunu anlayabilmiş olmana sevindim."

"O pisliğin gözlerini oymak istiyorum."

Derim vahşi bir kinle fısıldamıştı.

"Aptalca bir şey yaparsa bunu yapman için sana yardım ederim."

Jan sırıtarak karşılık verdiğinde Derim yan gözle ona baktı ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sağ ol serseri, " dedi Derim alaycı bir tonla, gözlerinde dostça bir ışık parlıyordu.

"Eyvallah patron, " diye karşılık verdi Jan tıpkı onun gibi alaycı bir tonla.

14. BÖLÜM

Bangkok
The Oriental Hotel

Genç kız, büyük süitin oturma odasındaki koltukların arkasında boydan boya duvar oluşturan camın önünde dikilmiş şehir manzarasını izliyordu. Nehir, gözlerinin önündeydi ve baktığı yükseklikten karmaşa dolu şehirde insanlar karınca kadar küçük görünüyorlardı.

Dün gece varmışlardı otele. En üst kattaki iki yatak odalı süitlerden birini Derim'le paylaşacağı belli olmuştu. Malta'dan beri tek kelime etmemişti adama. Tek kelime etmediği gibi başını kaldırıp yüzüne de bakmamıştı. Yalnızca bıkkın bir yüzle söyleneni dinlemişti. Gerçi konuşan Derim olmamıştı. Jan'dı onu bilgilendiren.

O gece Malta'da onu odaya bırakan Derim'in arkasından odanın altını üstüne getirmişti. Eline geçen her şeyi etrafa fırlatıp kırılabilecek her şeyi kırmıştı. Öfkesini, aşağılanmışlığını ve kırgınlığını bir şeylerden çıkarması gerekiyordu ve oda ona çok uygun görünmüştü. Kapının dışında bekleyen Baho duyduğu seslerin kaynağını öğrenme telaşıyla kapıyı açtığında başına gelen cam vazoyu son anda savuşturmuştu. Vazo, suratının yanında duvarda patlayarak parçalara ayrılmıştı. Kızın öfkeden çakmak çakmak olmuş gözlerine baktığında "Neden?" diye sormamıştı bile. Aceleyle kapıyı kapatıp dakikalarca süren gürültüyü dinlemişti. Elbette durumu Derim'e haber verdikten sonra devam etmişti buna. Derim odaya gelip kıza bakmaya bile cesaret edememişti, yalnızca

sesler kesilince kızı kontrol etmesini ve bir yerini incittiyse ona haber vermesini istemişti.

Baho nihayet yarım saat sonra seslerin kesildiğini fark etti ve buna rağmen uzun süre kapıyı açıp odaya bakamadı. Derin bir sessizlik etrafta hüküm sürdüğünde kapıyı yavaşça aralayıp içeri bakmıştı. İçerisi tam bir savaş alanına dönmüştü ve pijamalarının içindeki kız yatakta uyuyordu. Harcadığı eforun onu yorduğu belliydi. Yine de emin olmak için kızın dibine kadar gidip kontrol etmişti. Neyse ki bir yerlerini kesmemişti ve gerçekten derin bir uykuya dalmıştı. Dağılan odayı boş verip geldiği gibi çıkmıştı ve Derim'e son raporunu iletmişti.

Sabah kız uyandığında hiçbir şey olmamış, odayı sanki o dağıtmamış gibi sakin ve kontrollüydü yine. Jan odaya girip bir an şaşkınlıkla etrafa bakmış ardından yola çıkacaklarını bildirmişti. Kız hiçbir şey olmamış gibi elini kolu sallayarak Jan'ın yanından geçerek asansöre yönelmişti. Baho her zamanki gibi dibindeydi. Kız, adamın hiç uyuyup uyumadığını merak etmeye başlamıştı. Bütün gece kapının önünde dikildiyse nasıl o kadar dinç görünmeyi başardığını merak etmişti ama elbette sormamıştı bunu.

Yeniden otelden çıkıp özel araca binmişler ardından özel jetin olduğu alana varmışlardı. Derim'le aynı araçta olmadığına memnundu. Adamın suratını parçalamak istiyordu ve her ne kadar dışarıdan öyle görünmese de içi kaynayan bir kazan gibi fokurduyordu. Özel jetteki geniş deri koltuklardan birine gömülerek gözlerini kapamış ve hiç kimseyle konuşmamıştı. Uzun uçuşun büyük kısmını uyuyarak geçirmişti. Üzerine battaniye örtüldüğünü, Jan onu yemek yemesi için uyandırdığında fark etmişti. Tatsız tavırlarla bir şeyler atıştırmış sonra yeniden battaniyenin altına gömülmüştü. Enerjisi o kadar tükenmişti ki Derim'in karşısındaki koltukta oturduğunu fark ettiğinde bile o yokmuş gibi davranmış ve başını kaldırıp bakmamıştı bile ona.

Otele vardıklarında onlarla birlikte gelen ve etraflarında olan onca adama rağmen yine Baho'yu takip etmişti. Sanki

Derim ve Jan'a karşı kızgınlığını bu şekilde ifade eder gibiydi. Baho yine her zamanki gibi ona yol göstererek yanında yürümüştü. Arkasına doğru Derim'e attığı kaçamak bakışları fark etmemişti kız. Artık hiçbir şeyi fark etmiyordu. Umursamaz ve donuktu. Derim kirpiklerini indirerek belli belirsiz Baho'ya devam etmesini işaret etmişti. Jan'ın komik bulduğu bir şekilde Derim de kızdan çekinir gibi yanına yaklaşmıyordu. Süite girdiklerinde kız hiçbir şey demeden yatak odasını bulmuş ve kendisini çarşafların altına saklamıştı.

Derim'in göz devirdiğini bile görmemişti yine. Derim saatlerce süitin içinde dolaşmış, duş almış, birkaç kadeh içki tüketmiş ve en sonunda salondaki kanepeye uzanarak berbat bir uykuya dalmıştı. Sabah kızdan önce uyanmış, süiti terk etmişti. Yapacak çok işi vardı ve belki de şu an işleri düşünmek onun için en güzel kaçıştı.

Kız uyandığında hala kendisini yorgun hissediyordu. Duş alıp üzerinde bornozla yeniden yatak odasına dönüp dolap kapaklarını açtığında içindeki giysilere donuk gözlerle baktı. Kendisi uyurken her şeyin yerleştirilmiş olduğu belliydi. Tüm bunların ne zaman, ne ara yapıldığını bile bilmiyordu. Tüm seyahatlerde elini kolunu sallayarak yalnızca araçtan araca geçiyordu ve cüzdan bile taşıması gerekmiyordu. Üzerine rahat bir şeyler geçirip süitin içinde dolaştığında geniş oturma odasındaki yemek masasının üzerindeki yiyecekleri fark etmişti. Onun için söylendiği belliydi. Masaya otururken kendi kendine hırslı bir sesle söylenmişti.

"Tabii fahişeni beslemelisin de. Öyle sadece gövde gösterisi yeterli olmuyor."

Kızgınlığını yemeklerden çıkarır gibi yiyeceklerle kavga ederek bir şeyler yemişti yine. Umut etmese de yalnızca merakını gidermek için yeniden süitin içinde dolaşarak telefon olup olmadığına bakmıştı. Ve tıpkı beklediği gibi herhangi bir iletişim cihazının olmadığını görmüştü. Camdan dışarı baktığında gördüğü manzara bulundukları şehirde öğleden sonrasını işaret ediyordu. Temmuz sıcağında dışarının nasıl bir cehennem olduğunu tahmin ediyordu ve odadaki serinlik

ferahlatıcıydı. Yine de özgür olup o cehennem sıcağında dolaşmayı tercih ederdi. Camın kenarında dikilirken bakışları tekrar süitin içinde dolaştı ve etrafındaki lükse boş gözlerle baktı. Bu lüks için can vermeye hazır insanlar da vardı muhakkak ancak özgür olmadığı sürece bunların hiçbir önemi yoktu. Onun için bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak yeniden yüzünü cama çevirdi ve gözlerini dışarıya dikti.

***

Derim saatler sonra süite geri döndüğünde kız camın kenarında dışarıyı izliyordu. Geldiğini fark etmesine rağmen başını çevirip bakmamıştı bile. Derim dudaklarını büzerek başını sıkıntıyla sallamış yatak odasına yollanmıştı. Dışarısı çok sıcaktı. Yapması gereken görüşmeler nedeniyle şehirde dolaşmak zorunda kalmıştı ve şimdi kendisini çok kirli hissediyordu. Şehrin sokaklarında havaya dahi karışmış olan o keskin yiyecek kokusu sanki üzerine sinmiş gibiydi. Aceleyle banyoya yollandı ve üzerindekileri çıkarıp suyun altına girdi.

Dakikalar sonra odaya yeniden döndü ve keten beyaz bir gömlek ve ince kumaştan krem rengi bir pantolon geçirdi üzerine. Akşam olmak üzereydi ve yemek yemeleri gerekiyordu. Onun aklından geçen, yemeği dışarıda güzel bir restoranda yemekti ancak kıza bunu nasıl ifade edeceğine henüz karar verememişti. Onun fikrini almak ister gibi mi sormalıydı yoksa her zamanki gibi direktif verircesine yalnızca dışarıda yiyeceklerini mi söylemeliydi? Çıplak ayaklarla oturma odasına ulaştığında kızın hala aynı yerde dikili olarak dışarıyı izlediğini gördü. Omzu cama yaslı, kolları göğsünde, bakışları camın dışındaydı.

Yemek masasının arkasındaki dolabın üzerinde bulunan boş bardaklardan birine uzandı ve buzdolabından soğuk bir şişe su çıkardı. Bardağı doldurup soğuk suyu boğazından aşağı indirdiğinde ne kadar susuz kaldığını anlamıştı. Bar-

dağı yeniden doldururken nihayet cesaretini toplayarak düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Akşam yemeğini dışarıda yeriz diye düşünüyorum."

Kızın onu duyduğunu biliyordu ama uzun süre herhangi bir tepki vermedi. Derim yeniden şansını denedi.

"Sen de istersin öyle değil mi?"

Kız nihayet gözlerini baktığı yerden sökercesine yavaş yavaş başını çevirdi ve yan gözle Derim'e baktı küçümsercesine.

"Neden? Fahişeni ortalıkta dolaştırman gereken başka bir güç gösterisine mi ihtiyacın var?"

Derim'in gözlerinde bir an kızgınlık kıvılcımları çaktı ama bunu hak ettiğini kabullenince gözlerine ifadesiz bir bakış oturttu çabucak.

"Doğru düzgün bir yerde, güzel bir yemek yemeye ihtiyacım var."

"İyi. . Sana afiyet olsun o zaman."

Kızın kelimeleri bunlar olsa da sanki zehir zıkkım olsun der gibiydi ses tonu. Derim onun uzlaşmak istemediğini çok açık görmüştü. O zaman zorlama taktiklerine devam etmek zorundaydı ve bunun için de yine kızı suçlamıştı. İş birliğine hiçbir zaman yanaşmıyordu ve Derim'i zorlayan kendisiydi bu durumda onun bir suçu bulunmuyordu.

"Hazırlan. Yarım saate çıkıyoruz!" dedi, keskin emreden bir tonla.

Kız bıkkın bir bakış attı adama. Derim onun kızgın bakışlarına aldırmadan üsteledi.

"Yarım saat Selin! Yarım saat içinde hazır ol!"

Elinde su şişesi ve boş bardakla oturma odasının diğer ucundaki oturma grubuna ilerledi ve koltukların içine gömülürcesine oturarak bacaklarını önündeki sehpaya uzattı. Kız nefret yüklü bakışlarını adama atmaktan çekinmedi bir süre. Onun dik dik kendisine bakmasına da aldırmadı ve aynı dik bakışlarla karşılık verdi. Neden sonra son bir ters bakış atıp ağır adımlarla yerinden hareketlenerek yatak odasına ilerledi.

Dolaptaki giysileri inceleyerek en sadesini bulup çıkardı.

Boyundan bağlamalı, omuzlarını açıkta bırakan tiril tiril kumaştan etekleri bileklerine kadar uzun olan, kırık beyaz bir elbise geçirdi üzerine. Ayağına düz sandaletleri giyindikten sonra saçlarını elleriyle baştan savma bir şekilde taradı ve hiç makyaj yapmadan odadan dışarı çıktı.

Derim oturduğu yerde pozisyonunu bozmadan elindeki telefonla uğraşıyordu. Boş şişe ve bardak, sehpanın üzerinde ayaklarının yanında duruyordu. Oturma odasına yeniden giren kızı fark edince kirpiklerini kaldırdı ve kıza kısa bir bakış attı. Lanet olası bu kadar sade kıyafetlerle bile göz alıcı görünüyordu. Bir an verdiği karardan yine pişmanlık duydu. Belki de odada yemek yemeleri daha iyi bir fikirdi. Ancak bir kez ağzından laf çıkmıştı ve geri almayı kendisine yediremedi. Bunun için kıza bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı ve ona gerçeği söyleyecek heves yoktu içinde. Sıkıntılı bir nefesi belli etmeden dudaklarının arasından dışarı verdi ve elindeki telefonda bir tuşa dokunup kulağına götürdü.

"Jan, çıkıyoruz... Çocuklar ne yapacaklarını biliyorlar değil mi?"

Bir süre karşıyı dinledi ve yeniden konuştu.

"Masa ortada olmayacak ! Köşede bir bölme ayarlasınlar."

Duyduklarından memnun bir ifadeyle başını salladı. Gözleri odanın içinde dolaşıyordu. O sırada kız da tıpkı onun gibi bir şişe suyu içmekle meşguldü.

"Tamam. İniyoruz, arabayı kapıya getirsinler."

Telefonu kulağından çekip bacaklarını yavaşça toparladı ve çevik bir hareketle yerinden kalkarak yatak odasına ilerledi. Geri döndüğünde kız suyunu bitirmiş, o da ayaklarına yumuşak deriden sütlü kahve ayakkabılarını geçirmişti.

Sırtını kıza dönerek kapıya doğru ilerlerken sol elini komut verircesine arkaya uzatmıştı. Sağ eli kapı koluna uzandığında sol elinde kızın parmaklarını hissetti ve kendi parmaklarını kıvırarak kızın elini avucuna hapsetti. Kapıyı açarak kızın geçmesini sağladı ve ardından kendisi dışarı çıktı. Baho kapının yanında dikiliyordu. Derim hafif bir baş hareketiyle adamın arkalarından gelmesini işaret etti. Ses-

siz koridorda cilalı mermer üzerinde adım sesleri duyulur duyulmaz bir tondaydı. Asansöre vardıklarında Baho öne atılarak düğmeye bastı, gelen asansör kapısını tutarak içeri girmelerini bekledi ve ardından kendisi kabine girerek giriş düğmesine bastı. Derim'in yanındaki kız taş gibi bir suratla karşıya bakarak dikiliyordu. Derim yan gözle kıza çabuk bir bakış attı ve yeniden gözlerini panele dikti.

Girişe ulaştıklarında Baho yeniden onlara çıkmaları için yol verdi. Lobide belli noktalarda kendi adamları pozisyon almışlardı ve Jan çıkış kapısının önünde onları bekliyordu. Otelin kapısının önünde bir VIP minibüs park halindeydi. Hepsi kapıdan çıktıklarında araç kapısı yana doğru kaydı, Derim kızın elini kaldırarak destekledi ve araca girmesini sağladı. Kızın ardından kendisi de araca girdi ve kızın yanına oturdu. Jan ve Baho onların karşısına oturdular. Kız, adının Marcel olduğunu bildiği adamın ön tarafa şoförün yanına oturduğunu gördü. Şoför koltuğuna Lukazs oturmuştu. Onların kardeş olduğunu daha önceden öğrenmişti tıpkı evden onu alanların da onlar olduğunu bildiği gibi. Düşmanca bakışlarını adamlara atmayı ihmal etmemişti ve Jan onun bakışlarının nereye kaydığını görerek hafifçe gülümsemişti.

Araç hareket etti ve yola koyuldu. Şehrin yoğun trafiğinde sık sık dur kalk yaparak yarım saat ilerlediler. Kız, bakışlarını camdan dışarıya çevirerek şehri izlemeye koyuldu. Yavaş yavaş batan güneşin ardından şehrin ışıkları etrafı aydınlatıyordu. Cadde ve sokaklar ışıl ışıldı şimdi. Otelden çıkıp araca binene kadarki kısa sürede boğucu havayı hissetmiş, havaya nüfuz etmiş olan o baskın kokuyu almıştı. Ancak serin aracın içi oldukça ferahtı. Bakışları dışarıyı izlerken aracın iki yanında ilerleyen motosikletleri fark etti. Trafikte birçok motor görüyordu ancak arada birkaç metre geride kalıp yeniden ileri atılan bu motosikletleri kullananların yerel halktan olduğunu sanmıyordu. Araca yakın mesafede yol alıyorlardı. Sanki koruma gibi araca eskort ediyorlardı. Neden bu kadar çok korumaya ihtiyaç duyulduğunu anlamadı fakat bunu da kimseye sormadı.

Nihayet yarım saati aşkın bir yolculuktan sonra lüks bir restoranın önünde durdular. Onlarla birlikte motorlar da aracın yanında park etmişti. Kapı tekrar yana kayınca önce Baho, sonra Jan ve ardından Derim indi. Kız çıkmak için hareketlenince Derim bakışlarını kendi adamları üzerinden ayırmadan elini içeri uzattı. Kız sinirle kaşlarını çatıp yine elini adamın elinin içine koydu. Dikkatli bir şekilde araçtan inip adamın yanında dikildiğinde hiç beklemeksizin restoranın içine ilerlediler. Görevliler saygı gösterisinde bulunup önlerinde eğilerek onları selamladılar ve masalarına götürmek üzere kendilerini takip etmelerini istediler. Güzel bir kız, üzerinde yerel kıyafetlerle minik adımlarla önlerinden yürüyordu. Restoranın içinde yalnızca dördü kızı takip ediyordu. Diğerlerinin hepsi dışarıda yine belli yerlere konuşlanmışlardı.

Birkaç dakika sonra etrafı örgülü minik karelerden oluşan panelle çevrili bir bölmenin içinde hazırlanmış olan yuvarlak masaya yerleştiler. Derim, Jan ve kız masaya oturduklarında Baho ayakta dikilerek masanın bir ucunda beklemeye başladı. İki adamın ortasında oturan kız bir an sorgularcasına Baho'ya baktı. Adam ellerini önünde kavuşturmuş taş gibi bir suratla etrafa bakıyordu. Onun yemeğe katılmayacağını o an anladı kız ve hiç sesini çıkarmadı. Derim ve Jan masanın başında dikilen görevliyle konuşarak ne yiyeceklerine birlikte karar verdiler. Derim bir ara kıza dönüp kibarca sordu.

"Senin istediğinin özel bir şey var mı? Buranın deniz mahsulleri iyidir."

Kız hiçbir şey söylemeden ters ters adama baktı ve yeniden başını önüne çevirdi. Derim sıkıntıyla gözlerini devirdi ve bir an da olsa gözlerini kısarak kızgınlıkla kıza baktı. Ardından yeniden görevliye döndü ve birkaç şey daha ekledi.

On dakika sonra masa donatılmıştı. Kız önüne konulanları sesini çıkarmadan atıştırmaya başladı. Kadehine konan beyaz şarabı bolca tüketiyordu. Onun için sıkıcı olan bu yemeğe katlanabilmesi için iyi bir yol gibi görünmüştü. Derim, üçüncü kadehini doldururken başını hafifçe kıza eğip dişleri-

nin arasından alçak sesle: "Su değil bu. Yavaş iç!" dedi.

"Niye, paran mı yetmez?" diye sordu kız ters bir sesle. Ardından kadehinden yine büyük bir yudum aldı.

Derim, başını iki yana sallayarak yeniden doğruldu ve yemeğine devam etti. Arada Jan'la konuşuyorlardı. Bir ara masaya sessizlik çökünce Jan elindeki kadehi çevirerek bakışlarını kıza döndürdü.

"Neden öğretmen olmaya karar verdin?"

Jan'ın kibar bir sesle sorduğu soru merakını ortaya koyan bir tondaydı. Sohbet konusu açmaya çalışır gibiydi.

"Neden olmayayım?" diye kız ters bir sesle soruya soruyla karşılık verdi.

Jan onun ters tavrına aldırmadan yine yakın bir tavırla devam etti gülümseyerek.

"Yani farklı bir meslek aklından geçmedi mi? İlk tercihin hep öğretmen olmak mıydı?"

"Senin ilk tercihin de adam kaçırıp mahkum etmek miydi? Başka bir meslek seçmeyi sen düşündün mü asıl?"

Yanındaki Derim'in sıkıntıyla sesli bir soluk aldığını duydu ama umursamadı. Jan onun aksine kızın sözlerinden etkilenmemiş gibi devam etti aynı tavırla.

"Aslına bakarsan birkaç farklı meslek geçmişti aklımdan ama bazen, bilirsin yalnızca sürüklenirsin."

"Epey sürüklendiğin belli."

"Sen nasıl karar verdin öğretmen olmaya?"

Derim kulaklarını dikmiş araya girmeden bu sohbeti dinliyordu. Kız uzun denecek bir süre dikkatle Jan'a baktı. Onun yılmaz bir şekilde aynı tavırla konuşmaya çalışması saçma geliyordu aslında. Hala geri adım atmayı düşünmüyordu o yüzden alaycı bir tavırla belli belirsiz gülümsedi.

"Sosyalleşmeye mi çalışıyoruz? Güzel bir yemek eşliğinde harika bir sohbet mi yapacağız?"

"Neden olmasın? Söylediğin her şeye sahibiz şu an. Güzel bir yemek yiyoruz, harika bir sohbeti neden yapmayalım?"

"Sizinle harika şeyler hakkında konuşabileceğimizi sanmıyorum. Adam kaçırmak, birilerini esir tutmak, bir kadına

fahişe yaftası yapıştırmak ve ölümüne dövüşlerin nasıl olduğu konusunda belki konuşabiliriz ama benim öğretmenliğim bu sohbetin dışında kalacak."

"Çok inatçısın biliyorsun değil mi?"

"Şikayetçi değilim."

"Neden öğretmen olmaya karar verdin?"

Jan, kızı duymazdan gelerek yineledi sorusunu. Kız, adamın pes etmeyeceğini anlayınca bıkkınlıkla bir nefesi dışarı üfleyerek omuz silkti. Başını eğip tabağındakileri didiklerken alçak bir sesle karşılık verdi.

"Birilerine yol göstermek ve iyi bir şeyler yapmak istediğim içindir belki."

"Öğrencilerinle aran nasıl?"

Kız, başını kaldırdığında yüzünde oluşan özlem dolu minik gülümseye engel olamadı.

"İyi... Çok iyi. Çocuklarla zaman geçirmek güzeldir. Hayatın saflığını ve masumluğunu temsil ediyorlar. Belki de dünyadaki en güzel varlıklar onlar."

Jan onaylarcasına başını salladı. Kızın yanındaki Derim tek kelime etmeden onları dinliyor, bir yandan yemeğini yemeye devam ediyordu. Bu sohbetin arasına girerse kızın yine terslenerek susmaya devam edeceğini düşündüğünden Jan'la olan konuşmasını dinlemeyi tercih ediyordu. Duyduğu her şey onun hakkında biraz daha bilgi edinmesini sağlıyordu.

"Haklısın..." dedi Jan kızın sözlerinin ardından. "Peki zor tarafları var mı? Yani çocukların masum oldukları kadar zor olduklarını da tahmin ediyorum. Onları yönetmek zor oluyor mu?"

Kız yeniden omuz silkti.

"İnatçı oldukları su götürmez, " dediğinde, yanındaki Derim'in ağzının içinde söylendiğini duydu.

"Tanıdık geliyor."

Kız ters ters Derim'e baktı ancak bakışlarını yeniden Jan'a çevirdi.

"İnatçılar ama onlara makul açıklamalar yaptığında doğruyu kabulleniyorlar. Çocuklar, onları ikna eden açıklamala-

rı tercih ederler. Çoğu yetişkin baştan savma sözlerle onları başlarından atmak ister ama çocuklar her zaman ikna edilmeye ihtiyaç duyarlar."

"Anladığım kadarıyla sen onları ikna yolunu seçiyorsun?" Jan kaşlarını kaldırarak sormuştu bunu. Sorusunun ardından kadehini dudaklarına götürürken kıza bakmaya devam ediyordu.

"Her çocuk gerçeği bilmeyi hak eder."

"Devlet bursuyla okumuşsun..." dedi Jan dikkatli bir sesle. "Tek başına çabalamak zor olmalı."

Kelimelerin ötesinde söze dökülmeyenleri kız anlıyordu. Ailesi olmadan hayatla tek başına başa çıkmaya çalışmak kimse için kolay olmazdı. Kız yeniden umursamazca omuz silkerek kararlı bir sesle karşılık verdi.

"O lanet herifin yanında olmaktansa tek başıma çabalamayı yine tercih ederim."

"Seni bıraktıktan sonra anneni bir daha gördün mü?"

Jan'ın merakla sorduğu soruya Derim hızla başını kaldırarak uyarıcı gözlerini adama dikti. Yanındaki kız aniden gerginleşti ve donuk bakışları adamda saplanıp kaldı. Dudaklarını birbirine bastırıp toparlanmaya çalışır gibi bir süre cevap vermedi. Gerilen omuzlarını zorlanarak gevşetti ve önündeki çatal bıçakla oynamaya başladı.

"Yaşadığını sanmıyorum. Yaşasa ne yapar eder mutlaka beni bulurdu. Beni bıraktıktan sonra hayatta kaldığını sanmıyorum."

Kız öyle tekdüze ve duygusuz bir tonla karşılık vermişti ki sanki kendisini bu gerçeğe alıştırmış ve bunu kabullenmiş gibiydi.

"En azından beni kurtardı o pisliğin elinden. Sanırım bir annenin evladı için yapabileceği en iyi şeyi yaptı... Kendi hayatına mal olsa da."

Kızın alçak sesle düşünür gibi sarf ettiği sözler masada uzun süre sessizliğe neden oldu. Derim elindeki bıçağı avucunun içinde sıkmıştı hınçla. Bakışları karşıdaki boşluğa bakıyordu. Jan bir an Derim'in kaskatı yüzüne çabuk bir bakış

attı ancak merakına engel olamayarak bir sonraki sorusunu dile getirdi.

"Nasıl aştın o sorunları? Yani başına gelenlerle nasıl baş ettin?"

Kız, kirpiklerini kaldırıp Jan'a baktı ve öfkesi yavaş yavaş gözlerini kaplarken ters bir sesle sordu.

"Neden bunları bilmek istiyorsun? Amacın ne senin?"

Jan omuz silkti. "Sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum. Ayrıca senin bugünkü dik duruşuna saygım var ve bu kişiliği nasıl oluşturduğunu merak ediyorum."

"Tedavi oldum!" dedi kız kestirip atar gibi. "Buna benzer şeyler yaşayan bu dünyadaki tek çocuk ben değilim. Sapık ve hasta ruhlu birçok insan ve onların zarar verdikleri masum ve savunmasız çocuklar her yerde var. Ben şanslıydım, daha fazla ileri gitmesine fırsat vermeden annem beni kurtardı ve tedavi oldum yaşananları atlatmak için. Bu kadar basit! O pisliğin yaptıklarının yanına kalmasına izin verecek değildim! Hayatımı bedenimden tiksinerek geçirecek de değildim! Bu beden benim ve ancak ben istersem birileri dokunabilir! Belki bugün bu kadar güçlü olmamım sebebi de o pisliktir ha, ne dersin? Her şeye rağmen sinip sessiz kalmadım!"

Jan, gözlerini kırpmadan kıza bakarken kız da öfkesine hakim olamadan dirseğini masaya dayadı ve diklenir gibi başını Jan'a doğru eğdi.

"Odama her girdiğinde sesimin tüm gücüyle bağırdım! Bana her dokunduğunda onu tekmeledim ve asla pes etmedim! Bana her vurduğunda inatla savaşmaya devam ettim! Vücudumdaki her morluk onun bana gerçekte yapmak isteyip de yapmayı beceremediği şeylerin ve yenildiği savaşın izlerini kanıtlıyordu. Her morluk, onun emeline ulaşamamış olduğunu ispat ediyordu ve ben bir süre sonra morluklarımla gurur duymaya başladım."

Jan donmuş gibi kıza bakarken Derim taş kesilmiş gibi yanında oturmaya devam ediyordu. Kız nihayet sakinleşmiş gibi yavaşça arkasına yaslandı ve küçümseyen bir tavırla "Aldın mı cevabını? Tatmin olabildin mi?" diye sordu.

Masadaki sessizliğin oluşturduğu gerginlik neredeyse elle tutulur hale gelmişti. İki adam da ne diyeceklerini bilemiyor gibiydi. Kız, onların o beceriksiz hallerine neredeyse gülecekti ancak eline geçen fırsatı kaçırmak istemedi. Aşağılayan bakışlarını her ikisi üzerinde gezdirdi ve alaycı bir tonla konuştu.

"Hoş bir sohbet konusu değil sanırım. E sosyalleşmek de buraya kadar artık." Ardından boş kadehini Derim'in burnunun dibine uzatarak "Doldurabilir misin lütfen?" dedi masum bir ses ve sahte olduğu belli bir nezaketle.

Derim masanın ucunda bulunan kovanın içindeki şişeye uzandı ve kızın kadehini doldurdu. Kaçamak bir bakışı kızın yüzüne atmıştı ancak kızın gözleri kadehindeydi. Boşalan şişeyi tekrar kovanın içine yerleştirdi. Alçak bir sesle "Bir şişe daha söyleyeyim mi?" diye sordu kıza bakışlarını çevirerek. Konuyu değiştirmek istediği aşikardı.

Kız, kaşlarını kaldırdı alaylı bir şekilde gülümseyerek. "Su olmadığını söylemiştin! Parana yazık olmasın?"

Derim dik dik baktı kıza. Söylediklerine aldırmadan üsteledi. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

Kız, elindeki kadehi şöyle bir çevirip içindekine baktı. Ardından omuz silkti.

"Pahalı bir şeye benziyor, tadı bayağı güzelmiş. Sanırım sırf sana zarar olsun diye bir şişe daha içebilirim."

Derim gözlerini devirdi. Bakışlarını Baho'ya çevirerek başını hafifçe salladı. Baho görevliyle göz teması kurup yeni bir şişe daha istedi.

Sonraki sohbet Derim ve Jan arasında geçti. Normal şartlarda aralarında sürekli Fransızca konuşurken bu kez kızı dışlamak istemez gibi Türkçe konuşuyorlardı. Kız onların birtakım yatırımlar hakkında konuştuğunu duyuyordu ama sohbete dahil olmadı. Aslında tam olarak ne yaptıklarını merak ediyordu ama ilgileniyormuş gibi görünmemek için sorularını yutmayı tercih etti. Yeni şişeyi kız hızla tüketmeye devam ediyordu. Şimdi dirseğini masaya dayamış çenesini de elinin üstüne koymuştu. Kafasını kaldırıp bakışlarını res-

toranın içinde dolaştırdı. Etraflarını çeviren panel nedeniyle görüş açısı çok geniş değildi ama yine de fikir edinmesini sağlayacak kadar malzeme vardı. Beyaz örtülerin kapladığı masalardaki insanlar beğenilerini ifade ederek yemeklerini yiyordu. İçeride insanların konuşmalarından kaynaklı hafif de olsa bir uğultu vardı. Servis elemanları sürekli etrafta dolaşıp masalardaki eksikleri tamamlarken verilen siparişleri de hızla yetiştirmeye çalışıyorlardı.

Kız, sıkılmış gibi başını masaya eğdiği sırada Derim'in tabağına kocaman bir karides koyduğunu gördü. Yan gözle adama baktı sorarcasına.

"Bak tadına. Az yedin."

Kız, bakışlarını yeniden tabağına çevirdi ve vücudunu düzelterek dik oturdu. Çatal bıçağa gerek görmeden karidesin ucundan tuttu ve ağzına götürdü. Bir parçayı ısırarak çiğnemeye başladı. Tadı gerçekten güzeldi. İkinci parçayı da ısırarak karidesi tabağa geri bıraktı ve kadehine uzandı.

Derim, Jan'la konuşmaya devam ederken yan gözle kızı izliyordu. Tam o sıradan Baho'nun "Patron!" dediğini duyunca başını kaldırıp sorarcasına ona baktı. Baho restoranın ilerisinde bir noktaya bakıyordu. Derim'in sırtı dönük olduğu için görebileceği bir nokta olmadığından Baho'nun yalnızca onların duyabileceği bir tonla yerinde iyice dikleşerek "NanXing burada, " dediğini işitti.

Derim sırtını geriye yaslayarak dikleşti ve aynı anda Jan da toparlandı. Kız duyduğu kelimelerle yerinde dikleşmişti. Omuzları yeniden gerildi ve bakışlarını masaya indirerek herkesle göz temasını kesti. Yanındaki Derim'in masanın altından elini uzatıp bacağının üzerine koyduğunu hissettiğinde tüm bedeni çok daha fazla gerilmişti. Derim'in parmakları sıkılaşarak bacağını kavradı.

"Konuşma!" diye alçak sesle uyarıda bulundu yanındaki kıza.

Kız, sesini çıkarmadan ellerini kucağına koydu ve geriye yaslandı, bakışları masaya dikilmişti. Kısacık bir süre içinde NanXing masanın başında bitiverdi. Sanki büyük bir tesa-

düfmüş gibi onları görünce sevinçle gülümsedi.

"Derim dostum... Senin de burada olduğunu bilmiyordum. Ne güzel bir tesadüf."

Adamın yanında her biri çam yarması iriliğinde üç koruması vardı. Üçü de taş gibi suratlarla masadakilere bakıyordu. Baho adamlara pis bir bakış attı. Restoranın içerisinde Marcel'in onlara doğru yaklaştığını görüyordu. Kapıdakilerin teyakkuzda olduğunu da biliyordu.

"Ya evet, büyük tesadüf, " dedi Derim buz gibi bir tonla.

"Dünya küçük öyle değil mi? Birkaç gün önce Malta'daydık şimdi burada."

Adam, Derim'le konuşuyordu ama bakışları sürekli kızın üzerine kayıyordu. Derim, adamın gözlerini oymak istiyordu. Bu belayı kendisi açmıştı başına ve tek suçlu kendisiydi. O an kendisine olan öfkesi adama duyduğundan bile daha güçlüydü. Yaptığı en büyük aptallıktı bu ve artık geri dönecek sınırı çoktan geçmişti.

"Öyle görünüyor. Dünya küçük."

"Nasıl, hanımefendi buranın yemeklerini beğendi mi? Bangkok'un en iyi restoranıdır burası."

Adam bu kez konuşurken alenen kıza bakıyordu. Ancak kız başını kaldırıp ona bakmamıştı. Gözleri kızın çıplak omuzlarında dolaşırken ışıltılar saçıyordu. Derim kaşlarını çattı.

"Söylediğin iyi oldu. Hiçbir fikrim yoktu."

Derim'in iğneleyici sözleriyle adam bakışlarını ona çevirdi, beceriksiz bir mimikle masumca gülümsedi.

"Elbette sen de çok iyi bilirsin. Bu şehre sık sık geldiğini unutmuşum."

"Senin Çin'e döndüğünü düşünüyordum."

"Dövüşleri kaçırmayacağımı bilirsin. Dövüşlerden sonra döneceğim." Yeniden kıza çabuk bir bakış attı ve samimi olduğunu düşündüğü bir tavırla gülümsedi. "Ben de tek başıma yemek yemek ne kadar da sıkıcı olacak diye düşünüyordum. Size eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

"Aslında var!" dedi Derim keskin bir sesle. Adamın bakışlarındaki uyarıya aldırmadan ters bir sesle devam etti. "Biz

de tam bitirmiş kalkıyorduk. Sanırım tek başına devam etmek zorundasın."

Jan, başını hafifçe uzatıp Baho'ya hesabı istemesini söyledi. Buna rağmen adam çabuk pes edecek gibi görünmüyordu.

"En azından size birer kadeh bir şey ısmarlamama izin verin."

"Yeteri kadar içtik. Teşekkürler. Sen yemeğinin tadını çıkar."

Derim hafifçe kımıldanarak kalkmaya hazırlandığını belli etti ancak adamın geriye adım atmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Bulunduğu yerden kımıldamadan kıza baktı tekrar. Derim iri cüssesiyle yana kayarak masanın yanında ayağa dikildi. Tepeden adama bakıyordu şimdi. Marcel, Derim'in diğer tarafına geçti. Jan aynı anda ayağa kalkmıştı ve Baho da onun diğer tarafındaydı. Şimdi herkes masanın başında toplanmış adeta ayaküstü görüşme yapıyorlar gibi görünüyordu.

Derim bakışlarını NanXing'den ayırmadan sağ elini uzattı kıza doğru. Kız uzatılan ele parmaklarını değdirdiğinde eli yine koca avucun içine hapsolmuştu. Deri koltuklardan kayarak masadan uzaklaştı ve ayağa kalkarak Derim'in az da olsa arkasında durmaya çalıştı. İçtiği onca şaraptan sonra ayağa kalkar kalkmaz başı dönünce hafifçe sendeledi ve bedeni Derim'e çarptı. Derim kolunu kızın bedenine sararak yüzünü kendi göğsüne bastırdı ve kolu kızın belini sıkıca kavramıştı. Bu süreçte bir an bile gözlerini Çinlinin üzerinden çekmemişti.

Hızlı bir bakışı Baho'ya fırlattığında Baho hiç duraksamadan önündeki adamların arasından dik dik bakarak geçti ve kızın yanına geldi. Derim'in belli belirsiz işaretiyle kıza uzandı. Bir kolunu kızın beline sardı ve Derim'in kollarındaki kızı kendisine yasladı. Ardından hiçbir şey konuşmadan kızla birlikte restoranın içinde kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Çinli giden kıza doğru bakışlarını çevirdiğinde Derim'in asit gibi sesiyle kendisine geldi ve Derim'e baktı meydan okuyan bakışlarla.

"Sakın NanXing! Sakın aklından geçirdiğini yapma, sonu senin için iyi olmaz."

"Bilirsin Derim. Meydan okumaya hiç gelemem."

"Bu bir meydan okuma değil! Burası senin duracağın sınır!"

"Nerede durmam gerektiğini senden öğrenecek değilim."

Çinli artık asıl maksadını ortaya sermenin rahatlığı içindeydi. İstediği her şeyi elde etmiş biri olarak Derim'in karşı koyuşunu ciddiye alıyor gibi görünmüyordu. Kızı görmüştü, istiyordu ve alacaktı. İyilikle ya da kötülükle.

"Benimle anlaşmanın bir yolunu bulman lazım Derim. Sana açık çek sundum. Aksi takdirde ikimiz de şartlarımızı zorlamak durumunda kalacağız."

"Sana söyledim! O satılık değil!"

"Herkes satılıktır! Herkesin bir fiyatı vardır! Sen bana rakam söyle ve bunu aramızda halledelim."

"NanXing!" diye tısladı Derim adama doğru bir adım atarak. Çenesi, sıktığı dişlerinden dolayı kasılıp gevşiyordu. Derim'in adımıyla Çinlinin korumaları da ileri doğru bir adım atınca aynı anda Jan ve Marcel öne çıktılar. Çinli elini kaldırıp adamlarını durdurdu. Kendisine o kadar güvendiği belliydi ki duruşu da bunu ispat edercesine rahattı.

"Onu nerden buldun bilmiyorum ama onu istiyorum Derim. Senin iyi pazarlık yaptığını biliyorum. Ben de iyi pazarlık yaparım ama bu kez bir istisna yapacağım ve fiyatı sana bırakacağım. Pazarlıksız! Sen rakam söyle, ben ödeyeyim."

"Sana söyledim! Satılık değil! Hiçbir zaman da olmayacak! Bunu unut ve yoluna bak! Aksi halde olacaklardan ben sorumlu değilim."

Derim gözleriyle adamı vuruyordu ancak diğerinin bundan dolayı bir endişe taşımadığı belliydi. Pis bir sırıtmanın ardından başını salladı ve eğlendiği belli bir sesle karşılık verdi.

"Zor yoldan olacak o zaman. Nasıl istersen!"

"Derim gidelim, " diyen Jan'ın sesi duyuldu. Derim ne derse desin Çinlinin geri adım atmayacağı belliydi. Yeni bir

bela karşılarına çıkmıştı ve görünen oydu ki kendi bildikleri yoldan bunu halledeceklerdi.

Derim birkaç dakika boyunca Çinliye öldürecek gibi baktı. Çinli bu bakışlardan tedirgin olsa da yüzündeki eğlenir ifadeyi bozmamaya çalıştı. Derim " Görüşeceğiz," dercesine sert bir baş sallamayla yana doğru bir adım attı ve masadan uzaklaşarak restoranın çıkışına doğru yürüdü. Ardından Jan ve Marcel onu takip ediyorlardı.

Çinli uzun denecek bir süre gidenlerin arkasından baktı ve artık sertleşmiş olan bir yüz ifadesiyle yanındaki adamlardan birine emretti.

"Masamı hazırlasınlar!"

Korumalardan biri başını eğip hızla uzaklaştığında NanXing diğerine emretti bu kez.

"Dövüşlerden sonra o kızı alacaksınız! Başarısız olursanız her birinizin kafasını keserim."

Adam eğitimli bir köpek gibi başını aşağı eğip emri onayladı.

***

Derim restoranın dışına çıktığında sinirle elini saçlarından geçirdi ve dağınık saçları daha da dağıldı. Gözleri öfkeyle etrafta dolaştı. Karşısında sakince dikilen Jan'a hızlı bir bakış attı.

"Hadi söyle! Söyle, içinde tutma!"

"Benim söyleyeceğim bir şey yok! Sen zaten biliyorsun!"

"Allah kahretsin!" dedi Derim sinirle.

"Neyse olan oldu artık. Yapacak bir şey yok! Zaten bu pisliği sevmezdim, bana da bahane çıktı. Temizleriz olur biter."

"Kolay olmayacak!"

"Kolay işi sen sevmezsin zaten. Ben de sevmem. Sıkıntı yok!"

" Otele dönüyoruz. Çocuklarla konuşup yeni bir program yapmamız lazım. Bu herif durmayacak."

"Bence dövüşlere kadar bekleyecek. Zaten yalnızca bir gün kaldı."

"Açık olmayacak Jan. Tek bir açık istemiyorum."

"Tek bir açık olmayacak!" Jan elini Derim'in koluna vurarak güvence verdi. "Hadi gidelim. Selin de gerildi hiç yoktan."

Tam araca doğru dönmüşlerken Jan aniden durarak Derim'e rica eder gibi baktı.

"Kıza kötü davranma Derim. Tüm bunlarda onun suçu yok biliyorsun! Artık sen de kabullen bunu. Onu artık intikam için tutmuyorsun yanında biliyorum. Gitmesini istemiyorsan gerçek seni tanımasına izin ver."

"Öyle bir şey yok!" dedi Derim kestirip atar gibi öfkeli bir yüzle.

"Kendine yalan söylemeye devam edebilirsin ama beni kandıramazsın. Ne zaman kendine dürüst olursan o zaman her şey yoluna girer."

Jan sakınmadan sözlerini sarf edip Derim'e aldırmadan araca doğru ilerledi. Şoför koltuğundaki Lukazs kapıyı açınca başını eğerek aracın içine girip Baho'nun yanına oturdu.

Kız, Baho'nun karşısında başını cama yaslamış solgun bir yüzle dışarı bakıyordu. Derim yanına oturduğunda da başını çevirip bakmadı. Dişlerini alt dudağına geçirmiş tepkisizce oturmaya devam etti.

Araç hareket eder etmez etraflarında bulunan motosikletlilerden çıkan güçlü sesler caddeyi çınlattı. Aracın içinde kimseden çıt çıkmıyordu. Derim kendi tarafında, kız kendi tarafında camdan dışarıya bakmaya devam ediyorlardı. Jan, kıza endişeli gözlerle baktı. Bunları hak etmediğini biliyordu ama Derim'i zorlamanın da bir faydası olacağını sanmıyordu. Derim içindeki savaşı kendi verecek ve çıkan sonucu kendi yaşamak zorunda kalacaktı. Ona düşense ne olursa olsun Derim'in yanında olmaktı.

Yoğun trafik nedeniyle bir saate yakın zaman sonra otelin önüne geldiler. Adamların hepsi alışkın bir düzende pozisyon almışlardı. Araç otelin kapısının önünde durdu ve kapı yine

yana kaydı. Jan ve Baho'nun ardından Derim indi. Bakışlarını aracın içine yöneltip elini içeri uzattı ancak kız kin dolu bakışlarını onun gözlerine dikip uzatılan eli umursamadan araçtan tek başına indi. Baho'nun yanından geçerek kapıya yöneldi ve açılan kapıdan içeri girdi. Geniş lobide attığı her adım öfkesini belli ediyordu. Asansörlerin önüne gelince dümdüz kapıya bakarak Baho'nun düğmeye basmasını bekledi.

Derim kızgın gözlerle kızın ardından baktı ancak içten içe haklı olduğunu bildiğinden üstelememeye karar vererek asansöre doğru ilerledi. Asansörün içine girdiklerinde Derim, asansörün dışındaki Baho'ya bakışlarını dikti.

"Jan'la programı yapın sonra da yukarı gel."

Baho başını salladıktan birkaç saniye sonra kapılar kapandı. Kız, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini panele dikerek değişen numaraları takip ediyordu. Yanındaki Derim ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine aktardı. Kız artık daha fazla sabredemiyormuş gibi kızgın bir sesle sordu.

"Ne istiyor o adam?"

"Hiçbir şey!" dedi Derim düz bir tonla.

"Salak mıyım ben?" dedi kız hırsla dönerek Derim'e baktı çakmak çakmak parlayan öfkeli gözlerle.

Derim başını kaldırıp kıza bakmıyordu. Kız bu kez öfkeyle bağırdı asansörün içinde.

"Ne istiyor o adam?"

"Gebermeyi istiyor!" diye bu kez Derim bağırdı. "Yaşamaktan çok canı sıkılmış, gel beni gebert diyor!"

"Neden senden istiyor?"

"Selin!" diye uyaran bir tonla tısladı Derim.

"Kaç para teklif etti?" diye gözlerini kısarak üsteledi kız. Derim'in öfkesinden zerre etkilenmiş görünmüyordu. "Benim için kaç para teklif etti? Bak ayağına da fırsat gelmiş işte! Satarsın kurtulursun! Bundan iyi intikam olmaz senin için!"

Derim aniden dönerek kızın bileklerini kavradı ve kızın başının üzerine kollarını kaldırarak, duvara çiviler gibi yapıştırdı. Bedenini sertçe kıza bastırdı. Derim şimdi gerçekten de delirmiş gibi davranıyordu. Kıza bakan gözleri ölüm

kusar gibi kararmıştı. Kız, adamın gözlerinin kahverengine dönüştüğünü gördü. Yüzünü kendisine doğru iyice eğdi ve kızın gözlerini kapamasına neden olacak kadar yüksek sesle haykırdı yüzüne doğru.

"Seni benim elimden alacak adam yaşamıyor bu dünyada!"

Kız gözlerini sıkı sıkı kapatarak derin bir soluk çekti.

"Görünen o ki yaşıyor!"

"Çok sürmez!"

"Aşağılık herifin tekisin!"

"Biliyorum!"

Kız, adamın bağırarak kabullenen sesiyle gözlerini açtı. Kin dolu gözlerle adama baktı.

"Bunun için yapmadın mı zaten?" dedi alçak kırgın bir sesle. "Sat, kurtul o zaman! Adamın tavrına bakılırsa benim gibi bir değersize epey ödemeye hazır gibi."

Derim, kızın sözleriyle gözü dönmüş gibi hırsla kızın dudaklarına kapandı. Dişlerini kızın dudaklarına geçirdi, kızın canını yakarcasına hırsla ezdi ve ardından sertçe emmeye başladı. Dilini kızın ağzının içine sokarak güçlü bir darbeyle ağzının içinde dolaştırdı. Kızın bütün gece içtiği şarap tadını kendi dilinin üzerinde hissediyordu. Bedenini kıza daha çok yasladı ve sertliği kızın karnının üzerinde ezildi. Kendisine olan öfkesi öyle şiddetliydi ki bunun acısını çıkartırcasına kızın dudaklarını talan ediyordu.

O piç kurusu asla ona dokunamayacaktı. Onun kıza dokunmak için kaşınan parmaklarını tek tek koparacaktı. Delirmiş gibi kızı öperken zihninde NanXİng'e yapacağı işkenceleri sıralıyordu. Adamı parçalamak şimdiye kadar yaptığı en zevkli iş olacaktı.

Derim kendisini o kadar kaptırmıştı ki ne onu itmeye çalışan kızın farkındaydı ne de asansörün kata geldiğini belli eden zil sesini duymuştu. Kız son bir güçle adamı itmeye çalıştı ve başını sertçe yana çevirerek dudaklarını adamın dudaklarının kıskacından kurtararak sinirli bir sesle bağırdı.

"Kes artık şunu!"

Derim soluk soluğa kıza yaslanarak yanan alnını asansör

kabininin serin duvarına yasladı. Birkaç saniye sonra başını çevirip açık kapıdan boş koridora baktı. Kendisini geri çekti ve bir eliyle kızın bileğini kavrayarak onu çekiştirir gibi dışarı çıkararak koridorda ilerlemeye başladı.

"Bırak kolumu!" dedi kız kızgın bir sesle kolunu çekiştirmeye çalışarak.

Derim ona aldırmadan adımlamaya devam etti.

"Bıktım anlıyor musun? Bıktım bana böyle davranmandan! Ya öldür ya bırak! Yeter artık!"

Kızın isyan dolu sesine aldırmadı.

"Sence de ölüm çok kolay bir kurtuluş olmaz mı?"

Onun buz gibi sesine kız isyankar bir tonla karşılık verdi.

"Daha ne istiyorsun benden? Yetmedi mi? Allah belanı versin senin! Yetmedi mi hala?"

Derim kızı çekiştirerek odanın önüne geldi, cebindeki kartla kapıyı açarak kızı sertçe çekiştirdi ve içeriye doğru fırlatırcasına itekledi. Kız kurtulan bileğini ovuşturarak yüzünü adama döndü ve öfkeyle haykırdı.

"Senden nefret ediyorum! Senden öyle çok nefret ediyorum ki!"

"Umurumda bile değil!"

Kız öfkeyle "Daha ne kadar sürecek bu?" diye bağırdı.

Derim de kıza aynı şekilde "Ben istediğim sürece devam edecek!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Hastasın sen! Ruh hastası!"

"Değişen bir şey olmayacak! Bir an evvel alışmaya bak!"

"Alışmayacağım! Asla alışmayacağım!"

Derim kızın üzerine doğru bir adım atınca kız da geriye doğru bir adım attı. Süitin oturma odasında karşılıklı öfke kusuyorlardı şimdi. Kız masanın önündeydi ve kızgınlıkla kendisine bakan Derim'den korkuyor gibi görünmüyordu. Masanın yanında kalan dolabın üzerindeki bardaklara gözü takılınca hızla atıldı ve bardağı kavrayarak adama fırlattı öfkeyle.

Derim yüzüne doğru gelen bardağı, hızla başını yana çekerek savuşturdu ve bardak arkasındaki duvara çarparak paramparça oldu. Kızın öfkeden kuduran yüzüne alayla gü-

lümsedi. Sanki kırılıp parçalanan bardakla birlikte onun da öfkesi parçalanarak tuzla buz olmuştu.

"Burayı da mı kırıp dökeceksin? Kır! Dök! Seni sakinleştirecekse istersen altını üstüne getir umurumda bile değil!" İşaret parmağını tehdit edercesine salladı. "Aşağı iniyorum şimdi. Bir saat sonra çıkacağım! O yatağa gir ve uyu! Bir daha da benim yanımda abuk sabuk konuşma, canını yakmayayım!"

"Allah'ın belası!" diye haykırdı kız.

Derim aniden sakinleşen bir yüzle kıza baktı. Kızın yüzü sinirden kızarmış, kendi marifeti olan dudakları şişmişti. Dağılmış saçlarının bir kısmı yüzünü kapamış, kalanı da omuzlarına dökülmüştü. Kızın muhtemelen şu an ne kadar çekici göründüğüne dair en ufak fikri yoktu. Sanki biraz evvel aralarında küçük çaplı bir savaşı onlar yaşamamış gibi kızı çıldırtan bir sakinlikle konuştu.

"Yatağına yat uyu! Döndüğümde bağırıp çağıran bir kadın istemiyorum. Biraz sakinliğe ihtiyacım var." Ardından sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi suçlarcasına devam etti başını iki yana sallayarak.

"Hiç yardımcı olmuyorsun bana. Bak senin yüzünden yarın bir Çinliyi gebertmek zorunda kalacağım."

Kız hayretle adama baktı. Kaşları o kadar yukarı kalmıştı ki alnında üst üste iki derin iz oluştu.

"Manyaksın sen! Ruh hastası pislik!"

"Beni, sen ruh hastası yapacaksın yakında!" diye söylendi Derim bıkkın bir sesle. İkisi de birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Kız öfkeli, Derim ise sakindi. Adamın ani değişkenliğinden kız serseme dönmüştü. Derim nihayet topuklarının üzerinde geriye döndü. Kapıya doğru ilerlerken başını geriye çevirdi.

"Baho kapıda olacak... Sen de kapıdan uzak dur, bir de ayaklarını kesip beni uğraştırma, " dedi eliyle yerdeki kırık cam parçalarını göstererek.

Kapının kulpuna uzandı ve açtığı kapıdan sakin adımlarla dışarı çıkarak arkasından kapıyı kapadı. Kız, dindiremediği öfkesiyle uzanarak bir bardak daha aldı ve hiddetle onu da kapıya fırlattı. Cam parçalarına yenileri eklenmişti.

15. BÖLÜM

Dövüşlerin yapılacağı kafesin etrafı, hınca hınç insanlarla doluydu. Her çeşit insan mevcuttu kapalı alanda. Genç kız, şaşkın gözlerle etrafı izliyordu. İnsanlar kendilerini kaybetmişçesine bağırıp çağırıyorlar, küfürler ediyorlar, bahis yatırdıkları dövüşçüleri destekleyen tezahüratlar yapıyorlardı. Kafesi tam anlamıyla gören balkonda otururken gördüklerine inanmak istemez gibiydi. İnsanların bu derece çıldırmış olabilmelerini aklı almıyordu. Çıldırmış ve kana susamış gibiydi herkes. Tıpkı, Antik Roma'daki gladyatör dövüşlerine benzer bir atmosfer vardı ortamda. Kafesin ortasında ölümüne dövüşen iki adam ve onların ölümlerini zevkle seyreden kana susamış halk ...

Balkondaki sayılı koltuklardan birinde otururken Baho her zamanki gibi yanındaydı. Derim onu balkona yerleştirdikten sonra Jan'la birlikte ortadan kaybolmuştu.

Bir önceki gece Derim'in onu odada bırakıp gitmesinin ardından öfkeyle yatak odasına girip üzerindekileri çıkarmış, enerjisini atmak istercesine iç çamaşırlarıyla uzun süre şınav ve mekik çekmiş sonra da banyoya geçerek dakikalarca suyun altında kalmıştı. Sakinleşmeye çalışıyordu ancak çok başarılı olduğu söylenemezdi. Birçok şey ağırına gidiyordu ve eli kolu bağlanmış hissediyordu. Bazen kendisini iyi hissetmek için düşünmeye çalıştığı anılar da yetmez oluyordu. Saatlerce bağırarak ağlamak ve sinirini dışarı atmak istiyordu ancak bir kez ağlamaya başlarsa günlerce duramayacak olmanın korkusundan, yaşların akmasına da izin vermiyor-

du. Eğer bir kez kendisini bırakırsa bir daha toparlanamayacakmış gibi geliyordu.

Uzun süre kaldığı duştan çıkıp üzerine pijamalarını giyinmişti. Pijama, elde ettiği tek zaferiydi. Artık dolapta onun tercih ettiği pijama takımları bulunuyordu. Yine ufak şeylerle mutlu olmaya çalışarak üzerindeki pijamalara memnun bir yüzle bakarak çarşafların altına girmişti. Gerginlik ve stres bedenini harap etmişti ve başını yastığa koyduktan çok kısa süre sonra uyuyakalmıştı.

Gecenin bir yarısı karnının üzerinde hissettiği bir ağırlıkla huzursuz olarak uyandığında Derim'in yanında yattığını fark etmişti. Adam, kolunu etrafına sarmış sırtını kendi göğsüne yaslamıştı. Kız öfkeyle adamın kolunu üzerinden atıp ayağa fırlayacakken kolun baskısı artarak onu yerine mıhlamıştı. Kulağının dibinde adamın ültimatom veren sesini duymuştu.

"Gece gece kavga çıkarma, hiç havamda değilim. Kapa gözlerini, uyu!"

Kız buna rağmen birkaç defa daha kalkma teşebbüsünde bulunmuş ama onu saran kolun gevşemesi söz konusu olmamıştı. En son duyduklarıyla çaresiz yenilgiyi kabullenmek zorunda kalmıştı.

"Kelepçelenmek istemiyorsan kımıldama ve uyumaya devam et!"

Ertesi sabah uyandığında Derim yanında yoktu. Kahvaltısı gelmiş, ardından öğle yemeği de getirilmişti ama tüm günü odada tek başına geçirmişti. Yine meditasyon yapmış ardından yarım saate yakın, güçlü kalabilmek için kaslarını zorlamıştı.

Adamın yine ne işler çevirdiği belirsizdi. Nihayet akşam üzeri Jan'la birlikte odaya çıkmışlardı. Derim odaya girer girmez duşa girmişti. O sırada Jan akşam yemeği siparişi vermişti ardından da sanki her şey çok normalmiş gibi kıza dönüp "Günün nasıl geçti?" diye sormuştu gülümseyerek.

"Dalga mı geçiyorsun?" diyen kız dik dik Jan'a bakmıştı.

"Senin için birkaç kitap konulmuştu valizlere." diyerek

sanki hiçbir şey yokmuş gibi devam etmişti Jan.

Kız bunları görmüştü yatağın başında ama kafası hiçbir şeyi almıyordu ve okumak istememişti. Beyni hiç durmadan çalışıyordu ve bir çıkış yolu bulamamak zaman zaman panik olduğunu hissetmesine yol açıyordu. Bu kadar karmaşık bir zihinle okuduğu hiçbir şeyi anlamayacağını bildiğinden buna yeltenmemişti bile. Çalıştığı zamandan arta kalanını camdan dışarı bakarak ya da odanın içinde volta atıp düşünerek geçirmişti.

Yemekler geldikten sonra yine üçü birlikte masaya oturmuşlardı. Yemek sonrası Derim ve Jan masanın üzerine büyük bir harita açıp üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Dövüşlerden sonra ne yapacaklarına dair plan yapıyorlardı ve Jan alınan tedbirleri Derim'e aktarıyordu. Adamlarla birlikte bu planların defalarca üzerinden geçtikleri belliydi, Derim sadece kontrol ediyordu herhangi bir aksilik yaşanmaması için ve her şeyin yeniden üzerinden geçiyordu. Kız, onlar konuşurken yanlarından ayrılmış ve salonun uzak köşesindeki kanepede kitabını okumaya devam etmişti. Kulağına bölük pörçük gelen şeyler olsa da ne konuştuklarını tam olarak anlayamamıştı. Dövüşlerden sonra iki gün içinde Bangkok'tan ayrılacaklardı. Bu sürenin pek sakin geçeceğini sanmıyorlardı.

Jan gittikten sonra Derim bir süre elindeki telefonla uğraşmıştı. Kız, arada kaçamak bakışlarını telefona atıyordu. Bir süre sonra Derim telefonu kanepenin üzerine bırakarak tuvalete gitmişti ve kız fişek gibi yerinden fırlayıp kanepeye koşmuştu. Telefonun ekranı kilitliydi ve şifre hakkında hiçbir fikri yoktu. Hüsrana uğramış bir yüzle birkaç deneme yapsa da başarılı olamamıştı. Yalnızca "acil numara" tuşlayabilirdi ki bunun da ona hiçbir faydası yoktu. Kapanan kapının sesini duyar duymaz telefonu aldığı gibi yerine bırakıp hızla yerine koşmuştu. İkisi de büyük oturma odasında bulunan iki ayrı oturma grubunda oturuyordu. Derim, kızın yanından geçerken bıyık altı güldüğünde kız onun aklından geçenleri anlamakta zorlanmadı. Bilerek telefonu bırakmıştı ve kızın şansını deneyeceğini biliyordu, elbette bir şey elde

edemeyeceğini de.

Kız sinirle yerinden kalkıp yatmaya hazırlanmıştı. Çarşafların altına kaydığında durduramadığı düşüncelerinin içinde boğulacak gibi hissediyordu. Bir saate yakın yatakta dönüp durmuş ve hissettiği kapana kısılmış olma duygusu, üzerine koca bir ağırlık gibi çökmüştü. Nihayet göz kapakları ağırlaşıp kapandığında günlerce uyanmamayı dilemişti. Bu çaresizliği artık izlemek istemiyordu ve zamanı uyuyarak geçirmeyi dilemişti. Dalmak üzereyken yatağın üzerinde bir ağırlığın neden olacağı sarsılmayla gözlerini ardına kadar açıp hızla dikilmişti. Derim çarşafların altına girerken o çıkmaya hazırlanıyordu. Tam ayaklarını dışarı sarkıtmak üzereyken Derim'in sesiyle duraksamıştı.

"Ben usandım aynı şeyi söylemekten sen ise şansını zorlamaktan bıkmadın."

Derim sırtüstü yatıp başını yastığa koyarken gözlerini kıza çevirip sakin bir sesle sormuştu.

"Kelepçe mi? Rahat uyumak mı?"

Kız öfkeyle çarşafı çekip yeniden altına girmişti. En azından kolu ona kelepçeli olmayacaktı. Sırtını Derim'e dönüp koca yatakta yine en uca kadar çekilmişti. Bu yalnızca birkaç saniye sürmüştü elbette. Ne olduğunu bile anlamadan geriye doğru çekilip Derim'in kollarının arasına hapsolmuştu. Adam yine sırtını kendi göğsüne dayamış, kızı sıkıca kendisine bastırmıştı.

"Uyu! Sinirimi bozma!"

Kulağının dibindeki sesle kendisine hakim olamadan adamın kaval kemiğine sinirle bir tekme atmaya çalışmıştı ama yine kendi canı yanmıştı. Kız topuğunun acısıyla inlemesine hakim olamamıştı. Derim gırtlaktan gelen boğuk bir sesle gülmüş ardından alçak sesle kulağının dibinde konuşmaya başlamıştı.

"Dövüş sanatlarında ilk çalışma kemikleri güçlendirmekle başlar. Kemiklerin ne kadar sert olursa attığın tekmeler o kadar ölümcül olur, aldığın darbelere karşı da o bir o kadar dayanıklı olursun. Senin attığın tekme beni incitmez, durduk

yere sakatlama kendini."

Kız hiçbir karşılık vermemişti. Adamla gücünü karşılaştıracak değildi. Öte yandan Derim, kızın nihayet kımıldamadan yatmaya devam etmesiyle belli etmediği derin bir nefes almıştı. Çoğu zaman öfkesine yenilip onun canını yaktığını biliyordu ve buna karşı koyamıyordu. Onun hayatındaki her şey her zaman net olmuştu. Birinden nefret ediyorsa bu değişmezdi. Birine karşı hissettiği herhangi bir duygu hiçbir zaman değişmezdi ve o da hiçbir zaman bocalamazdı. Ama kız söz konusu iken sürekli bocalar durumdaydı.

Bir yanı ondan nefret ediyordu. Diğer yanı onu merak ediyordu. Bir yanı ona dokunmak bile istemiyor, diğer yanı kızın yanından ayrılmasına tahammül edemiyordu. Derim hayatında ilk defa bu derece güçlü bir dilemma yaşıyordu. Belki de kızı bu kadar hırpalamasının nedeni de buydu. Kendi net bir düşünceye varamadığı için hissettiği karmaşanın acısını kızdan çıkarıyordu. Sonuçta onu bu karmaşaya sürükleyen de kızdı.

Kızın sonunda uyuyakaldığını fark ettiğinde kendi gerilen kaslarını da gevşeterek yeniden yerine yerleşti ve kollarının arasındaki bedeni biraz daha kendisine çekti. Yüzünü kızın saçlarına gömerek gözlerini yumdu. Derin bir uykuya dalmadan az evvel kafasına not aldığı son şey; ertesi gün kızın şampuanının değiştirilmesini söylemek olacaktı. Kızın bu kadar güzel kokması gerekmiyordu. En azından bunu engelleyebileceğini düşünmüştü.

Ertesi gün yine kızdan önce uyanmıştı. Onu yatakta bırakıp duşunu alarak hazırlanmıştı. Bu gece dövüşler yapılacaktı ve son kontrolleri gözden geçirmesi gerekiyordu. Bütün günü Jan'la birlikte dışarıda geçirmişlerdi. Kendileri dışarıdayken adamların çoğunu otelde bırakıyorlardı. Ne Derim'in ne de Jan'ın kendileriyle ilgili korkusu yoktu ama kız otelde kaldığı sürece adamların çoğunun orada olması Derim'i iyi hissettiriyordu. NanXing'in bir şekilde kendilerini takip ettirmesi olasıydı ve otele yapılacak bir baskın sırasında en azından karşı koyacak kadar kişi olması gerekiyordu. Gerçi

bu kadar gözünün kararabileceğini Derim düşünmüyordu fakat yine de risk almak istememişti. Akşamüzeri yeniden otele döndüklerinde her şey hazırdı. Dövüşün yapılacağı yer, alınan tedbirler her şeyiyle tamamlanmıştı.

Kız her zamanki asık suratıyla onlara bakıp elindeki kitaba çevirmişti bakışlarını. Yemeklerini yine odada yedikten sonra gece on gibi hazırdı hepsi. Derim kızın üzerine giyineceklerini bu kez kendi seçmişti. Beyaz dar bir pantolon ve siyah şık bir bluz çıkarmıştı. Ayaklarına yumuşak deriden siyah babet seçmişti. Herhangi bir aksiliğe karşı hızlı hareket etmek istiyordu ve kızın da buna karşı hazırlıklı olmasını istemişti. Lobiye indiklerinde tüm ekip hazırdı. Araçlara ve motorlara yerleşen adamlar hepsinin bilgisi olan adrese doğru ilerlemişlerdi.

Vardıklarında Derim kızın elinden tutarak yanında sürüklemişti her zamanki gibi. Kalabalığın arasından geçerken Baho önden onlara yol açmıştı ve Derim kızı önüne katarak ilerlemişti. Jan, Silva ile ilgilenmek için soyunma odalarına gitmişti. Derim, kızı demir basamaklardan çıkartarak balkona oturttuktan sonra "Buradan bir yere ayrılma. Baho yanında kalacak. Kimseyle konuşmuyorsun!" diyerek son sözlerini direktif verircesine telaffuz edip aşağı inmişti.

Genç kız oturduğu yerden kalkamadan aşağıdaki dövüşleri zorunlu olarak izliyordu. Şimdiye kadar iki karşılaşma yapılmıştı. İki karşılaşma daha yapılacaktı ve sonra kazananlar eşleşecekti. Silva üçüncü dövüşte girecekti kafese ve bu birazdan onun içeri gireceği anlamına geliyordu. Kız, başını kaldırıp etrafa baktığında Derim'in adamlarını her yerde görüyordu. Hepsinin ellerinde otomatik silahları vardı. Bu dövüşlerin güvenliğini sağladıkları da belliydi.

Kafesin önünde oturanlara yeniden baktığında o şık giysiler içindeki kadınların bu vahşeti, gözlerinde yüksek bir haz duygusuyla izlediklerine yeniden şaşırdığını fark etti. Yanlarında takım elbiseli adamlar vardı ve onlar da en az diğerleri gibi kana susamışçasına kafesteki dövüşleri izliyorlardı. Ka- izleyicilere ayrılan bir bölüm, giyim kuşamla-

nndan anlaşıldığı üzere daha elit bir kesime aitti. Maçlardaki tribünler gibiydi düzen. Belli bir yeri daha üst kademeye, diğer kısımlar daha düşük gelire sahip olanlara ayrılmıştı. Herkes delirmiş gibi bağırıyordu ve hepsinin yüzünde aynı vahşi ifade vardı. Üstü başı dökülen de şık giysiler içinde olan da aynı tepkileri veriyordu. Genç kız ilk defa vahşet söz konusu iken insanların birbirinden ayrılmadıklarını düşündü. İçlerindeki o ilkel dürtü onları kontrol ediyordu, kimse ölenin ardından üzülmüyordu. O zayıf olandı ve bu nedenle kaybetmeye mahkum biriydi onların gözünde.

Genç kız bunun daha ne kadar süreceğini düşünerek sıkıntıyla gözlerini Baho'ya çevirdi.

"Ne zaman bitecek?"

Baho düz bir ifadeyle kıza baktı. "Silva'nın dövüşü başlıyor. Sonra bir dövüş daha var. Eğer Silva hayatta kalırsa sonraki maça çıkacak."

"Sonra?"

"Eğer ondan da sağ çıkarsa son maçı yapacak."

Kız düşünceli gözlerle Baho'ya baktı. Endişelenmek ve hatta umursamak istemiyordu ama oraya çıkacak olan adamın dövüşe tam hazır olmadan kendi yüzünden bunu yaşayacağını bildiği için vicdanı onu sürekli rahatsız ediyordu. Belli etmemeye çalıştığı bir tedirginlikle sordu.

"Şansı var mı?"

Baho omuz silkti. "Patron iyi hazırladı ama belli olmaz. Karşısındakiler de güçlü."

"Patronun neden dövüşmüyor?"

Kız, kızgın bir küçümsemeyle sormuştu soruyu. Baho yan gözle baktı ona ve bakışlarını kafese çevirirken açık yürekli-likle karşılık verdi.

"Sen burada olduğun için. Risk almak istemiyor. Muhtemelen bir sonraki dövüşlere girer. O girince sıkıcı oluyor."

Son cümleyi burun kıvırarak sarf etmişti Baho. Kız anlamaya çalışır gibi ona bakmaya devam ederken kıza yeniden çabuk bir bakış atıp omuz silkti.

"Çok uzun zamandır yenen olmadı. Jan'ı da öyle. Hangisi

daha iyi karar veremedim henüz. İkisi asla karşı karşıya gelecekleri dövüşlere girmediler. Saçma olurdu zaten."

Kız, gözlerini devirerek yeniden kafese baktığında ortalık yeniden yüksek bir sesle kaplandı. Yeni dövüşçüler kafese giriyordu. Silva bir yanında, Derim diğer yanında Jan'la kafese ilerledi. Derim Silva'nın omzuna bir elini dayayarak başını ona eğmiş bir şeyler söylüyordu. Muhtemelen son taktikleri veriyordu. On dakika sonra dövüş başlamıştı. Derim kafesin önünde ellerini ceplerine sokmuş, düz bir ifadeyle seyrediyordu dövüşü.

"Uzatmayacak, " dedi Baho yanında.

"Ne?" dedi kız duymaya çalışırcasına başını Baho'ya eğerek. Baho kıza hızlı bir bakış atıp yeniden bakışlarını kafese çevirdi.

"İki dakika sonra Silva bu dövüşü alacak!"

"Nereden biliyorsun!"

"Patron öyle istedi. Uzatmayacak!"

Gerçekten de kafesin içindeki dövüşçüler birkaç defa birbirlerini yoklar gibi bir iki darbe indirdiler birbirlerine. Silva yüzüne birkaç yumruk yedi ancak küçük bir açık bularak sağlam bir tekmeyi rakibinin yanına vurdu ve soluğunun kesilmesine neden oldu. Bakışları bir an Derim'e kaydı ve Derim'in başını hafifçe eğmesi üzerine sanki komut almış gibi bir anda havaya sıçrayarak kendi etrafında hızla döndü ve ayağının üstünü rakibinin boynuna, tam kulağının altına öyle şiddetle vurdu ki adamın boynu hızla yana döndü ve bakışları donuklaştı. Silva iki ayağının üzerinde yeniden yere düştüğünde rakibi birkaç saniye boş bakışlarla ayakta dikildi ve sonra tıpkı bir ağaç gibi yana devrildi.

"Boynu kırıldı, " dedi Baho adeta hava durumunu bildiren ifadesiz bir tonla.

Silva kafesten çıktığında Derim omzunu sıkarak başını salladı takdir eder gibi. Kız bu görüntüye yüzünü buruşturdu. Hep birlikte geri dönerlerken kafesteki adamı birkaç kişi dışarı çıkardı ve kalabalığın arasından arkaya doğru götürdüler. Kız, kalabalık nedeniyle onu nereye götürdüklerini

görememişti.

Baho canı sıkılmış da konuşmak ister gibi kızı bilgilendirme amaçlı konuşmaya başladı.

"Silva'nın tekme ve yumrukları çok sert. Belki aramızdaki en sert vuruşlar onda. Ama kondisyonu çok fazla yeterli değil. O yüzden fazla uzatmadan işi bitirmek zorunda. Uzarsa yorulur, bu sefer o kafesten sağ çıkan o olmaz."

Kız boş boş Baho'ya baktı. Ardından sonraki dövüş başladı ve bir süre sonra yeniden bir ceset çıkarıldı kafesten. Bu seferki epey sürtüşmeli ve kanlı geçmişti. Kız artık bu manzarayı görmeye dayanamıyormuş gibi başını eğdi ve ayaklarına baktı. Kucağında birleştirdiği ellerini ovuştururken kirpiklerini kaldırıp yeniden kalabalığı gözden geçirdi. Dünya çok garip bir yerdi. Burada olanları yalnızca kısıtlı sayıdaki kişi biliyordu ve insan hayatı çok da önemli görünmüyordu onlar için. Sanki hiçbir amaçları yokmuş ve onları hayatta tutan tek şey buymuş gibi kendilerini delicesine kaptırmışlardı. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes koyvererek oturduğu koltukta iyice kaykıldı.

Sonraki dakikalar kız için tam bir işkenceydi ve bu işkencenin bir an evvel bitmesi için dua ediyordu. İçerideki hava daha doğrusu havasızlık onu basmıştı ve katlanılması o zor gürültü tahammül sınırlarını zorluyordu. Beyni uyuşmuştu ve burada ne aradığını, neden burada olduğunu sürekli sorguluyor ancak bir cevap bulamıyordu. Kendisini tam bir kabusun içinde hissediyordu. Her şey amaçsızdı ve saçma sapan, acımasız bir eğlence anlayışı insanları hakimiyeti altına almıştı. Yüzlerdeki ifadeler artık katlanamayacağı kadar çirkinleşmişti ve nefesinin daraldığını hissediyordu. Sanki ömrünün geri kalanı orada geçecekmiş ve bir daha kurtulamayacakmış hissi yüreğine ağır bir kütle gibi oturdu. Panikle derin bir nefes almaya çalıştı ancak boğazının tıkandığını hissedince öksürerek açmaya çalıştı. Sakinleşmek için zihninde sürekli kendisiyle konuşmaya ve nefes almaya odaklanmaya çalıştı. Kesik bir soluğu çekince biraz rahatladı ancak bunu daha fazla devam ettiremeyeceğini hissedince panikle

Baho'nun kolunu sıktı. Adam ona dönünce başını hızla iki yana salladı.

"Beni buradan çıkar. Daha fazla dayanamıyorum."

"Çıkamayız! Patron buradan ayrılmamanı istedi."

"Baho!" diye neredeyse çığlık attı. "Nefes alamıyorum, beni buradan çıkar!" diye haykırdı.

Baho kızın bembeyaz yüzünü, panikle açılan irileşmiş gözlerini fark edince yerinden kalktı ve hemen cebindeki telefonu çıkardı. Kız sakinleşmeye çalışarak başını bacaklarının arasında eğdi ve nefes almaya konsantre olmaya çalıştı. Gözleri yaşarmıştı ve elleri bariz şekilde titriyordu. Baho cebine telefonu atar atmaz eğildi ve kızı kucakladı. Kız zorlukla nefes alıyordu.

"Beni buradan çıkar!" dedi zorlukla.

"Tamam. Sakinleş, çıkarıyorum, " dedi Baho kızın sakin olmasını sağlamaya çalışır bir güvenceyle.

Kızı kucağında taşıyarak merdivenleri indi ve kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Kız gözlerini kapamıştı ve eli boynunda kesik kesik hızla nefes almaya çalışıyordu. Baho kalabalığın arkasına geçip dar bir koridorun başına ulaştığında Derim karşısına dikilmişti. Kızın göğsü körük gibi inip kalkarken sesli solukları zorlukla alıyormuş gibi görünüyordu. Derim, kızı Baho'nun kucağından kendi kollarının arasına aldı.

"Tamam. Sakinleş. Ben buradayım, " dedi ilk defa yumuşak bir tonla.

"Beni buradan çıkar!" dedi kız inler gibi.

"Tamam, seni şimdi bir odaya götüreceğim orada daha iyi olacaksın."

Kızın başı Derim'in göğsüne düştü. Hala kesik kesik soluk almaya çalışıyordu. Gözünün yanından bir damla düşerken "Nefes alamıyorum, " diye inledi panikle.

"Alıyorsun. Nefes alıyorsun. Sadece sakin olmaya çalış."

Derim'in kucağındaki kız zangır zangır titremeye başlamıştı. Onun bir çeşit atak geçirdiğini fark ediyordu Derim. Bütün bunların fazla geldiği belliydi. Buna neden olduğu

için yine kendine kızarak koridor boyu ilerledi ve Silva'nın olduğu soyunma odasına vardı. Jan kapının önünde bekliyordu. Derim içeri girince eski görünümlü deri bir kanepeye kızı yatırdı ve dizlerini kırarak yanına eğildi. Kız gözlerini açtı ve Derim'le göz göze geldi. Sanki nefes alamıyormuş gibi derin derin solumaya çalışıyordu. Derim gözlerini kızın gözlerinden ayırmayarak sakin bir sesle konuştu.

"Sakin ol. Nefes alıyorsun. Sakinleş."

Kız başını hızla iki yana sallamaya çalıştı.

"Alıyorsun. Bu kadar hızlı nefes alırsan başın dönmeye başlayacak daha çok panik yapacaksın. Beni izle ve sakince nefes al."

Derim, derin bir soluk alıp yavaş yavaş bıraktı. "Tıpkı benim gibi. Sakince. Al ve bırak. Hızlı soluma."

Kız, gözlerini Derim'in gözlerinden ayırmadan onun dediklerini yapmaya çalıştı. Birkaç denemeden sonra kulaklarındaki çınlamanın kesildiğini ve yüksek kalp atışlarının biraz daha düştüğünü fark etti. Parmaklarıyla Derim'in parmaklarını kavradığını ve büyük bir güçle sıktığını bile fark etmiyordu. Yanında çömelmiş olan Derim, gözlerini ondan ayırmadan sakin bir sesle konuşmaya devam ediyordu.

"Her şey yolunda. Nefes alıyorsun. Sadece belli bir düzende solumaya çalış. Yavaşça. Acele etme."

Birkaç kez daha kızla birlikte ona göstererek o da soludu ve kız nihayet rahatlamış gibi gözlerini kapayıp normal nefeslerine döndüğünde Derim de gerilen omuzlarının gevşediğini hissetti.

"Otele dönüyoruz biz."

Derim başını Jan'a çevirip konuştuğunda Jan başını hızla iki yana salladı.

"Mümkün değil. Otelde kimse yok. Buradaki güvenliği bırakamayacağımızı biliyorsun. Tek başınıza dönemezsiniz."

"Onu burada tutamam."

"Dışarı çıkarma. Burada yanında kal o zaman. Tek başınıza otele dönemezsiniz."

"İyi değil. Otele vardığımızda doktor çağırmamız lazım."

"Derim şimdi olmaz. Şu an sakinleşti. Burada yanında kal. Bu riski alamayız! İçeride kimsede silah yok, en güvenli yer burası şu anda ! Dışarı çıktığın an av olursunuz."

"Silva ölecek mi?" diye sordu kız fısıldar gibi.

Derim kızın sorusuyla hızla başını ona çevirdi. Sert bir sesle "Hayır ölmeyecek!" dedi.

Kız gözlerini açtı ve Jan'ın arkasında ayakta dikilen Silva'ya baktı.

"Ölürse benim yüzümden olacak değil mi?"

"Silva ölmeyecek!" dedi Derim ikna edici bir tonla.

"Otele dönersen Silva ölür. Benim yüzümden ölür."

"Ölmeyecek dedim! Ben ölmeyecek dediysem ölmeyecek!"

"Evet. Senin kitabında Silva'nın ölmemesi de yazıyordur."

Kız zorlukla çıkardığı sesle alaycı bir ifadeyle konuşmaya çalışmıştı. Bakışlarını Derim'e çevirdi.

"Burada kalıp ölmemesini sağlar mısın?" dedi yine düşük tonla. Ardından zorlanarak ekledi. "Lütfen."

Derim uzun denecek bir süre kızın gözlerine baktı. Kendi durumunu bırakmış Silva'nın ölüp ölmeyeceğini dert etmeye başlamıştı. Kızın yüzü bembeyazdı ve çok yorgun görünüyordu. Elini uzatıp kızın yüzüne düşen saçları yavaşça geriye attı. Başını eğip kirpiklerinin altından kıza güvence verircesine bir ifadeyle karşılık verdi.

"Silva ölmeyecek. Sen sakince burada yatmaya devam et."

Kız kirpiklerini indirip onaylar gibi başını salladı hafifçe. Derim birkaç saniye daha kıza baktı emin olmak istercesine.

"Baho, su getir," diyerek gözlerini kızdan ayırmadan emretti. Birkaç saniye sonra uzatılan suyu yine gözlerini kızdan ayırmadan aldı ve küçük şişeyi kızın dudaklarına dayadı. Kıza birkaç yudum su içirdikten sonra şişenin kapağını kapadı ve yere bıraktı. Aniden yukarı kalktı, ayakları üzerinde dikilerek Silva'ya döndü.

Adamın üzerinde bir şort vardı yalnızca. Boynuna attığı havluyla terini kurulamıştı ama yine de teni ışıl ışıl parlıyordu. Kaşının biri açılmıştı, yapıştırılan ince bant kanla kaplan-

mıştı. Derim, Silva'nın karşısına dikildi.

"Birazdan dövüşeceğin adam Meksika kartelinden. Heriflerin ne kadar acımasız olduğunu biliyorsun. Adam hareketli. Sana daha önce de dediğim gibi oyalanma. Bulduğun her açığı değerlendir. Adamın solu güçlü. O yüzden sağına çalış. O kafesten eğer cesedin çıkarsa Silva, leşini köpeklere yediririm!"

"Anladım patron! Merak etme! Ölmeyeceğim!"

"İyi! Buna inan! Ölme!"

"İyi mi?" diye çenesiyle kızı işaret ederek sordu Silva.

"Senin için endişeleniyor."

Silva'nın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Onun yüzünden burada olduğunu düşünüyor."

Silva umursamazca omuz silkti. "Önünde sonunda girecektim o kafese."

"Daha çok hazır olduğunda girmen gerekiyordu."

"Ama iyi iş çıkardım öyle değil mi patron?"

Derim ters ters Silva'ya baktı. "Tüm dövüşleri kazanıp canlı çıktığında iyi iş başarmış olacaksın Silva! Toparlan ve konsantre ol! Bu gece bizden bir ceset istemiyorum!"

"Tamam patron. Sen ne dersen o!"

Derim sert bir hareketle Silva'nın başına vurdu. "Bunu unutma! Ben ne dersem o! Canlı çık diyorsam canlı çık!"

"Evet patron. Yoksa leşimi köpeklere yedirirsin!"

***

Silva'nın bir sonraki dövüşünde kız soyunma odasında Baho'yla kaldı. Baho'nun da endişeli bir tavrı vardı ama yine de metanetle kızın yanında bekledi. Aradan bir süre geçtikten sonra kapı açılıp önce Jan ardından Silva ve sonra da Derim odaya girdiler. Silva'nın durumu bu kez daha kötüydü ancak kız onun odadan içeri girdiğini gördüğünde en azından hala hayatta olduğu için rahatlayarak derin bir nefes çekti. Silva, odada bulunan tekerlekli bir sandalyeye çökercesine

oturdu. Jan ona bir şişe su uzattı. Kimse hiçbir şey konuşmuyordu. Jan'ın uzattığı yeni bir havluyu alan Silva yüzünü sildi. Beyaz havlu kanla kaplandı. Kız oturduğu kanepede dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini önünde birleştirdi ve başını aşağı eğdi. Sıkıntıyla dudaklarını kemiriyordu. Derim yanına oturdu, bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. Baho yerinden kalkmış Jan'a yardım ediyordu. Silva'nın yüzündeki birkaç kesiğe tampon uyguluyorlardı.

"Senin yüzünden değil."

Kız arkasından gelen alçak tonlu sözlerle başını yana çevirdi ve Derim'e baktı. Derim bakışlarını üzerine dikmişti.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu kız anlamaya çalışırcasına.

"Öyle gerekiyor."

"Bu mu gerekiyor?" dedi eliyle Silva'yı göstererek. Bakışları hayret yüklü, suratı ise karmakarışıktı.

Derim yalnızca kıza baktı. Karşılık vermedi bu kez. Kız, başını yeniden önüne çevirdi ancak birkaç saniye geçmeden yeniden Derim'e baktı.

"Bitmedi mi hala?"

"Son dövüş."

"Bu halde nasıl dövüşecek?"

"Dövüşecek!"

"Bu halde dövüşürse ölecek demektir."

"Rakibinin durumu da çok parlak değil. O da epey hırpalandı. Eşit sayılırlar."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu kız yeniden ancak bu kez sesi isyan doluydu.

"Şiddet!" dedi Derim düz bir sesle. "Buradaki insanlar içlerindeki şiddeti böyle doyuruyorlar."

"Ve sen de bundan para kazanıyorsun?"

"Paradan çok daha fazlası var."

"Neymiş o?"

"Tatmin duygusu. Bu olağan bir şey. Şiddet insanoğlunun hücrelerinde mevcut. Bence bunu doyurmak gerek."

"İnsanların bunu kontrol edebilmeleri gerekiyor. Herke-

sin bu kontrolü kaybettiğini düşünsene. Dünya kaosa döner!"

" Dünyayı kaosa çevirmemek için burada tatmin etmelerini sağlıyorum işte."

Derim'in yarı alaycı yarı umursamaz açıklamasına kız küçümsercesine baktı ve başını iki yana salladı. Adamın gözlerinde görebiliyordu bundan aldığı zevki. Kız ne derse desin adamın farklı düşüneceğini sanmıyordu. İçinde sıkça dışarıya çıkmasına izin verdiği bir şiddet duygusu ve yabanıllık vardı. Bakışlarını Silva'ya çevirdi. Adamın ağzı gözü dağılmış olsa da vücudunda onlarca ezik ve berelenme olsa da bakışlarındaki haz gözden kaçmıyordu. Ertesi güne şu an kızıl renkli görünen tüm ezikler mora dönüşecek ve belki de günlerce acı çekecekti ama umursuyor gibi görünmüyordu. Belki de kız, adam için adamdan daha çok endişe ediyordu.

Silva ağzına aldığı koca bir yudum suyu ağzının içinde çalkalarcasına dolaştırdı ve sonra başını kaldırarak yutkundu. Gırtlağındaki çıkık adem elması belirgin bir şekilde aşağı yukarı oynadı. Başını indirdiğinde kızla göz göze geldi ve onun gözlerindeki endişeyi fark edince umursamazca gülümsedi ve kendi dilinde "Sana kızgın değilim, takma kafana. Hatta bana bu fırsatı yarattığın için teşekkür bile etmeliyim." dedi.

Kız birkaç saniye anlamayan bakışlarla adama baktı. Derim, kızın anlamadığını bilerek sözleri ona çevirdiğinde kız "Geri zekalı! Mezarına çiçek getiririm o zaman!" diye söylenerek arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını dizlerine indirdi.

Kızın tepkisiyle içerideki üç adam gülmeye başlayınca kız da bakışlarını kaldırıp ters ters baktı hepsine. O sırada Jan, Silva'ya kızın söylediklerini çeviriyordu. Adam duyduklarının ardından arsız bir yüzle sırıtarak Jan'a "Söyle o zaman karanfil getirmesin. Karanfilden nefret ederim! Papatya iyidir. Annem papatyaları severdi, " dedi.

***

ANKA

Silva ölmedi. Ancak uzun süre kendisine gelmesini beklemek hayal olurdu. Adamlardan ikisi, Silva'nın iki kolunu omuzlarına atarak neredeyse baygın halde odadan çıkarmışlardı. Kız, Baho'nun ağzının içinde yaptığı bilgilendirmeyle onu Derim'in bildiği bir doktora götürdüklerini öğrenmişti. Bu geceyi tamir olmaya çalışarak geçireceği kuşkusuzdu. Silva'nın berbat durumuna bile espri yapıyorlardı. Adamın perte çıkmadığı için şanslı olduğunu söyleyerek ve cila bakım sonrası eskisinden bile daha iyi olacağına dair yaptıkları saçma sapan esprilere gülüyorlardı. Garip olanı Silva da her ne kadar kaymış yüzünden çok anlaşılmasa da onlara katılarak gülmüştü. Kendinden geçmeden hemen önce...

Dövüşler bittikten sonra bir saate yakın kalmaya devam etmişlerdi orada. Kalabalık dağılmış, kazananlara paraları ödenmişti. En son bir çanta dolusu paranın adamlardan biri tarafından taşındığını görmüştü genç kız. İşlerini bitirdikten sonra Derim yine kızın eline yapışıp çekiştirmeye başlamıştı. Sürekli yanıp sönen floresanların aydınlattığı dar köhne koridorda hızlı adımlarla ilerlerken kız gittikleri yönün geldikleri kapıya doğru olmadığını fark ediyordu. Başka bir çıkış kullanacakları belliydi.

"Buradan gelmemiştik, " dedi kendisine engel olamadan.

"Arka çıkışı kullanacağız. Araçlar orada."

"Neden?"

Kızın sabırsız bir merakla sorduğu soruya Derim yan gözle kıza bakıp cevap vermedi. Kız o sırada Jan'ın Derim'le konuşmaya başladığını duydu. Yine Fransızca konuşuyorlardı ki bu da kızın bilmesini istemedikleri bir şeyler olduğunu işaret ediyordu.

"Artık engeli kalmadı. Şu andan itibaren her an saldırabilir."

"Bahsi bu kadar yüksek yatırmasa belki beklemezdi ama parasını yakmak istememiştir."

"Yatırdığını katlayarak geri aldı. Artık önünde engel yok."

"Malzemeler hazır mı?" diye sert bir sesle soran Derim'e Jan başını salladı. Koridorun sonundaki demir kapının önüne geldiklerinde Derim elini tuttuğu kızı çekerek arkasına

aldı. Kapıyı yarı aralayan Jan içeri giren iki adamın geçmesi için yol verdi. Kapıyı tekrar geri kapadı. Adamların uzattığı kasklardan birini alarak Derim'e uzattı. Derim aldığı kaskı kızı önüne çekerek başına geçirirken kız karışık bir yüzle "Ne oluyor?" diye sordu.

Derim kızın kaskını yerleştirdi, çenesinin altındaki bağları kilitleyip hafifçe çekerek kontrol ederken sakin bir sesle karşılık verdi.

"Seninle ben motosikletle gideceğiz. Arkama oturacaksın, sıkıca sarılacaksın ve panik yapmayacaksın."

"Ama neden? Neden geldiğimiz gibi gitmiyoruz?"

"Çünkü öyle gerekiyor."

"Neden gerekiyor?"

"Güvenlik için."

"Ne güvenliği? Kimden korkuyoruz?

Derim sert gözlerle kıza baktı, kaskın önündeki camı açtı ve işaret parmağıyla kaskın üzerinde alnına gelen kısma vurdu birkaç kez.

"Kimseden korkmuyoruz! Bunu aklından çıkarma! Bu yalnızca güvenlik!"

Elini uzatarak deri bir ceketi aldı ve kızın üzerine giyindirip bakışlarını kızın gözlerine dikerek sertçe fermuarı çekti. Kız sessizce ona bakarken diğer ceketi kendi üzerine giyindi. Altındaki siyah kot pantolon ve ayaklarındaki botlarla hazır görünüyordu. Elini tekrar uzattığında bu kez adamın avucuna bir silah konmuştu ve Derim kendinden emin bir tavırla silahı alıp belinin arkasına sıkıştırdı. İkinci bir kaskı yanında duran adamın elinden alıp başına geçirdi. Bakışlarını Jan'a çevirip başını sallayınca Jan kapıyı açtı. Kapının tam önünde boş bir motosiklet duruyordu. Gelirken bindikleri VIP minibüs ve ona benzer başka bir araç yan yana duruyordu. Sekiz tane daha motosiklet vardı ve hepsinin üzerinde bir sürücü bulunuyordu. Kapı açıldığı anda tüm motorlar aynı anda gaza köklenmişti ve inanılmaz bir gürültü çevreyi esir aldı. Kapının önündeki açıklıkta tüm araçların önü diğer tarafa dönüktü ve hepsinin farları yanıyordu. Karşıdan bakan biri-

lerinin bu kadar güçlü ışık altında farların ardını görmesi çok olanaklı görünmüyordu.

Derim, boştaki motora iki adımda ulaşarak uzun bacağını üzerinden attı ve rahatça yerleşerek motoru dengede tutan pedalı kaldırdı. İki ayağını yere bastırdı ve başını çevirip kızın yanına gelmesini işaret etti. Kız yanına vardığında gözlerinde öyle eğlenir bir ışıltı yanıp sönüyordu ki bundan duyduğu zevk açıkça okunuyordu. Adrenalin seviyordu ve şu an ona meydan okuyanlar bedeninin adrenalinle dolmasına neden olmuşlardı. Elini kaldırarak kızın kaskının önünde açık olan camı bir fiskeyle kapadı ve "Atla arkama... Sana şehri gezdirmemiştim. Biraz dolaşalım bebek, " dedi içten bir gülümsemeyle.

Kız suratını buruşturarak "Bebek?" dedi tiksinmişçesine.

Derim eğlenir tavırla bir kahkaha attı. Sanki bu kez kızın huysuzluğunu umursamaz gibiydi. Kızın kolundan tutup arkasına oturmasına yardımcı olurken yine eğlenen bir sesle devam etti.

"Sıkı tutun!"

Kız, adamın arkasına yerleşip oturduğu yerin yanlarından sıkıca tutunduğunda Derim geriye uzanarak kızın bileklerini kavradı ve belinin etrafına sardı.

"Sıkı tutun dediysem sıkı tutun! Hızlı bir şehir turu olacak."

Kız çaresizce kollarını adamın bedenine sardı ve göğsü adamın sırtına yaslandı. Derim kendi kaskının önünü sert bir hareketle kapadı ve motoru çalıştırdı. Kız aynı anda Jan'ın minibüslerden birine bindiğini gördü. Derim motorun önünü diğerleriyle aynı yöne çevirdi, elini kaldırdığında tüm araçlar yeniden motorları bağırttılar ve Derim elini indirdiği anda tüm araçlar aynı anda ileri atıldı. Kız aniden öne atılan motorla arkaya doğru çekilir gibi oldu ve kollarıyla sıkıca adama tutundu. Motorlar hızla hareket ederken minibüsler de onların arasında yol alıyordu. Daha birkaç dakika yol almamışlardı ki kız kaskın içinde Derim'in sesini duydu.

"Kasklarda bluetooth interkom sistemi var. Benimle rahatça konuşabilirsin. Ben diğerlerini de duyabiliyorum ama

sen sadece bendesin."

Kız cevap vermeyince üsteledi.

"Beni duyduğunu söyle."

Kız umursamazca karşılık vermeden gözlerini yola dikmişti. Motorlar sıkışık trafiğin içinde zikzak çizerek hızla yol alıyorlardı. Motorun yan aynalarından minibüslerin arkada kaldığını gördü. Belki de bu yüzden motoru tercih etmişti, kapana kısılmak istemiyordu ve motorla hareket kabiliyeti daha yüksekti. Kız motorun aniden yalpaladığını fark ettiğinde panikle adamın beline daha sıkı sarılıp "Doğru düzgün kullan şunu!" diye bağırdı.

"Sana konuş demiştim."

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok benim!"

"Kızgınsın bana."

"Sana kızgın olmam için seni ciddiye almam gerekiyor!"

"Yani beni ciddiye almıyorsun. O yüzden benimle konuşmayıp yüzüme bakmıyorsun."

"Kaliteni düşürmek istemem. Benim gibi değersiz biriyle sen de konuşmak istemezsin eminim."

Kız, adama sivri bir dille karşılık verirken Derim önündeki birkaç aracı daha zikzak çizerek geçti. Yanlarında aniden iki motor belirdi, kız başını çevirip baktığında Derim'in adamları olduğunu gördü. Kızın anlamadığı birkaç el işareti yaptılar. Konuştuklarını kız anlayabiliyordu ancak onun kaskından herhangi bir ses duyulmuyordu.

"Ne oluyor?"

"Yok bir şey."

"Ne olduğunu söyle!"

Derim başını yana çevirerek hızla salladı ve kızın duyamadığı bir şeyler söyledi. İki motor öne doğru atıldı ve Derim'in önüne geçti.

"Ne olduğunu söyle!" diye bağırdı kız sabırsız bir sesle.

"Araçlara saldırdılar."

"Ne?"

"Herkes iyi. Sadece bizim peşimizdeler şimdi."

"Ama neden?"

Derim, kıza cevap vermeyerek hızlandı ancak daha birkaç dakika geçmemişti ki önlerindeki trafik ışıklarını fark ederek yavaşladı. Başını eğip yan aynalardan geriye baktı. Çok gerilerden gelen motor seslerini kız duyabiliyordu, başını omzunun üzerinden çevirerek geriye baktı ancak kimlere ait olduklarını çıkaramıyordu.

"Neden peşimizdeler?" diye yeniden sordu.

Derim tekrar aynalardan baktı ve karar vermiş gibi aniden hızlanarak araçların arasından geçti ve ışığın kırmızı olmasına aldırmadan ileri atıldı. Kız yan yoldan hızla gelen araçları görünce gözlerini kapayıp yüzünü Derim'in sırtına gömdü ve kendisini çarpışmaya hazırlamaya çalıştı. Derim kızın gerilen kollarından ne hissettiğini anlamış gibi gaza daha çok yüklenirken sakin bir sesle kıza seslendi.

"Sakinleş. Sana hiçbir şey olmayacak."

"Zaten başıma daha kötü ne gelebilir ki?" diye söylendi kız. "En iyisinden ölürüm."

"Sürekli ölmekten söz edip durma, canımı sıkıyorsun."

"Sen de benim canımı sıkıyorsun ve ancak ölürsem huzura kavuşacakmışım gibi geliyor."

"O kadar huzurlu olmanı istemiyorum."

Kız, adamın sözlerine aldırmadan yeniden merakla sordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şehri biraz dolaşacağız ve sonra otele döneceğiz."

"Neden bir an evvel gitmiyoruz otele?"

"O zaman arkamdakileri gebertememiş olurum."

"Bu ne demek?" Kızın sesi hissettiği karmaşayı yansıtıyordu.

"Bir şey demek değil. Sen sadece sakince otur ve gezinin tadını çıkar."

"Manyak mısın sen? Ne gezisi? Ne tadını çıkarması? Bu hızla hiçbir şey görmüyorum zaten." diye öfkeyle karşılık verdi.

"O zaman seni yarın gezdirmeliyim."

"İstemem! Kalsın!"

"Benimle gezmek istemiyorsun!"

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum!"

"Benimle sevişmekten hoşlandığını sanmıştım."

Adamın sanki sıradan bir şeyden söz eder gibi sakince sarf ettiği sözleriyle neye uğradığını şaşırarak kızın kolları gevşedi ve geri çekildi. Aniden kaskının içinde adamın sesi patladı.

"Kollarını gevşetme!" diye kükredi Derim bir eliyle kızın bileğine yapışarak. "Aptal mısın sen? Düşeceksin!"

"Evet, aptalım!" diye bu kez kız bağırdı sinirle. Motor öne aniden atılınca yeniden kollarını sımsıkı sardı adama. Motor caddeden anayola çıkan bir yola hızla girerken hafifçe sağa doğru yattı. Kız neredeyse yola dokunabilecek kadar motorun eğildiğini görebiliyordu, birkaç yüz metre daha yay gibi kıvrılan yolu takip ettiler ve nihayet ana yola çıkınca motor yeniden dikleşti.

"Soruma cevap vermedin!"

Kız, adamın bu kadar arsızca üstelemesine inanamıyordu. Kırılan gururu, öfkesi içinde bir volkan gibi patlarken adamın bu konuşmayı tam da bu anda yapıyor olması onu delirtmek üzereydi. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Ancak ona bu zevki de tattırmayacaktı.

"Ben bir soru duymadım!" dedi terslenerek.

"Benimle sevişmekten hoşlanıp hoşlanmadığını sordum!"

"Gerçekten mi?" dedi kız öfkeyle. "Gerçekten de bu konuşmayı tam da bu anda mı yapıyorsun?"

"Yolumuz uzun. Neden olmasın?"

Kız cevap vermedi. Başını adamın sırtına yaslayıp yan çevirdi ve seyrettikleri hızda hiçbir şey göremese de etrafa baktı.

"Bana sırtını dönüp yatman sinirimi bozuyor."

Derim'in sesi yeniden kulaklarına dolduğunda kaşlarını çattı. Adamın buna bozulduğunu anlamıştı ama elinden başka türlüsü gelmiyordu. Her defasında suçlulukla kıvranırken başka türlü davranması olası değildi zaten. İçinde yaşadığı ikilimden nefret ediyordu.

"Bana cevap ver!"

Derim'in keskin, emreden tonuna yine karşılık vermedi. Verecek bir cevabı yoktu.

"Bana cevap ver dedim!" diye bağırdı bu kez Derim.

"Cevabım yok!" diye haykırdı bu kez kız.

"Ne demek yok? Olduğunu biliyorum. Neden bana sırtını dönüyorsun?"

Kızın içinde fokurdayan kaynak, sanki onu tutan duvar yıkılmış ve her şey o yıkılan duvardan güçlü bir akıntıyla çağlayana dönüşmüş gibi öfkeyle köpürmüştü.

"Çünkü beni esir tutuyorsun! Çünkü benim sahibim değilsin! Çünkü beni kullanıyorsun ve kahrolası ben buna izin verirken bir de sana sarılmamı bekleme!"

Kız öfkeyle haykırırken başını geri çekmişti. Kendisini o an motordan atmak istiyordu ama yaşama içgüdüsü buna engel oluyordu.

"Benim esirimsin! Sahibin benim! Ama yatakta seni kullanmıyorum. Bundan sonra seviştikten sonra bana sırtını dönmeyeceksin!"

"Seninle bir daha asla sevişmeyeceğim!" diye haykırdı kız sinirle.

Gözlerinden çıkan ateşlerin kaskın camını yakacağını düşünmüştü adeta. Kaskın içinde artık yüzü terliyor ve saçları boynundan akan terle tenine yapışıyordu. Şakağından aşağı bir damlanın kaydığını hissetti.

"Şu piç kurusunu bu gece geberteyim sonra sevişeceğiz."

Adamın kendinden emin ve sakin sesi kızı delirme sınırına getirmişti.

"Öyle bir şey olmayacak! Ben fahişeyim unuttun mu? Hiçbir şeyi beceremeyen değersiz biriyim! Kendini bu kadar aşağılamak istemezsin bence!"

Kızın delirmiş gibi haykıran sesine Derim güldü ve o boğuk gülüş kızın kulaklarında çınladı. Ardından kızın ağzının açık kalmasına neden olan itirafı yaptı.

"Sana sinirlendiğim için öyle dedim. Öfkeyle söylenmiş gerçek olmayan sözlerdi. Seninle sevişmeyi istiyorum."

Kız nutku tutulmuş gibi adamın sırtına bakıyordu.

"Bana istediğini söyle."

Kız, adamın ısrarcı sözlerinin ardından hala kendine gelememiş halde adamın sırtına bakmaya devam ediyordu. Birden adamın öfkeyle bağırdığını duyunca kendine hakim olamadan sıçradı.

"Böyle yapınca sinirleniyorum işte! Susma konuş benimle! Benimle sevişmek istediğini söyle!"

"Bunu bu saçma durumda konuşmak istemiyorum." dedi inatçı bir sesle. Bunu asla itiraf etmeyeceği belliydi. "Bu kadar saçmalık yeter tamam mı? Arkamızda kim ve neden olduğunu bilmediğim birileri var, yaşayıp yaşamayacağımı bile bilmiyorum ve seninle bu saçma konuşmayı devam ettirmeyeceğim!"

"Sen ancak ben izin verirsem ölürsün!"

"Nasıl içim rahatladı!" dedi kız alayla.

"Sevişecek misin?" diye sordu adam yeniden sakin bir sesle. O da en az kız kadar vazgeçmiyordu.

"Sen manyak mısın?" diye kız öfkeyle bağırdı tekrar.

"Belki... Emin değilim... Olabilir... Sevişecek misin?"

Adamın sanki düşünüyormuş gibi kesik aralıklarla verdiği karşılığın ardından yeniden üstelemesini kız hayretle dinledi.

"Hayır!" diye yeniden haykırdı sinirli bir sesle.

"Bence sevişeceksin!"

Adam nihayet kendi kendine karar vermiş gibi rahatlamış bir sesle konuya son noktayı koymuştu. Başını omzunun gerisinden arkaya çevirdi ve kıza tekrar "Sıkı tutun!" dedi. Kız da tıpkı onun gibi başını çevirerek arkaya baktı. Gerilerden gelen birkaç motosiklet vardı.

"Yakaladılar mı?" diye sordu az da olsa endişe taşıyan bir sesle.

"Ancak ben izin verirsem!" dedi adam kendinden emin bir sesle. "Peşimden gelmelerini ben istiyorum. Sana bir şey olmayacak. Sakin ol."

"Sakinim ben! Senden daha kötü olamazlar zaten."

Kız çemkirir gibi bir sesle adama karşılık verirken yüzünü

buruşturmuştu ancak kaskın içindeki yüzünü, adamın görebilmesi imkansızdı.

"Bu inadını kırman gerekiyor. Beni yoruyorsun. Yorulunca da sinirleniyorum. Uzlaşabilmemiz için senin artık bu inada bir son vermen gerekiyor."

"Ne uzlaşması be! Ne uzlaşması? Beni zorla tutuyorsun!"

"Çünkü öyle olması gerekiyor."

"Hayır gerekmiyor! İlgim olmayan bir şey yüzünden beni suçlayamazsın!"

Derim kızın öfkeyle sarf ettiği sözlere cevap vermedi, hatta aldırmadı bile. Motoru otoyolda hızla sürmeye devam ediyordu. Aralarından sağlı sollu hızla geçtikleri araçlar arkalarında kalıyordu. Kız ileride sağa bir çıkış olduğunu gördü ve aynı anda Derim'in delice manevralarla aniden o çıkışa yöneldiğini fark etti. Adam tam bir çılgın gibi kullanıyordu motoru ve kız yine gerilerek adamın beline sarıldı. Sağdaki çıkışı takip ettiklerinde yol aydınlatmalarının yokluğu dikkat çekiyordu. Önleri yalnızca motorun farından yansıyan huzme şeklindeki ışıkla aydınlanıyordu ve yoldaki araç sayısı yok denecek kadar azdı. Kız nereye doğru gittiklerini merak ediyordu ancak cevap alacağından kuşkulu olduğundan sormamayı tercih etti.

Birkaç dakika daha ilerledikten sonra sanki terk edilmiş gibi görünen yıkık dökük binaların çevrelendiği büyükçe bir alana girdiler. Gecenin karanlığında altlarındaki motora eş sesler arkalarından gelenlerin de hala peşlerinde olduğunu belli ediyordu. Derim tereddüt etmeden yıkık binalar arasında ilerlemeye başladı ancak eskiye oranla hızı biraz daha düşüktü. Beş yüz metreye yakın bir mesafeyi katettiklerinde arkalarındaki sesler onlara yaklaştıklarını belirtir şekilde artık çok daha netti. Derim motoru binaların arasında sürmeye devam etti ve terk edildiği belli olan iki bina arasındaki dar yola girdi. Motorun hızı artık duracağını hissettirir şekilde düşmüştü. Yolun sonuna vardığında hiç beklemeksizin motoru durdurdu ve kontağı kapadı. Genç kız yalnızca aynı alana giriş yaptığı belli olan uzaktan gelen diğer motor seslerini

duyuyordu şimdi. Derim hiç vakit kaybetmeden motordan indi ve sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi ellerini kızın beline sarıp havaya kaldırarak kızı motordan indirdi. Kız aynı anda huysuz bir tavırla "Kendim inerim!" diye söyleniyordu.

Derim kıza aldırmadan kaskını çıkardı ve motorun üzerine bıraktı. Saçları karmakarışıktı ama umursuyormuş gibi görünmüyordu. Kız çenesinin altındaki bağları açmaya çalışırken parmaklarını uzattı ve kızın ellerini kenara iterek çabucak bağları çözdü ve kaskı kızın başından çıkardı. Kızın saçları kaskla birlikte yukarı çekildi ve ardından yeniden omuzlarına düşerek tıpkı adamınkiler gibi karmakarışık göründü. Nemlenmiş olan alnına ve yanağına birkaç tutam yapıştı. Derim rahat hareketlerle elini uzatıp parmaklarının ucuyla kızın yüzüne yapışmış tutamları geriye çekerken kız sert bir jestle adamın elini itti. "Ben kendim yaparım," derken her zaman olduğu gibi sesi ters, kaşları ise çatıktı. Etraflarını saran karanlığa rağmen kız, adamın ona bakarak gülümsediğini fark etti. Adamdaki bu değişime anlam veremiyordu. Başka zaman kızın ters tavırlarına hiddetle karşılık verirken şimdi umursamıyormuş gibiydi. Kızın kaskını da motorun üzerine bırakan adam deri ceketin cebinden minik bir parça çıkarıp kulağının içine yerleştirdi. Kız bunun bir çeşit kulaklık olduğunu anlamıştı ki düşüncesini destekleyen Derim'in sesini duydu.

"Herkes yerinde mi?" diyerek İngilizce konuşmuştu.

Kız başını kaldırıp etrafına bakındı ancak hiçbir şey göremedi. Etraf çok karanlıktı ve yalnızca ayın yetersiz ışığı körlük duygusunu bertaraf ediyordu. Derim'in ne duyduğunu bilmiyordu. Adam elini uzatıp yine onun elini kavradı ve terk edilmiş binaya doğru kızı da yine arkasından çekiştirerek sürükledi. Dar demir bir kapıyı açarak kızı içeri soktu. Motor sesleri artık çok yakınlarındaydı. Kapının arkasına kızı çekti ve karanlıkta parlayan gözlerini kıza dikti.

"Burada kımıldamadan duruyorsun. Dışarı çıkarsan ateş hattında kalırsın. Kaçmayı düşünme bile. Geldiğimiz yolu

gördün, herhangi bir yerleşim yerine kısa zamanda ulaşamayacağın gibi kolundaki bileziği de unutma. Beş yüz metre uzaklaşmadan sana ulaşırım bu yüzden uslu ol ve burada bekle!"

Kız çatık kaşlar ve öfkeli gözlerle baktı adama.

"Senden kurtulacağım!"

"Bunu unut!"

"Bir gün senden kurtulacağım!"

"Öyle bir şey olmayacak! Buna izin vermeyeceğim ve sen bu fikre alışacaksın!"

Eğlendiği belli açık bir gülümsemeyle elini kaldırıp kızın burnuna bir fiske attığında kız öfkeyle yüzünü geri çekip adamın eline sertçe vurarak kendinden uzaklaştırdı. Bu hareket Derim'i kızdırmıştı. Gözleri aniden değişti ve kızgınlıkla kısılırken hızla elini kaldırdı ve kızı ensesinden kavrayarak kendisine çekti. Dudaklarını öyle sert bastırdı ki kızın dudaklarının üzerine, kız ezilen dudaklarının acısıyla inledi ve elleriyle adamı itmeye çalışsa da başarılı olamadı. Derim ağzını açıp hırsla kızın dudaklarını dudakları arasına alarak sertçe emdi. Dilini kızın ağzının içine sokup kuvvetli bir darbeyle ağzının içinde dolaştırdı. Kız nefes alamaz hale geldiğinde nihayet geri çekildi.

Yüzü kızın birkaç milim uzağındaydı.

"Beni kızdırma!" dedi uyaran bir tonla fısıldayarak.

Kız adamı itmeye çalıştı ancak çabası yeterli değildi. Adam sert bir hareketle kızı geriye iterek duvara yapıştırdı.

"Buradan ayrılma!" dedi son kez sert bir sesle. Ardından yeniden başını eğdi ve kızın dudaklarına tekrar kısa ancak sert bir öpücük kondurarak geri çekildi. Gözlerindeki uyarı, karanlığa rağmen açıkça belli oluyordu. Kız sersemlemiş gibi adamın arkasından bakarken onun kapıdan çıkmadan önce "NanXing'in nerede olduğunu bilmek istiyorum. Sadece birini canlı tutun, diğerlerini indirin!" dediğini duydu.

Ve sonraki dakikaları kız sinir harbiyle geçirdi. Dışarıdan sürekli motor ve silah sesleri geliyordu. Birkaç defa yaslandığı yerden kendisini ileri iterek oradan kaçabilmek için bunun uygun bir an olduğunu düşünse de her defasında adamın

sözlerinin doğruluğu yeniden yılgın bir şekilde duvara yaslanmasına neden oldu. Bileğindeki kalın bileziği öfkeyle çekiştirdi ancak parmağının araya girebileceği bir boşluk dahi yoktu. Kilidi elektronikti ve kırarak açması mümkün görünmüyordu. Oradan çıkıp kaçmayı başarsa bile adam onu eliyle koymuş gibi bulacaktı ki öncesinde vereceği elektrikle onu hareket edemez hale getirmezse elbette.

Sinirle karışık bir hüsranla dizlerini kırdı ve sırtı duvara sürtünerek yere çöktü. Dışarıdan hala silah sesleri geliyordu. Ancak öncesine oranla daha uzun aralıklarla devam ediyordu sesler. Bir süre sonra bu seslerin aralığı da uzadı ve nihayet derin bir sessizlik ortalığı kapladı. Kız kesilen seslerin ardından kımıldamadan çöktüğü yerde durmaya devam etti ancak daha fazla bu şekilde beklemeye tahammül edemeyeceğini anlayınca yavaşça yerinde doğruldu. Birkaç adım atıp kapının önüne geldi ve elini uzatarak kapıyı yavaşça geriye geçti. Aralanan açıklıktan önce gözlerini dikerek dışarıya baktı. Derim'in motoru, bıraktıkları yerde duruyordu. Bir adım daha ileri atarak kapının önüne çıktı ve sağına soluna baktı. Hiç kimse görünmüyordu ancak sağ tarafta yolun sonundan sesler geliyordu.

Yeniden bir adım attı ve sağına dönerek ağır adımlarla dar sokağın sonuna doğru ilerlemeye başladı. Sokağın ucuna gelince daha önce kat ettikleri geniş açıklık görüş açısına girdi. Gördüğü manzarayı anlamaya çalışırcasına baktı. Alanın ortasında birkaç ceset olduğu gibi Derim'in adamları olduğu anlaşılan ve siyahlar içindeki sayabildiği yedi kişi, kollarından tuttukları cesetleri de sürükleyerek ortaya getiriyorlardı. Küçük bir dağ oluşmuştu şimdi ortada. Bu dağın birkaç metre uzağında hala yaşadığı belli olan bir başkası yerde sırtüstü yatıyordu ve Derim de adamın tepesinde dikiliyordu. Adamla konuştuğu belliydi ancak kız ne konuştuklarını duyamıyordu. Adamın başını iki yana sallamasından ya konuşmak istemediği ya da sorulan soruyu olumsuz cevapladığı anlaşılıyordu. Derim yanında sallanan elinde tuttuğu silahı sıradan bir şey yapıyormuş gibi çok az kaldırdı ve adamın

bacağına sıktı. Adam hızla doğrulmaya çalışırken acıyla bağırıp iki eliyle bacağına sarılmıştı. Derim yeniden bir şeyler sordu ama adam tekrar başını iki yana salladı. Derim bu kez adamın diğer bacağına sıktı. Adamdan yeniden bir haykırış duyuldu. Ancak bu kez doğrulmaya fırsat olmamıştı. İki kolu da yanlarına doğru uzatılarak iki adamın ayaklarının altında sabitlendi. Adam yerde kıvranırken Derim yeniden bir şeyler söyledi. Fakat adamdan istediği karşılığı alamadığı anlaşılıyordu ki silahı rahat hareketlerle beline sokup yanındaki adama elini uzattı.

Derim'in elindeki, ay ışığında parlayınca kız o mesafeden bile uzatılanın bir ucu testereli bir avcı bıçağı olduğunu fark etti. Kendisine hakim olamadan adamlara doğru birkaç adım attı. . Derim bedenine kavis vererek aşağı eğildi ve adamın üzerindeki giysiyi bıçağın ucuyla, eteğinden boynuna doğru sertçe keserek adamın göğsünü ortaya çıkardı. Adama yeniden bir şeyler sordu. Kız bu kez adamın sesini çok net duymuştu ama ne dediğini kesinlikle anlamamıştı çünkü Çince konuşuyordu.

Daha önce duymadığı için adamın Çinceyi bilmesine o kadar şaşırmıştı ki olduğu yerde kalması ve ilerlememesi gerektiğini düşünmeden yavaş adımlarla ilerlemeye devam etti. Adamların sırtı ona dönüktü ve henüz onu görmemişlerdi. Tam o esnada Derim elindeki bıçağı adamın karnına sapladı ve insanın tüylerini diken diken eden tıslar bir sesle adama bakarak konuştu. Bileğinin hafif bir hareketiyle bıçağı çevirdi, adamın haykıran sesi alanı kapladı. Adam bağırtıları arasında bir şeyler söylüyordu ancak kız anlamıyordu. Görünen oydu ki Derim istediğini almıştı çünkü bir an adama bakmış ardından bıçağı geri çıkararak sol eline almış ve sonra da hiç beklemeden yeniden belindeki silahı çıkarıp adamın alnının ortasına kurşunu yapıştırmıştı.

Elindeki bıçağı yanındaki adama uzattı , kız onun Marcel olduğunu gördü. Bedenini hafifçe çevirerek "Bunları yok edin, toparlanın. NanXing, Banyan Tree'de kalıyor. Oraya gidiyoruz, " dedi. Tam yana hafifçe dönmüştü ki kızı fark

ederek duraksadı. Kızın gözleri yerdeki cesedin üzerindeydi.

Derim kızın kıpırtısız duruşuna bakarken yüzünden geçen ifadeleri okumaya çalışıyordu. Daha doğrusu ifadesizlikti bu. Onun korkudan donakaldığı için mi yoksa gerçekten gördüklerinden etkilenmediği için mi kıpırtısız durduğunu çözümleyemedi. Kız kalakalmış gibi boş bir yüzle yerde biraz evvel alnını deldiği ki öncesinde de vücudunda birkaç delik açtığı adama bakıyordu. Derim hızla hareket ederek kıza doğru uzun adımlar atarken azarlar bir sesle konuştu.

"Sen neden hiç söz dinlemiyorsun? Sana oradan çıkma dedim!"

Kız bakışlarını zorlukla yerdeki cesetten çekip gözlerini Derim'e çevirdi. Hiçbir şey söylemeden adama bakıyordu. Derim hızlı adımlarla kızın yanına ulaştı, parmaklarını sıkıca kızın koluna geçirerek onu tersi yönünde çevirdi ve kendisiyle birlikte motoru bıraktığı yere sürükledi.

"Neden öldürdünüz o adamları?"

"Öyle gerekiyordu."

Kız hızla silkelenerek kolunu kurtarmaya çalışırken duymaktan bıkmış gibi çemkirir bir sesle karşılık verdi. Adamın sürüklemesi yüzünden hızlı adımlarla koştururcasına yürüyordu.

"Bıktım sürekli bunu demenden. Öyle gerekmiyordu! Sen öyle istediğin için oldu!"

"Bu da aynı kapıya çıkar. Ben istiyorsam öyle gerekiyor demektir."

"Canisin sen! Hayatımda gördüğüm en acımasız canisin!"

Motorun yanına gelen Derim, kızın sözlerine aldırmadan hızla kızı çekti ve karşı karşıya durdular. Çabuk hareketlerle motorun üzerine bıraktığı kızın kaskını aldı ve kızın ağzını açmasına fırsat vermeden başından geçirdi.

"Bir süre konuşmuyorsun ve ben kafamı dinliyorum!"

Kızı tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve motorun üzerine oturttu. Kız öfkeyle adamın bacağına bir tekme attı ama ayağındaki babetler yüzünden tekmesi adam için bir anlam ifade etmediği gibi parmaklarının ucunda hissettiği acıyla

yüzünü buruşturup inleyerek gayriihtiyari eğilerek ayağına uzanmaya çalıştı.

"Sana diyorum ama beni hiç dinlemiyorsun!" dedi Derim yine azarlayan bir sesle. "Beni incitemezsin sen!"

Motorun önünde bir dizini yere dayayarak çöktü ve kızın ayağındaki babeti çıkarıp parmaklarını elinin içine alırken o da en az kız kadar öfkeliydi.

"Bıktım sana hasta bakıcılık yapmaktan!" dedi kızın parmaklarını kontrol ederken.

"Bana sürekli zarar verip sonuç için beni suçlayamazsın! Bırak!" diye bağırdı kız ayağını çekmeye çalışarak.

Derim sıkıca kızın ayağını kavrayarak başını yukarı kaldırdı.

" Şimdi de motordan düş, bir yerini incit, bak o zaman ben sana ne yapıyorum!"

"Rahat bırak beni!" dedi kız sinirli bir sesle, bir yandan da ayağını kurtarmaya çalışıyordu. Parmaklarının zonkladığını hissediyordu ve hissettiği acı, öfkesini daha çok tepesine çıkarıyordu.

"Rahat dur! Rahat dur artık!" diye bağırdı bu kez Derim. Gözleri o kadar sinirliydi ki kız sinerek sesini kesti. Derim nihayet kızı susturmanın rahatlığıyla kızın ayak parmaklarını yokladı. Tek tek parmaklarına dokunurken "Acıyor mu?" diye sordu şaşırtıcı bir yumuşaklıkla.

"Acımıyor! Bırak ayağımı!" diye terslendi kız kendisine hakim olamadan.

Derim babeti kızın ayağına tekrar giydirdi ve hızla ayağa kalktı. Kendi kaskına uzanırken bir eliyle kulağındaki minik parçayı çıkarıp cebine koyarken aynı ters sesle karşılık verdi.

"Otele dönüyoruz. Gider gitmez ayağına buz koyacaksın ve yatıp uyuyacaksın!"

Kız hiçbir karşılık vermeden başını çevirdi ve karanlık boşluğa baktı ifadesizce. Ayağındaki sızı katlanamayacağı bir acı değildi. Derim kaskını başına geçirdi ve motora yerleşti. Motoru çalıştırıp dar alanda dönüş aldı ve adamların toplandığı yere sürerek yavaşladı.

"Baho buradaki işi diğerlerine bırak. Otele dönüyorsun, ben yokken nöbet tutacaksın."

"Tamam patron," diyen yüzü maskeli adam ilerideki motosikletlerden birine doğru hareketlendi. Derim başka bir şey söyleme gereği duymadan motoru kökledi ve geniş alanda ilerleyerek geldikleri yöne doğru sürdü.

Kız uzun yol boyunca ses çıkarmadan Derim'in arkasında oturmaya devam etti. Buraya gelirken yaptıkları yalnız seyahatin adamları peşlerine takmak için olduğunu anlamıştı. Onlar gelmeden çok önce Derim'in adamları buraya varıp yerlerini almışlardı bile. Peşlerindeki adamlar araçlarla ve geride kalan birkaç motosikletle boşuna uğraşmışlardı. Her şey onları buraya getirmek içindi.

16. BÖLÜM

Paris

Genç kız neredeyse son bir aydan fazladır çoğu zamanını yalnız geçiriyordu.

Tayland'da yaşananlara şahit olduğu geceden bir gün sonra Paris'e dönmüşlerdi. O geceyi odada yalnız geçirmişti ve Derim sabaha karşı gelmişti. Gelir gelmez duşa giren adam uyandığı halde gözlerini açmayan kızın yanına kıvrılıp daha önce yaptığı gibi kızı kollarına çekmiş, onu tıpkı bir yastık gibi kullanarak göğsüne başını koyarak uyumuştu. Tek kelime konuşmadan... Kızın uyumadığını anlamış olmasına rağmen...

Kız, adamın o gece nerede olduğunu anlamıştı ama tüm bunlardan nasıl olur da hiçbir sorun yaşamadan sıyrılmış olmasını anlayamıyordu. Adamın ekibi iyiydi biliyordu bunu ama yine de işlenen suçların üzerini nasıl kapattıklarını ya da nasıl sıyrıldıklarını anlayamıyordu.

Bu kez adamdan erken uyanmış ve yataktan çıkmıştı. Tek başına kocaman süitin içinde dolaşmış, kahvaltısını yapmıştı. Bir ara odaya geri dönerek kapıda bir süre dikilmiş ve yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran adamın telefonuna gözlerini dikmişti. Ekran şifresinin ne olabileceğine dair aklından düşünceler geçirse de doğru tespitte bulunacağına ümidi yoktu. Şifrenin de tıpkı adamın kafası gibi karmakarışık bir şey olduğuna emindi. Buna rağmen yine de bir cesaretle sessiz adımlarla ilerlemiş ve telefonu kurcalama düşüncesiyle komodine yaklaşmıştı. Gözleriyle uyuyan adamı

kontrol ederek bir elini telefona uzattığında adamın kapalı gözleriyle ve boğuk bir tonla "Aklından bile geçirme!" diyen sesiyle öyle sıçramıştı ki kafası tavana değecek sanmıştı. Yarı panik yarı korkuyla elini geri çekerek hızla geriye birkaç adım atıp adama bakmıştı ancak sonrasında adamdan başka bir tepki gelmeyince sinirden dudaklarını kemirerek salona geri dönmüştü.

Derim öğlene doğru uyanmıştı. Kızın sabah erkenden yataktan çıkmasına sinirlenmişti ancak sineye çekerek uykusuna geri dönmüştü. Gerçi tam anlamıyla bir tilki uykusuydu onunki. Kızın şansını her türlü deneyeceğini biliyordu ve her ne kadar uyuyor dahi olsa yine de en ufak bir sese bile duyarlı olan kulakları onun adımlarının sesini gömen halıya rağmen her hareketini algılıyordu.

NanXing'in kaldığı süite girdiğinde adamın yüzünün aldığı şekli aklından çıkaramıyordu çünkü o korkulu ve şaşkın yüz, uzun zamandan beri ona en çok zevk veren manzara olmuştu. Adamın yanındaki iki korumayı bertaraf etmeleri çok zor olmamıştı. Elbette koridorda bekleyen diğerlerini de. Kaldığı odayı Lee sayesinde bulmuştu. Adam kendi adına kayıt yaptırmamıştı ki muhtemelen Derim'in kaldığı yeri bulmasını istememişti. Ancak otelin sistemine Lee'nin girmesi çok zor değildi. Tüm kameraları kontrol ederek adamın kaldığı odayı tespit eden Lee, onun üst katlarda bir süitte kaldığı bilgisini Derim'e ilettikten sonrası kolay olmuştu. Tüm görüntüleri silmiş ve Derim'in yolunu açmıştı. Adamın onları beklemediği yüzünden anlaşılıyordu. Kendi adamlarından gelecek bilgiyi bekliyordu. Elbette onlarla birlikte geleceğine emin olduğu kızı da. Ancak beklentilerinin aksine Derim süitin içinde belirdiğinde başına gelecekleri de tahmin etmişti.

Derim tıpkı kendisine söz verdiği gibi adamın gözlerini oymuştu. İçindeki şiddet arzusu benliğini öylesine kaplamıştı ki adamın kıza bakarken şehvetle ışıldayan gözlerini yüzünden söküp atmak istemişti. Tıpkı ona dokunmayı arzulayan parmaklarını da teker teker keserek attığı gibi. Derim o

anlarda hiçbir şeyi düşünmüyordu, tek odaklandığı şey adamın o küstah, kendinden emin tavrını yerle bir etmek isteği idi. Ve aslında onu zıvanadan çıkaran ve uyguladığı vahşete neden olan şey de gözünün önüne gelen o çirkin görüntüydü. Adamın kıza dokunmaya çalışan elleri ve gözlerindeki tiksindirici şehvetin oluşturduğu resim Derim'in gözünü döndürmüştü.

Adamı süitinde, korumalarının leşiyle birlikte bırakıp çıkmışlardı. Derim'in endişesi yoktu çünkü ona ulaşabilecek tek iz bırakmamışlardı geride. Çinlinin çevirdiği pis işler düşünülürse onu kimin öldürdüğü tam bir muamma olarak kalacaktı.

Derim otele dönüş yolunda kendini huzura kavuşmuş gibi hissediyordu ve tüm öfkesi buharlaşıp yok olmuştu. Odaya vardığında tek hissettiği yorgunluktu ki duş sonrası kızı kollarının arasına çekip yumuşak göğsüne kafasını koyup dinlendirici uykunun kollarına kendisini bırakması zor olmamıştı.

Öğleden sonrasının bir bölümünde Jan'la çalışmışlar, kalan zamanı da dönüş hazırlıklarına ayırmışlardı. Kız bütün gün sesini çıkarmamıştı. Derim onu sürekli göz hapsinde tutmuştu. Kız başkaldıran tavrından zerre ödün vermiyordu. Gitme zamanının geldiğini söylediğinde dalgın dalgın oturduğu camın önündeki kanepeden kalkıp elini kolunu sallayarak süitten çıkıp Baho'nun peşine düşmüştü. Yol boyunca da aynı tavrını sürdürüp gelirken yaptığı gibi uçaktaki koltuğa gömülüp battaniyenin altından çıkmamıştı.

Paris'teki eve vardıklarında ertesi gün öğlen vakitleriydi ve kız hiçbir şey yemeden kendisini yatağa atmıştı. Sonraki günlerde de farklı değildi. Derim'in ona karşı olan değişken tutumu onu değiştirmemişti. Onun öfkesinden dolayı sarf ettiğini söylediği sözlere bahane bulması imkansızdı. Her şeyden evvel onu fahişe olarak ortada dolaştırmıştı ve şimdi Derim'in ona karşı olan yumuşak tutumu bunu affettirmiyordu. O ilk gece, adamın gözlerinde gördüğü minicik bir ışığa sürüklenmişti ve şimdi kafası o kadar karışıktı ki

o gördüğü ışığın kendi zihninde yansıyan bir aldatmaca olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kız, adama güvenmiyordu ve bunu da her tavrıyla belli ediyordu. Derim her ne kadar sinirle attığı adımlardan pişmansa da o da bunu bir daha dile getirmemişti. Kızın karşısında zayıf görünmek istemiyordu, karşılıklı inatlaşma ve sinir harbi devam ediyordu.

Gerçi şu ana kadar ezilen her ne kadar hep kız olmuş olsa da sanki tüm muharebelerin galibi de yine o gibi görünüyordu.

Derim kızın sert tavrını kıramamıştı henüz. Aynı yatakta yatma ısrarı devam ediyordu ama sanki küs karı koca gibiydiler. Birbirlerine sırtlarını dönüyorlardı. Gerçi bunu yılmaz bir şekilde hep kız yapıyordu. Derim bazen öfkesine yenik düşüp aynı tavrı takınıyor ancak uzun süre huzursuzca sağa sola dönmenin ardından yine sinirle kızı kendisine çekip rahatça uyuyordu. Kızla uyumaya alışmıştı.

Derim hayatı boyunca yaşamadığı kadar büyük bir karmaşa yaşıyordu. Kıza bağımlı olmuş gibi hissediyordu. İntikam planı en başta attığı adımdı ancak artık ne yapmaya çalıştığı hakkında kendisi de tam olarak emin değildi. Kızın hayatını zindana çevirmekti amacı. Şimdi kızın tarafından bakınca bunda başarılı olmuş görünüyordu Derim. Kız mutsuzdu. Yüzü hiç gülmüyordu... Derim'e mahkumdu ve onun haberi olmadan tek adım atamazdı.

Bununla birlikte kız sürekli an kolluyordu. Kısacık bir anda bile, en ufak açığı değerlendirip kaçma teşebbüsünde bulunacağı o kadar belliydi ki bu ümidi hiç yok olmamıştı. Bunu kızın gözlerinde görebiliyordu. İşte bu durum Derim'in uykularını en çok kaçıran yegane sorundu. Kız boyun eğmediği gibi başkaldırmaktan da geri durmuyordu. Derim'in sıkı kontrolü olmasa belki de kız bir yol bulabilirdi ama Derim her kapıyı kapamıştı. Kolundaki bileziğe rağmen evin bahçesinden yarım metre ötesine geçmeye izin vermemesine rağmen her an birini mutlaka kızın tepesine dikiyordu ki bu kişi genellikle Baho oluyordu. Kızın an gelip pes etmesini, içinde bulunduğu durumu kabul etmesini ve ona boyun eğmesini istiyordu. Ona boyun eğip hayatının geri kalanını Derim'e

harcamasını istiyordu. Görünen oydu ki bunun için daha çok uzun zaman beklemesi gerekecekti. Kız yakın zamanda direnişinden vazgeçecekmiş gibi görünmüyordu çünkü.

Ancak Derim için en tehlikelisi; hala o e-postaları almaya devam ediyor oluşuydu. Bu demekti ki kızı kurtarmaya çalışan bir kişi de olsa birileri dışarıda hala vardı. Kız bunun varlığını bilse muhtemelen hiç pes etmeyi düşünmezdi, Derim'in arzu ettiği kesinlikle bu değildi. Kız çaresiz ve kimsesiz kaldığını bildiği sürece Derim için ümit vardı. Ganimetini kimseye kaptırmaya niyeti yoktu.

Ağustosun ilk haftasında Paris'e döndüklerinden itibaren Jan'la birlikte İsviçre işini planlamakla geçmişti. Birkaç defa İsviçre'ye gidip gelmişlerdi. Onun ortalarda olmadığı zamanlarda kızın ne yaptığını çok merak ediyordu. Evin içinde her yere yerleştirilmiş olan kameralar Derim evdeyken çalışmazken uzaklaştığı her vakit mutlaka kameraların aktif hale getirilmesini istiyordu. Sık sık kızın ne yaptığını merak ediyor ve kameraları kontrol etmekten vazgeçmiyordu. Kız çoğu zamanını kitap okuyarak düşünceli bir yüzle bahçede dolaşarak geçiriyordu. Kemanın olduğu odaya bir daha hiç girmemişti ve belki de Derim'in en büyük pişmanlık hissettiği ve hayıflandığı hatası, kızın elinden korkunç bir şekilde aldığı kemandı. Bu aslında kıza değil kendisine verdiği bir cezaya dönüşmüştü. Artık evin içinde müzik sesi yankılanmıyordu.

Kız daha önce hücrede yaptığı meditasyonlara devam ediyordu. Bazen kızı izlerken Derim'in bakışları düşünceli bir şekilde dalıp gidiyordu. Kadınların çoğu yoga benzeri meditasyonlar yaparken kızın neden Tai Chi'yi tercih ettiği de başka bir merak konusuydu. Bunu da soramamıştı elbette. Kızın ters bir cevap vereceği aşikardı ve ona bu şansı vermek istememişti. Kızla ilgili o kadar çok soru sormak istiyordu ki ama hepsini yutuyordu. Kız uzlaşmaya açık değildi ve sorduğu sorular, ya sessizliğinde cevapsız kalıyordu ya da ters bir şekilde bakmasının ardından cevapsız kalıyordu.

Öte yandan genç kız, Derim'in düşündüğünün aksine

ümit etmek konusunda artık o kadar güçlü değildi. Dört aya yakın bir süre geçmişti ve hala ona ulaşamamışlardı. Gönderdiği mesajı aldıklarından emindi ve neden hala Derim Akhan'a doğal olarak da ona ulaşamadıklarını anlayamıyordu. Kimi zaman ümitsizliğe kapıldığı bir gerçekti ve bu duygudan hızla uzaklaşmaya çalışsa da yalnızca kendisinin bildiği üzere nadir de olsa bu duyguyla başa çıkamadığı anlar da oluyordu. Hareketsizliğe alışkın biri değildi ve bütün günü; her ne kadar kocaman bir ev olsa da evin içinde geçiriyor olmak onu çıldırtma noktasına getiriyordu. İçinde patlayan enerjiyi atmak için ya bahçede yürüyor ya da egzersiz yapıyordu ama onun için yeterli değildi tüm bunlar. En fenası da yaşanan haksızlığa karşı bir şey yapamıyor oluşuydu. O ruh hastasının onu burada zorla tutma sebebi o kadar akıl almaz bir istekti ki ne derse desin adam aldırmıyordu.

Sürekli kontrollü olmak ve tetikte beklemek zorundaydı. Yalnızken bununla başa çıkması biraz daha kolay olsa da Derim Akhan evdeyken ve sürekli gözü üzerindeyken diken üstündeydi. Adamların konuşmalarından anladığı kadarıyla evin içindeki kameralar da o yokken devreye giriyordu. Onu izlediğini anlamayacak kadar saf değildi. Adam her an gözünün üzerinde olduğunu anlatmaya çalışır gibiydi. Bunlarla da bir şekilde başa çıkıyordu ama eve döndüğü zamanki geceler en zoruydu. Çünkü onu kendisinden uzak tutmuyordu ve aynı odayı adamla paylaşmak ve her an gelecek bir hamleyi beklemek gerilen sinirlerine hiç iyi gelmiyordu.

Bazen onun da kendiyle savaştığını görebiliyordu genç kız. Adam, onun kendisine uzak davrandığı çoğu zaman sinirden kuduruyordu ve kendisine yediremediği için aynı tepkilerle karşılık veriyordu. Kız yılmıyordu ama adam içinde neyle savaşıyorsa bir süre sonra buna yeniliyor ve öfkesini ortaya koyar şekilde kızı çekiştirerek kendisine yapıştırıyordu. Kız bazen kendisini yataktaki yastıklardan farksız görmüyordu. Adam ona resmen yastık muamelesi yapıyordu çünkü kollarını onun etrafına sıkı sıkıya dolarken başını da göğsüne yaslayıp çocuk gibi mışıl mışıl uyuyordu. Bu arada

kızın konforlu bir şekilde uyuyup uyumadığını umursamıyordu bile. Gerçi adama asla itiraf etmek gibi bir düşüncesi yoktu ve hissettiklerinden dolayı kendisine de kızgındı ama rahat uyuyordu. Düşündüğünden çok rahat uyuyordu.

O adam artık savaşı olmaktan çıkmış kızın kendisi ile verdiği savaşa dönmüştü. Adamın istediği şeyi vermek aklının ucundan geçmiyordu. Ona ne boyun eğecek ne yalvaracak ne de istediklerini yapacaktı. Böyle bir düşünce aklından bir salise bile geçmiyordu. Ama adama karşı hissettiği fiziksel çekimi inkar etmesi olanaksızdı. Hayatı boyunca belki de verdiği en büyük savaş bu hislerin belli olmamasına karşı verdiği çabaydı. Adam inkar edilemez derecede çekiciydi. Ve söylemeye dili varmasa da yataktaki performansı kızın aklını başından alıyordu. Böylesine acımasız ve şiddet yanlısı bir adamın nasıl olur da yatakta bir kadının ihtiyacı olabilecek tüm şefkati ve özeni gösterdiğine aklı ermiyordu. Kız çoğu zaman, adamın çift kişilik taşıyan bir ruh hastası olmasından şüpheleniyordu.

Adam Tayland'da kendi kendine vardığı sonuca rağmen döndüklerinden beri sevişme girişiminde bulunmamıştı. Belki bunu kendisinin başarılı şekilde oynadığı soğuk ve uzak tavırlarından dolayı yapmamıştı, belki de kendisinin ona gitmesini bekliyordu ki ölse bunu yapmazdı. Ama tetikte beklediği bir gerçekti ve adam böyle bir girişimde bulunduğu vakit nasıl tepki verirdi emin olamıyordu. Gardını indirmiyordu elbette fakat eyleme geçtiği anda "Hayır" diyecek gücün içinde olmadığını çok iyi biliyordu. İşte onu en fazla hırpalayan bu duygu idi.

Kendisiyle savaşıyordu ve gün geçtikçe kendisine karşı hissettiği öfke boyunu aşar hale geliyordu. Onu tutsak etmiş, şimdi değilse bile daha bir ay öncesine kadar ona her türlü zulmü göstermiş, aşağılamış birine karşı hissettiği bu çekim sinirden kudurmasına yol açıyordu. Bazen ciddi ciddi Stockholm Sendromu benzeri bir duyguya kapılıp kapılmadığını sorguluyor ancak bu fikirden hemen uzaklaşıyordu. Bu düşüncesinde haklı olsa diğer zamanlarda da adama karşı

bir yumuşama hissederdi ki ona karşı olan kini ve nefreti hiç tükenmiyordu. O zaman bu saçma fiziksel çekim neyin nesiydi buna bir açıklama getiremiyordu işte. O anlarda kızların yanında olmayı ve bu duygularını onlarla sorgulamayı öylesine istiyordu ki tek başına çıkamadığı bu soruna mutlaka bir açıklama bulacaklarını düşünüyordu. Ancak yalnızdı. Konuşacak kimsesi yoktu ve ilk defa kendisini bu derece yalnız hissediyordu. Üstelik bu duyguya hiç alışkın biri olmayan kendisi yaşıyordu bunu.

Özledikleri burnunda tütüyordu ve kimi zaman özleminden dolan gözleri, sızlayan burnu eğer kendisine hakim olamasa uzun sürecek bir ağlama krizine yol açabilirdi. Yine de sabırlı olmak için dişlerini sıkıyor ve benliğinin bir parçası olan o inada tutunuyordu. İnadın bittiği yerde, elinde hiçbir şeyi kalmayacaktı ve bunun düşüncesi bile katlanamayacağı en büyük hüsrandı.

***

Eylül Sonu

Derim böyle bir savaş yaşamamıştı. Hatta böylesine bir savaş görmemişti de. İki aya yakın zamandır kız ona doğru bir milim bile adım atmamıştı. Geçen iki ay boyunca çoğu zamanını evden uzakta geçirmişti. İsviçre'deki işi başarıyla sonuçlandırmışlardı. Uzun saatler ve günler boyunca Jan'la birlikte yaptıkları plan üzerinde çalışmış, adamların hepsini koordine etmişler, haftalar süren planlamaların ardından operasyonu gerçekleştirmişler ve herhangi bir badire yaşamadan kolay kolay kimsenin başaramayacağı bir soygun gerçekleştirmişlerdi. Elbette bu soygun büyük yankı uyandırmıştı. Günlerce Avrupa basını bu haberle çalkalanmıştı ancak sorumlulara ulaşılamamıştı.

Çalınan elmasların yüzde yirmisini tıpkı söz verildiği gibi almış ve kasasına koymuştu. En yoğun dönemlerinden birini yaşamıştı. Sık sık kendi şirketine gitmiş, Lee ile görüşmeler

yapmış ve kesintisiz devam eden saldırıların nasıl savuşturulduğunu dinlemiş, bu arada bunu düzenleyene karşı öfkesi katbekat artmıştı. Üstelik Paris'te dolaşırken izlendiğini de bilerek yapmıştı bunu. Şirketten çıkışında her defasında farklı taktiklerle peşindekilerden kurtulmuştu. Adamlarının faydası inkar edilemezdi. Her defasında Derim'in eve dönüşünde kimsenin peşinde olmadığından emin olmuşlardı. Derim bu kaçma kovalamacadan ve peşindekinin ısrarından bıkmıştı ama o da en az karşı taraf kadar inatçıydı. Hele ki kıza ulaşabilecek kimsenin varlığını kabul etmesi mümkün değildi. Kız evinde güvende ve herkesten uzaktı ki bu da Derim'i rahatlatan yegane şeydi.

NanXing gerginliğinin üzerine bir de evde geçirdiği zamanlarda kızdan beklentilerini tatmin eden bir yaklaşım göremedikçe adeta baruta dönmüştü. Herhangi bir şey onun fitilini ateşlemeye yeterliydi. Kız ona doğru adım atmadığı gibi kızı bulmaya çalışanın da kararlılığı Derim'i çok nadir de olsa paniğe sürüklüyordu. Neredeyse beş aydır kız yanındaydı ama en başında oldukları noktadan bir santim bile ileri gidememişlerdi. Kız hayatında gördüğü en inatçı varlıktı. Onu neyin yıldıracağını hala bulamamıştı ve bu çözülemeyen bulmaca Derim'in öfke nöbetleri geçirmesine yetecek nitelikteydi.

Son üç gündür Malta'daydı ve o gün eve döndüğünde her zamanki o düşmanca bakan gözler üzerine çevrildiğinde onun da zihin deposunda zor zamanlar için saklamaya çalıştığı sabrı artık tükenmişti. Kaşlarını çatarak kıza baktı. Onunla sevişmeyi deli gibi istiyordu. Kızla en son yatmasının üzerinden iki aydan fazla zaman geçmişti ve bu düşünce bir an bile aklından çıkmamıştı. Çıkmadığı gibi buna saplanıp kalmasından dolayı kendisine hissettiği öfke de katlanarak büyümüştü.

Sırf bunu aşabilmek için bir gün evvel Malta'da gözüne kestirdiği Avrupa sosyetesinden bir kadınla saatlerce flört etmişti. Kadını akşam yemeğine çıkarmış, ardından geceyi devam ettirmek için içki teklifiyle kadını kendi otelinde-

ki süitine çıkarmıştı. Kadın tüm gece ona istediği sinyalleri vermişti. Kadın da istekliydi ve sık sık onu okşamasına ya da öpmesine sesini çıkarmamıştı. Hatta kadının önünde soyunmasına ve şehvetli bakışlarla onu tahrik etmesine de izin vermişti. İşi daha da ileri götürüp dakikalarca öpüşmüş, sevişmeye de başlamıştı. Ancak Selin'in görüntüsü bir türlü gözünün önünden gitmemişti. Delirmek üzereydi. Sırf bu düşünceyi kafasından atabilmek için kucağındaki kadına daha çok saldırmış delicesine öpmüştü. Onun sert tavırlarından dolayı kadın kendinden geçmek üzereydi ve elini sürekli penisinde dolaştırmıştı ki taş gibi sertlik kadının aklını başından almak üzereydi. Ne zaman ki kadın pantolonun fermuarını açıp elini içeri sokmak üzereydi ki Derim yenilgiyi kabul edip elini hızla kaldırıp kadının bileğini kavrayarak kendisinden uzaklaştırmıştı.

Kadını odasından zorlukla göndermişti. Gerçi suratından anladığı kadarıyla bundan hiç hoşlanmamıştı ama Derim'in umurunda bile değildi. Ardından kadehleri peş peşe yuvarlayarak tabletinden kameraları açıp kızı izlemişti. O saatte beklenildiği gibi uyuyordu ve Derim kızın kendi yatağında uyurken onun neden uzakta olduğuna anlam verememişti. Ertesi gün soluğu Paris'teki evinde almıştı.

Ve şimdi karşılaştığı manzara ona kin duyan ve düşmanca bakan gözlerdi. Üst üste yaptığı geri dönülemez hatalara rağmen; kızla ilgili peş peşe yaşadığı hüsranlar ve sıfırı tükettiği sabrıyla bu manzara kaldırabileceği en son şeydi. Jan, Derim'in gözlerindeki tehlike sinyallerini fark ettiği anda müdahale etmesinin tam da sırası olduğuna karar vererek ondan önce atıldı ve "Derim acil bir konuyla ilgili seninle konuşmam lazım," dedi salonun ortasında dikilerek.

Kız salondaki kanepede oturmuş boş boş televizyon ekranına bakıyordu. Derim ve Jan içeri girdiklerinde yalnızca şöyle bir başını çevirip dik dik Derim'e bakıp gözlerini yeniden televizyona çevirmişti ancak bakışları gördükleriyle hiç de ilgilenmediğini açıkça belli ediyordu. Sırf zaman geçirmek için izlediği belliydi. Derim böylesi bir karşılamayı beklemiyordu.

Elbette kızın kalkıp boynuna sarılmasını beklememişti ama gözlerinde az da olsa bir ışık ve onu gördüğü için minicik de olsa bir ilgi beklemişti. Bu derece ilgisizlik, patlamaya hazır olan öfkesinde bir tutam barut etkisi yapmıştı.

Derim kaşları çatılı, gözlerinden ateş çıkararak kıza hamle yapacakken Jan'ın sesi onu durdurmuştu. Bir an başını çevirip kızgınlıkla baktı ve "Beklesin!" dedi ama Jan ısrarcı bir sesle "Hayır. Acil ve önemli... Şimdi." diyerek üsteledi.

Göz göze geldiklerinde Jan'ın uyaran bakışları kısa da olsa bir nefes almasına, bu nefes sayesinde beynine oksijen gitmesine ve tükendiğini sandığı sabra bir katre de olsa eklemesine neden oldu. Topuklarının üzerinde dönerek salondan çıkarken Jan da kendisini takip ediyordu. Üst kattaki çalışma odasına kadar ikisi de konuşmadılar. Derim odaya vardığında sinirle bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlamıştı.

"Neden bu kadar inatçı?" diye öfkeyle bağırdı.

"Çünkü kalbi kırık!"

" İki aydır iyi hissetmesi için her şeyi yaptım!"

"Derim! Kızı fahişe olarak lanse ettin. Tayland'da neler olduğunu biliyor, kendi gözleriyle gördü. Onun gibi birinin tüm bunları normal şeyler gibi kabul etmesini bekleme. Öncesinde olanları hatırlatmama hiç gerek yok sanırım. Ayrıca hala burada tutsak olduğunu da biliyor."

"Tutsaklığını bitirirsem burada duracağını mı sanıyorsun?" diye haykırdı Derim.

"Durmayacağını ikimiz de biliyoruz. O zaman sabırlı ol!"

Derim ellerini saçlarından geçirdi ve sinirli adımlarla pencerenin önüne ilerleyerek dışarı baktı.

"Sabrım tükeniyor, " diye mırıldandı yılgın bir sesle.

"Tükenirse ve yeniden bir hata yaparsan geri dönüşü yok biliyorsun. Yaptığın hatalar öfkene yenildiğin için oldu. Sen kontrollü bir adamsın, buna izin verme."

"Her konuda kontrollüyüm ama söz konusu o olunca olmuyor."

Derim şimdi tam da sızlanan bir çocuk gibiydi. Jan hafifçe gülümsedi.

"İlk defa böyle bir şey yaşıyorsun. Bocalaman çok normal."

"Bu konuda uzmanmış gibi konuşma benimle!"

Derim hızla deliye dönüp Jan'a patlamıştı.

"Hangi konuda?" diye sordu Jan masum bakışlarını karşısındaki adama dikerek.

Derim ağzını açarak tam bir şeyler diyecek gibi oldu, duraksadı, ağzı geriye kapandı ve sinirli bakışlarını odanın içinde dolaştırırken elini boşlukta salladı.

"İşte onun gibi birisi konusunda."

Jan, kıkırtıya benzer bir ses çıkarıp deri koltuklardan birine oturarak geri yaslandı. Bir ayağını kaldırarak diğer dizine yasladı.

"Hadi şuradan birer kadeh içki ver ve sakinleş. Biraz konuşalım. Yemeğe kadar sen de sakinleşirsin."

Derim o krizi Jan sayesinde atlatabileceğini kabullenerek içkilerin sıralandığı dolaba ilerledi. Birer kadeh içki hazırlayarak birini Jan'a uzattı ve onun karşısına oturdu. Birkaç yudumu sessizlik içinde tükettiler.

"Dün gece yanında biri varmış."

Derim, Jan'ın sesiyle kirpiklerini kaldırıp adama dik dik baktı. "Beni mi takip ettiriyorsun?"

Jan gülümseyerek başını iki yana salladı. "Biraz oyun oynayalım diyecektim, nerede olduğunu sorduğumda çocuklar meşgul olduğunu söylediler, " dedi imalı bir tonla.

Derim yüzünü buruşturdu.,

"Nasıl geçti?"

"Yatmadım! Eğer onu soruyorsan." Jan'ın düz bir tonla sorduğu soruya aksi bir sesle karşılık vermişti.

"Ben yemeği sormuştum ama madem sen kendin söyledin... Neden?"

"Canım istemedi."

Jan eğlendiğini belli eden bir kahkaha attığında Derim de öldürecek gibi bakmaya başladı adama.

"Dün gecekini canın istemedi ama şimdi aşağıdakinin etrafında dolanasın var sırf seninle yatsın diye."

"Onunla farklı oluyor."

Derim'in ağzının içinde söylenircesine sarf ettiği kelimelere, Jan kaşlarını kaldırarak sorarcasına baktı. Bu itirafa şaşırmıştı.

"Nasıl? Ne farkı?"

"Bilemiyorum işte..." dedi Derim aksi bir sesle omuz silkerek. "Tarif edemiyorum ama daha önce yaşadığım bir şey değil. Farklı oluyor işte. Tam bir tatmin yaşıyorum. Daha önce hissetmediğim bir şey."

"Sence aşık olunca mı böyle hissediliyor?"

"Aşık değilim!" diye kükredi Derim, Jan'ın sorusuna. Oturduğu koltukta neredeyse havaya sıçrayacaktı. Jan başını geri çekip hayretle baktı adama.

"Değilsin! Peki olsan anlar mısın? Daha önce hiç aşık oldun mu? Ben olmadım mesela. Nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum tam olarak. Sen tarif edebilir misin?"

"Nerden bileyim? Hem aşk denilen şeyin var olduğunu da sanmıyorum. İnsanların uydurması."

"Peki bu senin hissettiğin ne o zaman? Öncekilerden farklı diyorsun. Daha önce hissetmediğin bir şey olduğunu söylüyorsun?"

"Ne bileyim? Belki de yüzde yüz ten uyumu dedikleri şeydir."

"Diğerleriyle ten uyumu olmamış mıydı?"

"Olup olmadığına bakmadım. O sırada sadece tek bir şeyi düşünüyor oluyorum."

Derim alaycı bir küçümsemeyle baktı Jan'a.

"Aletini bir an evvel sokacak yere odaklanıyorsun!"

"Sen öyle yapmıyor musun?"

Jan omuz sikti, düşünceli bakışlarını masaya indirdi. Elindeki kadehi çevirirken tam olarak ne yaptığının farkında değildi.

"Çoğu zaman. Sanırım bir an evvel sonuca ulaşmayı düşünüyorum. Sonuçta kadın kadındır öyle değil mi?"

"Öyle olmadığını hissetmeye başladım, " dedi Derim alçak bir tonla düşünceli şekilde konuşmuştu bu kez.

"Nasıl yani?" Jan merakla ona bakıyordu.

"Dün gece denedim işte. Ortam uygun, her şey hazırdı. O da çok istekliydi ama benim ona karşı isteğim olmadı. Sertleştim ama canım onun içine girmek istemedi."

"Çünkü aşağıdakini düşünüyordun."

"Onu seninle tartışmayacağım!"

Derim'in huysuz bir tavırla aksileşen sesine Jan gözlerini iri iri açıp "Aha!" diyen bir nidaya karşılık verdi şaşkınca. "Onu benimle konuşmuyorsun! Oysa şimdiye kadar birbirimizle hep konuştuk daha öncekileri."

"Onu seninle konuşmayacağım!" dedi Derim bastırarak. Kirpiklerinin altından Jan'a uzatmamasını ister gibi dik bakıyordu.

Jan başını salarken düşünceli gözlerle Derim'in yüzünü izliyordu.

"İlginç! Tüm bunlara rağmen aşık olmadığını söylüyorsun..." Dudağını bükerek geriye yaslandı. "Doğrusu bunun ne olduğunu bilmek isterdim. Bir uzman olsa, nasıl adlandırırdı bu durumu acaba?"

"Sikerim uzmanını! Bir bok diyeceği yok! Bu sadece seks! Bu sadece..."

Derim tıkanıp kalmış gibi susunca Jan üsteler gibi baktı ona. Derim yüzünü buruşturdu ve yine aksi bir sesle devam etti. "Sadece ters davrandığı için böyle hissediyorum. Avcı içgüdüsü bu. Av ne kadar zor olursa tatmin duygusu o kadar yüksek oluyor bence."

Jan dudağını bükerek " Öyle olsun," der gibi baktı ama bu açıklama onu çok tatmin etmiş görünmüyordu.

***

Ekim 2019
İstanbul

Eğitimli biri her türlü sorunla başa çıkmanın bir yolunu bulurdu. Bazen ümitsiz zamanlarda son bir çare bulabilir

bazen de acımasız gerçekle yüzleşmeye hazır olurdu. Avcı henüz acımasız gerçekle yüzleşmeye hazır değildi, o yüzden elinde kalan son çarelerin hepsini tüketmeye hazırlanmıştı. Aradan geçen beş ayda eller tutulur hiçbir şeye ulaşamamışlardı ve hepsinin gecesi gündüzüne karışmıştı. İstanbul ve Ankara'daki bilişimciler bıkıp usanmadan Derim Akhan'ın sistemlerine girmeye çalışıyorlardı ancak elle tutulur bir başarı elde edilememişti.

Ellerindeki bilgiler adama ulaşmaya yetmiyordu ve adamın konumunu hala belirleyememişlerdi. Resmi hiçbir işlem yapamıyorlardı ve birçok konuda elleri kolları bağlı kalıyordu. Hayatlarının en zor dönemini geçiriyorlardı ve hiçbiri de henüz pes etme taraftarı değildi. Yüreğinde hissettiği ağırlık her geçen gün artarken sakin olmaya çalışmak ve akıl sağlığını koruma çabası azalıyordu. Her yeni güne bir umutla uyanıyor, minik de olsa bir ilerleme kaydedeceklerine inanarak bildiği her yöne saldırıyordu. Her gün bu ümitlerin yerle bir olmasıyla günü sonlandırıyor ve döngü ertesi gün yine aynı şekilde devam ediyordu. Takati kalmamıştı ve o gün aniden aklına gelen çare için yollara düşmüştü.

Avcı sokaklara alışıktı. Zamanının çoğunu sokaklarda geçirdiği içindi belki de. Ele avuca sığmayan özgür benliği buna uygundu ve yıllar önce bu seçimi kendisi yapmıştı. O, sokakların efendisiydi. Bu şehrin her sokağında mutlaka tanıdığı biri karşısına çıkardı. Ya bir trafik polisi ya bir otoparkçı ya bir esnaf ya bir kağıt toplayıcı ya bir koruma görevlisi ya da bir dilenci... Ne iş yaptığının ya da kim olduğunun önemi yoktu, herhangi bir sokakta Avcı mutlaka birini tanırdı. Onları gerektiğinde kullanırdı da. Tek bir telefonuyla iki dakika içinde on kişiyi bir araya toplayabilirdi. Bu şehrin tüm sokaklarına hakim olduğunu düşünüyordu ve bu düşüncesini yalanlayacak tersi bir durum daha önce hiç yaşanmamıştı.

Selin'in evine yapılan baskın sonrası sokaktaki kameraların sistemine girilip tüm görüntülerin silinmiş olmasına rağmen gelenlerin nasıl birileri olduklarını da sokaktaki adamlardan öğrenmişti. Siyah kar maskeli profesyonellerin

yüzünü kimse görememişti ama kaç kişi oldukları ve kızı nasıl götürdüklerini öğrenmişti. Çalıntı çıkan minibüse rağmen plakayı da sokaktakilerden almıştı. Zaten her şey yalnızca beş dakika içinde gerçekleştirilmişti. Onun canını en çok sıkan şey ulaşılamayan bir düşmana karşı verdikleri savaştı. Haklarında onu çok tatmin etmeyen bilgilere ulaşmak yeterli gelmiyordu Avcı'ya. Bu onu delirtiyordu çünkü daha önce başlarına gelmiş bir şey değildi.

Üzerinde oturduğu motosikleti, tehlikeli makaslar atarak araçların arasında hızla sürerken yapmak zorunda kalacağı şey adeta son ümidiydi. Tutunabileceği tek dala doğru o anda hareket ediyordu ve bu görüşmeyi özellikle tek başına yapmak istemişti. Konuşmasını istediği kişinin başka kimsenin yanında ona açık olmayacağını biliyordu ve tüm riskleri minimize etmek yapılması gereken en mantıklı hareketti. Otoyolda ilerlerken yan yollardan birine hızla giriş yaptı ve geniş caddede yeniden hız kesmeden motora yüklendi. Maslak'ı geçtikten sonra Sarıyer istikametine yöneldiğinde hedefe yaklaştığı için biraz gerginleşmişti. Nasıl bir tepki alacağını bilemiyordu ve bilinmeyen durumlar da Avcı'yı gererdi.

Sahile vardığında motorun güçlü sesi etrafta yankılandı. Sağındaki deniz öyle güzel görünüyordu ki bir an durup kokusunu derin bir nefesle ciğerlerine çekmek istedi ancak kaybedecek vakti yoktu. Yeniden motora yüklendi ve gürültülü motor sesi caddede yankılandı. Ara sokaklara vardığında hızını biraz azaltmıştı. Sokaklar insan kaynıyordu ve herhangi birine zarar vermemek için hızını daha da düşürdü. Hedefi olan mahalleye girdiğinde dar yoldan motoru sürerek birkaç sokağı geçti ve nihayet asırlık bir çınarın gölgesinin bahçesini kapladığı kahvenin önüne gelince motoru durdurarak üzerinden indi.

O, kaskını çıkarırken kahvenin kapısındaki kişi de hoşnut olmayan bir yüzle ona bakıyordu. Kaskı motorun üzerine bırakıp elleriyle koyu renkli saçlarını düzeltirken yüzünü de ona çevirmişti. Birkaç saniye birbirlerine baktılar ve kahvenin önündeki kişi elindeki tespihi sıkıntıyla bir tur çevirip

çenesiyle bahçenin ucundaki boş bir masayı işaret etti.

"İki çay getir lan," diye başını kahvenin içine doğru çevirerek bağırdı.

Avcı gösterilen masaya ilerlerken o da arkasından geliyordu. Karşılıklı tahta sandalyeleri çekerek küçük masaya oturdular. Çaylar gelene kadar ikisi de yalnızca birbirlerine bakmakla yetindiler. Çırak, çayları önlerine bırakırken merakla ikisine bakmıştı ancak patronunun yanında ağzını açamayacağı için ses etmeden uzaklaşmıştı.

"Ne istiyorsun yine?"

"Yardımına ihtiyacım var İbo," dedi Avcı düz bir sesle.

"Zaten ettim," dedi İbo yüzünü buruşturarak. "Bıraktığın paket bana zulümden başka bir şey değil. Daha ne yapmamı istiyorsun ki?"

"Sen ne zaman ihtiyaç duysan ben sana koştum ama."

"Eee her zaman da karşılığını aldın," dedi İbo duraksamadan lafı yapıştırarak.

"Bu seferki öyle değil. Hayat memat meselesi."

"Son yardım için de öyle dedin Deniz!"

Uyaran bir tonla "İbo!" diyen Avcı sesini yükseltti. Etraflarındaki birkaç kişi başlarını onlara çevirince Avcı ses tonuna hakim olmaya çalışarak başını hafifçe İbo'ya eğdi ve sesini alçaltarak devam etti. "Kardeşim söz konusu. Yardımına ihtiyacım var... Lütfen."

"Nasıl bir yardım istiyorsun?" İbo biraz yumuşamış gibiydi ancak temkinli bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu Avcı'ya.

Avcı cebindeki küçük belleği avucunun içine alarak masaya elini koydu ve avucunu açarak İbo'ya baktı.

"Bunun içindeki bilgilerdeki kişiye ulaşmamız lazım."

İbo boş boş Avcı'nın avucunun içine baktı. Yüzü öyle ifadesizdi ki tıpkı yüzü gibi ifadesiz bakan gözlerini Avcı'ya kaldırdı.

"Bu sizin işiniz değil mi? İstihbarat ulaşamıyorsa ben nasıl ulaşacağım?"

Avcı kınar gibi çenesini hafifçe yana eğdi ve yan gözle

İbo'ya bakarken belli belirsiz gülümsedi.

"Birbirimizi kekleyecek miyiz şimdi? Bunca sene sonra?"

"Açık konuş Deniz! Geldiğinden beri bana laga luga yapıyorsun. Ne istediğini açıkça söyle?"

Avcı derin bir nefes alıp dışarı bırakırken bakışlarını etrafını kontrol edercesine çevrede dolaştırdı ve dirseklerini küçük masaya dayayarak İbo'ya doğru eğildi. Henüz ikisi de çaylarına dokunmamışlardı.

"Bak asla yüzüne vurmadım. Bildiğim halde bilmezliğe yattım. Çünkü bu tür işlerin nasıl olduğunu bilirim..." İbo sorarcasına ona bakarken gözlerini kısmıştı. "Invictus'la bağlantın olduğunu biliyorum. Bütün dünya onu ararken de burnumuzun dibinde olduğunu biliyordum ama peşine düşmedim. Sırf senin için düşmedim. Çünkü onun senin için önemli olduğunu biliyordum. Bize bir zararı dokunmadığı için de salağa yatmayı tercih ettim. Ağzımı açıp kimseye bir şey söylemedim. Ama şimdi ona ihtiyacım var ve beni ona sen götüreceksin!"

"Orda bir dur sen!" dedi İbo elini kaldırıp avucunun içini tıpkı geçmemesi gereken bir duvar gibi Avcı'ya gösterirken gözleri kora dönmüştü.

"Şimdiye kadar seni yarı yolda bırakmadım, eyvallah sen de beni bırakmadın. Serserilere ne zaman ihtiyacım olsa hemen yolladın, hakkını ödeyemem. Ama o iş ayrı Deniz. Onu hiçbir şeye karıştırma."

"İbo! Anlamıyor musun? Hayat memat meselesi diyorum, " diyen Avcı sesini alçak tutmaya çalışsa da öyle çaresiz ve hırslı çıkıyordu ki sesi, İbo her zaman kendisine hakim olan adamın her an bir sinir krizine tutulacağını düşündü. Avcı gözlerini yumup yeniden derin bir nefes aldı. Kendisini toparlamaya çalıştığı belliydi.

"Bak... Bu kadar önemli olmasa bu konuyu açmazdım bile. Sana güvenirim. Sen de bana güvenirsin biliyorum. Güvenini boşa çıkaracak hiçbir şey olmayacak. Bizim bilişimdekiler bu piçe ulaşamıyorlar ve benim için çok önemli olan biri şu an o adamın elinde. Aylar geçti, dişe dokunur bir şey

elde edemedik. Kardeşim o benim, anlıyor musun? Hayatta bile olduğunu bilmiyoruz! Kardeşimi kurtarmam lazım ve bunun için de o adama ulaşmam lazım. Ölü ya da diri onu geri almam lazım."

Avcı, düşük omuzları ve masaya inen üzgün gözleri eşliğinde birkaç saniye sustu. Başını yeniden yavaşça kaldırdı ve çaresiz bakışlarını İbo'ya dikti.

"Cesedini dahi olsa onlara bırakamam. Yapamam İbo... Vakit kaybediyoruz. Bizimkilerin daha kaç zaman uğraşacakları belli değil. Önünde sonunda belki bir delik açacaklar bu herifin sisteminde ama benim bunu bekleyecek ne takatim var artık ne de vaktim. Çok bile vakit kaybettik... Lütfen... Beni Invictus'a götür."

İbo kabul etmez gibi başını iki yana sallayınca Avcı yeniden atıldı. "Tamam... Dediğin gibi olsun. Beni götürme, sen bu bilgileri ona ver, herifin sistemini delerse alabildiği her şeyi bana ulaştır. Ben buna da varım."

Bu kez İbo başını Avcı'ya eğdi ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı. "Neredeyse iki seneyi geçti, çıktı oyundan. Herkes onu unutmuşken yeniden peşine düşmelerine izin veremem."

"Peşine düşmeyecekler... Bak istersen yirmi dört saat koruma veririm. Sen ne istersen her şart kabulüm yeter ki bana vakit kaybettirmeden bir an evvel şu herifin sistemine girelim. Onun istediği her şartı kabul ederim. Tek istediğim bir an evvel şu sisteme girip artık doğru düzgün bir bilgiye ulaşabilmek. Bana bunu versin, ne isterse kabulüm. Gerçekleştirmek için tüm gücümü kullanırım. Bak Ağaner'i de katıyorum işin içine. Onun adına söz verecek kadar önemli bir konu bu bizim için. İstediği her şeyi Ağaner de sağlayacak ona. Bu da sana benim sözüm olsun."

İbo kaşlarını havaya kaldırdı hayretle.

" MİT Başkanı her istediğini verecek?"

Avcı hızla başını salladı yukarı aşağı. "Eğer emin olmak istiyorsan, şimdi hemen senin yanında arayayım, al sözünü. Ne isterse kabulümüz. Tek istediğim acil bilgi."

İbo bir süre düşünceli gözlerle Avcı'yı süzdü. Avcı sabırsızca İbo'nun yüzüne bakıyordu bir cevap alabilmek için. Nihayet İbo başını sallayarak konuşmaya başladı.

"Benden yana tamam. Ama önce onunla konuşmam lazım. Peşime birini takma, takarsan istediğine ulaşamazsın."

Avcı hızla başını iki yana salladı. "Taksaydım daha önce takardım. Sana güveniyorum. Ama uzatma. Hemen konuşman ve benim hemen bilgi almam lazım."

İbo masanın üzerindeki belleğin üzerine avucunu kapayarak parmaklarını kıvırdı ve aniden yerinden kalktı. "Peki o zaman, hadi sen git, ben sana haber ederim." Tam bir adım atmıştı ki geriye döndü. "Ne tür bilgiye ihtiyacın var öncelikle?"

"Adamın konumu önceliğimiz. Tek isteğimiz adamın yerini tespit etmek."

İbo başını salladı. "Tamam. Haber edeceğim sana."

"Eyvallah."

Deniz Avcı'nın minnet dolu ses tonuna İbo sıkılmış bir yüzle elini boşlukta sallayarak, bahçeden çıkıp aracına doğru ilerledi. Arabaya binmeden kahvenin içine seslenmişti.

"Lan çırak, ben gelirim birkaç saate. Sen göz kulak ol buralara."

"Tamamdır usta," diye bağırdı çocuk içeriden koşturarak kapıya çıkarken.

Avcı, İbo'nun ardından motoruna ilerledi. Az da olsa içinin rahatladığını hissediyordu. İbo'yla bir gün bu konuyu konuşacağını hiç düşünmemişti ama çaresizlik elini kolunu bağlayınca yapmak zorunda kalmıştı. İbo'nun bağlantısını çok önceleri fark etmişti ama hem İbo'ya güveni nedeniyle hem de ülkesine karşı herhangi bir kötü niyetli adım görmeyince olayı akışına bırakmıştı. Aslında her istihbarat mensubu gibi bir gün lazım olacağını düşünerek sessiz kalmayı seçmişti ve bugün o gündü. Şu an Invictus'un yeteneklerine ihtiyacı vardı ve kim olduğu umurunda bile değildi. Şu an Avcı, canını bile verecek konumdaydı.

***

2001
Irak

Mehmet Aydar, elindeki şifreli mesajı okuduğunda kalbinin tam ortasında hissettiği kahredici acı sonrası, koca bedenini taşıyamayan dizleri kırıldı ve arkasındaki koltuğa çökercesine oturdu. Sırtını sert bir şekilde koltuğun arkasına vurdu ama o bunu fark edemeden boş gözlerle elindeki kağıda bakmaya devam etti. Okuduklarının gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. Bir an koca dünyada kendisini yapayalnız hissetti. Böyle bir duyguyu daha önce hiç yaşamamış gibiydi. Oysa o askerdi, şimdiye kadar onlarca kayıp vermişti. Gözlerinin üzerinde birçok evladı şehit düşmüştü ve her birinin acısı hala ilk günkü gibi yüreğinde saklı duruyordu. Ama şimdiki acı hiçbirine benzemiyordu. Bu bambaşka bir şeydi. Bu kaybolmak gibi sahipsiz kalmak gibi koca dünyada yapayalnız, tek başına olmak gibiydi. Dünyası başına yıkılmıştı.

Mesaj, MİT Başkanı Sezgin Karacı'dan geliyordu. Ahmet Soylu'nun ailesi ile birlikte bir kazada öldüğünü, bir önceki gün cenazelerin kaldırıldığını, görev süresi bitene kadar ülkeye dönmemesini ve bundan sonra yalnızca kendisiyle irtibatta kalması gerektiğini yazıyordu.

Mehmet Aydar'ın okuduğu kelimeler birbirine girmişti. Can dostu, kardeş bildiği, en yakını olan adam ölmüştü. Hem de bir kaza sonucu ölmüştü. Ne kazası olduğunu, bunun nasıl olmuş olabileceğini düşünemiyordu bile şu an. Gördüğü tek kelime "ölmek" kelimesiydi. Bu, yok oluş demekti... Bu, bir daha onu göremeyecek olması demekti... Bu; bir daha dertleşemeyecek, sıkıca sarılamayacak, birbirleriyle dalaşırken kahkahalar atamayacak demekti... Bu; bir daha sırtını güvenle kimseye yaslayamayacak demekti... Bu yapayalnız kalmak, biçare olmak demekti... Gözlerine dolan yaşları durduramıyordu. O ki şimdiye kadar neler görmüş, neler yaşamış adamdı; bir kez bile gözlerinin dolmasına izin vermemişti ancak şimdi gözyaşlarını tutamıyordu. Yaşlar sıra sıra yanağından akarken omuzlarının sarsıldığını hissetti. Koca bedeni artık tutamadığı

hıçkırıklarla sarsılırken avucunda tortop ettiği kağıdı tutan eli dizinin üzerine düşmüştü.

"Ahmet!" diye inledi dudaklarının arasından. "Ahmet'im!" dedi acı dolu bir sesle. "Beni bi başıma bırakıp nasıl gittin be aslanım!"

Mehmet Aydar dakikalarca odasından çıkamadı. Odaya girerken kilitlediği kapısı birkaç kez vurulmasına rağmen cevap vermedi, veremedi. Her ne varsa ona söylenecek olan; hepsi beklemek zorundaydı. Şu an hissettiği acısını sindiremeden o odadan dışarı adım atacak ne gücü ne de birilerini görmeye takati vardı.

Uzun süre sonra, az da olsa toparlanarak elinin tersiyle yüzünü sildi ve derin bir nefes çekip başını yukarı kaldırdı. Çenesi titrerken yeniden bir krizin geleceğinden korkarak dişlerini birbirine kilitledi. Parmaklarını gözlerinin altında dolaştırıp burun kemerini sıktı ve derin derin birkaç nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Kafasının içindekileri az da olsa dağıtırcasına iki yana salladı. Nihayet başını eğip elinde buruşturduğu kağıdı titreyen parmaklarla yeniden açarak düzeltmeye çalıştı ve yazılanları yeniden okudu. Bu kez zihni daha net, düşünceleri daha berraktı. Kaşlarını çatarak kelimeleri yeniden özümsemeye çalıştı. Ne çeşit bir kaza olduğunu düşünmeye başladı. Hiçbir açıklama yoktu mesajda. Yalnızca acı olan safi gerçek yazılmıştı. Ahmet Soylu ailesi ile birlikte ölmüştü.

Mehmet Aydar'ın çenesi yeniden titredi. Onun hep şehit olacağını düşünmüştü. Bir kazada ölmek nedense Ahmet'e yakıştıramadığı bir ölüm şekliydi. Ahmet de olsa aynısını düşünürdü. Kaşlarını çatarak olayın aslını bir an evvel öğrenmek istedi. Cenazeye bile gidememiş olması, haberin ona bu kadar geç verilmiş olması kabul edebileceği bir şey değildi. Sezgin Karacı ona bu haberi neden daha evvel iletmemişti anlam veremiyordu. Üstelik görev süresi bitene kadar ülkeye dönmemesini ve yalnızca onunla irtibatta kalması gerektiğini üsteler gibi belirtmesi de garip gelmişti.

Ahmet'le en son bir hafta evvel görüşmüşlerdi. Kurulacak birim için yapılan hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu. Ekibe alınacak kişileri bile tek tek inceleyerek seçmişlerdi ve yalnızca seçilen kişilere görev tebliği kalmıştı. Birimin merkezi olacak yere karar vermişler, paravan görünecek şirketin kurulma aşamasına geçmişlerdi. Her şey yolunda gidiyordu ve daha bir hafta evvel Bakü'de buluşmuşlar-

dı. Elbette gizli bir buluşma olmuştu bu. Son birkaç aydır düzenli olarak farklı ülke ve şehirlerde buluşup durumu değerlendiriyorlardı birlikte. Hayatlarındaki en önemli adım için bunca çaba harcayıp bunca fedakarlık yaptıktan sonra saçma bir kazayla her şeyin altüst olmasını kabullenemiyordu Mehmet Aydar. En fenası da Ahmet'in yaptığı fedakarlık sonrası bir devlet töreni ile bile defnedilememiş olmasıydı.

Mehmet Aydar yarım saate yakın düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Nihayet kolay kolay böyle bir şeyi kabullenemeyeceğini idrak ettiğinde aniden yerinden kalkıp gizli hattan MİT Başkanı Sezgin Karacı'yı aramaya karar verdi. Kafasında dönüp duran sorular aksi halde delirmesine neden olacaktı. Masasındaki gizli bölmede sakladığı telefonu eline aldı ve kayıtlı olan iki numaradan birini çevirdi. Diğerini artık bir daha arayamayacağını acı acı düşünürken titreyecek olan çenesini sıkıca kilitledi.

"Başkanım, " dedi sert bir sesle açılan hatta.

"Beni aramaman için pusula göndermiştim, " dedi Sezgin Karacı uyaran bir tonla.

"Konuşmamız lazım."

"Pusulayı aldıktan sonra bunu diyeceğini biliyordum. Ayarlamaları yaptım. Yarın Ankara'ya geliyorsun ancak kimse bilmemeli. Sınırdakiler bilgilendirilecek, giriş çıkışın kaydedilmeyecek."

"Anladım. Yarın oradayım o halde."

"Yeri biliyorsun. Saat 14.00"

"Anlaşıldı."

Telefonu kulağından indirip telefonu tamamen kapadı ve yeniden bölmeye gizledi. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. Bu acıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Ancak içindeki kurt onu kemiriyordu. Kafasındaki sorulara cevap alamadığı sürece huzur bulamayacaktı. Acıyla masasının arkasındaki koltuğa çökerken arkadaşının mezarını ziyaret için Ankara'dan İstanbul'a geçecek vaktinin olup olmayacağını düşünüyordu. Ahmet'in yokluğu yüreğine öyle oturmuştu ki "Keşke senin yerine ben ölseydim, " diye mırıldandı. Karısı ve çocukları gözünün önüne gelince yeniden gözleri doldu. Öylesine birbirine bağlı, mutlu ve muhteşem bir aile tamamıyla yok olmuştu. Bu gerçek hazmedilemeyecek kadar acıydı.

***

Ankara

Mehmet Aydar uzun yıllar boyunca da bunu kabullenemeyecekti. Kafasındaki birçok soruya açıklık getirmişti ve öğrendiği her gerçek sırtına art arda inen darbelere dönüşmüştü. Ertesi gün, önceden ayarlanmış olan gizli görüşme yerinde, MİT Başkanı ile bir araya geldiğinde Ahmet ve ailesinin ölümünün ayrıntılarını da dinlemişti.

"Tüm ekibe titizlikle çalışmalarını tembihledim. Tüm raporların da önce bana gelmesini istedim. Evde yangın çıkmış. Hepsi ölmüşler. Tanınmayacak haldeydi cesetler." Başını üzüntüyle iki yana salladı. "Yangının nedenini araştırdılar. Elektrik kontağından kaynaklandığı anlaşılmış... " Sezgin Karacı başını yeniden iki yana sallayarak manidar bakışlarını Mehmet Aydar'a dikti. "Aslında öyle görünmesi için çabalanmış. Uzmanlar detaylı çalışma yaptılar. Bu sıradan bir elektrik kaçağı değil. Birileri o eve girip düzeneği kurmuş. Bu bir kaza değil Mehmet Aydar. Bu bir suikast. Hem de bütün aileyi ortadan kaldırmak için planlanmış bir suikast."

Mehmet Aydar duyduklarıyla delirmiş gibiydi. İsyan dolu acı bir sesle sesini yükseltti.

"Neden? Eğer suikastsa amaç, neden yalnızca Ahmet'e saldırmadılar. Karısından ve çocuklarından ne istediler?"

"Açıkça gözle görülür bir suikast yapılsa nedeni ve arkasında kimler olduğu sorgulanmak zorunda kalacaktı. Ahmet ordudan istifa etti ve sivil hayata geçti. Görünürde bu böyleydi elbette ama suikast ortaya çıkarsa sıradan birinin neden suikasta kurban gittiğini ve nedenleri araştırılacaktı. Resmi kanalları bırak medya da bu işin peşine düşecekti. Bizim resmi olarak bu işi alenen kurcalamamız şu an mümkün değil. Mecburen sineye çekmiş gibi görüneceğiz yoksa Ahmet'in neden suikasta kurban gittiğinin inandırıcı bir açıklamasını yapmak zorundayız. Bu kez suikastı kimin düzenlediği üzerine spekülasyonlar başlayacaktı ki mutlaka birileri dikkat çekecekti. Oysa kaza süsü vermek ile hem sıradan biri ailesiyle birlikte bir kazaya kurban gitmiş oldu ve dosya kapandı hem de bizim önü-

müz kesildi. Karısı ve çocukları olayın içine dahil etmek de bize bir uyarıydı."

Mehmet Aydar karmakarışık bir yüzle baktı Başkan'a. Başkan derin bir nefes alıp sıkıntıyla başını salladı.

"Açık var Mehmet Aydar. İçimizden biri dışarıya bir şekilde bilgi sızdırdı. Ahmet'in neyle uğraştığını öğrendiler ve engellediler. Hem onu ortadan kaldırdılar hem bizi geriye attılar. Üstüne bir de uyarı çektiler. Yeniden girişirseniz herkesi öldürürüz dediler."

"Kim? Nasıl?"

Hayretle bakan adama Başkan kararlı bakışlarla karşılık verdi.

"Araştırıyorum. Mutlaka bulacağım nerede açık olduğunu. El altından yürütmen gerekiyor bu soruşturmayı, o yüzden zaman alacak. Ancak artık daha sıkı tedbirler alacağız. Bu iş yalnızca seninle benim aramızda devam edecek..."

"Ama Müsteşar? Yani o..."

"Müsteşar'ı şimdilik geride tutacağım. Şu an kimseye güvenemiyorum ve gerçeği ortaya çıkarana kadar bu işi kapatmış gibi görüneceğiz. Sen görev süren dolana kadar gelme ülkeye. Bu arada ben de gerekli olanları yapacağım. Senin dönüşünün ardından çok ses yapmadan yeniden başlayacağız."

"Şimdiye kadar hiç ses yapılmadı zaten."

"Bir yerde açık var Mehmet Aydar!" dedi Başkan sesini hafifçe yükselterek. Adam en az Mehmet Aydar kadar hüsrana uğramıştı ve Ahmet'in kaybı ona da çok ağır gelmişti. Verdiği görevden ziyade bir ailenin yok olmasına neden olmuş gibi hissediyordu. Onca güvenlik tedbiri sanki hiç alınmamış gibi bu kadar saçma bir kazanın planlanmış olmasını aklı almıyordu. Gergin bir tonla devam etti.

"Açığı mutlaka bulacağım. Zaten sayılı kişiydik bu konunun üzerinde. Herkesi tek tek kontrol edeceğim. Hatta bilenlerin en yakınlarındakileri de kontrol edeceğim. Ya birileri bile bile dışarı bilgi sızdırdı ya da büyük bir dikkatsizlik yapıldı. Sorun nereden kaynaklandıysa bulacağım."

"Ama benim koskoca yiğidim gitti. Hem de pisi pisine gitti."

Mehmet Aydar'ın acı dolu sesiyle Başkan başını kaldırıp üzgün gözlerle adama baktı.

"Ben de çok üzgünüm Mehmet Aydar. Ahmet gibi bir askeri,

fedakar bir vatan evladını böyle kaybetmeyi sindiremiyorum kendime. Bütün aile benim yüzümden yok olmuş gibi hissediyorum. Bu vatanın evlatları, vatan hainleri ve düşmanlar tarafından böyle katledildikçe benim yüreğim paramparça oluyor. Bunu hak etmediler. Ahmet şerefli bir adamdı ve onun intikamını mutlaka alacağız. Onun da ailesinin de kanı yerde kalmayacak."

İki adam da acıyla başlarını yere eğdiler. Yan yana oturdukları bankta aralarındaki sessizlik tam da bir ölüm sessizliği idi. Sanki Ahmet'in anısına saygı duruşunda bulunur gibi ikisinden de uzun süre ses çıkmadı ve başlarını kaldırmadılar. Neden sonra Mehmet Aydar kafasına takılan son soruyu sordu.

"Süleyman neredeymiş peki? O ne durumda?"

Başkan, bakışlarını Mehmet Aydar'a çevirirken düşünceliydi.

"Biliyorsun dikkat çekmemesi için fazla koruma koymadık. Evin etrafını çevreleyen duvarlarda güvenlik kameraları vardı ama evdeki yangın, bu sistemi işlemez hale getirmiş. Sıradan birinin sıkı korunması dikkat çekerdi. Süleyman hem şoför hem de yardımcı gibi görünüyordu. Gece yarısını geçtiği için o da uyuyormuş müştemilatta. Süleyman durumu fark ettiğinde çok geçmiş, içeri girmeye çalışmış ancak alevlerden buna fırsat bulamamış. Çok berbat bir halde. Aileye çok yakındı biliyorsun. Ahmet'in korumasından çok, sağ koluydu. Ahmet onu özellikle istemişti ve neden ısrar ettiğini de anlamıştım. Çok sadık ve sağlam bir adam. Fakat tüm ailenin yok olması onu çok sarstı. Bu kolay kolay kabulleneceği bir şey değil tabii. Özellikle onun koruması altında bunların yaşanmasını kabullenemiyor. Çekildiğini söyledi. Cenazelerden sonra memleketine dönmek istediğini ve artık devam edemeyeceğini söyledi. Suçluluk hissediyor. Onun yerinde ben olsam aynı şeyleri hissederdim. Gitmesine izin verdim. Belki birkaç sene her şeyden uzak olursa toparlanabilir ve senin dönüşünde eğer ikna edebilirsek yeniden ekibe alırız. Onu kaybetmeyi istemiyorum ama şu an üzerine gidemem. Dağılmış durumda çünkü."

Mehmet Aydar anladığını belirtir bir ifadeyle başını salladı ağır ağır. Süleyman gerçekten Ahmet'in sağ koluydu. Bundan dokuz yıl önce Ahmet doğuda görevliyken Süleyman, Ahmet'in emir eriydi. Kimsesiz genci, Ahmet orduda kalması için ikna etmiş özel

eğitime tabi tutmuştu. Sonrasında nereye giderse gitsin mutlaka Süleyman'ı da yanında götürürdü. Ahmet evlenirken de Süleyman yanındaydı, çocukları doğduğunda da. Hatta çocuklar için Süleyman vazgeçilmez bir abiydi.

Mehmet Aydar şimdi onun neler hissettiğini o kadar iyi anlıyordu ki. Kimsesiz Süleyman, asıl şimdi kimsesiz kalmıştı çünkü ona bir aile veren Ahmet Soylu artık yoktu. Tüm ailesi ile birlikte bu dünyadan göçüp gitmişti. Mehmet Aydar, şu anki ruh haliyle Süleyman'la yüzleşebileceğini sanmıyordu. Onu teselli edecek tek bir kelimenin bile ağzından çıkabileceğinden şüpheliydi. Süleyman'la görüşmeyi resmi şekilde ülkeye döndükten sonraya bırakacaktı. O vakte kadar hem Mehmet Aydar hem de Süleyman biraz daha toparlamış olacaklardı.

17. BÖLÜM

Ekim 2019
İstanbul

"Hayır!" diye haykırdı Karan.

Her zamanki gibi devasa salonun ortasındaki oturma grubunda Sina ile yan yana otururken karşılarında oturan İbo'nun sözlerinin ardından yerinden fırlamıştı. Sina sakin gözlerle ona baktı.

"Karan... Lütfen sakin olur musun?"

"Hayır efendim, sakin falan olamam. Kim ne bok yiyorsa yesin, bunu yapmayacaksın!"

"Birinin hayatı söz konusu."

İbo'nun ikna etmeye çalışır gibi sarf ettiği sözlerle Karan aniden geriye dönüp öldürücü bakışlarını İbo'ya dikti.

"Benim karımın da hayatı söz konusu! Herkes peşinden düşmüşken sen yine onu bataklığa çekiyorsun."

"Saçma sapan konuşma!" dedi İbo sert bir sesle. "Her istediğiniz verilecek."

"Sikeyim vereceklerini. Bizim hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Ben karımın güvenliğinden başka hiçbir şey istemiyorum."

"Ben de onu diyorum!" diye bağırdı bu kez İbo.

Karan sert bakışlarını ona diktiğinde bu kez daha sakin çıkan bir sesle devam etti İbo. "Sicilini temizlemelerini isteyebiliriz. Bak, koskoca devletten söz ediyorum."

"Umurumda bile değil. Sicilinde olan kapanacak nasılsa. Uzak durduğu sürece herhangi bir tehlike yok Sina için."

"Oğlum, Avcı çok güvenilir biri. Bu kadar çaresiz olmasa

bana gelmezdi. Bak ilişkide olduğumu bile bile kimseye bir şey söylememiş. Senelerdir herifin tek yanlışı olmadı. Çok çaresizdi. Kardeşi söz konusu."

"Kim olduğu umurumda bile değil İbo! Benim karıma böyle bir teklifle gelemezsin sen!"

İbo oflayarak geriye yaslandı. Karan sinirle salonun ortasında volta atıyordu. İbo yolda kendisini arayıp eve gelmesini istediğinde şirketten apar topar çıkmıştı. Önemli bir konu hakkında konuşmaları gerektiğini söylediğinde konunun böyle bir şey olabileceği aklının ucundan geçmemişti.

Okul sonrası antrenmanda olan İber henüz eve gelmemişti ve Sarya da odasında öğleden sonra uykusunu uyuyordu ancak uyanması an meselesiydi. Bu yuvayı kurmak ve başlarındaki belalardan kurtulmak için çok uğraşmıştı. Aylardır en ufak bir huzursuzluğun olmadığı bu ev onların mabediydi ve buna zarar verecek en ufak bir sorun dahi Karan'ın delirmesine yol açabilirdi. Şimdi İbo gelmiş karısını , hayatta en çok sevdiği varlığı, yeniden bir tehlikenin göbeğine koymaya çalışıyordu. Kabul etmez bir şekilde başını iki yana salladı. Sina, bakışlarını Karan'ın üzerinden ayırmadan yalnızca birkaç saniye İbo'ya hızlı bir bakış atıp gözlerini yumdu. Karan'ı sakinleştirebilirdi.

İbo, Sina'dan ilk defa böyle bir şey istiyordu ve bunun ne derece önemli olduğunu anlaması için bu yeterliydi. İbo'ya yardım etmek istiyordu ancak Karan'ı da üzmek istemiyordu. Söz konusu kendisi olunca Karan'ın ataklarının başlayacağına emindi ve öncelik Karan'a güvende olduğunu hissettirmesiydi.

"Karan.. Gel yanıma lütfen, " diyerek elini yanına, koltuğun üzerine vurdu hafifçe. Sesi sakin ve güven verir gibi yumuşaktı. Karan önce ona ters bir bakış attı. Sina'nın gözlerinde görebiliyordu istediğini. Bunu yapmak istiyordu ve kendisini ikna etmeye çalışacaktı. Başını yine iki yana salladı.

"Beni ikna edemezsin. Bunu yapmanı istemiyorum."

Sina onaylarcasına başını salladı yukarı aşağı. "Tamam. İstemiyorsun. Anladım... Yanıma gel lütfen."

Karan gözlerini kısarak ona baktı. İşaret parmağını sallayarak karşılık verdi. "O ses tonunu hiç öyle kullanma bana karşı. Beni ikna edebileceğini düşünüyorsun ama yemezler."

Sina gülümseyerek ona baktı. Karan'dan hiçbir şeyini saklamamayı çok uzun zaman önce öğrenmişti ve Karan artık onu açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Dudaklarını büzerek gözlerini kırpıştırdı. Karan onun bu hareketine gözlerini devirdi. Yüzünü buruşturarak konuşmaya devam etti.

"Yapma şunu! İstemiyorum! Huzurumuzun bozulmasını istemiyorum. Her ne boksa bu herifler peşine düşecekler. İstihbaratın bile giremediği sisteme sen girdiğinde anlayacaklar."

"Benden ilk defa bir şey istiyor..." diye başlayan Sina'nın sözünü kesti Karan. "Sikerim isteğini! İstemesin!" diye bağırdı.

"Lütfen yanıma gelir misin?" dedi tekrar Sina. Elini yine yanına kanepenin üzerine vurmuştu. Karan asık bir suratla kızın ısrarcı, rica dolu gözlerine baktı ve adımlarını sürüyerek isteksizce karısının yanına yaklaşarak oturdu.

Sina hafifçe yan döndü. Bir bacağı kocasının bacağının üstüne dayandı. Karan elini uzatıp karısının bacağını kavradı parmaklarıyla. Sanki yok olmasından korkar gibiydi. Sina gözlerini Karan'ın gözlerinden kaçırmadan açık yüreklilikle konuşmaya başladı.

"Şimdiye kadar hep yasal olmayan şeyler için kullandım yeteneğimi. Başlarda oyun gibi gelmişti ama sonra geldiğim noktayı biliyorsun. Yapabileceğim bir şeyler var kocam. Lütfen... İlk defa bunu iyi bir şey için kullanmak istiyorum."

Gözlerini yumarak "Kocam..." diye fısıldadı Karan. Sina'nın golü tam kalbinin ortasına çakılmıştı. Gözlerini yeniden açarak kölesi olduğu yeşil berrak gözlere baktı. Sina yalvarır bir yüz ifadesiyle bakıyordu ona.

"İlk defa devlet benden bir şey istiyor. Bunu benden talep ediyorlar. Kim olduğumu bilmelerinin önemi yok artık. Hiçbir şey yapmadığımı onlar da biliyor ve sırf yapabildiklerim yüzünden bana zarar vermeyecekler. İbo'nun güvendiğine ben de güvenirim. Birilerinin benim yardımıma ihtiyacı var

ve ben bunu geri çeviremem. Bunu yaparsam hiçbir zaman vicdanım beni rahat bırakmayacak. Bir gün geldiğinde pişmanlıkla kıvranacağım biliyorum. Bir hayatı kurtarmak benim elimde şu an ve ben bunu yapmak istiyorum. Ama seni de kırmak istemiyorum. Sen benim için her şeyden daha önemlisin. Sen onaylamazsan yapmayacağım ama vicdanım da hiçbir zaman rahat olmayacak."

Sina'nın uzun konuşması boyunca Karan bir an bile gözlerini onun gözlerinden ayırmamıştı.

"Peşine düşmelerini istemiyorum."

"Bunu halledebileceğimi biliyorsun. Kimsenin bana... bize ulaşmasına izin vermem. Kimse beni senden alamaz."

Karan tedirgin gözlerle baktı karısına bir süre boyunca. Tatsız bir yüzle İbo'ya çevirdi bakışlarını. Pes ettiğini biliyordu ama kolay lokma olmayacaktı.

"Sina bir yere gitmeyecek. Evde kendisine ait bir sistemi var. O heriflere söyle onlarla tanışmak istiyorum. Kendi gözlerimle göreceğim kimler olduğunu. Ve kendi kulaklarımla duyacağım sicilini temizleyeceklerini. Ne kadar tepede oldukları umurumda değil. Buraya gelecekler ve ben onlardan duyacağım şartların kabul edildiğini."

İbo başını sallayarak kabul etti. Karan ise sıkıntılı bakışlarını Sina'ya çevirdi. Sina üzerindeki bakışlara karşılık verebilmek için yüzünü kocasına çevirdi ve gülümsedi. Avuçlarını Karan'ın yanaklarına bastırarak tıpkı Sarya'yla konuştuğu ses tonuyla "Kızgın mı benim kocam? Çok mu öfkelendi? Karısını elinden alacaklar diye mi korktu?" diyerek adamın suratını iki yana salladı. Karan ters ters ona bakarak büzüşmüş dudaklarla karşılık verdi.

"Seni benden alacak adamın sülalesini sikerim! Kimse seni benden alamaz!"

Sina kısa bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu.

"Çocukların yanında olmayınca bakıyorum döktürüyorsun yine. Epey şişmiştin değil mi ne zamandır küfredemeyince?"

Karan, İbo'nun varlığına aldırmadan başını ileri uzattı ve

sert kısa bir öpücüğü Sina'nın dudaklarına bastırdı. Geri çekilirken keskin gözleri karısının gözlerine kilitlenmişti.

"Dikkatli olacaksın! Bu herifler her kimseler eğer sana bulaşırlarsa... Cehennemin dibinde de olsalar onları bulur, üst üste koyar hepsini sikerim."

Sina kıkırdayarak başını salladı. "Yapar benim kocam!" dedi başını onaylayarak sallarken.

İbo gözlerini devirdi ve ağzının içinde söylenircesine mırıldandı.

"Geleni sikiyor, gideni sikiyor. Aşınacak artık yavaş gel be, yavaşşş."

Karan, İbo'nun mırıltısına ters ters baktı. Tehdit eden gözlerini tehdit dolu sözleri destekledi.

"Karımın başına bir iş gelirse, o zaman ben ilk kimi sikeceğimi çok iyi biliyorum. Kollarsın kendini!"

Sina sesli bir kahkaha atarak yerinden kalktı. "Sarya'yı bir kontrol edeyim. Siz kalanı konuşun."

"Kalan bir şey yok karıcım. Bu herifler ne kadar acil bilgi istiyorlarsa kıçlarını kaldırıp o kadar çabuk hareket edecekler..." Bakışlarını İbo'ya çevirdi. "Buraya gelsinler. Özellikle her şeyi görmelerini istiyorum. Sina sahipsiz değil ve kocasının kim olduğunu görsünler. Onun kılına zarar gelirse, dünyayı başlarına yıkarım!"

İbo burnunu bükerek ona ters bir bakış attı ve cebindeki telefonu çıkararak Avcı'yı aradı. Karşı taraftaki ses hem meraklı hem de beklenti içindeydi.

"Var mı haber İbo?"

"He var var. Şimdi... Bana söylediğin şu Ağaner sigortasını görmek istiyoruz. Sana bir konum göndereceğim. Ağaner'le konuş. Ne kadar çabuk gelirseniz, istediğinize de o kadar çabuk ulaşırsınız."

"Tamam. O zaman iki saat sonra ordayız. Özel jetin Ankara'dan gelmesi biraz zaman alır."

"Dediğim gibi şartları yüz yüze konuşalım. Sonrası sizde artık."

"Eyvallah."

İbo telefonu kapayıp sırıtarak Karan'a döndü. "Lan evini iki saat sonra MİT başkanı ziyaret edecek. Hadi hayırlı olsun."

Karan burun bükerek küçümsercesine İbo'ya baktı. "Ellerinde patlamak üzere olan bombaya pim arıyorlar, nesine havaya giriyorsun? Asıl onlar Sina ile tanışacakları için mutlu olmalılar. Daha bu şerefe nail olan olmadı."

Karan birden duraksayarak gözlerini düşünceli bir şekilde etrafta dolaştırdı ve huysuzca mırıldandı.

"Keşke kimse bu şerefe nail olmasaydı. Nereden çıktı bu siktiğimin işi?"

Sina bu kadar istekli olmasa hiç kimse umurunda olmazdı ama Sina'nın gözlerinde bunu görebiliyordu. Eski heyecanı yaşamak istiyordu. Her şeyden önce bu bir meydan okumaydı onun için. Gerçekten o sisteme girebilecek miydi bilmiyordu ama bunu denemek istiyordu. Sina kucağında Sarya ile salona geldiğinde hem Karan'ın hem de İbo'nun bir anda yüzü aydınlanmıştı. Uykudan uyanmış olan on beş aylık bebek annesinin kucağında utangaç bir yüzle önce İbo'ya baktı ve gözleri Karan'a çevrildiğinde bir anda kendisini ileri atarak kollarını açtı.

Sarya hecelerin üzerine bastırarak "Ba-ba!" diye çığlık atıp gülerken minik dişleri ortaya dökülmüştü.

Karan deliriyordu Sarya'nın ona atılmasına. Kendisini her gördüğü anda kız çıldırmış gibi atılıyordu ona ve yüzündeki gülümseme Karan'ın her defasında aklını başından alıyordu. Ayağa kalkıp kollarını açarak Sina'nın zorlukla kucağında tuttuğu bebeği aldı. Tekrar yerine otururken Sarya ellerini onun yüzüne uzatıyordu. Karan kızın başına dudaklarını bastırdı.

"Babacım... Uyandın mı sen? Güzel güzel uyudu mu benim kızım?"

Sarya "Ba ba, " diye tekrarladığı heceleri peş peşe söyleyerek yüzünü Karan'ın yanağına bastırdı.

Karan sesli bir kahkaha atarak başını geriye yatırdı.

"Özledin mi babayı güzelim?" dedikten sonra kızın ya-

nağına bu kez o dudaklarını bastırdı ve "Baba da seni çok özledi, " dedi gülümseyerek.

Sarya ellerini Karan'ın yanaklarına kaparken bir yandan kucağına tırmanır gibi sürekli ayaklarını Karan'ın üzerinde tepinircesine çırpıyordu. Karan kucağındaki kızla birlikte kanepede geriye yaslandı ve kızı kollarından tutarak az da olsa uzaklaştırarak yüz yüze gelmelerini sağladı.

"Uyudun dinlendin mi bakalım? Oyun zamanı geldi değil mi?"

Karan ciddi bir yüzle kıza bakarken Sarya sesli bir kahkaha atıp yeniden aynı heceleri üst üste tekrarladı. Sarya'yla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Tabii kızı da onunla oynamayı seviyordu. Uykudan uyandığında Karan'ı gördüyse enerjisi görülmeye değerdi ve hiç mahmurluk yaşamıyordu.

"Baban sana kurban olsun, " dedi Karan mest olmuş bir yüzle.

Karan öyle içten söylemişti ki bunu, İbo yüzünde tatlı bir gülümsemeyle onları izlerken Sina mutlu bir suratla onlara bakıyordu. Kanepenin arkasından Karan'ın omzuna eğildi ve dudaklarını Karan'ın yanağına bastırdı.

"Anne de babaya kurban olsun."

Aynı anda Sarya ileri atılıp Sina'nın saçlarına parmaklarını doladığında hepsi birden kahkaha attılar. Sina saçlarını Sarya'nın parmaklarından kurtarmaya çalışırken" Babayı da hiç paylaşamaz. Kıskanç hatun," dedi şakacı bir tonla. Karan, Sarya'nın parmaklarını Sina'nın saçlarından çekerek kızı dizine oturtarak göğsüne yasladı. Başını bebeğe eğerek ciddi bir ifadeyle konuştu.

"Kızım... Çok ayıp ama... Biliyorsun annenin yeri ayrı. Annelerin saçı çekilmez. Seni de çok seviyorum ama anne bizim her şeyimiz. Bir daha saçını çekmek yok."

Karan boştaki elinin işaret parmağını sallayarak konuşurken Sarya ciddi bir yüzle onu dinliyordu. İbo gözlerini devirip başını iki yana salladı.

"Lan manyak... On beş aylık bebek ne anlar bu laflardan? Büyüyünce anlatırsın."

"Oğlum ağaç yaşken eğilir. Sen ne anlarsın? Babalar bilir. Karışma sen. Girme kızımla aramıza."

"Ne bok yiyorsan ye. Karışmıyorum ben."

İbo'nun yüzünü başka yere çevirerek söylenmesine Karan ters ters baktı.

"Kızımın yanında doğru düzgün konuş. Küfretme!"

Ibo, gözlerini kocaman açarak hızla başını Karan'a çevirdi. İnanmaz gibi Sina'ya baktı.

"Bana mı akıl veriyor bu dilinden küfür eksik olmayan adam?"

"Hakkını yeme kocamın!" diye atıldı Sina. Dirseklerini yasladığı kanepeden doğruldu ve takdir dolu bakışlarını bir an Karan'ın üzerinde dolaştırıp yeniden İbo'ya döndü.

"Çocuklarının yanında tam bir beyefendi. Asla tek kötü söz duyamazsın."

"Allah razı olsun. O kadarını düşünebilmiş."

İbo'nun alaycı karşılığına Karan gözlerini kısarak tehdit dolu bakışlarla baktı. Sina Karan'ın yüzündeki ifadeye kıkırdadı ve ardından yana doğru bir adım atarak konuyu değiştirdi.

"Sarya'nın yemeğini hazırlayıp getireyim, babası onu doyururken ben mutfakta yemek yapıyor olacağım. Size de bir kahve getiririm. Başka bir şey ister misiniz?"

İki kafa da olumsuz anlamda sallanınca gülümseyerek topuklarının üzerinde döndü ve mutfağa yollandı.

***

Avcı'nın bir önceki gün Ankara'ya dönen Mehmet Aydar'ı araması ve durumu kısaca anlatmasının ardından adamı ikna etmesi şaşırtıcı şekilde hiç zor olmamıştı. Ağaner hemen yola çıkacağını ayrıntıları döndüğünde konuşacaklarını söyleyerek telefonu kapamıştı. Avcı durumu şimdilik ikisi arasında saklı tutmak için çaba harcıyordu. İbo'ya verdiği sözü çiğneyemezdi ve bu konuyu ne kadar az kişi bilirse o kadar

iyi olacağına karar vermişti.

Bir buçuk saat sonra zırhlı bir araçla Ağaner'le birlikte alandan ayrılıp verilen konuma doğru hareket ederken arabada Avcı her şeyi Ağaner'e anlatmıştı. Ağaner bunun iyi bir fırsat olduğunu görebiliyordu. Kendi ekibi mutlaka bir yol bulacaktı ancak şu ana kadar kaybedilen zaman sabırları zorlamıştı ve kaybedecek tek bir dakikaya bile tahammülü kalmamıştı. Çıkan bu fırsatı değerlendirmeleri en doğru adımdı onlar için.

Konuşmaları gerekenleri bitirdikten sonra ikisi de sessizliğe gömüldü. Aracı kullanan şoförü ve aynı zamanda yakın koruması olan Süleyman, dikiz aynasından bakışlarını arkaya attığında Ağaner'le göz göze geldi. İkisi de bir anlık bakışmada çok şey konuşmuşlardı ancak Avcı bunun farkında olmadı.

Nihayet söylenen konuma ulaştıklarında onları yönlendiren görevliler rezidansın garajına ulaşmalarını sağladı. Geldikleri yere ikisinin de şaşırdığı belliydi. Böyle bir şey beklemiyorlardı. Araç ilerleyerek asansöre yakın bir yerde durdu ve ikisi de araçtan çıktılar. Mehmet Aydar, Süleyman'ın kapısını açmasını beklememişti. Zaten hiçbir zaman beklemezdi ancak Süleyman yine de araçtan çıkarak ayakta dikildi. Mehmet Aydar hafif bir baş sallamayla adamın yanından uzaklaşırken Süleyman da aracın yanında dikilmeye devam etti.

Asansörün önünde kendilerini bekleyen genç bir adam onlara doğru ilerledi. Elini uzatarak "Hoş geldiniz efendim. Benim adım Salim. Karan Bey'in asistanıyım. Sizi yukarıda bekliyorlar..." Eliyle asansörü işaret ederek "... bu taraftan lütfen." dedi.

İki adam da el sıkışmanın ardından Salim'i takip ettiler. Salim asansöre girince kartını okutup en üst kat düğmesine basarken kısa bir açıklama yaptı.

"Tüm kameralar kapatıldı, ziyaretiniz gizli tutulacak ve kimsenin bundan bilgisi olmayacak."

"Tam olarak nereye gidiyoruz Salim Bey? İbo'nun burada

olacağını sanıyordum."

Salim, Avcı'nın sözlerine gülümseyerek başını salladı.

"Buradalar efendim. En üst kata, Karan Beylerin dairesine çıkıyoruz."

"Kim bu Karan Bey ?"

Mehmet Aydar Ağaner sessizce konuşulanları dinlemeyi tercih etmişti. Bakışları onları karşılayan adamın üzerinde geziniyordu. Bir hacker'ın böyle bir binada yaşıyor olması şaşırtıcı gelse de uzun zamandır hiçbir şeye şaşırmaması gerektiğini hatırlattı kendisine.

"Karan Turanlı efendim, " dedi Salim yalnızca. Ağaner bu bilgiyle tek kaşını kaldırıp "Taylan Turanlı'yla bir bağlantısı var mı?" diye sordu merakla.

"Taylan Bey abisi olurlar efendim, " dedi Salim bu kez saygılı bir ifadeyle.

Ağaner kaşlarını kaldırıp sorarcasına Deniz Avcı'ya baktı ancak Avcı yalnızca omuz salladı bilmediğini belirtircesine. Asansör nihayet varması gereken kata ulaşınca hep birlikte dışarı çıktılar ve Salim önde onlar arkada koridorda ilerleyerek koridorun sonundaki karşılıklı iki daire kapısının önüne vardılar. Salim kendi anahtarı ile Karan'ın dairesinin kapısını açarak kenara çekildi ve içeri girmeleri için yol verdi. Adamların arkasından kendisi de daireye girmişti.

Avcı içeri girdiğinde ilk gözüne çarpan onlara doğru ilerleyen İbo oldu. Önlerindeki üç basamağı inerek İbo'yla karşılıklı dikildiklerinde Avcı düz bir sesle Ağaner ve İbo'yu birbirleriyle tanıştırdı. İbo, Ağaner'in elini sıkarken resmi bir sesle konuşuyordu.

"Memnun oldum Mehmet Aydar Bey, kusurumuza bakmaksınız umarız. Böyle zoraki bir davet oldu ancak konunun hassasiyeti hepimiz için malum."

"Ziyanı yok İbo. Seninle de tanışmak bugüne kısmetmiş. Adını sürekli duyuyordum ama karşılaşmak nasip olmamıştı hiç. Bahane oldu benim için bu durum. Çok memnun oldum."

İbo, adamın mütevazılığına bir an şaşırdıysa da çabucak

toparladı kendisini ve o da gülümsedi.

"Eyvallah..." dedikten sonra eliyle salonu işaret etti.

"Buyurun bu taraftan..."

Üç adam salonun ortasına doğru ilerlerken ayağa kalkmış olan dört kişi onları izliyordu. Birinin asık yüzü ve çatık kaşları ikisinin de dikkatini çekmişti çünkü diğerleri gülümseyerek bakıyorlardı onlara.

İbo tanışma işine çabucak girişti. "Mehmet Aydar Ağaner. MİT Başkanı... Deniz Avcı. MİT İstihbarat Gizli Birim Sorumlusu..." derken karşısındaki dört kişiye bakıyordu. Taylan hepsinin adına öne çıkarak adamlarla el sıkışırken İbo salondakileri gelen iki adama tanıtıyordu. "Taylan Turanlı. Eşi Hülya Turanlı... Karan Turanlı, Taylan Bey'in kardeşi... Ve onun eşi Sina Turanlı."

"Taylan Turanlı'yı tanıyorum, " dedi Mehmet Aydar. "Başarılı iş adamlarımızdan biri, " derken bu kez şaşkın ifadesini saklayamamıştı.

Taylan, adamı anladığını belirtir bir yüzle gülümseyerek oturacakları yeri eliyle gösterdi.

"Buyurun lütfen. Memnun olduk... Açıkçası ben de biraz şaşkınım. Kardeşim olanları anlatıp benim de burada olmamda ısrar edince gelmek zorunda kaldım. Yoksa bunun özel bir görüşme olduğunun farkındayım."

"Ailemizi ilgilendiren bir şey özel olmuyor abi, " dedi Karan ters bir sesle.

Mehmet Aydar kaşlarını kaldırarak Karan'a bakarken gösterilen yere oturuyordu. Hepsi karşılıklı kanepelere yerleştiklerinde Sina kibar bir sesle "İçecek bir şey alır mısınız? Kahve, çay ya da başka bir şey?" diye sordu.

Mehmet Aydar gözlerini çabucak üzerlerinde gezdirip samimi bir sesle "Sizler ne alırsanız benim için uygun, " dedi.

Sina başını çevirerek yanlarına gelmiş olan Fatma'ya herkes için bir kahve söyledi ama Hülya için meyve suyu getirmesini tembihledi. Hülya ters ters ona bakarak ağzının içinde mırıldandı.

"Ben de kahve içecektim."

"Başka zaman içersin. Bir saat sonra oğlanı emzireceksin..." dedi Sina kestirip atarak.

"Uyanmaz daha iki saate benim tosunum. Yeni uyudu. Annem yanında. Ne vardı ben de bir kahve içseydim," diye söylendi Hülya mutsuz bir mırıltıyla. Sina olmaz der gibi kaşlarını kaldırarak ters ters baktı arkadaşına. Hülya masum gözlerle yalvarırcasına baksa da ikna edemeyeceğini anlayınca aynı ters bakışlardan atıp yüzünü diğerlerine çevirdi.

Kahveler gelene kadar genelgeçer hal hatır soruları soruldu. Fatma herkesin kahvesini ikram ederek yanlarından ayrıldığında birbirlerine bakan yüzler konuya kimin gireceğini sorar gibiydi. Nihayet Avcı dayanamayarak söze girdi.

"İbo konuyu anlatmıştır sanırım. Bizim için acil bir durum söz konusu. İbo'dan yardım istediğimde beni Invictus'a götüreceğini sanıyordum ama burada ne aradığımızı açıkçası çok anlayamadım. Şartları sizinle mi değerlendireceğiz?"

"Şartları yüz yüze konuşup güvence almayı ben istedim," dedi Karan bozmadığı ters tavrıyla.

Ağaner, Karan'a baktı sorarcasına. "Ne istediğini söyle, kalanı benim garantim altında olacak... Bundan emin olabilirsin."

"Öncelikle bu iş yalnızca sizinle sınırlı kalacak..." diye karşılık verince Karan, her iki adam da başlarını sallayarak onayladılar. "Karımın sicilinin temizlenmesini istiyorum. Mahkeme kayıtlarındaki her şey silinecek ve dosyalar ortadan kaldırılacak."

Ağaner bir an Karan'a baktı sonra mahcup bir yüz ifadesiyle yanında oturan karısına baktı dikkatli ve temkinli gözlerle. Karan'ın her şeye hakim olurcasına duruşu, aradıkları adamın o olduğu algısını oluşturmuştu.

"Karınızın ne tür bir sicili var? İşlediği suçun mahiyetine göre karar vermek durumundayım. Sırf şu an bilgiye ihtiyacımız olduğu için durduk yere herhangi birinin tüm suçlarını silemem. Cinayet ya da buna benzer ağır bir suçu göz ardı etmem olanaksız."

Karan çatılı kaşlarını düzeltmeden adama baktı. Tam ağ-

zını açıp her zamanki tavrıyla adamı tersleyecekken İbo atılarak araya girdi.

"Oğlum bir dur önce, lafa sondan başlama..." Azarlar gibi Karan'a laf yetiştirip bakışlarını Avcı'ya çevirdi. Sonra Sina'ya kısa bir bakış attı. Yanında oturduğu Avcı'yla yüz yüze gelebilmek için hafifçe döndü ve sakin bir sesle devam etti. "Karan karısı söz konusu olunca aşırı korumacı davranıyor. Bu işin yapılmasını Karan istemiyor ancak kendisini, verilecek garantiler konusunda güvence vererek ikna edebildik."

"Sisteme girebilmek için karısı üzerindeki suçları kaldırmamızı istiyorsa ne tür suçlar olduğunu sormamız çok doğal." Avcı bakışlarını Karan'a çevirdi. "Sen bu sistemi kırabilir misin onu söyle? Geri kalana mutlaka bir çözüm buluruz."

"Ben niye kırayım sistemi?"

Karan'ın ters cevabına Avcı hayretle baktı. "Karının üzerindeki suçların temizlenmesi için kabul etmiyor musun bu işi?"

"Ben bu işi kabul etmiyorum tamam mı? Bu iş benim canımı sıkıyor. Herkesi karımın peşine takacaksınız ve bu durum benim hoşuma gitmiyor."

"Karının peşine niye adamlar takılsın ben anlamıyorum. Karınla ne alakası var tüm bunların?" Birden duraksayarak gözlerini kıstı. "Karın kaçak mı şu anda? Korunmaya mı ihtiyacı var? Birileri mi peşinizde?"

"Benim karım niye kaçak olsun?" dedi Karan sesini yükselterek. "Peşinde birileri olsa sizden mi yardım isteyeceğim? Hepsinin leşini sererim ortaya."

"Karan!" diye Taylan uyarıcı bir sesle konuşarak kardeşine baktı. "Koçum biraz sakin ol. Konuşmaya yanlış yerden giriyorsunuz. Kabul ediyorum gerginsin, tedirginsin ama karın bunu istiyor. Onu desteklemek zorundasın. " Bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Sina'cım sen durumu anlat, benim anladığım kadarıyla beyler henüz farkında değiller."

Anlamadığı belli bir ifadeyle "Neyin?" diyen Avcı'yı kimse duymadı.

Sina başını onaylarcasına sallayarak "Karan!" dedi yanındaki kocasına dönerek. Elini Karan'ın bacağına koymuş sakin-

leştirmeye çalışıyordu. Karan'ın en başından istemediği bu iş gittikçe sinirlerinin gerilmesine neden oluyordu ve konuşmalar tamamen saçma bir yöne doğru kaymaya başlamıştı.

Avcı ve Ağaner, anlamaya çalışır gibi Karan'a bakıyorlardı. Sina derin bir nefes alıp yüzünü iki adama çevirdi.

"Bu konuşma iyice saçma bir hal alacak. Ben en iyisi toparlayayım. Karan gergin doğal olarak. Ben sizin yüzünüzde görebiliyorum, burada ne aradığınızı anlamaya çalışıyorsunuz..." İki adam da başlarını sallayıp onaylayınca Sina düz bir sesle devam etti. Sakince "Invictus benim..." dediği anda iki adamın da kaşları havaya kalktı. "Ne?" dedi Avcı yüzünü buruşturarak. İnanmadığı belliydi. Bakışları hızla İbo'ya kaydı bir açıklama bekler gibi. Sina adamın tepkisine aldırmadan devam etti. "Durum bu beyler. İki senedir uzağım bu hack işlerinden. Karan'a söz verdim. Karan bunu yapmamı istemiyor çünkü sizin de bildiğiniz gibi en son iki sene evvel ortadan kaybolunca bir yerlerde tutulduğum ya da tutuklandığım konusunda rivayetler dolaşıyor. Kimliğimi elbette ifşa etmem söz konusu bile değildi ve Karan'la tanıştıktan sonra el ayak çekmem gerekiyordu. Şu an iki çocuğum var. Bu işe girdiğim anda yeniden döndüğüm düşünülecek ve tekrar birileri bana ulaşmaya çalışacak. Karan'ın endişesi en çok bu yönde. Bunu bir şekilde kontrol edebileceğimi düşünüyorum. İki senedir üzerinde çalıştığım bazı sistemler var ve ümit ederim ki kendimi ifşa etmeden bunun üstesinden gelebilirim." İki adam da şaşkınca ona bakarken hafifçe gülümsedi ve bu kez mahcup bir ifadeyle devam etti. "On altı yaşımda göz altına alındım... Birkaç cahilce girişimim oldu. O zaman küçüktüm ve biraz da meydan okuma gibiydi yaptığım şeyler. Yaşımın küçük olması ve ilk kez tutuklanmam nedeniyle ceza ifa edilmedi ve şartlı tahliye ile serbest bırakıldım ancak sicilimde böyle bir şey var. Bir sonraki aksiyonda yakalanırsam cezamın ifa edilmesi garanti. İstediğimiz... yani kocamın istediği sicilimin temizlenmesi..."

Ağaner uzun zamandan beri şaşırmayı unuttuğunu fark ediyordu ve şimdi uzun zaman sonra ilk kez yüzünde aşikar

şekilde okunan şaşkınlıkla Sina'ya bakıyordu. Avcı ise hala emin olmadığı temkinli bakışlarla Sina'ya bakmaya devam ediyordu.

"Gerçek mi bu İbo?" diye sordu Avcı.

"Gerçek oğlum. Olan bu... Neden uzak tutmanız gerektiğini sana söylemeye çalıştım... Dünya manyak kaynıyor, biri kim olduğunu öğrense başları sıkıntıdan kurtulmaz. Hadi onu geçtim sizin başınız sıkıntıdan kurtulmaz çünkü bak ben sana açık açık söyleyeyim, kocası manyak... Bunu tehdit gibi algılama, sana olanı söylüyorum. Bu iş ne kadar gizli tutulursa o kadar iyi, yok bela çıkarsa... Al, sana da nur topu gibi koca bir bela..." dedi eliyle Karan'ı göstererek. Karan hırlar gibi İbo'ya baktı öldürücü bakışlarla ve hırsla karşılık verdi. "Karım lan o benim! İki çocuğumuz var bizim. Karıma bela olana, ben de öyle bir bela olurum ki hayatını karartırım!"

"Kıçını kollayan abin var nasılsa, karart aslanım, " diye Taylan ağzının içinde mırıldandı kimse duymadan.

Ağaner elini kaldırdı hepsinin susması için. Ardından adam hafifçe öne çıkarak dirseklerini dizlerine dayadı. Berrak bakışlarını Sina'ya dikti.

"Dosyan temizlenecek. Her şey tertemiz olacak ve kimliğin asla ifşa olmayacak. Bu mesele Deniz Avcı ve benim aramda kalacak. Sana şerefim üzerine söz veriyorum, zarar görmemen için elimden ne geliyorsa yapacağım. Ulaşmaya çalıştığımız kişi bizim için çok önemli. Bana onu bul, ne istersen elimden geleni yapacağım."

Sina başını sallayarak gülümsedi. "Ben de elimden geleni yapacağım. Size hemen yarın diye söz veremiyorum. Önce sistemlerini bir yoklamam lazım. Sizin bilişimciler hala giremediyse çok güçlü bir savunma duvarları var demektir. En azından bir yandan siz zorlarsanız bir yandan da ben zorlarsam belki kısa zamanda bir şeyler elde edebiliriz."

"Benim için bu yeterli, " dedi Ağaner arkasına yaslanarak. Ardından kendisine hakim olamadan gülerken başını iki yana sallıyordu. "Kimin aklına gelirdi en çok aranan hackerın İstanbul'da bir ev kadını olacağı."

"Benim karım ev kadını değil! Kendi şirketi var."

Karan'ın gurur duyduğu açıkça belli keskin bir savunmayla sarf ettiği sözlere diğerleri gülerken Hülya gözlerini devirerek söylendi. "Karısına da hiç laf ettirmez."

Karan ters ters Hülya'ya baktı. Taylan alınmış gibi karısının yanında mırıldandı. "Aşk olsun. Ben de karıma laf ettirmiyorum."

Hülya, kocasının sözleriyle kıkırdayarak adama baktı yan gözle. Tam elini kaldırıp Taylan'ın yanağını okşayacaktı ki diğer iki adamı fark edince utanarak hızla elini çekti ve dört ay önce doğurmasına rağmen hala az da olsa var olan karnının üzerine koydu. Kocasına sevgi dolu gözlerle bakıyordu.

Şartların ortaya dökülüp karşılıklı anlaşma sağlanmasının ardından Ağaner ve Avcı, Karan'ın dairesinden ayrıldılar. Sina neredeyse iki sene sonra ilk defa heyecanla ekranın karşısına oturdu. Yeni bir meydan okuma onu bekliyordu ve kalbi heyecanla atıyordu. Karan ise Sina'nın heyecanını anlamaya çalışsa da onun kalp atışları hissettiği korkuyla bir artış göstermişti.

***

Paris

Derim son bir haftayı evden çıkmadan geçirmişti. Zamanın çoğunu ya eğitim salonunda ya da çalışma odasında geçiriyordu. Kendisini meşgul tutmaktı amacı. Tüm bunları yapmasa kızın peşinden ayrılamayacakmış gibiydi ve bu duygu onu deli ediyordu. Kız onun intikamının bir parçasıyken işler tersine dönmüş gibi hissediyordu.

Evden, dolayısıyla kızdan uzaklaşmak istemiyordu ama evdeyken de kızın peşine takılma isteğiyle boğuşuyor ve kendisini durdurmaya çalışıyordu. Yaşadığı ikilem Derim'i parçalamaya başlamıştı ve o da her geçen gün dökülen bir parçasını panikle yerine koymaya çalışıyordu ancak çok başarılı olduğu söylenemezdi. Artık savaşın her türlüsünü

yaşıyordu. Duygularıyla savaşıyordu, kızla savaşıyordu, ikilemiyle savaşıyordu, öfkesiyle savaşıyordu ve ara ara hortlayan kiniyle savaşıyordu. Ama en çok da içindeki tüm bu duyguların sahipleri olan farklı şeytanlarla savaşıyordu. Her biri kulağına farklı şeyler fısıldıyor, o ise bu sesleri çaresizce susturmaya çalışıyordu.

Öte yandan genç kız da Derim'den farksız değildi. Yüzündeki ifadesizlik kaybolmuyordu. Ona karşı sürekli soğuk ve mesafeliydi ama etrafta olması itiraf etmeye cesaret edemeyeceği kadar rahatlatıcıydı da. Derim uç noktalarda yaşayan bir adamdı. Öfkesi gibi şefkati de ilgisi de ayarsızdı. Ve bu kıyametin içinde kız için bazen saçma gelse de ona gösterdiği şefkat, içinde bulunduğu cehennemde serinletici bir damla su idi.

Önceki zamanlar gibi ona şiddet uygulanmıyordu, Derim zorlandığı belli bir nezakete sahipti. Zorlanıyordu fakat aşırıya kaçtığının da farkında değildi. Onu incitmiyordu ama kız yine de ona güvenmiyordu. Yüreğinde altından kalkamadığı ağırlıkta bir kırgınlık vardı. Her an öfkesine kurban gidip yeniden onu ezmeye kalkışacağından ya da yine altından kalkamayacağı kadar ağır kelimeler kullanacağından emindi. Adamın bakışlarındaki öldürücü sertlik hiç yok olmamıştı. Bazen uzun denecek süreler gözünü dikip ona bakıyordu ve kız o anlarda hep diken üzerindeydi.

Devam eden mahkumiyet kızın bir ömür geçse de kabullenebileceği bir şey değildi. Derim'in ona karşı takınmaya çalıştığı nezaketin de yanıltıcı olduğunu ve sırf onun gözünü boyamak için böyle davrandığını düşünüyordu. Ona karşı iyi davranan adamı koşulsuz kabul etmesini ve şu an onu yaşamaya zorladığı hayatı sürdürmeye devam etmesini istiyordu muhakkak. Mahkumiyetin her türlüsü mahkumiyetti genç kıza göre. İhtiyaçlarının karşılanması, ona kibar davranılması, lüks bir evde konforlu yaşaması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Sonuçta tek başına bahçenin dışına çıkması, tek başına şehrin herhangi bir yerine gitmesi ya da tek başına dışarıda özgürce dolaşması diye bir şey söz konusu bile de-

ğildi. Kısaca o evde hala mahkumdu. Mutsuzdu... Gergindi... Her geçen gün ümidi tükeniyordu... Bu ümit tükenmesi pes etmesi yönünde değildi ama ondan vazgeçtiklerini ve aramaya son vermiş olabileceklerini düşündüğü anlar artık daha fazlaydı. O anlar onun hayata karşı ümidini de tüketiyordu. Ömrünün sonuna kadar bir mahkum gibi yaşayacak olma düşüncesi benliğini altüst ediyor, tıpkı şiddetli bir deprem sonrası yerle bir olan çöküntüye dönüşüyordu.

Gecelerin olmasını istemiyordu. Halihazırda gün boyu tüm gücüyle yansıtmaya çalıştığı ifadesizliği gece boyunca da sürdürmeye çalışması azalan gücünü daha çok tüketiyordu. Bunun için keşfettiği yöntem çocukçaydı belki ancak kapana kısılmış olduğu evde elinden başka türlüsü gelmemişti. Sırf yatağa gidişini uzatmak için küçük televizyon odasında saatlerce ekranın karşısında oturuyordu. Ne seyrettiğini bile bilmiyordu. Küçük oda huzur verecek kadar loş, yalnızca iki tane kanepe ve büyük ekran bir televizyona sahipti. Yemekten sonra Derim ve Jan çalışma odasına girdiklerinde yatak odasına gidiyor, pijamalarını üzerine giyinerek aşağı iniyordu. Üzerine battaniye örterek kanepenin birine uzanıyor, boş gözlerle saatlerce ekrana bakıyordu. Geç vakte kadar odadan çıkmak istemiyor ve genelde orada uyuyakalıyordu. İlk defa uyuyakaldığında sabaha karşı gözlerini yine Derim'in yatağında açmıştı. Her zamanki gibi adam kollarıyla onu çevrelemişti. Gecenin büyük bölümünü bilinçsiz bir uykuda geçirmek derin bir rahatlık duygusu vermişti ona. Sonraki günlerde de akşam yemek sonrası kendisini o odaya atıyordu. En azından bilinçli bir zihinle yatağa girip saatlerce diken üstünde olarak uykunun onu teslim almasını beklemek zorunda kalmıyordu. Her defasında sabah yatakta uyanıyordu. Ya Derim ya da bir başkası onu yatağa taşıyordu ki kuvvetle muhtemel onu taşıyan Derim'di.

***

Derim o akşam geç vakit Jan'la çalışma odasından çıkarken Jan "Ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz, " dedi.

"Görüşürüz. İyi geceler, " diyerek tatsız bir sesle karşılık veren Derim, aşağı inen merdivenlere yöneldi.

Üst kata çıkan merdivenlerin başında duraksayarak merakla "Nereye?" diye soran Jan'a aynı tatsız sesle "Uyumuştur aşağıda yine. Yatağa götüreceğim, " dedi.

"Ayrı odada yatmasına izin versen o da böyle farklı yollar denemezdi."

"Yok öyle bir rahatlık!" Derim'in keskin karşılığına Jan gözlerini devirdi.

"Onun rahat olması için değil senin rahatsız olacağın için buna izin vermiyorsun. Ondan uzaklaşmak istemiyorsun."

Derim ters ters Jan'a baktı. "İyi davranıyorum öyle değil mi? Hiçbir mahkum onun kadar konforlu bir hayat yaşamıyordur."

"Ama sonuçta esir ve o da bunu biliyor. Mahkumiyeti kabul edebilecek bir ruhu yok onun."

"Buna alışmak zorunda. Hiçbir yere gittiği yok! O benim esirim!"

"Onu artık esir olarak görmüyorsun Derim, " dedi Jan yumuşak bir sesle her zamanki açık sözlülüğü ile. "Sadece kaybetmek istemiyorsun ve sarılacağın tek şey bu."

"Siktir git Jan!"

Derim sinirli bir sesle küfredip aşağıya inen basamaklara adım attı. Arkasında kalan Jan'ın gülümseyerek başını iki yana salladığını görmedi.

Alt kata ulaştığında artık aşinası olduğu adrese yöneldi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde her zamanki gibi ekran kısık bir sesle açıktı ve kız üzerinden kaymış olan battaniyenin farkında olmadığı bir uykudaydı. Yattığı kanepede dizlerini karnına çekmiş, bir eli yüzünün altında, saten pijamalarının içinde öyle masum görünüyordu ki Derim bir süre ayakta dikilip kızı izledi.

Onun kendisinden kaçmak için buraya sığındığını biliyordu ama yine de buna izin vermiyordu. Her gece üşenme-

den uyuyakalan kızı odaya taşımayı görev edinmişti kendisine. Çok uzun zamandan beri sabretmeye çalışıyordu ama sabrının sonuna da geldiğinin farkındaydı. Son bir haftadır kızın yeni taktiği buydu. İlk günler bunu önemsememişti ama üç günün sonunda bunu özellikle yaptığını anlamıştı. Onunla karşılaşmamak için burada zaman geçirip kendisini uykuya teslim ediyordu.

Derim kararlı adımlarla ileriye adımladı ve kızın yattığı kanepenin başına dikildi. Televizyona başını çevirdiğinde vahşi doğayı anlatan bir belgesel kanalının açık olduğunu fark etti. Kızın bunları izlediğini sanmıyordu, sadece boş boş bakacağı bir görüntüye ihtiyacı vardı ve kendisini böyle oyalıyordu. Derim yavaşça eğildi ve kızın kafasını usulca kaldırıp kendisini kanepeye yerleştirerek kızı kucağına çekti. Bacaklarını önündeki yumuşak geniş pufa uzattı ve kızın başını göğsüne yaslayarak kucağına aldı. Uzun denecek bir süreyi ses çıkarmadan ekrana bakarak geçirdi. İçeride o kadar az ışık vardı ki duvarlarda televizyondan gelen ışığın gölgeleri dans ediyordu.

"Bu da bir çözüm değil küçük kaçak, " diye mırıldandı nihayet gözleri ekrana boş boş bakarken.

Bir eli kızın sırtına dökülmüş olan saçlarının ucundaydı. Tutamları parmağına doluyor, yeniden açıyor ve tekrar doluyordu.

"Benden kaçtığını biliyorum. Aslında ben de senden kaçıyorum ama her ikimiz için de sonuç değişmeyecek... Sen de benimle sevişmek istiyorsun ve kaçarak bundan uzaklaşabileceğini sanıyorsun."

Derim birkaç dakika boyunca sessizce ekrana baktı. Bu kez geri adım atmayacaktı. Sabrı tükenmişti ve bu gece kesinlikle sevişeceklerdi. Yine de acele etmeden kucağındaki kızla sakince oturmaya devam etti. Kızın saçlarındaki parmakları yumuşak dokunuşlarla hareket ediyordu. Gözlerini ekrandan ayırmadan başını eğerek burnunu kızın saçlarına dayadı. Şampuanı değiştirtmek de işe yaramamıştı. Kız hala çok güzel kokuyordu. Kızın beline sarılı olan diğer kolunu

hafifçe oynattı ve parmakları saten pijamasının üzerinden kızın sırtını okşadı yavaşça. O açık saçık gecelikleri sırf onu zor durumda bırakmak için özellikle seçmişti ama şimdi düşününce bu pijamalar içinde çok daha çekici görünüyordu.

Derim'ın ele geçirmekten bir an bile tereddüt etmeyeceği bir masumiyete sahipti. Kendisini bazen şu an ekranda seyrettiği vahşi doğanın avcıları gibi hissediyordu. Karşı konulmaz bir ihtiyaçla saldırmak tek içgüdüsü idi. Kızın masumiyetini alma isteğine direnmesi mümkün değildi. Bu düşünce öyle baş döndürücü idi ki hayatında sahip olduğu iyiler hanesinde yalnızca o olacakmış gibi geliyordu. O boş olan hane, hep eksik hissettiği bir yanını dolduracakmış gibiydi ve ganimeti, tek başına bile o boşluğu doldurabilirdi.

"Küçük kaçak..." diye fısıldadı kızın kulağına. "Sanırım kaçışın sonuna geldin artık."

Genç kız dakikalar öncesi uyanmıştı ve hareketsizce durmaya devam ediyordu. Sadece uyumak ve her şeyden kaçmak istiyordu. İçinde yükselen nefretin tek hedefi kendisiydi o an. Adama karşı hissettiği fiziksel çekime karşı koymaktan yorulmuştu ve bir haftadır uyguladığı taktik de bu gece son bulmuş görünüyordu. Saçlarında, sırtında dolaşan parmaklar gerilmesine neden oluyordu ve adamın da artık onun uyumadığını fark ettiğini biliyordu. Sessizce gözlerini kapalı tutmaya çalıştı.

"Bitti mi artık kaçış?" diye sordu adam yumuşak bir fısıltıyla.

Kız cevap vermedi. Derim başını eğip dudaklarını kızın şakağına bastırdı ve kulağına doğru indi dudaklar.

Kudretli bir büyücü gibi "İstediğini biliyorum," diye fısıldadı adam tekrar.

Kız gözlerini sımsıkı yumarken dudaklarını birbirine bastırdı. İçindeki öfke dalga dalga yüzeye çıkıyordu ve artık patlama noktasına gelmişti. Adamın dudaklarının, yanağından boynuna doğru kaydığını hissettiğinde istemsizce bir nefes çekti ciğerlerine. Aniden havalandığını hissettiğinde gözleri irileşerek kocaman açıldı. Birkaç saniye içinde tıpkı bir ata

oturur pozisyonda adamın kucağındaydı ve şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Derim bacaklarını uzattığı puftan indirmişti ve kızın iki bacağı yanlara açılmış dizleri kanepeye dayanmıştı.

"Bitti mi?" diye sordu adam aldatıcı bir yumuşaklıkla. Keskin gözleri, kızın iri gözlerine kilitlenmişti.

"Sana boyun eğmeyeceğim!" dedi kız tarazlı bir sesle ve inatçı bir tonda.

Derim gülümsedi. Bu öyle bir gülümsemeydi ki kız, kalbinin teklediğini sandı.

"O kadarını anladım."

Kız kaşlarını çatarak baktı adama. Elleri henüz fark etmediği bir tutuşla adamın omuzlarının üzerindeydi. Derim bakışlarını kızın üzerinden çekmeden başını yavaşça kıza yaklaştırdı ve dudakları neredeyse birbirine dokunacakken yeniden fısıldadı.

"Bu sevişmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Öyle bir şey olmayacak!" dedi kız direnmeye çalışırcasına.

Derim dudaklarını belli belirsiz kızın dudaklarına dokundurdu. Bakışlarını kızın etkileyici bakışlarından ayırmıyordu. Sanki bir olta atmış, kızın gözlerine takılmıştı ve şimdi onu yavaş yavaş kendisine çekiyordu.

"Olacağını sen de biliyorsun."

Kız nihayet kızgın bir tonla ancak pes ettiğini açık eden bir terslemeyle karşılık verdi.

"Bu sadece seks!"

"Sadece seks, " diye onayladı Derim, dudaklarını yeniden kızın dudaklarına dokundurdu usulca.

"Büyütülecek bir tarafı yok. Sadece vahşi bir içgüdü."

Kızın sarılmaya çalıştığı bahanelere şu an için Derim de katılıyordu ve başını belli belirsiz sallayarak karşılık verdi.

"Vahşi bir içgüdü... Ama öyle güçlü ki ne sen ne de ben karşı koyamıyoruz, öyle değil mi?"

Derim'in alçak sesli karşılığına kız cevap vermedi. Bakışları adamın gözlerindeydi. Derim'in gözlerinde öyle yakıcı alevler dans ediyordu ki kız tıpkı saatlerce ateşi seyretmek-

ten zevk alan insanlardan biri gibi hissediyordu kendisini. Gözlerini o alevlerden alamıyordu. Dudaklarının üzerinde yeniden adamın dudaklarını hissetti. Bu kez baskısı daha netti. Yumuşak dokunuşlar karşılık talep edercesine belirgin baskılara dönüşmüştü. Kız farkına varmadan adamın omuzlarındaki parmaklarını gerdi ve sert omuz kaslarını avuçlarında hissetti. Kaçmaya çalıştığı kişiye medet umar gibi sarılması aptallık, hatta gülünç bir ironiydi fakat tutunacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Kız, adamın çekimine yenileceğini anlamıştı ve bu gerçek, kendini daha iyi hissetmesine neden olmuyordu. Aksine içinde köpüren öfke öyle bir şiddet gösterdi ki duvarlarını yıkarak önüne kattığı her şeyi etrafa savurdu. O öfkeye sarılarak hırslı bir şekilde adamın dudaklarına dudaklarını bastırdı ve ağzını aralayarak dişlerini adamın dudaklarına geçirdi. Derim kızın sert saldırısıyla inleyerek başını kıza bastırdı ve her ikisini de kızın öfkesinin önüne attı.

Dudaklar birbirine kenetlendi. Diller birbiriyle savaştı. Dişler birbirine çarptı. Derim kollarını sıkılaştırarak kızı kendisine çekti ve kızın dolgun göğüslerini kendi sert göğsü üzerinde ezdi. Kızın sırtındaki bir eli hareketlendi ve saçlarını avucuna dolayarak çekiştirdi. Aynı anda omuzlarındaki eller hareketlendi ve kendi saçlarının arasında onun ince parmaklarını hissetti. Kız saçlarını çekiştiriyordu ama Derim bunu umursamadı. Dilini kızın ağzının içine daldırdı ve sert bir şekilde her noktaya dokunmak ister gibi ağzın içinde dolaştırdı. Dudakları, kızın dudaklarını ezercesine emdi. Boştaki elini kızın pijamasının eteğini kaldırarak içeri soktu ve yumuşak teni okşayarak yukarı çıktı. Kolunun altında elinin yönünü değiştirdi ve avucunu kızın göğsünün üzerine kapayarak elini kaplayan dolgunluğu sıkıştırdı. Kızın inlediğini duyduğunda aklı başından gitmiş gibi hissediyordu. Nefes nefese geri çekildi ve kor gibi gözlerini kıza dikti. Parmaklarını açıp kapayarak kızın göğsünü ezerken bir yandan da kızın buğulanmış gözlerine baktı.

"İşte böyle. Bırak kendini..."

Kız adama bir an çaresizce baktı. Derim onun içinde yaşadığı karmaşayı öyle iyi anlıyordu ki aynı anda kızla birlikte o da aynı karmaşanın içinde debeleniyordu. Hem kızı istediği için kendisinden nefret ediyor hem de bu güdüye karşı koyamıyordu.

"Sadece bu gece için ateşkes!" diye mırıldandı hem kızı hem de kendisini rahatlatma isteğiyle. "Bu gece ateşkes yapıyoruz ve sadece akışına bırakıyoruz."

Kız birkaç saniye adamın gözlerine baktı. Duydukları az da olsa rahatlamasına neden olmuştu. Başını usulca salladı ve kararlı gözlerle baktı adama. Alçak bir fısıltıyla karşılık verirken sesi yorgun çıkıyordu.

"Sadece bu gece."

Derim başını salladı ve yüzünde öyle bir gülümseme oluştu ki adamı o an küçük bir çocuğa benzetti kız. Sanki çok istediği bir şeye kavuşmuş çocuğun gülümsemesiydi bu. Gözleri yumuşak bakıyordu ve o öldürücü ışıltılar yok olmuştu. Derim bir kolunu kızın beline, diğerini kalçalarının altına sararak kucağındaki kızla birlikte aniden ayağa kalktı. Dudaklarını hızlı bir hareketle kızın dudaklarına bastırdı. Kızın bacakları Derim'in beline dolanmış, kolları boynuna sarılmıştı.

"Kalkanları indirdiğimize göre her şeyi doğal akışına bırakıyoruz."

Kız, adamın sözleriyle derin bir nefes alırken omuzları düştü. Aylardır yaşanan gerginlik ve köşe kapmaca onu o kadar tüketmişti ki yalnızca bir gecelik rahatlamaya ihtiyacı vardı. Başını salladı yeniden. Derim aldığı tepkiden memnun bir şekilde kapıya doğru adımlarken ikisi de bu gecenin her ikisi için unutulmaz olacağını biliyorlardı. Fakat ikisinin de bunu söze dökmeye cesareti yoktu.

***

Ertesi gün genç kız, gözlerini açtığında bedenindeki her kasın sızladığını duyumsuyordu. Derim henüz uyanmamıştı ve kollarını çoğu zaman yaptığı gibi ona sarmıştı. Çıplak bedenler birbirine geçmiş gibiydi. Sırtı adamın göğsüne dayalıydı. Bacaklar birbirine dolanmıştı. Başı adamın pazusunun üzerindeydi ve onun yüzünün ensesine gömülü olduğunu saçlarına vuran sıcak nefesten anlayabiliyordu. Kirpikleri usulca yukarı kalktı ve gözleri odanın içinde dolaştı. İçeri vuran ışık sabah saatlerinin çoktan geçtiğini belli ediyordu. Normal zamanlarda erkenden uyanan adam bu kez kalkmamıştı. Kız dün geceyi düşününce bunun çok şaşırtıcı olmadığını düşündü. Bir ara onun hiç yorulmayan bir canlı olduğunu düşünmüştü. Gerçi aylardır içinde bastırdığı gerginliğin ortaya çıkardığı boşalma onu da adamdan farksız kılmamıştı. İkisi de birbirlerini tüketircesine sevişmişlerdi.

Gözlerini derin bir pişmanlıkla yeniden yumdu. Rahatlayan bedeni, külçe gibi ağırlaşmış kasların rehaveti dün gecenin izlerini ortaya koyuyordu ve her şey olup bittikten sonra yeniden o derin pişmanlığın içinde kıvranmaya başlamıştı. Bunun neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve bahane aramaya çalışmaktan da yorulmuştu. Adamın fiziksel çekiciliğine neden karşı koyamadığını anlayamıyordu ve onu mahkum eden birine bunun iznini vermiş olmak o kadar çok ağrına gidiyordu ki her geçen gün kendisine olan nefreti içinde karanlık bir günah gibi büyüyordu.

Eli, alışık olduğu bir tavırla boynuna uzandı. Tutunacak bir şeyler ararcasına boş boynunda dolaşan parmakları bozguna uğramıştı. Titremeye başlayan çenesi, kendisini kontrol edemezse durduramayacağı bir ağlama krizine tutulacağını işaret edince yataktan çıkmak için hareketlendi. Kendisini banyoya kilitleyip toparlanana kadar orada kalmaktı niyeti. Tam onu saran kolların arasından çıkıyordu ki güçlü kollar aniden uzanarak onu kendisine çekti tekrar.

"Bırak!" diye sinirle terslendi kız yeniden yataktan çıkmak için hareketlenerek.

Bu duruma daha fazla tahammül edemiyordu. Kendisini

parçalanmış hissediyordu. Vücudunun hakimiyetini kaybetmişti ve buna zıt olarak zihni ve benliği bunu kabullenmez şekilde acı çekiyordu. Kendisini tıpkı adamın onu lanse etmeye çalıştığı gibi tam da bir fahişe gibi hissediyordu. Kabullenemediği gerçek, yüreğinin ortasına taş gibi oturmuştu. Gerçekten de adamın onu başkalarına göstermeye çalıştığı ve ima ettiği birisinden ne farkı vardı ki? Geçmiş görüntüler hafızasında canlandığında eskiden olan kişiyle şu anki kendisinin hiçbir benzerlik taşımadığını görüyordu. Bu öyle ağır bir darbeydi ki kişiliği paramparça olmuş, ondan geriye artık bir şey kalmamışçasına boş hissediyordu.

"Bırak beni!" diye haykırdı bu kez delirmiş gibi.

Derim, kızın çıldırmış gibi çıkan sesiyle kollarını gevşetti ve yataktan çıkmasına izin verdi. Kız fişek gibi yataktan fırlayıp banyoya koşar adımlarla ulaştı ve ardından kapıyı sertçe kapadı. Dönen kilidin sesi onun kendisini banyoya kapadığını işaret ediyordu. Yavaş hareketlerle yatağın içinde doğrularak sırtını yatağın başlığına dayadı ve bakışlarını banyo kapısına çevirdi.

Dün gece hayatı boyunca yaşadığı en mükemmel geceydi. Daha önce asla öylesine bir tatmin duygusu yaşamamıştı. Birçok kadınla birlikte olmuştu. Denemediği seks fantezisi kalmamıştı ama dün geceki tatmini hiçbir zaman yaşamamıştı. Aynı şeyleri kızın da hissettiğini biliyordu. Bunu gözlerindeki arzulu ve tatmin dolu parıltıda, bedenindeki şehvette hissetmişti. Bu sabaha uyandığında kızın artık pes edeceğini varsaymıştı. Kimse öylesine güçlü bir tatmin duygusundan vazgeçemezdi ve kızın bu sabah itibariyle yumuşayacağını ve ona uyum sağlamaya başlayacağını düşünmüştü. Düşünmekten ziyade bundan emindi. Kız artık onun istediği gibi yanında kalacaktı. Derim bunu sağlamak için elinden geleni ardına koymamıştı. Bu fırsatı yakaladığında ve kızı bir geceliğine de olsa ikna ettiğinde ona vazgeçemeyeceği şeyi vermeye kararlıydı ve tüm hareketleri bu yönde olmuştu. Ancak şimdi kendisini beklentilerinin çok uzağında görüyordu.

Kız gözlerini açar açmaz eskisinden çok daha uzağa kaç-

mıştı. Onun pişmanlıkla kıvrandığını göremeyecek kadar kör değildi Derim ve kızın pişmanlığı onu öyle sinirlendiriyordu ki dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. Öylesine muhteşem bir gecenin buruşturulup çöpe atılırcasına göz ardı edilmesine tahammül edemiyordu. Dünyada kaç kişinin başına gelebilirdi ki bu? En azından bunun kolay kolay kimsenin karşısına çıkmayacağını, sayısını unuttuğu kadar yaşadığı tecrübelerden biliyordu. Şimdiyse kızın gözünü açar açmaz geceyi reddeden tavrı, onun da öfkeden kudurması için yeterliydi.

Hırsla üzerindeki çarşafı kenara atıp odanın içinde ilerledi ve üzerine geçirdiği bir boxerla odadan çıkarak boştaki yan odaya geçip duşa girdi. Suyun altında sinirli hareketlerle kendisini yıkıyordu. Yaşadığı hayal kırıklığı benliğinin büyük kısmını ele geçirmiş olan şeytanların, ellerini ovuşturacak kadar zevk almasına neden oluyordu. Kızın tavrını sinsi ve hesapçı gözlerle izleyip adeta kendilerinin haklı çıkmasından memnun bir ifadeyle bakıyorlardı. Sonuçta hayal kırıklığı olmamalıydı öyle değil mi? O Saffet Akdoruk'un kızıydı ve Akdoruk kanına sahip kızın da tıpkı babası gibi başkalarını kullanıp aldığı zevkin ardından geride kalanı yüzüstü bırakması şaşılacak bir şey değildi.

Derim, sabah yaşayacağını sandığı sahnenin çok uzağında olduğunu gördüğü andan itibaren tükenmeye yüz tutmuş tüm sabrını kaybetmişti. O sabah farklı bir güne uyanacağını sanmıştı ve yaşadığı derin hayal kırıklığı onu geri dönüşü olmayan yola soktu. Elinden şekeri alındığı için öfkesi, idrakinin önüne geçen bir çocuk gibiydi. Öfke, kontrol edilemez bir yangındı ve onunkisi de öylesine kontrolden çıkmıştı ki çok daha geniş bir alana zarar verecekti.

İçindeki tüm şeytanları serbest bırakmıştı. Kızın geceyi inkar eder tavrı tüm ümitlerini yok etmekle birlikte kendisini o kadar değersiz hissettirmişti ki artık sert tedbirler uygulama vaktinin geldiğine emin oldu. Eğer iyilikle olmuyorsa, kötülükle ve hatta korkuyla bile olmuyorsa ona öyle büyük bir gözdağı verecekti ki bir daha böylesine derin bir hayal

kırıklığı yaşamayacaktı. Derim ona yenilemezdi ve şu andan itibaren aralarında sürüp giden savaşta her şeyin mubah hale gelmesine kız neden olmuştu. Tabii bu Derim'in düşüncesiydi... Suçlayacak birilerine ihtiyacı vardı ve elbette ikisi arasındaki tek uygun aday kızdı.

***

Derim'in, henüz farkında olmasa da her şeyin altüst olmasına sebep olacağı kararları aldığı esnada kız kendini kilitlediği banyoda perişan vaziyetteydi. Kendisiyle verdiği savaş, kendisine yediremediği şeyler ve bunların neden olduğu duygu karmaşası onu gerçek benliğinden çok uzaklara savurmuştu. Artık ne hisseden ne de düşünendi artık eskisi gibi değildi. Bu bambaşka biriydi. Direnmeye çalışan, mahkumiyeti kabul etmeyen, yenilmeyen yine o idi ancak bunlarla birlikte tükenen de o idi.

Kurtuluş ümidini artık göremiyordu. Ona ulaşabilecekleri umudu öylesine uzak geliyordu ki inadından değilse bile kendisinden vazgeçmişti. Böyle bir hayatı sürdürmesi olanaksızdı. Bir mahkum gibi yaşamayı kabul edecek biri değildi o. Her gece ölmek ve ertesi sabaha yeniden aynı acılarla dirilmekti hayat onun için. Ve en kötüsü de karşı koyamadığı o çekim her an kendine olan nefretini büyütüyordu.

Ucuna iliştiği küvetin kenarını kavrayan parmakları öylesine kilitlenmişti ki omuzları titriyordu. Gerilmiş yüzünde kocaman açılmış gözleri yere odaklanmıştı. Başını kaldırıp karşısındaki aynaya baksa içlerinin kıpkırmızı olduğunu görecekti ancak tüm dikkati bir çıkış yolu bulmaya odaklanmıştı. Kendisi bile farkına varmadan dudaklarından dalgın birkaç söz döküldü.

"Söz verdin... Ne olursa olsun dedin..."

Genç kız o halde belki yarım saat kalarak kafasının içindeki düşüncelerle yumruk yumruğa dövüştü. Kazanan da yenilen de yoktu. Yalnızca benliğindeki iki ayrı karakter kan

revan içinde kalmıştı. Nihayet yorgun bedenini düzeltmeye çalışırcasına ağır ağır dikildi ve omuzlarını kaldırdı. Bakışları yukarı kalktı ve karşısındaki mermer tezgahın üzerinde, duvarda bulunan aynada kendiyle göz göze geldi. Bakışları uzun zaman sonra aldığı geri dönülmez kararın vahşiliği ile titriyordu. Belki hiçbir zaman kurtulamayacaktı ama yenilmeyecekti de. Bir gün bu hayattan göçüp gideceği gün geldiğinde en azından ruhunun huzur içinde olmasını istiyorsa, o derinlere sakladığı inatçıya sarılması gerektiğini biliyordu. O inatçı hiçbir zaman yılmamıştı hiçbir zorlukta geri adım atmamıştı ve şimdi onu kurtaracak yanı da yine içindeki o inatçıydı.

Ağır ağır yerinden kalkıp duşa girdi. Üzerinden akan su sanki uzun zamandan beri üzerine sinen o zayıf kişiliği de akıtarak duşun tabanında bulunan giderden süzülüp yok olmasını sağlıyordu. Savaş asıl şimdi başlıyordu...

Bu savaşın, üzerinde bir ömür boyu süren ne tür izler bırakacağının ne kız farkındaydı ne de başka bir odada şeytani kararlar alan Derim yapacaklarının onu nasıl bir değişime sürükleyeceğinin farkındaydı...

18. BÖLÜM

Derim saatler sonra kızla karşılaştığında onun nasıl bir değişim içerisine girdiğini görür görmez anlamıştı. Ki buna da şaşırmamıştı. Sanki bunun olacağını bilmiş gibi hazırlıklıydı ancak bu yine de kendisini berbat hissetmesine engel olamamıştı. Düşman olarak mimlediği kızın karşı koyamadığı çekimine yenilmişti fakat bu sabah karşılaştığı tutum, gece boyunca hissettiği o yoğun hisleri küle çevirmişti. Bir erkek olarak kendisini ilk defa kullanılmış hissediyordu. Kız sanki son haftalarda yaşadığı gerginliği, hafızalardan çıkmayacak kadar harika bir geceyle üzerinden atmış ve daha da güçlenmiş gibiydi. Ve Derim'in yadsıyamadığı diğer bir gerçek de bir daha öyle bir gece yaşanmayacağının garantisi idi. Kızın gözlerinde bunu görmüştü. Yine dik dik bakıyor ve boyun eğmiyordu. Sanki sıradan bir şey yaşamışlar gibi... Sanki büyütülecek bir şey değilmiş gibi... Sanki söz edilmesine bile gerek görülmeyecek kadar önemsiz bir şeymiş gibi...

Derim en baştaki yere dönmüştü tekrar. Tek fark; bu kez esir olan o idi. Nefreti ve kinine esir düşmüştü Derim. Düşmanının kızından başka türlüsünü beklememeliydi. Adam hayatı boyunca nasıl ki fırsatını buldukça herkese kazık atmıştı, kızı da ondan farksız değildi. O da en az babası kadar soğukkanlı bir hilekardı. Derim'i kandırmıştı.

Bütün günü birbirlerinden uzakta geçirdiler. Derim uzun saatler şeytanlarıyla pazarlığa oturmuştu. Kıza teslim olmak söz konusu bile olamazdı. Ona öyle büyük bir ders verecekti ki Derim'i ne kadar hafife aldığını anlayacaktı. Onun o

dik başını öyle eğecekti ki burnunu yerden bile kaldıramayacak Derim'in verdiklerine minnet edecekti. Uzun saatleri tek başına çalışma odasında geçirerek kafasında planladığı şeye kendisini hazırladı. Öngördüğünden çok uzun zaman geçmişti ve kızı ilk aldırdığı günden beri bir adım bile ilerleyemediğini kabullendi. En baştaki düşüncesi kızın teslim olması, onun istediği süre boyunca ona kölelik etmesiydi. Her günü onu aşağılayarak ve onun yalvarışlarını dinleyerek geçirmek amacındaydı. Durum sonrasında az da olsa bir değişim göstermişti, kızı fiziksel anlamda istediğini kabul ettiği andan beri isteği kısmen farklılık gösterse de temel düşüncesinde değişen bir şey olmamıştı. Kız yine yanında kalacaktı ve onun istediği her şeye boyun eğecekti. Bunu kendi isteği ile yapması için aylardır kıza iyi davranmıştı ve karşılığını da beklemişti. Dün gece istediği noktaya geldiğini düşünmüştü ama kız onunla aynı fikirde değildi. Yine...

Nihayet harekete geçmesi gerektiğine karar verince Jan'ı aradı.

"Selin'i al, çalışma odasına getir."

Jan bu isteği garipsese de yorum yapmadan telefonu kapayıp evin içinde kızın genelde gündüzleri zaman geçirdiği kütüphaneye yollandı. Kız her zamanki gibi elinde bir kitap sessizce zaman geçiriyordu.

"Selin?" diye kapıdan seslendiğinde kız başını ona çevirdi.

"Derim çalışma odasında seni bekliyor."

Adamın her ne kadar sesi ifadesiz olsa da kız bu isteğin altından muhakkak bir şey çıkacağını o an hissetti. Sabah adamın beklediği gibi davranmamıştı. Öyle bir geceden sonra kendisinin ona tamamen biat edeceğini sanmış olmalıydı. Her ne kadar içinde kendini kötü hissetmesine yol açan kötü düşünceler yoğunluktaysa da seksin insan üzerindeki rahatlatıcı etkisini inkar edemezdi. Üstelik diken üstünde beklediği şey gerçekleşmiş ve olan olmuştu. Bundan sonra olacak hiçbir şey onu sarsamayacaktı. İçinde yaşadığı savaşı kimseye belli etmeyi düşünmüyordu. Hele kendisini fahişe diye insanlara lanse eden adama en ufak bir açık verme niyetinde

değildi. Madem onu ezmekti niyeti o da bunun onu zerre sarsmayacağını kanıtlamıştı sonuçta. Mesele kimin ne düşündüğü değildi kız için. Mesele; yalnızca kendisinin ne hissettiği idi. İstemişti, sevişmişti ve bitmişti. Zaten onu adamla sevişmiş olması değil, düşmanı olan ve onu her fırsatta tehdit eden adamla sevişmiş olması kahrediyordu.

Elindeki kitabı yavaşça kanepeye bırakarak doğruldu ve ayaklanarak kapının önünde kendisini bekleyen Jan'a doğru ilerledi. Neden diye sormayacaktı. Nasılsa söylemeyecekti ve gereksiz konuşmalara girmek istemedi.

Sessizlik içinde Jan'la birlikte bir üst kata çıkarak çalışma odasının önüne geldiler. Jan kapıyı açarak kızın içeri girmesi için kenara çekildi ve kızın ardından odaya girerek kapıyı arkasından kapadı. Derim pencerenin önünde arkası onlara dönük ayakta dikiliyordu. Jan, kıza başıyla işaret ederek masanın önündeki koltuklardan birini gösterdi. Kız, Derim'e bakmadan gösterilen yere oturdu. Jan da onun karşısına geçti.

Jan'ın bakışları sessiz odanın içinde bir Derim'e bir kıza gidiyordu. Dün gece ikisi arasında bir şeyler geçtiğini anlamaması mümkün değildi. Derim gergin, kız soğukkanlıydı. Kız kahvaltıyı onlarla birlikte yapmamıştı. Derim'in duşunu başka bir odada aldığını biliyordu çünkü sabah Derim yan odadan çıkarken karşılaşmışlardı ve epey hüsrana uğramış görünüyordu. Kahvaltı boyunca Derim'in sesi çıkmamış ardından kendisini çalışma odasına kapamıştı. Şimdiyse kızı ilk defa çalışma odasına çağırmasına bir anlam veremiyordu. Ne tür bir konuşma yapılacağını merak etse de merakını belli etmeden ifadesizce oturmaya devam etti.

"Sana en başından beri bana itaat etmen gerektiğini söyledim..." diyen Derim'in sesi odada duyulduğunda kız boş boş karşıya bakıyordu. Derim konuşmaya başladığında da tepki vermeden dinlemeye devam etti."...Mahkumiyet süren, senin iş birliğine bağlı demiştim. Eğer istediğimi verirsen belki bir gün gitmene izin verebilirim demiştim sana..."

Kız yüzünü buruşturarak duyduklarından hoşlanmadığını belirten bir mimik yaptı.

"Sana boyun eğmeyeceğim. Çünkü istediğin şey çok saçma..." diye kız ters bir sesle karşılık vererek konuşmasına devam ederken Derim'in sesi gök gürültüsü gibi patladı odada.

"Sana konuş demedim!"

Hızla, gerilmiş yüzünü odadaki ikiliye çevirdi. Kızın oturduğunu gördüğünde "Kalk ayağa! Sana oturmanı da söylemedim!" diye bağırmaya devam etti.

Kız, dik dik adama bakarak yavaşça ayağa kalkarken Jan şaşırdığı belli bir tonla "Derim!" dedi alçak sesle uyarırcasına.

Derim işaret parmağını öne çıkararak "Sen karışma!" diyerek bu kez Jan'a kükredi.

Kız ayakta dikilmeye devam ederken gözlerini kaçırmadan adama baktı. Derim bu kez bakışlarını hızla kıza çevirdi.

"Sen benim esirimsin! Sana istediğimi yaparım anladın mı? Bana boyun eğeceksin ve şerefsiz babanın yaptıklarının karşılığında, ben ne dersem onu yapacaksın!"

"Kimsenin günahını sahiplenmeyeceğim!" dedi kız keskin bir tonla.

"Aylardır sana iyi davranılıyor diye burnun kalktı öyle değil mi? Neden burada olduğunu unuttun! Ama yağma yok! Sana hatırlatayım neden burada olduğunu! Sen o şerefsizin yaptıklarının bedelini ödeyeceksin! O kansızın kanını ben kurutacağım demiştim sana!"

Derim bağırmaya devam ederken kız gözlerini kısarak adama baktı. İstediğini alamamanın öfkesi onu ele geçirmişti ve kız o anda bunun çok daha ileriye gideceğini hissetti. Birden içinde bir rahatlama duydu. Böylesi daha iyiydi. Adamın ona karşı olan bu kaba tutumu, onun da gardını daha sağlam kaldırmasına neden oluyordu ve bunu devam ettirebilmek için tek ihtiyacı olan şey onun öfkesiydi.

Derim kıza çatık kaşlarla bakarak devam etti.

"Şimdi... Sana son kez şans veriyorum. Bana boyun eğmeyi ya kabul edeceksin ve ne istersem koşulsuz şartsız yapacaksın ya da..." dedi öldürücü bakışlarını kıza dikerek.

Adamın tehdit dolu gözlerle ona bakarken susmasının ardından "Ya da...?" diye sordu kız çenesini dikerek.

"Ya da seni daha fazla beslemeyeceğim, bunun bir karşılığı olmalı öyle değil mi?"

Jan hayretle Derim'e baktı. Yavaşça ayağa kalkmış anlamaya çalışırken "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu alçak bir sesle.

"Sana karışma dedim Jan!"

Başını hızla Jan'a çevirip tekrar kıza döndü. "Şu anda bir anlaşma yapılacak burada... Ve bu anlaşmanın sonuçlarına göre senden isteneni yapman için burada bulunuyorsun." Kısa bir an sustuktan sonra bu kez keskin bir tonla devam etti.

"Benim istediklerimi verdiğin sürece burada kalacaksın... Şimdi kararını vereceksin. Ya benim isteklerime boyun eğersin ya da sonuçlarına katlanırsın."

"Ne senin isteklerine boyun eğerim ne de herhangi bir sonuca katlanırım. Hiçbir sorumluluğum olmayan bir şeyden beni mesul tutamazsın. Beni bırakmak zorundasın! Ben sana hiçbir şey yapmadım!"

Kız uzun süreden beri ilk defa sesini yükselterek bağırdı adama. "Sen ruh hastasısın! Birini hiçbir suçu olmayan bir şeyle itham edip esir edemezsin!"

"Yaparım! Sen de tıpkı baban gibisin!"

Derim tiksinir gibi yüzünü buruşturmuştu. Kız, adamın manasız bulduğu vazgeçmeyen kinci tavrı nedeniyle çıldırmak üzereydi. Aklı başında hiç kimse böyle bir şeyi düşünemezdi.

"Asla sana boyun eğmeyeceğim! Asla istediğin hiçbir şeyi yapmayacağım! Senden kurtulacağım!"

Kız sinirle bağırmıştı bu kez.

"Benim kitabımda ben ne dersem o olur!" diye haykırdı Derim.

Kızın dudaklarından sinirli olduğu açıkça belli alaycı bir gülüş fırladı.

"Meydan Larousse kalınlığında ancak içi boş bir kitabın var! Oysa benimki çok ince! Tek sayfa! Tek satır!" dedi küçümseyerek.

Derim gözlerinde öfkeli parıltılar ışıldamasına rağmen

çatık kaşlarla sorarcasına bakarken kız kendine güvenli ve küstah bir sesle devam etti.

"Asla pes etme!"

Derim ileri doğru aniden adımlayınca Jan araya girme ihtiyacı hissetti ancak kız bir milim bile yerinden kımıldamadı. Adamın ona vurabilme ihtimalini bile umursamıyordu. Jan, Derim'in karşısına dikilip ellerini göğsüne dayayarak geriye itti hafifçe.

"Sakin ol! Sonradan pişman olacağın bir saçmalık yapma!"

Derim işaret parmağını kıza doğru uzattı Jan'ın yanından.

"Edeceksin! Hem de öyle bir edeceksin ki... Kimse seni kurtaramaz elimden!"

"Bir gün mutlaka kurtulacağım ve o gün gelene kadar bana ne yaparsan yap, asla sana boyun eğmeyeceğim! Sen de tıpkı o pislik gibisin! Başkalarının hayatlarını keyfinize göre harcayabileceğinizi sanıyorsunuz, herkes emrinize amade olup sizin isteklerinizi karşılasın istiyorsunuz ama ben onlardan biri olmayacağım! Senin elinden mutlaka kurtulacağım!"

"Selin sus!" diye bu kez Jan bağırdı, Derim hırsla öne atılacakken zorlukla tutabilmişti adamı.

Derim delirmiş gibiydi. Kızın korkusuz gözleri, istediğini alamamak ve onu delirten ikileme rağmen aylardır içine gömmeye çalıştığı kini, nefreti artık yüzeye çıkmıştı ve kızı paramparça etmek istiyordu.

"Buna asla izin vermeyeceğim! Sana kurtuluş yok! Ya benim yanımda benim istediğim gibi kalacaksın ya da daha beterini göze alacaksın. Seni kimse kurtaramayacak!"

"Senin yanında kalmaktansa ölürüm daha iyi!" dedi kız tükürürcesine.

Derim kızın isyan dolu sesiyle bir an durdu ve aniden sakinleşerek sinsi bir gülümsemeyle kıza baktı.

"Hiç dersini almıyorsun... Sana ölümden daha beter şeyler olduğunu söylemiştim. Madem ölümü göze alacak kadar cesursun, beteriyle de başa çıkabilirsin. Bakalım o zaman da böyle korkusuz olabilecek misin?"

Jan anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatarak Derim'e baktı. Adamın aniden sakinleşip ağır adımlarla masanın arkasına geçmesini ve yavaşça oturmasını izledi. Kız masanın diğer tarafında yılmaz bakışlarla Derim'e bakıyordu. Dirayetli bir tonla karşılık verdi adama.

"Korkuya teslim olmam. Eğer olursam senin gibi adamlar kazanır."

Derim alaycı bakışlarla kıza baktı ve insanın içini titreten sinsi bir ifadeyle alçak sesle güldü.

"O halde benim gibi adamların kazanmasına izin verelim çünkü teslim olacaksın." Hesapçı bir tavırla gözlerini kıstı. "Bunun olmasını sağlayacağım ve bundan emin olacağım."

Bakışlarını kızın üzerinden çekmeden rahat bir tonla devam etti arkasına yaslanarak.

"Jan! Açık artırma yapıyoruz... Saffet Akdoruk'tan kazık yiyenlere intikam şansı vereceğiz. Kızını satıyoruz..." dediğinde Jan'ın ağzı duyduklarının şokuyla açık kalmış hayretle Derim'e bakarken kızın da gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Böyle bir şeyi beklemediği çok açıktı. Adamın gözünün ne derece döndüğünü o anda anlayabilmişti. Adamın çılgınlığı düşündüğünden çok daha ilerideydi şimdi. Derim sakin bir sesle iki şoka girmiş yüze aldırmadan devam etti. "En fazla veren kızı alır... Zararımı karşılamalıyım öyle değil mi?"

***

Genç kız donakalmış halde boş gözlerle karşısındaki duvara bakıyordu. Derim Akhan'ın çalışma odasından çıkarılmış ve bundan sonra tek başına kalacağı evin en üst katındaki bir odaya götürülmüştü. Odanın kapısı bu kez kilitlenmişti. Bu hem iyi hem de kötü haberdi. İyi haber; bundan böyle Derim Akhan'la aynı yatakta yatması gerekmiyordu. Kötü haberse artık özgürce dolaşabileceği tek alan on metrekarelik bu odaydı. Derim halihazırda verdiği kısıtlı şeyleri de almıştı elinden. Genç kız hala duyduklarının gerçekliğini sindirme-

ye çalışıyordu. Onu satacaktı! Bir köle gibi ya da bir mal gibi onu satacaktı! Saffet Akdoruk'un başka kimlere kazık attığını tam olarak şu an bilemiyordu ancak bu adamların Derim Akhan'dan daha iyi olacaklarını hiç sanmıyordu.

Ne tür insan müsveddeleri bu açık artırmaya katılırdı tahmin yürütemiyordu. Tahmin etmek dahi istemiyordu. Aylardır içinde bulunduğu duruma bir çözüm bulmaya çalışmış, çözüm bulamazsa bile onu kurtaracaklarından emin olarak sabretmişti. Ancak şu an geldiği nokta en kötü kabuslardan bile daha beterdi. O ruh hastası onu satacaktı! Sırf ona boyun eğdiremediği için ders vermek için ve hatta istediği karşılığı bulamadığı için satacaktı onu.

Odada yalnızca tek kişilik bir yatak ve küçük iki kapılı bir dolap vardı. Tek lüksü odanın içinde bulunan ayrı küçük bir banyo idi. Kız tek kişilik yatağın içinde dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış halde boş boş karşıya bakmaya devam ediyordu.

Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Onu tıpkı değersiz bir eşya gibi satmasına izin veremezdi. Üstelik onu almaya kalkan adamların ona ne yapacakları da meçhuldü. Başına neler gelebileceğine dair yaptığı en iyi tahmin kafasına bir kurşun sıkılmasıydı. Ancak bundan daha kötü şeylerin başına gelme olasılığı daha yüksekti.

Saffet Akdoruk'la iş yapan adamların ne tür işler yaptıklarını tahmin etmesi zor değildi. Adam zaten sapıktı ve etrafında da kendi gibi sapıkların olması kuvvetle muhtemeldi. Derim Akhan'ı en başından beri çözmüştü. Adam acımasız, şiddet dolu, benliği nefret kaplı bir adamdı ama sapık olmadığını en başta anlamıştı. Ona bakan gözleri en başlarda nefret kusuyordu ve fiziksel olarak tedirginlik hissetmesine neden olacak aç bakışlarla bakmamıştı hiç. Geçen zaman içinde bakışlarında istek belirmişti ki aynı bakışlara kendisi de sahip olmuştu. Adamın çekiciliğini inkar ederek kendisine yalan söyleyecek değildi. Birlikte oldukları anlarda kızı şaşırtan şeyler olmuştu. Adam aldığı kadar vermişti de. Hiçbir şeyden emin olmasa da hatta onu öldürebilecek olmasını

dahi kabullense de ki onu dövdürmüş, işkence ettirmişti ama genç kız mahkumiyet süresinin hiçbir anında tecavüze uğrayabileceği korkusu yaşamamıştı. Tek emin olduğu şey onun yanındayken bunun başına gelmeyecek olduğuydu.

Şimdiyse durum tamamen değişmişti. Başına neler gelebileceğini bilmiyordu ancak hisleri hiç iç açıcı değildi. Bileğindeki bileziği diğer eliyle kavrayarak yokladı. Bu bilezik yüzünden kaçamıyordu. Kaçmak için bir açık mutlaka bulurdu ama onu hareketsiz kılan o acıyla ancak birkaç adım atabilirdi. Kız kaşlarını çatarak kolunu kaldırdı ve bileziğe gözlerini dikti. Onu sattığında, bu bileziği bileğinden çıkarırsa bir şansı olabilirdi ancak alıcıya onunla birlikte verirse eğer bu onun için tam bir cehennem olacaktı. Başına gelebilecekleri düşündükçe ürperiyordu ama o anda bile aklına pes edip boyun eğmek gelmiyordu. Bu alternatif hiçbir zaman aklından geçmemişti.

***

"Sen ne yapıyorsun?" diye haykıran Jan'ın sesi çalışma odasında patladığında hem Derim hem de Jan onun sesinin ilk defa bu kadar yüksek çıktığını biliyorlardı.

"Sen şuurunu mu kaybettin? Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sen karışma!" dedi Derim, Jan'ın yüksek sesine nazaran çok daha düşük bir sesle. Belli belirsiz bir yılgınlık vardı sesinde. Başı önünde masanın arkasındaki koltukta otururken dirsekleri masaya dayanmış, parmaklarını saçlarına dolamıştı.

"Nasıl karışma? Sen şu an nasıl saçma sapan bir şey yaptığının farkında mısın? Sen o adamların nasıl tipler olduğunu bilmiyor musun? Bunu ona nasıl yaparsın? Hiçbir suçu olmayan birine bu kötülüğü nasıl yaparsın? Delirdin mi sen? Kafayı mı yedin?"

"Delirdim!" diye aniden Derim başını kaldırıp öfkeyle haykırdı. "Delirdim anladın mı? Onun o dik bakışlarından

da burnu havada hallerinden de bıktım! Ya boyun eğecek ya da sonucuna katlanacak!"

Jan küçümseyen bir bakışı Derim'e fırlatıp yüzünü buruşturdu.

"Hayatında ilk defa sana yaltaklanmayan bir kadın çıktı diye hırsını böyle dindirebileceğini mi sanıyorsun? Onu esir tuttuğunu bile bile sana iyi davranmasını mı bekliyorsun? Nesin sen? Bir çeşit tanrı mı? Sana ne oldu böyle söylesene? Ne zaman adamlığını kaybettin? Adamlığı bırak insanlığını ne zaman kaybettin?"

"Benim adamlığımı sorgulayamazsın sen! İnsanlığıma gelince zaten öyle bir şey kalmadığını en iyi sen bilirsin!"

"Bunu yapma Derim! Çok pişman olacaksın, bunu sakın yapma! O kızı, o kurtların önüne öylece atamazsın."

"Korkuyu yaşayacak!" diye bağırdı Derim sinirle.

"Yaşayınca ne olacak? Sana mı sığınacak sanıyorsun? Bakışlarındaki inadı görmedin mi? Geri adım atmayacak! Bunu sen de çok iyi biliyorsun! O pisliklerden biri kızı satın aldığında ne olacak? Onu parça parça ederler." Jan bir an susarak gözlerini kıstı ve iğrendiği belli olan bir yüz ifadesiyle devam etti. "O kızı sermaye yaparlar Derim! Bunu mu istiyorsun? Posasını çıkarana kadar önüne gelene satıp sonra da yok etmelerini mi istiyorsun?"

Derim oturduğu koltukta Jan'a öyle öldürücü bakışlar atıyordu ki koltuğun kolçaklarını kavramış parmakları neredeyse onları parçalayacakmış gibi sıkılmıştı. Jan, Derim'in bakışlarına aldırmadan devam etti.

"O zaman sen sık kafasına! Hiç değilse hem bu manasız intikamını alırsın hem de kıza daha fazla acı çektirmemiş olursun! Bunu hak etmiyor!"

"Seni gebertirim Jan!"

"Korkmam mı gerekiyor bu tehditten?"

"Kapa çeneni!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki Derim, odadaki eşyalar yerlerinde titremişti adeta.

"Bu boku yersen Derim..." dedi Jan onun öfkesine aldırmadan, "... Seninle dostluğumu tekrar gözden geçirmem ge-

rekecek. Çünkü ben artık seni tanıyamıyorum."

"Sen geri zekalı mısın? Onu herhangi bir şerefsizin almasına izin verir miyim sanıyorsun?"

Derim öfkeyle bağırarak yerinden kalkmıştı. Jan'a doğru birkaç adım attı. "Onu kimse benim elimden alamaz!"

Jan, Derim'im delice bakan gözlerle bağırmasına şaşkınlıkla baktı.

"O zaman bu yaptığın ne?"

"Korksun istiyorum! O dik başını eğsin istiyorum!"

Derim gergin yüzü, çakmak çakmak ela gözleriyle bağırmıştı Jan'a. Jan bir an sessiz kaldı ancak birkaç saniye sonra derin bir nefes alarak elini uzun saçlarından geçirdi. Bu kez hakim olduğu bir ses tonuyla konuşurken yan gözle Derim'e baktı.

"Korkunca ne olacak? Sana sığınacağını mı düşünüyorsun?"

Derim usanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Sığınmak zorunda kalacak. Benimle iyi geçinirse canı yanmaz. Bana çöpmüşüm gibi davranamaz!"

Jan, sıkıntıyla kendisine zaman kazandırmak ister gibi bir nefes çekerek birkaç adım attı ve masanın önündeki koltuklardan birine oturdu. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi ve karşısında anlayışı kıt biri varmış gibi sakin bir sesle karşılık verdi.

"Derim... Kızı esir tutuyorsun... Üstelik kusura bakma ama onunla aynı fikirdeyim. Onunla alakası olmayan bir durum için esir tutuyorsun ve hiçbir kabahati olmadığı bir şeyle onu suçluyorsun. O kızın bir hayatı vardı. Sıradan, güvenli bir hayatı vardı sen onu altüst ettin. Şimdi de tüm bunları silip sana iyi davranmasını bekleme. Sana, ona zaman tanı dedim ama sen üstüne gitmeye devam ettin. Bütün bunları hemen sindirip kabullenmesini ve tüm hayatını geride bırakıp senin emrine amade olmasını bekleyemezsin. Buna hakkın yok."

"Ona iyi davrandım!" dedi Derim aksi bir sesle Jan'a yüzünü çevirerek.

"Yani? Sadece iki üç ay iyi davrandın diye ona yapılanları

unutmasını mı bekliyorsun? Banu o kızı dövdü, işkence yaptı ve kız tüm bunları senin yaptırdığını düşünüyor. Onu yalanlamadın! Bunu yapmadığın gibi Malta'da onu fahişe gibi gösterdiğini de inkar edemezsin!" Jan aniden birkaç saniye susup kınayan bir tonla sesini yükselterek devam etti." Sen ne istiyorsun? Bir kukla mı? Senin arzularına göre hareket eden bir kukla istiyorsan bırak kızı gitsin, etrafında buna gönüllü bir yığın kadın var!"

" Hiçbir yere gitmiyor!"

Derim'in yeniden sesi yükselmişti. Jan arkasına yaslandı. Karşısındaki adama karışık gözlerle bakıyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlamadığı belliydi.

"E satıyorsun kızı! Korksun ve onu satmaman için sana yalvarsın istiyorsun ama bu kadar kısa sürede benim tanıdığım kadarıyla o kız bunu yapmaz. Sana yalvarmayacak ve sen kızı satıyorsun. Kaybediyorsun onu."

"Bunu aklının başına gelmesi için yapıyorum. Kimsenin onu almasına izin verecek değilim."

Jan sorarcasına ona bakmaya devam edince sıkıntıyla oflarcasına bir nefes koyverip yeniden masanın arkasına doğru hareketlendi.

"Lee ile halledeceğim. Açık artıma günü dışarıdan benim adıma katılacak Lee, sınırsız yetkisi olacak. Kimsenin benden daha yüksek fiyat vermesine izin vermeyeceğim."

Jan sesli bir nefesi dudaklarından dışarı bırakırken hayretle dolu sinirli bir gülüşle sırtını koltuğa bıraktı.

"Sen satın alacaksın. Zaten senin elinde olan bir kızı yine ve yeniden yanında tutmak için bu kez kim bilir ne kadar bir ödeme yapacaksın. Sırf ona gözdağı vermek için."

Derim ses çıkarmadı. Başı eğikti, gözleri masanın üzerine kilitlenmişti. Jan başını şaşkınlıkla iki yana salladı.

"Sanıyorsun ki kız korkacak ve sana onu satmaman için yalvaracak. Bu işe yaramazsa onu yine sen satın alacaksın. Sonra ne olacak peki? Sence kız bundan sonra mı senin istediğini yapacak? O zaman daha çok nefret edecek senden."

"En azından patronun kim olduğunu öğrenmiş olacak, "

dedi Derim bakışlarını kaldırıp karşısındaki adama bakarak. Keskin gözleri kısıldı. "Yalnızca benim isteklerimin gerçekleştiğini anlayacak ve pes edecek. Benimle savaşmamasını öğrenecek. Onun için bütün kapılar bana çıkıyor."

Jan gözlerini yumup başını iki yana salladı. Öne doğru eğildi ve yeniden dirseklerini dizlerine dayadı. Başını yana çevirip Derim'e baktı.

"Neden böylesine imkansızlaştırıyorsun her şeyi? Ona artık ondan hoşlandığını doğru düzgün bir dille söylesen belki de her şey bambaşka olacak."

"Öyle bir şey yok!" dedi Derim terslenerek. "Patronun kim olduğunu öğrenmesini sağlayacak bir ders bu yalnızca."

"Bu inkarın ne beni ne de seni ikna ediyor biliyorsun değil mi?"

"Sana öyle bir şey yok dedim!"

"Dün gece ne oldu?"

Jan'ın ani sorusuyla Derim aniden hareketsizleşerek donuk gözlerle adama baktı. Karşılık vermeyince Jan üsteledi.

"Dün gece ne oldu Derim? Birlikte olduğunuzu anlamayacak kadar aptal değilim. Dün gece birlikte oldunuz... Sonra? Ya dün gece ya da bu sabah başka bir şey oldu ve sen aklını kaybetmiş gibi davranıyorsun."

Derim çok uzun süre Jan'ın sorusuna cevap vermedi. Fakat Jan ısrarla ona bakmayı sürdürünce tükürür gibi öfkeli bir sesle karşılık verdi. "Benimle bütün gece sevişen kadın, sabah sanki ben çöpmüşüm gibi davrandı. Sanki geceyi benimle değil bir başkasıyla geçirmiş de sabah beni yanında görünce buna inanamamış gibi. Aynı aksilik, aynı diklik, aynı boyun eğmezlik... "

"Ne bekliyordun?" diye sordu Jan acımasız bir yumuşaklıkla.

Derim dik dik Jan'a baktı. "Ne mi bekliyordum?" derken gözlerini kısıp öne doğru eğildi. "Öyle bir geceyi çöpe atarmış gibi değersizleştiremez. Bütün gece koynundaki bendim. Sabah sanki bir başkasıymışım gibi bana öyle ters davranamaz!"

"Egon mu konuşuyor yoksa sen mi?"

Jan'ın alaycı sorusuyla Derim yüzünü buruşturup "Siktir git Jan!" dedi tıslar gibi.

"Egon sarsıldı öyle değil mi? İlk defa bir kadın seni umursamıyor. İlk defa bir kadın senin daha önce diğer kadınlara yaptığın muameleyi sana yapıyor ve sen buna katlanamıyorsun öyle değil mi?"

"Saçma sapan konuşma!"

"Saçmalamadığımı gayet iyi biliyorsun! Şimdiye kadar birlikte olduğun hiçbir kadına önem vermedin. Kaç tanesiyle sabahladın söylesene? Kaç kadınla sabah birlikte uyandın? Ben sana söyleyeyim! Hiç!"

"Sen de aynısını yaptın!" diye suçlarcasına bağırdı Derim. Jan kabullenerek başını salladı.

"Evet. Ben inkar etmiyorum ki. Kadınları, boşaldıktan sonra yatağımda istemiyorum. Yalnız uyumayı seviyorum ve bundan şikayetçi değilim. Ama bir gün biri bana bunun aynısını yaptığında da onu suçlamayacağım çünkü bunu hak etmiş olacağım!"

Derim hiçbir karşılık vermeden Jan'a bakmayı sürdürdü. İkisi de bakışlarıyla dövüşüyor gibiydi o esnada. Jan nihayet yavaş yavaş toparlanarak ayağa kalktı. Ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde hafifçe sallandı.

"Egona yenik düşüyorsun! Bu yaptığın şeyin geri dönüşü yok ve pişman olacağını çok iyi biliyorum. Ben dostun olarak sana tüm uyarılarımı yaptım. Bundan sonrası senin yaşayıp göreceklerine kalmış. Ama şanslısın ki ben iyi bir dostum. O gün geldiğinde de yine yanında olacağım. Çünkü asıl o gün kaybedeceksin ve o gün seni toparlayacak birine ihtiyacın olacak. Bu da ben olacağım. Her zamanki gibi... Senin de bana her defasında yaptığın gibi."

***

Kaygılar, insanı yiyip bitiren kanser hücreleri gibidir. İnsan ruhu, bir kez kaygıyı içinde hissetmeye başladığında elle tutulur şifayı bulamadıkça her geçen gün içini kemiren o habis duygu nedeniyle çürümeye başlar. Bununla birlikte bedenin ışıltısı da zamanla solar. Önce bu ışıltının yokluğu gözlerden başlar, yüze yayılır ve solgun bir tene bürünür insan siması. Ardından tüm bedenini ve sonra benliğini ele geçirir. Kaygı insanı paramparça eder ve bir süre sonra insanın mantıklı düşünmesi de son bulur. Çünkü artık geride kalan tek ses; kaygının uğursuz fısıltısı ve o fısıltının kötücül yankısıdır.

Genç kız, Derim Akhan'a teslim olmamıştı fakat kaygılarına teslim olmuştu. Odada kilitli kaldığı altı gün boyunca ona dosttuk eden tek şey kafasının içindeki kaygının sesiydi. Fısıltı hiç dinmemişti. Başına gelebilecek olan tüm senaryolar artık yalnızca gerçekliğe dökülmeyi bekler gibi sotaya yatmışlardı . Aylar önceki rutine dönmüştü. Yalnızca sabah akşam bırakılan yiyecek için kapısı açılıyordu. Bu süreçte tek iyi haber; günün hangi saatinde olduğunu biliyor olduğu idi. Sonuç olarak yine bir hücredeydi, sadece bu hücre aylar öncekinden daha konforluydu. Altı gündür ne Derim Akhan ne de Jan'ı görmemişti. Yemeğini onunla göz göze gelmemeye çalışan Baho bırakıyor ve tek kelime etmeden çıkıyordu.

Genç kız artık ne meditasyon yapıyor ne de gücünü devam ettirmek için çalışıyordu. Bunların artık hiçbir önemi yoktu onun için. Çaresizliğine teslim olmuştu. Ve o çaresizlik içinde Derim Akhan'ı engelleyecek tek bir çözüm geliyordu aklına. Çaresizdi fakat inadı hala sürüyordu ve onun kazanmasına izin vermeyecekti.

***

İstanbul
Birkaç gün önce

"Var mı bir gelişme?"

Sina'nın hoparlörle dışarı verdiği Avcı'nın sesi salonda yankılanmıştı. Yanı başında oturan Karan'ın yüzü taş gibiydi ancak yine de merakla ekrana bakmaya devam ediyordu.

Sina son bir haftadır uzun saatlerini ekran başında geçiriyordu ve Karan da her zaman olduğu gibi fırsat bulduğu her anında dibinden ayrılmıyordu. En azından bir şeyler yiyip içtiğinden emindi. Kendi eliyle karısını beslemekten asla gocunmuyordu.

Gelişen durum nedeniyle evde yeni bir düzenleme yapmışlardı. Fatma bir süre için evine gitmeyecekti ve çocuklarla ilgilenmesi gerekiyordu. Karan ise aynı şekilde şirkete gidişini iptal etmek istese de Hülya ve Taylan'ın küçük bebekleri nedeniyle abisinin karısını uzun saatler yalnız bırakmama isteği, işlerin Karan'a kalmasına neden olduğundan, şirkete uğruyor, işleri düzene koyuyor ve hızla eve geri dönüyordu. Bazen evden takip ettiği işler de oluyordu ancak buna razıydı.

Ekran karşısındaki Sina'nın memnunlukla parlayan gözleri dikkatinden kaçmamıştı. Uzun zamandır böyle bir heyecanı onun gözlerinde görmemişti. Gerçi seviştikleri her an görüyordu ama Sina için bu başka bir durumdu.

Vakit gece yarısına gelmek üzereydi ve Sina zaman kaybetmeden Avcı'yı aramıştı. Nihayet elle tutulabilecek bilgilere ulaşabilmişti ve ele geçirdikleri, bir an evvel müdahale edilmesi gerektiğini bağırıyordu ona.

"Var!" dedi heyecanla ve hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Günlerdir sistemlerini çözmeye uğraşıyordum bir açık bulabilmek için. Epey yokladım adamları. Sizinkilerin sisteminden birkaç saldırı düzenleyip yanıltmaya çalıştım, yemi yuttular. Sizin sisteme karşı savunmaya geçtiklerinde aynı anda kendi sistemimden içeri bir hayalet gönderdim. Uzun zamandan beri üzerinde çalışıyordum bunun. İçeri girdim ve hala farkına varmadılar. Ulaşabildiğim her şeyi çekiyo-

rum ve bu epey zaman alabilir. Terabytelara kadar ulaşan indirmeden söz ediyorum. Ancak acil bir durum var ve bunu hemen haber vermek istedim. Kalan bilgileri sanırım sonra değerlendirmeyi tercih edersiniz."

"Nedir?" dedi Avcı'nın heyecanlı sesi. Kendileri hala içeri girmeyi başaramamışlardı ve şu anki durum Invictus'u işin içine sokması konusunda ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu.

"Son günlerdeki aksiyonlarına öncelik tanıdım ve çok garip bir şey buldum. Derin internete sızdırdıkları bir açık artırma var. Herkesin ulaşabileceği yerler değil buralar. Yasa dışı işler için kullanılan, şifreli alanlarda iletişime geçtikleri yerler."

"Bilgi mi satacaklar?"

"Hayır. Çok daha kötü. Saffet Akdoruk'un kızını satışa çıkarmışlar!"

"Ne?" diyen Avcı'nın sesi telefonda kükrer gibi çıktı.

" Üç gün sonra Malta'da konumu verilmiş olan bir yerde kızı satışa çıkaracaklar ve şimdiden beş kişi açık artırmaya girmiş bile."

"Ne diyorsun sen be?" diye bağıran Avcı'ya, Sina'nın yanında duran Karan öfkeyle karşılık verdi.

"Doğru düzgün konuş karımla! Burada sizin kıçınızı kurtarmaya çalışıyor, adam gibi konuş!"

"Karan!" dedi Sina uyaran yumuşak bir sesle. Avcı'nın tepkisine kızmamıştı ancak Karan onunla aynı fikirde değildi yine.

"Doğru olduğuna emin misin? Yanlışlık olamaz mı? Böyle bir şeyi aklın alıyor mu senin?"

Avcı, Karan'ın çıkışına aldırmadan Sina'yla konuşmaya devam ediyordu.

"Avcı..." dedi Sina sakin bir sesle. "Yanlışlık yok. Adamların sistemindeyim ve onlar fark etmeden çekebildiğimi almaya çalışıyorum ama bu durum çok ciddi! Açık artırmaya giren adamların bilgilerini de sana göndereceğim."

"Diğer bilgileri siktir et! Bu en önemlisi! Eğer gerçekten o

piç kurusu böyle bir şeye kalkışmışsa bu en öncelikli durum bizim için. Konum ve tarih konusunda bana tam olarak bilgi verebilir misin?"

"Merak etme. Bu bilgilerin hepsini sana gönderiyorum şimdi. Katılımcıların açık artırmaya gelirken uyması gereken kurallar koymuşlar , yer ve saat bilgisi verilmiş. "

"Ne kuralı?" diyen Avcı öylesine öfkeliydi ki Sina onu görmese de adamın şu an kudurduğuna emindi.

"Katılımcılara belirlenen yere korumaları olmadan gelmeleri istenmiş. Söz konusu mekana korumalar gelse bile açık artırmanın yapılacağı salona alınmayacaklarmış. Güvenliği kendileri sağlayacaklarmış ve bu yüzden içeri silah sokulmayacakmış. Adamların dosyalarını sana gönderdiğimde neden bunu istediklerini anlayacaksın."

"Ne zaman?" diye sordu bu kez Avcı sabırsızca.

"Üç gün sonra saat 23.00'te." dedi Sina kesin bir tonla.

"Tamam sen bununla ilgili her şeyi hemen bana gönder, gerisi bizde! Asla öyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim!"

"Tamam, tüm bilgileri şifreli gönderiyorum sana. Sana ulaştırdığım şifreyi kullan. Senden başka kimse bilgilere ulaşamaz."

"Başka bir şey var mı?"

"İletişimleri çok güçlü korunuyor. Cihazlarının hepsi şifreli ve şifreleri kırmak zaman alacak. Sizinkilerin her saldırısı yeni bir duvara tosluyor. Adam iyi... Gerçekten iyi."

"Senden daha iyi olduğunu sanmıyorum, " dedi Avcı dostça çıkan bir sesle.

Yanındaki Karan gözlerini devirirken Sina ona çabuk bir bakış atıp gülümsedi.

"Gaza ihtiyacım yok Avcı."

"Biliyorum. Gaz vermek için söylemedim. Bizim bilişimdekilerden duyduklarımı aktardım."

Sina yerinde gerilirken Karan bir anda dikilmişti. Karan sert bir sesle "Bunun aramızda kalacağında anlaşmıştık. " diye gürledi.

Avcı, Karan'ın sert sesine aldırmadan aynı tonla devam etti.

"Sözüm söz demiştim. Kimsenin haberi yok merak etme. Karına hiçbir şey olmayacak."

"O zaman dediklerin ne?"

"Sadece kendi aralarında konuşuyorlardı. Invictus olsaydı girebilirdi bu sisteme diyorlardı. Karın efsane olmuş, gurur duy diye dedim."

"Ben karımla gurur duyuyorum zaten. İş bilmez çömezlerin takdirine ihtiyacı yok benim karımın."

Bu kez göz devirme sırası Sina'daydı. Omzuyla Karan'a hafifçe vurup oyuncu bir tonla "Kıskanç!" diye fısıldadı.

Karan aniden ona dönerek savunma dolu bir yüz, irileştirdiği gözlerle baktı karısına.

"Kıskanıyorum tabii. Benden başka kimse övmesin benim karımı!"

"Tamam kocam. Senden başka kimse övmesin beni. Zaten senden başka kimseye ihtiyacım yok ki benim."

Sina'nın yumuşak ve sevgi dolu sesi Karan'ı az da olsa sakinleştirmişti. Yine de ters ters baktı bir an Sina'ya ve ardından başını masanın üzerindeki telefona çevirdi.

"Karım artık dinlenecek. Siz de elinizdekilerle idare edin bir süre."

"Tamam elbette, " dedi Avcı minnet dolu bir tasdiklemeyle. "Bilgileri alır almaz biz çalışmaya başlayacağız. Olur da sen başka bilgi edinirsen aramana bile gerek yok, gönder yeter. Biz tasnifleriz hepsini."

"Alabildiğim her şeyi aldıktan sonra harici bir belleğe aktaracağım. O kadar dosyayı sana netten göndermem imkansız. Bu durum acil olduğu için bunu ayırdım. Diğer kısmı yüz yüze hallederiz."

"Tamamdır. Çok teşekkür ederim... Sana borçlandım."

"Borç falan yok, " dedi Sina çabucak geçiştiren bir tavırla. "Hadi görüşürüz tekrar."

Sıcak bir sesle vedalaştıktan sonra Karan'a döndü. Avuçlarını adamın yanaklarına bastırıp dudaklarını kocasının dudaklarına kapadı. Bir süre sonra geri çekildi ve aşk dolu gözlerle baktı Karan'a.

"Bugün seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Hayır! İki gündür söylemiyorsun!"

Karan'ın asık bir suratla, aksi bir çocuk gibi çıkan sesine Sina gülümseyerek baktı.

"O zaman... Seni seviyorum... Seni çok seviyorum..."

"Gece yarısını geçti... Başka bir güne girdik."

Karan'ın bu karşılığına Sina başını arkaya atarak kahkaha ile cevap verdi. Başını tekrar indirerek parlayan gözlerle kocasına baktı.

"Aç gözlü kocam benim..." dedi ve tekrar bir öpücüğü Karan'ın dudaklarına bırakarak alnını kocasının alnına dayadı. Avuçları hala adamın yanaklarındaydı ve baş parmaklarıyla elinin altındaki kirli sakalları okşuyordu.

"Seni seviyorum."

Karan parlayan gözlerle baktı karısına. Ona sahip olduğu her gün şükür sebebiydi.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok..." diye karşılık verdi boğuk bir sesle.

İkisi de bir süre birbirlerine yoğun bakışlarla baktılar. Karan, ağzının içinde mırıldanır gibi bir sesle "Odamıza gitsek de ben seni siksem ya! İki gündür hasretim, " dedi.

Sina, şakacı bir sinirle elini indirip Karan'ın omzuna vurdu. "Sevişelime ne oldu?"

"Çocukların yanında sözlerime dikkat etmemi söylemiştin, ediyorum da. Ama şimdi yalnızız. Sevişelim çok yavan geliyor."

Sina tasvip etmez gibi gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. Bakışları bir an masanın üzerindeki üç ekrana kaydı. Tekrar Karan'a bakarken mahcup bir ifade vardı yüzünde.

"Bana yarım saat versen? Avcı'ya bilgileri göndereyim, inen dosyaları da bir kontrol edeyim... Zaten bundan sonrası dosyaların inmesini beklemeye kaldı, " dedi rica eder bir sesle ve aniden yüzü ışıldayıp gülümseyerek devam etti. "... Sonra ben seni sikerim."

Karan'ın gözleri ışıldadı. "Senin üstümde olmana bayılıyorum."

"Bunu biliyorum... Ama tembel olmayı da seviyorum biliyorsun."

Karan başını sallayarak gülümsedi. "Şikayetçi değilim. Seninle yataktaysam her şeye varım."

"Doyumsuz!" dedi Sina yeniden elini Karan'ın omzuna vurarak.

Karan aniden yerinden kalktı. "Hadi ben bir çocukları kontrol edeyim, sen yapacaklarını yap, sonra en sevdiğim kıyafetinle üzerimde bekliyorum seni."

Sina kıkırdayarak karşılık verdi ona.

"Kendi tenimle yani."

Karan kaşlarını kaldırıp indirerek gülümsedi.

"En sevdiğim kıyafetin!"

***

Paris

Genç kız, odaya kapatıldığının altıncı gününde, gözleri boşluğa bakar gibi karşısındaki duvara kilitlenmişken açıldı kapısı. Bir saat önce kahvaltısı getirilmişti ancak doğru düzgün bir şey yememişti. Daha önceki günlerdeki öğünlerinde olduğu gibi. Baho'nun tepsiyi geri almaya geldiğini düşünerek bakışlarını kapıya çevirmedi ve bulunduğu pozisyonu bozmadı.

Jan ağır adımlarla odanın içerisinde ilerleyip kızın karşısında, yatağın ayak ucunda dikildi. Neredeyse bir haftadır Derim'le konuşma ve ikna etme çabaları deyim yerindeyse boşa kürek sallamak olmuştu. Günlerdir barut gibi dolaşan Derim kararından geri dönmemişti ve açık artırma için tüm iletişimler kurulmuştu. Şaşırtıcı derecede bu teklifin üzerine hemen atlayanlar olmuştu. Biri Ürdünlü biri Koreli iki uyuşturucu kaçakçısı, kadın ticareti yapan bir Çinli, silah ticareti yapan bir Rus ve bir Iraklı açık artırmaya katılmışlardı. Saffet Akdoruk'un ilişkiye girdiği hiçbir adam temiz değildi. Kızının satışa çıkarılacağı hepsinin ağızlarının sularını akıt-

mıştı. Jan'ın aklından geçen tahminler hiç iyi yönde değildi. Hepsinin ortak isteğinin ne olabileceğini tahmin etmek zor değildi zaten.

Açık artırma Malta'da Derim'in uygun gördüğü bir otelin en üst katındaki bir salonda yapılacaktı ve katılımcılar dün itibariyle farklı otellere yerleşmiş zamanın gelmesini bekliyorlardı. Bir sonraki güne kadar kumarhanelerde para harcayacak ve kadınlarla vakit geçireceklerdi. Jan yola çıkmak üzere kızın hazırlanmasını söylemeye gelmişti ancak daha çok bu görevin üzerine atlamasının nedeni; son kez şansını denemekti. Kızı ikna edebilirse belki de bu rezillik yaşanmadan her şey iptal edilebilirdi.

"Nasılsın?" diye sordu alçak yumuşak bir sesle kıza bakarken. Kız bakışlarını ona çevirmedi yalnızca karşıya bakmaya devam ediyordu. Jan, kızın kendisine cevap vermediğini görünce yeniden bir deneme yaptı.

"Olanlara üzgünüm..." dediğinde kız küçümseyen bakışlarını ona çevirdi. Ezici bakışları adamın üzerindeydi şimdi. Jan hafifçe boğazını temizledi.

"Engellemek benim elimde değil ama sen bunu değiştirebilirsin."

Kız, kaşının birini hafifçe kaldırıp sorarcasına baktı kendisine. Kızın karar değiştirmesini sağlama isteğiyle az da olsa korkutmaya çalıştı onu. Belki korkusu baskın gelirse fikrini değiştirebilirdi.

"Birazdan yola çıkacağız. Her şey hazırlandı... Babandan nefret eden adam sayısı çok. Hepsinin ne tür tipler olabileceğini aşağı yukarı tahmin edebiliyorsundur. Aralarında kadın ticareti yapanlar da var uyuşturucu satan da var... İnsan hayatına asla önem vermeyen köpek balıkları hepsi. Sana da acımayacaklar çünkü hepsinin gözünü kin bürümüş."

Kız donuk gözlerle ona bakmaya devam ederken son kez ikna etmeye çalışarak üsteledi.

"Seni son kez, yola çıkmadan evvel uyarmak istedim. Belki fikrini değiştirirsen tüm bunlar sona erebilir... Derim'e boyun eğ... Boyun eğ kurtul. Yoksa çok daha kötü şeyler

yaşayacaksın... Satacak seni... O adamların sana neler yapabileceklerini az çok tahmin edebilirsin. Derim'in yanında en azından böyle bir şey yaşamayacaksın."

Kız uzun süre Jan'a bakarak karşılık vermedi. Gözleri öyle garip bakıyordu ki Jan o derinliklerdeki anlamı bir türlü çözemedi. Kız birkaç günde öylesine bitkin düşmüştü ki buna rağmen yorgun yüzünde iri inatçı gözleri ödün vermez bir ışıltıyla parlıyordu. Jan bir süre bekleyerek kızın tepki vermesini umdu, karşıdan bir tepki gelmeyeceğinden ümidi kesmiş olmasına rağmen yine de üsteledi.

"Boyun eğ Selin... Boyun eğ, tüm bunlar sona ersin. En azından canın yanmayacak onun yanında."

Kız nihayet yavaşça bacaklarına sardığı kollarını çözdü ve bu kez bağdaş kurar pozisyonda yatağın üzerinde oturmaya devam ederken ellerini iki yanında yatağın üzerine bastırdı. Başını hafifçe öne doğru çıkarıp keskin gözlerini Jan'a dikti ve dudaklarını araladı. Alçak ancak o kadar kararlı ve inatçı bir sesle konuşmaya başlamıştı ki Jan, son çabasının da boşa çıktığını anlamıştı.

"Ben o psikopata boyun eğersem inandığım her şeye... kendime ihanet etmiş olurum. İşlemediğim bir günahın hesabını vermeyeceğim! Ben ömrüm boyunca kimseye ihanet etmedim. Kendime hiç etmem! Bu dünyada her hata her suç affedilir ama ihanet affedilmez... İhanetin bedeli yoktur çünkü! Yaşadığım sürece ben bir hırsız olabilirim... Bir katil olabilirim... Bir zavallı olabilirim... Ve hatta olduğum ve olacağım gibi bir fahişe de olabilirim. Ama asla!... Asla bir hain olmayacağım!"

Jan kızın sarsılmaz bir inançla sarf ettiği sözleri kaşlarını çatarak dinledi. Kızın bu inatçı tutumuna gerçekten anlam veremiyordu. Tüm köprüleri yakıyordu kız, başına gelebilecekleri mutlaka tahmin ediyordu ancak buna rağmen geri adım atmıyordu. Kendi değer yargılarına böylesine bir adanmışlığa daha önce hiç şahit olmamıştı. Kız asla kırılmayan bir çelik gibiydi. Ne eğiliyordu ne bükülüyordu... Dümdüz bir inatçılıkla yalnızca kendi doğrularına sarılıyordu, en baştaki

kararlılığına sahip çıkıyordu.

Derim istediğini elde etse bile kızın yine de ona boyun eğeceği yoktu ki sonrası aslında çok daha çekişmeli bir savaşa dönüşecekti ikisi arasında. Jan, Derim'in sırf kıza ders vermek maksadıyla attığı bu yersiz adımın aslında kendi topuğuna sıkmak olduğunu görebiliyordu fakat Derim bunu göremiyordu. Kızı delicesine zorlayarak sınırlarını yıkmayı ve aşmaktan imtina ettiği o duvarları kırarak istediği şekle bürünmesini umuyordu. Oysa Jan görmüştü çoktan. Kız kendi sınırlarını aşmayacaktı. Öylesine derin ve keskin çizilmişti ki kızın hayatındaki çizgiler, onları asla aşmayacaktı. Ve Derim de öfkesinin, kininin, sabırsızlığının ve egosunun kurbanı olacaktı.

Jan uzun süren bir sessizliğin ardından usulca başını salladı nihayet. O elinden geleni yapmıştı ve artık ikisinin arasına giremezdi. Bu onların savaşıydı ve onun tarafı en baştan beri belliydi.

"Üzerini değiştirsen iyi olur. Yarım saate kadar çıkıyoruz."

Kız hiçbir şey söylemeden baktı adama. Bir süre ikisi de birbirlerine gözlerini kilitlediler ve neden sonra Jan üzgün gözlerini aşağı indirerek topuklarının üzerinde döndü ve odanın kapısına doğru hareketlendi. Ardından kapanan kapıya bakan kızın omuzlarının düştüğünü görmemişti. Kız kapalı kapıya bakarken beyninde yankılanan çirkin fısıltılarla boğuşuyordu. Sona gelmişti. Bundan sonra başına gelebilecek tüm kötülüklere karşı durabilecek yalnızca kendisi vardı. Eli, boş olduğunu bilse de boynuna gitti ve bir zamanlar orada asılı duran kolyesi sanki hala boynunda duruyormuşçasına hayali şekli okşadı.

"Affet beni!"

Fısıltısını kendi kulakları dahi zor duymuştu.

19. BÖLÜM

2011
İstanbul

Derim Akhan, sabaha karşı gelen telefonda yaptığı birkaç dakikalık görüşme sonrası Paris'ten yola çıkmıştı. Her zamanki gibi Jan onu yalnız bırakmamıştı. Tam sekiz sene sonra İstanbul'a ilk gelişiydi bu. Yaptığı görüşmeden beri tüm hareketleri kurulu bir robot gibi mekanikti. Yüzünde tek bir kas oynamıyordu ve neredeyse nefes aldığından bile şüphe edilebilirdi.

Sabahın erken saatlerinde İstanbul'a vardıklarında, terminal kapısından dışarı çıktıklarında seneler önce gördüğü yüz, yanında koruma olduğu belli koyu renkli takım elbise içindeki bir adamla birlikte VIP minibüsün yanında onu bekliyordu. Aracın şoför kapısının önünde bir başkası daha dikiliyordu. O da takım elbiseli ve iri yarı biriydi.

Derim'i bekleyen orta yaşın üzerindeki adamın da yüzü en az Derim kadar donuk ve ifadesizdi. Derim yerleri sarsacak kadar sert adımlarla arkasında Jan onu takip ederken adama yaklaştı ve önünde durdu. Saatler sonra gözlerinde ilk defa bir ifade belirmişti. Ancak bu da iç rahatlatıcı olmaktan uzaktı çünkü gözleri sadece öfke, kin, nefret ve ölüm kusuyordu. Ondan epeyce yaşlı olan adam bu bakışların altında hala dik duruyordu ancak gözlerindeki suçluluk açıkça okunuyordu.

"Üzgünüm Derim... Başımız sağ olsun."

Adamın sesi alçak, zor duyulur bir tondaydı. Derim öne doğru tehdit dolu bir adım atınca adamın yanındaki koruma ileri hareketlendi ancak adam elini yavaşça kaldırarak adamının hareketini

"dur" dercesine kesti. Derim aldırmadan adama doğru meydan okur gibi başını yaklaştırdı. Gözlerinden çıkan alevler her yeri kavuracak kadar güçlüydü.

"Bana söz vermiştin! Onu koruyacağına dair bana söz vermiştin!"

"Elimden geleni yaptım."

Adamın üzüntüsü sesinden açıkça okunduğu gibi gözleri kederle yere indi. Bedenini hafifçe çevirip başıyla aracı işaret etti.

"İçeri gir lütfen. Bu burada konuşulacak bir durum değil. Otelde yer ayırttım sizin için. Orada konuşmamız daha doğru olur."

"Otel umurumda bile değil. Tatile gelmedim ben!"

Öyle tersti ki tavrı buna rağmen adam metanetle başını sallayarak sakin ancak kararlı bir tonla karşılık verdi.

"Burada olmaz Derim."

Derim alanın önünde tüm dikkatleri üzerlerine çekebileceklerini biliyordu. Bir an aldırmamak istedi ancak öte yandan adamın bu konuda haklı olduğunu kabul ederek adama öldürücü bir bakış atıp aracın içine yöneldi. Jan da onunla birlikte araca girerek yanına oturdu. Adam onların karşısına otururken koruma ön tarafa, şoförün yanına yerleşmişti. Kapı kayarak kapandı ve araç hareket etti.

Derim yüzünü camdan dışarı çevirip gözlerini dışarıya dikti. Sıkılı yumrukları dizlerinde dururken çenesi kasılmaktan titriyordu.

"Nasıl oldu?" dedi başını tekrar öne çevirip sabırsız bir tonla sorarken çatık kaşlarla karşısındaki adama baktı. Bir an evvel olanları öğrenmek istiyordu. Sesi o kadar sertti ki bir kayayı bile parçalayabilirdi.

Karşısındaki, durgun bir sesle konuşmaya başladı. Bakışları camdan dışarı çevriliydi. Sanki Derim'le göz göze gelmek istemiyor gibiydi. Derim ilk defa adama dikkatle baktı. Yıllar öncesinden daha yaşlı görünüyordu. Hala dik ve heybetliydi ancak sanki omuzlarına, taşımaktan yorulduğu ağır bir yük binmiş gibiydi.

"Dün gece olmuş..." diye konuşmaya başlayınca Derim hırsla atıldı.

"Dün gece olmuş ve sen bana bir gün sonra mı haber veriyorsun?"

Adam, Derim'e aldırmadan kaldığı yerden konuşmaya devam etti. "Kapıdaki iki polisle birlikte Şevket Bey ve Zahide Hanım da

öldürülmüş. Henüz tüm bilgileri almadım. Polisler sabah ve aksam rapor veriyorlardı. Sabah rapor süreleri geçince ve evden de haber alınamayınca devriye göndermişler. Bu konuda ne kadar hassas olduğumu biliyor ekipler. Bana haber vermeden önce kontrole gitmişler ve durumu görür görmez beni bilgilendirdiler. Çiftliğe gittim. Olay yerine haber verilmiş, çalışmaya başlamışlardı..."

Adam bir süre sözlerine ara verdi ve aracın içini derin bir sessizlik kapladı. Derim öfkeli gözlerle karşısındaki adama bakmaya devam ederken diğeri bakışlarını usulca camdan çekip Derim'e döndü. Mekanik bir sesle konuşmaya devam etti.

"Olay yerinin raporu henüz elime ulaşmadı, her şeyi değerlendirdikten sonra ayrıntılı rapor verecekler. Burada olmak istediğini biliyorum. O yüzden aradım seni. Bunu bilmeye hakkın vardı."

Derim çıldırmak üzereydi ve kendisine zorlukla hakim oluyordu. Kim annesinden ne isterdi ki? Kadın senelerdir inzivada yaşıyordu. Görüştüğü kişi sayısı bile sayılıydı. Pislik babasından kurtulduğundan beri huzurlu ve sakin bir yaşam sürüyordu. Böyle bir şey onun başına nasıl gelmiş olabilirdi ki? Yanındaki Jan sürekli tedirgin bakışlarla onu izliyordu. Sanki bir delilik yaparsa ona engel olmaya çalışacakmış gibi tetikteydi.

"Kim? Neden?"

Derim dişlerinin arasından tıslar gibi sormuştu.

Adam başını iki yana salladı. "Henüz belli değil..." Kararsızca duraksadı ve o bir saniyelik duraksamada bile Derim başka şeyler olduğunu anlayarak sertçe "Hiçbir şeyi saklamaya kalkma! Ne varsa hepsini söyleyeceksin bana!" dedi sinirli bir sesle.

Adam ellerini sıkıntıyla saçlarından geçirdi.

"Bilmen gereken başka şeyler de var. Otele vardığımızda anlatacağım."

"Sikerim otelini? Bana otel otel deyip durma!" diye patladı nihayet Derim. "Bana her şeyi şimdi anlatacaksın!"

"Efendim!" diyen ses aracın önünden geldi araya girerek. Öndeki koruma başını koltukların arasından uzatmış geriye bakıyordu.

"Her şey yolunda. Siz işinize bakın," dedi adam otoriter bir sesle başını geriye çevirmeden. Koruma ses çıkarmadan yeniden önüne döndü ancak Derim'e sert bir bakış atmaktan geri durmamıştı.

Derim de hiç çekinmeden adama ters ters baktı birkaç saniye kadar ardından yeniden adama çevirdi bakışlarını.

"Acını anlıyorum. Aynı acıyı ben de yaşıyorum. Ama sakin olmak zorundasın. Otele vardığımızda her şeyi konuşacağız."

Adamın kararlı ve otoriter tavrı Derim'i sinirlendirse de herhangi bir değişiklik olmayacağını açıkça ortaya koyduğundan Derim sinirle elini saçlarından geçirip tekrar yüzünü cama çevirdi.

Araç, kalan yirmi dakikalık yolculuğu tamamladığında o ana kadar kimse başka bir şey konuşmamıştı. Otele girip daha önce ayırtılmış odaya çıkarken bu kez yalnızca üçü vardı. Şoför ve koruma, adamın isteği üzerine aşağıda kalmışlardı.

Ayrılan iki odalı bir süite girer girmez Derim sabırsız adımlarla salona ilerledi. Adeta kafese kapatılmış bir aslan gibi yerinde duramıyordu. Salonda bir aşağı bir yukarı adımlamaya başladığında Jan sessizce geniş kanepelerden birine oturmuş, adamsa tekli koltuğa huzursuzca yerleşmişti. Derim adamın karşısına dikilip "Anlat şimdi!" dedi emreden bir tonla.

Adam bakışlarını Derim'e kaldırdı. Birkaç saniye manidar bir sessizlikle ona baktı. Öyle sert ve otoriter bakışlardı ki bunlar, Derim kabul etmek istemese de bu otorite karşısında belli etmeden hafifçe dikleştirdi bedenini.

"Öncelikle tavırlarına hakim olmanı tavsiye ederim. Acına anlayış gösteriyorum ama karşında kimin olduğunu hatırlatırım sana. Terbiyesizliğine göz yumacağımı sanıyorsan büyük yanılgı içindesin genç adam."

Derim bir an gözlerini kıstı. Adam elini kaldırıp karşısındaki kanepeyi işaret etti.

"Otur şuraya ve beni dinle şimdi, " Bu kez bakışları Jan'a çevrildi. "Sen de kalk birer kadeh içki hazırla bize. Dostunun ihtiyacı olacak. Sakinleşmesi gerekiyor. En ufak bir taşkınlık istemiyorum!"

Jan, adamın otoriter tavrıyla ses çıkarmadan bir an Derim'e kısa bir bakış atıp yerinden kalktı ve odanın içindeki mini bara doğru hareketlendi. O sırada Derim, adamın gösterdiği yere memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle oturdu. Dizleri sürekli sinirli bir şekilde sallanıyordu oturduğu yerde. Jan ikisine de birer kadeh uzatınca Derim kadehin hepsini tek yudumda boğazından aşağı devirip sert-

çe kadehi önündeki sehpaya bıraktı. Adamsa bir yudum içkiyi ağzında birkaç saniye tutarak kadehini aynı şekilde sehpanın üzerine bıraktı. Nihayet başını kaldırıp Derim'e baktı.

"Artık kocaman adamsın. Seni buradan gönderdiğim çocuk değilsin. O yüzden seninle açık açık konuşacağım... Yarın annenin cenazesi kaldırılacak. Adli Tıp otopsiyi bitirir bitirmez defin işlemlerine başlanacak. Anneni görmeni istemiyorum..."

"Sen nasıl buna karışabilirsin? Elbette göreceğim!"

"Hayır Derim! Görmeni tavsiye etmiyorum! Onu öyle hatırlamak istemezsin."

Adamın sert sözleriyle Derim, donmuş bir yüzle adama baktı.

"Sen ne demek istiyorsun?" diye sorarken sesi düşmüş, gözleri küçük bir çocuğun bakışlarına dönüşmüştü.

Adam sıkıntıyla boynunu gerdi.

"Annene işkence yapılmış Derim. Ben ki bunca yıllık hayatımda çok şey gördüm... Bu tür şeylere alışığım... Buna rağmen hala sarsıntımı atlatabilmiş değilim. Anneni görmeni istemiyorum. Onu en son haliyle hatırlamanı isterim. O da böyle isterdi..."

"Sen ne diyorsun be?" diye kükredi Derim.

"Susup beni dinleyecek misin?" diye bu kez adamın sesi patladı salonun içinde. Gözlerinde ilk defa öfke vardı. Sert sesi en az önceki kadar yüksek bir oktavda devam etti. "Anneni işkence ederek öldürmüşler Derim! Ben onu koruyacağıma dair sana söz vermiştim! Bunca sene boyunca sana olan bu sözümü yerine getirdim! Sakin, huzurlu bir hayat süren, hayatımda tanıdığım en iyi kadınlardan biri olan anneni, benim korumam altındayken öldürdüler! Sen bunun benim için ne demek olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Kim?" diye haykırdı Derim.

"Henüz bilmiyoruz!" dedi adam da aynı yüksek sesle bağırarak. Ardından derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Bakışları bir an salonda dolaştı vakit kazanmak istercesine. Tekrar gözlerini Derim'e çevirdiğinde kontrolünü yeniden sağlamış görünüyordu. Bu kez daha sakin bir tonla devam etti.

"Kapıdaki polislerin ve evdeki çalışanların üzerlerinde bulunan kurşunlar balistiğe gönderildi. Sonuçları bekliyoruz. Şu ana kadar herhangi bir iz bulunamadı. Otopsiler yapılıyor."

"Ya annem? Kaç kurşun?" diye sordu Derim düşük ve çekingen bir tonla.

Adam başını iki yana sallarken yüzünü eliyle sıvazladı.

"Anneni silahla vurmamışlar..."

Derim ısrarla soran bakışlarını adama dikmişti. Adam bir iki kez üst üste nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Yeniden bakışlarını Derim'e kaldırdı. Sesi düşük, bitkin ve hüsran doluydu.

"Anneni dövmüşler ve bıçak kullanmışlar."

"Ama neden?"

"Henüz doğru yanıtları veremiyoruz. Araştırıyoruz. En iyi ekibi bu işe yönlendirdim. Annene onları yapan kişinin maksadı nedir cevap veremiyorum şu an."

"Ya o pislik?" diye aniden Derim nefretle sordu.

Adam, Derim'e bakarken öyle üzüntülüydü ki muhtemelen bir çocuğun babası için pislik demesine esef ediyordu.

"O, dün öğlen tutuklandı."

Adamın kesin yanıtıyla Derim gözlerini ardına kadar açtı.

"O mu yapmış yani?"

"Dün öğlen evinde tutuklandı ancak annenin ölümüyle alakalı olarak değil."

"Ne demek bu?"

"Baban artık uzun yıllar içeriden çıkamayacak demek. Tüm pis işleri ortaya çıktı. Delilleriyle birlikte. Yıllardan beri bizi aldatmış. Temiz kalması için onu izlediğimi biliyordu buna rağmen rahat durmamış ve kendisini ortaya atmadan yine aynı yolu izlemeye devam etmiş. Saffet Akdoruk'la ortaklık yapmış ve her şeyi onun üzerinden yürütmüş. Ancak adam ona kazık atıp yurt dışına kaçtı. Ürdün'e gittiğini tespit ettik. Yaptıkları her işin belgesini emniyete gönderip babanı ihbar etmiş. Babanın tüm parasını da çalıp yanında götürmüş. Baban şu an beş parasız. Saffet Akdoruk'un iadesini isteyeceğiz elbette ancak prosedürler uzun sürüyor. Benim tahminim onu uzun süre Ürdün'de saklayacak parası olduğu için keyfini sürecektir bu durumun. Gönderilen delillerde her şey babanın üzerine yıkılmış görünüyor. Sağlam gerekçeler bulamazsak iadesini de isteyemeyiz zaten. Adam temiz iş çıkarmış. İşler sarpa sarsa da suçlu iadesi yapılmayan bir ülkeye kaçacaktır. Şu an baban her şey-

den sorumlu olarak alındı ve kuvvetle muhtemel ömrünün sonuna kadar da içeride kalacak."

"O zaman annemi o öldürmedi?" diye soran Derim düşünceli gözlerle karşısındaki adama bakıyordu. Babasının içeri alındığına dair duyduğu haber zerre umurunda değildi. Layığını bulmuştu sonunda.

"Tutuklandığında ilk sorulan sorulardan biri buydu. "Hayır" dedi. Haberinin olmadığını söylüyor. Ya gerçekten iyi yalancı ya da sahiden de haberi yoktu. Cinayetlerin işlendiği saatte ofisinde olduğunu beyan etti. Kontrol ettik, doğru söylüyor. Kameralar ve güvenlik tüm gece sabaha kadar ofisinde olduğunu, bu sabah ayrıldığını teyit ettiler."

"O zaman kim?"

"Bulacağız. Her şeyi yakinen takip ediyorum. En iyi elemanlarım bu işin üzerinde."

"Annemi görmek istiyorum!" dedi Derim kararlı bir sesle. Gözleri öyle inatçı bakıyordu ki adam yılgın bir tavırla başını aşağı eğerek iki yana salladı.

"Yapma Derim... Bunun sana bir faydası yok. Acını katlamaktan başka bir şeye yaramaz bu."

"Annem o benim! Ne demek görmemek!"

Derim öfkeyle bağırarak ayağa fırlayınca adam sert bir sesle karşılık verdi.

"Anlamıyor musun? Seni korumaya çalışıyorum. Seni parçalamaktan başka bir şeye yaramayacak onu görmen. Annenin anısına sahip çık ve onu her zamanki gibi hatırla. Hafızana öyle bir resim almak istemezsin! Almamalısın!"

"Beni koruma, anladın mı? Koruma beni! Bu konuda ne kadar başarısız olduğunu görüyoruz! Bana söz vermiştin! Annemi koruyacağına bana söz vermiştin!"

"Sözümü tutmaya çalıştım. Elimden geleni yaptım. Boşanmalarının üzerinden yedi sene geçmiş olmasına rağmen hala devlet korumasını geri çektirmedim. Görülmüş şey değildir bu! Böyle bir şeyi tahmin etmem olanaksızdı. Annenle birlikte iki polisim şehit oldu benim! Yardımcıları olan iki masum insan öldü! Bunu tahmin etmem olanaksızdı!"

"Hiç kimseyi koruyamıyorsun! Beni de korumaya kalkma o zaman! Ben kendimi koruyabilirim! Bunu tek başıma başardım ben! Annemi göreceğim anladın mı? Son kez annemi göreceğim! Ona veda bile etmedim ben! Bir gün yeniden birlikte olacaktık biz!"

Derim delirmiş gibi bağırıyordu şimdi. Jan usulca Derim'in yanına yaklaştı.

"Derim..." dedi alçak bir tonla. Elini uzatıp arkadaşının omzunu sıktı. "Buna hakkın var dostum. Elbette hakkın var... Ama kendini kötüye hazırla o zaman... Bu kadar uyarı yapılıyorsa göreceklerin hoşuna gitmeyecek."

Jan'ın sakin açık sözlülüğü Derim'i bir an duraksattı ve boş bakışlarla arkadaşına baktı. Ardından üzüntüyle kirpikleri aşağı düştü.

"Annem o benim! Ne olursa olsun son kez vedalaşmak istiyorum."

Derim'in geri dönülmez kararlı tavrı, istediğini almasına neden olmuştu. Annesiyle, aynı gün akşam morga yapılan ziyaretle vedalaşmıştı.

Ona yapılan sert uyarıların nedenini annesini gördüğünde anlamıştı. Ya da annesi olduğunu söyledikleri ve ondan geriye kalan parçalanmış olan tanınmaz haldeki cesedi gördüğünde anlayabilmişti. Funda Akhan'ın o güzel yüzü; yerinde yok denecek kadar parçalanmıştı. İncecik bedeninde elli sekiz bıçak darbesi sayılmıştı. Bedeni delik deşik edilmişti ve ölmeden önce ne kadar acı çektiğini gösteren daha birçok yara bulunuyordu bedeninde.

Derim, morgun zeminine yığılmıştı annesini gördüğünde. Sırtını duvara yaslamış, bacaklarını karnına çekip dakikalarca öne arkaya sallanarak ağlamıştı tek başına. Annesini tek başına görmek istemişti ve o anki yalnızlığı hayatı boyunca hissetmediği kadar ağırdı. Ona bunu yapmamasını söyleyen adam haklı çıkmıştı. Sonrasında zihninde annesinin son hali daha çok kalmıştı. O güzel yüzü anımsaması o kadar zorlaşmıştı ki çok kereler kendisini zorlasa da hayalinde bir türlü o güzel kadını canlandıramamıştı. Görüntü hep; soğuk bir morgdaki, soğuk bir mermerin üzerinde yatan parçalanmış bedendi.

Ertesi gün ikindi vakti annesinin cenazesi kaldırılmıştı. Yalnız-

ca birkaç sayılı kişi vardı cenazede. Derim zamanında annesine sahip çıkmayan kimseyi istememişti yanlarında. Annesi de öyle isterdi muhakkak. Cenaze sonrası saatlerce mezarlıkta kalmıştı. Ayrılmayı bir türlü gönlü el vermiyordu. Ona özel alan bırakmak isteyerek uzakta bekleyen Jan, nihayet saatler sonra artık gitmeleri gerektiğini söylediğinde zorlukla ayrılabilmişti annesinin taze mezarından.

Dedesinin yanına defnedilmişti annesi de. Galiba seneler sonra baba kız ilk defa huzurlu uykuyu yine birbirlerinin koynunda bulacaklardı. Derim, dedesini hatırlamıyordu ancak onun nasıl biri olduğunu annesinden çok dinlemişti ve ilk defa onu gerçekten koruyacak olan birinin yanında olmasına sevinmişti. Aslında daha çok kendisi, annesinin yanına gidene kadar yine dedesinin onu koruyacağına inanmak istemişti.

Derim çöküк omuzlarla Jan'la birlikte mezarlıktan çıkıp otele dönmüştü. Bütün gün otel odasından dışarı çıkmadan boş bakışlarını camdan şehre dikmişti. Aynı gün akşam onu ziyarete gelen adamın verdiği bilgilerle gözü dönene kadar, bir ruh gibi sessizdi bütün gün.

Kapıdaki polislerin ve evdeki yardımcıların bedenlerinden çıkan kurşunlar Saffet Akdoruk'un silahına aitti. Adam, Akif Sancar'ın tüm mal varlığına el koyduğu gibi koruma altındaki karısını da öldürmüştü. Gözdağı verir gibi. Derim çıldırmak üzereydi.

"Neden?" diye haykırmıştı salonun ortasında. "Annemin o işlerle alakası yoktu ki? Annemden ne istedi o şerefsiz?"

"Bilmiyoruz. Silahı arıyorlar. Henüz ele geçirmedik ancak balistik sonucu belli."

"Bana yarın bir görüşme ayarlayın. O pislikle görüşeceğim!"

"Senin şimdiye kadar öldüğünü düşünmüştür. Çok aradı, peşine çok adam taktı ama ulaşamadı biliyorsun. Seneler sonra karşısına çıkman doğru mu olacak?"

"Onunla konuşacağım! Bana vereceği cevaplar var!"

"Sorguda bunlar sorulacak zaten. Funda'nın ölümünden dolayı çok üzgün olduğunu söylüyor. Kendisini suçluyormuş onu böyle şeylere bulaştırdığı için."

Adamın söylenenlere inanmadığını belli eden küçümseyici tonu

Derim'in dikkatinden kaçmamıştı ki kendisi de adamla aynı fikirdeydi. Bu düşüncesini sese dökmekten çekinmedi.

"Siktirsin gitsin! Üzülüyormuş! Anneme neler yaptığını unutmadım ben! O yalanlarını başkasına yutturabilir ama bana yutturamaz! Bu saatten sonra yaşayıp yaşamadığımı bilmesi umurumda değil! Onunla görüşeceğim! Bana vereceği cevaplar var!"

Adam, çaresizce baktı genç adama. Hiçbir sözünü dinletemiyordu. Karşısındaki genç adam granit gibi sertti. Hayatı şiddetle geçmişti ve şimdi yaşadığı şey sanki bu zamana kadarki yaşadıklarını un ufak etmişti. Kimseyi karşısında görmek istemiyordu. Hepsini yıkıp yok edebilecekmişçesine bir nefrete sahipti artık. Çaresizce başını salladı.

"Yarın cezaevinde özel bir odada yalnızca ikinizin görüşmesini sağlayacağım."

***

İki adam, küçücük penceresiz bir odanın ortasında bulunan masada karşılıklı oturuyorlardı. Derim taş gibi ifadesiz bir suratla babası olan Akif Sancar'a bakarken diğeri gözlerinde sevgi ışıltısıyla bakıyordu oğluna.

"Seni çok özlemişim."

Akif Sancar'ın yumuşak sesine Derim tükürür gibi "Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim, " diye karşılık verdi.

"Biliyorum bana kızgınsın. Haklısın da. Ama o zamanlar çok aptaldım ve annenle senin kıymetini bilemedim. Aklım başıma geldiğinde ise çok geçti. Seni bulamadım, annense beni hiç affetmedi. Kendimi affettirmek için inan çabalayacaktım ama onunla görüşmemi dahi engellediler." Son cümlelerini kızgınlıkla sarf etmişti. Onu engelleyenlerden nefret ettiği ortadaydı.

"Seninle görüşmemesi çok doğru bir karardı ve ne yazık ki yine senin pisliklerin onu buldu."

"Ben böyle olmasını istemezdim oğlum."

Akif Sancar'ın dolu gözlerine Derim hiçbir duygu hissetmeden baktı.

"Bana numara yapmayı kes! Herkesi kandırabilirsin ama hatırlarsan senin nasıl aşağılık bir adam olduğunu bilecek kadar yanında kaldım."

"Haksızlık ediyorsun."

"Senin bize yaptığın gibi mi?"

"Ben senin güçlü bir adam olmanı istediğim için öyle davrandım. Ama bak şimdi görüyorum ki çok güçlüsün. Artık kimse seni ezemez!"

"Safsatayı kes! Bana hastalıklı beyninde kurduklarını ispatlamaya çalışma! Buraya sana soracaklarıma cevap vermen için geldim! Senin saçmalıklarını dinleyecek değilim!"

"Beni buradan kurtarmalısın Derim!" diyen adam, ellerini masanın üzerinden ileri uzatmaya çalıştı ancak masaya kelepçeli olan elleri daha fazla ileri uzanamazken odanın içini demirin demire çarpan sesi kapladı. "Bana o pislik kumpas kurdu. Benim hiçbir suçum yok. Her şeyi kendi yapıp benim üzerime attı."

Derim küçümseyici bir alaycılıkla güldü.

"Tabii senin zaten hiç suçun yok! Sen tertemizsin ve her şeyi o tek başına yaptı. Gönderilen delillerin hepsi de uydurma. Öyle değil mi?"

"Bana kumpas kurdu! Gerçeği ortaya çıkarmak için peşine düşmeyeyim diye bütün her şeyimi kendi üzerine yapmış ve beni de beş parasız bıraktı. Derim bana inanmak zorundasın. Ben senin babanım!"

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin!" dedi Derim tıslar gibi. "Bana hikaye okuma! Senin nasıl bir adam..." derken bir an durakladı ve hata yapmışçasına başını sallayarak devam etti. "... pardon kelimeyi de kirletmeyeyim... Senin nasıl bir pislik olduğunu biliyorum!"

"Böyle konuşma Derim! Kalbimi kırıyorsun."

Akif Sancar öylesine mülayim ve acıması görünüyordu ki Derim neredeyse ona masum gözlerle bakan bu adama inanabilirdi. Ancak ona olan inancı hiç kalmadığı için bu duygu içinde görünmeye başlamadan yok olup gitti. Onlar hiçbir zaman baba oğul olmamışlardı ve Akif Sancar hiçbir zaman masum olmamıştı.

"Annemi o mu öldürdü?"

Derim'in keskin sorusuyla Akif Sancar geriye yaslanıp bir anda yas dolu bir ifadeye büründü. Dudakları titredi ve toparlanmak ister gibi derin bir nefes çekti.

"Görüyorsun değil mi? Onun ne kadar acımasız bir pislik olduğunu görüyorsun. Bana söylenenlere inanmak istemedim. Funda'yı acımasızca öldürebilecek kadar kalleş bir adam o. Sırf bana gözdağı vermek için yaptı bunu. Peşine düşmemem için beni beş parasız bıraksa da pes etmeyeceğimi biliyordu ve beni uyarmaya çalıştı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ortada değil mi? Devlet koruması altındaki masum bir kadını bile öldürebilecek kadar gözü kararmış bir canavar o. Peşine düşersem beni kimsenin kurtaramayacağını söylemeye çalıştı işte."

"Bu mu yani? Sırf sana göz korkusu vermek için mi annemi öldürdü?"

"Evet!" diye atıldı öne doğru Akif Sancar. Yüzü nefretle kaplandı ve kin dolu bir tonla devam etti. "Onun nasıl bir pislik olduğunu yalnızca ben biliyorum. Hasta ruhlu bir sapık o! Daha ne kötülüklere muktedir olduğunu biliyorum ben onun. Küçük kız çocuklarına..."

"Kes!" diyen Derim'in sesi daha fazla duymak istemediğini belli eder bir tonda sertti. Bu adamın tüm bunları bilmesine rağmen onunla ortaklık etmiş olmasına inanamıyordu. Ve pisliğini seneler önce ondan kurtulmuş olan annesine de bulaştırmıştı. Annesinin morgdaki görüntüsü gözünün önüne geldiğinde, gözlerini yumarak derin bir nefes çekti. Kucağındaki yumrukları eklemlerinden ses çıkacak kadar hırsla sıkmıştı. Gözlerini yavaşça açıp karşısındaki adama baktı. Ondan medet umar gibi bakıyordu şimdi Derim'e.

Derim kelimelerin üzerine basarak konuşmaya başladı.

"Burada geberip gidersin umarım! Senin pisliklerin annemin hayatına mal oldu. Senin yüzünden tek bir günü gözyaşı dökmeden geçirmedi. Bana yaptıklarını bile artık umursamıyorum ama annem... O çok bambaşka bir konu. Son anlarını bile senin yüzünden acılar içerisinde geçirdi annem. O bunları asla hak etmeyen tertemiz bir kadındı... Onun hayatını mahvettin ve ölümüne sen neden oldun! Seni tutukladıkları için şanslısın yoksa seni kendi ellerimle parçalardım. Sana bunu yapamıyorum ama o pisliği bulacağım!

Onu bulacağım ve onu öyle bir pişman edeceğim ki dünyaya hi gelmeseydim keşke diyecek!"

Derim konuşmanın bittiğini belli eden bir tavırla hızla yerinde kalktı ve birkaç adımda küçük odanın kapısına vararak avucunun içiyle sertçe kapıya vurdu. Arkasında bıraktığı adamın varlığını unutmak istercesine geri dönüp bakmamıştı. Bu adamı artık hiçbir şekilde hatırlamak istemiyordu. Açılan kapıdan dışarı çıkarken ar kasından bakan adamın sinsi gülüşünü de bu yüzden görmemişti.

***

2019
Malta

Derim, yıllar süren sürek avının sonuna bu şekilde varacağını hiç öngörmemişti. Yıllarca Saffet Akdoruk'un izini sürmüştü. Birkaç kez çok yaklaştığı anlar da olmuştu ama adam, her defasında adeta koku almış bir köpek gibi sanki anlamışçasına sürekli konum değiştirmişti. Yeni konumunu tespit etmek zaman alıyordu ve adam kaçmak konusunda uzmandı. Üstelik öyle üstün bir sosyopattı ki bu süreç içinde; önce ikna edecek, sonra tuzağına düşürecek ve en son kazık atacak yeni kurbanlar da mutlaka buluyor oluyordu.

Çoğu zaman, sonradan kazık attığı bu adamlar başta ona inanarak korumaları altına alıyorlardı onu. Adam tam bir hilekardı ve kandıracak birilerini mutlaka ağına düşürmüş oluyordu. Elbette son oyununda bunu becerememişti. Neredeyse becermek üzereydi aslında. Ve neredeyse Derim de onu ele geçirecekti ki maalesef geç kalmıştı. Şimdiyse elinde kalan Saffet Akdoruk'un kızıydı.

Babasına hissettiği nefreti aslında kızına duymuyordu. İlk başta bir hayata karşılık bir hayattı maksadı, ki kısmen hala aynı düşüncedeydi fakat artık bu hayatın nasıl kullanılacağına karşı olan düşünceleri değişmişti. Kıza acı çektirmek fikrinden uzaklaşalı epey zaman olmuştu. Şimdi kızın haya-

tının onun istekleri ve arzuları doğrultusunda sürüp gitmesini istiyordu. Bu Derim'e göre adil bir istekti. En azından az da olsa ona karşı merhameti vardı ve kıza iyi davranacaktı. Onun da buna müteşekkir olması gerekiyordu. Bir gün ondan sıkıldığında belki gitmesine bile izin verebilirdi. Nedense Derim bu sıkılma kısmını çok çabuk kafasından atıyordu.

Öğleden sonra Malta'ya varmışlardı. Henüz kızla yüz yüze gelmemişti. Bu kesinlikle kaçmak değildi ona göre. Sadece stratejisi bunu gerektirdiği için yapıyordu. En azından kendini inandırdığı bahane buydu. Jan her zamanki gibi aradaki iletişimi sağlıyordu. Kızı Malta'ya getirirken yine uslu durması için iki seçeneği önüne koydurmuştu. Etrafı onca adamla çevriliyken kaçması mümkün değildi ve ona yardım edecek kimse de yoktu. Ya uslu uslu adım atacaktı ya da uyutulmayı seçecekti. Elbette kız uslu uslu adım atmayı tercih etmişti.

Derim, uçak yolculuğunu yine kokpitte geçirmişti. Malta'ya vardıklarında da ayrı arabalarda otele geçmişlerdi. O geceki açık artırmaya kadar kızın fikrini değiştireceğini ümit ediyordu. Muhtemelen son anda korkusuna yenik düşecekti. Gerçi Jan'ın hiç ümidi yoktu ama Derim kararını değiştirmemişti. Nasılsa kızı başkasının satın almasına da izin vermeyecekti. O duyguyu yaşaması bile belki de yeterli olacaktı.

Tüm hazırlıklar gün içinde tamamlanmıştı. Gizli açık artırmanın yapılacağı yer, şehir merkezindeki yüksek katlı otel binalarından birisinin en üst katındaki büyük salondu. Lee'nin onun adına gizli katılımcı olarak iletişim sağlaması için gerekli düzenlemeler de yapılmıştı. Adını gizli tutan bir alıcı daha olacaktı ve bu kişi artırmaya telefon bağlantısıyla katılacaktı.

Binanın giriş çıkışları Derim'in adamları tarafından korunacağı gibi en üst katın altındaki iki kat boşaltılmıştı ve her yerde adamları olacaktı. Katılımcıların korumalarının salona girişleri yasaklanmıştı, salonun girişindeki geniş açıklıkta bekleyeceklerdi onlar. Katılımcılar salona silahsız olarak gireceklerdi. Derim kendileri hariç kimsenin içeri silahlı girmesine izin vermeyeceğini kesin bir dille belirtmişti ve katı-

lımcılar da bu isteğe uymuşlardı. Kapı önünde korumaları olduğu sürece artırma esnasında silaha ihtiyaç duymayacaklardı nasılsa. Bin metrekareye yakın büyüklükteki salon geniş camlarla çevriliydi. Çoğu zaman bu salonda resmi davetler verilirdi ve büyük camlardan görünen şehir manzarası eşsizdi.

Kendisiyle birlikte içeride Jan ve dört adamı daha olacaktı. Kalanlar bina güvenliğinden ve salona başka kimsenin giriş çıkış yapmamasından sorumluydu. Derim herhangi bir aksilik ya da risk istemiyordu. Salonu özel bir davet için kapattırmıştı fakat tesadüfen dahi birilerinin yanlışlıkla içeri girmesine izin veremezdi. Buna otel personeli de dahildi.

Derim, salonun ortasına yerleştirilen uzunca bir masanın etrafına on sandalye konulmasını istemişti. Lee'nin elektronik bağlantı kurabilmesi için masanın üzerine teçhizatlar yerleştirilmişti. Saat 23.00'te tüm katılımcılar binaya geldiklerinde kızın da ortaya çıkarılması için Jan'a talimat vermişti. Kendi otellerinden birinde kalan kızı Jan alıp getirecekti ve Derim o ana kadar kızı neredeyse bir haftadır görmemiş olacağını düşünüyordu. O anki karşılaşmayı etrafta başkaları varken yapıyor olmaları her ne kadar canını sıksa da inadından da vazgeçmiyordu. Onun gözlerindeki korkuyu ve ardından ona sığınmak isteyen gözlerini görmek istiyordu. Ne zaman gerçeklerle yüzleşirdi, o zaman durumun ciddiyetini anlardı mutlaka.

***

İstanbul
Bir gün önce

"Tüm hazırlıklar tamam mı?"

Mehmet Aydar o an yalnızca Avcı'nın bulunduğu operasyon odasına girdiğinde Avcı üzerine eğildiği masadaki planlara bakıyordu tekrar. Mehmet Aydar'ın odaya girişiyle doğruldu ve başını arkaya çevirerek adama baktı. Avcı ayak-

dikilirken daha önce olmadığı kadar katı görünüyordu. Başını olumlu anlamda sallarken karşılık verdi.

"Her şey hazır."

"Rapor ver, " dedi Mehmet Aydar gergin bir tonla.

Avcı, önünde durduğu masaya yaklaşmış olan adama bakmadan gözlerini önündeki planlara çevirdi. Eline bir kalem alarak düz bir sesle plan üzerinden göstererek anlatmaya başladı.

"Binayı ve etrafını iyice gözden geçirdik. Operasyon için tüm ayrıntılar değerlendirildi ve planlamalar yapıldı. Çocukların hepsi ne yapacaklarını biliyorlar. Binanın en üst katındaki salon kapatılmış. Onun altındaki iki kat da güvenlikle çevrilmiş. Kimsenin giriş çıkış yapmasına izin vermeyecekler. İki gruba ayrıldık. Beş kişi otelin yangın merdivenlerinden hareket ederek yukarı çıkacak ve salon girişindekileri indirecekler. İçeriye müdahale etmelerini istemiyoruz. Kalan altı kişi otelin çatısından giriş yapacak. Ekipmanlar hazırlandı. Salonun etrafının cam olması bizim için avantaj, pencerelerden içeri ani giriş yapmak elimizi güçlendirecek. Böyle bir şey beklemeyeceklerdir. İçeride yalnızca altı kişi silahlı. Katılımcıların silahı olmayacak. Kalanları hızla indirmek bizim için sorun değil. Salonun içinde ve dışında her şey aynı anda eş zamanlı gerçekleşecek. Yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz. Tüm bağlantılar kuruldu ve izinler alındı."

"Bunun gizli bir operasyon olacağını herkes biliyor öyle değil mi?"

"Biliyorlar Başkan'ım."

"Kan dökülmesini istemiyorum. Başka ülke topraklarında olacaksınız. Sessiz ve çabuk halletmeniz gerekiyor."

"Öyle olacak. Kimse mecbur kalmadıkça gerçek mermi kullanmayacak. Uyuşturucu kullanacağız ve hızlı olacağız."

"Artırmaya katılan adamlar bizi ilgilendirmiyor. Hepsini uyuttuktan sonra orada bırakabilirsiniz ancak Derim Akhan ve orada bulunan tüm adamları paket edilip buraya getirilecek."

"Söylediğiniz gibi olacak. Araçlar ve helikopterler hazır."

"Aksilik istemiyorum Avcı."

"Öyle bir şey olmayacak! Kardeşimizi alıp geleceğiz ve o adamı da paket edip buraya getireceğiz. Bu yaptığının cezasını çekecek."

"O kısmı daha sonra halledeceğiz. Öncelikle hepiniz sağ salim geri dönün, sonrası hakkında neler yapılacağını size ileteceğim."

"O herifi öldürme izni vermemenizi anlamıyorum!"

Avcı'nın protesto eden tavrına, Mehmet Aydar sert gözlerle baktı.

"Avcı bunu konuştuk. Kimseyi öldürmüyorsunuz! Onunla ilgili başka planlarım var."

"Burada mı yargılanacak?"

"Bunu sizinle daha sonra konuşacağım. Öncelik bizim için önemli olanı kurtarmak."

Avcı, dik dik Mehmet Aydar'a baktı. Verilen emirlerden hoşlanmamıştı. Operasyon için her şeyi hazırlarken en ince ayrıntısına kadar düşünmüşlerdi ve onun için en büyük ayrıntı Derim Akhan'ı öldürme izinlerinin olmayışıydı. Mehmet Aydar, bu konuda daha önce olmadığı kadar katı bir tutum sergiliyordu ve emirleri karşı çıkılamaz bir sertlikle vermişti. Avcı bunu da sineye çekmeye çalıştı. Onun için en önemli olan o pisliğin aylar önce kaçırdığı kızı sağ salim geri getirmekti.

Artırmanın yerini en ince detayına kadar gözden geçirmişlerdi. Üç gündür yalnızca bunun üzerinde çalışıyorlardı ve gizli birimdeki her ajan en az kendisi kadar hırslıydı. On bir adam operasyona katılacaklardı. Artık Invictus sayesinde tüm detayları ve diğer tarafın planlarını da öğrendikleri için nasıl hareket edeceklerini çok iyi biliyorlardı. Üç gündür Derim Akhan'ın Paris'teki evinin kameralarını izleyebiliyorlardı. Ses yoktu ancak görüntüler bile bir fikir edinmelerini sağlamıştı. Adamın evi çok iyi korunuyordu. Oraya bir baskın düzenlemek kolay değildi fakat Malta'daki otel binası çok daha güvenli hareket etmelerini sağlayacaktı.

Sistemlerine girildiğinin hala farkında olmadıkları için Invictus neredeyse tüm bilgileri ele geçirmişti. Paris'teki evin

tüm kameralarına giriş yapabilmiş olmalarına rağmen hala kardeşlerinin bir görüntüsünü yakalayamamışlardı ancak nerede tutulduğunu anlamışlardı. Onu tuttukları odada kamera yoktu. Avcı hala hüsran içindeydi. Onu kurtaramadıkları sürece bu hüsran duygusundan kurtulamayacaktı. Yüreği, daha önce son beş buçuk ayda ağrıdığı kadar ağrımamıştı. Aylar önce görüştükleri ve plan yaptıkları o ilk gün, olayların bu noktaya gelebileceğini asla tahmin edememişlerdi. Derim Akhan'dan haberleri bile yoktu ve Selin'in peşine düşmüş olabileceği aklına gelmemişti. Bugünkü gelinen nokta ve geçen zaman hepsinden bir şeyler götürmüştü ve Avcı bir an evvel bu açığı kapatmalarını diliyordu. Daha önce hiç yaşamadıkları kadar uzun bir ayrılık olmuştu bu. Ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecekti.

Sert gözlerle Mehmet Aydar'a bakarken kafasından geçen tüm düşünceler açıkça yüzünden okunuyordu ancak adam buna aldırıyor gibi görünmüyordu. Avcı her ne kadar şu an ona kızgın olsa da bu adam hayatında çok önemli bir yerdeydi ve bu emrine de karşı çıkmayacaktı. Diğeri de buna güveniyordu. Avcı ona kızgın olsa da şu an kızgınlığın yanı sıra ona küskün baksa da emirlerinin dışına çıkmayacaktı. Aralarındaki sevgi ve saygı bağı buna engel oluyordu. Her zaman olmuştu ve hep de olacaktı.

***

Malta

Genç kız, camları film kaplı aracın arka koltuğunda Jan'ın yanında oturuyordu. Araç ilerlerken ikisi de sessizdi. En son aralarında yapılan konuşma tek taraflı olmuştu. Jan gitme vaktinin geldiğini haber vermek için geldiğinde genç kız hazırdı. Üzerinde siyah dar bir kot ve yine siyah uzun kollu bir tişört vardı. Ayağındaki siyah spor ayakkabılarıyla sanki kendi cenazesine gider gibi yasa bürünmüş bir görüntü oluşturuyordu. Açık saçları sırtına dökülmüş, solgun yüzü bu-

ründuğü siyahlar içerisinde daha beyaz görünüyordu. Üzerindeki ışıltılı tek şey bileğinde bulunan kalın altın bilezikti. Onun süslü prangası...

Jan'ın önünden ağır adımlarla yürüyerek ilerlemiş, otelin önünde bekleyen araca birlikte binmişlerdi. Sonrasındaki sessizlik hala devam ediyordu. Yirmi dakika süren yolculuk nihayet yüksek katlı bir diğer otel binasının yan girişinde son bulmuştu. Bu girişin personel tarafından kullanıldığı üzerindeki tabelalardan belli oluyordu.

Kız araçtan çıktıktan sonra ileri adımlamadan önce başını kaldırıp gece karanlığının çöktüğü ve yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktı. Ayın çarpıcı güzelliği ile muhteşem bir geceydi. Ekim ortasında olmalarına rağmen Malta'da havalar hala sıcaktı ve o an havada tatlı bir serinlik vardı. Kız, gözlerini yumarak derin bir nefesi ciğerlerine çekti. Sanki bir daha böylesine özgürce nefes alamayacakmış gibiydi.

Jan'ın eliyle ileriyi işaret ederek "Bu taraftan..." diyen sesiyle kendisini toparlayıp ileri adımladı. Yanında yürüyen Jan, sık sık kızın yüzüne incelercesine bakıyordu. Son anda da olsa ondan bir hareket beklediği belliydi ancak kız bir duvar kadar ifadesizdi.

Binadan içeri girdiklerinde Jan öne geçerek kendisini takip etmesini istedi. Adamın üzerinde siyah kargo pantolon ve yine siyah, üzerine yapışan uzun kollu bir tişört vardı. Ayağında ise bileklerine kadar çıkan asker botları bulunuyordu. Binadan içeri girerek personele ait olan küçük asansöre ilerlediler. Kız, adamın arkasından ilerlerken belinin arkasında takılı olan silaha baktı. Etrafta şimdiye kadar kimseyi görmemişti. Belli ki giriş çıkışları ayarladıkları için saklamak gibi bir endişesi yoktu adamın. Asansörle en üst kata çıktılar ve kapılar açıldıktan sonra dar bir koridorda ilerleyerek yine yalnızca personele ait olan bir kapıdan geçtiler. Koridorlar bomboştu. İki kapı daha geçtikten sonra bu kez geniş bir koridora geçiş yapmışlardı ki artık bu koridorlarda otel misafirlerinin de dolaştığını anlamıştı kız.

Jan'ın yanında ilerlerken geniş koridordan sağa döndüler

ve varış noktasına geldiklerini kanıtlayan adamları gördü kız. İki kanatlı kapalı geniş bir kapının önünde sekiz kişi vardı. Beşini kız tanımıyordu ancak diğer üçünün Derim'in adamları olduğunu tanıdığı yüzlerden anlamıştı. Jan yanındaki kızla birlikte ilerlerken adamlar yana çekilerek kapının girişini açtılar. Jan içeri girmeden önce kolundaki saate baktı. 23.05'ti. Herkesin hazır olduğu belliydi. İki elini uzatarak kapı üzerindeki kolları kavradı ve kanatlı kapıları kendine doğru çekerek ikiye böldü. Nazikçe kenara çekildi ve kızın içeri girmesi için ona eliyle işaret etti. Kız gözlerini bir an Jan'a kaldırdı. Jan o an kızın gözlerindeki bakışla içinde bir yerlerde bir burukluk hissetti. Sanki kız bakışlarıyla onu vurmuş gibiydi. Solgun yüzüne rağmen bakışlarındaki keskinlik yok olmamıştı. Jan'a yan gözle tekrar vurucu bir bakış atıp çenesini dikerek ileri adımladı ve tabanı halı kaplı salonda sessiz adımlarla yavaşça ilerledi.

Jan, arkasından kapıları kapatarak birkaç hızlı adımda kıza yetişti. Salonun ortasındaki masada beş adam oturuyordu. Hepsinin gözleri kızı gördükleri anda parlamaya başlamıştı.

Derim Akhan masanın ucunda ayakta dikiliyordu. Elleri üzerindeki kargo pantolonun cebindeydi. Kız ilerlerken bakışlarını kaldırıp ona çevirmişti ve onun solgun yüzünü, bitkin bedenini gördüğünde yaptığından pişmanlık duymaya başlamıştı. Onun burnunu sürtmek için attığı bu akılalmaz adım sanki elinde patlayacakmış gibi hissediyordu. Kızın bitkinliğine rağmen asi ışıltılarla parlayan gözleri geri adım atmayacağının en açık ispatıydı. Derim dudaklarını birbirine bastırıp kızın bu inadına lanet okudu içinden. Neden her şeyi zorlaştırmak zorundaydı ki? Derim sessiz bir nefes alıp dudaklarını araladı.

"Evet beyler... Açık artırmamızın başlaması için her şey hazır sanırım. Daha önce bilgilendirdiğimiz gibi sizi Saffet Akdoruk'un kızıyla tanıştırayım..." diyerek elini ileri uzattı. Kız kin dolu gözlerini onun üzerine mimlemişti ve Derim bu bakışların onu etkilemediğini kanıtlamak ister gibi ifadesiz bir sesle konuşuyordu. "Selin Akdoruk... Kendisi birkaç

aydır benim esirimdi ve ben kendisinden alacağımı aldım." Bakışlarını kıza çevirdiğinde gücünü belli etmek ister gibi alaycı bir şekilde güldü. "Ama yine de yeterli değildi elbette. O yüzden kalan zararımın bir kısmını nakit almaya karar verdim. Bu yüzden bu açık artırma düzenlendi..."

"Bu kadar güzel olduğunu söylememiştin Derim, " diyerek aksanlı bir İngilizceyle araya giren ses masada oturan Çinliye aitti. Aç gözlerle kıza bakıyordu. "Uzakdoğu'da onu çok iyi pazarlayabilirim. Böylesine bir güzellik isteyen çok iş adamı var Çin'de."

Derim, yalnızca Jan'ın anlayabileceği bakışlarını adama çevirdi. Dudakları düz bir çizgi haline gelmişti. Adama cevap veremeden masadaki bir başkası söze karışmıştı. Bu kez konuşan uyuşturucu ticareti yapan Koreli idi. "Ben pazarlamadan önce kendim tadına bakarım. Aklımda çok hoş fanteziler var. Eminim o da bayılacaktır, " dedi çirkin bir tonlamayla.

"Bu kızı bütün adamlarımın altına atacağım!" diyerek ağır bir Rus aksanıyla bu kez silah tüccarı lafa girdi. Gözlerinde öylesine bir kin vardı ki kızı o an parçalamak ister gibiydi. "Babasının bana attığı kazığı bu kızı parça parça ederek çıkaracağım! Adamlarıma vereceğim en güzel oyuncak olacak bu fahişe!"

Adamların sesleri birbirine karışarak konuşmaya başladıklarında, kafalarındaki dehşeti sese dökerken kızın beti benzi atmıştı. Derim onun konuşulanları anlamasa da adamların yüzlerindeki tiksindirici ifadelerden ve ona dönük aç bakışlardan neler dediklerini tahmin edebileceğini anlıyordu. Yumruklarını yanlarında sıkıca tutarken sesi salonun ortasında patladı öfkeyle.

"Kesin!" diye bağırdığında masadaki adamlar aniden susarak şaşkınlıkla yüzlerini ona çevirdiler. Derim, keskin gözlerini tek tek hepsinin üzerinde dolaştırdı ve dişlerinin arasından konuşmaya devam etti.

"Henüz hiçbiriniz onu almadınız! En yüksek veren alır demiştim!"

"Anlaşılan o ki sen hevesini almışsın şimdi de bir an evvel

paralarını saymak istiyorsun sanırım, " diyerek gevrek gevrek gülen Iraklı'ya Derim sert gözlerle baktı.

"Ben intikamımı aldım ve onu yendim! Bundan sonra parama bakarım! O yüzden bir an evvel görelim bakalım ne vereceksiniz onun için?"

Jan, kızın yanında dikilirken yüzünü buruşturdu. Tüm bu çirkin manzara sinirlerini bozuyordu ve o an Derim'i gerçekten yumruklamak istiyordu. Derim masadakilere uyaran bir bakış atıp gözlerini kıza çevirdi. Türkçe konuşmaya başladığında sesi buz gibiydi.

"Gördün alıcılarını..." dedi çenesiyle masadakileri işaret ederek. "Seni almak isteyen altı kişi var. Diğer katılımcı, kimliğini gizli tutuyor ve telefon bağlantısıyla katılacak. Şimdi... Sana son kez soruyorum. Yenildiğini kabul edip bana itaat edecek misin? Bu adamlar sana benim kadar iyi davranmayacaklar... Bundan emin olabilirsin. Başlamadan önce son şansın!"

Kız masanın birkaç metre uzağında ayakta dikilirken gözlerini etrafta dolaştırdı biraz. İçeri girdiğinden beri salonu tarıyordu gözleri. Salonun camlara yakın tarafında dört silahlı adam vardı. Masanın ucunda Derim, kendi yanında da Jan dikiliyordu. Adamların tüm konuşmalarını anlamıştı ve ortaya kusmamak için kendisine zor hakim oluyordu.

Derim'e karşı hissettiği nefret iki katına çıkmıştı. Ona boyun eğdirebilmek için bu adamları kullanıyordu ve istediğini alamadığında gözünü kırpmadan onu bunlardan birine teslim edecekti. Hem de hiç acımadan. Onun masum olduğunu bile bile yapacaktı bunu. Kalp atışlarının yavaşladığını hissediyordu. O kadar büyük bir sakinlik onu çevrelemişti ki Derim'e bakan gözleri onu delirtecek kadar küçümseyici ve aşağılayıcıydı.

O masumdu ve o salondaki herkesten daha güçlüydü. Masumiyetini onların eline teslim etmeyecek kadar da onlardan daha cesurdu.

Günlerdir aklında olanı gerçekleştirmek için hafifçe sanki ona sığınıyormuş gibi Jan'a doğru bir adım attı ve elbette

ondan asla beklemedikleri bir hızla Jan'ın beline sıkıştırdığı silahı yalnızca bir saniye içinde kavrayarak omzuyla adama bir darbe vurup onu kendinden uzaklaştırırken silahı ileri doğrulttu.

O anda salonda sesler yükselmeye başladı. Salonundaki dört silahlı adam hızla silahlarını kıza doğrultup ileri atılırken "At elindekini!" diye bağırıyorlardı. Jan kıza doğru hamle yapacakken kız silahı Jan'a çevirdi hızla.

"Çekerim tetiği, söyle dursunlar!"

"Kimse ateş etmesin!" diye bağırdı Derim yüksek bir sesle adamlarına talimat vererek. Ardından gözlerini kıza çevirdi.

"At o elindekini!" diye bağırdı ileri bir adım atarak. Kız bu kez Derim'e çevirdi namluyu. "Kal olduğun yerde!" diye bağırdı.

"At onu elinden, " dedi Derim sert bir sesle. "Nasıl kullanacağını bile bilmiyorsun, " diye devam etti kendine güvenen bir tonla.

Kız, aşinası olduğu bir rahatlıkla silahın emniyetini açtı ve sinirle gülümsedi.

"O pisliğin bir gün yine bana musallat olacağını biliyordum. Sence kendimi korumayı öğrenmemiş olabilir miyim? Poligonlar insan kaynıyor, " dedi küçümser bir ifadeyle ve ardından sert bir tonla devam etti.

"Kolundaki saati çıkar at! Sakın ona dokunmaya kalkma parmağım tetiğin üzerinde!"

Masadaki adamlar yerlerinden kalkmaya çalışırken kız hepsinin kanını donduracak bir sesle "Herkes olduğu yerde kalsın!" diye bağırdı. Ancak bu kez mükemmel bir İngilizceyle konuşmuştu ve herkes olduğu yerde kalakaldı.

Kızın gözlerinden neredeyse ateşler fışkırıyordu. Gözlerini Derim'den ayırmıyordu tıpkı çevirdiği namluyu ayırmadığı gibi. Bileğindeki bilezik nedeniyle gözlerini Derim'in üzerinde tutuyor ve onun saatine uzanmasına izin vermek istemiyordu. Adamın azıcık aklı varsa herhangi bir müdahalede bulunmazdı çünkü bedeni kasılmaya başladığı anda tetiğe basması ve silahı ateşlemesi kaçınılmazdı.

"Söyle adamlarına silahlarını yere bıraksınlar yoksa alnının ortasına yersin kurşunu!" Yan gözle Jan'a çabuk bir bakış attı ve çenesiyle işaret ederek "Geç şuraya!" dedi adamın görüş açısı içerisinde olmasını isteyerek. Jan birkaç metre ileri çıktı yavaşça ve ellerini kıza doğru uzattı. "Sakin ol Selin! Yanlış bir şey yapma! Sakin ol!"

"Ben sakinim geri zekalı! Kal olduğun yerde!" Öldürücü bakışları tekrar Derim'e çevrildi. "Kolundaki saati yavaşça çıkar ve yere at!"

Derim, kızın söylediğini yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Elinde bir silah tutarken onu etkisiz kılmaya çalışmak, istemediği sonuçlar doğuracaktı. Yavaşça kolundaki saati çıkarıp yere attığında kızın diğer komutu geldi.

"Adamlarına söyle, silahlarını yere bıraksınlar!"

Sesi öylesine sert ve otorite yüklüydü ki Derim, kızın o anki tavrına hayretle baktı. Sakin olmaya çalışarak bir elini yukarı kaldırdı hafifçe.

"O silahı at! Buradan çıkamazsın! Aptallık yapma!"

"Bilmediğim bir şey söyle geri zekalı!" diye hırsla bağırdı kız. "Söyle adamlarına atsınlar silahlarını yoksa suratına kurşunu yiyeceksin!"

Kızın sesi öyle ciddiydi ki Derim bir an inanamasa da onun dediğini yapacağına nedense emindi. Başını adamlarına çevirip hafifçe sallayarak İngilizce komut verdi hepsine. "Atın silahlarınızı yere. Her şey kontrol altında. Buradan çıkamayacağını biliyor."

Kızın dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. Çok ama çok uzun zamandan beri ilk defa kendisini bu kadar güçlü hissediyordu. Nefret kusan gözlerini etrafta dolaştırdı. Masanın arkasında Derim'in dört adamı elleri iki yanlarında tetikte bekliyorlardı. Derim daha önce durduğu masanın ucundan biraz öne çıkmıştı ve Jan, kızın çaprazında duruyordu. Kız elini kolunu sallayarak o salondan çıkamayacağını elbette biliyordu. Kapının önündeki adamları görmüştü. Belki çok istese çıkabilirdi ama bu hesap burada kapanmak zorundaydı. Bu adamların, masum birinin hayatını zindan etmelerine

izin vermeyecekti.

Küçümseyen bakışlarını masada tedirginlikle oturan adamlara çevirip kusursuz bir İngilizce ile konuşmaya başladığında en çok Derim ve Jan şaşırmıştı. Daha önce duydukları birkaç kelimenin ardından bu kez sarf edilen sözler şaşkınlıkla birbirlerine bakmalarına yol açmıştı. Kız aylardır konuşulan her şeyi çok iyi anlıyordu ve onlar bunu daha önce hiç fark etmemişlerdi.

"Siz, sahip olduğunuz kanlı paralarla satın aldığınız insanların hayatlarını bozuk para gibi harcayan şişkin egolu, dünyaya bir böcek kadar bile faydası olmayan zavallılarsınız! Hatta öyle zavallısınız ki bu söylediklerimi bile üzerinize alınmayacak kadar iğrenç yaratıklarsınız!"

Bakışlarını hızla Derim'e çevirdi.

"Sen! Kendini çok zeki mi sanıyorsun?" diye sordu küçümseyerek.

Dudağının ucunun kıvrılmasına neden olan aşağılayıcı bir gülüş belirdi yüzünde. Acıyan bakışlarla baktı adama. Neredeyse yavaş denilecek kadar ağır bir ifadeyle nefret dolu bir sesle devam etti.

"Salaksın! Öyle büyük bir salaksın ki seni zaten yendiğimi bile asla anlayamayacaksın! Seni yendim ben! Hem de öyle büyük bir zaferle yendim ki... Bunun farkına bile varamadın!"

Karşısındaki adamın gözleri düşünceli bir şekilde kısılırken kızın yüzündeki küçümseyen ifade yerini kendinden emin zafer dolu bir gülümsemeye bıraktı.

Elinde adama doğrulttuğu silahı aniden çevirerek kararlılıkla kendi göğsüne dayadı. Tam kalbinin üzerine. Aynı anda Derim ve Jan ona doğru atılacakken "Kalın yerinizde!" diye haykırdı. Adamların ikisi de mıhlanmış gibi kalakaldılar. Derim inanmayan bakışlarla kıza bakarken Jan sanki bir açığını kollar gibi tetikteydi.

"Selin sakin ol!" diye alçak sesle yalvardı Jan.

Kız ona aldırmayarak bu kez yılgın, yorgun bakışlarla Derim'e baktı. Kinle, nefretle parlayan yorgun bakışlarını bir an

bile adamın gözlerinden ayırmadı. Yorgun sesi alçak tonda tükenmişçesine çıktı. Pes etmişti artık. Bütün bu çirkinliklere yenilmişti ama Derim Akhan'a yenilmemişti. Yenilgisini dahi zafere dönüştürecek inançla yumuşak bir şekilde gülümseyerek devam etti.

"Ve bu da zaferimin nişanesi. Göğsüme taktığım madalyam!"

Ardından tereddüt dahi etmeden karşısındaki dehşete düşmüş gözlerle ileri hamle yapmak için atılan adamın gözlerinin içine bakarak tetiğe bastı...

Ona en yakın olan Jan, saliseler önce hızla kızın üzerine atıldı ancak geç kalmıştı. Salonda yankılanan silah sesi geç kaldığını kanıtlıyordu. Silah ateşlenmişti...

***

Her şey yalnızca saniyeler içinde eş zamanlı gelişti. Tetiğe dokunan kızı engellemek için üzerine atılan Jan, kızın yaptığı şeye inanmazca bakarken metrelerce uzakta olan ve öne doğru atılan Derim ve büyük salonun tüm pencerelerini kırarak etrafa dağılan cam parçalarının arasından içeri dalan maskeli ve silahlı askerler! Her şey tam da aynı saniyeler içinde olmuştu.

"Kimse kımıldamasın!"

"Yat! Yat! Yat!'

"Hayır!"

"Hayır!"

Silahlar ardı ardına ateşleniyor ayakta dikilen herkes tek tek yere düşüyordu. Bütün her şey kaotik bir düzende birbirine karışmıştı. Sanki devasa bir gök taşı dünyaya çarpmıştı ve dünyanın merkezi büyük bir gürültüyle patlamıştı... O gürültü kulakları uğuldatırken çok gerilerden gelen boğuk bir sese dönüştü. Yalnızca saniyeler içerisinde siyahlar içerisindeki maskeli askerler ellerindeki silahları masadakilere doğrultup tetiklere basmıştı ve masanın etrafındaki adamla-

rın hepsinin başları aynı anda masanın üzerine düşmüştü. Aynı anda masanın gerisinde ayakta dikilenler de tek tek yere düştü.

Derim'in görebildiği tek şey; tutmaya yetişemediği ve adeta ağır çekimdeymiş gibi yere düşen kanlar içindeki bir beden ve yanında, yere düşen bedeni yakalamaya çalışan Jan'dı! Faydasızdı... Jan'ın üzerine çöken iki asker onu yüzüstü yere yatırıp kollarını arkadan kelepçelemişlerdi bile. Tıpkı Derim'e yaptıkları gibi. Derim hırsla bağırıyor, yüzüstü yatırıldığı yerde başını kaldırarak kızı görmeye çalışıyordu. Birileri, başının arkasından güç vererek yüzünü yere bastırmaya çalışırken küfürleri ardı ardına sıralıyor, tepesine binmiş olan iki askeri üzerinden atmaya çalışıyordu.

Bir dizin sırtına bastırıldığını, bacaklarının üzerinde de aynı baskının olduğunu hissediyordu ancak zapt edilecek gibi değildi. Kolları arkasında, ağır küfürleri sıralarken tüm gücüyle başını yukarı kaldırıp kızı görmeye çabalıyordu. Boyun kasları, harcadığı efordan gerilmişti ve sanki mengeneyle sıkılıyormuş gibi acı veriyordu ancak durmuyordu. Kafasının arkasına bir darbe indirildiğinde bile öfkeyle haykırmış ancak bilincini kaybetmemişti. Başını ancak gözlerini karşıya dikecek kadar azıcık kaldırabildiğinde iki maskeli askerin dizlerinin üzerine çöküp kızın üzerine eğilmiş olduğunu ve birinin aceleyle elindeki şırıngayı kızın üst bacağına saplarcasına soktuğunu görebildi yalnızca.

Kız sadece saniyeler içerisinde etrafını çevreleyen askerler tarafından yukarı kaldırılmıştı. Ellerindeki tüfekleri tıpkı bir sedye gibi kullanarak kızın bacaklarının, belinin ve boynunun altına yerleştirmiş halde taşıyorlardı. Birileri sürekli bağırıyordu.

"Çok kanaması var!"

"Helikopter çatıya gelsin!"

"Acele edin! Çabuk! Çabuk!"

"Çok kan kaybediyor!"

Bağırışlar bitmiyordu. Kız o kadar hızla çıkarılmıştı ki salondan, Derim ne durumda olduğunu bile anlayamamıştı.

İdrak edebildiği tek şey kızın durumunun iyi olmadığı idi. Ve o an idrak edemediği diğer şeyse kızı bir daha göremeyeceği idi.

İlk defa o an hissetmişti... İntikamı uğruna çok önceleri iki mezar kazmıştı ve kazdığı mezarlardan birine kızı koymuştu şimdi... Ancak yanındaki diğer boş çukura da kendisini gömmüştü...

20. BÖLÜM

Derim bir saate yakın bir süredir kapatıldığı küçücük odada; bilekleri önündeki masanın üstüne monte edilmiş kelepçelere bağlı halde oturuyordu. Odada yalnızca küçük bir masa ve iki sandalye vardı. Sandalyenin birinde kendisi otururken karşısındaki boştu.

Onu buraya başına siyah torba benzeri bir çuval geçirerek getirmişlerdi. Yol boyu bilinci açıktı ve bir helikopterde yolculuk yaptığını biliyordu. Onunla birlikte Jan ve diğer yedi adamı da onlarla birlikteydi. Kulağına yol boyunca kesik kesik telsiz konuşmaları gelmişti ancak denilen her şeyi anlamamıştı. Konuşmalardan anladığı kadarıyla bir başka helikopter daha vardı ve onları alan askerlerin bir kısmı da diğer helikopterdeydi. Yanlarındaki yaralı ile birlikte.

İki saate yakın süren yolculuk sonrası bilmedikleri bir yere getirilmişler, helikopterden indirip başlarında çuvalla, bu kez yankılan sesler ve gürültülerden anladığı kadarıyla hangar benzeri bir yerde tekrar başka bir araca bindirilmişlerdi. Öyle çok gürültü vardı ki sesleri birbirinden ayırt edemiyordu fakat helikopter pervanelerinden çıkan sesler tüm bu gürültüleri fazlasıyla bastırıyordu. Etrafta sürekli bağrışan ve koşturan birilerinin olduğunu belirten duyduğu bu sesler, herkesin ne derece telaşlı hareket ettiğini belli ediyordu. Bu kez kargo uçağına benzer bir araçta olduklarını anlamıştı çünkü koltuk yerine yere oturtulmuşlar ve elleri arkalarında kelepçeli şekilde yolculuk yapmışlardı. Tahminen bir saatten fazla sürmüştü bu yolculuk ancak kafası öylesine

farklı görüntülerle meşguldü ki düşüncelerini bir türlü düzene sokamıyor ve her zamanki dikkatini veremiyordu, daha fazla zaman geçmiş olabileceğine de emindi. Oturduğu yerde hissettiği sarsıntılarla iniş yaptıklarını anladığında zaman kavramını çoktan yitirmişti.

Yeniden başka araçlara bindirilmişlerdi ancak bu kez karada hareket ettiklerinin farkındaydı. Bir saat dolmadan artık kapalı bir alanda olduklarını anladığı bir mekana sokulmuşlardı.

Kendisinin içinde bulunduğu sorgu odasına benzer küçük alanı incelerken diğerlerinin de tıpkı buna benzer bir yere konulduğuna emindi. Odaya girdikten sonra başındaki çuvalı çıkarmış ve bileklerini masaya kelepçelemişlerdi. Askerlerin yüzü maskeliydi ve kimse onunla direktifler dışında konuşmamıştı. Konuşulan dil Türkçeydi. Ki bu dili konuşmasalar da onları alanların kimler olduğunu anlayabilecek tahminleri vardı. Odanın içinde hiçbir pencere olmadığı gibi sorgu odalarında bulunan ve arkasında onu izleyebilecekleri bir cam da yoktu. Bu odada yalnızca kayıt dışı özel görüşmelerin yapıldığı belliydi.

Bedenini aşağı eğerek alnını ellerinin üzerine dayadı. Kafasının arkasına vurulan darbe nedeniyle beyninin zonkladığını duyumsuyordu ama aldırmamaya çalıştı. Hissettiği bu ağrı kalbinde kopan fırtınanın yanında hiç kalıyordu. Gözlerini yumarak gözünün önünden gitmeyen sahneyi silmeye çalıştı ancak başarılı olduğu söylenemezdi. O andan beri Derim'in düşünceleri beyninin içinde duvar tenisi oynar gibi sert darbelerle beyin duvarlarına vuruyordu. Hayatının en anlamsız ve en acımasız girişimini yapmıştı. Yüreğindeki kasvet taşıyamayacağı kadar ağır geliyordu. Meraktan kıvranıyordu ve birilerinin artık gelip bir bilgi vermesini istiyordu ancak buna gönüllü olacaklarını sanmıyordu. Şu an bağırıp çağırmasının ya da küfretmesinin de bir önemi yoktu. Kimse onu dinlemeyecekti. Haklı olduklarını kabullenmek zorundaydı elbette ama şu an buna da gönüllü değildi.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Üzerinde

metal olan her şey alınmıştı, kolundaki saati o salonda çıkarmasa da üzerinde tutacak değillerdi ve artık zamanın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, sabrının sonuna gelecek kadar çok uzun zamanın geçmiş olduğu idi. Başını ellerinin üzerinden kaldırıp kelepçeleri koparmak istercesine sinirle bileklerini çekiştirdi. Birkaç dakika uğraşmasına rağmen hiçbir ilerleme kaydedemedi. Öfkeyle masaya bir tekme attı. Ancak ayakları tabana sabitlenmiş olan çelik masa tek milim kımıldamadı. Tam o sırada nihayet odanın kapısı açıldı ve görmekten şaşırmadığı kişi kapıda belirdi. Bunun olacağını ve onun vazgeçmeyeceğini anlaması gerekirdi.

Mehmet Aydar ağır adımlarla içeri girdi. Arkasından kapıyı kapadıktan sonra yine aynı adımlarla masanın karşısına geçip sandalyeyi geri çekerek üzerine yerleşti. Arkasına yaslanarak gözlerini Derim'e dikti. Yüzü bitkin ve yorgundu. Birkaç gündür uyumadığı belliydi ancak bununla birlikte bakışlarındaki üzüntüyü de gizleme gereği duymamıştı.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Derim sabırsız bir tonla. Yüreğinin korkuyla küt küt atışını engelleyemiyordu.

"Umurunda mı?" diye soruyla karşılık verdi diğeri kınayan bir tonla.

"Benimle oyun oynama! Yaşayıp yaşamadığını söyle!"

"Ölürse üzülmezsin sanırım."

"Onu ancak ben öldürebilirim!" dedi Derim inatçı bir ifadeyle. Sesindeki vahşilik belirgindi ve adama kilitlediği bakışları öfke saçıyordu.

"Sen onu öldüremezsin..." dedi Mehmet Aydar alçak sakin bir tonla. Sesindeki emin ton Derim'in dikkatinden kaçmamıştı. "... Belki denersin ve belki o izin verirse öldürebilirsin ama iş ona kalırsa kolay kolay öldüremezsin!"

Derim sorarcasına Mehmet Aydar'a baktı.

"Sana defalarca kez ulaşmaya çalıştım. Defalarca kez anlatmaya çalıştım. Büyük bir hata yaptığını söyledim ve senden onu bırakmanı istedim..."

Mehmet Aydar neredeyse nazik bir tonla sakin sakin konuşurken Derim'in sesi gök gürültüsü gibi patladı odada.

"O Saffet Akdoruk'un kızı! Kimsenin onu benim elimden almasına izin vermem!"

"O, Saffet Akdoruk'un kızı değil."

Adamın kendinden emin sakin sesine Derim tükürürcesine karşılık verdi öfkeli bir sesle.

"Soyadı Akdoruk veya Gündoğdu! Ne fark eder? Her halükarda o pisliğin kanını taşıyor."

"O, Saffet Akdoruk'un kızı değil, " diyerek Mehmet Aydar yine sakin bir sesle tekrarladı.

Derim, adamın ısrarcı karşılığı ile duraksayarak adama baktı. Gözlerini kısmıştı. Nedense en başından beri onu huzursuz eden o kaşıntı yine teninde dolaşmaya başlamıştı. Mehmet Aydar uzun denecek bir süre Derim'in karmakarışık bir ifade ile bakan gözlerinin içine baktı ve aynı ses tonuyla devam etti.

"Onun adı Selin değil... O... Benim en yakın arkadaşımın, tek kardeş bildiğim adamın kızı."

Derim donmuş gibi kalakalmıştı. Duyduklarının doğruluğuna inanmak istemez gibi başını iki yana salladı yavaşça. Gözlerini Mehmet Aydar'ın yorgun fakat berrak gözlerinden çekmiyordu. Adamın yalan söylediğini ispata çalışır gibi dikkatle bakışlarını inceliyordu.

"Sen?..." diye bir giriş yapmak istedi ancak ne diyeceğini bilemediği için duraksadı.

"Sen bile onca ay oynadığı oyunu anlamadıysan gerçekten de sahada öncekilerden bile daha başarılı iş çıkarmış demektir."

Adamın sesindeki takdir ve hayranlığın dışında en güçlü tını sevgiydi. Mehmet Aydar'ın o kızı çok sevdiği öylesine açıktı ki. Derim şaşkın bir yüzle adama bakıp düşük bir tonla "Ne demek istiyorsun? O..." diyerek konuşmaya çalışırken devamını getiremeyerek sustu ve cevap beklercesine karşısındaki adama baktı.

"Onun adı Anka Soylu... O benim özel olarak yetiştirdiğim en iyi ajanlardan biri."

Derim sertçe geri yaslandığında sırtı çelik sandalyeye

çarptı ancak bunu hissetmedi bile. Donuk gözlerle karşısındaki adama bakıyordu. Onca ay aldatılmıştı. Onca ay Selin Akdoruk sandığı kız bambaşka biri çıkmıştı.

Mehmet Aydar, Derim'in şok olmuş yüz ifadesine aldırmadan kınamaya benzer bir tonla devam etti.

"O Selin Akdoruk olsa bile bunu yapmaman gerekiyordu. Şimdi ölümle pençeleşiyor. Bu noktaya gelebilmiş olması için kim bilir ona neler yaşattın. Saçma sapan bir intikam uğruna masum birine zarar vermeye kalktın. Verdin de!"

"Saçma sapan mı?" diyen Derim aniden silkenerek şaşkınlığını yırtıcı bir öfkeye dönüştürdü.

"Sen de gördün! Annemi ne hale getirdiğini gördün o piç kurusunun!"

Mehmet Aydar gözlerini kırpmadan Derim'e bakarken yüzü taş gibiydi. Gözlerinden sanki dışarıya doğru sıcak bir hararet esintisi taşıyordu.

"Seninle defalarca kez görüşmek istedim ama beni hep reddettin! Seninle dört yıl önce görüşmek istediğimde de beni reddettin. Saffet Akdoruk'un peşine düştüğünü biliyordum ve seni vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedin."

Derim önüne geçilemez bir öfkeyle haykırmaya başladı.

"Annemi koruyamadın sen! Senin sözünü dinleyeceğimi mi sandın? Annemi parçalamış adamın mı peşini bırakacaktım? O herifi parçalamak istiyordum! Anladın mı? O herifi parçalara ayırmak istedim ama bir türlü ele geçiremedim. Sen de hiçbir şey yapmadın! Cezasını da kızı çekmeliydi!"

"Hayatını heba eden bir amaç uğruna boşuna koştun Derim! Tuzağa düştün ve hayatını mahvettin."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırdı Derim aksi bir tonla. Gözleri öfkeden kararmış, ela rengi gözleri yine kahverengine dönüşmüştü.

"Saffet Akdoruk'un peşinde yıllarca boşuna koştun diyorum."

Derim anlamadığı belli olan bakışlarını Mehmet Aydar'a diktiğinde kaşları çatılmış, yüzü gerilmişti. Mehmet Aydar kederli bir bakışı Derim'e atıp kirpiklerini indirdi ve avucu-

nu masanın üzerine bastırdı.

"Anneni koruyamadığım konusunda haklısın. Sana verdiğim sözü tutamadım. Ama bazen benim bile öngöremediğim şeyler olabiliyor..." Bakışlarını kaldırıp derin gözlerle Derim'e baktı. "İkimiz de kandırıldık Derim."

Derim konuşabileceğinden ümidi olmadığı için ısrarlı gözlerle baktı karşısındaki adama. Ağzını açıp bir türlü *"Ne demek istiyorsun?"* diyemiyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Mehmet Aydar'ın bakışlarındaki anlamı hissedebiliyordu.

"Anneni öldüren Saffet Akdoruk değildi," diye mırıldandı Mehmet Aydar.

Derim ciğerlerinde tuttuğu havayı sönen bir balon gibi burnundan dışarı verdi. Dişleri birbirine kilitlendi. Sıkılı dişlerinin arasından "Sakın!" dedi ölümcül bir uyarıyla. Sonraki cümleleri duymak istemiyordu.

Mehmet Aydar gözlerini kaçırmadan Derim'e bakarken uzun denecek bir süre konuşmadı. Ancak bundan kaçış yoktu. Bu konuşmanın yıllar önce yapılması gerekiyordu.

"Seni onun üstüne salmak için yaptı. Hayatı boyunca herkese yaptığı gibi bizi parmağında oynattı ve Saffet'in ona attığı kazığın intikamını hem masum bir kadını hem de oğlunu harcama pahasına hayata geçirdi."

Derim duyduklarını sindirmeye çalışıyordu ancak aklının bir köşesinde buna inanmak istemeyen inatçı bir şeytan vardı. Neredeyse hayatının sekiz senesini adadığı amacın, babası da olsa bir şerefsizin oyunu olduğuna inanmak istemiyordu. O inatçı şeytan galip geldi ve inanmazca başını iki yana salladı.

"Yalan söylüyorsun! Vazgeçmemi istediğin için yalan söylüyorsun!" dedi alçak bir sesle.

Mehmet Aydar başını iki yana salladı. "Keşke öyle olsaydı. İlk öğrendiğimde ben de inanmak istemedim. Verdiğin bu tepkiyi anlıyorum."

"Nasıl?" diye sordu Derim hala inanmadığı belli bir tonla.

Mehmet Aydar bir süre susarken düşünceli gözleri yine

aşağı inmişti. Başını tekrar kaldırıp usanmış bir yüzle anlatmaya başladı.

"Saffet Akdoruk yurt dışına kaçınca iade işlemlerine başladık ancak elle tutulur doğru düzgün bir suçlama yoktu. Cinayetlerin işlendiği silah onundu ancak üzerinde parmak izi yoktu. Ürdün'de verdiği ifadede silahını uzun zaman önce kaybettiğini söylemiş. Tabii kayıp başvurusu yapmadığı için biz yine de bunun üzerinden baskı yapmaya devam ettik. Resmi yazışmalar uzadıkça uzuyordu ve Ürdün'dekiler ifadesini aldıktan sonra onu serbest bırakmışlardı... Aradan birkaç ay geçmişti. O sırada her şeyden şüphe etmeyi öğrenmiş biri olarak bunun altında başka bir iş olduğu dikkatimi çekti. Araştırmayı derinleştirdim. Akif içerideydi ancak seninle görüşmesinin ardından keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. Cezaevindekiler bana sürekli rapor veriyorlardı. Birkaç kez ben de konuşmaya gittim ve her defasında bana da aynı masalı anlattı. Ama benim aklıma yatmıyordu. Saffet onun tüm parasını alarak kaçıp gitmişti, Akif'in de cezaevine gireceğini ve ömür boyu orada kalacağını biliyordu. Bunu garanti etmek için onlarca delili emniyete kendisi göndermişti. Neden böyle bir şey yapsın ki? Mantığım almıyordu bir türlü. O geceyi ofisinde geçirdiğini söylediğinde binanın girişindeki güvenlik görevlisi ifadesinde bunu teyit etmişti. Ki doğruyu da söylüyordu. Ön kapıdan çıkış yapmamıştı. Kameralar da adamın doğru söylediğini kanıtlıyordu. Ancak atladığımız bir şey vardı ki binanın yangın merdivenlerinin olduğu arka tarafta kameralar yoktu. O gece yangın merdivenlerinden çıkıp tekrar geri gelmesi olasıydı. Yol boyunca tüm mobese kameralarına baktık ama elle tutulur hiçbir şey bulamadık. Birkaç şüpheli araç vardı, onları araştırdığımızda da bir şey çıkmadı."

Derim kımıltısız bir yüzle Mehmet Aydar'ı dinlerken adam soluk almak ister gibi duraksadı. Oturduğu sandalyede hafifçe yan dönüp bacak bacak üstüne atarak pozisyonunu değiştirdi. Bir avucu masanın üzerine kapalı şekilde yeniden devam etti sözlerine.

"Onun itiraf etmesini istiyordum ancak senin de bildiğin gibi çok kurnazdı. Açık vermedi. Bu kez başka taktik uygulamak zorunda kaldım..." Bakışlarını Derim'e diktiğinde sinsi bir gülümseme belirdi yüzünde. "En iyi adamlarımdan birini mahkum gibi içeri soktum. Onun hücresini değiştirdim ve içeri soktuğum adamı ona hücre arkadaşı yaptım. Aylar sürdü. İçerdeki adamım onun güvenini kazanana kadar birkaç olay çıkarttırdım. Diğer mahkumlarla ya da gardiyanlarla. Birkaç kez ölümden dönmesini sağladım ve her defasında hücre arkadaşı kurtardı onu."

Mehmet Aydar sözlerine devam ederken herhangi bir pişmanlık ya da üzüntü duymuyordu. Daha kötü şeyler yapmak istemişti. Kardeşi de olsa onun nasıl bir şeytan olduğunu biliyordu ve zerre üzüntü duymamıştı. Tek istediği adaletin yerine gelmesiydi. Onun, harcadığı hayatlara karşı az da olsa acı çekmesini istemişti.

"Neredeyse bir seneye yakın adamım içeride kaldı. Onun tamamen güvenini kazandı. Ve nihayet bir gün egosuna yenildi ve yediği haltı böbürlenerek hücre arkadaşına anlattı. O gece yangın merdivenlerini kullanarak çıkmış binadan. Saffet'in silahını uzun zamandır kasasında saklıyormuş. Saffet ona kazık atmadan evvel aslında onun da amacı aynı şeyi ona yapmakmış ama geç kalmış tabii. Saffet ondan hızlı çıktı. Adam silahını ararken de onda olduğunu söylememiş. Çiftliğe birkaç kilometre kalana kadar otostop çekmiş, iz bırakmamak için kendi aracını kullanmamış ve tabii başka araç da kiralamamış. Saffet'in o sabah kaçacağını biliyormuş ve onun üzerine suçu yıkmak için o gece hareket etmiş. Cinayetleri de işleyip kaçtı diyebilmek için tabii... Çiftliğe kadar orman içinden hareket etmiş. Çiftliğin önünde bekleyen polislere yolunu kaybeden biri gibi davranarak yaklaşmış ve çocuklar daha ne olduğunu anlamadan ikisine de sıkmış oracıkta. Eve girince de zaten yardımcıların karşı koyacak güçleri yoktu... Gerisini hiç anlatmayayım. Biliyorsun zaten."

Mehmet Aydar üzgün bir sesle son sözlerini sarf ederken sıkıntıyla başını sallamıştı. Derim ağzını açacak ve tek keli-

me edecek gücü bulamıyordu kendisinde. Tüm hayatı çalınmış gibi hissediyordu. Sırf onu Saffet'in üzerine salmak için masum annesini öldürmüştü o canavar. İçeri gireceğini ve kurtulamayacağını biliyordu ama dışarıda bir maşası vardı ve tıpkı istediği gibi o maşayı kullanmıştı. Yalnızca Saffet'e yenilen egosunu tatmin etmek ve onu içeride bile olsa yenebileceğini ispatlamak için kendince onu cezalandırmak için kendi oğlunu harcamış ama en kötüsü masum bir kadını öldürmüştü. Hiçbir şeyde günahı olmayan halihazırda hayatını zindan ettiği kadını öldürmüştü o şeytan.

"Yüzleştin mi?"

Derim sıkılı dişlerinin arasından zorlukla çıkardı soruyu.

Mehmet Aydar başını salladı onaylayarak. "Adamımın işi bitince dışarı çıkardım ve yüzleşmeye gittim. Ona oynadığım oyuna kudurmuştu. Her türlü oyunu kendisinin oynayabileceğini sanıyordu ve tam da kudurmuş bir köpek gibi saldırdı bana. Saçma sapan laflar etti. Bunları sana anlatmamın anlamı yok. Tanıyorsun zaten. Daha fazla uzatamayacağını biliyordu ve böbürlenerek kabul etti. Senin benimle görüşmediğini öğrenmiş. Anneni koruyamadığım için bana kızgın olduğunu biliyordu. Senin bu kızgınlığına güvendi ve onun istediğini yapacağını söyledi. Haklı çıktı doğrusu. "

Mehmet Aydar hoşnut olmayan bir yüzle dudağını bükmüştü sinirle.

"İçerde öldüğünü duydum, " dedi Derim gözlerini kısarak kuşkuyla Mehmet Aydar'a baktı. Sesi buz gibiydi. Bu durumun onu hiç etkilemediği yüzünden açıkça okunuyordu. Mehmet Aydar bakışlarını Derim'e dikerken gözlerini kırpmadı bile.

"Onu iki kişilik hücreden aldırıp en azılı mahkumların arasına koydurdum, " dedi en ufak bir pişmanlık hissedilmeyen keskin bir sesle. "Üç ay dayanabildi. Üç ay sonra tuvalette şişleyip öldürdüler."

İkisi de gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. En ufak bir pişmanlık ya da üzüntü okunmuyordu yüzlerde. Aksine hala içleri soğumamış gibiydi her ikisinin de.

"Çoğu zaman babamın erkenden göçüp gitmesine seviniyorum. Tüm bu olanları görseydi kahrından ölürdü zaten ve hayatı boyunca onuru ve şerefi için yaşamış bir adamın asla kaldıramayacağı kadar ağır bir darbe olurdu bu Akif. Benim kardeşim ruhunu şeytana satmış bir canavardı. Doyumsuzluğu hiç tükenmedi ve hep daha fazlasını istedi. Bu uğurda kimleri harcadığının bir önemi yoktu. Onun için önemli olan tek şey egosunu tatmin edecek güç ve etrafındaki insanları kendi emelleri uğruna kullanmaktı. Layığını buldu ve hak ettiği gibi öldü. Kardeşim de olsa en ufak bir üzüntüm yok! Bizim babamız bizi böyle yetiştirmedi. Biz kuşaklardır bu devlete, bu millete ülkemize şerefimizle hizmet ettik ve etmeye de devam edeceğiz. Ben Akif'in yaptığı hiçbir şeye kulp bulamam ya da sırf kardeşim diye yaptığı onca şeye gözümü yumamam. Ben bu milletin evladıyım. Bunu ben yaparsam herkes yapar ve bu ülke böyle insanları hak etmiyor."

Derim kendisini yıkılmış hissediyordu. Mehmet Aydar'ın sözleri omuzlarına öylesine ağır bir yük bindirmişti ki altında ezildiğini hissetti. Annesi bugün yaşasaydı ve kendisini bu şekilde görseydi kahrından ölürdü biliyordu Derim. Ve seneler önce ölen o masum kadını, Derim sanki bugün kahrından öldürmüş gibi hissetti. Tıpkı onun gibi masum olan bir kadına aylardır yapmadığını bırakmamıştı. Dişlerini alt dudağına geçirerek çenesini sıktı. Gözlerini yumarak sessiz bir soluk aldı.

"Bunu kimler biliyor?" diye usulca sordu. Gözlerini açıp tedirgin bakışlarını karşısındaki adama kaldırdı. Mehmet Aydar, onun gerçekte ne sormak istediğini anlamıştı.

"Anka ve diğerlerine söylemedim bu durumu. Selin de bilmiyor gerçeği. Onlar Saffet'in anneni öldürdüğü için bunu yaptığını biliyorlar. Gerçeği şu andan itibaren söyleyemem."

"Neden?" diye sordu Derim karışık bakışlarla.

Mehmet Aydar bir süre karşı duvara boş gözlerle baktı. Derim'in sorusuna cevap vermek istemiyordu şu an. Her şey ortaya çıktığında Derim zaten cevabını almış olacaktı. Derim bu soruya cevap alamayacağını anlayınca düşünceli bakışlar-

la bir süre Mehmet Aydar'ın yüzünü inceledi. Son ayları zihninden geçirdiğinde başka bir gerçekle yüzleşti. Bir kadın, başka bir kadın için hayatını hiçe saymıştı.

"Peki o..." derken ismi telaffuz edemediğini fark etti. Ağzından "Anka" ismi çıkamıyordu. Zorlanarak devam etmeye çalıştı. "Neden?" diye fısıltı gibi bir sesle sordu Derim. "Bir başkası için neden kendini feda etti."

Mehmet Aydar, Derim'in kimden söz ettiğini hemen anlamıştı. Kızın adını ağzına alamıyordu. Derim'in gözlerinde Mehmet Aydar'a umut veren bir utanç vardı. Bir adamın gözlerinde tüm bu olanlardan sonra utanç görebiliyorsa , o adamdan umudu kesmemesi gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi.

"Sadakat!" dedi Mehmet Aydar hiç duraksamadan. "Aileye bağlılık!" diye devam etti. "Sevgi!" diye noktaladı sözlerini.

Derim sorarcasına ona bakmaya devam ederken Mehmet Aydar hafifçe yerinde kıpırdandı ve öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayayıp ellerini, kollarının üzerine koydu. Derim'e doğru başını hafifçe eğdi ve buruk bir şekilde gülümsedi.

"Sana bir hikaye anlatayım... "

Derim kaşlarını çatmış karşısındaki adama bakarken Mehmet Aydar konuşmaya devam etti.

"2001 yılında en yakın dostum Ahmet Soylu, bir suikast sonucu öldürüldü. Kaza süsü verilmişti. Evi tüm ailesiyle birlikte yakıldı. Onu öldürenler iki çocuğuna da acımadılar ve evde onların da olacağını bile bile kurdular tuzaklarını. Ben o sırada Irak'ta görevliydim... İki sene sonra 2003'te görevim bitti ve dönüş yaptım. Hatırlarsan seni Fransa'ya gönderdiğim seneydi. Seni gönderdikten birkaç ay sonra Ahmet'in yakın koruması bana ulaştı. Çocukların hayatta olduklarını söyledi. Kurtarmış onları. Ama kimsenin bundan haberi yoktu. Çocukların hayatta olduklarını öğrendiğimde, onları emanet edildikleri yetimhaneden almaya gittim... İki çocuk alacaktım ancak dört çocukla çıktım o gün yetimhane-

den. Biri Selin Gündoğdu idi..."

Derim kaskatı bir yüzle bakıyordu Mehmet Aydar'a. Adamın Derim'e dikili gözleri sanki sözlerinin altında başka şeyler anlatmaya çalışır gibiydi.

"Çocuklar iki senedir o yetimhanedelerdi ve kendilerine yeniden bir aile kurmuşlardı. Selin bir yıl önce gelmişti oraya. Annesi, babasının tacizlerinden ve zulmünden kurtarmak için hayatını hiçe sayarak onu oraya bırakmak zorunda kalmıştı. Geldiğinde öylesine parçalanmış haldeydi ki onu koruyan o üç çocuk sayesinde yeniden hayata döndü. Ahmet'in çocuklarını almaya gittiğim gün Anka bana ne dedi biliyor musun?"

Derim hiçbir tepki vermeden adama baktı.

"Biz bir aileyiz. Yeniden ailemizi kaybetmeyeceğiz! Ailemizi bölemezsin. Ya onları da bizimle birlikte alırsın ya da biz de burada kalırız. Hem Selin'i koruyacağımıza söz verdik biz. Onu bırakıp gidemeyiz!"

Mehmet Aydar, sanki sözlerinin sindirilmesini ister gibi bir süre sustu. "Bunu söylediğinde sekiz yaşındaydı... Selin hariç üç çocuğu da sorumlusu olduğum birim için yetiştirdim. Bu birimin ilk kuruluş çalışmaları onların babaları tarafından gerçekleşmişti. Zaten birimin kurulmaması için suikasta kurban gitmişti. Çocuklar ; ülkelerine ve devletlerine sahip çıkacak, milletine faydalı olacak gözü kara askerler olarak yetiştiler. Üçü de en üst standartta eğitimlerden geçtiler. Selin normal bir hayat sürerken hep yanında oldular. Selin'in ürkekliği hiçbir zaman yok olmadı. O da güçlüydü, pes etmeyi asla kabullenen biri değildi ama diğerleri gibi ajan olarak yetişmek istemedi. Bu eğitim sürecini başarıyla geçirecek gücü de yoktu zaten. O da ben de bunun farkındaydık. O, sıradan huzurlu bir hayat istiyordu ve diğerleri de onun isteğine saygılıydılar. Hiçbir zaman birbirlerinden kopmadılar. Bazen uzun süreli görüşemediklerinde bile kendi aralarında oluşturdukları iletişim yoluyla her zaman bağlantıda kaldılar. Çünkü onlar bir aileydi ve aile asla dağılamazdı. Daha küçücükken birbirlerini koruyacaklarına söz vermişlerdi ve

bu sözü hiçbir zaman bozmadılar."

Mehmet Aydar yeniden bir süre susarak Derim'in yüzünden geçen ifadeleri izledi. Karşısındaki genç adamın kıvrandığını görebiliyordu.

"Neden diye soruyorsun ya? İşte bu yüzden. Aile her şeyden önce gelir. Anka ailesini korudu. Daha küçücük bir çocukken verdiği sözü bozmak istemedi ve her şeye rağmen Selin için bu fedakarlığı yaptı. İstedi ki onun peşindekiler onu rahat bıraksınlar, o da huzurlu hayatına devam etsin."

"Yaşıyor mu?"

Derim dişlerinin arasından zorlukla sormuştu soruyu. Mehmet Aydar geriye çekilerek arkasına yaslandı. Yüzü gergindi.

"Ameliyatta. Kurşun kalbine isabet etmemiş neyse ki. Göğsüne saplanmış... Doktorlar kurtulacağını söylediler."

Mehmet Aydar, keskin gözlerle karşısındaki yüzü solmuş olan genç adama baktı. Dudaklarını gergince birbirine bastırdı. Masanın üzerindeki elleri yumruk haline geldi. Boğazını hafifçe temizlerken yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Sana bir soru soracağım ve bana doğru cevap vermeni istiyorum."

Derim, adamın sözleriyle kirpiklerini kaldırarak gözlerini kıstı sorarcasına.

"Ona cinsel istismarda bulunuldu mu?"

Derim duyduğu sözlerle aniden yerinden fırladı, hızla ileri atılırken kükreyen sesi odanın içinde patladı.

"Ne diyorsun sen be? Sen ne sanıyorsun beni?"

Delirmiş gibi saldırarak masanın üzerinden karşısındaki adamın yakasına yapışmak ister gibi ileri hareketlenmişti. Bileklerini kavrayan kelepçeler, ileri daha fazla atılmasına engel olurken gözlerinden sanki bir mancınıkla dışarı fırlatılıyormuş gibi öfkeden parlayan ateş topları etrafa saçılıyordu.

"Otur yerine!"

Mehmet Aydar öyle sert bir sesle komut vermişti ki Derim masanın üzerinden ileri atılma çabalarına son verse de sert gözlerle adama bakıyordu.

"Seni gebertirim, doğru konuş!" dedi hırlarcasına.

"Otur dedim!"

Onun sözlerine aldırmayan adam, tekrar emreden bir tonla bağırınca Derim sinirle yeniden sandalyeye yerleşti ve sonra Mehmet Aydar'ın dudaklarından çıkan sözlerle donakalarak adama baktı.

"Anka hamile! Bunu bildiği halde kendisini öldürmeye kalkmasını olası görmüyorum. Ancak yine de... ya bunu kendisi de bilmiyordu ya da bunu bilerek yaptıysa eğer çocuğu istemiyor demektir."

Mehmet Aydar'ın sesi odaya girdiğinden beri ilk defa kin doluydu.

"Bana bunu ona kimin yaptığını söyle?"

Derim için dünyanın başına yıkıldığı an, o andı. Yüzü ateşe bulanmış gibi kıpkırmızı olmuştu. Alnında beliren ter damlaları Mehmet Aydar'ın gözünden kaçmadı. Derim'in kelepçeli bileklerinin uzantısı olan elleri yumruk haline gelmiş, eklemleri beyaza kesmişti. Mehmet Aydar tahminlerinde yanılmadığını görüyordu. Ve hiç acımadan Derim'in üstüne gitmeye devam etti.

"Bebek üç aylık! Doktorlar böyle bir ameliyatın ardından düşük tehlikesinin yüksek olduğunu söylüyorlar. Bebeğin alınması gerektiği konusunda hemfikirler."

"Hayır!"

Derim'in gırtlağından kopup gelen çığlığı hayvansı bir tınıya sahipti. Başını hızla iki yana sallarken şakağından akan ter hızla yanağından aşağı kaydı. Kıpkırmızı gözlerini Mehmet Aydar'a dikerek yeniden bağırdı.

"Hayır!"

Mehmet Aydar bir heykel gibi kımıltısız Derim'i izliyordu. Derim hızla masaya kollarını dayayarak başını öne çıkardı.

"Buna izin veremezsin!"

"Neden vermeyeyim? Anka da istemiyor belli ki."

"Hayır!" diye yeniden bağırdı Derim. Kelepçelerin izin verdiği ölçüde ellerini kaldırıp hırsla masaya vurdu. Yüzü öylesine gerilmişti ki kaşının üzerinden yanağına inen yara

izi çok daha belirginleşmişti. "Buna izin veremezsin!" diye haykırdı tekrar.

"Bunu ona kim yaptı?" diye ısrarla sordu Mehmet Aydar sert bir sesle. Cevabı kendi kulaklarıyla duymak istiyordu.

"Kimse ona tecavüz falan etmedi! Saçma sapan konuşma!" diye kükredi Derim.

Mehmet Aydar aniden yerinden kalkarak kapıya doğru ilerlerken keskin bir sesle konuştu.

"Bu konuşma burada bitmiştir. Doktorlar bebeğin alınması gerektiğini söylüyorlar ve ben de onlara katılıyorum."

Derim'in kapıya uzanan eli, odayı kaplayan yakarışa benzer haykırışı ile havada asılı kaldı.

"Amca!"

Sırtı Derim'e dönük Mehmet Aydar gözlerini yumdu. Bu sıfatı ilk defa Derim'in ağzından duyuyordu. Birkaç saniye bekleyerek sessiz ve derin bir soluk alıp başını Derim'e çevirdi. Genç adamın yüzü altüst olmuş, panikle titreyen gözleri iri iri açılmıştı.

"Lütfen!" dedi Derim yalvaran bir sesle. "Lütfen onlara izin verme! O benim bebeğim! Onu öldürmelerine izin verme!"

İnsan hayatını büyük olaylar değiştirmez aslında. İnsan hayatı, minik detaylarda gizlidir ve genelde o minik detay ve ayrıntıların ortaya çıkardığı gerçekliklerle değişime uğrar. Minicik bir hücre, gözle görülmeyecek kadar küçük olan bir hücre mesela Derim Akhan'ın hayatını değiştirmişti. Başına böyle bir şey geleceğini bir zamanlar ona söyleseler muhtemelen inanmazdı. Gözle görülemeyecek kadar minik bir şeyin onun hayatını değiştirecek olmasına hiçbir zaman inanmazdı ama şimdi bu gerçekleşmişti. Bundan üç ay önce bir gece onun bedeninden firara kalkan minicik bir hücre başka birinin bedeninde hayat bulmuştu ve Derim için de hayat bambaşka bir şekle bürünmüştü şimdi.

***

6 Ay Önce

"Bunun doğru bir taktik olduğuna emin misiniz?"

Selin mahzun mavi gözlerle karşısındaki üçlüye bakıyordu. Kendi evindeki küçük salonda her zamanki dörtlü karşılıklı oturmuş gelişen son durumu tartışıyorlardı. O gün eve geldiğinde kapısının altından atılmış olan bir tehdit mektubu daha bulmuştu. Onda olduğu düşünülen parayı vermesi için ona süre vermişlerdi. O lanet heriften bir türlü kurtulamamıştı. Senelerdir huzurluydu ve güven içinde yaşıyordu. Annesi kendi hayatına mal olsa da onu kurtarmıştı ve bundan sonraki hayatını da hep güvende geçireceğini düşünmüştü. İki hafta evvel Avcı'nın radarına giren bilgilere kadar durum bu şekilde devam da etmişti. Ancak şimdi o alçak adamın yüzünden yeniden birileri onun peşine düşmüştü.

Karşısında oturan Alin, ki alev rengi saçları yüzünden ona sık sık Kızıl derlerdi, Anka'nın yanından kalkıp onun yanına oturdu ve kollarını kızın bedenine doladı. Üç kızın arasında en uzun boylusu oydu. Gerçi beş santimlik bir farktı bu ama beden ölçüsü de onlardan bir beden daha büyük olduğu için çoğu zaman ateşli yapısı nedeniyle de amazon gibi görünürdü gözlerine.

"En doğrusu bu canım. O adamlarla sen başa çıkamazsın ama biz başa çıkabiliriz."

Anka, Alin'i onaylayarak başını salladı.

"Sadece kısa bir süre için... Suçüstü yapmamız gerekiyor. Şu an onları almamız hiçbir şeyi ispatlamayacak. İnkar edecekler... Yalnızca adresini biliyorlar. Okul müdürüne gerekli bilgiler verilecek, izinli sayılacaksın. Sen güvende olana kadar Avcı'nın seni götüreceği yerde kalacaksın ve gerisini biz halledeceğiz. Ben senin yerine bu evde kalacağım ve her sabah bu evden çıkıp okuluna gideceğim, akşam da yine aynı şekilde okuldan çıkıp buraya döneceğim. Tüm tedbirleri aldık. Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğiz."

Bu fikir en başından beri Anka'dan çıkmıştı. Alin'i Selin'in yerine geçirmeleri, görünüşü nedeniyle imkansızdı ve Selin'e benzer yanları kendisinin en uygun aday olduğundan ısrarcı olmasına neden olmuştu. İkisi de hemen hemen aynı boydaydılar. Selin'e göre onun bedeni daha fit ve kaslıydı ancak bunu giysilerle kapatabilece-

ğini düşünmüştü. İkisinin de saçları koyuydu. Gerçi Anka'nınki simsiyahtı fakat bilmeyen biri zaten bunu anlamayacaktı da. Buna rağmen yine de işi şansa bırakmamış dijital ortamda Selin'in tüm kimlik bilgilerine Anka'nın fotoğrafını yerleştirmişlerdi. Böylece dışarıdan izleyen biri doğru adresten çıkıp doğru adrese giden kişiyi belirledikleri hedef olarak görecekti.

"Ya sana bir şey yaparlarsa?"

Selin'in endişeli sesine, durumu hafifletmek istercesine güven veren bir gülümsemeyle karşılık verdi Anka.

"Başa çıkamayacağım bir şey değil. Hepsi mafyacılık oynayan amatör serseriler. Bizim nasıl yetiştirildiğimizi biliyorsun. Hiçbir şey olmayacak. Senin tam anlamıyla güvende olduğuna emin olduğumuzda hayatına yine eskisi gibi devam edeceksin."

"Sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğiz, " dedi Alin kollarının baskısını artırarak. Selin başını yavaşça Alin'in omzuna yasladı.

"Hatırlıyorsun değil mi?" diye Avcı yumuşak bir sesle araya girdi oturduğu yerde öne çıkarak. "Biz bir aileyiz. Söz verdik birbirimizi koruyacağımıza. Ne olursa olsun kimse sana zarar veremeyecek."

"Evet. Ne olursa olsun sen güvende olacaksın!" diyen Anka kararlı bakışlarını kızın mahcup yüzüne dikti. "Sen bizim kardeşimizsin. Asla endişelenme tamam mı? Bunu halledeceğiz. Hep birlikte üstesinden geleceğiz bunun."

"O pis baba da cehennemde yanacak inşallah, " dedi Alin garez dolu bir tonla.

"Siz olmasaydınız ben hayatta kalamazdım biliyorsunuz değil mi?" dedi Selin hüzünle gülümseyerek.

"Elbette kalırdın!" diye atıldı Alin kıza sardığı kollarını açıp geri çekilerek. Gözleri sinirle kısılmıştı.

"Sen aslında hepimizden güçlüsün Selin! O pis sapığa yenilmedin! Biz olmasak da yine ayaklarının üzerinde dururdun!" diyen Anka, Alin'i destekledi. Avcı aynı şekilde başını sallıyordu onaylayarak.

"Belki yaşardım ama bugünkü ben olamazdım. Korkusuzluğu sizin sayenizde öğrendim. Zihnimdeki şeytanlarla sizin sayenizde

savaştım ve bugün daha sağlıklı bir birey oldum. Tek başıma her şeyle başa çıkamazdım."

"Sen çok güçlü bir kızsın Selin!" diye bu kez Avcı söze girdi. "Çocuklar için neler yaptığını biliyoruz. Onlara kendilerini korumayı öğretiyorsun, onlara nelere dikkat etmeleri gerektiğini öğretiyorsun. Kimse bunu senden daha iyi yapamazdı. Gönüllü çalıştığın rehabilitasyon merkezinde kaç çocuğun hayatını değiştirdin. Onları sen anlıyorsun ve güçlü olmalarını öğretiyorsun. Sen kendinle birlikte birçok hayatı da kurtardın. Bu çok özel bir misyon. Çok özel bir başarı. Onları senden daha iyi anlayan başka biri olamaz. Sen onlara hayata tutunmayı, kendilerinin de başarabileceğini gösteren en iyi örneksin. Böyle bir kötülüğün başlarına gelmesi hayatlarının sonu olmayacak, tekrar başlayacaklar ve kötülüklere yenilmeyecekler. Sen bizim yaptığımızdan çok daha zor bir şeyi başarıyorsun. Kendini hafife alma sakın. Sen hepimizden daha güçlü, daha cesursun."

Selin mahcup bir yüzle gülerken umursamazca omuz silkti.

"Her çocuk iyi bir hayatı hak eder. Ben sadece umutlarını tüketmemelerini ve iyi bir hayat yaşayabileceklerini göstermeye çalışıyorum."

"Bunu senden daha iyi başarabilecek biri olamazdı, " dedi Alin sevgiyle gülümseyerek. "Seninle gurur duyuyoruz ve iyi ki bizim kardeşimizsin."

Bu kez Selin ileri atılarak kollarını Alin'in boynuna sardı. "Benim güzel amazonum. Vahşi Kızıl'ım benim, " dedi çocuksu bir sesle.

"Hoopp kıskandırmayın beni!" dedi Anka kaşlarını çatarak. "Ben de kucak istiyorum."

"Benim neyim eksik?" diye sordu Avcı gözlerini açıp masumca bakarken.

Bir anda dördü de birbirlerinin üzerine atıldılar. Kahkahalar arasında koltukların üzerinde birbirlerine sarılmaya çalışırken yere yuvarlandılar ve çığlıklar eşliğinde birbirlerinin üzerine çıkmaya çalıştılar. Selin onlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu kahkahalarının arasında. Annesini kaybetmişti belki ama annesi aslında bilmeden onun kocaman bir aileye sahip olmasını sağlamıştı. Kolları Anka'nın belinde, bacakları Alin'in kolları

arasında dolanmış haldeyken gözlerini yumup annesine yürekten bir teşekkür daha göndermişti.

İki hafta önce, Avcı'ya gelen istihbarat sonrası hep birlikte oturarak karar vermişlerdi ne yapacaklarına. Saffet Akdoruk'un Selin'in peşine taktığı adamları alaşağı etmek onlar için zor olmayacaktı. Selin'in yerine geçecek olan Anka, onlarla başa çıkabilecek eğitime sahipti ki bunun dışında Avcı ve Alin her an onu takipte olacakları için müdahale etmeleri gecikmeyecek ve hepsini suçüstü yaparak paket edebileceklerdi.

O akşam hep birlikte gülüşmeler eşliğinde yemek yediklerinde, çok uzun bir süre sonrasına kadar bunun hep birlikte yedikleri son yemek olduğunun farkında değillerdi. Bu sürenin yalnızca birkaç gün süreceğini düşünmüşlerdi ve bir sonraki yemekte kutlama yapacaklarını konuşmuşlardı. O gece Anka, Selin'in evine yerleşirken Selin hazırladığı küçük bir valiz eşliğinde, Anka ve Alin'le vedalaşıp Avcı ile birlikte ayrılmıştı kendi evinden.

Hiçbiri o gece hayatlarının akışının bambaşka bir yola girdiğinin farkında değildi. Yalnızca iki ay sonra artık Selin Gündoğdu yaşamıyordu ve Anka Soylu'nunsa o geceden bir hafta sonrasında nerede olduğu bilinmiyordu. Hiç bilmedikleri bir başka düşman ortaya çıkmıştı ve hayatları o günden sonra kaosa dönmüştü.

***

Anka aylardır içinde bulunduğu karanlıkta ilk kez huzurlu hissediyordu. Sanki kafasının içindeki tüm sesler susmuş, etrafında çevrili olan parmaklıklar aniden yok olmuş ve o huzurlu karanlığın içinde nihayet kendiyle baş başa kalmıştı. Öldüğünü biliyordu ve bu konuda hissettiği tek üzüntüsü Alin'in yaşayacağı acıydı. Aynı şey onun başına gelse aklını yitirirdi muhakkak ve Alin'in de aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

Kalbi bu düşünceyle burkulduğunda; ölmüş biri için bu acıyı böylesine gerçekçi olarak hissetmenin ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu düşündü. Tüm acılardan soyutlana-

cağını düşünmüştü oysa. Şimdiyse her şeyden arınmış boş zihnine nazaran, yüreğinin kavrulduğunu duyumsuyordu. Eli istemsizce kalbinin üzerine uzanmaya çalıştığında kolunu kaldıramadığını fark etti. Öyle ya, ölüler kımıldayamazdı. Çaresizce karanlığın içinde yatarken, kalbindeki ateşin bedenini yavaş yavaş ele geçirdiğini algılıyordu. Bu his; huzura kavuşacağını sandığı bundan sonraki sonsuz zamanın da artık cehennem ateşine benzer bir ıstırapla geçeceğini düşünmesine neden oldu. Gözünün yanından sızan kederli bir damla yaş şakağından aşağı süzüldü.

Yeniden şansını deneyerek elini kaldırıp kalbinin üzerine koymak isterken acı dolu matemli bir tınıyla "Alin" diye fısıldadı. Onun kendisini affetmesini istiyordu. Onu bırakmak zorunda kaldığı için tek dileği onun kendisini affetmesiydi. Onun yaşayacağı acıyı üzerinden silip atabilmek için ömrünü bir kez daha verebileceğini düşündü ancak ölesiye bir çaresizlik içindeydi çünkü gerçekten ölmüştü ve bir kez daha bunu yapamazdı.

"Buradayım," diyen bir fısıltı kulağının içinde yankılandığında, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Karanlığın içinde gözlerini açıp etrafını görmek ister gibi başını çevirdi ancak bunun için büyük bir efor sarf etmesi gerekmişti. Başının etrafında tonlarca ağırlık, onu kıskacı altına almış gibi başını yalnızca birkaç milim çevirebilmek için bile delicesine bir çaba gösterdi. Açtığını sandığı gözlerini açamadığını o an fark etti. Birbirine geçmiş kirpikleri, zincirlerinden koparıp atmaya çalışırcasına büyük bir güçle ikiye ayırırcasına çekiştirdi. Göz kapaklarının üzerlerine oturtulmuş tonlarca ağırlığı zorlanarak kenara itmeye çalıştı, kulağına çarpan ve "Gecem..." diyen yeni bir fısıltının verdiği güçle, benliğinde hissettiği son güç kırıntılarını da kullanarak zorlukla kirpiklerini birbirinden ayırdı.

Kirpikler birkaç kez kırpıştırıldı. Gözleri, içinde bulunduğu karanlığı yırtan bir ışığa doğru açılırken kuruyan boğazını güçlükle yutkunarak ıslatmaya çalıştı. Boğazının içinden bir ateş topu geçmiş gibi hissetti. Çatlamış dudakları acı

içerisinde gerildi ve boğazından soluk bir fısıltı gün yüzüne tırmandı.

"Güneşim..." diye fısıldadı.

"Çok şükür! Allah'ım çok şükür!"

Yarı ağlayan yarı gülen mırıltıyla birlikte kolunun üzerinde yeni bir ağırlık hissetti. Yanındaki, alnını koluna yaslamışken minnetle mırıldanıyordu. Başını zorlanarak birkaç milim oynatıp yana çevirdi. Aynı anda yukarı kalkan kafa ile iki elektrik mavisi göz çarpıştı.

"Ölmedim, " diye mırıldandı belli belirsiz bir şaşkınlıkla. Karşısındaki yüze gülümsemeye çalıştı ancak yüz kaslarını henüz tam olarak kullanamıyordu. Gözleri minnetle kapanırken yeniden mırıldandı.

"Nihayet buldunuz beni."

"Seni ben öldüreceğim!" dedi keskin kızgın ses. "Ama bunu şu an yapmayacağım! Önce tam olarak iyileş sonra ben seni öyle bir öldüreceğim ki gör bak ölmek neymiş o zaman anlayacaksın!"

"Senin elinden ölüm, düğündür bana be gülüm."

Zorlanarak kurduğu alaycı cümlenin ardından tutamadığı kıkırtısı nedeniyle öksürmeye başlayınca göğsünde tarifsiz bir ağrı hissetti ve acıyla inledi.

" İyi misin?" diye sordu bu kez endişeli ses. Aniden yerinden kalkıp üzerine abanmış kaygılı gözlerle bakıyordu kendisine. "Ben gidip doktoru çağırayım."

"Hayır!" diye karşı koyarak serum takılı olmayan elini uzattı. "Önce elimi tut. Seni iyice hissedeyim ve ölmediğimden emin olayım."

"Seni var ya..." diye başlayan ses yeniden yerine otururken ki bu yatağın yanına yerleştirilmiş bir sandalye idi "Adının hakkını verdin, itiraf edeyim. Çok şükür, yine! Ama bunun hesabını vereceksin bana..." diye devam etti sinirli bir tonla. Fakat yine de onun elini iki elinin arasına alıp sıkıca tutmayı ihmal etmemişti. Birkaç dakika boyunca ikisi de sessizce birbirlerinin varlığının tadını çıkardılar. Anka gözlerini yumup elini kavrayan elin sıcaklığını içine çekti. Ondan güç

alarak tükenmiş bedenini yeniden şarj ettiğini hissediyordu. Uzun sessizlik, gözlerini yeniden açıp bakışlarını ondan bir an bile ayırmayan Alin'e çevirdiğinde son buldu.

"Kızgınsın, " diye mırıldandı zorlukla konuşarak.

"Kızgın kelimesi çok hafif kalır!"

"Başka çarem yoktu."

"Oradan çıkabilirdin!"

"Çıkabilirdim. Ama o zaman da Selin olmadığımı anlarlardı."

"Anlasaydılar. Onu artık bulamazlardı ki! Selin Gündoğdu da öldü!"

"Bulabilirlerdi Alin. Her zaman bir açık olur. Bu şekilde olmak zorundaydı. Selin'in öldüğünü gözleriyle gördüklerinde peşine düşmezlerdi. Selin o yaşananları kaldıramazdı. Ona bunu yapmalarına izin veremezdim."

"Beni hiç mi düşünmedin peki?"

Alin'in sesi öyle gücenik çıkıyordu ki gözlerini ona çevirip kendisini anlamasını ister gibi yalvararak baktı kıza.

"Düşündüm. En çok aklımda olan sendin zaten. Ancak başka çarem yoktu. Bana şu an kızgınsın ama sakinleştiğinde başka çarem olmadığını sen de kabul edeceksin."

"Etmeyeceğim! Beni terk ettin. Bizi terk ettin!"

"Sizi hiçbir zaman terk etmedim. Bunca ay dayanmamı sağlayan tek şey sendin! Sizdiniz. Bunu çok iyi biliyorsun. Ama Selin'e ihanet edemezdim."

Alin cevap vermeyerek kirpiklerinin altından gücenmiş gözlerle bakarken suratı da asıktı. Onun haklı olduğunu bilse de henüz taze olan acısı nedeniyle kabullenmek istemiyordu. Anka yeniden öksürmeye başladığında telaşla yerinden kalkıp yatağın yanındaki komodinin üzerindeki bir bardağa su doldurdu. Elini Anka'nın başının altına destek vererek hafifçe kızın başını kaldırdı.

"Çok içmek yok. Yalnızca boğazını ıslatacaksın şimdilik."

Anka bir yudum suyun bile hücrelerine yeni bir hayat pompaladığını hissediyordu. Geçen her saniye kendisini daha iyi hissetmesine neden oluyordu. Göğsünün üzerinde

dayanılmaz bir acı hissetse de yaşadığı için Alin'e yeniden kavuştuğu için o kadar mutluydu ki bu ağrıyı umursamamaya çalıştı.

"Neler oldu? Neden bu kadar uzun sürdü beni bulmanız? Mesajımı almadın mı yoksa?"

"Konuşacağız. Her şeyi anlatacağım. Önce sen biraz toparlan. Sonra her şeyi ayrıntılarıyla konuşuruz."

"Ben dinlenirken sen anlat lütfen. Olmadığım sürede neler olduğunu bilmek istiyorum. Ben seni dinlerim."

Alin önce tereddütle kızın solgun yüzüne baktı ancak onun gözlerinde her an büyümeye devam eden ışıltı bu tereddütü uzaklaştırmasına neden oldu.

"Seni kaçıranların kimler olduğunu sen mesaj gönderene kadar bilmiyorduk. Araştırmadığımız yer kalmadı ama hiçbir iz bulamadık. Adamlar çok iyilerdi, her yerden kayıtları silmişler. Senin mesajının ardından hedefi belirledik ama bir türlü yerlerini tespit edemedik. Bilişimdekiler aylarca deli gibi uğraştılar ama sistemlerine girmek mümkün olmadı. Delirmek üzereydim. Avcı çıldırmıştı. Başkan bütün kapıları zorluyordu ama elimiz hep boş kaldı. Hayatımda bu kadar çok korktuğumu hatırlamıyorum... O yangın gecesinde bile korkmamıştım çünkü yanımda sen vardın... Bu seferki çok kötüydü. Kendimi daha önce hiç o kadar yalnız hissetmemiştim... Sonra Avcı bizim bilmediğimiz birilerinden yardım istedi. Kim olduğunu söylemiyor. Ama galiba kim olduğunu Başkan da biliyor. Güvenlik yüzünden gizli kalması gerekiyormuş. Geçen hafta o tespit etti yerini. Herifin evi çok iyi korunuyordu. Tam operasyon için hazırlığa girişmiştik ki piç kurusunun yapacağı açık artırma bilgisi geldi. O adrese operasyon düzenlemek daha kolaydı ve biz de üç gün içinde hazırlığı tamamlayıp içeri girdik...

O gün öleceğimi sandım Anka. Senin elindeki silahı göğsüne dayayıp tetiği çektiğin anı gördüğümde o kurşunun beynime girdiğini sandım. Sana çok kızgınım."

"Çaresizdim... Ümidi kesmiştim... Biliyorum bunu hissetmemeliydim ama o kadar uzun zaman geçmişti ki..." Bir an

duraksadı ve üzüntüyle devam etti. "O satışı yapsaydı beni hiç bulamayacağınızı düşündüm. Adamlar iğrençti ve hepsi de Selin'i parçalamak istiyorlardı. Buna izin veremezdim."

Öylesine üzüntülüydü ki çaresizlik asla yapmayacağı bir şeye kalkışmasına neden olmuştu. Aklına gelmiş gibi bir anda gözlerini çevirerek endişeyle sordu.

"Selin'e ne oldu? Ne durumda? İyi mi?"

"Şu an iyidir sanırım. Delirdi senin yokluğunda, kendini suçluyor. Hala güvene aldığımız yerde. Ama senin mesajından sonra Selin Gündoğdu'yu öldürmek zorunda kaldık. Yeni bir isim ve kimlikle devam edecek. Başkan atamalarını gerçekleştirdi. Artık sıradan bir semtte sıradan bir öğretmen olarak güvenle yaşamaya devam edecek."

Anka, rahatlamış gibi bir soluk çekti ciğerlerine. Gözlerini minnetle yumdu.

"Çok şükür... İyi ki o planı yapmışız. Olanları onun yaşamasını asla istemezdim."

"O piç kurusu gözetim altında. Onu gebertmek istiyorum ama Başkan izin vermiyor. Yalnızca kendisi görüşüyor." Alin nefret dolu bir tonla karşılık vermişti.

"Saffet Akdoruk kötü kazık atmış ona sanırım. Öyle bir kin ve nefreti daha önce görmemiştim."

Alin düz bir sesle Anka'nın bu sözlerinin ardından açıklama yaptı. Ancak yüzü adama olan nefretini açıkça ortaya koyuyordu. Hiçbir şey onu haklı çıkarmıyordu çünkü masum birine saldırmıştı.

"Annesini öldürmüş. Hem de çok feci şekilde öldürmüş. Adam gözü dönmüş manyağın önde gideni. Senelerdir Saffet Akdoruk'un peşindeymiş. Herif geberip gidince onu artık ele geçiremeyeceğini anlayıp kızına sarmış. Neyin kafasını yaşıyorsa? Masum birinden ne çeşit bir intikam alınabilir ki? Hangi sağlıklı kafa bunu düşünebilir? "

Anka karşılık vermedi. Derim Akhan'ın nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu. Gözlerini açtığından beri yaşadığına o kadar seviniyordu ki her saniye bedeni güçle doluyordu. Ölümden korkmadığını Derim Akhan'a söylerken aslında

ciddiydi. Ölümden korkmamıştı ama Alin'den ayrılmaktan korkmuştu. Geride kalanın çok daha büyük acı çektiğini biliyordu ve onu en çok üzen şey Alin'in yaşayacağı acı idi.

Uzun süre sessizlik içinde kaldılar ve Anka geçen sürede zihnindeki bulutların da iyice dağıldığını hissetti. Göğsünün üzerinde hala derin bir ağrı vardı ancak bu dayanamayacağı bir acı değildi. Aylar süren cehennemden sonra bu ağrıyı minnetle hissediyordu. Özgürlüğüne kavuştuğunun ispatıydı o. Bundan daha güzel bir gösterge olamazdı.

Alin kaçamak bakışlarını Anka'nın üzerine atarken gözleri sık sık odanın içinde dolaşıyordu. Sormak istediği çok şey vardı ancak gözlerini yeni açmış birinin üzerine çok gitmek istemiyordu. Bununla birlikte doktor gelmeden evvel Anka'ya sorması gereken çok daha önemli bir mesele vardı ve bunu daha fazla ertelemesinin imkanı yoktu. Yerinde hafifçe kıpırdanarak boğazını temizlercesine öksürdü. Anka bakışlarını hemen Alin'e çevirdi. Onu öyle iyi tanıyordu ki bu hareketin ardından ciddi bir şeyler geleceğini biliyordu.

"Konuşmamız gereken önemli bir mesele var Anka."

"Nedir?"

"Son beş buçuk aydır neler yaşadığını bana anlatacaksın ama şu an seni yormak istemiyorum. Artık zaman bizim ve bunları ayrıntılarıyla konuşacağız..."

Anka başını sallayarak gözlerini kaçırdı. Bütün olanları Alin'e anlatacağını biliyordu. Ondan hiçbir şeyini gizlemezdi. Onun da kendisinden gizlemediği gibi. Ancak şu an tüm olanları konuşacak gücü yoktu. Önce kendisinin sindirmesi gerekenler ve iç hesaplaşmaları olacaktı.

Alin yeniden boğazını temizledi ve tedirgin bir tonla çekinerek sordu.

"Sana zorla bir şey yaptılar mı?"

Anka'nın gözleri ardına kadar açılırken solgun olan yüzü bir anda kıpkırmızı kesilerek renk değiştirdi. Alin'in aslında neyi sorduğu çok açıktı.

"Saçmalama! Böyle bir şeye izin vermeyeceğimi biliyorsun. Kimliğimin açığa çıkacağını da bilsem buna izin ver-

mezdim."

Alin bunu bildiğini belirtircesine başını salladı.

"Birileriyle bir ilişkin olmuş o zaman. O piç kurusu mu yoksa başka biri mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Yok öyle bir şey!"

Anka aksi bir sesle karşılık verirken huysuzca yerinde kıpırdandı ve kendisini yukarı kaldırmaya çalıştı, bu eylemi sonucu yüzünü acıyla buruşturdu. Alin karşı koyarak öne atıldı ve azarlar bir tonla "Hareket etme. Dikişlerini zorlayacaksın, " dedi engel olmaya çalışarak.

"Yatağı kaldır o zaman biraz, böyle nefes alamıyorum."

Kızın huysuz karşılığı ile yatağın yanındaki mekanizmaya dokunarak yatağın başını çok az yukarı kaldırdı. Anka şimdi daha rahat bir açıya kavuşmuştu. Alin yerine yeniden yerleşti ve artık kaçınılmaz olanı söze döktü.

"Anka..." dedi alçak tonla. "Hamile olduğunu biliyor musun?"

Anka, başını hızla Alin'e çevirdiğinde yorgun gözleri ardına kadar açılmıştı. Biraz evvelki pembe renk hızla yüzünden geri çekildi ve bembeyaz bir suratla Alin'e baktı.

"Ne?"

"Hamilesin Gece'm, " diye fısıldadı Alin kirpikleri titreyerek.

Anka, istemsiz bir refleksle elini karnının üzerine koyarken kabullenmez bir tavırla başını iki yana salladı.

"İmkansız!"

Alin canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu ve söylenircesine mırıldandı.

"Meryem Ana değilsen bunu tek başına yapmadın sanırım. İmkansız deme bana."

"Yanlışlık vardır."

"Anka saçmalama! Testler yanlışlık olduğunu falan söylemiyor. Ayrıca kötü haber... ya da bilemiyorum sen iyi haber olarak mı algılarsın, düşük tehlikesi var. O yüzden çok dikkat etmen gerekiyor. Gözetim altında olacaksın."

Anka donmuş bir yüzle Alin'e bakıyordu. Kesinlikle şaka

yapmıyordu. Düşük kelimesini duyunca yine istemsizce karnını korumak ister gibi bu kez iki elini karnının üzerine koydu. Alin şefkatli gözlerle onun tepkisini izleyip gülümsedi.

"Sen de bilmiyordun, " dedi durum tespiti yaparak. Yaşadığı şok Anka'nın yüzünden okunuyordu. Ardından yumuşak kararlı bir sesle devam etti. "Sen istersen kimin olduğunun bir önemi yok, ben onu kabul ederim. İstemezsen bu yalnızca senin kararın olacak. Kimsenin sana baskı yapmasına izin vermem."

"Ama..." diye başlayan Anka gerisini getiremedi. Sesi konuşurken fazla çıkmıyordu. Göğsündeki ağrı nefesini kesiyordu. Zihni yeni aldığı haberle karmakarışık olmuştu. Bakışlarını karşıya çevirip boş boş hastane odasının duvarına baktı.

"Doktorlar bebeği alıp almama konusunda Başkan'a danıştılar."

Anka duyduğu sözlerle hızla başını Alin'e çevirdi. Gözleri dehşetle açılmıştı.

"Hayır!" dedi sert bir sesle itiraz edercesine. Çıkardığı yüksek sesle artan acısı yüzünü buruşturmasına neden oldu . Alin hemen müdahale etti. "Zorlama kendini. Sakin ol, " dedikten sonra devam etti.

"Başkan buna senin karar vereceğini söyledi. Kimse senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacak. İstemezsen de kimse seni yargılamayacak. Buna hakkın var."

"Hayır!" diye sertçe yeniden karşılık veren Anka'nın yüksek çıkan sesi nedeniyle kuruyan boğazı yırtılırcasına acıdı ve tekrar öksürmeye başladı. Göğsünde hissettiği acıyla inledi.

Alin yeniden bardağa uzanarak çok küçük bir yudum su içmesine izin verirken alçak sesle konuştu.

"Doktorlara haber vermem lazım. Kendini yorma. Başlangıç için fazlasıyla yoruldun ve artık dinlenmen gerekiyor. Her şeyi yoluna koyacağız tamam mı? Sen yanımda olduğun sürece biz her şeyle başa çıkarız. Sakın kendini üzme."

"Alin..." dedi Anka sızlanan bir sesle. Başını yeniden yor-

gun bir tavırla yastığa bıraktı. "Herkes biliyor mu?"

Alin yavaşça başını salladı. "Avcı çok kızgın çünkü bunun senin isteğinle olmadığını düşünüyor. Başkan zor zapt etti hücredekileri pataklamaması için. Henüz kimden olduğunu bilmediğimiz için senin uyanmanı bekliyorduk."

"Kimseye söylemeyin! Lütfen. Onlara kesinlikle söylemeyin."

"Hangisinden? O piç kurusundan mı yoksa köpeklerinden biri mi?"

Anka gözlerini kaçırarak dudaklarını ısırdı. Alin onun yüzüne birkaç saniye baktı ve mırıldanan bir sesle nokta atışı yaptı.

"O piç kurusu tabii."

Anka, hızla bakışlarını Alin'e çevirdi.

"Ona söylemeyin!" dedi telaşla.

Alin buna karşılık vermeden başka bir soru yöneltti.

"Bebeği doğuracak mısın?"

Anka yeniden gözlerini kaçırdı. Kafası allak bullaktı. Böyle bir şeyi hiç ummamıştı ve nasıl olduğunu hala anlayamıyordu. En ufak bir sinyal dahi almamıştı.

"Ne kadarlık?" diye mırıldandı çekinerek.

" Üç aylık."

Anka kurumuş dudaklarının arasından sesli bir soluk koyverdi.

"Bu cinayet olur. Onun hiç suçu yok ki, " diye mırıldandı üzüntüyle.

"Hiç anlamadın mı?" diye soran Alin'e başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

"Hiç!" dedi yine şaşkınca karşıya boş boş bakarak.

Alin bilmiş bir tavırla başını salladı. "Regl düzenin bozuktu zaten. Öyle olunca anlamadın tabii."

Anka tekrar bakışlarını Alin'e çevirdiğinde kaşlarını çatmıştı düşünceli bir yüzle.

"En son ne zaman olduğumu hatırlamıyorum. Stresten dolayı olmadığımı düşünmüştüm. Hiçbir belirti yoktu."

"Herkeste belirti olması gerekmiyor."

"Durum çok mu ciddi?"

"Doktorlar, geçirdiğin operasyon yüzünden bebeğin düşmesinin şaşırtıcı olmayacağını söylediler. Şimdilik Başkan'ın talimatına uygun her şeyi düzenli bir şekilde kontrol ediyorlar. Sen bebeği istersen yaşatmak için ellerinden geleni yapacaklar. Ama işin çoğu sana düşüyor. Çok iyi dinlenmeli ve stresten uzak durmalısın. Bu konuda sana yardım edeceğim. Sen ne istediğini bana söyle, kimsenin önüne çıkmasına izin vermem!"

"Benden daha çok heveslisin, " dedi Anka buruk bir sesle.

"Senden bir parça o! Bizden bir parça. Sana ait olan her şeye ben kucak açarım biliyorsun."

"Ve hep elini uzatır, onu da korursun."

"Her zaman!"

"Her zaman, " diye mırıldandı Anka minnet dolu bir sesle. Dolu gözleriyle kızıl saçlı amazonuna baktı.

"Güneş'im," diye mırıldandı.

"Gece'm, " diye sevgi dolu bir tonla karşılık verdi Alin. Elini uzatıp Anka'nın yanağını okşadı şefkatle.

O anda Anka aklına gelen ayrıntıyla dudakları titreyerek "Kolyemi alıp yok etti. Kaybettim onu," dedi alçak bir fısıltıyla. Hissettiği hüsran ve üzüntüyle gözleri küçülmüş, kirpikleri titremişti.

Alin duyduğu sözlerle kaşlarını çattı. Gözlerinde öfkeli şimşekler çattı ancak aniden bakışlarını değiştirerek elini boynuna uzattı ve üzerindeki tişörtün altında olan kolyesini dışarı çıkararak avucunun içine aldı.

"Bu ikimize de yeter Gece'm. Üzülme sen. Yenisini yaptırırız tekrar."

"Aynısı olmayacak. Sadece iki taneydi, " dedi Anka gözünden bir damla yaş akarken. "Babam onları bize verirken ne demişti hatırlıyor musun?"

Alin başını salladı dolu gözlerle ve kelimesi kelimesine ezbere bildiği sözleri mırıldandı.

"*Biriniz gece, biriniz* gündüzsünüz. *Biri olmadan diğeri olmaz. Bunlar sizi birbirinize daha çok bağlayacak. Bizim hem ay-*

dınlığımız hem karanlığımızsınız. İnsanoğlu hem geceye hem de gündüze ihtiyaç duyar. Biri olmadan diğeri olmaz. Siz de bizim için aynısınız. Biriniz olmadan diğeriniz eksik kalırdı. Siz birbirinize tutundunuz, biz de size tutunduk. Bunları boynunuzdan hiçbir zaman çıkarmayın. Nerede olursanız olun, ayrı düşseniz de her zaman birbirinizin varlığını hissedeceksiniz."

Alin boynundaki kolyeyi çıkarıp Anka'nın boynuna taktı.

"Yenisini yaptırana kadar bu şimdilik sende kalacak. Güce ihtiyacın var ve unutma ben her zaman senin yanında olacağım. Soluğun kadar yakınım sana biliyorsun."

"Soluğum kadar, " dedi Anka başını sallayarak. Gözlerinden birkaç damla düşerken boynundaki kolyeyi avucuna alarak sıktı. Yokluğu çok acı gelmişti şimdiyse yeniden güçle dolduğunu hissediyordu.

Sonraki saatler ikisi için de sakin geçti. Alin bir an bile yanından ayrılmamıştı. Doktor yanına uğramış, kontrollerini yaptıktan sonra memnun bir yüzle ayrılmıştı yanlarından. Bebekle ilgili son bilgileri vermiş, düşük tehlikesi geçene kadar gözlem altında olacağını belirtmişti. Anka uzun süreyi birimin hastanesinde geçireceğini biliyordu. İtiraz etmemişti. Geçen her saat karnındaki sürpriz canlının varlığına alışıyordu ve bu fikir gitgide daha kabullenilebilir hale gelmişti. Bebeği öldürmelerine izin vermeyecekti. O masum bir candı ve başkalarının günahını ona yüklemeyecekti. Kendi günahını kendisi çekmek zorundaydı bunun için asla o minik canı suçlayamazdı.

Avcı odaya girdiğinde neredeyse birkaç dakika konuşmadan birbirlerine baktılar. Avcı'nın bakışları kendisini suçlar gibiydi. Anka onun bu eziyeti yaşamasına izin veremezdi. Elini yavaşça kaldırıp Avcı'ya yanına gelmesini işaret etti. Deniz, Anka'nın yanına varınca üzerine eğilerek alnına dudaklarını bastırdı.

"Çok özür dilerim. Seni koruyamadım, " dedi suçluluk dolu bedbaht bir tonla.

"Senin suçun değil Avcı. Hiçbirimizin değil. Sadece öngöremediğimiz bir durumdu. Kendini suçlama lütfen."

"Suçluyorum. Daha dikkatli olmalıydım."

"Olamazdın. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Üzme artık kendini. Yine beraberiz. Önemli olan bu."

Avcı, yatağın ucuna oturarak üzgün gözlerle kızı izledi. Elleri birbirlerine dolanmış sessizce birbirlerine baktılar uzun süre. Neden sonra Avcı alçak sesle konuşmaya başladı.

"Selin berbat halde. Her şeyin suçlusu olarak kendisini görüyor."

"Sakın! Görmesin. Onun suçu yok. Tüm olanlarda tek masum olan o. Sakın hırpalamasın kendisini. Ne zaman görebileceğim onu?"

"Bir süre hiçbirimiz görüşemeyeceğiz. Bu tedbiri almak zorunda kaldık. Baksana hiç bilmediğimiz tipler çıktı ortaya. Bir başkalarının daha olup olmadığını bilmiyoruz. Haberimiz yokken bizden birilerini takip eden olursa ona ulaşırlar. Şimdilik bir süre birbirimizden uzak duracağız. Ama görüntülü konuşma ayarlayacağım merak etme. Sen biraz toparlan önce. Seni böyle görürse kendisini yer bitirir."

"Evet, haklısın. Önce ayağa kalkayım da sonra görürüz birbirimizi. Kahreder kendisini şimdi."

"Nasılsın?" diye sordu Avcı nihayet çekingen bir tonla.

"Artık iyiyim. Sizin yanınızdayım, yine beraberiz ya gerçekten artık çok iyiyim."

"O piçi gebertmek istiyorum!" Avcı'nın dudaklarından fırlayan kelimeler hırs ve nefret doluydu.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece her şeyi unutmak istiyorum."

"Nasıl olacak bu?" diyen Avcı'nın gözleri Anka'nın karnına çevrildi. Yatağın ucunda oturan genç adam avuçlarının içinde tuttuğu Anka'nın elini destek verir gibi sıktı.

"Sen nasıl mutlu olursan her kararına uyarım, biliyorsun değil mi?"

Anka gözlerini yumup başını salladı. Gözlerini geri açtığında anlayış bekler gibi baktı Avcı'ya.

"Onu öldüremem Avcı. O masum..."

"Biliyorum. O yüzden senin kararına saygılıyım zaten."

"Eğer hayatta tutabilirsem onu doğuracağım. O yalnızca benim," dedi Anka keskin bir tavırla.

"Yalnızca bizim," diyen Alin atıldı diğer yanında otururken. Elini uzatıp Anka'nın yüzüne düşen saçlarını sevgi dolu gözlerle geriye itti.

Anka minnettar bir gülümsemeyle baktı ikisine. Ardından çocuksu bir sevinçle "Galiba biriniz teyze biriniz de dayı oluyorsunuz," dedi.

"Vay be, evimizde bir bebek olacak," dedi Avcı şaşkın bir yüzle. Bu fikre henüz tam olarak alışamadığı belliydi ancak bakışlarındaki heyecan bu sürenin çok uzamayacağını işaret ediyordu.

"Evet, evimizde bir bebek olacak ve onu hep birlikte büyüteceğiz, " dedi Anka yumuşak bir gülümsemeyle.

"Bir Soylu daha geliyor o zaman, " dedi Alin heyecanla. "Kız mı, erkek mi çok merak ediyorum."

"Doğurana kadar cinsiyetini öğrenmek istemiyorum. Şu an konsantre olmak istediğim tek şey onu hayatta tutmak."

"Bunu başaracağız. Gör bak, sana çok iyi bakacağım! Önce onu doğur, her ikiniz de sağlıklı olun sonra ben seni öldüreceğim nasılsa."

Anka göz devirdi. "Anladığını sanmıştım," dedi şikayetçi bir tonla.

"Öyle bir şey yok! Bana yaşattığın o acıyı burnundan fitil fitil getireceğim," diyerek devam etti Avcı.

"Kızım sen manyak mısın? Kalbine kurşun sıkmak ne demek?" Bu kez Avcı kendisine hakim olamadan atılmıştı kızgın bir yüzle.

"Çaresiz kaldım... O manyak Selin'i satmaya kalktı. Adamların hepsinin ne oldukları belliydi. Başka çarem kalmamıştı. Sizin gelmeniz de uzun sürünce kafam allak bullak olmuştu. Panikledim."

Anka suçluluk dolu bir sesle mırıldanıyordu. O anda hatırlamış gibi aniden kolunu kaldırıp boş bileğine baktı şaşkınlıkla.

"Bileğimdekini çıkardılar mı?"

Sesi o kadar çok ferahlamışçasına çıkmıştı ki Alin sinirle dudaklarını birbirine bastırdı. Burnundan sert bir nefes çekti.

"Ameliyata girmeden kestiler bileğinden."

"Çok şükür!" dedi Anka derin bir nefes alarak.

"O manyak senin bileğine öyle bir şey takıp seni nasıl mahkum eder ya?" dedi Avcı sinirle. "Başkan bırakmıyor ki yanına gireyim. O herifin yüzünü dağıtacağım!"

"O bilekliğin ne olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye soran Anka'ya, Avcı sert bir ifadeyle başını sallayarak karşılık verdi.

"Bilişimdeki çocuklar incelediler. GPRS var üzerinde. Bir de uzaktan kontrol edildiği belli bir işkence sistemi. Vücuda elektrik veriyormuş."

Anka başını salladı onaylayarak. "Blöf yapıyor sandım ama gerçekmiş."

"Verdi yani sana o elektriği?" Alin sinirden kudurmuş gibi ayağa fırlamıştı. Kaşları alnının ortasına kalkmıştı.

"Yalan söylediğini düşündüm. O da söylemediğini ispatladı."

"Bize her şeyi anlatacaksın! Neler yaşadığını bilmek istiyorum. Başkan'ı bir şekilde ikna edeceğim ve o herifin canına okuyacağım!"

Avcı'nın gözlerindeki öfke gerçekten korkutucuydu. Derim Akhan, bir numaralı düşmanı olarak listenin en başına çıkmıştı.

21. BÖLÜM

Derim bir gün boyunca sandalyede oturmak zorunda kaldı. Mehmet Aydar ona hiçbir karşılık vermeden odadan ayrıldığından beri saatler geçmişti. Başını yorgunlukla ellerinin üzerine koyup çok kısa bir süre kestirmişti. Jan'ı merak ediyordu. Diğerlerini de elbette. Onlara kötü davranılıp davranılmadığını bilmiyordu ancak hiçbirinin de konuşmayacağından çok emindi. Derim ekibine seçtiği her adamın her türlü şartta en uç sınırlarda dayanıklı olmasına özen gösterirdi ve adamların bu konudaki sağlamlıklarından emindi. Konuşmayacaklardı biliyordu.

Öte yandan Malta'daki ve Paris'teki adamlarının şu an ne durumda olduklarını da merak ediyordu. Onların yokluğu delice saldırılar düzenlemelerine sebep olabilirdi ve şu an böyle bir kaosun çıkmasını istemiyordu. Önce buradaki hesabını kapaması gerekiyordu.

Bebeğin haberini aldığından beri aklı aslında çok da düzgün çalışmıyordu. Sürekli onu düşünüyordu ve yaşaması için bildiği bütün duaları içinden sıralıyordu.

O bebeğe ihtiyacı vardı. O bebek sayesinde onu hayatında tutabilirdi. Aklından düşünceler karmaşık halde geçerken hala adını telaffuz edemediğini fark etti. Sessiz düşüncelerinin içinde bile Anka diyemiyordu. İsim bir yandan çok garip gelirken bir yandan ona tam da bu ismin yakıştığını düşünüyordu. Selin ismini sayılı kez sese dökmüştü ona hitap ederken çünkü nedense o isim ona tam uymamış gibi hissetmişti. Sakil duran bir şeyler vardı ve şimdi kafasındaki tüm taşlar

yerine oturmuştu.

Tüm yaşananları tekrar zihninden geçirirken kendisiyle alay edercesine küçümseyen bir gülümsemeyle aklından Henri Bergrag'ın bir sözünü geçirdi.

"Göz yalnızca beynin kavramaya hazır olduğu şeyleri görür."

O da Anka'ya bakarken yalnızca kavramaya hazır olduklarını görmüştü. Düşmanının kızıydı, canına okuyacaktı ama birkaç ay sonra her şey değişmişti. Bedeninin isteklerine karşı koyamamıştı belki de duygularına gem vuramamıştı. Henüz tam olarak ne hissettiğini bilemiyordu. Sadece kızın hep yanında kalmasını istediğini biliyordu. İçten içe kendisine kızsa da sırf engelleyemediği bu çekim yüzünden kendisine olan kızgınlığının hıncını kızdan çıkarmaya kalksa da sadece onun yanında kalmasını istemişti. Bir yanı düşmanının kızı olduğunu bilerek hep ters davranmış, onu aşağılamıştı ama diğer yanı kızın yokluğunu kabullenmek istememişti.

Şimdi her şey tersine dönmüştü. Artık onun düşmanının kızı olmadığını biliyordu. Gerçi artık Saffet'in düşmanı olmadığını da biliyordu... Fakat yaşananları değiştirmesi mümkün değildi. Kini ve nefreti gözünü karartmıştı ve başka hiçbir şey görmek istememişti. Aylarca masum birini esir tutmuş ve canının yanmasına sebep olmuştu. Onu asla affetmeyeceğini biliyordu. O silahı kalbine dayadığında ömür boyu affedilmeden onu kaybedeceğinden korkmuştu. O anki korkuyu daha önce yaşayıp yaşamadığını bir an düşündü ama cevap bulamadı. Kız, gözünün içine baka baka tetiği çekmişti ve hiçbir zaman onu affetmeyecekti.

Şimdiyse durum sürpriz bir şekilde yeniden farklılık göstermişti. İkisinin bir bebeği olacaktı. Hayatta kalırsa elbette... Derim dişlerini birbirine kilitleyerek burnundan derin bir nefes çekti ve takıntılı bir tonla kendi kendine mırıldandı.

"Yaşayacaksın! Sen benim çocuğumsun, yaşayacaksın! Sakın pes etme! Güçlü olduğunu biliyorum! Sakın pes etme! Bana bir şans ver!"

Bebeğin hayatta kalması demek Anka'nın da bir şekilde Derim'in hayatında olacağı anlamına geliyordu ki Derim bu

fırsatı kaçırmayı kesinlikle düşünmüyordu.

"Anka..." diye mırıldandı başı önünde eğik halde otururken. İsmi ilk defa sesli dile getirmişti ve dilinin üzerinde şeker gibi tatlı bir lezzet hissetti. Bu adı kesinlikle çok sevmişti. Tam da ona uygun eşsiz ve tekti. Onu gördüğü andan beri ondaki farklılığı sezmişti ama ne olduğunu bir türlü çıkaramamıştı. Şimdi geriye dönüp düşününce o cevval tavırlı, cesur ve meydan okuyan kişiyi daha net görebiliyordu. Bir kez bile Derim'e boyun eğmemişti. Derim'e boyun eğmeyen kimseye eğmezdi ve Derim de bu fikri sevmişti. Anka onun hayatında olacaktı ve yine kendisi de dahil kimseye boyun eğmeyecekti.

Şimdi bulunduğu anda bir değerlendirme yapmaya kalktığında, en başta amaçladığı gibi kızı yok etmek için giriştiği savaşta; zaferi kendisinin kazandığı söylenebilirdi.

" Hiçbir yenilgi böylesine görkemli, hiçbir zafer böylesine acınası olmamıştır!"

Kendi kendine mırıldanırken ne dediğinin farkında bile değildi. Geldikleri nokta tam da sözlerini destekler nitelikteydi. Onun korkmasını istemişti ve o da, o pislikleri gördüğü anda akla asla gelmeyecek en delice şeyi yapmıştı. Muhtemelen korkudan yapmıştı. Başına gelebilecek olan daha korkutucu şeylerin önüne geçmek istemişti. O da tıpkı Derim gibi korkusundan en delice şeyi yapmıştı. Derim'i hayatı boyunca cehennemde yanmasına neden olacağı vicdan azabıyla baş başa bırakarak yapmıştı. Aklından geçen düşünceyle sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından.

"Beni mağlup eden, yaşayan tek canlı!"

Kendi kendine konuşurken içinde bulunduğu odanın kapısı aniden açılmış ve içeri giren üç maskeli asker hiçbir şey söylemeden masaya bağlı ellerini çözerek arkasından kelepçelemiş ve onu odadan çıkarmışlardı. Birkaç tane uzun koridoru bazen sağa bazen sola dönerek geçmişler, beş dakikaya yakın süren bir yolculuğun ardından boş, sessiz bir koridora ulaşmışlardı. Belli aralıklarla sıralanmış kapılardan anlaşıldığı üzere başka bir hücreye getirmişlerdi onu. Gerçekten de

tek kişilik bir hücreydi bu. Tek kişilik sert bir şiltenin olduğu bir yatak, klozet, lavabo dışında başka bir şey yoktu hücrede. Elleri çözüldükten sonra ardından kapatılan kapıya kısaca bakmış ve umursamaz adımlarla yatağa yaklaşarak üzerine oturmuştu. Ani bir hareketle yatağa sırt üstü yatıp ellerini ensesinin altında birleştirdi ve tavanı izlemeye devam ederek yeniden düşüncelere gömüldü.

Sakindi. Nedense garip bir şekilde sakindi. Tek endişelendiği konu bebeğin hayatta kalıp kalamayacağı idi. Kalmasını istiyordu. Yaşamak zorundaydı...

Saatler sonra ona yiyecek getirilmişti. Onun kıza yaptığından daha bonkör olduklarını fark ettiğinde pişmanlıkla dudaklarını kemirdi ve çoğuna dokunmadı yiyeceklerin. Yeniden yatağa uzanıp sessizliğin tadını çıkardı. Ve böylece bir günü o küçücük hücrede geçirdi.

Ertesi gün, sabah olduğunu düşündüğü saatlerde yine onu almaya geldiler ve ilk götürüldüğü odaya sürüklediler. Bu kez elleri masaya kelepçelenmemişti ancak kilitlenen odanın kapısını açamayacağını bilmelerindendi bu muhakkak. Aradan geçen uzun zaman sonrası kapı yeniden açıldı ve Mehmet Aydar sert adımlarla içeri girdi. O sırada içeride volta atan Derim adamın yine daha önce oturduğu sandalyeye yerleşmesini izledi.

"Otur," diye Mehmet Aydar sert bir şekilde komut verdi karşısındaki sandalyeyi çenesiyle işaret ederek.

Derim ters ters adama bakıp yavaş adımlarla ilerledi sandalyeye ve yine ağır hareketlerle adamın karşına geçti. Arkasına yaslanıp ellerini kucağında birleştirdi. İki adam dik dik birbirlerine baktılar. Mehmet Aydar elinde tuttuğu kapalı bir dosyayı masanın üzerine önüne koydu. Derim bir an dosyaya baktı ancak gözlerini yeniden adama kaldırdı.

"Bebek nasıl?" diye sordu keskin bir sesle.

"Hala hayata tutunuyor gibi görünüyor. Doktorlar ilgileniyorlar."

Derim karşılık vermeden adama bakarken belli etmediği bir nefesi ciğerlerine çekti. Hala ümit vardı. İfadesiz gözlerle

adama bakmaya devam etti. Ancak adamın bir sonraki cümleleriyle yüzündeki ifadesizlik tuzla buz oldu.

"Anka, bebeği doğurmaya karar verdi. Ancak seni görmek istemiyor, dolayısıyla bebeği sahiplenmeni de istemiyor."

"Onun babası benim!" diye kükreyişe benzer bir tonla ileri atıldı. Elleri masanın üzerindeyken adama doğru bedenini eğmişti.

Diğeri onun kızgın tavrına aldırmadan sakin bir sesle karşılık verdi.

"Üzgünüm! Anka bunu kabul etmiyor! Bebek üzerinde herhangi bir hak talep edemezsin."

"Ne demek edemem? O benim çocuğum!"

"Ona yaptıklarından sonra çocuğu üzerinde herhangi bir talebin olmasına izin vermeyeceğini söyledi."

"Ondan izin istemiyorum! O benim çocuğum! Onunla görüşmemi sağla."

"Tehdit etmek için mi?" Mehmet Aydar alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırmıştı.

Derim yeniden arkasına yaslanırken zorlandığı belli bir hakimiyetle karşılık verdi.

"Makul bir konuşma yapmamız gerekiyor öyle değil mi? Çocuğumdan vazgeçmemi kimse beklemesin. Öyle bir şey olmayacak!"

Mehmet Aydar uzun denecek bir süre sessizce Derim'i inceledi. Yapmak üzere olduğu şey için kendiyle savaşıyordu ama böyle bir fırsatın bir daha eline geçmeyeceğini çok iyi biliyordu. İçinden "Her şey ülkem için," diye geçirirken yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Dudaklarını aralayıp nihayet kontrollü bir sesle karşılık verdi.

"Onu ikna edebilirim. Ama şartlarım var."

"Ne tür şartlar?"

"Anka seninle asla görüşmeyecek. Bundan emin olabilirsin. Ama çocuğunu görebilmen için sana bir şans yaratabilirim."

Derim kaşlarını çatarak sorarcasına baktı adama. Bu kabul edebileceği bir şey değildi. Onunla görüşmek zorundaydı. Karnındaki çocuk kendisinindi ve çocuğunu ondan almaları-

na asla izin vermeyecekti. Mehmet Aydar önündeki dosyayı ters çevirerek Derim'in önüne itti.

"İşte sana anlaşma..." dedi alçak kararlı bir sesle.

Derim önüne itilen dosyaya bir süre kuşkuyla baktı ve neden sonra elini kaldırıp dosyanın kapağını açtı. İçindekileri okurken kaşları çatılıyordu. Bakışları bir an yukarı kalkıp sorarcasına karşısındaki adama dikiliyor ardından yeniden dosyanın içindekileri okumaya devam ediyordu.

"Kimler olduğu bile bilinmiyor. Bunlar çok yukarıda," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Ulaşılması zorlar... Ama konseye girebilirsen çocuk üzerindeki haklarının devam edebilmesi için elimden geleni yaparım. Beni geri çevirmez. Onu ikna edebilirim. O vatansever biri. Kendisi için kabul etmese bile vatanı söz konusuysa her şeyi kabul eder."

Derim uzun süre karşılık vermeden dosyanın içindeki kısıtlı bilgileri yeniden gözden geçirdi. Konsey sözü çok uzun zamandan beri gerçeklikten uzak, efsanevi bir şekilde dolaşırdı ortalarda. Dünyayı yöneten birkaç güçlü adamın bulunduğu bu topluluk, dünyada nelerin olup nelerin biteceğine karar verirdi ve istedikleri kişileri de kendi hizmetleri için yönetirlerdi. Bunların kimler olduğu veya konseye nasıl girileceği kimse tarafından bilinmezdi. Adamlar çok güçlüydü ve gizlilik en çok önem verdikleri hususdu.

Derim karanlık bakışlarla evrakları inceledi. Çok fazla ayrıntı yoktu ancak toplanılan istihbarat ve birbirine bağlı bazı olayların neticeleri bu dosyada bir araya getirilmişti. Derim dosyayı incelerken bir yandan Anka'yı düşünüyordu. Onun ne derece inatçı olduğunu çok iyi biliyordu. Derim'in artık ona ulaşmasına izin vermeyecekti. Artık yalnız olmadığını biliyordu ve Derim de bunun farkındaydı. Çocuğunu ona göstermemek için elinden geleni yapacaktı. Ve tabii ondan da kaçmaya devam edecekti. Bir daha Derim'i görmemek istemesini anlıyordu fakat Derim'in böyle bir şeye izin vermeye niyeti yoktu.

Derim amaçsız bir adam olmamıştı. Onun her zaman bir

amacı olmuştu ve yılmamasını sağlayan hep sıkıca tutunduğu o amaçlardı. Fransa'ya gönderildikten sonraki tek amacı Akif Sancar'la başa çıkabilecek kadar güçlü olmaktı. O gücü sağladığında annesini de korkusuzca yanına alabileceğini düşünmüştü. Bu yolda iyi de ilerlemişti ancak annesinin ölümü hiç beklemediği anda erken gelen ve onu hüsrana boğan ağır bir darbeydi. Sonraki amacı annesinin intikamını alabilmekti. Güçlenmeye devam ederken annesinin katilinin peşinde koşmaya da devam etmişti. Bu amacına ulaştığını sandığındaysa bu kez bambaşka bir şeyle karşılaşmıştı. Senelerce verdiği uğraş küle dönmüştü. Şimdiyse karşısına benzersiz bir şey çıkmıştı. Bir çocuğu olacaktı ve onu terk etmesi söz konusu bile olamazdı. Hayatında ilk defa bu kadar güçlü bir duygu hissetmemişti. Şimdiden sonra tek amacı çocuğunun iyi bir hayat sürebilmesi olacaktı. Asla onun yaşadıklarını yaşamadan mutlu ve babasına güven duyan bir çocuk olacaktı o.

Dosyanın kapağını açtığı andan itibaren çocuğunu görebilmek için her türlü anlaşmaya yanaşacağını biliyordu ama bunu belli etmek istemiyordu. Dosyayı incelemesini bitirip kapağını kapadı ve avucunu üzerine kapayıp bakışlarını karşısındaki adama kaldırdı.

"Benim de şartlarım var!"

"Neymiş?"

"Benim soyadımı taşıyacak!" dedi keskin bir sesle.

"Akhan?" diyen Mehmet Aydar gözlerini kıstı.

"Hayır. Ağaner! Benim gerçek soyadım Ağaner öyle değil mi?"

"Bu soy isimden nefret ettiğini düşünüyordum, " dedi Mehmet Aydar hayretle kaşlarını kaldırarak.

"Tek bir çürük elma için tüm sepeti çöpe atacak değilim! Dedesi şerefsizin teki olsa da büyük dedesi ve büyük amcasının onurunu taşıyacak benim çocuğum!"

Taş gibi donuk bir suratla kendisine baksa da Derim'in gözlerindeki yakarışı görebiliyordu. Çocuğuna iyi bir şeyler bırakmak istiyordu. Mehmet Aydar buruk bir gülümsemeyle

baktı Derim'e.

"Kendini saymıyorsun..."

"Ona bırakacak iyi bir şeyim yok benim. Ama en azından soyadından utanmamasını sağlayabilirim."

Mehmet Aydar bu cümlenin sonunda aldığı karardan bir kez daha emin oldu. Derim göstermeye çalıştığı gibi biri değildi. İyi bir şeyler uğruna savaşmak istiyordu ve ona iyi bir şeyler sunan kimse olmamıştı şimdiye kadar. Mehmet Aydar ona iyi bir şeyler sunabilirdi. Hayatını boşuna yaşamamış olduğunu düşündürecek, birçoklarına fayda sağlayabilecek bir şeyler yapabilirdi Derim.

"Ona iyi bir şeyler bırakabilirsin Derim. Soyadın bunlardan yalnızca en kolay olanı. Her zaman gururla taşıyacağından emin olabilirsin. Babanın yaptıkları bunu hiçbir zaman değiştiremeyecek. Çocuğunun soyu, her zaman alnı ak yürüdü. Bundan sonra da aynı şekilde olması için ben elimden geleni yapıyorum ve benden sonrasında da sen yapacaksın. Kardeşim demekten utandığım adam koca bir geçmişi değiştiremez. Bu aile her zaman onuruyla ayakta kaldı. Senin iki deden de bu ülkeye şerefle hizmet ettiler. Annen bulunmaz nitelikte bir kadındı. Tek bir istisnanın tüm bunları göz ardı etmesine izin vermem ben... Senin çocuğunun annesi, onun gurur duyacağı bir kadın oldu ve olmaya devam edecek. Benim hayatım boyunca tanıdığım en şerefli adam Ahmet Soylu idi. O çocuk her şeye rağmen gurur duyacağı bir aileye sahip olacak." Mehmet Aydar bir süre susarak Derim'in yüzünü inceledi. Elini masaya dayayıp başını öne çıkardı. "Ülkene hizmet et Derim! Bunu başarabileceğini biliyorum. Yüreğindekileri görebiliyorum. Çocuğuna iyi bir şeyler bırak, ona güzel ve güvenli bir ülke bırak. Onun seninle gurur duymasını sağla. Buna gücün var. Artık yapabilirsin. İnsanları şerefli yapan nereden geldikleri değil, nereye gittikleridir."

Derim sessizlik içinde delici bakışlarla Mehmet Aydar'a baktı. Adamın sözleri yüreğine işliyordu ve ilk defa iyi bir şeyler yapma isteği tüm benliğini kaplıyordu. Sesini çıkarmadan kabullenircesine başını salladı. Mehmet Aydar ondan

aldığı olumlu işaretle memnun bir yüzle geri yaslandı. Ancak pazarlığa son noktayı henüz koymamıştı. Onu motive edeceğine inandığı şartları sıralamaya devam etti.

Derim, adamın bir sonraki sözlerinden bunu baştan planladığını anlamıştı.

"Anka'yı şartlı ikna edebildim. Konseye girmeden çocukla görüşmene izin vermeyecek. Ne zaman içeri girersin, o zaman çocuğunu görme hakkını kazanacaksın. Soyadının senin istediğin gibi Ağaner olmasını sağlayacağım. Sana çocuğunun her sene bir fotoğrafı gönderilecek. Başka hiçbir irtibatı kabul etmiyor Anka. Üzgünüm elimden geleni yaptım. Daha fazlasını vermiyor."

Derim, adama dik dik baktı. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Bu onun düşündüğünden çok daha uzun bir süreydi. Ancak karşısındaki adamın kararlı bakışları ne derse desin, ne kadar üstelerse üstelesin bir değişiklik olmayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Sert bir sesle karşılık verdi.

"İçeri girdiğim anda çocuğumu göreceğim!"

"Girebilirsen, bunu sağlayacağım sana. Söz veriyorum!"

Derim yüzünü buruşturdu bu sözlere. Mehmet Aydar mahcup gözlerini bir an yere indirdi ve alçak bir sesle devam etti. "Biliyorum, benim sözlerime güvenmiyorsun. Ama en azından elimden geleni yaptığımı kabul etmelisin. Bana ait sözü ne olursa olsun tutarım yalnızca gücümün yetmediği şeyler için beni suçlayamazsın. Sonuçta ben de sıradan bir adamım ve her şeyi görebilmem mümkün değil."

Derim adama karşılık vermedi. Onun haklı olduğunu biliyordu ancak bunu kabullenmek istemiyordu. Belki de başkaldıracak tek bahanesi buydu ve buna sığınmak şu an işine geliyordu. Akif Sancar'ın bu derece ileri gidebileceğini hiçbiri düşünemezdi. Konuyu değiştirmek istercesine kafasına takılan şeyi sözlere döktü. Duyduğu andan beri bunu düşünüyordu.

"Neden adı Anka?" diye sordu Derim gözlerini indirerek. Meraktan kıvranıyordu ve bundan dolayı hissettiği utancı belli etmemeye çalışıyordu.

Mehmet Aydar'ın yüzü özlem dolu bir gülümsemeyle aydınlandı. Dostuna olan özlemi hiç bitmiyordu ve vicdan azabı sürekli içini kemiriyordu.

"Babası... Ahmet koydu Anka'nın adını. Bunu hak ettiğini düşünmüştü. Bugün bir kez daha haklı çıktığını anladım. Bir kez daha küllerinden doğdu çünkü. O çok güçlü ve cesur bir kız. Adının hakkını sonuna kadar veriyor."

Derim bakışlarını kaldırıp sorarcasına ona baktığında başını yumuşak bir ifadeyle iki yana salladı.

"Belki bir gün nedenini sana anlatırım. Ama bugün, o gün değil."

Henüz Derim'in her şeyi bilmesi gerekmiyordu ve bazı şeylerin gelecekte kendi aralarında halledilmesi gerekiyordu. Eğer tüm engelleri aşarlarsa ve eğer Anka'nın yüreği Derim kadar kin kaplamazsa onlara paylaşacak bir şeyler bırakmak istemişti.

***

Ertesi gün, Anka yatağında yatarken bir yanında Alin diğer yanında Avcı sessizce oturuyorlardı. Yatağın başını biraz kaldırmışlardı ve Anka geçen her saat kendisini daha iyi hissediyordu. Ağrısı vardı ancak buna çok takılmıyordu. Tüm acılarını dindiren iki kişi yanında olduğu sürece o anki ağrıları çok hafif geliyordu. Geçen aylar boyunca ne yaşadığını ikisi de öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı ancak Anka'nın tamamen toparlanması ve yorulmaması için şimdilik meraklarına gem vurmaya çalışıyorlardı. Nasılsa her şey konuşulacaktı, biraz daha beklemelerinin bir önemi yoktu. Anka eski gücüne kavuştuğunda her zaman yaptıkları gibi yeniden her şeyi birlikte değerlendireceklerdi.

Sessizlik içinde oturmaya devam ederlerken odanın kapısı açıldı ve Mehmet Aydar ağır adımlarla içeri girdi. Avcı ayağa kalkarken çatık kaşlarla bakıyordu adama. Hala gözaltındakilerle görüşmesine izin vermediği için tavırlıydı ada-

ma. Mehmet Aydar, Avcı'nın tavrını fark etse de görmezlikten geldi. Yatağın başına doğru ilerledi ve gözlerini Anka'ya dikti.

"Bugün daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyiyim."

Anka gözlerini kaldırıp ona bakarken zorlanıyordu. Yaptığı çılgınlık için ne tür bir açıklama yapacağını bilemez haldeydi. Mehmet Aydar yavaşça Avcı'nın boşalttığı sandalyeye oturdu.

"Daha sonra her şeyi ayrıntılı konuşacağız. Yaptığın deliliği sineye çekmemi bekleme."

Anka, gözlerini kaçırıp kucağındaki ellerine indirdi.

"Başka çarem yoktu."

"Hayatına mal olacaktı Anka. Oradan çıkabilirdin."

"Oraya kadar gelmişken Selin olmadığımı anlamalarına izin veremezdim. Selin'in peşini bırakmazlardı."

"Bu yaptığın tam bir çılgınlıktı!"

"Söz vermiştik!" dedi Anka ve başını hızla kaldırıp isyan dolu gözlerini Mehmet Aydar'a çevirdi. "Onu koruyacağımıza söz vermiştik! Selin'e ihanet etmemi beklemesin kimse benden! Ben hain değilim!"

"Olmadığını biliyorum, " dedi Mehmet Aydar sert bir sesle, ardından "Bu kadar ileri gitmiş olmana inanamıyorum, " diye devam etti kabullenemediği bir şaşkınlıkla.

"O manyak, Selin'i o pisliklere satacaktı! Adamların hepsi aşağılık yaratıklardı. Başka çarem kalmamıştı. Onlardan birinin eline düşmemem olanaksızdı. Hepsinin kafasında ayrı pislik dolaşıyordu. Bileğimdeki lanet bilezik yüzünden hareket kabiliyetim yoktu. En kötü çareyi uygulamak zorunda kaldım. Ya onların elinde kim bilir başıma neler neler gelecekti ya da kendi sonumu kendim yazacaktım. Kendim yapmayı tercih ettim sadece."

Mehmet Aydar derin bir nefes alıp bakışlarını yukarı kaldırdı. Tekrar başını aşağı indirdi ve gözlerini odada bulunan diğer iki kişiye çevirdi. Alin yatağın diğer tarafındaki sandalyede otururken kızgın bakışlarını Anka'ya çevirmişti.

Başka türlü bir sonuçta onun vereceği tepkileri düşünmek istemiyordu Mehmet Aydar. Çenesiyle çaprazında bulunan Avcı'ya işaret etti.

"Karşıma geç. Sizinle konuşmam gereken bir konu var."

Avcı ağır adımlarla Alin'in yanına yaklaştı ve elini kızın omzuna koyup ayakta dikilmeye devam etti. Alin bir elini omzuna uzatıp Avcı'nın elini kavradı.

Başkan konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi.

"Bunun için belki çok erken olabilir ama Derim'in kalan adamları saçma sapan bir şey yapmadan durumu kontrol altına almamız gerekiyor."

"Ne durumu?"

"Derim'i adamlarıyla birlikte serbest bırakacağım!"

"Ne?" sorusu üç ağızdan aynı anda şaşkınlıkla dışarı döküldü.

"Siz çıldırdınız mı?" diye Avcı öfkeyle atıldı. Kararmış bakışları Başkan'a kilitlenmiş, yüzü karmakarışık olmuştu.

"Asla buna izin vermem!" diye Alin delirmiş gibi bağırdı ve hızla ayağa fırladı.

"Ne demek serbest bırakmak?" diyen Anka aynı anda isyanla bağırmıştı ve aynı anda sinirle yerinden doğrulmaya çalıştığı için hissettiği acıyla inleyerek tekrar geri yaslanmak zorunda kaldı.

"Sakin olun!" dedi Mehmet Aydar sesini yükselterek. "Önce diyeceklerimi dinleyin sonra tepki verirsiniz?"

"Mantıksızlık bu! Hatta delilik! Neden aldık o zaman onları? Bıraksaydık gitselerdi madem!"

Avcı alaycı bir öfkeyle kelimeleri peş peşe sıralarken Mehmet Aydar azarlayan gözlerle baktı genç adama. Kafasındaki planı hayata geçirebilmesi için onların desteğine ihtiyacı vardı ancak yine de emirlere karşı gelmeleri durumunda sert çıkmaktan kaçınmayacaktı.

"Susun ve beni dinleyin!" dedi sesini yükselterek. Diğer üçü, yüksek çıkan otoriter sesle birlikte seslerini kesmişlerdi ancak bakışları durumu kabul etmeyeceklerini belli ediyordu.

"Ona ihtiyacımız var!"

"Ona hiçbir şekilde ihtiyacımız yok!" dedi Alin atılarak. "O pislik benim kardeşimin hayatına mal oluyordu az daha. Onun tek ihtiyacı olan şey iki metrekarelik bir hücre!"

"Alin!" dedi Mehmet Aydar aynı sert tavırla uyarırcasına. Sesler tekrar kesilince derin bir nefes aldı. Üç göz de ona yarı hayal kırıklığı yarı öfkeyle bakıyordu. Bakışlarını Anka'ya çevirdi.

"Öncelikle senden özür dilerim," diye başlayınca Anka kaşlarını çatarak anlamadığı belli olan gözlerle adama baktı. Neden özür dilediğine dair hiçbir fikri yoktu ancak bu bilinmezlik yalnızca birkaç saniye sürdü. Ardından gelen kelimeler, yüzünde ateş basmasına neden olurken kalbi de endişeyle hızla atmaya başlamıştı.

"Hamile olduğunu ona söyledim."

"Sen nasıl..." diye Alin tekrar söze başlayacakken Mehmet Aydar, elini kaldırıp onu sustururken bakışlarını bu kez çok sertçe Alin'e dikti.

"Sözlerim bitene kadar hiçbirinizden tek kelime duymak istemiyorum. Ben bitirdikten sonra hala farklı görüşteyseniz o zaman yeniden değerlendiririz."

Yeniden üçü de suskunluğa bürününce Mehmet Aydar tekrar Anka'ya çevirdi gözlerini. "Hamile olduğunu bilerek söyledim. Onu tanıyorum, nasıl bir tepki vereceğini çok iyi biliyordum ve çok üzgünüm ancak bunu kullanmak zorundaydım."

Anka iki elini kaldırıp üzüntüyle yüzüne kapadı. Bebekten haberi olsun istememişti. O bebek yalnızca onundu ve kesinlikle onunla paylaşmak gibi bir düşüncesi yoktu.

"Ne istiyor?" diye usulca sordu ellerini yüzünden indirerek. "Onu asla görmek istemiyorum ve bebeği onunla paylaşmayacağım. Eğer yaşarsa o yalnızca benim!"

Mehmet Aydar kabullenmiş gibi başını salladı. Yapmak istediği şey belki birçok hayatı etkisi altına alacaktı ancak ülkesi söz konusu olunca hiçbir şeyi gözü görmüyordu.

"Bebeği pazarlık konusu yapmak istiyorum. Eğer sen izin verirsen."

"Bu ne demek şimdi?" diye bu kez Avcı atıldı şaşkınlıkla.

Mehmet Aydar bakışlarını Avcı'ya çevirdi ve öylece baktı birkaç saniye. Nihayet dudaklarını araladı.

" Konseye girmesi için bebeği koz olarak kullanmak niyetindeyim."

Üç göz de ardına kadar açıldı hayretle.

"Gerçekten öyle bir konsey var mı onu bile bilmiyoruz, " dedi Avcı.

"Olduğunu biliyorsun Avcı. Birkaç adamın yönettiği bir konsey var ve dünya üzerindeki her ülkenin kaderini parmaklarının ucunda oynatıyorlar. Buna bizim ülkemiz de dahil. Tüm güç onların elinde. İstedikleri gibi dünya üzerinde oyun oynayabiliyorlar. İstedikleri ülkede terör örgütleri kurup iç savaş başlatabiliyorlar. Tüm silah ticaretini kontrol ediyorlar ve çıkarları neredeyse orayı yok etmekten çekinmiyorlar. Ne kadar insanın öldüğü umurlarında bile değil. Tek istedikleri güç. Taptıkları tek şey para! Gücü ellerinde tuttukları sürece kimi veya hangi ülkeyi harcadıklarının bir önemi yok onlar için. Son yıllarda olan bitenin farkındasınız. Ülkemiz üzerinde oyunlar oynanıyor ve bunların tedbirlerini almakta geç kalıyoruz. Dünyayı yöneten birkaç adamın elinde olmamalı bu ülke."

"Sen onun bu konseye girebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Girebilecek potansiyeli var. Bunu sen de kabul et. Bizim iyi bir ajan yetiştirip o konseye sokmamız imkansız. Geçmiş kontrolünde mutlaka bir açık veririz. Ama onun yıllardır neler yaptığını biliyoruz. O dünyadaki her adam da biliyor onun kimin olduğunu, neler yapabileceğini."

"Nasıl kabullendirecek peki kendisini?"

"Orasını o düşünecek, " dedi Mehmet Aydar kestirip atarcasına. Ardından inançlı bir sesle devam etti. "Ben ülkemin yararına olacak her şeyi kullanırım. Bunu öğrenmiş olmanız lazım şimdiye kadar. Bu ülke üzerinde oynanacak her oyunu önceden bilmemiz gerekiyor! Derim eğer konseye girmeyi başarırsa tüm suç örgütleri hakkında da çok daha fazla bilgi edinebileceğiz. Tüm ticaretin tam olarak hangi kanallardan

yapıldığını bileceğiz ve ona göre adım atacağız."

Odadakiler hayret dolu bir şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken o aldırmadan bakışlarını Anka'ya çevirdi.

"Bebeği istiyor. Hem de çok istiyor."

"Hayır!" diyen Anka dehşetle karşılık verdi. "O ne bana ne de bebeğime yaklaşamaz!"

"Anka..." dedi Mehmet Aydar ikna etmeye çalışan yumuşak bir tonla. "Bana yardımcı ol. Biliyorum bu senin için çok zor. Ondan nefret etmeni anlıyorum. Çok zor zamanlar geçirdin... Ancak bu fırsatı kaçırmayı göze alamam. Sen de alamazsın. Senin baban vatansever bir adamdı. Siz de öylesiniz. Önce vatan! Biz bunu öğrendik, size de bunu öğretmeye çalıştım. Önce vatan kızım."

Mehmet Aydar bir baba şefkatiyle *"kızım"* kelimesini kullanınca Anka dolu gözlerini ondan kaçırarak yeniden kucağına çevirdi.

"Ondan nefret ediyorum, " diye mırıldandı Anka sinirle dudaklarını büzerek.

"Haklısın... Nefret etmekte çok haklısın. Senin Selin olmadığını bilmese de sonuçta masum birine zarar vermeye çalıştı ve cezasını da çekmesi gerekiyor."

Anka yan gözle adama bakınca diğeri devam etti düz bir sesle. "Selin meselesi onun tarafından sonsuza kadar kapandı. Peşine artık düşmeyecek, bunun acımasız bir saçmalık olduğunu o da biliyor artık... Ama bebeği çok istiyor. İstediğimiz her şeyi verecek. Biliyorum verecek. Ayrıca bu onun için de ikinci bir şans olacak. Yeteneklerini ve ekibini bu kez ülkemiz için kullanmaya devam edecek. Biliyorum size şu an inandırıcı gelmiyor ama ben onun bunu tepmeyeceğini biliyorum. İyi bir amaca ihtiyacı var ve bu kez ona biz iyi bir amaç vereceğiz."

"Kötülük yapmaya devam ederek mi?" dedi Anka küçümseyen bir alaycılıkla.

"Bu onun izlemesi gereken yol. Bundan sonra da daha önce yaptığı şeylere devam etmesi gerekiyor. Belki çok daha ileri gitmesi gereken zamanlar da olacak ancak o konseye

girebilmesi için her türlü yolu deneyecektir. Onun bir şeye adandığı zaman yolundan dönmediğini geçen aylarda anlamış olmalısın."

"Fazlasıyla, "dedi Anka alçak nefret dolu bir tonla.

"Bana şartlarını söyle. Sen nasıl istersen ben öyle ilerleyeceğim. Sadece düşünürken duygusallıktan ziyade mantıklı olmanı rica edeceğim senden. Bebek senin, elbette senin çocuğun üzerinden ben acımasız planlar yapacak değilim ancak bu, şu an bizim için çok uygun bir pozisyon. Beni bencillikle ya da fesatlıkla suçlayabilirsin belki ama ülkemin geleceği için ben bunun kaçırılmayacak fırsat olduğunu biliyorum."

"Doğup doğmayacağını bile bilmiyorum. Hala düşük tehlikesi var. Ya bebek yaşamazsa?"

Anka bakışlarını yeniden Mehmet Aydar'a kaldırıp sorarcasına bakarken gözlerini kıstı.

"Allah'ın takdiri diyeceğiz. Biz yaşatmak için elimizden geleni yapacağız. Biliyorum senin için şartlar çok nahoş. Hayatında istemediğin bir adamın çocuğunu taşıyorsun ancak bu bebek hepimiz için çok önemli Anka. Hayatta kalmak zorunda."

Son kelimelerin öylesine üzerine basmıştı ki tersini kabul etmez gibiydi. Anka şüpheyle bakan bakışlarını Mehmet Aydar'a dikmişti. Adam bu hamilelikle ilgili hiçbir soru sormamıştı. Onun zor kullanılarak Derim'le birlikte olmadığını biliyordu ancak mahkum olduğu bir adamla neden birlikte olduğu konusunda da tek laf etmemişti aksine bu durumdan belli etmemeye çalıştığı bir memnuniyet hissediyor gibiydi.

"Nasıl emin olabiliyorsun istediklerini yapacağına? Konseye girdi diyelim, bize ihanet etmeyeceğinin ne garantisi var?"

"Etmeyecek. Aksine en az bizim kadar bu ülke için çaba gösterecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Mehmet Aydar, sorulan soruyla bir süre duraksayarak tereddütlü bakışlarını odada dolaştırdı. Onlardan bunu uzun süre saklaması mümkün değildi. Ayrıca bebek doğduğunda

ona yakın olmak istiyordu. Buna hakkı vardı. Derim'in neden bu derece ısrarcı olduğunu anlayabiliyordu çünkü kendi kanına sırt çevirmesi olanaksızdı. Derin bir nefesi ciğerlerine çekerken göğsü şişti ve omuzları yukarı kalktı. Bakışlarını üçü üzerinde ağır ağır dolaştırdı. Üç göz de merakla ona bakıyordu. En son Anka'da asılı kalan gözlerini kırpmadan dürüstçe kıza baktı ve hepsini şaşırtan itirafı sözlere döktü.

"O benim yeğenim."

"Ne?" diyen tek kelimelik soru yine hayretle üç ağızdan aynı anda çıktı. "Nasıl?" diye sabırsız bir sesle soran ise Alin'di hayretler içinde.

"Size şimdi uzun uzun anlatmayacağım bu daha sonra konuşacağımız bir konu. Kısaca şöyle açıklayayım. Kardeşim olacak o herifi biliyorsunuz." Dediğinde üç kafa aynı anda yukarı aşağı hareket etti. "Derim onun oğlu... Derim'i annesinin isteğiyle onun elinden kurtarmam gerekiyordu ve on dört yaşında ona yeni bir kimlik oluşturarak Fransa'ya gönderdim. Bildiğiniz gibi 2010 senesinde MIT'in başına geçmiştim. 2011 senesinde annesi ölünce onu koruyamadığım için beni suçladı ve irtibatı kesti. Bir daha ona ulaşamadım ancak kısa süreler de olsa birkaç kez telefonda görüştük. Bana öfkeliydi ve iletişim yollarımın hepsini kesmişti. Yaptıklarını biliyordum ama müdahale şansım yoktu. Gördüğünüz gibi aylardır ulaşamadık da ona. İyi bir ekibi var. Adamlarının hepsi çok sağlam. Hepsini özel olarak seçtiğine eminim."

Konuşurken ellerine bakan Mehmet Aydar, başını yeniden kaldırıp mahcup gözlerle Anka'ya baktı.

"Bebeğin soyadının Ağaner olmasını istiyor. Tek şartı bu! Konseye girene kadar uzak duracak. Eğer o sözünü tutarsa biz de sözümü tutacağız. İçeri girdiğinde bebeği görme izni çıkacağını söyledim."

"Siz anlaşmayı yapmışsınız bile!" dedi Avcı öfke dolu bir tavırla. Gözleri sinirle parlıyordu.

"Bunu yapmak zorundaydım Avcı! Herkes için en doğrusu bu! Derim bundan sonra ülkesi için çabalayacak. Bebek onun için iyi bir motivasyon. Gerçek kimliği asla ortaya çık-

mayacak ve çocukla arasında kimse bağ kuramayacak. Ona iyi bir şeyler bırakmak istiyor ve ben buna inanıyorum! Babası ona iyi olan hiçbir şey bırakmadı ve aynı şeyi kendi çocuğunun da yaşamasını istemiyor. Başka şartlar altında olsa o iyi bir adam olabilirdi."

"O nefret dolu bir adam!" diye bağırdı Anka, Mehmet Aydar'ın savunma dolu sözlerine sinirlenerek.

"Çünkü ona öğretilen tek şey buydu!" diye Mehmet Aydar sinirle karşılık verdi. Aniden ayağa kalktı ve bir iki adım atıp odanın ortasına ilerledi. Yüzünü yeniden kendisine bakan öfkeli üç yüze çevirdi.

"Babası olacak adam ona yalnızca nefreti öğretti! Çünkü benim kardeşim aşağılık herifin tekiydi! Bunu inkar edecek değilim! Beni az çok tanıyorsunuz! Kimseye iltimas geçmem! Kendi kanımdan da olsa bunu yapmam! Ben kendi kardeşimi tutukladım, içerde canına okumalarını sağladım ve en ufak bir pişmanlık duymuyorum! Bunu hak etmişti! Ama Derim hak etmediği çok şey yaşadı! Şu an kötü biri mi? Evet! Kötü biri! Çünkü ona iyi olan hiçbir şey öğretilmedi! Ama gözlerinde gördüm ben! Değişmek istiyor. Sadece bir şansa ihtiyacı var. Ona o kapıyı açacağım! Sizden tek ricam bana yardımcı olmanız! Benim için değilse bile ülkeniz için yapın bunu! O, konseye girebilecek en iyi alternatifimiz. Bunu yapabileceğini şu an ondan nefret ettiğiniz halde bile, siz de biliyorsunuz! Bu fırsatı geri tepmemi gerçekten istiyor musunuz?"

Anka'ya çevirdi yine bakışlarını. "Çocuğunun babasının nasıl biri olmasını istiyorsun? Bu yaptığına devam etmeli mi? İlerde çocuğuna ne diyeceksin? En azından ülkesi için çabalayan biri olduğunu söylemek istemez misin?"

"Babası öldü diyeceğim!" diye bağırdı Anka ve sarf ettiği güç nedeniyle, acıyla yüzünü buruşturarak kendisini yastıkların üzerine bıraktı. Bozguna uğramış gibi hissediyordu. Bir gün çocuğu ona bunu soracaktı biliyordu. Alin endişeyle üzerine eğildiğinde onun elini tutarken başını sallayarak iyi olduğunu söylemeye çalıştı. O sırada Mehmet Aydar durak-

samadan karşılık veriyordu ona.

"Öldü desen bile kim olduğunu sormayacak mı? Büyüdüğünde soracak ve irdeleyecek. Her çocuk babasını merak eder!"

Anka cevap vermedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Alin, korur gibi Anka'nın üzerine eğilmişken ölümcül gözlerle Mehmet Aydar'a bakıyordu.

"Bunu zamanı gelince düşünürüz, "dedi keskin bir sesle.

"Bundan kaçış yok Alin!" dedi Mehmet Aydar sert bir sesle.

"Ona baskı yapamazsın! Bu karar Anka'nın!" diyerek kızlara destek çıkan Avcı araya girince Mehmet Aydar bir süre susarak hepsine tek tek baktı. Anka yüzünü acıyla buruşturmuştu ve bu konuşmayı devam ettirmek şu an bebek açısından da iyi gitmeyecekti. Sakinleşerek başını salladı. Odanın kapısına doğru yöneldi ve bir an duraksayarak başını geriye çevirdi.

"Her zaman yaptığınız gibi bunu birlikte değerlendirin. Ancak duygularınızdan ziyade mantığınıza kulak verin. Bunu yaptığınızda doğru kararı alacağınızı biliyorum. En iyi yaptığınız şey bu çünkü... Derin kuyularda her şey yavaş gelişir , derinliğe düşenin ne olduğunu görmek için beklemek gerekir... Şimdilik sizi yalnız bırakıyorum. Daha sonra tekrar sakince durumu değerlendiririz. Anka'yı daha fazla yormak istemiyorum. O bebek benim de kanımı taşıyor ve inansanız da inanmasanız da benim için de çok değerli bir can o."

Mehmet Aydar odadan çıktıktan sonra Alin, Anka'ya bir yudum su içirerek arkasındaki yastıkları düzeltti ve yatağın üzerine oturarak bir elini tuttu.

"Sen kendini nasıl iyi hissedeceksen onu yapacağız. Kimsenin üzerinde baskı kurmasına izin verme."

Avcı yatağın etrafında dolaşarak o da diğer tarafta yatağın ucuna oturarak koca elini iki kızın ellerinin üzerine koydu.

"Biz senin yanındayız Gece, " dedi sevgi dolu yumuşak bir sesle.

Anka minnetle ikisine de bakıp gözlerini yumarak başını salladı. Ne olursa olsun onların yanında olduklarını biliyordu.

"Pekala. Sakince konuşmamız lazım. Sinirlenmek istemiyorum, " diyerek bir elini karnının üzerine koydu. Çaresiz bir sesle: "Onun yaşamasını istiyorum. O yüzden sakin olmalıyım ve onu da üzmemeliyim, "dedi.

İki kafa onaylayarak yukarı aşağı sallandı.

"Doğrusu neyse onu yapmak zorundayız, " dedi Anka kararlı bir sesle. Bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Her şey bir tarafa Başkan'ın doğru söylediği en önemli şey: o konseye girebilecek potansiyeli var. Bunu gördüm ben."

"Bebeği görmesine izin verecek misin?" diye Alin alçak sesle sordu.

Anka düşünceli gözlerini kucağına indirdi. "Şu an onu görmek istemiyorum. Ona karşı olan hislerimin arasında en ufak bir pozitiflik yok. Öfkeliyim! Bana yaptıkları için ondan nefret ediyorum! Benim Selin olup olmadığımı bilip bilmemesinin bir önemi yok! Selin de masumdu ve onun o nefret bürümüş tavırları şu an ona karşı hiçbir iyi duygu barındırmıyor içimde. Ama çocuğumu da düşünmek zorundayım."

Bakışlarını Alin'e kaldırdı. "Eğer doğarsa büyüdüğünde babasını mutlaka soracak. Ne diyeceğim ona? Yalan mı söyleyeceğim? Hiçbir çocuk böylesi bir yalanı hak etmez!"

Alin başını iki yana salladı. "Ben yalanlarla çevrili bir hayat istemiyorum. Onun da böyle bir hayat yaşamasını istemem. Ne olursa olsun gerçeği bilmeye hakkı var Gece'm."

Anka başını onaylayarak salladı.

"Babasının kim olduğunun önemi yok, " dedi Avcı sert bir sesle. "Onu seven en az üç kişi olacak. Ne olursa olsun hep yanında olacak biz varız. Onu koruyacağız, seveceğiz ve babasının eksikliğini hiçbir zaman yaşatmayacağız."

Alin yan gözle Avcı'ya bir bakış attı ve buruk bir gülümsemeyle konuştu.

"Şu an biri sana babanın kim olduğunu söyleyebilecek olsa canını verirdin eminim."

Avcı, bakışlarını hızla Alin'e çevirdi. Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı ve anında yüzü pembeleşti. Bakışlarını bu kez o aşağı eğdi ve üçünün birbirine dolanmış ellerine bakarken

istemeden de olsa başını salladı.

"Biliyorum bu çok saçma ama haklısın. Kim olduğunu bilmek isterdim. Nereden geldiğini bilmemek çok kötü bir duygu."

Anka hafifçe uzanarak eliyle Avcı'nın yanağını sevgiyle okşadı.

"Seni anlıyoruz. Bunun ne derece berbat bir şey olduğunu da biliyoruz. Annesizlik ve babasızlığın zaten acısı hiç geçmiyorken bir de kim olduklarını bilememek taşınması zor bir yük."

Avcı buruk bir gülümsemeyle ona bakıp başını salladı yavaşça. Anka anlayış talep eden gözlerini onun gözlerinden çekmedi. "Benim çocuğumun da bu yükü taşımasını istemiyorum. Ona yalan söyleyemem. Onun hayatını bir yalan üzerine kurmayacağım. Ona bu haksızlığı yapamam. Ama babasıyla gurur duymasını da isterim. Biz babamızla her zaman gurur duyduk. Bunun ne kadar eşsiz bir duygu olduğunu biliyoruz. Benim çocuğum da aynı hisleri yaşasın istiyorum."

"Kararını verdin o zaman?" diyen ve sorarcasına bakan Alin'di. . Bakışlarında hiçbir yargı yoktu, Anka'nın gördüğü safi bir destekti yalnızca. Yavaşça başını salladı.

" Konseye girmesi kolay olmayacak. Ne kadar süreceğini bilmiyoruz. O süre içinde çocuğumla olabildiğince vakit geçireceğim ve ona zamanı geldiğinde gerçekleri anlatacağım. Bu süre içinde babasına karşı olan öfkeme de hakim olabileceğimi sanıyorum. Duygularımı stabil hale getirmek istiyorum. Çocuğum, annesinin babasından nefret ettiğini bilsin istemiyorum. En azından hiçbir duygu barındırmazsam bana o da yeter. Bebeğimin barış içinde büyümesini istiyorum. Nefret ve kin duygusu öncelikleri arasında olmamalı."

Üç çift göz birbirini inceledi. Karar verilmişti... Derim Akhan bir gün onların istediğini verdiğinde onlar da karşılığında onun çocuğunu görmesine izin vereceklerdi. Bu ne kadar zaman sürecekti henüz kimsenin öngörüsü yoktu ancak bilinen tek gerçek: Derim Akhan bir gün kendi çocuğu ile tanışacaktı.

***

ANKA

6 ay önce

Avcı yarı karanlık sokaklarda ilerleyerek aracı bir evin önünde durdurdu. Yanındaki Selin'e başını çevirip "Sen arabada kal. Önce benim kısa bir konuşma yapmam gerekiyor, " dedi yumuşak bir sesle.

"Burada mı kalacağım?" diye sordu Selin başını yana çevirip tek katlı eve bakarak. Gözlerinde tedirginlik vardı.

"Hiç endişelenme. Burası senin için en güvenli yer. Kimse asla sana zarar veremeyecek."

"Kimin evi burası?"

"Sağlam bir adamın evi!"

"Erkek mi? Ben tanımadığım bir adamla aynı evde mi kalacağım?"

Gözlerindeki huzursuzluk, karanlık aracın içinde bile açıkça görülebiliyordu. Daha önce birkaç sevgilisi olmuştu ama hiçbir erkekle uzun süre aynı evin içinde yaşamamıştı. Üstelik bu kez hiç tanımadığı bir adam söz konusuydu. Avcı, elini uzatıp Selin'in yanığını okşadı.

"Bana güveniyorsun öyle değil mi?"

"Her zaman!" dedi Selin hiç duraksamadan. Hayatı boyunca en çok güvendiği adamdı Avcı.

Deniz başını sallayarak gülümsedi. Duyduğu kelimeler anlamsız bir gururla omuzlarını kaldırmasına neden olmuştu.

"O zaman ona da güvenebilirsin. Sana zarar vermeyeceği gibi hayatı pahasına seni koruyacak! Bundan emin olabilirsin!"

"Neden böyle bir şeyi yapsın ki?" dedi kız şaşkınca.

"Çünkü dünyada hala iyi adamlar var ve o da onlardan biri."

Kız sessizce ona bakarken Deniz hareketlendi ve kapının koluna uzanırken "Sen birkaç dakika arabada kal, " diyerek yeniden tembihledi.

Araçtan çıkıp aracın etrafından dolaştı ve tek katlı evin kapısına ilerleyerek zile bastı. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında kapıdaki, beklemediği misafir nedeniyle gözlerini kısarak ona baktı.

"Gece gece buraya geldiğine göre hiç hayırlı bir şey değil, değil mi?" dedi bıkkın bir yüzle.

"Sana bir paket getirdim. Bizim için çok önemli. Yalnızca sana güvenebilirim ve biliyorum güvenimi boşa çıkarmayacaksın."

Deniz Avcı hiç duraksamadan kelimeleri dudaklarının arasından çıkarırken İbo başını hafifçe yana kaydırıp Deniz'in arkasından, kapının önünde duran arabanın içine baktı. Yarı karanlıktaki aracın içinde bir kadının oturduğunu görmüştü. Deniz'in buraya paket getirirken asla yanına bir başkasını almayacağını bildiğinden paketin ne olduğunu anlaması yalnızca birkaç saniyesini almıştı. Bakışlarını hızla Avcı'ya çevirip protesto eden bir karşılık verdi.

"Hasta mısın oğlum sen? Böyle paket mi olur? Sen beni ne sanıyorsun? Kadın sığınma evi mi işletiyorum?"

Deniz, aksi bir sesle karşılık verdi.

"Saçma sapan konuşma İbo. Selin'in sığınmaya ihtiyacı yok. Yalnızca kısa bir süre gözlerden uzak olması lazım. Biz her şeyi kontrol altına alıncaya kadar güvende olması gerek."

"Oğlum manyak mısın? Mahalleliye ne diyeceğim lan? Kasaya koyacağım ya da rafa kaldıracağım bir paket mi bu?"

"Nişanlım de! Sevgilim veya kız arkadaşım de! Kuzenim de! Ne dersen de fark etmez! Ama sana emanet. Her şey güvenli olana kadar sende!"

"La havle!" dedi İbo sinirli bir tavırla elini saçlarının arasından gezdirerek. Ancak buna gönüllü olmadığı belliydi ve Deniz Avcı üstelemeye devam etti.

"İbo! Senden başka kimseye güvenemem! Hayat memat meselesi!"

"Oğlum koca devletsiniz lan! Senin koruyamadığını ben nasıl koruyayım?"

"Koruyacağını biliyorum! Şimdilik devletin gözetiminden uzak olması gerekiyor! Biz her şeyi kontrol altına alana kadar buna ihtiyacı var."

İbo bıkkınlıkla bir nefes koyverdi dudaklarının arasından. Ters ters Deniz'e baktı..

"Ne kadar süre için?" diye bastırdı emin olmak istercesine.

"Henüz bilmiyorum. Elimizden geldiği kadar kısa tutmaya çalışacağız."

İbo son kez şansını denemek istercesine itiraz etti.

"Oğlum bu başka bir şey lan! Başka bir yol bulmaya çalış."

"Başka yolu yok İbo! Senden başka kimseye güvenemem! O be-

nim en yakınlarımdan biri, anlıyor musun? Onu senden başka kimseye emanet edemem!"

İbo tükenmiş gibi yüzünü buruşturdu. Kapının önünde hareketlenerek ters ters Deniz'e baktı, içeri girmeleri için yol vermek istercesine kenara çekildi.

"Girin içeri! Daha fazla dikkat çekmeyin artık! Başka bela istemiyorum! Mahallenin dedikodu mekanizması çalışmaya başlayacak yoksa."

Deniz rahatlamış gibi bir nefes alırken gülümsedi. Elini İbo'nun omzuna koyup sıkarken minnet dolu bir sesle: "Çok sağ ol İbo! Bunun karşılığını mutlaka ödeyeceğim sana. Benim için çok önemli o," dedi.

"He he, " dedi İbo umursamaz bir tavırla.

Deniz arkasını dönerek aracın içinde kendilerini izleyen Selin'e işaret edince kız kapıyı açarak dışarı çıktı ve ağır adımlarla çekingen bir tavırla ilerleyerek evin kapısına yanaştı. Deniz, kıza elini uzatıp kolunu omzuna attı ve kızı kapıdan içeriye doğru hafifçe iterek yönlendirdi. Kız tedirgin kaçamak bakışlarını kapının önündeki adama atarken ürkek adımlarla yanından geçti.

İbo, ışığın altında yüzü açıkça görülen kızın evin içine doğru Deniz'le birlikte ilerlerken ikisinin de duyamadığı şaşkın bir sesle "Ha siktir!" diye mırıldandı. Hayatında daha önce hiç öylesine güzel bir çift mavi göz görmemişti.

***

Derim yeniden konulduğu küçük hücrenin içinde sıkıntıyla volta atıyordu. Bu voltalar beş adımı geçmiyordu çünkü hücre onun gibi bir cüsseye göre çok küçüktü. İki gündür zaman geçmiyordu ve şimdiye kadar görüp konuşabildiği tek kişi Mehmet Aydar'dı. Saatler sonra hücrenin kapısı açıldı ve yine maskeli iki asker kapıda belirdi.

"Gidiyoruz, " dedi içlerinden biri sert bir sesle. Derim ters ters kapıdakine bakıp ileri adımladı. İkisi iki yanında yine birkaç koridor geçtiler. Tavana monte edilmiş floresanların

aydınlattığı koridorlar boştu. Yine birkaç dakika süren yürüyüş, bir kapının önüne geldiklerinde son buldu. Yanındakilerden biri uzanarak kapıyı açtı ve Derim'in içeri girmesini işaret etti.

Derim içeri girdiğinde ilk gözüne çarpan arkası dönük Jan oldu. Büyük bir toplantı odasındalardı şimdi. İçeride Jan'dan başka Mehmet Aydar ve Derim'in daha önce görmediği esmer bir genç adam Jan'ın çaprazında ayakta dikiliyorlardı. Derim içeriye doğru birkaç adım attı. O sırada ortadaki masanın önünde ayakta dikilen Jan, açılan kapıyla birlikte geriye dönüp Derim'i görmüştü. Derim'in adımlarına hemen karşılık verip topuklarının üzerinde geriye döndü, Derim'e doğru birkaç hızlı adım attı ve Derim'le birlikte diğerlerinin de anlamadığı bir hızla sert bir yumruğu Derim'in çenesine indirdi.

Derim sarsılarak geriye savruldu ancak yıkılmadı. Dengesini sağlamaya çalışarak başını yeniden kaldırdı ve bir yumruk daha suratına indi.

"Rahatladın mı?" diye tısladı Jan öfkeli bir yüzle.

Mehmet Aydar ve diğeri onlara doğru birkaç adım atsalar da aralarına girmediler ancak Mehmet Aydar, Avcı'nın keyif aldığı belli bir tonla "Benim yapmak istediğimi yapan birinin olması ne güzel," diye mırıldandığını duydu.

Jan ve Derim iki rakip gibi karşı karşıya durdular. Jan öfkesine hakim olmaya çalışırken Derim herhangi bir tepki vermemişti. Çenesini ovuştururken sitemli bir sesle "Var mı arkası?" diye sordu.

"Var ama burada değil! Baş başa kaldığımızda devamı da gelecek!"

"İyi... O zaman şimdi işimize bakalım."

Derim, umursamaz adımlarla Jan'ın yanından geçip masaya ilerledi ve kendisine bakan diğer ikisine aldırmadan bir sandalye çekerek oturdu. Mehmet Aydar, Avcı'ya çabuk bir bakış atıp oturmasını işaret ederken kendisi de bir sandalye çekerek Derim'in karşısına oturdu. Jan ters bakışlarını Derim'e fırlatsa da yanındaki sandalyeyi çekerek o da masaya

yerleşti. Avcı, karşısındaki adama düşmanca gözlerini dikerek yavaşça yerleşti yerine.

"Bu gece serbest bırakılacaksınız. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimiz konusunda karar vermek için bu toplantıyı düzenledim."

Mehmet Aydar söze başladığında Jan yan gözle Derim'e baktı. Onu odaya getirmelerinden önce Mehmet Aydar, Jan'ı kısaca bilgilendirmişti. Onun şimdiye kadar anlatılanları tepkisizce dinlemesi Mehmet Aydar'a garip gelmişti. Verdiği tek tepki Derim odaya girdiği anda ona indirdiği yumruklardı.

"Diğer adamlar ne durumda?" diye sordu Derim düz bir sesle.

"Senin telefonundan, kalan adamlarına senden haber alana kadar atak yapmamaları konusunda bilgi verildi. Şu an başka bir karmaşa istemiyorum... Buradaki adamlarının hiçbiriyle görüşme yapılmadı. Bulundukları hücrelerde bekliyorlar. Merak etme hiçbirisine kötü davranılmadı."

Derim bakışlarını bir an konuşan adama kaldırıp ters ters baktı.

"Onlar her şeye alışkın ve hazırlıklılardır. Sıkıntı yok."

Mehmet Aydar, Derim'in kendinden emin sözlerinin ardından diğer bilgileri aktardı durağan bir tonla.

"Toplantıya çağırdığınız adamlar bilinçsiz halde orada bırakılmışlardı, onları tuzağa düşürdüğünü düşünmemeleri için kulaklarına fısıldandı. Senin başka bir düşmanın tarafından baskın yediğini ve kaçırıldığının bilgisini yaydık. Kalan adamların da seni kurtardılar. Hikaye bu şekilde yayıldı etrafa."

Derim yalnızca başını salladı.

"İstenileni kabul ettiğin doğru mu?" diye Jan sordu gergin bir sesle. Başını Derim'e çevirmiş incelercesine yüzüne bakıyordu. Derim, Jan'a kısa bir bakış atıp başını salladı.

"Neden? Vicdan azabı mı?" dedi imalı bir tonla Jan.

Derim ters ters Jan'a bakarken Mehmet Aydar araya girdi.

"Daha çok çocuğuna iyi bir şeyler bırakabilmek için diyelim."

Jan duyduklarıyla hızla başını Mehmet Aydar'a çevirdi. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, aynı hızla bu kez Derim'e baktı.

"Ne çocuğu?"

"Anka hamile. Derim bebeğin babasının kendisi olduğunu söyledi ki Anka da bunu doğruladı zaten."

Derim duyduğu isimle bakışlarını Mehmet Aydar'a dikti. Daha fazla bilgi almak ister gibi devamını getirmesini bekliyordu ancak Jan'ın hayret dolu nidası, dikkatini ona yöneltmesine neden oldu.

"Anka kim?"

"Sizin Selin diye bildiğiniz kişi."

Jan karmakarışık bir yüzle önce Mehmet Aydar'a baktı ardından sinirle Derim'e döndü.

"Burada tam olarak neler döndüğünü anlat bana!"

Sesi o kadar sertti ki kendisine zorlukla hakim olduğu belliydi. Derim sıkıntıyla bir nefes alıp çenesiyle Jan'ı işaret ederek Mehmet Aydar'a "Sen özet geç! Ben ayrıntıları daha sonra veririm," dedi tatsız bir sesle.

Mehmet Aydar bir süre ikisini de incelercesine izledi ve sonra konuşmaya başladı. Birkaç dakika süren monolog, Jan'ın hayretten açılmış gözlerini sık sık Derim'e çevirmesiyle devam etti ve sonunda Mehmet Aydar, Derim'le yapılan anlaşmayı aktardı.

" Konseye girmeden çocuğunu göremeyecek mi yani?" derken bu fikirden hoşlanmadığı açıktı.

"İstersen doğuma da girsin!" diyerek Avcı ilk defa söze karıştı. Ses tonunda öfkeli bir alaycılık vardı. Jan ve Derim ona ters ters bakarak bakışlarını çevirdiğinde Mehmet Aydar yeniden araya girmesi gerektiğine karar verdi.

"Bu arada sizi henüz tanıştırmadım. Bu süreç boyunca burada irtibatta olacağınız tek kişi Avcı olacak. Yalnızca onunla görüşeceksiniz ve onunla bilgi alışverişinde bulunacaksınız."

Avcı bundan hoşnut olmadığını belli eden bir yüzle bakıyordu karşısındaki adamlara. Ancak emir kesindi. Başkan, başka kimsenin bu bilgilere ulaşmasını istemiyordu. Avcı gerekenleri yapacaktı ve doğru şekilde yapacağını da çok iyi biliyordu.

"Kiminle irtibatta olunacağı umurumda değil. Bu iş çok uzun vadeli bir planlama gerektiriyor. Bu süre boyunca Derim'in çocuğunu görmesini engelleyemezsiniz."

"Sahi mi?" dedi Avcı alaycı bir sesle. "Başka ne istersin? Her hafta sonu çocuğuyla vakit geçirmesi nasıl olur?"

"Sen neden karışıyorsun buna?" dedi Jan ters bir sesle. O sırada Derim, ölümcül bakışlarını Avcı'ya dikmişti ve aynı şekilde karşılık alıyordu. Bu adamın tam olarak kim olduğunu anlamamıştı ancak Mehmet Aydar adamı engellemediğine göre yalnızca sıradan bir ajan değildi.

"Deniz Avcı, bana bağlı birimin sorumlusu..." diyen Mehmet Aydar manalı bakışlarını Derim'e çevirdi. "Ayrıca Anka'ya en yakın olan kişi. Bebeği birlikte büyütecekler..." dediği anda Derim ilk defa ani bir tepki verdi. "Benim çocuğuma başka kimse babalık yapmayacak!" diye bağırdı öne çıkarak.

Mehmet Aydar suratını buruştururken karşılık verdi. "Avcı senin çocuğuna babalık yapmayacak! Kimse yapmayacak. Ancak Anka ile aynı evde yaşıyorlar ve Anka'ya birilerinin yardımcı olması gerekiyor."

"Ben kendi çocuğuma yardımcı olacak birilerini bulabilirim!" diye kükredi Derim.

"Mesele birilerinin bulunup bulunmaması değil Derim..." dedi Mehmet Aydar sakin bir sesle. "O benim de yeğenim ve ihtiyaçları sorun olmayacak. Ancak Avcı, Anka ile birlikte büyüdü ve birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Dolayısıyla bebek, Avcı'ya da yakın olacak. Bebekle ilgili tüm bilgileri Avcı'dan alacaksın. Sana her doğum gününde bir fotoğraf gönderecek."

"Bu saçmalık!" diye bu kez Jan protesto etti durumu. "Kendi çocuğu ile ilgili bilgileri neden yabancı birinden alacakmış ki?"

"Yabancı olan sizsiniz!" diyerek bu kez Avcı sertçe çıkıştı. "Aylardır ona yapmadığınız kalmadı. Tüm bunlara rağmen hala çocuğunu görecek umudun varsa öp başına koy! Sen Anka'ya bu kadar bile iyi niyet göstermedin!" diye tükürürcesine devam etti. "Anka seni görmek istemiyor!" diye bastır-

dı Derim'in gözlerinin içine bakarak. "Bu saçma anlaşmayı sırf çocuğu için kabul etti. Babasının ne bok biri olduğunu o çocuğa anlatacak olan siz değilsiniz!" Birden sesinin tonunu alçalttı ve yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Ya da istersen baştan vazgeç ve yoluna bak. Bence hiçbir çocuk senin gibi bir baba istemez! Anka'yla biz hallederiz gerisini."

Derim hızla atılıp masanın üzerinden Avcı'nın üzerine saldırdı. Jan, Derim'i tutmak istercesine uzandı ancak geç kalmıştı. Derim masanın üzerinden Avcı'ya atıldığında Avcı da sanki bunu bekliyormuş gibi aynı şekilde ayağa fırlayarak karşılık verdi. İkisi birlikte yere yuvarlandıklarında birer yumruğu birbirlerine indirmişlerdi bile. Mehmet Aydar sakince oturduğu sandalyenin tekerleklerini iterek masanın ucuna ilerledi ve bacak bacak üstüne attı. Masanın yanında yumruk yumruğa girmiş iki adamı sakin gözlerle izliyordu. Jan araya girmek ister gibi ileri atılacakken elini kaldırıp onu durdurdu ve "Bırak, birkaç dakika kozlarını paylaşsınlar. Yoksa daha sonra hiç olmadık yerde birbirlerine girecekler," dedi.

Avcı, Derim'in kaşının açılmasına neden olacak sert bir yumruğu ona indirdiğinde karşılığında çenesini yerinden çıkaracak kadar sert bir yumruk yedi. Çenesinin acısına aldırmadan tüm gücüyle Derim'in karnına bir yumruk indirdi. Derim bu yumruktan etkilenmemiş gibi atılarak kafasını Avcı'nın alnına indirdi. Avcı geriye savruldu ve hızla kendisini toparlayarak yukarı kaldırdığı sağ ayağını Derim'in karnına gömdü. Bu kez Derim geriye savruldu. Avcı üzerine atıldı ve yerde yuvarlanmaya başladılar.

Mehmet Aydar sakin bir sesle bakışlarını yerdekilerden ayırmadan yanında hayretle dikilen Jan'a "Kıza tutuldu değil mi?" diye sordu.

Jan bu kez çok daha büyük bir şaşkınlıkla bakışlarını Mehmet Aydar'a çevirdi.

"Başka türlü olsa bu kadar öfkelenir miydi? Mesele onun çocuğuna yakın olması değil, aynı evde yaşadıklarını söylemeniz."

Mehmet Aydar sinsi bir gülümsemeyle yerde boğuşmaya devam eden iki adama baktı.

"Güzel. İyi motivasyon olur bu." Bakışlarını aniden yukarı kaldırıp Jan'a baktı. "Arada bu motivasyonu ona vermeyi unutma. Hatırlatma yap yani. Ama sen bil diye söylüyorum, Avcı, Anka'nın kardeşi."

Jan'ın kaşları alnının ortasına kadar kalktı ve bakışları çabucak yerdeki iki adama çevrildi. Gözlerini kısarak bir süre yerdeki adamları izledi ve başını takdir dolu yukarı aşağı sallarken dudağını büktü.

"Fena değilmiş yalnız. Sağı epey güçlü."

Mehmet Aydar başını Jan'a kaldırıp gözlerini devirdi.

"Yeter bu kadar ter atmaları. Durdur artık şunları."

Jan, iki adamın arasına girip kavgayı durdurmak için birkaç dakika mücadele verdi. Nihayet iki adam da nefes nefese birbirlerinden uzaklaşıp düşmanca bakışlarını birbirlerine diktiler. Mehmet Aydar sandalyesini tekrar masaya yaklaştırdı.

"Stres attıysanız geçin yerinize artık."

Avcı odanın içinde ilerleyerek köşedeki dolabın üzerinde duran şişeler ve bardakların olduğu kısımdan bir tomar peçete alıp dudağının kenarından akan kanı sildi. Avucuna aldığı bir başka tomarı Derim'e fırlattı. Biri dudağını, diğeri de kaşını silerken gergin yüzlerle yerlerine yerleştiler.

"Her şey gayet açık görünüyor. Gece yarısı serbest bırakılacaksınız. Hepiniz gözleri kapalı olarak çıkarılacaksınız. Henüz nerede olduğunuzu bilmenizi istemiyorum. Bunu zaman içerisinde karşılıklı güvenle sağlayacağız. Güven verirseniz güven alırsınız. İstanbul'daki alandan özel bir uçakla Malta'ya götürüleceksiniz. Gerisini kendiniz halledersiniz zaten. Avcı ile şifrelenmiş gizli, özel bir iletişimde olacaksınız. Bununla ilgili tüm bilgiler verilecek. Ondan başka kimseyle bağlantıda olmayacaksınız ve sizi de o bilgilendirecek. Bunun ne kadar süreceğini şu an hiçbirimiz bilemiyoruz ama sabretmek zorundayız."

Mehmet Aydar uyarırcasına Derim'e baktı. Onun sabırlı

olması en önemli hususstu. Derim gergin bir sesle "Gitmeden onu görmek istiyorum, " dedi adamın sözlerine aldırmadan.

"Böyle bir şey olmayacak!" diye Avcı atıldı yanındaki adamdan önce.

"Sen karışıp durmasana! Kim oluyorsun sen!"

"Karışırım! O benim kardeşim anladın mı? Seni gebertmediğime dua et!"

Derim, Avcı'nın sözleriyle duraksayarak kaşlarını çattı. Ancak Mehmet Aydar çomak sokmak ister gibi araya girdi masum bir sesle.

"Öz değil elbette. Birlikte büyüdükleri için öyle söylüyor." Bakışlarını Derim'e dikti. "Sana söylemiştim. O gün dört çocuk aldım diye. Diğeri Deniz Avcı'ydı."

"Ne fark eder? Kardeş olmak için kan bağı gerekmiyor!" dedi Avcı isyan eder bir tavırla.

"Evet, gerekmiyor, " diyerek onu destekleyen Jan'a hepsi şaşırarak bakışlarını çevirdiler. Jan omuz silkti umursamazca. "Derim'le benim gibi. Kan bağı gerekmiyor."

"Biz birbirimizi yumruklamıyoruz!" dedi Avcı suratını buruşturarak.

"Hak edene atacaksın! Kardeş olması bir şeyi değiştirmiyor. Adil bir adam olduğumu söylerler," diyen Jan böbürlenerek arkasına yaslandı. Uzun saçları yüzüne dökülmüştü ve adam o haliyle çok vahşi görünüyordu. Avcı ters ters adama baktı. Mehmet Aydar gülümsemesine engel olmaya çalışarak ifadesizce üçüne baktı. Jan'ın, Derim'in yanında olmasına memnundu. Ona sınırsız destek verecek ve gerektiğinde çekinmeden doğruları söyleyecek birisine ihtiyacı vardı ki bu Jan'dan daha iyi biri olamazdı.

Derim gergin bir tavırla boynunu esnetti. Tekrar Mehmet Aydar'a baktı.

"Gitmeden önce görmemi sağla!" diye üsteledi.

Ancak istediği olumlu cevabı yine alamadı. Mehmet Aydar kararlı bir tavırla başını sallarken "Bu mümkün değil. İki saat önce kanaması oldu. Düşük riski devam ediyor. Şu an buna izin vermem olanaksız. Stresten uzak olması gereki-

yor" diyerek karşılık verdi.

Derim, derin bir soluk alıp gözlerini yumdu. Kucağındaki elleri yumruk haline gelmişti. Kalbi göğsünün içinde delicesine bir hızla atıyordu ancak dışarıya yansıttığı görüntü buz gibi bir donukluktu. Onun kendisini gördüğünde sinirlerinin altüst olacağını biliyordu. Üstelemesi, bebeğinin hayatına mal olacaktı ve tüm bunları çaresizce yutmak zorunda kaldı. Onu göremeyecekti. Üstelik ne kadar uzun süre göremeyeceğini bilemeden bunu kabullenmek zorundaydı. Ya şimdi ısrar edecek ve her şeyi paramparça edecekti ya da sabırlı olacak, bebeğinin hayatına öncelik verecek ve *"bir gün"* diyerek umut etmeye devam edecekti. O bebek onunla bağının devam etmesini sağlayan tek şeydi.

Çaresizce sabırlı olmayı ve umut etmeyi seçti... Hatta Derim öyle büyük bir sabır gösterdi ki onu tanıyanlar bile çoğu zaman buna inanamamışlardı. Ama umudunu hiç yitirmedi.

O gün yine başına geçirdikleri siyah bir çuvalla onu oradan çıkardıklarından çok uzun zaman sonra bile sarıldığı tek şey o umuttu. Hem bebeği hem de yüreğine ağır bir darbe indirmiş olan o kadın içindi sabrı.

Başkasının onlarca kez yılmasına neden olacak birçok şeyi yaşadığı anlarda bile yeniden ayağa kalkmıştı. Bazen gücünün tükendiği anlarda yeniden devam edebilmek için çok kereler elinde kısıtlı sayıda bulunan fotoğraflara bakmıştı. İlki bir ultrason görüntüsüydü. Sonraki küçücük giysilerin içinde yeni doğmuş bir bebeğe aitti. Bir sonraki, üzerinde tek bir mum bulunan pastaya doğru Avcı'nın kucağında eğilmiş gülümseyen bir yaşında bebekti. Sonrakilerde pastanın üzerindeki mum sayıları artıyordu yalnızca.

Yere düştüğü her zamanda; sarıldığı tek şey o kadın ve o çocuğun hayali görüntüsüydü. Biliyordu, bir gün onlara kavuşacaktı ve biliyordu, bir gün onların kendisini affetmesini ve sevmesini sağlayacaktı...

ASLIHAN DOĞA

ANKA

"Onu koruyun lütfen... Soyadını değiştirin, ona yeni bir hayat verin, kimse varlığını bilmesin."

Küçük bir kız çocuğunun yeni hayatının başlangıcıydı bu cümleler. Peki içine bırakıldığı bu hayat, annesinin kollarından daha güvenli olacak mıydı yoksa önünde sonunda babasının günahlarının cezasını çekmek zorunda mı bırakılacaktı?

Her şeyi yoluna koyduğunu zannederken tepetaklak olan bir hayat... Kader ortağı üç arkadaşından başka kimsesi olmayan bir kadın, intikamla doldurduğu taşlaşmış kalbine söz geçiremeyen karanlık bir adam...

Serinin ilk kitabı, size dostlarınız için ne kadar ileri gidebileceğinizi sorgulatacak.

"Hiçbir yenilgi böylesine görkemli, hiçbir zafer böylesine acınası olmamıştır!"

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

THESEUS
yayınevi